ÖZGE NAZ

BİR KİBRİTLE yok OLMAK

GUARDIAN

BİR KİBRİT YAK.
GEÇMİŞİNİ KÜL ETSİN, YARINA DA IŞIK OLSUN.

ONLAR GÖLGE ASKERDİ VE BİR BALKAN KIZI'NI
TÜRKİYE'YE GETİRMEKLE GÖREVLİYDİ.
ONLAR KİM MİYDİ?
HAYALET TİMİ.

Yüzbaşı Barut'un komutanlığında operasyona devam eden Hayalet Timi, beklenmedik bir olayla karşılaşmıştı. Balkan Kızı'nı teslim mi edeceklerdi yoksa onunla birlikte Türkiye'ye mi döneceklerdi?

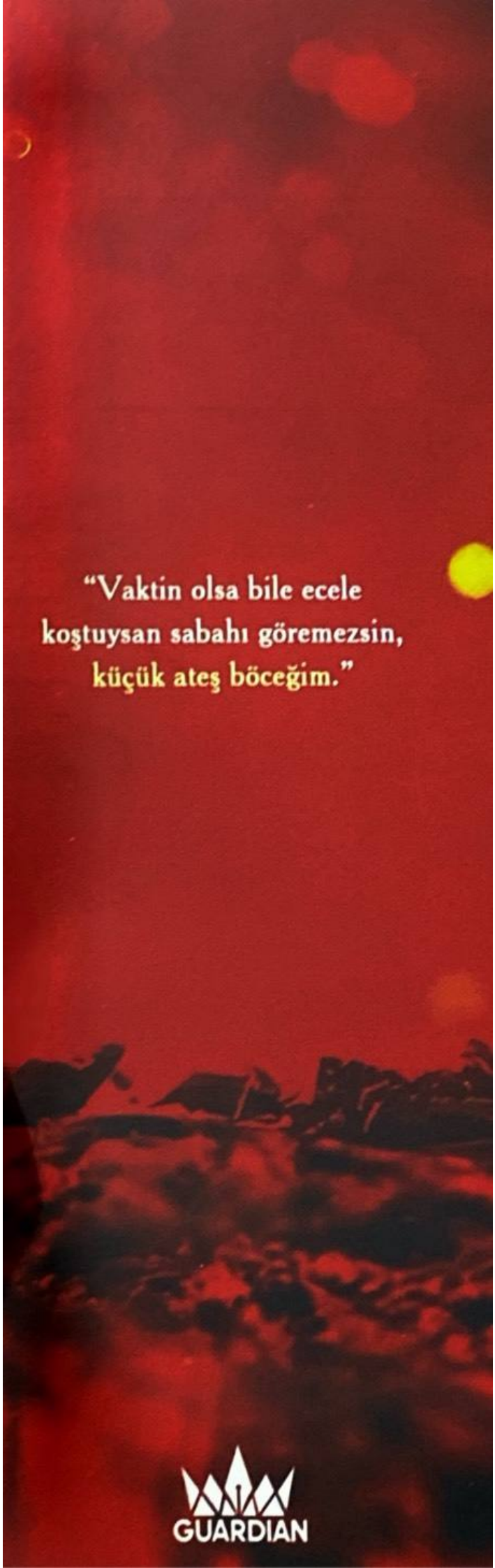
İsimleri dahi bilinmeyen gölge askerler, görevi başarıyla tamamlamak için canlarını ortaya koymaya hazırdı.

YÜZBAŞI BARUT VE
KIZIL SAÇLI BİR BALKAN KIZI...

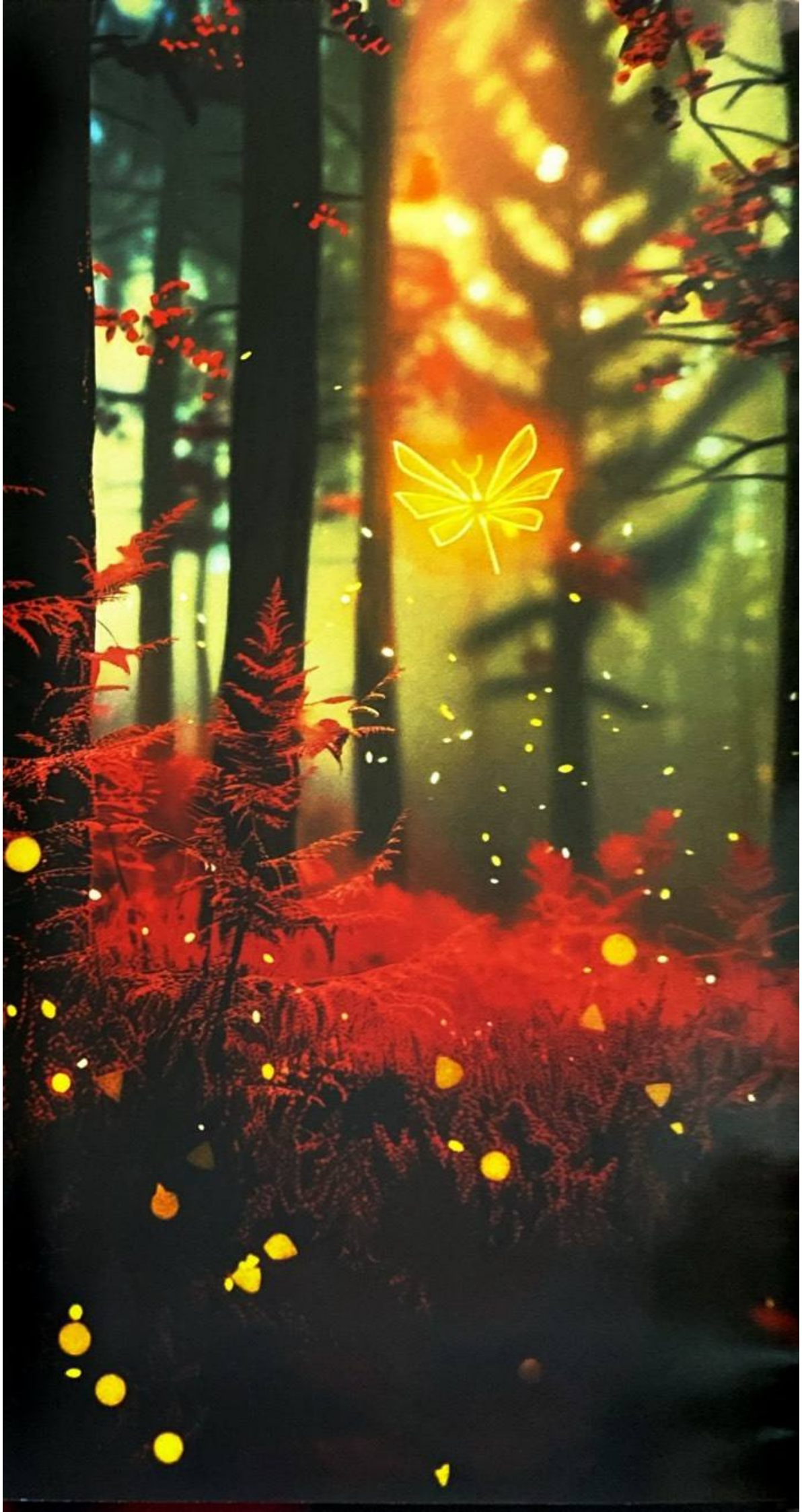

"SENİN İÇİN HERKESLE SAVAŞIRIM, *Balkan Kızı*."
"SAVAŞMAMIZ GEREKECEKSE
SENİNLE BİRLİKTE SAVAŞMAYA HAZIRIM, *Yüzbaşı*."

GUARDIAN
9 786259 475851
YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

"Vaktin olsa bile ecele
koştuysan sabahı göremezsin,
küçük ateş böceğim."
GUARDIAN

BİR
KİBRİTLE
yok
OLMAK
2
ÖZGE NAZ

BİR KİBRİTLE YOK OLMAK - II
Özel Baskı

YAZAR
ÖZGE NAZ

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Gülden Girgin Gültekin
Son Okuma: Zeynep Karadeniz
Kapak ve Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ağustos, 2024

ISBN: 978-625-94758-5-1

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, Özge Naz

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 49388

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

ÖZGE NAZ

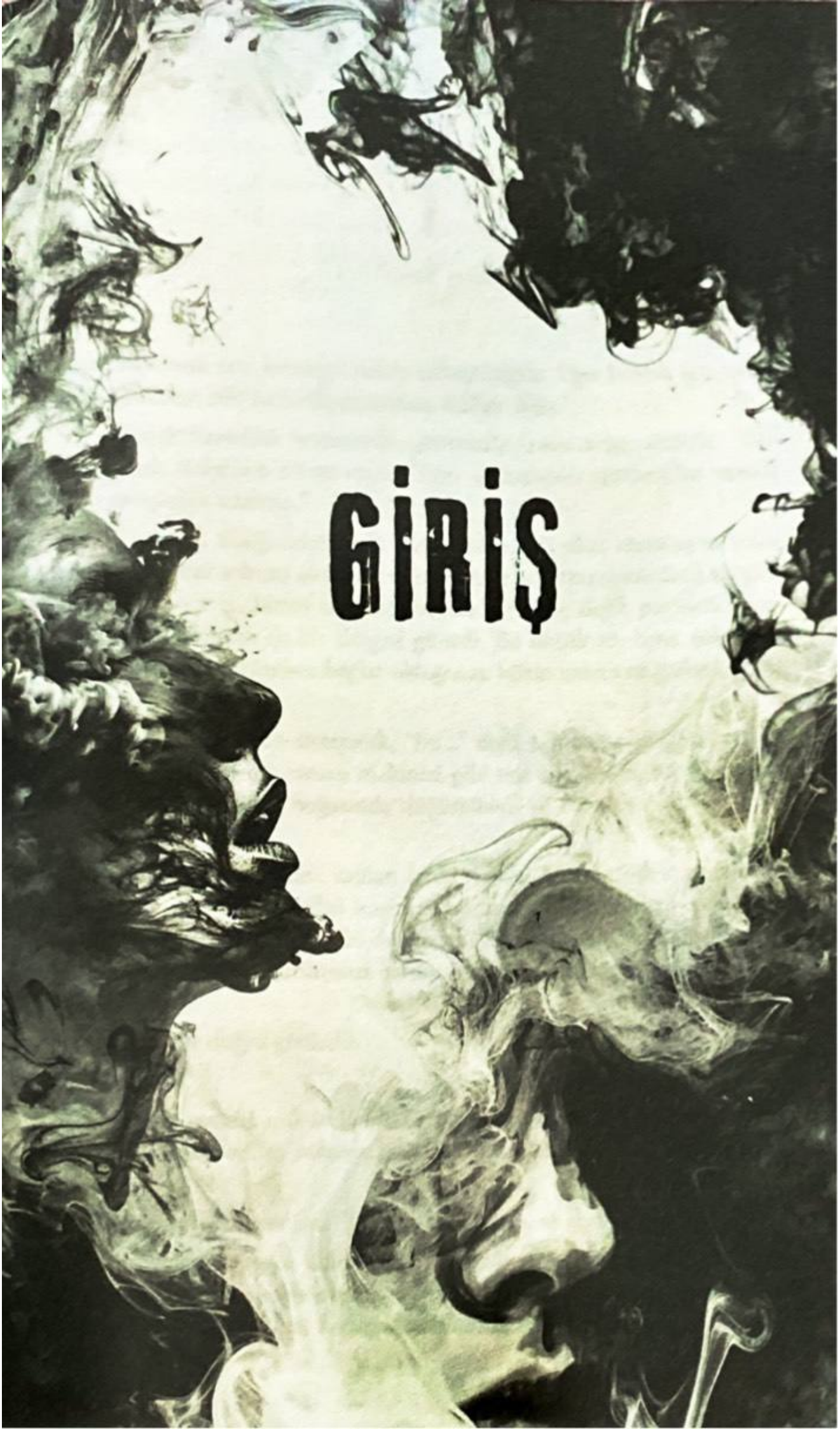
BİR KİBRİTLE yok OLMAK 2

Bu hikâyedeki tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünü olup gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur.

Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşları
başta olmak üzere vatan uğruna şehit ve gazi olan
tüm kahramanlar için...

Bir Kibritle Yok Olmak- 2
Özge Naz

GİRİŞ

Bir kibrit yak...

"Andım olsun, seni kimseye teslim etmeyeceğim. Eğer bunun için savaşmam gerekecekse bile herkesle savaşırım, Balkan Kızı."

O, sesindeki kararlılık ve cesaretle, gözlerinde yanan savaşçı ateşiyle, "Yüzbaşı," diyerek sözlerime cevap verdi. "Eğer savaşmamız gerekecekse seninle birlikte savaşmaya hazırım."

Sonra gözleri, bileğimdeki eski ama hâlâ renkli olan *marteniçka* ipine kaydı. Bu ip, biraz solmuş olmasına rağmen hâlâ bir zamanların canlı rengini taşıyordu. O ince ip, bizim aramızda sadece geçmişin değil, paylaşılan anıların ve ortak bağların da bir simgesi gibiydi. Bu küçük şey bana, aramızda çok daha derin ve görünmez bağlar olduğunu, köklerimizin ne kadar sağlam olduğunu hatırlatıyordu.

Balkan Kızı dudakları titreyerek, "Bu..." dedi. Gözlerini bileğimden ayıramıyordu. Sanki ip bir zaman makinesi gibi ona geçmişe açılan bir kapıyı gösteriyordu. Kelimeleri boğazında düğümlendi ve neredeyse fısıldar gibi, "*Marteniçka*," diyebildi.

Bu tek kelimeyle birlikte zaman sanki dondu. Çevremizdeki sesler, hareketler hatta zamanın kendisi sessizliğe büründü. Tüm dünya bu tek ana, bu tek kelimeye odaklanmış gibi durmuştu. Bu sadece bir hatıra değil, aynı zamanda gelecekte de birbirimize sarılacak olan kaderimizin, bağımızın bir işaretiydi.

Beni geçmişe doğru götürdü.

"Günaydın!"

Duyduğum tanıdık sesle irkildim. Onu duymak güzeldi ama cevap verememek içimi acıtıyordu. Sesi sabahın serinliğinde yankılanarak odanın içine dolmuştu.

"Uykucu," diye devam etti. "Uyan artık. Pansuman saatin geliyor."

Pansumanımı neden o yapıyordu? Hemşireler neredeydi? Düşünceler hızla kafamda dolanırken gözlerim nihayet onu buldu. Çoktan odaya girmişti bile. Gözlerimiz kesiştiğinde, kısa bir an duraksadı. Bakışlarımdaki anlamı çözmeye çalışıyordu sanki.

"Neden öyle bakıyorsun?" dedi merakla. "Kaşlarını da çatmışsın." Adımlarını dikkatlice bana doğru attı. "Yoksa sana pansuman yapmamı istemiyor musun?"

Hastaneye gece yarısından sabaha kadar büyük bir kargaşa hâkimdi. İnsanlar koşuşturuyor, acil durum anonsları yankılanıyordu. Neler olduğunu anlamaya çalışmak nafileydi. Kapı arkasından gelen uğultulara rağmen odadaki sessizlikte yankılanan sorusu beynimde dolandı. Bakışlarımı gözlerinden kaçırarak duvara doğru çevirdim. Bana bir şeyler anlatana kadar onunla göz teması kurmayacaktım.

Beni izlemeyi bırakmadı ve yatağın diğer tarafına geçerek tekrar bakış açıma girdi.

"Hey," dedi sakin ama kararlı bir sesle. Gülümsemeyi eksik etmiyordu. Bilmiyordu ki o gülümsemesi bana şifaydı. "Benden kaçacağını mı sanıyorsun, İsimsiz Asker?"

Bu sefer bakışlarımı diğer tarafa çevirdim. Bu hareketim onu sinirlendirmiş olmalıydı çünkü ses tonunda hafif bir gerginlik hissettim.

"Canın oyun oynamak istiyor sanırım. Hayır, boyuna posuna ve mesleğine bakarsak oyun yaşın çoktan geçmiş olmalı."

Gözlerimi kapatarak onun varlığından kaçmaya çalıştım. Derin bir nefes alıp verdiğini duydum. "Pekâlâ," dedi. Sesi yumuşamıştı. "Anlaşılan bugün ters inden kalktın ve beni görmek istemiyorsun."

Ne? Seni nasıl görmek istemem? Böyle bir şey mümkün olabilir mi Balkan Kızı?

Gözlerimi açtığımda, merakla bana baktığını gördüm. Bakışlarımı kaçırmadan doğrudan gözlerine odaklandım. Onu görmek istemediğimden değildi, sadece beni anlamasını istiyordum. Neden pansumanımı o yapıyordu? Neler oluyordu?

Bakışlarımı elinde tutmuş olduğu malzemelere doğru indirdim. "Anladım!" dedi en nihayetinde. "Pansumanını neden benim yaptığımı merak ediyorsun." Gözlerimi iki kere kırptım. Kısık bir sesle, "Ben de beni görmek istemediğini sanmıştım," diye mırıldandı. Yüzünde tekrar hoş bir gülümse belirdi fakat bu gülümsemesi hiç olmadığı kadar buruktu.

Gözlerinde bir anlayış belirtisi gördüğümde, içimde bir rahatlama hissettim. Yavaşça yanıma oturdu, elini nazikçe benimkinin üzerine koydu. "Bak," dedi yumuşak bir sesle. "Hemşireler şu an meşgul çünkü acil bir durum var. Yaralı sayımız çok fazla. Mesaiye başlamadan önce sana pansuman yapmak için gönüllü oldum." Yüzümdeki sargıyı çözmeye başladığında gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Bir daha yüzüme bakmamazlık yapma, olur mu?" diye sordu-

günda sesindeki kırgınlık giderek artmıştı. "Seninle sadece gözlerine bakarak anlaşabiliyorum ve bana bakmazsan seni hiç anlayamam."

Gözlerimi iki kere kırptım. "Güzel," derken pürdikkat bir şekilde sargıyı çıkartmaya devam ediyordu. Bakışlarını yüzümdeki yaraya çevirdi. Göz bebeklerinin titrediğine şahit oldum. "Yüzün iyileşmeye başlamış," dedi. Fakat doğru mu yoksa yalan mı söylüyor anlayamıyordum. "Düne göre daha iyi görünüyorsun. Yakında hiçbir şeyin kalmayacak, İsimsiz Asker."

O, yüzümle ilgilenirken bileğinin boş olduğunu fark ettim. Bana ve kendisine takmış olduğu kırmızı beyaz ipin, dün bileğinde olduğunu hatırlasam da artık yerinde yoktu.

Elimi kaldırmaya çalıştım ama kelepçelendiğimi anlık olarak unutmuştum. Buradan gitmeye çalıştığım için beni bu şekilde zapt etmeye çalışıyorlardı. Tedavim henüz bitmemişti. Hatta daha çok başındaydım. Kelepçenin tok sesi yankılandığında bakışları oraya düştü. "Ne oldu?" diye sordu. "Canını mı acıttım?" Elini tutmak için kendimi bir kere kadar zorladığımda hemen elimden tuttu. "Tamam," dedi endişeyle. "Tamam. Yavaş yavaş ilerleyeceğim."

Elimi tuttuğunda parmaklarımı hareket ettirerek onu bileğinden yakaladım ve sıkıca tuttum. "Elime ihtiyacım var," dedi şakayla karışık. "Eğer elimi bırakmazsan yüzünü sargılayamadığım her vakit mikrop kapma ihtimalin artar ve bu da iyileşmeni bir hayli geciktirir. Şu an iyi olman ve ayağa kalkman gerek, İsimsiz Asker. Vatanın neresiyse oraya dönmek istemiyor musun? Sana dair bir şeyler bilebilseydik eğer emin ol..." Bileğine hafif baskı uyguladığım an konuşmayı kesti. Nefes almasını bekleyip konuşmaya devam etmesini izledim. "Emin ol, yardımcı olmayı çok isterdik."

Bakışlarımı koluna çevirdim ve önce tuttuğum bileğini, daha sonra da kendi kolumu işaret ettim. "Marteniçka," dedi çok geçmeden. "Onun için mi bileğimden tutuyorsun?" Gözlerimi iki kere kırptım. "Marteniçkayı leylek gördüğün zaman çıkartman gerekiyor. Ben de bu sabah hastaneye gelirken yolda gördüm. Çiçek açmış bir ağaca bağlayıp dilek diledim."

Ne dilemiştin? Neyi arzuluyordun, Balkan Kızı?

Meraklı gözlerle ona baktığım için yavaşça gülümsedi. Kızaran yanaklarıyla, "Söylemem," dedi. "Ama senin için de bir şeyler diledim. Sadece kendimi düşünmedim. Vefat eden annemle babam için, uzakta olan kız kardeşim için, senin için ve en sonunda kendim için uzun uzun dileklerde bulundum."

Bileğini yavaşça bıraktım. Direkt yüzümle ilgilenmeye başladı. Sargıyı sararken parmakları hiç titremiyordu ama göz bebekleri için aynı şeyi söyleyemeyecektim. "İşte, bitti," dedi soğukkanlı bir tonla. Geriye çekilmek üzereyken bileğim-

deki ipe son bir bakış attı. "Acaba sen ne dilemiştin? Umarım mart ayı bitmeden leylek görürsün de dileğin kabul olur, İsimsiz Asker."

Seni.

Yalnızca seni.

Seni diliyorum, Balkan Kızı.

Bu ipi yıllar önce bileğime o takmıştı ve şimdi de kendi taktığı ipi bir yerden anımsamış olmalıydı. Şimdiye kadar yalnızca gözlerimi görmüştü. Beni hatırlayabilir miydi, bilmiyordum. Ama şu an gerçekleri söylemenin vakti değildi. Yukarıda onu almak için bekleyen bir ekip vardı. Onu Türkiye'ye götürmeliydik. Durumu ciddiye almak zorundaydım. Kapılıp da duygularımıza yenik düşmemiz tehlikeliydi. Onu geçiştirmek zorundaydım. Şimdi değildi.

Şimdi değil, Balkan Kızı. Bir gün sana her şeyi anlatacağım.

Dikkatini dağıtmaya çalışarak, "Daha önemli mevzularımız var," dedim. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum ama içimdeki fırtına kopmuştu. "Hadi, buradan gitmeliyiz."

Onu kolundan tutup alt sığınağa doğru sürükledim. Her adımda kalbim daha hızlı çarpıyordu. Metal kapıyı açıp karanlık merdivenlerden aşağıya indik. Soğuk ve nemli hava içeri dolduğunda, sığınaktaki sessizlik daha da belirginleşti. Her nefes, her adım daha ağırdı artık.

Gözlerimi onunkilere dikerek, "Karanlıktan korkmuyorsun, değil mi?" diye sordum. Onun cevabı, kalbimdeki karanlığı biraz olsun aydınlatacak gibiydi.

Balkan Kızı hafif bir gülümsemeyle, "Küçükken dolaba saklanırdım," dedi. "Orada kendimi huzurlu hissederdim."

Bu sözleri içimde bir sıcaklık yarattı. Küçükken kardeşiyle birlikte onu dolaptan çıkardığım anı hatırladım. Bunu hatırlamak, sanki aramızdaki bağı daha da güçlendirdi ve içimdeki karanlıkta bir ışık yaktı.

Onu karanlık odanın köşesine doğru yönlendirirken, "Burada güvende olacaksın," dedim. "Buraya gel." Onu kendime doğru çektim ve yüzümü saçlarına yaklaştırdım. Ne yaptığımı anlamak için beni izlemeye koyuldu. Teninden gelen buram buram tarçın kokusu burnuma doldu. Üstümdeki ceketi çıkarıp ona verdim. "Eğer köpeklerle etrafı ararlarsa bu şekilde dikkat çekmezsin."

"Beni bulurlarsa ne yapmam gerekiyor?"

"Seni bulamazlar."

"Ama ya bulurlarsa?"

"Bulamazlar. Sözüme güven," dedim sert bir tonla. "İşleri hızlandıracağız ve onları göndermenin bir yolunu bulacağım. Sadece buradan çıkmaya çalışma ve beni bekle."

"Hemen gelecek misin?" diye sorduğunda göz bebekleri titredi. Gitmemi istemiyormuş gibi bakıyordu.

"Hızlı olmaya çalışacağım."

Köşeye geçip dizlerinin üstüne çöktü ve kollarını bacaklarına doladı. "Bekliyorum," dedi soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Yüzbaşı."

Onu, tam da dayısı hakkında öğrendiği bilgilerin üstüne yalnız bırakmak istemesem de hızlı adımlarla sığınağın gizli bölmesinden ayrıldım. Ağır kokan metal kapıyı üzerine kapattığımda derin bir nefes alıp verdim. Kaybedecek tek bir saniyem yoktu. Yarbay Beton'la görüşmek üzere telefonun başına geçtim. Onu aradığımda telefon çalmadan açıldı.

"Yüzbaşı?" dedi Yarbay Beton, sesindeki ağır ciddiyetle. "Kod üç devreye alınmış. Durum nedir? Hemen izah et!"

"IDA askerleri hedefi almak istediğini belirtiyor," dedim aynı ciddiyetle. "Hedefin ITO ile bir bağlantısı olduğu yönünde görüşleri bulunuyor. Bundan dolayı da bizimle birlikte ülkeden çıkışına izin verilmeyeceğini söylediler. Komutanım," diyerek sıkıntılı bir es verdim. "Ben bu operasyonu, onu başkasına teslim etmek için yapmadım! Aylar süren bir operasyondan sonra onu IDA askerlerine vermemi nasıl isteyebilirler?"

"Yüzbaşı, sakin ol," dedi Yarbay Beton. Onun da sesi sıkıntılı geliyordu. "Böyle olacağını az çok tahmin ediyorduk. IDA olayların üstüne konmak konusunda bir numara. Ülkeden çıkışını Makedonya devletinin aracılığıyla ayarladık. Bugün hiç vakit kaybetmeden uçuşunuzu gerçekleştirin. Size engel olmaya kalkan olursa karşı çıkma izni veriyorum."

Söyledikleri bir nebze de olsa içimi rahatlattı. En azından Yarbay Beton da benim gibi düşünüyordu. Bu kadın, her ne olursa olsun Türkiye'ye dönecekti.

Düz bir sesle, "Binbaşı Duncan'a iletmemi istediğiniz bir şey yoksa telefonu kapatıyorum," dedim.

Yarbay Beton hattın ucundan, "Olmaz olur mu?" dedi. "Ona çok selamımı söyle. Kapat, Ulukurt!"

Telefonu kapattıktan sonra Kanca'yı bulup yanına gittim. O da aynı gerginlikle bekliyordu. "Ne yapacağız, komutanım?" dedi endişeyle.

"Balkan Kızı'nı güvence altına alacağız," dedim. "İşimiz bitmeden kimseye teslim etmeyeceğiz. Onu buradan çıkarabilmemiz için bir plan yapmamız gerekiyor. Uçuş hazırlıklarını hızlandırın. Hemen hareket etmemiz lazım."

"Hızlandırıyorum, komutanım," dedi Kanca.

"Bana Siren'i çağır," dedim.

"Emredersiniz, komutanım," diyerek hızlı adımlarla hazırlıklara başlamak üzere hareket etti.

Bahçeye geri döndüğümde Binbaşı Duncan hâlâ bekliyordu. Yüzündeki sabırsız ifade oldukça belirgindi. "Yüzbaşı, kararınızı verdiniz mi?" diye sordu.

"Ne kararından bahsediyorsunuz, Binbaşı Duncan?"

"Talia Alaz'ı bize verecek misiniz?"

"Bahsettiğiniz kişiyi size vermem için önce bizde olması gerekiyor. Size burada bulunma nedenimi tekrar ediyorum. Kod adı PEKA için buradayım. Bunun dışında kalanlar için herhangi bir bilgim yoktur," diye karşılık verdiğimde, köpeklerle gezen askerleri gördüm. Askerlerin elinde çiçek desenli bir elbise gördüğümde ne olduğunu anlamam zor olmamıştı. Onun kıyafetlerini resmen ele geçirmişlerdi ve şimdi de köpeklerle didik didik arayacaklardı. Ceketimin onu korumasını beklemek çok ütopik olurdu.

"Komutanım," diyerek yanımıza gelen Siren, ikimize de selam verdi. "Yaralı askerimizin durumu kötüye gitmekte. Bir an önce hastaneye gitmemiz gerekiyor."

Yanımızda farklı milletten bir asker bulunduğunda kurallar gereği ortak dil konuşma zorunluluğumuz bulunuyordu. Siren de İngilizce konuşarak yanımızda duran Binbaşı Duncan'ın olayı dinlemesini sağladı.

"Helikopteri ayarlayın," dedim hiç beklemeden. "Hastaneye de bildirin, karşılamak için gerekli hazırlığı sağlasınlar."

"Asker neden yaralı?" diye sordu Binbaşı Duncan.

"PEKA bağlantılarını çökertmek için yaptığımız küçük çaplı bir operasyonda askerlerimizden biri kafasından darbe aldı." Söylediklerim yalan değildi. Kod adı Fısıltı olan askerim yaralanmıştı. "Tedavisi yapılmıştı fakat tekrar bir komplikasyon gelişmiş olabilir. Kayıtlarımızı incelerseniz yaralı askerin bilgisine ulaşabilirsiniz."

Mermi'nin Fısıltı'yı taşıdığını gördüm. Yamalı ise önden ilerleyerek eşyalarını helikoptere götürüyordu.

Binbaşı Duncan dişlerini birbirine bastırarak, "Yüzbaşı," dedi. "Yetkiniz olmayan konuları üstlenmeyiniz. Onu derhâl bize teslim etmek zorundasınız."

"Bu konuda size yardımcı olamam," dedim soğukkanlılıkla.

Duncan derin bir nefes alarak, "Hata yapıyorsunuz," dedi. "IDA bunu yanınıza bırakmayacak."

"Binbaşı, ben sadece görevimi yapıyorum," dedim kararlı bir sesle. "İstediğiniz işlemi başlatabilirsiniz. Şimdi bizi engellemeyin ve yolumuzdan çekilin. Yaralı askerimle ilgilenmem gerekiyor."

Duncan'ın gözleri öfkeyle parladı ama sonunda geri adım attı. "Yüzbaşı, bunu unutmayacağız," diyerek kendi askerlerine doğru döndü. "Alanı tarayın ve her tarafı inceleyin. Sonrasında çekiliyoruz."

Ona selam verdikten sonra yanından ayrıldım ve helikoptere doğru döndüm. Fısıltı'yla göz göze geldiğimde hızlıca, "Komutanım," dedi. "Beni saf dışı bırakmayın. Hedefi çabucak buradan çıkartmanızda size yardımcı olabilirdim."

"Şu an yardımcı oluyorsun zaten," dedim ve helikopterin kapısına vurdum. "Buluşma noktamızı herkes anladı mı?"

Mermi hiç bekletmeden, "Kocacık köyü," dedi. "Mustafa Kemal Atatürk'ün babasının doğduğu köy. Orada buluşacağız, komutanım. Öyle değil mi?"

"Evet," diyerek onayladım. "Oradan havalimanına transfer olacağız ve Kasırga Hava Üssü'nün göndermiş olacağı uçakla vatanımıza döneceğiz. Hadi, göreyim sizi. Hiçbir şey belli etmeden uçuşunuzu sağlayın, Hayalet Timi."

"Komutanım," dedi Mermi. "Burada kalıp destek olsaydık."

"Lafımı tekrar ettirmeyin, Mermi," dedim kesin bir tonla. "Kanca, sen ve Fısıltı buradan toz oluyorsunuz. Toplanma noktasında buluşmak üzere."

Helikopterden uzaklaştığımda IDA'nın askerleri her yeri taramaya devam ediyordu. Binbaşı Duncan ise bir şahin kadar keskin gözlerle bizi izliyordu. Eve geçtiğimde Hayalet Timi'nin kalan üyelerine baktım.

İmam, Yamalı ve Siren hazır bir şekilde duruyordu.

"Her şeyi hallettiniz mi?"

"Evet, komutanım!" dediler hep bir ağızdan. "Buluşma noktasına gitmek için hazırız."

"IDA askerleri uzaklaşmadan askerî araçları ayarlamayın," dedim pencereden dışarıya bakarak. "Şu an bütün gözler üstümüzde. Rutin işlere devam edebilirsiniz."

"Emredersiniz, komutanım!" diye bağırdılar.

"Bağırmayın," dedim kısık bir sesle. "Öyle bir bağırıyorsunuz ki savaş çıktı sanacaklar."

"Özür dileriz, komutanım!" diyerek tekrar bağırdılar. Siren'in sesi tek başına yetiyordu.

"Hayaletler, ben size ne dedim?" dedim sinirle. "Siz gerçekten de Yarbay Beton'un dediği kadar dingilsiniz!"

"Emredersiniz, komutanım," diyerek daha alçak bir tonda mırıldandılar. Onları bırakıp dışarıya çıktığımda Binbaşı Duncan'ın telefonla konuştuğunu gördüm. Oldukça öfkeli görünüyordu.

"Elbette, efendim," dedi Binbaşı Duncan. "Anlıyorum, efendim. Siz nasıl uygun görüyorsanız, efendim." Efendim diyerek ezilip durduğuna göre telefonun diğer ucundaki yüksek mevkiden biriydi. Bana sert bir bakış attı ve telefonu sıktı. "En kısa sürede ziyarette bulunacağım, efendim."

Telefonu kapattıktan sonra iddialı bakışlarının yerinde yeller estiğini gördüm. "Gidiyoruz," dedi tek kelimeyle.

"Misafir etseydik sizi?" dedim keyifli bir sesle. "Erken gidiyorsunuz. Biz Türkler misafirperverliğimizle tanınırız."

Erken gittikleri falan yoktu. Neredeyse bir saattir etrafı geziyorlardı ve Balkan Kızı'nın ne hâlde olduğunu merak ediyordum.

"Yüzbaşı, başka zaman mutlaka görüşeceğiz," dedi Binbaşı Duncan. "O zaman şartların daha farklı olacağına emin olabilirsiniz."

Başımı hafifçe eğip selam verdim. "Umarım, komutanım," dedim ve onların toparlanmasını izledikten sonra diğerlerine işaret verdim. Arabayı çıkartmaları gerekiyordu. Yakınımızda bulunan Kocacık köyüne gitmeliydik artık. İmam, harekete geçerek sanki arabanın tozunu alıyormuş gibi yanaştı ve herkesin arabasına atlayıp uzaklaştığını gördüğü an hızlıca arabaya bindi.

Siren ve Yamalı da peşinden arabaya bindiğinde, evin içine girerek sığınağa doğru ilerledim. Adımlarım aceleci ve kararlıydı. Dar koridorda yankılanan ayak seslerim, bir an için her şeyin dışında yankılanan bir korku ve endişe senfonisi gibi geliyordu kulağıma. İki kapıdan geçtim ve pas kokan, ağır metal kapıyı büyük bir çaba sarf ederek araladım. İçeriye girdiğimde, Balkan Kızı'nı tam olarak bıraktığım yerde buldum.

Gözlerim hemen ona odaklandı. Ceketime sarılmıştı ve başı yana düşmüştü. Gözleri kapalıydı. Bu görüntü, içimdeki paniği daha da körükledi. Hızlı adımlarla yanına yaklaştım. Dizlerimin üzerine çökerken, "Balkan Kızı," diye seslendim.

Ona dokunduğumda, buz gibi bir tenle karşılaştım. Bu temas, içimdeki korkuyu gerçek bir dehşete dönüştürdü. Bu sefer daha yüksek bir tonla, "Balkan Kızı, beni duyuyor musun?" diye seslendim. Omzunu hafifçe sarsarken solgun yüzüne baktım.

Dudakları aniden hafifçe kıpırdadı. Zayıf bir sesle, "Yüzbaşı," dedi. Dudakları titrerken gözlerini yavaşça araladı. Kirpikleri kıpırdadığında gözlerindeki derin korkuyu ve yorgunluğu görebilmiştim. "Hiç gelmeyeceksin sandım."

Sesini duyduğum an içimde bir nebze de olsa rahatlama hissettim ama hâlâ endişeliydim. Ona güven vermek için yumuşak bir ses tonuyla, "Sandığımdan uzun sürdü," dedim. Elimi yavaşça sırtına koydum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. "Hiç vaktimiz yok. Buradan gidiyoruz. Kendinde misin?"

Balkan Kızı yavaşça başını salladı. Gözlerinde hâlâ bir miktar bulanıklık vardı. "Evet, kendimdeyim," dedi zayıf bir sesle. "Sadece soğukta kaldım ve hareket etmediğim için uyuştum."

Durumu beni endişelendiriyordu. Hızlı yürüyememesi bizi yavaşlatacağı için ani bir kararla onu kucağıma aldım. Bu beklenmedik hareketimle gözleri irileşti ve yüzüne şaşkınlıkla karışık bir korku ifadesi yerleşti. Kollarını hızla boynuma doladı. Sanki düşecekmiş gibi sıkıca tutundu. Parmakları boynumun etrafında gücünü arttırırken teninin soğukluğu beni sarsıyordu. Göz göze geldiğimizde, gözlerindeki korku ve endişeyi açıkça görebiliyordum.

"Merak etme, seni güvende tutacağım," dedim. Sesimdeki kararlılık ve yumuşaklık, biraz da olsa rahatlamasını sağladı. Gözleri biraz olsun durgunlaştı ve başını hafifçe omzuma yasladı.

Adımlarımı hızlandırarak sığınağın çıkışına doğru ilerledim. Her adımda onun soğuk bedenini daha çok hissettim ve içimdeki koruma içgüdüsü daha da güçlendi. Sığınaktan çıkarken pas kokusu ve soğuk hava beni rahatsız etse de tek düşündüğüm onun güvenliğiydi.

Ağırlığını dengeleyerek merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığımda, bir taraftan Balkan Kızı'nın solgun yüzüne bakıyor, aldığı zayıf nefesleri her basamakta hissediyordum. Kalbim, endişe ve koruma içgüdüsüyle dolup taşıyordu. Onu korumak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Sığınaktan çıktığımızda kapıya yanaşmış olan askerî aracı gördüm. Araba tam sığınağın girişinde durmuştu ve motoru çalışır vaziyetteydi. Arka kapısı tamamen açıktı ve bizi kimsenin göremeyeceği şekilde konumlanmıştı. Hızlı adımlarla araca doğru ilerledim ve onu dikkatlice arka koltuğa yerleştirdim.

"Hareket edin," dedim İmam'a doğru. Sesimdeki aciliyet belirgindi. Araba hızla hareket ettiğinde, hâlâ tetikteydim. Yamalı'ya dönerek, "Kamuflaj ekipmanlarını hazırla," diye ekledim. "Kendimizi kamufle etmemiz gerekiyor."

Yamalı hızlıca harekete geçerek araçtaki kamuflaj malzemelerini çıkardı. Balkan Kızı'na dönüp üzerine ek battaniye ve kamuflaj örtüsü serdim. Gözlerinin içine bakarak, "Şimdi ısınacaksın," dedim.

"Beni bırakmadığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sarıldığı battaniyenin altından dolu gözlerle bana bakıyordu.

Ah, bu bakışlarının bir hesabı olsaydı sorardım, Balkan Kızı.

Bakışlarımı ondan çekerek, "Görevim," diyebildim.

Görevim, Balkan Kızı. Görevim.

Ve ben, görevlerimi ölümüne yapardım.

Hayalet Timi, uçuş için hazırlıklarını tamamlamış, herkes kendi koltuğuna yerleşmişti. Kaldığımız yerden tamamen kopmuş, KHÜ'nün sağladığı bu uçağa binmiştik. Artık Türkiye Cumhuriyeti topraklarına dönmemizin önünde hiçbir engel yoktu.

Ancak Balkan Kızı diğerlerinden ayrı olarak uçağın en arka kısmında, pencere kenarında, içecek olayından ötürü küskün bir tavırla yalnız başına oturuyordu. Gözlerini dışarıda kaybolan manzaraya dikmiş, sessizce düşüncelere dalmıştı. Kimseye tek kelime etmiyordu. Özellikle de bana. Yüzüne her baktığımda, gözlerindeki o derin kırgınlığı görebiliyordum.

Hadi diğer dingilleri geçiyorum da benimle niye konuşmuyordu? Ona en yakın duran kişi benken şimdi en büyük yabancısı olmuştum.

İmam sessizliği bozarak, "Dışlamış gibi olduk," dedi. Sözlerinde pişmanlık ve üzüntü vardı. Gözleri, Balkan Kızı'nın yalnız silüetine takılıp kalmıştı.

Uçuşun monoton sesi altında, Hayalet Timi'nin üyeleri arasında gerilim yavaşça yükseliyordu. İmam'ın başlattığı konuşmanın etkisi, kabinin soğuk atmosferini bir anda değiştirmişti. Herkesin gözü, yalnız başına oturan Balkan Kızı'nın üzerindeydi.

İmam pişmanlık dolu ses tonuyla, "Kim ne derse desin ayıp ettik," diyerek konuşmasına devam etti. "Hatır için çiğ tavuk yenirmiş, biz bir bardak içeceği içemedik!" Onun bu sözleri, hafifçe başını sallayarak gözlerini yere indiren Balkan Kızı'nda belirsiz bir tepki yarattı. İmam, onun bu tepkisini fark eder gibi oldu ama daha fazla bir şey söylemedi.

Kanca daha belirgin bir öfkeyle söze girip, "Gibiyi kaldır kardeşim, resmen dışladık," dedi suçlu bir edayla. "Yıllar sonra ilk defa biri bizim için bir

şeyler yaptı. Teşekkür falan da etmedik. Bir daha bizim için yapılan bir şeyi bok yer, içeriz."

Siren ise kinayeli bir sesle, "Size niye bir daha bir şey yapmadığımı anlamışsınızdır umarım," diye yanıt verdi.

Onun bu sözleri, daha önce yaşananları hatırlatırken Kanca'nın itiraz eden sesi duyuldu. Oturduğu yerde daha dik bir pozisyona geçerken, "Şimdi ikisi arasında bayağı bir fark var, komutanım," dedi. "Siz bize yakmış olduğunuz yemeği yedirmeye çalışmıştınız. Talia Alaz ise komutanımın gazabından kurtarıp bize mokteyl hazırladı."

Siren, Kanca'nın sözlerine hızla tepki gösterip, "Siz erkekler hiçbir şey hak etmiyorsunuz," dedi hayal kırıklığıyla ve başını başka yere çevirdi.

Kanca bu kez gülümseyerek, "Hak ediyoruz bence," dedi. Dudakları kenara doğru kıvrılmıştı. Bakışları Siren'in üzerindeydi. "Böyle eli silah tutan, komutanlık taslayan, tek lafıyla titreten birilerini hak ediyoruz."

Siren bu kez daha sert bir tonla, "Sen o hakkı kaybedeli çok oluyor, Kanca," dedi.

Bu diyalog, kabinin içindeki hava sıcaklığını hissedilir derecede artırmıştı. Herkes sessizce olup biteni takip ediyor, Balkan Kızı ise hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Belki de uzaklara dalmıştı.

İmam gülümseyerek, "Bunlar da öpüşecek mi yoksa dövüşecek mi belli değil, te Allah'ım ya," dedi. "Herkes bir âlem. Benim dışımda tek bir akıllı yok!"

Sözleriyle ortama biraz olsun mizahi bir hava katmaya çalışıyordu. Ancak ses tonundaki hafif alaycılık gerilimi tamamen dağıtmaya yetmemişti.

Kanca, İmam'ın sözlerine kısa bir kahkaha atarak, "Kardeşim, senin akıllı olduğuna kim karar verdi?" diye sordu. "Biz mi?"

"Allah'ın yarattığının akılsız olma ihtimali var mı komutanım?" dedi İmam.

Mermi, ciddi bir ifadeyle bana döndü ve gözlerindeki kararlılıkla, "Komutanım," dedi. "İzin verirseniz Talia Alaz Hanımcığımın yanına gitmek isterim. Özür dilemem gereken bir konu var da."

Bu talebi üzerine sinirli bir tonla, "Otur oturduğun yerde!" diye yanıtladım. Balkan Kızı'nın tim üyeleriyle konuşmaması aslında benim işime geliyordu ama asıl sorun, bu sessizliğini bana da göstermesiydi. "Bir daha bu tarz davranışlarda bulunma, Mermi! Hedefle özür dileyecek kadar samimiyetin olmayacak!" Beklentilerimi sert bir şekilde ortaya koymuştum.

Mermi, söylediklerimin karşısında geriye çekilip koltuğuna sindi. Umutsuzca, "Emredersiniz, komutanım," dedi. Ses tonunda kırılgan bir teslimiyet vardı.

Yavaşça yerimden kalktım ve koridor boyunca ilerledim. Balkan Kızı'nın yanına vardığımda, onu hiç bu kadar durgun ve içe kapanık görmemiştim. Belirsiz bir huzursuzluk içinde bacaklarını sallıyor, tırnaklarıyla oynuyordu. "Balkan Kızı," dedim kısık bir sesle. Keşke Türkçe konuşup kendi dilimde ona seslenebilseydim. "Neyin var?" Pencereden dışarı bakmaya devam etti, yüzü ifadesizdi. "Gerçekten konuşmayacak mısın?" Sesimde bir umut ışığı vardı.

"Konuşacağım ama sen anlamayacaksın," dedi. Verdiği cevap yüreğime dokunan bir mırıltı oldu. Gözlerini pencereden ayırmadan konuşmaya devam etti. Kelimeleri anlamadığım bir dilde akıyordu. "Mesela şimdi seni dövmek istiyorum. Sonra diyorum ki ancak fiziksel bir acı veririm. Ben ne hissettiğimi anlamanı istiyorum. Kendi dilini konuşamamak, kendi dilini unutmaya zorlanmak, kendini istediğin dilde ifade edememek..." Kafasını pencereye yasladı, derin bir nefes alıp verdi. "Acaba sen benim ne hissettiğimi anlayabilir misin ki?"

Ne dediğini bilmediğim için, "Küfretsen daha az canım acırdı," dedim. Türkçe konuşarak onu daha fazla uzaklaştırmak istemiyordum.

Gözlerini yavaşça araladığında, içinde kopan fırtınaları hissettim. "Ben neden asker olamadım, biliyor musun?" dedi sesi titreyerek. Anlamadığım için bir an boş boş yüzüne baktım. Derin bir iç çekişle kelimelerini döküvordu. "Çünkü yükseklik korkum var. Asker olduğumda cesaretli olmam gerekiyor fakat ben uçağa binmeye bile korkuyorum. Bu korkumu hiçbir şekilde yenemedim. Çok çabaladım ama bir türlü atlatamadım. Yüreğime oturdu, orada kaldı ve derin bir yara açtı. Bana dert, keder oldu. Yapamadım. Bu yüzden doktor olmaya karar verdim."

Gözlerini tekrar kapadı. Uçağın daha yükseğe havalanmasıyla birlikte onun soğuk ve ince parmakları, eldiven takılı elimi arayıp buldu. Ne olduğunu anladığım an parmaklarının tenimi sarmasına izin verdim. Korkuyordu. Uçağa binmekten korkuyordu.

Dakikalar sonra tekrar konuşmaya başlayıp, "Çok kötü bir şey," dedi. Sesindeki yorgunluk ve pişmanlık, sözlerine ağırlık katıyordu. "Bazı korkularını yenemediğin için ya da kriterleri karşılayamadığın için istediğin şeyleri yapamamak gerçekten çok kötü bir şey." Kafasını koltuğa yasladı, gözleri hâlâ kapalıydı. Pişmanlık duyduğu, yüzündeki hüzünlü çizgilerden belli oluyordu. "Belki asker olsaydım hiçbir şey böyle olmazdı."

"Balkan Kızı," dedim. Acı çektiğini görünce sesimde bir yalvarış tonu belirmişti. Elini tutmak, bu zor anında yanında olduğumu göstermenin tek yoluydu. Ona destek olabilmek için elimden geleni yapmak istiyordum ama kelimelerin yetersiz kaldığı bir durumdaydık. "Seni anlamama izin ver." Samimiyetimle duygularını paylaşmak istediğimi belli etmiştim.

Kirpiklerini yavaşça aralayarak yorgun gözlerini açtı ve elini nazikçe ellerimin arasından çekti. Sonra yine dışarı, uçsuz bucaksız gökyüzüne baktı. Yüzü pencerelere vuran soluk ışıkla aydınlanmıştı ve bu ışık, yüzündeki hüzünlü ifadeyi daha da belirginleştiriyordu. Sesi hafifçe titreyerek, "Beni bu saatten sonra kimse anlayamaz," dedi.

Kararlı bir ifadeyle, "Seni anlamak ve dinlemek istiyorum," dedim. Ona kendi hikâyesini, kendi kelimeleriyle anlatma fırsatı vermek istiyordum. "Hem de başından sonuna kadar her şeyi. Belki anlamam zaman alır ama seni dinlemek için buradayım. Her zaman burada olacağım."

Elini tekrar tuttum ve uçuş boyunca hiç bırakmadım.

Aylar sonra Türkiye Cumhuriyeti topraklarına iniş yapmamızla beraber buram buram toprak kokusu hücrelerime işledi. Vatanıma, evime, yurduma geri dönmüştüm. Hissettiğim mutluluk ve rahatlama tarifsizdi. Bu uzun ve zorlu yolculuğun bir diğer yolcusu Balkan Kızı da yanımdaydı. Aylardır bu anın hayaliyle yanıp tutuşmuştum ve sonunda gerçekleşmişti.

Uçağın kapısına yaklaştığımızda Balkan Kızı sessizce durdu. Etrafına bakınmadan belirsiz ve yarım bir sesle, "Nereden gideceğim?" diye sordu. Biraz ürkek ve biraz da kaybolmuş gibiydi.

Yanımda duran Fısıtlı'ya dönüp, "Ne diyor?" diye fısıldadım. Uçağa bindiğimiz andan itibaren bizimle yalnızca Balkan dillerinde konuşuyordu.

Fısıltı her zaman olduğu gibi Balkan Kızı'nın kelimelerinin arasındaki anlamı çözmüştü. Yüzünde anlayışla dolu bir ifadeyle, "Yolu soruyor," dedi.

Ona dönerek, "Bizi beklemen gerekiyor çünkü seni biz götüreceğiz," dedim. "Kendi başına gidemezsin." Ama o beni dinlemeden hızla merdivenlerden aşağı indi. Endişeyle ona bakarken, "Ah, Balkan Kızı, ah!" diye mırıldandım.

Merdivenlerin ucunda, bizi karşılamaya gelen askerî ekip bekliyordu. Balkan Kızı'nın ardından timle birlikte merdivenlerden hızla indik.

Hayalet Timi olarak güneşin altında toplanıp ip gibi dizildik. Göğsüm kabararak, "Hayalet Timi, rahat!" dedim. Ardından sesimi yükselterek, "Hazır ol!" diye bağırdım ve son olarak, "Dikkat!" diye ekledim.

Komutlarım etrafta yankılanırken tim üyelerinin her biri gözlerini dikmiş, görevlerinin bilinciyle oldukları yerde duruyordu. Türkiye'nin toprağına basmanın verdiği ağırlık ve sorumluluk, her birimizin omuzlarında hissediliyordu. Balkan Kızı ise bu disiplinli düzende bir yabancı gibi duruyor, etrafındaki her şeyi sessizce süzüyordu.

Kasırga Hava Üssü'ne ait pistin üzerinde, sıcak yaz güneşi altında, gölgelerimiz keskin ve net bir şekilde yerdeydi. Bir adım öne çıkarak resmî üniforması içinde dimdik karşımda duran Yarbay Beton'un gözlerine baktım. Yüzünde maskesi yoktu. Yüksek ihtimalle Balkan Kızı onu görür görmez tanısın diye maskesini açmıştı. O gözler keskin ve nüfuz edici bakışlarıyla Atatürk'ü anımsatıyordu.

Resmiyeti ve gururu bir arada taşıyan sesim yankılanırken, "Hayalet Timi, bir yüzbaşı, iki üsteğmen, dört teğmen olmak üzere Balkan Kızı Operasyonu'nu isteğiniz doğrultusunda tamamlamış, yeni emir ve görüşlerinize hazırdır, komutanım!" dedim.

Yarbay Beton'un yüzünde, bu haber karşısında bir gülümseme belirdi. Rahat ve keyifli bir tavırla, "Rahat ol, asker!" dedi. Gözlerinde bir parça gurur ve memnuniyet vardı. "Talia Alaz'ı sağ salim ülkesine getirdiğiniz için sizi kutlarım. Yüzümü kara çıkarmadınız ve size olan güvenimi sarsmadınız."

Balkan Kızı sessizce ilerledi ve Yarbay Beton'un yanına geçti. Karşımda duran adamı baştan aşağıya merakla süzdü. Gözlerini kısarak, "Burada en yetkili asker siz misiniz?" diye sordu.

Yarbay Beton, yanında duran genç kadının bu çıkışı karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Yıllar sonra ilk defa bu kadar yakından gördüğü Balkan Kızı'na bakarken kaşlarını çattı. "Neden Türkçe konuşmuyor?" diye sordu. Sesinde hafif bir endişe vardı. Balkan Kızı'nın Türkçe konuşmaması, Yarbay Beton'un dikkatini çeken ilk detay olmuştu. Bakışları, Balkan Kızı'nın gözlerine kenetlenmişti.

"Kendisi Türkçe bilmediğini söylemekte, komutanım," dedim. Durumu açıklamaya çalışırken sesimden biraz da olsa çaresizlik hissediliyordu.

Yarbay bu duruma içerleyerek, "Allah'ın belası adam ona Türkçeyi de unutturmuş," diye mırıldandı. Yüzündeki ifade düşmüştü, gözlerinde derin bir kırgınlık vardı. Balkan Kızı'nı süzerken karşısındaki genç kadının duygularından tamamen arınmış olduğunu, neredeyse buz gibi bir bakışla ona karşılık verdiğini gördü.

Yarbay Beton ileriye doğru yavaşça bir adım attı. Ellerini Balkan Kızı'nın omzuna yerleştirdi ve hafifçe sıktı. Ses tonunda bir baba şefkati ve memleket hasreti vardı.

"Merhaba, Talia Alaz. Vatanına hoş geldin."

Bu karşılaşmayı hiç böyle beklemiyordum. Benimle aynı fikirde olan Yarbay Beton'un da bu duruma nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Balkan Kızı küçükken Yarbay Beton'un göz bebeği gibiydi. Ondan korkmayan tek çocuktu. İkisinin arasındaki bağ, derin ve karşılıklı bir sevgiye dayanıyordu. Yarbay Âkif Cesur Beton'un en büyük hayali, Ayhan amcanın kızını bir gün asker olarak görmekti. Ancak şimdi bir zamanlar tanıdığı o neşeli küçük kızdan eser yoktu. Onun yerine karşısında, hayatın tüm zorluklarını görmüş ve yıpranmış yabancı bir genç kadın duruyordu.

Balkan Kızı hafifçe öne eğilerek, "Pek hoş geldiğimi söyleyemeyeceğim," dedi. Sesi, soğuk ve keskin bir rüzgâr gibi etrafa yayıldı. Balkanlar'ın soğukluğunu da sanki peşinden sürüklemişti. "Eğer yarım saat içinde beni buraya neden getirdiğinizi, asıl amacınızın ne olduğunu söylemezseniz karşınızda Talia Alaz'ı değil, Peter'ın büyüttüğü kadını görürsünüz." Her kelimesi kendinden emin ve tehditkâr bir tonla dudaklarından dökülmüştü.

Yarbay Beton, genç kadının sözleri karşısında göz kapaklarını hızla kırptı. Âdeta bir şok dalgası yemiş gibiydi. Balkan Kızı üniformasındaki isim etiketine göz attı ve ardından devam etti:

"O kadını görmenizi hiç tavsiye etmem, Yarbay Beton. Süreniz şimdi başladı."

Bir kibrit yak...

Yarbay Beton'un, büyüyeceğini fark ettiği konuşmayı özel odasında yapmamız için hepimizi buraya topladığını fark ettiğimde, odanın ağırlığı sanki duvarlardan yansıyordu. Odanın içine ciddiyet hâkimdi. Burası Yarbay Beton'un kararlarını verdiği, stratejilerini oluşturduğu bir yerdi.

Hayalet Timi olarak odanın geniş, koyu renkli masasının karşısında dimdik ayaktaydık. Her birimiz, durumun ciddiyetini ve önemini hissediyorduk. Yarbay Beton masanın arka tarafında, otoriter bir tavırla ayakta dururken önündeki deri koltukta Balkan Kızı oturuyordu. Onun orada oturuyor olması odaya garip bir şekilde yabancı bir hava katıyordu.

Yarbay Beton'un yüzündeki ifade, en az benimki kadar şaşkınlık ve tedirginlik barındırıyordu. Karşımızda oturan kadının bakışları o kadar soğuk ve mesafeliydi ki aramızda sanki görünmez bir duvar vardı. Türkçe konuşmayan, bize yabancı bir dilde hitap eden bu kadın, her ne kadar aynı köklerden gelse de bizden biri gibi hissettirmiyordu. Uçaktan indiği ilk andan itibaren burada olmak istemiyor, her fırsatta geri dönmek için bir yol arıyor gibiydi.

Ona baktığım an içimde bir şüphe uyandı. Gerçekten bizden biri miydi yoksa yabancı bir yüz müydü burada oturan?

Ateş böcekleri aldatıcıdır, aldanma, demişti.

Umarım bizi aldatmıyorsundur, Balkan Kızı.

Kendimi tutamıyordum. Kızgındım ama tam olarak neye ve kime olduğunu bilmiyordum. Bunun Balkan Kızı'yla uzaktan yakından alakası yoktu. Onun çevresinde yer alanlara kızgındım. Zamanında o bu topraklardan giderken kimsenin buna engel olamayışına kızgındım. O şu an bize el gibiydi fakat yıllar önce onu ellerimizle gönderen de bizdik.

Odanın soğuk ve resmî havası, Balkan Kızı'nın tahammülsüz ses tonuyla daha da gerildi. "Yirmi dakikanız kaldı," dedi. Bakışları acımasızdı. "Konuşmayı düşünüyor musunuz? Yoksa Türkiye havası alıp gidecek miyim?"

Sabrımın sınırlarını zorlayan bu sözler karşısında daha fazla dayanamadım. Dudaklarımı araladım ve her kelimeyi vurgulayarak, "Bize süre verecek

konumda değilsin, Balkan Kızı," dedim. Sesimdeki sert ve keskin ton odada yankılanırken ortamın gerilimi iyice arttı.

Onun bu açık tehdidi karşısında, normalde sakin ve ölçülü olan tavırlarımı bir kenara bıraktım. Karşımda babam da olsa böyle bir duruma müsaade edemezdim. O kadar uzun boylu değildi.

"Yüzbaşı, süreniz gittikçe azalıyor," dedi Balkan Kızı. Sesi buzullardan kopmuş bir parça kadar soğuktu. "Bunun için çene mi çalacaksınız?"

Ona doğru bir adım atıp çatılan kaşlarımla yüzüne öfkeyle baktım. "Sen bizi tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?" dedim kaya gibi bir sesle. "Senin karşında Türk askeri var!"

Balkan Kızı'nın kirpikleri, yükselen sesimden sonra titremişti ama kendini hemen toparlayıp, dik bir duruş sergileyerek, "Sizi tehdit etmiyorum," dedi. Sesi net ve kararlıydı.

Gözlerimi delen bir bakışla, yeşil vadileri andıran derinliklerine dikkatlice bakarak, "Ya ne yapıyorsun?" diye sordum. "Buraya kendi rızanla geldin. Seni zorla alıkoymadık. Her şey yasalara uygun bir şekilde gerçekleşti. Üstelik IDA askerleri, senin ITO ile bağlantılı olduğunu söylediği hâlde bize Peter Kalovski'nin adıyla yaklaşıyorsun!"

Gözleri dolarken savunmacı bir tavır aldı. Boğuk ve duygusal bir sesle, "Ben dayım gibi biri değilim," dedi. "Değilim! Hiçbir zaman da olmayacağım! Sakın beni bununla itham etme!"

"O zaman ona göre davranacaksın. Eğer buraya gelmek istemeseydin seni getirmezdik!" dedim fakat artık çok geçti. Sözlerimin Balkan Kızı'nı daha da kırılgan bir hâle getirdiğini hissedebiliyordum.

Elleri titrerken, "Seni getirmezdik," diyerek son cümlemi tekrar etti. "Seni getirmezdik." Kafasını kabullenemeyen bir tavırla sağa sola salladı. "Beni niye getirmek istediğinizi soruyorum zaten! Yüzbaşı, bunca yıl durup beni niye şimdi getirdiniz?"

Bu soruya verebileceğim bir yanıt vardı ama bu hassas anda onu daha fazla yaralamak istemiyordum. Ses tonumu ılımlı tutarak, "Eğer sabırlı olursan Beton Komutan'ım gerekli bilgileri sana verecek zaten," dedim. Gözlerindeki boş ifade, söylediklerimin onu ne kadar etkilediğini gösteriyordu.

"Ne sabrından bahsediyorsun?" diye bağırdı. Gözlerinde biriken öfke ve acı, her birimizi derinden sarsıyordu. "Yıllar boyunca dayımı başarılı, vatanına milletine hayırlı bir bilim insanı olarak bildim. Onu hep iyi bir adam olarak tanıdım. Meğer onun manipülasyonlarıyla büyütülmüşüm. Yalanlarla dolu bir çocukluk geçirmişim! Sadece son birkaç aydır ondan şüphelenmeye

başlamıştım ama konduramıyordum. Konduramıyordum işte! Siz aylardır benim ne çektiğimi, ne acılar yaşadığımı biliyor musunuz?"

Onun bu sözleri, bir an olsun hepimizin içini burktu. "Biz senin etrafındaydık, her şey kontrolümüz altındaydı," dedim. Sesimde bir savunma tonu vardı ancak maskenin varlığına şükrettim. Yarbay Beton'un öfkeli bakışları arasında, Balkan Kızı'yla bu zor konuşmayı yapmak, üzerimde anlatılmaz bir baskı yaratıyordu. Olayları anlayabilmek için ikimizin konuşmasına müsaade etmişti.

Balkan Kızı başını hüzünle iki yana salladı. "Uzaktan izlediniz. Ben geceleri bıçakla uyumak zorunda kaldım. Kaç yaşında insanım ama bazı geceler korkudan uyuyamadım bile. Sürekli tehlike altındaydım. Kardeşime zarar vermekle tehdit edildiğim için hep tetikteydim!" İçinde bulunduğu korkunç gerçekliği, bize açıkça ifade edene kadar tam olarak fark edememiştim. "Uzaktan eminim ki her şey çok güzel görünmüştür."

İçimde bir anlık pişmanlık hissi belirdi. Gerçekten de uzaktan her şey çok güzeldi. Onu gördüğüm zaman dilimlerinde, elinde saksılarla sokakta geziyor, kardeşiyle yürüyüşe çıkıyor, onun yüzüne bakarak yürüyor ve dayısının çocuğunu parka götürüyordu. Hayatı dışarıdan bakıldığında normal hatta mutlu görünüyordu. Ancak gerçek bu değildi.

Sesimi sakin ve anlayışlı tutmaya çalışarak, "Şu an bağırmanın kimseye faydası yok," dedim. Ancak o, içinde biriktirdiği duyguları dışa vurmakta kararlıydı.

"Ben bile bile bununla yaşadım," dedi Balkan Kızı. Sesi kısık ama dolu dolu çıkıyordu. "Kardeşim şu an onun yanındayken bana sabırlı olmamı mı söylüyorsunuz? Benim kaybedecek bir saniyem bile yok! Anlayın şunu artık!"

Balkan Kızı duygularının yoğunluğuyla kendini tutamayıp Yarbay Beton'un karşısına geçti ve elini sertçe masaya vurdu. Masadaki her şey bir an için sarsıldı ve o tok ses odada uzun süre yankılandı. Mermi'nin gözlerindeki korkuyu, İmam'ın dudaklarından dökülen endişeli duaları fark ettim. "Benimle konuşacaksan konuş!" dedi Balkan Kızı. "Konuşmuyorsan da yetkili birini çağır!"

Yarbay Beton, karşısında gördüğü kadına, Balkan Kızı'nın bu sabırsız ve tahammülsüz tavrına inanmakta güçlük çekti. Normalde soğukkanlı olsa da bu kez sessizleşmiş, belki de ne yapacağını şaşırmıştı. Mavi gözleri bana çevrildiğinde, kalın bir ses tonuyla, "Yüzbaşı," dedi. "Timinle beraber dışarıda bekle. Talia Alaz'la yalnız konuşacağım."

"Komutanım," diyerek itiraz etmeye kalktım.

Yarbay, "Ne diyorsam o, Ulukurt!" dedi. Sesinde bir emir kipi yankılanıyordu.

Asker selamı vererek, "Emredersiniz, komutanım!" dedim ve arkamı dönüp timdekilere işaret ettim. "Toparlan, Hayalet Timi!"

Odanın dışına çıktığımızda, içimde tuhaf bir şey hissediyordum. Ne konuşulacağını merak etmekle birlikte emre uymak zorundaydım. Timdekiler benim komutumu beklerken, "Rahat," dedim. Onlar da kendilerini serbest bırakıp duvara yaslandı. Hepimiz Yarbay Beton'la Balkan Kızı'nın arasında geçecek konuşmanın sonucunu merakla beklemeye koyulduk.

"Yarbay Beton'a bile racon kesti," dedi Yamalı. Ses tonunda bir miktar hayretle korku karışımı bir ifade vardı. "Bu kızdan korkulur, benden söylemesi. Ben Yarbay Beton'a bakınca titremekten konuşamıyorum ama kız karşısına geçip ağzına geleni söyledi."

Kanca tedirginlikle, "Yarbay Beton'dan önce Barut Komutan'ıma bile neler yaptı, baksana," dedi. "Huyuna gitseydik keşke. Bizim de başımız yanacak."

İmam biraz alaycı bir tavırla araya girerek, "Zehir zemberek içeceğinden içmedik diye bizi Yarbay Beton'a şikâyet eder mi?" diye sordu. "Keşke içseydik."

Siren de yorgun bir ifadeyle konuşmaya katılarak, "Hedefin üstüne çok gereksiz yere gittik," dedi.

Kanca biraz daha korkmuş gibi, "Onu bunu bırakın da onu dışladık diye laf ederse var ya, Beton bizi silkeleyerek kendimize getirir," dedi. "Gözümüz gibi bakmamız, canımız gibi korumamız gerektiğini söylemişti. Hey yavrum, biz de kızı elimizdeyken kaybettik. O da gidip göle düşmüş. Barut Komutan'ım olmasa boğulup giderdi."

İmam, "Yarbay Beton eşek sudan gelene kadar bizi döver," diye ekledi.

Tüm bu konuşmaların arasında Yamalı'nın bakışları bana döndü. Umutsuzca, "Belki kurban olduğumun komutanısı bizi korur," dedi. Sanki ağlamaklı gibiydi.

Mermi endişeyle bana dönüp, "Ne dersiniz, komutanım?" dedi. "Bizi korur musunuz?"

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak, "Kesin gevezeliği!" diye bağırdım. "Kız eline silah alıp beni vurdu, sizin kadar ağzımı açmadım!"

Mermi sessizce mırıldanarak, "Komutanım, 'Beni vurun! Bu bir emirdir!' diyen sizdiniz," dedi. "Siz dua edin de başka bir yerinizden vurmadı. Ne yaptıysanız artık size karşı çok öfkeli."

Duygularımın karışıklığına yenik düşmüş bir hâlde, "Ben ne yapacağım, lan?" diye karşılık verdim.

Mermi biraz alaycı bir şekilde, "Kıyafetini çıkartırken bir şey yapmış olabilirsiniz, bilemeyeceğim artık," derken bakışlarını benden kaçırdı.

"Senin gerçekten ıslak tuvalet terliğiyle dövülme zamanın gelmiş, Mermi!" dedim. Gerçekten elimi kaldırmıyordum ama onları ıslak tuvalet terliğiyle korkuttuğum doğruydu.

Mermi üzgün bir tavırla, "Komutanım, size de hiç şaka yapılmıyor," dedi. "Her fırsatta beni dövmeye yer arıyorsunuz."

Kanca araya girerek, "Barut Komutan'ımın ıslak tuvalet terliği mi yoksa Beton Komutan'ımın ıslak sopası mı bilemedim şimdi," dedi. "İkisinden de her türlü dayak yiyeceğiz. O yüzden kesin sesinizi."

"Dağılın," dedim. Kafamın doluluğundan onları dinleyemiyordum. "Bir şey olursa haber gönderirim. Burada boş yere beklemeyin."

"Siz ne yapacaksınız, komutanım?" diye sordu Siren.

"Ben bekleyeceğim," dedim kapıyı işaret ederek. Bekleyecektim. Bunca zaman beklemiştim. Yine beklerdim. Balkan Kızı'ndan en fazla bu kadar uzaklaşabilirdim. Bu saatten sonra aramıza yalnızca ince bir duvar girebilirdi.

"Saatler sürebilir," dedi Siren.

"Sürsün," dedim kararlılıkla.

"Nöbetleşe dursak ya, komutanım," dedi Kanca. "Sadece siz beklemeyin."

"Gidiyor musunuz yoksa bütün izinlerinizi iptal mi edeyim?" diye sorarken yüzlerine oldukça ciddi bir şekilde baktım. Bir anda hepsi kaçışmış, birbirlerine çarparak uzaklaşmıştı.

Beklemekle geçen uzun saatlerin ardından zaman kavramını yitirmiştim. Kamuflajımın içinde neredeyse unutmuş olduğum telefonum titremeye başladı. Aniden irkilerek cevap vermek için cebimden çıkardım. Ekranı açtığımda gördüğüm isim, içimi sıcacık bir duyguyla doldurdu. Arayan kız kardeşim Ülkü'ydü.

Telefonu açar açmaz, kulağımda çınlayacak bir sevinçle, "Abilik!" diye seslendi.

Onun bu doğal heyecanına karşın biraz sertçe mırıldanarak, "Kulağımın dibinde bağırma, Ülkü!" dedim.

"Bir an heyecanlandım," dedi ses tonunu biraz düşürerek. "Seni özledim. Telefonuma gelen mesajı görür görmez de aradım. Türkiye'ye geldin mi?"

Kardeşime olan özlemimi gizleyemeden, "Evet, geldim abim," dedim. "İyi misin? Ne var, ne yok?" Ailemin hâlini merak ediyordum.

Ülkü sesinde bir rahatlama hissiyle, "İyiyim, hiçbir sıkıntı yok," dedi. "Sende ne var, ne yok?"

"Ben de iyiyim, bildiğin gibi işte. Ablamla çocuklar nasıl?" diye sordum her zamanki gibi.

"Ablam bıraktığın gibi abi. Sana yine bir kız bulmuş. Günlerdir anlatıp duruyor. Herhâlde bu sefer bu kızı isteyeceğiz," dedi Ülkü kıkırdayarak.

Sesli bir şekilde iç çektim.

"Ben bu kadından bıktım ya, illallah ettim. Yarbay Beton'a giderek, beni şehit olmuşum gibi gösterip dağa göndermesini istememek için zor duruyorum!"

Alaycı bir tonla, "Hiii, öyle yap da ablam kalpten gitsin!" dedi. "Hem klasik ablam işte, seni evlendirmeden rahat bırakmayacak. Evlendikten sonra da çocuk yapmanız için sizi darlayacak. Neyse, onu bunu boş ver de timindekiler nasıl?"

Biraz çekinir gibi sormuştu. Ülkü'nün meraklı tavrı, onun sürekli değişen ilgi odağını işaret ediyordu. Ülkü çok uçuk bir kızdı. Şıpsevdiydi. Daldan dala konar, sürekli olarak duygu değişikliği yaşardı.

Biraz terslenerek, "Timden sana ne, Ülkü?" dedim. Ülkü, timi gördüğü ilk andan itibaren onlara karşı bir ilgi duymuş, sürekli onların hakkında konuşur olmuştu.

"Bana ne tabii abiciğim ama gel de ablama anlat bunu işte. Her zamanki gibi annelik taslıyor," dedi gülümseyerek. Olayın ablamla alakası olmadığına emindim. "Çocukları toplayıp Umay ablamın evine gelsen keşke. Ablam sorup duruyor, ben değil."

Şaşkınlıkla, "Çocuklar derken?" diye sordum. "Çocuklar kim?"

"Senin askerlerin işte," dedi Ülkü.

Sitemkâr bir tonla, "Ben bile çocuklar demiyorum," dedim. "Onlar senin askerlik arkadaşın mı Ülkü?"

"Ne var, biliyor musun?" dedi Ülkü. Sesinden kızgın olduğu hissediliyordu. "Yalan söyledim! Seni hiç özlememişim! Gördüğüm yerde de İmam lakaplı askerinle uğraşıp duracağım. Bunu sen istedin."

İmam'ın korkulu rüyasıydı Ülkü. Timdekileri ilk kez evime davet ettiğimde, yanımda Ülkü de vardı. Sivil oldukları için maske takmıyorlardı ve orada İmam'ı görmüştü. İmam ve Ülkü liseden arkadaşlardı. Ülkü'ye bunu kimseye anlatmamasını söylemiştim ve onu tanımıyor gibi davranmıştı. Si-

vil hayatta en mülayim olan İmam'dı. Ülkü onun sakinliğini fırsat bilmiş, onunla uğraşmaktan geri kalmamıştı.

"Sakın!" dedim aceleyle. "Timimdeki askerlerden uzak dur! İmam seni görünce tövbe estağfurullah çekmekten başka bir şey yapmıyor zaten. Çocuğu rahat bırak!"

Ülkü inatçı bir tavırla, "Görürsün sen," dedi. Bir şeye takıldığı zaman durmadığını iyi biliyordum. "Âkif Cesur amcamla konuşup en yakın zamanda seni çekiştirmek için karargâha geleceğim."

"Dedikodu yapma yeri mi burası, Ülkü?" dedim öfkeyle. "Koskoca yarbay seninle mi uğraşacak?"

Yarbay Beton, karşısına geçen tüm kadınlara karşı oldukça ılımlı yaklaşırdı. Ülkü'yü küçüklüğünden beri tanıdığı için ona karşı ayrı bir şefkati vardı. Ayda yılda bir kere gördüğü Ülkü'ye, "Canını sıkan var mı? Dövülecek bir adam falan varsa söylemen yeterli," derdi. Ülkü de bunu fırsat bilip hep beni ispiyonlardı.

"Mesajıma emojiyle bile yanıt veriyor," dedi Ülkü. Bulduğu fırsatı kullanacaktı tabii ki. "Demek ki insan istedikten sonra uğraşıyormuş. Sen daha benim mesajlarımı açmaya bile tenezzül etme, abilik!"

Söyleyeceğini söyleyip telefonu suratıma kapatmıştı. Onunla kavga etmeden maksimum beş dakika konuşabiliyordum.

Telefonu suratıma kapattığı an kaşlarımı çattım. Söyledikleri aklımı bulandırmıştı. Yarbay Beton gerçekten de işine geldiği gibi davranıyordu. Bana gelince, "Ben telefon kullanmasını ne bileceğim, dingil! Bir maruzatın varsa yüzüme söyle!" der, beni gece gündüz yanına getirtirdi. Ülkü'ye gelince emojisine kadar atıyordu.

"Ah Ülkü, ah!"

Ülkü'nün yarattığı karmaşadan uzaklaşarak ablamın numarasını çevirdim. Her görev dönüşümde ablamın benim için ayarladığı bir sevgili adayı olurdu. Beni romantik komedilerin bir kahramanı yapmış gibiydi. Dahası, benim konuşmayacağımı bildiği için adıma hesaplar açıp sanki benmişim gibi kızlarla iletişim kuruyordu.

Çağrıyı yanıtlayınca, "Abla," diye seslendim.

Ablamın, "Anneciğim, ver şu telefonu! Bak, arayan var!" diye çocuğuna söylenmesini duydum.

"Da da!" diyen yeğenimin sevimli sesi de geliyordu.

"Dadan kurban olsun sana," dedim özlemle. Yeğenlerime olan düşkünlüğüm, onları ne kadar özlediğimi her seferinde hatırlatıyordu bana. Keşke

onları daha sık görebilseydim. Keşke yüzüm onları korkutmasaydı da onlarla sürekli maskesiz de vakit geçirebilseydim. Çocuklar en büyük zaafımdı.

Umay ablam telefonu alınca, "Alo?" dedi.

"Benim abla," dedim.

"Aslanım benim, güzel kardeşim. Her gün telefonunu bekliyorum. Sonunda aradın, Allah'ıma şükürler olsun. Gece gündüz dua ettim!" Kelimelerin arasında nefes almakta zorlanıyordu. "Anneciğim, dur!" diyerek tekrar çocuğuna döndü. Arka plandan gelen tatlı kahkahalar yüzümde bir gülümseme yarattı. "Bak, dayınla konuşuyorum. Dağ duruşlum, nasılsın? Bir şeyin yok, değil mi? Sağ salim geldin mi ablasının kuzusu?"

Onun bu hızlı değişimiyle dalga geçercesine, "Abla, iki saniyede aslandan kuzuya nasıl düşürdün beni?" dedim. Ablamın koruyucu ve şefkatli tavrı, bazen bana bir kız kardeşten çok annemi hatırlatıyordu.

Ablamın sesi telefonun diğer ucundan hüzünle karışık bir telaşla çıkıp titredi. "Sussana sen bakayım. Daha dün şuncacık çocuktun. Annem bana bir ergen bırakıp göçtü bu dünyadan. Seni büyütene kadar üç çocuk daha büyütürdüm," dediğinde, sözlerindeki ağırlık gözlerimi devirmeme neden oldu. Beni hâlâ küçük bir çocuk olarak görmesine alışamıyordum.

"Çocuk demişken keşke senin de bir çocuğun olsa Barut," diye devam etti. "Baksana, yavrularım kuzenleri olmadan mı büyüsün? El kadar bebelere hiç mi acıman yok?"

Bu konuşmanın sonu, her seferinde olduğu gibi beni rahatsız etmeye başlamıştı. "Yine başlama abla, başlama!" dedim. Sesime yansıyan siniri kontrol etmekte zorlanıyordum. "Evlenmeyeceğimi daha kaç kere söyleyeceğim? Hem sen yine kimi başıma bela etmeye çalışıyorsun? Daha son ayarladığın kişiden yakamı zor kurtardım!"

Ablam masum bir tonla, "Paşam, ablasının bir tanesi, ben senin kötülüğünü mü istiyorum?" diye mırıldandı. "Bak, yaşın geçiyor. Senin canın can değil mi? Neden cananın olmasın?"

Yine her zamanki gibi bana bir yaşam ortağı bulma konusunda ısrarcıydı.

"Olmasın abla. Herkes evlenecek diye bir kaide yok."

Sözlerimdeki kesinlik, bu konuyu daha fazla uzatmak istemediğimi belirtiyordu.

"Allah'ım, o kadar da dua ediyorum. Daha geçen gün türbeye gidip adaklar adadım, dualar ettim. Boşa mı gidiyor, anlamıyorum ki!" dedi. "Metropol görevi sırasında gözüne hiç mi biri çarpmadı yani?"

Balkan Kızı Operasyonu, bir metropol göreviydi. Bu tür görevlerde kamuflaj yerine sivil kıyafetler giyer, daha az dikkat çekmeye çalışırdık. Bu görevler insanların yoğun, silah seslerinin nadir olduğu alanlarda gerçekleşirdi. Bahsettiği görev en son katıldığım, sivil kimlikle yürüttüğümüz bir operasyondu. Ablamın sözleri, bu tür görevlerin gizli ve tehlikeli doğasını anlamadığını gösteriyordu.

"Çarptı abla, çarptı," dedim, ağırlık ve derin bir melankoli yüklenenen sesimle. Derin bir nefes alıp verdim. "Hem de ne çarpma. Beni böyle alıp alıp âdeta duvara fırlattı."

"Hiii!" Ablam hem şaşırmış hem de heyecanlanmıştı. Telefonun diğer ucunda bir hareketlenme oldu. Sonra en küçük yeğenim Peri'ye dönüp, "Şu oyuncağı al da oyna, anneciğim," diyerek onu oyalamaya çalıştı. "Dayınla konuşacak önemli bir mevzumuz var."

Biraz oyunbaz bir edayla, "Evet, abla," dedim. "Nasıl desem bilemedim. Kara sevda gibi bir şey yaşandı."

"Deme!" dedi ablam. Sözlerime inanmış gibi bir hâli vardı. "Nereli bu kız? Kimlerden?"

"Balkanlar'da olduğumu söylemiştim sana," diyerek hatırlatma gereği duydum. "Kız da buralı. Balkan kızı."

"Balkan mı?" diye tekrarladı ablam. Biraz şaşırmıştı ama hemen de kabullenecek gibiydi. "Neyse, nefes alsın, yeter. Buna da şükür. Sana kalsa hiç olmayacak."

Sıkılarak, "Abla," dedim.

Endişeli bir sesle, "Sakın bana kötü bir haber verme!" dedi.

Ciddiyetimi koruyarak, "Sadece küçük bir detaydan bahsetmem gerekiyor," dedim. "Bu durum biraz canımı sıkıyor da."

Beni teşvik etmek istercesine, "Ablacığım, bana her şeyi anlatabilirsin," dedi. "Ben senin arkadaşın gibi değil miyim? Söyle bakalım, ablasının bir tanesi. Canını sıkan ne?"

"Kızın bir dayısı var, abla. Evlerden ırak. İnsanı illallah ettiriyor ama öyle böyle değil!" dedim. Bu durumu ablama açıklarken kendimden birazcık nefret etsem de bu his hızla geçti. "Kızı bize hayatta vermez!"

"Niye vermesin canım? Senin gibi bir yüzbaşıyı bir daha nerede bulacak?" dedi ablam. Sesinde hem öz güven hem de gurur vardı. "Boyuna posuna maşallah, ablam benim!" dediğinde gülümsedim ama bir yandan da içim sızladı.

Boyum posum tamam da abla, peki ya yüzüm? Niye yüzümden bahsetmiyorsun?

Yanımda uyanan kişi benim boyumu posumu değil, ilk olarak yüzümü görecekti. Ama yüzüm... Yüzüm gerçekten korkunçtu. Böyle bir yüze sahipken kim, niye benimle evlenmek isterdi ki?

"Hem vermesin de göreyim. Bak, ne yapıyorum ona ben! Benim kardeşim sevdasız mı kalacak? Hayatta izin vermem!" diye ekledi ablam. Son derece kararlı görünüyordu.

"Kaçırır mıyız be abla?" dedim yarı şaka, yarı ciddi.

"Yok," dedi hızlıca. "Yok, kaçırmayız da biraz zorlarız be ablam. Hemen istemeye gidelim. Takım elbisen yıllardır hazır bir şekilde duruyor. Bir de sana şöyle güzel bir çiçekle çikolata yaptırdık mı tamamdır!"

Oyunu sürdürmeye kararlı bir şekilde, "O zaman ben hemen kıza haber edeyim," dedim.

"Et tabii." Keyifli bir şekilde gülerken, "Pişşt, baksana," dedi merakla. "Kız güzel mi? Nasıl biri? Bizi sever mi? Dilimizi biliyor mu? Buralara gelin olarak gelir mi?"

"Tam aradığın gelin," dedim. "Ateş parçası!"

"Kızıl mı yoksa?" diye sordu ablam. Daha da meraklanmıştı.

Derin bir iç çektim.

"Evet. Hem de ne kızıl!"

"Demek bunca yıl bu kız için bekledin, he Barut'um?" dedi ablam. Sesi neredeyse ağlamak üzereymiş gibi hüzün doluydu. "Oy, ablasının gözü. Nasıl sevindim, bilemezsin."

Duraksadım ve ablam tam telefonu kapatacağı sırada son bir bomba patlattım. "Boyu kadar da çocukları var, abla," dedim. "Ellerinden öper."

Telefondaki sessizlik, ablamın şaşkınlığını ve anlamaya çalıştığını gösteriyordu. Sonra yanlış anlamış olabileceğini düşünerek, "Çocukları var derken?" diye sordu. "Anlamadım. Nasıl yani?"

Yalanlarıma devam ederek, "İki kere evlenip boşanmış," dedim. "Yakın zamanda da nişan atmış. Her evlilikten de bir çocuk yapmış. Ama olsun, çocukları benim de çocuğum sayılır. Hazır büyüyüp gelmişler işte. Biz de gece kulübünde tanıştık zaten. İzin günüydü. Bizim çocuklar zorla götürünce şansa bak, hayatımın kadınını buldum."

"Hayatının kadını mı?" diye sordu ablam şüpheyle. Geleneklerimize oldukça bağlı ve yaş olarak da bizden büyük olan ablam, modern zamanların ilişki anlayışlarına pek ayak uyduramıyor, Ülkü'nün sıklıkla değişen dünyasına bile zor adapte oluyordu. "Gece kulübünde mi? O kadın, hayat kadını olmasın ablam?"

"Hayat kadını mı? Duymamış olayım, abla! Müstakbel eşim hakkında doğru konuş yoksa aramız bozulur," dedim biraz daha ciddileşerek. "Kendisi *barmaid*. İçki servisi yapıyor. Bardaki herkesle arası çok iyi, herkes onu tanıyor. Çok âşığım abla, dayısı vermezse yemin billah kaçırırım!"

"Tövbe de!" dedi hemen. "Ne diye yemin ediyorsun? Çabuk yere tükür de yeminin bozulsun!" Dilini damağına vurup birkaç kere cıkladı. "Ne kaçırması? Saçma saçma konuşma! Çocuklu kadın hiç kaçırılır mı? Çocukları ne yapacaksın?"

"Çocuklarını da alır, hepsini birden kaçırırım," dedim. Konuşmamda rahat bir hava vardı artık.

"Ne çocuğu ya? Daha sen kendin çocuk sayılırsın. Ne çocuğu, Barut Ulu? Kafana terlik fırlattırma bana!" dediğinde öfkesinden âdeta kuduruyordu. Otuz üç yaşındaki adamı bir anda on üç yaşında bir çocukmuş gibi azarlamaya başlamıştı. "Hem senin daha yaşın kaç? Acele etme sakın! İyice düşünelim. Kimmiş bu kız, kimlerdenmiş diye önce bir tanıyalım."

İşi iyice karıştırarak, "Ben bardakilere sordum," dedim. "Helal süt emmiş."

"Emmiştir emmesine ama ne sütü, onu bilemem!" dedi Umay ablam. Kendimi gülmemek için zor tutuyordum. "Sen şey yap, kıza hemen söyleme. İş ciddiye binmesin. Duralım birazcık."

Onun hızla değişen tutumuna işaret ederek, "Ee, hani hemen istemeye gidiyorduk?" diye sordum.

"Acele işe şeytan karışır," dedi. Az önce beni yıldırım nikâhıyla evlendirmek isteyen kadın şimdi bambaşka bir tavır takınmıştı. "Hem sen görevden göreve koşuyorsun. Ne ara gördün de âşık oldun? Beni mi kandırıyorsun sen, Barut Ulu? Ayağımın altına almayayım seni bak!"

"İlk görüşte aşk," dedim. "Hiç mi duymadın, abla?"

Ne diyeceğini bilemez bir hâlde, "Aşk değildir o," dedi. "Aşk olsa duramazsın. Ayrıca sen aşkı ne bileceksin? Ne bileceksin, he? Senin tek aşkın var, o da vatanın! Asker adamın aşkı mı olurmuş? Sana evlenmek falan yok! Sen evlenirsen aklın başından gider. Senin vatanı koruman lazım."

"Ben bunları söylerken sen niye bunca zamandır karşı çıkıyordun, abla?"

"Sen haklıymışsın, canım kardeşim benim, aslan kardeşim," dedi sonunda. "Ülkemizin, vatanımızın senin gibi yiğitlere ihtiyacı var. Gözün sakın karı kızda olmasın!"

Sesimde beliren kararlılıkla, "Abla," dedim. "Bu da sana ders olsun. Bir daha bana birilerini ayarladığını duyarsam ve beni giydirip kuşatıp sonra kız-

larla baş göz etmeye çalıştığını anlarsam yolda gördüğüm ilk kişiyle evlenir, senin başına bela olurum. Beni bu işlere karıştırma."

Ablam derin bir nefes aldı. Endişeli bir sesle, "Şaka yaptın, değil mi?" dedi. "Eşek sıpası seni! Çok korktum. Efe, anneciğim, git de bana şöyle buz gibi bir bardak su getir. Başımdan aşağıya dökeceğim!"

Ciddiyetimi koruyarak, "Bu şaka her an gerçek olabilir," diye ekledim.

"Of Barut Ulu, of!" dedi ablam sinirle. "Hayatında hiç mi birileri yok? Oğlum bak, tercihlerin farklıysa da söyle, bilelim. Senin yaşındaki adamların on yaşında çocukları var! Bu yaştan sonra baba da olamazsın. Yaşlandın iyice."

Konuyu değiştirerek, "Abla, şimdi bunları bırak," dedim. "Sana gerçekten önemli bir şey sormam lazım."

"Sor ablam, dinliyorum," dedi merakla.

"Karnımda ateş böcekleri uçarsa ne olur?"

"Çok basit," dedi ablam gülerek. "Aşk olur."

Hemen itiraz ederek, "Çok saçma," dedim. "Karnımda iki küçük, sikik böcek kendini belli ediyor diye niye âşık olayım ki?"

Ablamın kahkahaları kulaklarımı doldurdu. "Şapşal," dedi. "Sadece o böcekler yüzünden anlayamazsın zaten bunu. Peki ya kalbin? Hiç sıkışıyor mu adını duyunca?"

Onun adını duymama gerek bile yoktu. O her zaman zihnimin en derin köşesindeydi çünkü. Kalbimde sürekli bir ağrı, sürekli bir sızı şeklinde varlığını koruyordu.

"Her dakika," diye yanıtladım. Yüreğimdeki bu duyguyu kabullenir gibiydim.

Ablamın ses tonu biraz daha yumuşadı. "Gözlerini kapatmana rağmen onu görüyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi kapatsam da kapatmasam da o her zaman gözümün önündeydi. Yıllardır düşlerimde bulunuyordu.

"Her dakika," dedim. Şimdi bile sesimde bir özlem vardı.

Ablam bir sonraki soruyu daha da meraklı bir tonla sorup, "Hep yanında olsun ister misin?" dedi.

Aramızda ince bir duvarın bile olmamasını, yanımdan bir saniye bile ayrılmamasını istiyordum. Varlığını her zaman yanımda hissetmeyi diliyordum.

Önümde duran kapının ağır metal çerçevesi sessizce açıldığında, telefonumu hızla kapadım ve askerî disiplinle hemen hazır ola geçtim. Göğsüm

sıkıca gerilmiş, omuzlarım dikleşmişti. "Kasırga Hava Üssü, Yüzbaşı Barut! Emret, komutanım!" diye bağırdım.

Yarbay Beton, adımını yavaşça atarak odadan çıktı ve beni baştan aşağı süzdü. Bakışları, sorgulayan ve değerlendiren bir nitelik taşıyordu. "Rahat ol," dedi sakin bir tonla. Ardından odanın kapısını çarpmadan kapadı. Yüzündeki ifadeyi çözmek bir hayli güçtü, derin düşüncelerle dolu gibi görünüyordu. "Kapının önünde dur, sakın ayrılma. Albay Alkorkmaz'ın yanına gidip geleceğim. O zamana kadar Talia Alaz sana emanet."

"Emredersiniz, komutanım!" dedim. Görevimin bilinciyle sabit bir şekilde yerimde durdum.

Yarbay Beton ayrıldıktan sonra koridor sessizliğe büründü. Zaman yavaşça akıp giderken duvarların her detayını incelemeye başladım. Kasırga Hava Üssü'nün soğuk ve resmî atmosferi, koridorun gri tonlarıyla daha da belirginleşiyordu. Derin bir sessizlik içinde beklerken bir süre sonra kapının ardından hafif iç çekişler duydum. Birkaç dakika sonra bu iç çekişler giderek şiddetlenen bir ağlamaya dönüştü.

Dayanamayıp kapıya doğru yanaştım ve kulağımı dayadım. İçeriden gelen ağlama sesleri yüreğimi sızlattı. Birkaç saniye daha dinledikten sonra dayanıklılığımın sınırlarını aşan bir merak ve endişeyle kapıyı yavaşça araladım.

İçeriye adımımı atar atmaz Balkan Kızı'nın bakışlarını üzerimde hissettim. Gözleri yaşlarla doluydu ve kırmızıya dönmüştü. Oturduğu yerden kalkıp hızla bana doğru yaklaştı. Onun bu hareketi beklenmedikti ve oldukça anlam yüklüydü. Niye ağladığını sormaya hazırlanırken, o hiçbir şey söylemeden sıkıca bana sarıldı.

Zamanın durduğu bir andı. Balkan Kızı'nın sıcaklığı, beni saran kolları, her şeyi unutturdu. Sadece o an vardı. Sadece o ve ben... Her şeyin ötesinde, bu sarılma belki de aramızdaki en derin bağı, en gerçek hissi ifade ediyordu.

Balkan Kızı, bana sarıldı.

Balkan. Kızı. Bana. Sarıldı.

Bir kibrit yak...

Talia Alaz

"Kasırgadan etkilenmeyen tek şey ateş böcekleridir," derdi babam. "Siz hiç ateş böceği gördünüz mü?"

Yirmi yedi yaşımı doldurmuş olmama rağmen çocukken annemin anlattığı o büyülü ateş böceklerini hâlâ gözlerimle görememiştim. Ne Türkiye'nin yemyeşil bahçelerinde ne de Balkanlar'ın gizemli ormanlarında... Dünya üzerinde pek çok farklı ülkeye adım atmama rağmen ateş böcekleriyle hiç karşılaşmamıştım.

Ateş böcekleri benim çocukluğumdu ve çocukluğumdan geriye hiçbir şey kalmadığını hissediyordum. Ta ki şimdiye kadar. Şimdi ise çocukluğumdan kalan bir şeyler vardı.

Ben, Talia Alaz.

Adımın anlamı kısmet, şans ve tulu eden demekti. Tulu, doğmak ve yükselmek gibi anlamlara gelirdi fakat bu kelimeyi hiç araştırmamıştım çünkü beni asıl ilgilendiren, içinde geçen o isimdi.

Ulu.

Adımın derinliklerinde gizlenen bu güçlü ismi nasıl olurdu da unutabilirdim ki?

Ben, Talia Alaz.

On altı yıl önce ayrılmak zorunda kaldığım topraklara nihayet yeniden adım atmıştım. Bu benim için paha biçilemez bir duyguydu. O tanıdık kokuyu, uzun yıllar boyunca bir daha asla duyamayacağımı düşündüğüm kokuyu tekrar içime çekiyordum.

Beni bu topraklara geri getiren kişiyi nasıl unutabilirdim? O beni buraya kavuşturan, geçmişle şimdiki zamanı birleştiren köprüydü.

Ben, Talia Alaz.

Küçüklüğümden beri zorbalığa maruz kalmış, annesinin küçük, kırmızı ateş böceği olarak adlandırdığı, hayattaki tek varlığı kız kardeşi olan o kadındım. Ne babamla yeterince vakit geçirebilmiştim ne de annemin sevgisine

doyabilmiştim. Her şeyi anlamaya başladığım anda ikisi de hayatımdan çıkıp gitmişti.

Şimdi karşımda duran adam, bana aile olabilecek tek kişiydi.

O, geçmişimin ve geleceğimin arasında duran bir köprüydü. Kaybettiğim her şeyin yerine geçebilecek bir başroldü. Onun varlığı, yıllardır süren yalnızlığıma ve kederime bir son verebilir miydi, bilmiyordum.

Âkif Cesur Beton, gözlerine yerleşen hayal kırıklığıyla bana bakıyordu.

Ben herkesten daha çok kırılmıştım. Kırgındım. Bağırıp çağırmak, ortalığı birbirine katıp hesap sormak istiyordum. Fakat insanlar, "Sen kim oluyorsun da hesap soruyorsun?" der diye ağzımı bile açamıyordum. Herkesin hayatı bir şekilde devam etmişti. Yokluğuma alışılmıştı ve varlığım gözlerinin önüne hiç gelmemişti.

Ben kim oluyordum da insanların hayatlarında önemli bir yere sahip olacaktım?

En başından beri yaptığım gibi sustum. Aylardır sustum. Yıllardır zaten susuyordum. Fakat benim de bir patlama noktam olacaktı.

Elimi sertçe masaya vurmuştum. Yapmamam gerekiyordu. Karşımdaki rütbeli askerlere bu denli bir saygısızlık yapmamam gerekiyordu. Hatta yaptığım bir suçtu fakat o mavi gözlerin beni tanıdığını bildiğim için bundan yüz buldum. Göğsünü yumruklamak, "Senin karşında kimse duramazdı, Yeşil Dev!" demek istiyordum. "Beni ve kardeşimi yaban ellere nasıl bıraktın?"

Diyemiyordum. Diyememiştim. Onun yerine, "Benimle konuşacaksan konuş!" demiştim. "Konuşmuyorsan da yetkili birini çağır!"

Hayalet Timi dışarı çıkıp, koridora karıştıkça sessizlik yeniden hâkim oldu. Geriye sadece Yarbay Beton kalmıştı ve odanın ortasında, düşüncelere dalmış bir şekilde ayakta duruyordu. Duvarlardaki eski, solmuş haritalar ve askerî semboller, loş ışıkta onun sert ve dikkatli yüzüne esrarengiz bir hava katıyordu. Yüzünde hafif bir gerginlikle geçmişteki olayları düşünüyor gibiydi.

Ben, kendimce onlara bir ceza vermiştim: *Onları unutmak.*

Onları unutmuş gibi davranıyordum. Bu belki de çocukça bir intikamdı ama devam ettirmeyi düşünmüyor, sadece içim soğusun istiyordum. Aslında hepimize ceza verdiğimin farkında değildim. Odayı dolduran sessizlik, bu iç hesaplaşmanın tanığı gibiydi.

Yüzbaşı Barut ve diğerleri beni unutmuş gibi davrandıklarını sanıyorlardı ama benim hafızam hâlâ taptazeydi ve geçmişin yaralarını her gün kanatan acı dolu anılarla doluydu.

"Öncelikle bizler hakkında neler bildiğini söylemen gerekiyor," dedi. Benim gibi o da soğuk bir tonla konuşuyor, onu tanımadığımı düşünüyordu. "Seni bu hava üssüne aldığım için beni pişman edecek misin?"

"Buna siz karar vereceksiniz, komutan. Pişman olup olmamak sizin elinizde," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Seni buraya getiren tim, sana neler söyledi? Neler biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedim net bir şekilde. "Üsse gelmeyi kabul edersem her şeyi öğreneceğim söylendi. Fakat birkaç tahminim var."

Peter Kalovski yüzünden burada olduğuma emindim. Beni onun elinden alıp buraya getirmişlerdi. Yüksek ihtimalle de dayım hakkında bildiklerimi söylememi isteyeceklerdi. Bunca yıl kör olan ben bile yeni öğrendiysem Türk askerleri dayımın bir terörist olduğunu hayli hayli fark ederdi.

"Bugün öğreneceklerin sana ağır gelebilir, Talia," dedi kalın çıkan sesiyle. "Nereden başlayacağımı kestiremiyorum."

"Dayımın bir ITO üyesi olmasıyla başlayabiliriz," dedim ılımlı bir sesle. Tekrar koltuğa geçip oturduğumda, az öncekinden daha az gergin görünüyordum.

Kaşlarını çattı. Şaşkınlıkla, "Bunu biliyor muydun?" diye sordu. "Dayının bir ITO üyesi olduğundan haberdar mıydın, ufaklık?"

"Çok yeni öğrendim," diyerek derin bir nefes aldım. "Bunca zaman bir teröriste dayı dediğimi bilmiyordum."

"Kötü bir şey olsa da durumdan haberdar olmana sevindim," dedi çaresizce. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu. "Eğer bu durum içini rahatlatıp bana öfkeyle bakmanı kesecekse dayının bir ITO üyesi olduğunu benim de aylar önce öğrendiğimi bilmelisin. O hiçbir zaman sandığın gibi bir adam olmadı, Talia." Gözlerime acı bir şekilde baktı. "Yalanlarla büyütüldün ve bir silah olmak için kullanılmak üzeresin."

"Nasıl bir silah?" diye sorarken dudaklarım titredi. En ufak şeyde dudaklarım zangır zangır titrerdi.

"Sen dayın için önemli bir hazinesin," dedi. Tıpkı yıllardır dayımın bana *değerli emanetim,* diye seslenmesi gibi. "Bunları sana anlatacağım ama öncesinde başka şeyler konuşmamız gerekiyor. Ailen gibi."

İç çekerek, "Ailem..." dedim. "Annemle babam nasıl öldü?" Bu, cevap almaktan korktuğum bir soruydu. Küçükken annemi televizyonda gördüğümü hatırlıyordum. Üstü başı kan içindeydi. Bir şeyler anlatıyordu ama ne dediğini anlamıyordum. Hiçbir zaman da anlayamamıştım. Sonrasında annem

de babam da benden koparılmıştı. İkisini de hep öldü diye bilmiştim. Geri kalan her şey benim için bir pustan ibaretti.

"Senin bildiğin nedir?" diye sordu.

"Babam vatanına ihanet eden bir asker olduğu için hüküm giymiş. Aynı şekilde annem de öyle. Vatana ihanetten yargılanmışlar. İkisi de kaldıkları koğuşta milliyetçi mahkûmlar tarafından öldürülmüş," dedim ezbere bir şekilde. Bana anlatılan buydu. Dayım bana hep bunu söylerdi. "Resmî kayıtlarda ölü olarak gözükmüyorlar."

Gözlerine kırmızılık yerleştiğinde, öfkelendiği aldığı sert soluklardan bile belli oluyordu. "Bu tamamen saçmalık!" dedi. Elini masaya vurdu ve o vurunca benim dakikalar önce masaya attığım yumruğun hiçbir şey olmadığını anladım. "Ne annen ne de baban vatanına ihanet etti! Tam aksine, vatana ihanet etmek yerine ölmeyi tercih ettiler!"

Kendimi tutamadım. Gözlerimden akmayı bekleyen yaşlar sicim sicim damlarken başımı eğdim. Yarbay Beton yanıma gelip başımı kaldırdı. "Eğme başını," dedi sertçe. "Ayhan abim gibi dik dur. Başını eğecek olan sen değilsin, Talia."

"Ben..." Kelimeleri geri yuttum. Annem ve babam suçsuzdu. Onlar hiçbir zaman ihanet etmemiş, ölmeyi seçmişti. Bunu biliyordum. Dayım da aynısını söylerdi fakat farklı yollarla dile getirirdi bunu.

"İçimde bir yerde hep böyle olduğuna inandım fakat dayım hep aksini iddia etti," dedim titreyen sesimle. "Bize Türkiye'yi kötüledi. Buradan sürgün edildiğimizi söyledi. Bu dili konuşmamamız gerektiğini söyleyip insanlardan Türk olduğumuzu saklamamızı istedi." Hâlbuki ben Türk kızıydım. Fakat o öyle olmamı istememişti. "Soyadımızı bile değiştirecekti. Hiçbir zaman kabul etmedim, edemezdim. Babamdan kalan tek şey soyadımdı."

"Sen her zaman akıllı bir kız oldun," dedi gururlu bir sesle. "Seni kim büyütürse büyütsün annenle babana çekmişsin. Aferin, Talia."

"Ben atanmayı bekleyen bir doktorum," dedim. "Güvenlik soruşturmam annemle babamın gaip olarak gözükmesinden dolayı tamamlanamadı. Hâlâ devam ediyor."

"Hakkındaki her şeyi biliyoruz."

"Bundan aylar önce..." diyerek derin bir soluk aldım. Nefes almakta zorlanıyordum. Fenalaşıyordum. İçim içime sığmıyordu bir türlü. "Baştan anlatsam iyi olacak. Hobi olarak çiçek yetiştiriciliği yapıyordum. Bilimsel olarak çiçeklerle ilgili projelerle ilgileniyordum. Çünkü işsizdim ve kendimi oyalayacak bir şeyler bulduğumu sanmıştım. Aslında hiç fark etmeden dayı-

mın oyununa gelmişim. Niyetini sezdirmeden bana çiçekleri aşıladı ve ben de boşlukta olduğum için çiçeklerle ilgilenmekten keyif aldım." Beni ilgiyle dinliyordu. "İlgilendiğim yalnızca çiçekler değilmiş, farkında olmadan yasaklı madde taşıyıcılığı yapmışım," dediğimde bunu biliyormuş gibi bana baktı. "Üstelik yakalandım da. İl sınır kontrol polisleri tarafından gözaltına alındım."

"Haberim var, Talia," dedi. "Hayalet Timi seni takip ediyordu ve bu olay büyümeden Yüzbaşı Barut seni oradan çıkarttı. Birkaç saat orada kaldın ama aynı gün içinde çıkmanı sağladılar."

Dayım beni kendisi çıkarmış gibi davranmıştı. Aslında beni oradan kurtaran Barut'tu. Bunu bana söylediklerinde onlara inanmamıştım bile.

"Orada beklerken gözüme inen perde bir anda kalktı. O zamana kadar yemin ediyorum ki hiçbir şeyin farkında değildim. Anlamaya çalıştım. Hatta dayıma bile oyun oynandığını düşündüm," dedim saf duygularla. Dayımın bize hep iyi davrandığını, el üstünde tuttuğunu düşünmüştüm. "Çünkü dayım çok başarılıydı. Fazla başarının birçok kıskançlık getirdiğinden bahsederdi. Bu yüzden kendisi her ne kadar mükemmel bir insan olsa da çevresinde onu düşürmek isteyen kötü insanlar var sanırdım ki kendisi de öyle anlatırdı. Asıl kötü olan dayımın ta kendisiymiş."

Bana anlattıklarının yalan olduğunu bilmek, kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Aynı acıyı paylaştığımızı sanıyordum. Artık tek bildiğim her şeyin bir palavra olduğuydu. Ben bununla nasıl baş edecektim, bilmiyordum. Hayatım sanki ellerimden kayıp gitmiş gibi hissediyordum.

"Ben gözaltına alındığımda dayım yanıma geldi. Beni karakoldan çıkardı. Normal değildi. Benim uyuşturucu kullandığımı iddia etti. Bağımlı olduğumu ve bu yüzden de arabamdan bir tür madde çıktığını söyledi."

Kaşlarını çatıp, "Bağımlı derken?" dedi.

"ITO'nun ürettiği maddeleri değil de kafa dağıtmak için kullanılan uyuşturucuları kullanmakla suçladı beni," diye mırıldandım. "Kendi gözümle gördüm. Küçücük çocuklar bile o maddeyi bilir çünkü herkes ITO gibi bir tehlikenin farkında ve direkt olarak bunun içine doğuyor." Vücudum zangır zangır titriyordu.

"Sana acilen test yapmalıyız," dedi ve gözlerini sıkıca kapadı. "Bu pezevenk nasıl bu kadar ileriye gidebilir? İnsan kendi öz yeğenine bunu nasıl yapar, lan?" Son sözlerini Türkçe söylemişti.

"Yasa dışı test yapmak zorunda kaldım çünkü dayımın haberinin olmaması gerekiyordu," diyerek açıklamaya başladım. "Bunun için Balkanlar'ın bilinen mafyası olan Admir'in oğlu Nikola'yla anlaştım. Yüzbaşınız, Admir

ve oğlunun kim olduğunu biliyor. Test sonuçlarına göre vücudumda barınan birçok madde çıktı. Psikolojik rahatsızlığı olan hastaların kullandığı çok ağır ilaçlar. Çoğu da insanı deli eden türden. Zihinlerini boşaltmaları için yardımcı oluyor ve insanı uyuşturuyor."

Kaşları havaya kalktı. "Seni içten içe kontrol mü ediyormuş yani?" diye sorarken şaşırdığı her hâlinden belli oluyordu.

"Evet," dedim kısık bir sesle. "Onun etrafında, yanında, evinde bulunan herkese de bunu yapıyor. Eşi Vesna'nın çok sessiz, sakin bir kadın olduğunu düşünüyordum ama hayır, bunu bilerek o yapıyor."

Kafasını iki yana sallayıp, "Ben de bu kanı bozukla kim evlenir ki diyordum," dedi.

"Masum olup olmadığını bilmiyorum ama benim kardeşim var. Yine kardeşimden ayırmadığım küçük kuzenim Angela var," diye fısıldadım. "Biri daha bebek, diğeri ise ergenliğe yeni girmiş bir çocuk." Gözlerinin içine yalvarırcasına baktım. "Ben onları dayımla tek bir saniye bile yalnız bırakmak istemiyorum. Onları da kurtarmalıyız."

"Bütün olayları çözdükten sonra bir çaresine bakacağız, Talia," dedi sakinlikle. "Sen anlatmaya devam et."

"Günler, haftalar geçti derken dayımın arkasından hep gizli işler çevirdim. Dayımda bir anormallik olduğunu anlamıştım. Üstelik sonuçlanan bir davası varmış. Annemin şehit mertebesinde görünmesi için Türkiye'ye dava açmış. Türkiye bunu reddetmiş. Dayım bu işin peşini bırakmamakta kararlıydı. Ona olan güvenim tamamen yok olmuştu. Annemin hainlikle suçlandığını söylemesine rağmen şehit olarak görünmesi için çabalıyordu."

"Neden şehit olarak görünmesini istediğini biliyor musun?"

Kafamı iki yana salladım.

"Cevabını merak ettiğim tek soru bu."

"Yıllar önce yeni bir yasa yürürlüğe girdi. Bu yasaya göre şehit çocukları daha fazla ayrıcalıktan yararlanacaktı. İsterse devlette daha kolay iş bulacak, güvenlik soruşturmasına takılmayacak, kadrolu çalışan olacaktı. Güvenlik soruşturması en büyük artıydı. Bundan dolayı işsiz kalan birçok insan var. Şehit çocuklarına her türlü kolaylık sağlanacaktı," dediğinde kaşlarımı çattım. Hiçbir şey anlamamıştım.

Masasının başına gidip duvara dayalı evrak dolabını açtı. Kısa bir süre dosyaları inceledikten sonra bir dosya alıp geldi.

"Şu kanunu oku. Ne demek istediğimi çok daha iyi anlayacaksın. Türkçe bilmediğin için sana İngilizcesini veriyorum."

Dosyayı kavradığım gibi baştan sona dikkatlice okumaya başladım. Bu ülke için canını veren kişilerin ailelerinin ne türlü destek alacağı, nelerden yararlanacağı ve nasıl karşılanacağı yazıyordu. Sayfaları okudukça kaşlarım havaya kalkıyordu. Çok fazla şey vardı. Annemle babam bu ülke için şehit olduysa bağlı oldukları vatanları şehitlerin arkada kalan evlatlarını yalnız bırakmıyordu. Kendi evladıymış gibi sarıp sarmalıyordu. İçime bir hüzün çöktüğünde gözlerimi kırptım. Biz bu ülkeden gitmeseydik kendimizi hiçbir zaman yalnız hissetmeyecektik belki de.

"Bu..." Sesim kesildi. Nefesim cümle kurmaya yetmiyordu. "Çok fazla..."

"Dayının gözünde bu yüzden çok değerli olmalısın, Talia," dedi hoşnut olmayan bir ses tonuyla. "Eğer annen ve baban şehit mertebesinde olsaydı sen ve kardeşin devletin bir kolu olacaktınız. Bu sayede dayınız sizi kullanarak istediği her şeyi yapabilecek ve ITO'nun içimize daha çok sızmasına neden olacaktı."

Nefes almam iyice zorlaştı. Yirmi yedi yıllık hayatım, film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Dayım, annemin şehitlik mertebesinde görünmesini bu yüzden istiyordu demek. Şehit olan ablasının çocuklarının tüm haklardan yararlanmasını, devletin evlatları olmasını istiyordu. Bu sayede tüm güvenlikten kolayca geçecek, biz aracığıyla istediğini yapacaktı.

"Bunu en başından beri biliyor muydunuz?" diye sorduğumda gözüm seğiriyordu. Yaşadığım duygu geçişleri yüzünden kafayı yeme noktasına gelmiştim. Oturduğum yerden kalkıp Yarbay Beton'un tam karşısında durdum. "Bunu bana söylemek için Türkiye'ye gelmemi mi beklediniz? Bana nasıl daha önce haber vermezsiniz? Ben belki de bu adamın ekmeğine defalarca bilmeden yağ sürdüm!"

Ellerini omuzlarıma koyup yavaşça sıktı. Benim aksime ılımlı bir tavırla, "Sakin ol, Talia," dedi. "Sadece şüpheli gördüğümüz durumlarda hem bu ülke için canını verenleri hem de yakınlarını korumak amacıyla kayıtlarda bazı değişiklikler yapabiliyoruz. Eğer yurt dışına gitmeyip burada yaşasaydınız annen ve baban şehit olarak görünecekti. Yurt dışına yerleşmeniz bundan on altı yıl önce şüpheli olarak göründü ve üstlerim böyle bir karar aldı."

Onlar her şeyi düşünmüştü fakat bir tek bizi düşünmemişlerdi. Kendi ülkelerini korurken bu ülkenin yetim kalan iki çocuğunu koruyamamışlardı. Benim canımı acıtan, benim canımı yakan, beni benden eden de işte buydu.

"Senden hiçbir şeyi gizlemeyeceğiz," dedi. Yanımdan ayrıldığında kilitli bir kutunun içinden zarflar çıkardı. Gözlerimi kısarak ne olduğuna baktım. Hepsi birer mektuptu. Çok fazla vardı. "Bunun için bir adım atmak istiyoruz. Bunlar babanın, zamanında bana göndermiş olduğu mektuplar. Belli ki

unuttuğun çok şey var. Sana bir tercüman getireceğim. Onunla birlikte tüm mektupları okuyabilirsin. Yalnız bu saatler sürebilir."

Mavi gözlerinin içine bakarak, "Ne unutmuşum ki ben?" diye sordum.

"Kim olduğunu," dedi sıkıntıyla. "Kimin kızı olduğunu, hangi ülkenin evladı olduğunu..." Çenesi kasıldı. "Ben senin çocukluğunu bile biliyorum ama sen beni hatırlamıyorsun. Asker adam olduğum için sürekli maskeyle gezerim ben fakat sen geleceksin diye, görünce beni hatırlaman için uçağın indiği andan itibaren maske bile takmadım." Kafasını iki yana salladı. "Türkiye'ye dair her şeyi unutmuşsun." Elimi açıp kutuyu zorla bıraktı. "Bunları okuman lazım. Hem de en kısa sürede. Oku da neyin ne olduğunu gör. Umarım bizi hatırlamanda sana yardımcı olur. Gidip tercüman getireceğim."

Yaşadığı hayal kırıklığıyla birlikte arkasını döndü. İri cüssesi göz dolduruyordu. Bedeni sertçe gerildi. İlerlediği sırada arkasından kısık bir sesle Türkçe konuşarak seslendim:

"Yeşil Dev..."

Adımları durdu. Fakat arkasına dönmedi.

"Ne dedin sen?" dedi. Olduğu yerde öylece kalmıştı.

Özlem duyduğum dilde konuşmaya devam ederek, "Yeşil Dev," dedim. "Lakabın bu değil miydi?"

"Evet ama..." Geniş omuzları iyice gerildi. "Türkçe konuşuyorsun."

Daha fazla dayanamayıp aramızdaki mesafeyi kapadım ve arkasından ona sarıldım. Onun yanında benim bedenim küçücük kalıyordu. Kollarım bedenini sarmak için yetişip bir araya gelmiyordu. Küçüklüğümde de kocaman bir şeydi ve görüyordum ki büyüdüğümde de kocamandı. Yalnızca Yeşil Dev değildi. Yeşil Dev Dev'di. İkilemişti kendini.

"Ben çoğu şeyi hatırlıyorum," derken sesim gittikçe kısıldı. Çok garipti. Yıllar sonra tekrar Türkçe konuşuyordum. Sanki ilk kez konuşmayı öğrenmiş gibiydim. "İnsanları net bir şekilde hatırlıyorum ama çoğu olay aklımda yok. Mesela Türkiye'den nasıl ayrıldığımı hatırlamıyorum ama Makedonya'ya yerleşince dayımın hep, 'Anneniz de babanız da artık yok,' dediğini hatırlıyorum. Ben annemle babamın bizimle geleceğini sandım. Gelmediler." Yüzüm uyuşmuştu. Ağlamamak için kendimi o kadar çok sıkmıştım ki neredeyse burnumdaki damarlar çatlayacaktı. "Kimse gelmedi. Ben hep birileri gelir, bizi alır, geri götürür diye bekledim. Kimse gelmedi! Niye gelmediniz ki?"

"Geldim ben," diyerek yavaşça bana doğru döndü. "Havalimanına da sonrasında Makedonya'ya da geldim. Ben Ayhan abimin emanetlerini arkada bırakacak adam mıydım? Geldim, seni gördüm. Okuldaydın. Çok mut-

luydun. Seni lojmanda hep ağlarken görürdüm ama orada mutlu gibiydin. Sonra pezevenk dayın çıkageldi. Ülkeye girdiğimden haberi olmuş. Uzaklaştırma kararı almış. Yasalara uymam gerektiğini söyledi. Senin çok mutlu olduğunu, herkesi unuttuğunu, aklını bulandırmamam gerektiğini söyledi."

"Ben her sabah okula bir gün Türkiye'ye geri döneceğimi düşünerek gittim!" dedim haykırırcasına. "Dayım her sabah eğer onun sözünü dinlersem ertesi gün Türkiye'ye döneceğimizi söylerdi. Ben Türkiye'ye dönmek umuduyla mutluymuşum gibi davrandım çünkü benden bunu isteyen dayımdı!"

Gözlerinde beliren öfkeyle, "O dayının belasını sik-" derken birden durdu. "Silkeleyeceğim! Onu elimden kimse kurtaramayacak!"

"Olan oldu artık," dedim. "Bunca zaman geçti." Bakışlarımı önüme düşürdüm. "Ya hiç gelmeseydiniz? Ben bunun umuduyla yaşadım hep. Beni hayatta tutan tek şey bu umutla kardeşimin varlığıydı, Yeşil Dev."

"Sen hiç merak etme, Talia," dedi güç veren bir sesle. "Andım olsun, dünyanın bir ucunda da olsan artık hiçbir zaman yalnız hissetmeyeceksin kendini. Arkanda bizim olduğumuzu, varlığımızı hep hissedeceksin." Beni kaslı kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Şükürler olsun. Yüreğime indirdin!" Hafifçe geriye çekildi. "Ne diye ecnebi dili konuşup durdun da bizi tanımıyormuş gibi davrandın?"

"Etrafımda kimin dost, kimin düşman olduğunu bilmiyorum ki." Ondan uzaklaştım. "Dayım Türkiye'yi, Türkçeyi ve herkesi unuttum diye biliyor. Etrafımda onun adamları olabilirdi. Riske atamazdım. Hem siz askersiniz, çoğunuzun kimliği gizli. Tanıyormuş gibi davranamazdım."

Kaşları önce havaya kalktı. Sonra normal formunu aldığında çatıldı. En sonunda ise gülmeye başladı. "Sen küçükken de akıllıydın," dedi bu durumdan hoşnut olduğunu belli ederek. "Aferin, iyi düşünmüşsün."

"Şey..." dedim çekingen bir tavırla. "O da bilmiyor. Hiçbir şeyden haberi yok."

Anlamayan gözlerle baktı.

"O kim?"

"Ulu," diye fısıldadım.

Şaşkınlıkla, "Onu da hatırladın mı?" dedi.

Kafamı hızlıca salladım. "Hep biliyordum ki. Dediğim gibi hepimiz tehlikede olduğumuz için söylemedim. Bir şey belli etmezsen ona da ben söylemek istiyorum. Olur mu Yeşil Dev?"

"Tamam. Sen nasıl istersen," dedi. "Yine de mektupları oku. Hiçbir şeyden geri kalma. Ben seni yalnız bırakacağım. Buna ihtiyacın olacak çünkü."

Odadan çıkmadan önce bana tekrar sarıldığında rahatlamışa benziyordu. Ben de çok rahatlamış, kuş kadar hafiflemiştim.

Bana verdiği mektupları teker teker okumaya başladım. Babamı severdim ama onu çok fazla görmediğim için derin bir bağım yoktu. Anneme daha düşkündüm. Babamın yokluğuna çocukluğumda alışmıştım ama annemi iki günden fazla görmesem hemen ağlamaya başlardım. *Benim güzel kızlarım*, derdi Makedonca. Onunla daha çok vakit geçirdiğim için yokluğunu çok hissetmiştim. Bu yüzden kendimi bildim bileli hep annemi örnek aldım ve onun gibi olmak için çabaladım. Doktor olmayı da çocukluğumdan beri bu yüzden istemiştim.

Babamı ayda bir kere görürsem sevinirdim. Çok aramazdım onu. Askerdi ve askerlerin evi vatanıydı, bilirdim. Mektupları okudukça aslında ne kadar çok yanıldığımı gördüm. Büyük bir üzüntüye kapıldığımda çoktan kendimden geçmiştim. Babam bizden uzakta da olsa aslında hep bizim için çabalamıştı. Benimle ilgili planladığı her şeyi Âkif Cesur Beton'a anlatmıştı.

Kızım büyüyünce asker olacak, demişti. *Ben dayısının hakkından gelemezsem kızım kesin gelecek.*

Kızın asker olamadı, baba.

Gönderdiği her mektupta benimle ilgili şeyler yazıyordu. Babam aslında hep yanımızdaymış ama ben fark edememiştim. Sonunda kendimi kaybetmiş, ağlamaktan mektupları okuyamayacak hâle gelmiştim. Okuduklarım beni ziyadesiyle etkilemişti.

Odanın kapısı yavaşça aralandı. İçeriye giren kişiyi fark edip ıslak kirpiklerimi yerden kaldırdım. Karşımda duruyordu. Kibritlerle oynadığı için babasından dayak yiyen, eli kibrit tutmaktan barut kokan, tek oyuncağı kibrit olan... O, tam karşımdaydı.

Yıllar sonra yine yanımdaydı. Yıllar sonra...

Ağlama krizim bitmek tükenmek bilmiyordu. Oturduğum yerden kalktığım gibi onun dibinde bittim. Kollarımı kaldırıp ona sıkıca sarıldım. Tıpkı küçükken olduğu gibi kemiklerini kıracak kadar çok sıktım. Kokusunu içime çektim. Onda, kaybettiğim çocukluğumu soludum. Babama benzeyen kokusunu içime çektim. Benim için Türkiye'den ibaret olan *ona* sıkıca sarıldım.

Barut'a sarıldım. Barut Ulu'ya.

"Balkan Kızı," dedi Türkçe konuşarak. Ona sarılmamı beklemiyor olacaktı ki öylece kalakalmıştı. Hiçbir tepki vermiyordu. Bedeni âdeta taş kesilmişti. "Bana bak." Yüzümü kaldırmaya çalışsa da ona öyle sıkı kenetlenmiştim ki göğsünün orta yerine saklamıştım kendimi. "Sakinleş." Ellerini

saçlarımın üzerinde hissedince hıçkırdım. Gözümden damlayan yaşlar koyu renkteki kamuflajını ıslatıyordu. "Şşş."

"Ben bu saatten sonra nasıl yaşayacağım?" diye sorarken yüzüm ona gömülü olduğu için sesim pürüzlü ve boğuk çıkmıştı. "Babamın mektuplarını okudum ve ölmek istedim. Hiçbir şey düşündüğüm, sandığım gibi değilmiş. Ben bu acıya nasıl katlanacağım? Babamın hayal ettiği hiçbir şey gerçekleşmedi. Ne umduysa ve ne vasiyet ettiyse yerine getirilmedi. Yüreğim çok yanıyor. İçim nasıl soğuyacak, bilmiyorum." Ağlamaya devam ettim. "Aylardır geçer sanıyorum, geçmiyor. Ben..."

İngilizce konuşarak, "Anladığım dilde konuş," dedi. O diyene kadar hangi dilde konuştuğumun farkında bile değildim. Beni anlamadığına göre Türkçe ya da İngilizce konuşmamıştım. Bu sefer özellikle de yapmamıştım. Şu an anlaşılmaya çok ihtiyacım vardı ama beni kimsenin anlamayacağını hissediyordum.

"Hadi," diye tekrarladı. "Ne diyeceksen anladığım dilde söyle. Seni anlamak istiyorum."

"En acısı da bu ya," derken yavaşça geri çekildim. Bana anlam veremeyen bakışlarla bakıyordu. Toprağı anımsatan gözleri ifadesizdi. Elimin tersiyle gözlerimdeki yaşı sildim. "Aynı dili konuşsak da anlamayacaksın ki beni. Çünkü kurtarılmayı bekleyen hep ben olacağım, kurtaran da sen. Ben bunu istemiyorum. Ben kurtarılan olmak istemiyorum. Kurtaran olmak istiyorum artık! Babamın istediği gibi biri olmak istiyorum!"

Odanın içinde volta atmaya başladığında kendi kendine, "Makedonca bilmeyen kafamı sikeyim ben," dedi. "Ağlıyorsun ama hiçbir şey yapamıyorum. Anlamıyorum da." Onu anlamayacağımı düşündüğü için kendi dilinde konuşuyordu. Tekrar yanıma gelip ısrarla gözlerimin içine baktı. "Ağlama, Balkan Kızı."

Yarbay Beton açık kalan kapıdan içeriye girdiğinde, Yüzbaşı Barut hazır ola geçip asker selamı verdi. "Komutanım," dedi. Bakışları gözümden akan yaşlardaydı.

Yarbay Beton yanıma gelerek, "Talia," dedi endişeyle. "İyi misin kızım?"

Hemen söze girip, "Ben mektupların birçoğunu okudum," dedim. İngilizce konuşuyordum. "Babamın bahsettiği eve gittiniz mi? Dayımla ilgili her şeyi sakladığı babaannemin evine."

"Neden ağlıyorsun?" dedi sorumu es geçerek. Bakışları Yüzbaşı Barut'a döndüğünde ortamdaki gerilim seviyesinin arttığını fark ettim.

"Mektuplar..." diyebildim. Nefes almaya çalıştım fakat gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. "Beklemediğim şeylerle dolu oldukları için okurken ağlama krizi geçirdim sadece. İyiyim. Babamın bahsettiği eve gittiniz mi?"

"Gidildi." Masanın üzerinde duran anahtarı alıp dışarıya doğru yöneldi. Yüzbaşı Barut'a kötü kötü bakarak, "Beni takip edin," dedi.

Odadan çıkıp, koridorda yürürken onu takip ediyorduk. Yüzbaşı kendi kendine, "Sabahtan beri dil döktüm ama bana mısın demedi," dedi kısık bir sesle. "Yarbay Beton gelip adını söyledi ve sular seller gibi İngilizce konuşmaya başladı. Bu kızın garezi bana. Ulan, nereden de yanında Türkçe konuştum! Dilimi eşek arısı soksaydı keşke. Yok yere cezalandırıyorsun beni. Ah, Balkan Kızı, ah!"

Yarbay sert bakışlarıyla arkasına dönüp, "Bir şey mi dedin, Ulukurt?" diye sordu.

Yüzbaşı dik duruşuyla, "Yok, komutanım," dedi. Sesi çok gür çıkıyordu. İnsanı titretecek kadar kalındı. "Ne diyeceğim ki? Benim bir şey demeye hakkım yok!"

Bir odadan içeriye girdik. Etraf karanlıktı. Yarbay ışığı açıp odanın aydınlanmasını sağladı. Operasyon odası gibi bir yerdi. Uzun bir masa, etrafında sandalyeler, duvara yaslanmış bir sürü yazı, projeksiyon ve çok amaçlı kullanım tahtaları bulunuyordu. Hepsinin de üstü yazılıydı.

Bakışlarım operasyonun adına odaklandı. BALKAN KIZI OPERASYONU yazıyordu. Bana dair bir sürü bilgi vardı. Birçok yerde habersiz çekilmiş fotoğraflarımı gördüğümde kaşlarım havaya kalktı.

Yarbay bir haritanın önünde durdu. Türkiye'nin siyasi haritasıydı ve birçok noktası işaretlenmişti. Elini sertçe haritaya vurup, "Burası," dedi. "Gittiğimiz yer burasıydı. Baktık ama babanın bahsettiği gibi bir şey çıkmadı."

Gözlerimi kısıp yazılara odaklandım. Ege bölgesindeki bir şehri gösteriyordu. Babam Egeliydi. Çok küçükken buradaki yazlığa gittiğimizi anımsıyordum.

"Babamın bahsettiği ev burası olamaz," dedim.

Yüzbaşı, "Kayıtlarda yalnızca bu ev görünüyor," dedi. "Tüm ekipler tarafından kontrol edildi. Evin herhangi bir yerinde saklanmış bir şey yok. Ayhan Alaz hepsini yok etmiş olmalı."

"Yok etseydi bunu mektuplarda yazardı. Okuduklarımda böyle bir şey görmedim çünkü yok etmedi. Bu evde hiçbir şey olmaması konusunda haklı olabilirsiniz çünkü bahsettiği ev burası değil ki. Babaannem burada yaşamı-

yordu bile. Daha çok yazlık gibi kullanıyorduk o evi." İkisinin de bakışlarında garip bir ifade belirdi. "Çünkü babaannemin tek evi burası değil. Bir evi daha var," derken haritada gözüme kestirdiğim yeri işaret ettim. "Şanlıurfa'daki ev. Babamın bahsettiği yer orası olmalı. Babaannem, o evin babasından ona kaldığını söylerdi. Vakit kaybetmeden oraya bakmalıyız."

Babaannem vefat edene kadar Şanlıurfa'daki eve sürekli olarak gittiğimizi de hayal meyal hatırlıyordum.

İkisinin de şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Başka bir ev mi vardı?" dedi Yarbay Beton. "Hem de Şanlıurfa'da. Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Babaannemin gençliği orada geçmiş. Sonra evlenip Ege taraflarına yerleşmiş. Babam da Ege'de doğmuş."

Yüzbaşı gözlerini kapattığında sert bir soluk alıp verdi. Kendi dilinde kısık bir sesle, "Bu da her şeyi hatırlıyor da bir beni hatırlamıyor," diye mırıldandı. "Gel de dellenme!"

Yarbay Beton alev saçan gözlerle ona doğru döndü. "Sıkıntın ne senin, oğlum?" diye sorarken ters bakışlar attı. Türkçe konuşuyordu. Öyle sert konuşmuştu ki ister istemez duruşumu düzeltmiştim. "Bir derdin varsa söyle de bilelim."

Yüzbaşı Barut gür bir sesle, "Yok, komutanım," dedi. Türkçe karşılık vermişti. "Hava değişikliği sadece. Balkanlar çarptı."

"Çarpmış, evet. Orası belli," dedi Yarbay Beton. Bakışları beni bulduğunda, yüzündeki ifade aniden yumuşadı. Elimde olmadan kanımın kaynamasına neden oldu.

"Neyse. Ne diyorduk? Ayhan abim bunu da düşünmüş demek ki," diyen Yarbay Beton, üzgün görünüyordu. "Sonuçta bizim aklımıza gelen, Peter'ın da aklına gelirdi. Kayıtlarda olmayan eve saklamayı seçmesi akıllıca."

"Evet," diyerek sabırsız bir şekilde yüzüne baktım. "Gidelim hemen. Hiç vakit kaybetmeyelim."

Yüzbaşının bakışları değişti. "Elimizi kolumuzu sallayarak gidebileceğimizi sana düşündüren nedir?" diye sordu.

"Daha ne kadar geç kalacağız?" dedim sert bir tavırla. "Yeterince geç kalmadık mı? Neyi bekleyeceğiz?"

Yarbay Beton, sinirden kudurmama izin vermeyerek, "Talia," dedi. Bakışlarım ona doğru döndü. "Yüzbaşı haklı. Öyle gidelim demekle olmaz. İl değiştirirken bile bir sürü prosedür uygulanıyor artık. Halkın güvenliği için yönetim sıkı. Önce birden fazla izin almamız gerekiyor."

"Ne kadar sürer?" diye sordum merakla.

"Durumu üstlerime anlatıp izin almalıyım," dedi Yarbay Beton. "Onların iznine bağlı bu süre."

"Bir veya iki gün sürer mi?"

Sıkıntıyla nefes alıp verdi.

"Net bir şey söyleyemem."

"Türkiye'de mi kalacağım yani?" dedim aynı sıkıntıyla.

Yarbay Beton, "Bu durumdan çok memnun değil gibisin sanki, ufaklık," diyerek yüzüme dikkatle baktı.

"Benim burada hiçbir şeyim yok ki," dedim kısık çıkan bir sesle. "Nerede kalacağım?"

Yarbay kaşlarını hafifçe çattı. "Yüzbaşı seni gözünün önünden ayırmayacak," dedi keskin bir dille. "Bu üssün içinde güvendesin. Dışarıya çıkamazsın. Eğer kameralara yakalanırsan dayın seni bulabilir. Dünya çapında aratıyordur. Hiçbir şekilde görüntü vermemen gerekiyor. Burada telefon dahi yasak. Yüzbaşı seninle birlikte burada olacak."

"Peki, elimizi çabuk tutabilir miyiz?" dedim içime kötü bir his dolarken. "Kardeşimden daha fazla ayrı kalmak istemiyorum."

"Onu istediğin her saat, her dakika görebilirsin. İletişime geçemezsin ama onu uzaktan koruyan Türk askerleri mevcut. Sana anlık olarak bilgisini verecekler." Bunu duymak, yüreğime su serpmemişti. Onu görmeye ihtiyacım vardı. "Yüzbaşı Barut'a söylemen yeterli."

Yüzbaşı, "Evet," dedi. "Gece gündüz demeden bana söylersen kardeşin hakkında bilgi alman için sana yardımcı olacağım."

Yarbay birkaç adım atıp Yüzbaşı Barut'un tam karşısında durdu. "Onu sıhhiye kısmına götürüp dinlenme odasına yerleştir," derken Türkçe konuşmaya başlamıştı. "Sivil olduğu belli olmasın. Yeni kıyafetler tahsis et. Benden yeni bir emir gelene kadar onu gözünün önünden ayırmayacaksın." Sert çıkan sesi benim bile ürkmeme neden olmuştu. "Kapının önüne ve koridor başına birer asker yerleştir. Her adımından haberim olacak."

Yüzbaşı asker selamına geçip, "Emredersiniz, komutanım!" dedi.

Yarbay tekrardan bana döndüğünde sıcak bir sesle, "Yurduna tekrar hoş geldin, Talia," dedi. "Bütün her şeyi anlatıp kafanı bulandırmak istemiyoruz. Bugün dinlen, yarın tekrardan konuşacağız. Yüzbaşı Barut, güzel ve akıllıca bir plan yaptı. Burada kaldığın süre boyunca Peter Kalovski seni kaçırılmış olarak bilecek. Gerçeği bilmesinin imkânı yok."

"Dayım..."

Yüzbaşı lafımı kesip, "Peter pezevengine dayı deyip durmasan keşke," dedi.

"O çok akıllı," dedim söylediklerine aldırmayıp. "Gerçekten. Bizden bir adım önde bile olabilir. Onu sakın hafife almayın."

İyi hissetmemi sağlayan güven dolu bir sesle, "Sen bunları düşünme, Talia," dedi. "Bundan sonrası bizde. Türkiye'de kalacağın süre boyunca özlem gidermeye bak." Bakışları üstümdeki cekete düşüp duruyordu. Yüzbaşıya döndü. "Onu odasına yerleştir ve kıyafetlerini değiştir. İyi olduğundan da emin ol. Sana emanet. Eğer kılına zarar gelirse karşında beni bulursun, Ulukurt!"

Yüzbaşı, "İzninizle, komutanım," dedi ve yanıma gelip ilerlemem için işaret etti. Yarbay Beton'a buruk bir şekilde gülümseyip yürümeye başladım. Yüzbaşı bana öncülük ederken koridora çıkmıştık.

Yan yana yürüdüğümüz sırada sessizlikten nefret ettiğim için, "Karargâha gelince de maskenizi çıkarmıyor musunuz?" diye sordum.

Bana yan bir bakış atıp, "Sonunda aynı dili konuşmaya mı karar verdin?" dedi.

"Eğer yine aynısını yaparsan bir daha hiçbir şekilde konuşmam," dedim keskin bir dille. "Emin ol, yaparım."

"Sen de başka diller konuşmazsan bir daha yapmayacağım," dedi ılımlı bir tonla. "Seni anlamayınca sinirleniyorum ve emin ol, sinirlenmemi hiç istemezsin."

"Yarbay Beton maskesini açtı. Sen de yüzünü açacak mısın?" diye yeni bir soru yönelttim.

"Hayır, açmayacağım," dediğinde sesi o kadar tekdüze ve kesin çıkmıştı ki bu netlik kalbimi burktu. Yüzünü görememek, merakımı daha da artırıyordu. Gözlerinin yalnızca bir kısmını görebilmiştim çünkü hepsi maskelerinin göz kısımlarına koyu siyah bir boya sürmüştü. Bu yüzden gerçek yüz hatlarını hayal etmek bile mümkün değildi.

Üsse adımını attığı andan itibaren Makedonya'daki karanlık günlerden farklı olarak üzerinde orman yeşili bir kamuflaj üniforma vardı. Öncesinde giydiği simsiyah üniformanın yerini, daha hafif tonlar almıştı. Ancak yüzündeki iskelet maskesi gizemini koruyordu. Eldivenlerini takmıştı. Kalın postalları ise adımlarını daha da ağırlaştırıyordu.

Fiziksel olarak etkileyici bir yapıya sahipti. Kaslı ve dimdik duruşuyla âdeta bir kule gibi yükseliyordu. Boyu en az bir doksan olmalıydı. Çevremdeki bir doksan arkadaşlarım onun yanında daha kısa kalıyordu. Bu yüzden

daha uzun da olabilirdi. Kendimle kıyasladığımda, yanında düzgün durabilmem için en az otuz santim topuklu ayakkabı giymem gerektiğini fark ettim.

Gözleri, toprağın o derin, karışık tonlarına benziyordu. Düz kahverengi demek yetersiz kalırdı çünkü gözlerinde toprak gibi bir canlılık ve hafif bir kızıllık vardı. Kirpikleri ise sık ve kıvrık bir şekilde gözlerini daha da belirgin kılıyordu. Maskesinin ardından azıcık seçebildiğim keskin yüz hatlarını düşününce çenesinin, dudaklarının ve burnunun nasıl görünebileceğine dair hayal kurmaktan kendimi alamıyordum. Bu gizemli ve erişilmez yüz, zihnimde sürekli olarak daha net bir şekil almaya başlamıştı.

Merakımı gizleyemeyerek, "Neden peki?" diye sordum. "Timdekiler de yüzünü hiç açmadı. Sizi gerçekten çok merak ediyorum."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Görev boyunca maskelerimizi çıkarmamız kesinlikle yasak," dedi. Ses tonundan biraz yorgunluk hissediliyordu. "Biz gölge askerleriz, görünmez olmalıyız. İzin günlerimizde, asker olduğumuzu belli etmediğimiz anlarda yüzümüzü serbest bırakabiliyoruz."

Büyük bir merakla, "Peki, izin günleriniz ne zaman?" diye sordum. Belki bir umut, yüzünü görebileceğim bir fırsat yakalardım.

Keskin ve kararlı bir tonla, "Yok," dedi. "Biz ancak ölünce izin yaparız."

Bu cevabı alınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ölümden bu kadar sıradan bir şekilde bahsediyor olması beni derinden sarsmıştı. Ancak o, bu durumu o kadar normal karşılıyordu ki sanki yaşamın en doğal parçasıymış gibi konuşuyordu. Bir anlık şaşkınlığım, yerini derin bir suskunluğa bıraktı. Karşımda duran bu adam bir askerdi. Vatanı için canını vermeye hazır bir savaşçıydı. Onun dünyasında ölüm, kaçınılmaz ve sıradan bir sondu. Bu düşünceyle bakınca gözlerindeki o derin kararlılığı ve fedakârlığı daha net görebiliyordum artık. İşte o anda, onun sadece bir gölge asker olmadığını, aynı zamanda bu ülkenin sessiz koruyucusu olduğunu anlamıştım.

Beş dakika kadar yürüdükten sonra beni bir odanın önüne getirdi. Kapıyı açıp, "İçeri geç," dedi. Yavaş adımlarla odaya girip kısılan bakışlarımla etrafı inceledim. Tek bir yatak ve demirden bir dolap vardı.

"Burada tek başıma mı kalacağım?" diye sorduğumda etrafa bakmaya devam ediyordum.

Tek kaşını havaya kaldırdı.

"Timi de çağırayım istersen. Ha?"

"Mermi'yi çağırabilirsin, kafa birisi," dediğim an bakışları sertleşti. Söylediğimden memnun olmamış gibiydi. "Sevdim onu."

"Ben onun kafasını kırayım," derken Türkçe konuştu. Benimle birlikte içeriye girdi. "Senin oyuncağın değil onlar. Askerler ve görevleri var."

"Oyuncağım olduklarını söylemedim. Sadece çağırabilirsin. Eminim ki o da gelmek isteyecektir," dedim. Mermi diğerlerinin aksine biraz daha sıcakkanlıydı. Sürekli olarak benimle konuşmaya çalışmıştı. Tabii bu konuşmalardan timdekilerin de komutanın da haberi yoktu. Sohbet ettiğimiz kadarıyla onu sevmiştim.

"Ona ne şüphe!" dedi Yüzbaşı Barut sertçe. "Hem sen ne ara onunla bu kadar yakın oldun?"

"Sen uyuduğunda." Birkaç adım attım. "Yemek getirdiği sırada konuşmuştuk birazcık."

"Birazcık mı?" dedi kaşları havaya kalkarken. "Mermi, herkese küstüğün için tek kelime etmediğini söylemişti bana. Hani sadece yemeği almıştın?"

"Aslında öyleydi," dedim yavaşça yutkunurken. "Ama bana tıpla ilgili birkaç şey sorunca, dayanamayıp cevapladım. Bir soru, iki soru derken biz neredeyse bir saatten fazla sohbet etmişiz. Beni genelde boş konuşuyorum diye kimse dinlemez. O dinleyince birazcık şımarmış olabilirim. Sonra ona konuştuğumu kimseye söylemesin diye yemin ettirdim."

Yüzü şekilden şekle girdi. "Yok," dedi Türkçe konuşarak. "Yok, ben bu çocuğu gerçekten döveceğim. Komutanına yalan söylemek de ne demek, lan?" Hızlıca toparlanıp ifadesizliğe büründü. "Ben zaten Mermi'ye görev vereceğim, gelemez."

"Ne görevi vereceksin?" diye sordum merakla.

"Karargâhta kaç tane tuvalet terliği olduğunu sayacak," dedi sakinlikle. "Bundan sonra onun en yakın arkadaşları o terlikler olacak. Şimdiden tanışsın, selamlaşsın hepsiyle."

"Çok kötüsün!" dedim.

Kafamdaki asker şapkasını çıkardım. Uzun, kızıl saçlarım sırtıma döküldüğünde parmaklarımı kafama yerleştirip yavaşça ovaladım. Sürekli toplu ve sıkıştırılmış hâlde durması başımı ağrıtmıştı.

Derin bir iç çekme sesi duydum. Ona doğru döndüğümde buğulu bakışlarıyla bana baktığını fark ettim.

"Sana kıyafet getirmek için gitmem lazım. Yerleş diyeceğim ama yanında getirdiğin hiçbir şey yok. Şurası tuvalet ve banyo olmalı." Odanın içinde ilerleyip kapıyı araladı. İstediğini görmüş olacaktı ki hemen geri kapadı. "Ben gelene kadar elini yüzünü yıka istersen. Kapıya asker dikeceğim zaten. Bir şey olursa ona seslenirsin. Geri dönmem kısa sürer."

İçimi huzursuzluk kaplarken, "Gidecek misin?" diye sordum. Gitmesini istemiyordum. Onunla konuşmak istiyordum. Aramızda gizli hiçbir şey kalmasın istiyordum. Bu fırsatı bir daha bulamayabilirdim. Zaten diken üstünde duruyordum. O yanımdayken kendimi güvende hissediyordum.

"Az önce ne anlattım, Balkan Kızı?"

"Kıyafetin acelesi yok," dedim hızlıca. "Üstümdekilerle biraz daha durabilirim. Sonra hallederiz. Ben böyle iyiyim."

Buram buram o kokuyordu. Nasıl iyi olmazdım ki? Çok ama çok özlediğim bir kokuydu bu.

"Yarbay Beton seni aynı kıyafetlerle görürse benim ağzıma sıçar," dedi sesinde saklanan korkuyla. "Üstelik üzerindekiler bana ait. Benim adım yazıyor. Gören yanlış anlıyor zaten. Değiştirsen iyi olur. Kısa sürede gidip hemen geri geleceğim."

Tek gitmesini istemeyerek, "Ben de geleyim," dedim. "Hem benim bedenimi nereden bileceksin?"

"Olmaz." Yarbay Beton'un sesini taklit ederek, "Tek başına bir işi beceremiyor musun da kızı peşinde sürüklüyorsun, Ulukurt!" dedi. Birebir aynısını yaptığı için gülmeden edemedim. Gülüşümü kestiğimde konuşmaya devam edip, "Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok," dedi. "Eğer tek kalmaktan korkuyorsan burası vatan evlatlarıyla dolu. Sen kal. Dinlenmene bak. Siren'i ya da Fısıltı'yı seninle ilgilenmesi için arkamdan yollarım."

Ben aslında kimseyi istemiyordum. Tabii o hariç. Bana beni geri verebilecek tek kişi oydu. Onunla konuşmak, hasret gidermek, dertleşmek istiyordum. Çünkü ona baktığımda kendimi görüyordum.

Kapıya doğru yaklaştığında, emin olamayan gözlerle bana bakıyordu. Bir gariplik olduğunun farkındaydı. Gitmesini istemediğim için bu oyunu daha fazla sürdürmeyecektim. Yoğun duygularla ona bakarken tam kapıdan çıkacağı sırada, "Dur," diye fısıldadım. Seslenmemle öylece kalakaldı. Aramızdaki mesafeyi azaltıp parmaklarımı tenine sardım. Bakışlarımı ona kaldırdığımda bana soran gözlerle bakıyordu. "Gitme." Türkçe konuşmak istiyordum ama nemen değildi. Yıllardır konuştuğum dilde devam edecektim. "*Ne odi*, Ulu."

Dudağımdan çıkan kelimelere dikkat kesildiğinde neye uğradığını şaşırmış gibiydi. Yüzü donuklaşırken ne dediğimi idrak etmeye çalıştı.

Kaşlarını çattığında, "Ne dedin?" diye sordu.

"Gitme."

"Sonrasında bir şey daha dedin."

"Makedonca konuşup *gitme*, dedim."

Kaşları iyice çatıldı.

"Bir isim söyledin!"

"Ulu..." Bir nefes aldım. "*Ulu*, dedim," diye tekrar ettim. Ulu, Ulu, Ulu... Hiç bıkmadan fısıldayabilirdim adını. O, benim çocukluğumdu.

"Ne?" dedi yüzüne yayılan şaşkınlıkla.

Bakışları dudaklarımda gezerken ağzımdan çıkan ses onu bozguna uğratmaya yetmişti.

"Ulu..."

Açmış olduğu kapıyı tamamen kapadı ve beni kendisiyle birlikte odanın ortasına doğru yürüttü. Elleriyle çenemi tuttu. Yüzüme doğru iyice eğilip daha kısık çıkan sesiyle, "Balkan Kızı," dedi. Bakışlarında saf bir heyecan vardı. İçi içine sığmıyor gibiydi. "Sen benim kim olduğumu hatırlıyor musun?"

"Hatırlamak mı?" diye sordum. Kafasını olumlu anlamda salladı. "Ben seni hiç unutmadım ki."

Onu nasıl unutabilirdim ki? Küçüklüğümdü o. Eksik kalan yanımdı. Koparıldığım vatanımdı.

Haykırırcasına, "Ama nasıl?" diye sordu. "En başından beri kim olduğumu biliyor muydun?"

"Evet," dedim heyecanla. Hangimiz daha heyecanlıydık, bilmiyordum. "En başından beri biliyordum."

"Saçmalık," dedi ağzının içinde. "Sen benim yüzümü bile görmedin. Yüzünü görmediğin birini nasıl hatırlıyorsun ki? Benim şu an nasıl bir yüze sahip olduğumu bile bilmiyorsun!"

Son cümlesinde acı çeker gibi bir ses çıkarmıştı.

Nasıl bir yüze sahipti ki? Bir şey mi olmuştu yüzüne?

"Seninle dans ederken..." diye söze başlayıp yutkundum. "Bana, küçükken tanıdığım birini hatırlattığını söylemiştim. Bana birini anımsattığın doğruydu. Babama benzediğini söylerken yalan söylemiyordum. Sen benim küçüklüğümde de babama benzerdin. Babamın yokluğunu seninle doldururdum. Onun gibi barut kokardın. Babam da eli silah tutmaktan barut kokardı."

Elimi cebime attım. Yanımdan hiç ayırdığım o şeyi ortaya çıkardım ve avucumu açıp onun da görmesini sağladım.

Bir kibrit kutusu.

Hem de bana verdiği ilk kibrit kutusuydu bu. Aylardır benimleydi. Yanımdan ayırmıyordum.

"Sen de kibrit taşıdığın için barut kokardın," diyerek sözlerime devam ettim. Gözlerimiz ışıl ışıldı. "Bu bana ulaşan ilk kibrit kutusuydu. Bir daha gelmeyeceğini sandım ama sonra bir sürü kibrit kutusu daha gönderdin. Notların yanında ise bir adet kibrit bulunuyordu. *Bir kibritle yok olmak.* Notları yok etmemi söylesen de yapmadım, yapamadım. Sakladım. *Bir kibritle yok olmakla başlar bazı hikâyeler*, demiştin. Haklıydın."

Bizim hikâyemiz de bir kibritle baştan başladı. Bir kibrit, onu bana geri getirdi.

"Hayatım boyunca bana Balkan Kızı diye seslenen tek kişi sen oldun."

Tepkisiz kalmaya devam etti. Bu kadarını beklemiyordu. Hayretler içerisindeydi ve bir şey demek istiyor da diyemiyor gibiydi. Onun yerine ben konuşmaya devam ettim:

"Bana ilk kibrit kutusunu gönderdiğinde, senin küçükken tanıdığım Ulu olduğunu hemen anlamıştım. Bana kibrit gönderecek tek kişi de sendin çünkü. Kibrit demek, sen demekti. Hiçbir zaman unutmamıştım. Sana dair hiçbir şeyi unutmam ben."

Unutamazdım. İnsan ilk aşkını unutamıyordu.

Ulu, küçükken beni defalarca uyarsa da ve bana karşı hiçbir şey hissetmese de ben hep onun etrafında ateş böceği gibi gezer, ışıldardım. Eline sinek ilacı alıp bir bana sıkmadığı kalmıştı. Çok bezdirmiştim onu. Yaşı benden büyüktü ve o zamanlar aklım tam olarak ermediği için o beni ittikçe ben daha çok çekiliyordum ona.

Şaşırmayı bir kenara bırakıp, "Neden hiçbir şey söylemedin?" diye hesap sordu. "Bunca zaman neden sustun?"

"Söyleyemezdim ki," dedim. "Nasıl söyleyecektim?"

"Bir sürü yol vardı." Hayret eden bir ifadeyle bana baktı. "Bir sürü yol vardı! Seni dayının elinden kurtaralı günler oluyor. Ben de sanmıştım ki..."

Onu tamamen unuttuğumu sanmıştı.

Özellikle yapmamıştım. Evet, eskiden hayatımda olan herkese karşı içimde bir öfke vardı. Küçüklüğümde olayların tam olarak nasıl geliştiğini bilmediğim için içten içe hep kızgındım ama her şey benim keyfime göre karar vermemden kaynaklanmıyordu.

Peter Kalovski, gözaltına alındıktan sonra artık beni daha çok irdelemeye, daha çok manipüle etmeye, hayatım hakkında daha çok söz söylemeye başlamıştı. Günlerim zehir gibi geçiyordu. Korumasız dışarı çıkamıyordum.

Etrafımda sürekli beni izleyen birileri vardı. Bunları tekrar yaşayabilirdim. Dikkatli olmam gerekiyordu.

"Timdekiler bile sana Barut diye sesleniyor. Ben seni hep Ulu olarak bildim. Onların yanında zaten Ulu diyemezdim. Kimliğini riske atmış olmaz mıydım?" diye sordum. "Üstelik etrafım dayımın adamlarıyla doluyken seni tanıdığımı belli edemezdim. Herkes anlardı. Riske atmak istemedim." Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Şimdi ise sadece ikimiz varız. Bulduğum ilk fırsatta söyledim. Daha fazla içimde tutamazdım ki."

"Sen ne ara bu kadar akıllı oldun?" diye sorarken gözlerinde gördüğüm donuk ifade yavaş yavaş çözüldü.

"Ben hep akıllıydım!"

"Beni şaşırttığını kabul etmeliyim, Balkan Kızı."

Dudaklarımı ısırdım. "Bana bilerek mi Balkan Kızı, diyordun?" diye sorarak merak ettiğim konuyu gün yüzüne çıkardım. Kaşlarını hafifçe çattı. "Sırf seni hatırlayayım diye mi?"

"Operasyonun adından dolayı diyordum."

Gözlerimi devirdim.

"Peki, kibrit kutusunu nasıl açıklayacaksın?"

"Birkaç kere sigara kullandığını görmüştüm," dedi rahat bir tavırla. "Çantanda bir kibrit kutusunun olması hiç dikkat çekmezdi."

İnanmayan gözlerle ona bakmaya devam ederken, "Sonuç olarak seni hatırladım," dedim. "Gözlerin neredeyse aklımdakiyle aynı. Seni direkt böyle görsem hatırlayamazdım ama bu birkaç şey hatırlamam için büyük yardımcı oldu. Seni en son gördüğümde liseye gidiyordun. O zaman bana çok büyük biri gibi geliyordun." Heyecanla konuşmama tepkisiz kalmıştı. "Şimdi kaç yaşındasın?"

"Otuz üç," dedi.

İlgiyle ona bakarken, "Hâlâ çok büyüksün, aramızda altı yaş var," dedim. "Yüzünü çok merak ediyorum. Liseli Ulu, gözüme çok yakışıklı gelirdi. Acaba şimdi nasılsın? Benim çilli suratımın yanında senin bebek gibi cildin vardı. Hep dokunmak isterdim ama eskitirim diye hiç dokundurmazdın."

O anlar aklıma geldiğinde gülümsedim. Yüzünü, saçını ve kibritlerini çok severdi. Biri bu üç şeyden birine dokunursa kıyameti koparırdı. Beni bile kaç kere azarlamıştı.

Bakışlarını aniden kaçırıp, "Merak edilecek bir şey yok," dedi ters bir şekilde.

"Ama sana dair çoğu şeyi biliyorum. Eminim ki askerlerin Ulu adını bile bilmiyordur. Benden gizlemene gerek yok ki. Ben seni küçüklüğümden beri tanıyorum," dedim isyan edercesine. "Bence seni görmem de hiçbir sakınca yok. Yüzünü hiç göremeyecek miyim yani?"

"Hiç göremeyeceksin," dedi tok çıkan sesiyle. "Aklında nasıl biliyorsan öyle kalsın. Emin ol, ikimiz için de en iyisi bu, Balkan Kızı."

Kısa bir an için gözlerimi kapadım ve derin bir düşünceye daldım. Karşımdaki adamın bakışları, bana sadece çocukluğumun kahramanı olan Ulu'yu değil, başka birini daha hatırlatıyordu.

İsimsiz Asker'i...

O, yıllar önce hayatımda beliren ve sonra ansızın kaybolan yaralı bir askerdi.

O toprak rengi bakışlar, zihnimde canlı bir şekilde duruyordu. Yüzünün detaylarını tam olarak hatırlayamasam bile o toprak rengi gözleri unutmam mümkün değildi. Bu gözler, bir zamanlar yaralı bir asker olarak karşıma çıkmış olabilir miydi? Eğer öyleyse neden beni daha önce bulmamıştı?

Herkes bana onun öldüğünü, artık bunu kabullenmem gerektiğini söylemişti. Onunla bir kez daha karşılaşmamam, her geçen gün ölmüş olabileceği ihtimalini kuvvetlendiriyordu. Ancak şimdi gözlerine baktığım bu adamdan emin olamıyordum. O gözler geçmişteki bir anıyı canlandırıyor, yıllar öncesiyle bağlantı kuruyor gibiydi.

Yüzünü açmaması, bu düşüncelerimi daha da bulandırıyordu. Maskeyi çıkarmadan önceki bu belirsizlik, içimde bir umudu canlı tutarken aynı zamanda beni derin bir belirsizliğe de sürüklüyordu. Onun gerçek kimliğini öğrenmek, uzun süredir devam eden merakımı dindirecek miydi yoksa tüm düşlerimi yıkacak mıydı?

Ona sıcak bir bakış atıp, "Beni hiç özlememişsin," dedim. Dudaklarım iyice aşağı kıvrılmıştı. "Eğer bana Balkan Kızı diye seslenmeyip kibrit kutusu göndermeseydin küçüklüğümdeki, askerî liseye giden Ulu olduğunu hayatta anlamazdım. İyi ki kim olduğunu belli ettin. Ama buna pişman olacağını şimdiden söyleyeyim, Yüzbaşı Barut!"

Öylece durduğunu görünce ince kollarımı hızla boynuna doladım ve bir kere daha sarıldım. Bedenlerimiz birbirine değdiğinde, aramızdan tek bir hava taneciği bile geçmiyordu. Kemiklerini sıkacak kadar kuvvetli sarıldım. Nefesim, maskenin üzerinden boynuna değiyordu. Onun nefesini ise saçlarımın üzerinde hissettim.

Eğer sen benim İsimsiz Asker'imin ta kendisiysen bunu bir an önce anlayayım, ne olur.

Kulağına doğru fısıldayarak, "Sana bir türlü teşekkür edemedim," dedim. "Beni on altı yıl sonra bu vatana tekrar geri getirdin. Ben gelmeye asla cesaret edemezdim. Sana ne kadar teşekkür etsem az."

Soğuk bir sesle, "Biz sadece bize verilen görevi yerine getirdik," diye mırıldandı. "Teşekkür edilecek bir şey yok, Balkan Kızı." Elleri havada kalmıştı. Bana sarılmıyordu. Sadece benim sarılmama izin vermişti.

"Beni dayımın elinden kimse alamazdı," dedim kırgın çıkan sesimle. "Üstelik kaçmayı denedim ama bir yolu yok gibiydi. Teşekküre gerek yok mu? Bu uğurda yaralandın. Seni vurmak zorunda kaldım."

Kinayeli bir ifadeyle, "Pek zorunda değil gibiydin," dedi. "Gayet isteyerek vurdun, Balkan Kızı."

"Vurmak zorunda kaldım," diyerek onu düzelttim. Anlaşılan buna fena bozulmuştu. Onu vururken hiç düşünmemiştim. Düşünseydim yapamazdım çünkü. "İsteyerek değildi. Askerlerinin o anki durumunu görmedin mi? Onların hiçbiri seni vuramazdı. İçerideki dumandan dolayı çoğunuz normal davranmıyordunuz zaten."

"Tamam, öyle olsun," dedi geçiştirir gibi.

"Öyle zaten," derken geriye çekildim ama kollarımı boynundan ayırmadım. "Her neyse." Gözlerimiz birbirine kenetlendi. O an aramızda bir bağ oluştuğunu fark etsem de dilimden dökülecek olan kelimelere engel olmadım. "On altı yıl sonra iyi ki geldin. Çok teşekkür ederim, *Ulu abi.*"

Bir kibrit yak...

Hatırlamak değil, mesele unutmamaktı.

Balkan Kızı'm, beni unutmamıştı.

Balkan, Kızı'm. Beni. Unutmamıştı.

Kibritlere olan ilgimi bildiği için ona göndermiş olduğum kibrit kutusunu bile atmamıştı. Beni unutmadığı gibi ona nasıl seslendiğimi bile hatırlıyordu. Balkan Kızı, diyen sadece bendim. Bendim!

Benden başka kimse sana Balkan Kızı, diyemez. Sadece benimsin sen. Sadece benim.

Balkan Kızı'nın bana sarılmasından daha güzel bir şey varsa o da bana bir kere daha sarılmasıydı. O bana sarıldığında bedenim tüm işlevini yitiriyormuş gibiydi. Çünkü sikik ateş böcekleri karnımda belirince ne yapacağımı şaşırıyordum. Üstelik ablam, bu ateş böceklerinin nedeninin aşk olabileceğini söylemişti. Saçmalıktı. Aşk olamazdı. Bu kadar ağır bir duygunun adı sadece üç harften oluşamazdı. Beş harften oluşabilirdi belki. *Sevda...*

Hayalet Timi büyük bir kayıp verdiğinde, iki kişi dışında herkes şehit olmuştu. Ben yaralanmıştım, Barış ise gazi olmuştu. İyileşebilecek yaralara sahip olduğum için tedavilerden sonra mesleğime devam edebilmiştim fakat Barış, dizlerinin altından itibaren kesilen bacakları yüzünden gazi ünvanı alıp mesleğine veda etmişti.

Yaralarımın iyileşmesi çok kolay değildi aslında. Beni iyileştiren bir Balkan kızıydı. Sadece kim olduğumun farkında değildi. Hastanede bana bakan, ilgilenen, yeri geldiğinde uykusuz kalarak başımda bekleyen oydu. Ben isimsiz bir askerdim. Yasalar gereği, gölge askerlerin hayati bilgileri dışında hiçbir şeyi bilinmezdi. Eğer ki yüzüm ifşa olsaydı mesleğime devam edemezdim. Fakat ben yüzümden ağır bir yara aldığım için uzunca bir süre sargılı gezmiştim.

Ağrılardan dolayı uyuyamadığım zamanlarda bana bilmediğim dillerde şarkılar söylemiş, sakinleşmemi sağlayıp uyutmuştu. Bana sürekli bir şeyler anlatıp durmuştu fakat ben sadece dinlemekle yetinmiştim. O farkında değildi ama ben onunla uzun bir zaman geçirip onu tanıma şansı bulmuştum. Onu tanımam imkânsız değildi zaten. Çocukluğunu bile bildiğim biriydi.

Adını söylediğinde bu tepki verebildiğim ilk andı. Sonrasında onun, elimden alınan çocukluğum olduğunu anımsayacak kadar çok şey olmuştu.

Ben bu kızı, o zamandan beri unutamıyordum. O zamandan beri aklımdaydı. Küçükken hiçbir ilgi beslemediğim kız, bana o günden bu yana bir sürü güzel duygu bahşetmişti.

Şimdi ise ona sarılamıyordum bile. "Beni iyileştirdin sen," demek istiyordum. "Beni tekrar hayata döndürdün, Balkan Kızı."

Onu hiç özlemediğimi söylemişti. Hâlbuki ben, rengi kırmızı olan bir şey gördüğümde bile ona özlem duyuyordum.

Nasıl özlemem seni, Balkan Kızı?

İnce kolları, boynuma sarılı bir şekilde duruyordu. Bedenlerimiz birbirine değerken onun narin tenindeki sıcaklığı hissettim. Öyle sıkı sıkıya sarılıyordu ki kendi attığı dikişleri neredeyse patlatacaktı. Ilık nefesi boynumda geziyordu. Yumuşak ve sıcaktı. Tüy geziniyormuş hissiyatı veriyordu. Benim nefesim ise onun saçlarına karışıyordu. Teninde yeniden bulduğum tarçın kokusunu doyasıya içime çektim.

Ben tarçın kokusundan nefret ederdim!

Balkan Kızı yavaşça geriye çekildi ama kollarını boynumdan ayırmadı. Sıcak teninin varlığını bedenimde hissediyordum. "Her neyse," dedi. Gözleri gözlerimi yakaladığında, Ötüken bakışları anlam kazanmıştı. Bu bakışların adı yalnızca buydu. "On altı yıl sonra iyi ki geldin. Çok teşekkür ederim, Ulu abi."

Abi mi?

Hadi lan oradan!

Abi mi dedi, o?

Onu kelimenin tam anlamıyla ittim. Boynuma asılmış hâlde duruyordu ve elektrik çarpmış gibi onu kendimden uzaklaştırdım. Sonra ne yaptığımı fark edip hızlıca kolundan tuttum. Biraz sendelemişti. Abi kelimesini duyunca ne yaptığımı şaşırmıştım!

"Abi derken?" diye sordum. Yüzümdeki ifade buz kütlesine dönerken sesim de ondan nasibini alıyordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Ulu abi."

Ulu abi!

Allah'a onun beni hatırlaması için o kadar çok dua etmiştim ki dua ederken seçici davranmadığım için Balkan Kızı her şeyi hatırlamaya başlamıştı. Yalnızca beni hatırlasaydı ne olurdu?

Yapılacak iş mi şimdi bu, Balkan Kızı?

Zihnimde yine aynı şarkı çalmaya başladı:

Yapma bunu. Yapma, Balkan kızı. Ateşe atma bu yalnızı. Olacak iş mi hele şimdi, hayda...

Bozguna uğrayan ifademle yüzüne bakarken gülümsemeye çalıştım. Sorun yoktu. Niye olacaktı ki? Bana abi dediği için hiçbir sorun olmamalıydı. Olması gereken bu değil miydi zaten?

Hafifçe öksürüp, "Sanki Makedonca bir şey diyordun sen," dedim. "Ben yine öyle seslenirsin sanıyordum."

Hiç seslenmezsin sanıyordum!

"Evet," dedi heyecanla. Yanakları al al olmuştu. "Ulu *ljubov moja*." Dudaklarından dökülen kelimeleri öyle aheste aheste söylüyordu ki sanki abi demiyor da başka bir şey söylüyormuş gibi konuşuyordu.

Ulu *ljubov moja*. Bunun anlamı, Ulu abi değil miydi yoksa? Neydi bunun anlamı, lan? Fısıltı'yı gördüğüm yerde sorsam iyi olacaktı. Temel şeyleri bildiğini söylemişti, belki bunu da biliyor olabilirdi.

"İyi bari," dedim bozuntuya vermeden. "Küçükken olduğu gibi seni uyarmama gerek kalmayacak. Buna sevindim. Gerçekten büyümüşsün, Balkan Kızı."

Çok geçmeden onun yüzündeki ifade de soldu. Bana abi dediği için neredeyse kızacaktım fakat o doğru olanı yapıyordu. Aramızda altı yaş vardı. Ben otuz üç yaşındaydım. O yirmi yedi yaşındaydı. Olması gereken tam olarak buydu.

Değildi işte, değildi!

Sikik ateş böcekleri bile kanat çırpmayı bıraktı. İçimde ezilip büzüldüler ve an itibarıyla karnımdaki varlıklarını kaybettim. Bu nasıl bir heves kırılmasıysa onlar bile yok olup gitti.

Ben Ülkü'nün abisiyim, bir de diğer bütün dişilerin fakat senin değil, Balkan Kızı. Senin abin değilim!

"Hiçbir şeyi unutmamış olman bizim için büyük bir artı," dedim aramıza kalın duvarlar örülürken. "Bu durum operasyonda çok işimize yarayacak. Yarbay Beton'la paylaşmam gerek. Ondan gizleyemem."

"Şey..." diye mırıldanmasıyla dikkatlice ona baktım. "Yeşil Dev, her şeyi biliyor."

Ben niye bilmiyordum? Barut Ulu, kim oluyordu ki zaten? Bu kız günlerdir benim yanımdaydı. Sadece birkaç saatliğine Yarbay Beton'un yanında kalmıştı ve o bile benden önce öğrenmişti!

Ondan Yeşil Dev diye bahsetmesi yeni yeni dikkatimi çekerken dudaklarım kıvrıldı. Umarım, bütün karargâhın önünde ona bu şekilde seslenirdi de Yarbay Beton bunca zaman herkesin içinde bana Ulukurt diye bağırmasının karşılığını alırdı.

"Senin ona Yeşil Dev diye seslenmeni çok seviyordu," dedim. "Bunu duymayı özlemiştir."

Hiç de sevmezdi. Bir kere ağzımdan kaçırıp ben de ona Yeşil Dev demiştim. "Hulk mıyım ben, lan?" diyerek bana kızmıştı. Öyle olduğunu söyleyememiştim bile.

"Ben de sizi çok özledim," dedi dudakları aşağıya doğru kıvrılırken. "Ülkü'yü, Umay ablayı... Özellikle de tarçınlı havuçlu kekini. Bahar teyzeyi de çok özledim. Hepsi nasıl? Yüzlerini unuttum sayılır ama hayal meyal de olsa hatırlıyorum."

Annemin öldüğünü bilmiyor muydu? Düşününce bilmemesi normal gelmişti. O sıra kendi kayıplarıyla uğraşıyordu. Dayısı olacak pezevenk, annem vefat edeli bir iki gün bile olmadan, yeğenlerini alıp götürmüştü.

"Kızlar seni görünce çok sevinecek," dedim gerçekçi bir ifadeyle. Orası öyleydi. Hele Umay ablam bekâr olduğunu duyunca ekstra sevinecekti. Zaten tanıdığı biriydi. Asla elinden kaçırmazdı. Ablam gibi biriyle karşılaşacağı için onun adına şimdiden üzülmüştüm.

Onlardan bahsederken yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Bana beklentiyle bakıp, "Peki, ya Bahar teyze?" diye sordu. "*Baldan tatlı Balkan kızım*, diyerek severdi beni. Umarım unutmamıştır."

Yavaşça yutkunup, "Annem vefat etti," dedim. "On altı yıl olacak."

Kaşları havaya kalktığında bu cevabı beklemediği yüzünden belli oluyordu. "Ben..." dedi ama lafının devamını getiremedi. Bakışları yere düştü. "Bilmiyordum. Çok uzun zaman olmuş, özür dilerim. Başınız sağ olsun."

"Evet, uzun bir zaman oldu," diyebildim. Bunu bir de bana sormak lazımdı. *Anneni sen öldürdün, senin yüzünden öldü, senin suçundu*, diyen babamın sesi her gece kulaklarımda çınlıyordu. Her gece bu sesle uykuya dalmaya çalışıyordum. *Senin suçun değildi*, diyen annem ise hep rüyalarımdaydı.

"Timdekiler bana dair pek bir şey bilmiyor."

Balkan Kızı lafımı neredeyse ağzıma tıkayarak, "Fark ettim," dedi. "Onların yanında benim için sadece Yüzbaşı Barut olacaksın. Diğer adından, seni

aslında nereden tanıdığımdan bahsetmeyeceğime emin olabilirsin. Buna dikkat edeceğim."

Tekrar bana doğru yaklaşıp tam önümde durdu. Elini kemerimin olduğu yere koymasıyla kaşlarım iyice çatıldı. "Yarana bir süredir bakmıyoruz," diye fısıldadı. "Yüzbaşı, pansumanı hemen yenilemem gerekiyor."

Bana yüzbaşı, yani *captain* diye seslendiğinde dudaklarının nasıl şekil aldığını bilse bir daha asla böyle mırıldanmazdı. Bu kız bana sadece yüzbaşı desin diye rütbe atlamamayı bile göze alabilirdim.

"Gün içinde revire uğrarım, oradaki doktorlar ilgilenir," dedim çok fazla üstelemeden. Benimle sürekli temasa geçmesi bütün duygularımı körüklüyordu. Kolay değildi. Ona bu kadar çok şey hissederken duygusuz davranmak çok zordu. Elini biraz daha orada tutarsa kemer belimde değil, bileğinde olacaktı.

"Sen benim hastamsın!" diye cırladı. "Bütün olay öykünü ve ne yapılması gerektiğini ben biliyorum. Gerçekten yeni bir doktora gidip her şeyi baştan mı yaşayacaksın?"

"Öncelikle şu elini oradan bir çek," dedim katı bir sesle. Parmaklarını kavrayıp kendimden uzaklaştırdım. Düz bir ifade takındım. "Hayır, sadece pansuman yapmaları gerektiğini söyleyeceğim. Ayrıca kendi kendime de pansuman yapabiliyorum. Bu işi çok abartmıyor musun?"

Elini birden bastırınca vücuduma keskin bir acı yayıldı.

"Abartıyorum, öyle mi? Sen doktorluğu bu kadar basit bir şey mi sanıyorsun?"

Kendine gelince asla laf ettirmiyordu ama bana gelince öyle komutan olunmaz, böyle davranılmaz diye söyleniyordu.

"Evet," dedim. "Alt tarafı bir pansuman. İki ya da üç tane dikiş attın. Bir kere de iğne vurdun. Bunu daha emeklemeyi bile bilmeyen yeğenim de yapar. Doktorculuğu oyun niyetine oynuyorlar."

"Bu kadar basit bir şey değil bu," dedi dudaklarını büzerek. "Benim hastamsın ve seninle ben ilgileneceğim, Ulu abi!"

Abin kadar başına taş düşsün! Yok, düşmesin. Şimdi canın falan acır. Zayıf bir şeysin zaten. Dokunduğum zaman bile hemen kolun morarıyor.

"Balkan Kızı," dedim yükselen sinirimle. "O an yanımızda sen vardın, sen attın dikişi. Olmasaydın ekipteki biri de atardı. Buna çok fazla anlam yükleme, abiciğim. Olur mu?"

Pek memnun görünmüyordu.

Madem memnun değilsin, o zaman ne diye abi deyip duruyorsun, Balkan Kızı? Bana inat mı yapıyorsun?

Tam konuşmaya devam edeceğim sırada kulağıma çalınan sesle durdum. Odanın kapısı tıklatılınca, "Gel," diye seslendim.

İçeri giren Siren, "Komutanım," diyerek selam verdi. Devam etmesi için başımı salladım. "Yarbay Beton, yemek için çağırmamı emretti. Türkiye'ye dönmemizin şerefine yemek hazırlatmış. Eksiksiz bir şekilde bekliyor."

"Geliyoruz, Siren. Çıkabilirsin." Siren başını salladıktan sonra uygun adımlarla odadan çıktı. Balkan Kızı'na dönüp, "Kıyafetlerini değiştirelim," dedim.

Elini göğsüne götürüp *Yzb. BARUT* yazılı ismi yerinden söktü. Cırtcırtlı olduğu için hızlıca çıkarmıştı. Bana uzatırken, "Bu rahatsız ediyorsa kolayı var," dedi. "Artık kimse senin üniforman olduğunu anlayamaz. Üstümdekini vermeyeceğim. En azından şimdilik."

Kaşlarım çatılırken, "Sakın," dedim sertçe. "Üniformadaki apoletleri ve isimliği bir daha sakın sökme. Onları kolay kazanmadım ben." Elinden alıp, tekrar yerine yapıştırırken bakışlarımı ondan ayırmadım.

"Affedersin," dedi kısık bir sesle. Gözlerini benden kaçırdı. "Yeşil Dev'i çok bekletmeyelim."

Yemek alanına geldiğimizde, hazırlanmış olan uzun bir masayla karşılaştık. Balkan Kızı'yla birlikte masaya doğru ilerlerken Hayalet Timi de sandalyelerinin başında yerini almıştı. Hepsi dinlenip kendine gelmişti. Yarbay Beton henüz ortalıkta görünmüyordu. Masanın başköşesini ona ayırdığımız için onun iki yanındaki sandalyeye doğru ilerledik.

Balkan Kızı karşıma geçip durdu. Yamalı'yla Mermi birbirlerine baktıktan sonra hızlıca yer değiştirmişti. Benim yanıma Yamalı, Balkan Kızı'nın yanına ise Mermi geçmişti. "Rahat dur, asker!" diyerek uyardım. Balkan Kızı'nın yanına geçer geçmez Mermi'nin gözleri gülmeye başlamıştı.

İkisi fısır fısır konuşuyor, arada gülüşüyordu. Mermi, Balkan Kızı'na telefonundan bir şeyler gösteriyordu. "Tabii o zaman bu kadar kaslı değilim," dedi Mermi. "Acemi zamanlarım. Bak, dokun kaslarıma. Ne kadar sert çalıştığımı anlayacaksın."

Balkan Kızı, Mermi'nin ısrarcı bakışları yüzünden dokunup dokunmama konusunda kararsız kalmıştı. Dokunsun da Mermi'nin kafasını bir kırayım!

Dokundu.

Elimden çekeceğin var, Mermi. Ben bunları bir kenara yazıyorum. Zamanı gelince teker teker ödeteceğim sana.

Balkan Kızı, Mermi'nin kolunu yavaşça sıktı. "Çok çalışmışsın gerçekten. Şuradaki kasın kolayca çalışmaz," dediğinde anatomi bilgisini konuşturuyordu. "Tembel bir kastır ve sen onu bile çalıştırmışsın."

Bakışlarım koluma düştüğünde, göstermiş olduğu kası kendimde aradım.

Ee, o kastan bende de var. Ben de gayet çalıştırmışım. Bana niye söylemiyorsun bunu, ey Balkan Kızı? Şuna dokunup durma. Keşke bu tarafa doğru gelsen de seni ırz düşmanlarından korusam!

"Öğrencilik zamanında benim gibi bir arkadaşın olsaydı anatomi en iyi dersin olurdu," dedi Mermi keyifle. "Üzerimde çalışırdın."

Yok, devenin bale pabucu!

Öksürmesem şuracıkta soyunup kızın yıllar önce aldığı dersi tekrardan verecekti.

"Komutanım, biraz daha yan bakış atmaya devam ederseniz gözleriniz öyle kalacak," dedi Yamalı.

"Ne saçmalıyorsun, Yamalı?" dedim sertçe.

Yavaşça yutkunup, "Mermi'ye ters ters bakıyorsunuz da," dedi. "Sizi düşündüğümden öyle söyledim. Şaşı kalacaksınız."

Bakışlarımı Mermi'nin üzerinden ayırmadan, "Ben değil de," dedim. "Birilerini şaşı bırakacağım kesin."

"Annem video atmış da bunu izlemem lazım. İzninizle, komutanım," dedi Yamalı. Benden izin almasına gerek yoktu ama yalakalık olsun diye mi yoksa gerçekten saygısından mı izin aldığını çoğu zaman anlamıyordum.

"Oy oğluşum, güzel oğluşum. Keşke sen de burada olsaydın, Yamalı kuşum," diyen ses bütün odayı doldurduğunda, hiç gülmeyen İmam'ın bile kısık bir sesle güldüğünü işittim. Yamalı, videonun sesini kısmakta biraz geç kalmıştı.

Kanca kahkaha atarak, "Oy oğluşum, yalakalı oğluşum," dedi. "Oy, anasının kuzusu. Biz buna bundan sonra yalakalı demeyelim, ana kuzusu diyelim."

"Ben bundan sonra sadece Yamalı kuşum diyeceğim," dedi Mermi. "Cik cik cik." Kuş taklidi yapmaya başlamıştı.

"Sesinizi keser misiniz?" dedi Yamalı. "Sadece Yamalı diyeceksiniz!" Gülen gözleriyle videoyu izlemeye devam etti. Telefondan gelen ses, Balkan Kızı'nın dikkatini çekmişti.

"Reco, değil mi o?" diye sordu Balkan Kızı.

"Hı?" dedi Yamalı.

"Telefonundan gelen o ses..." Gözlerinde hüzün belirdi. 'Reco' türküsü, değil mi? Bizde *Çou more Rexho,* diye bilinir."

"Ben bilmiyorum," dedi Yamalı. "Annem kuzenimin düğününden bana video atmış. Onu izliyordum."

"Peki, bakabilir miyim?" diye sordu Balkan Kızı.

"Gel," dedi Yamalı. İkimizin arasına giren Balkan Kızı, bir yandan da kısık bir sesle türküye eşlik ediyordu.

"Evet. Reco oyunu bu," dedi bilmiş bir tavırla. "Düğün sahipleri Arnavut mu?"

"Kuzenimin evlendiği kişi göçmen ama tam olarak nereli olduklarını bilmiyorum," dedi Yamalı. "Çok yakın değilim ben onlara. Düğünlerine bile katılamadım, baksana. Annem de sağ olsun, eksik kalmayayım diye göndermiş."

Mermi sohbete dâhil olup, "Reco oyunu nasıl oluyor?" dedi.

"Erkeklerin oynadığı bir halay. Ağır bir şekilde oynanır. Aslında bu bir ağıt. Oynayanlar güzel oynamış da bazı kesimler bu türküde oynanmaması gerektiğini söylüyor. Türkü, ölen bir gencin annesi tarafından yakılan ağıtı anlatıyor," dedi Balkan Kızı üzüntüyle.

"Annesi, oğluna ağıt mı yakmış?" dedi Yamalı içli bir şekilde. "Üzüldüm. Keşke bilmeseydim. Bugün de buna yakacağım."

"Güzel bir türküye benziyor," dedi Kanca. "Sözlerini de anlasaydım daha güzel olurdu tabii. Annesi niye ağıt yakmış ki?"

Balkan Kızı, "Reco adında, Arnavut bir genç varmış," diye anlatmaya başladı. "Atları çok severmiş ve bütün işi gücü onlarla vakit geçirmekmiş. Bir zaman sonra Reco'nun düğün günü gelmiş. Arnavut kültüründe, kız alınırken damat ve annesi evde bekler. O gün de tüm akrabalar ve misafirler kızı almaya gitmiş. Annesi de her yerde Reco'yu arıyormuş. Evde telaş hâkimken meğer Reco, en çok sevdiği beyaz atının yanına gitmiş. Kız alınmış ve tüm misafirler eve dönmüş. Herkes damat Reco'yu sormuş ama o hâlâ ortalıkta yokmuş. Annesi Reco'yu ahırda, çok sevdiği atının yanında yatarken bulmuş. At huysuzlanıp Reco'yu düğün gününde, en mutlu ve en önemli gününde öldürmüş. Annesi kahrından çok ağlamış. Reco'yu yattığı yerden kaldırıp uyandırmaya çalışmış fakat Reco çoktan ölmüş."

Masadaki herkes Balkan Kızı'nın tek solukta anlattığı hikâyeyi dikkatlice dinlemişti. Hepsi etkilenmiş olacaktı ki büyük bir üzüntüye kapılmışlardı.

Ben Balkan Kızı'nın anlattığı hikâyeden çok anlatış tarzına takılıp kalmıştım. Hiç susmadan konuşsa yine de dinlerdim.

"*Çou more Rexho dil te lama. Darsem t'madhe pot ban nana. Çou Rexho çou djalo. Çou ma i miri i nanes oh se s'ka nana tjeter oh. Çou Rexho çou djalo. Çou ma i miri i nanes oh se s'ka nana tjeter oh*," dedi Balkan Kızı. Videoda söyleyen kişiden daha güzel söylemişti. Adamın söylemesi çok etki etmemişti ama Balkan Kızı'nın dudaklarından dökülen melodiyle tüylerim diken diken olmuştu. "Kalk, Reco. Çık samanlığa. Büyük düğün yapıyor, annen sana. Kalk, Reco. Kalk, ey çocuk. Kalk, ey annesinin delisi. Bugün daha güzel görünüyorsun."

Bir hıçkırık sesi koptu. Herkesin bakışları oraya düştü. "Yamalı?" dedim şaşkınlıkla. "Lan, niye ağlıyorsun?"

Diğerleri gülmemek için kendini sıkarken Kanca'nın patlayacağını sandım. İmam oturduğu yerden kalkıp Yamalı'nın yanına geçti. "Oy, anasının Yamalı kuzusu," dedi İmam. "Üzüldün mü sen? Kıyamam sana, lan!"

"Abi, beni bilmiyor musunuz? Ben anayla oğul ilişkisine gelemiyorum. Tutamıyorum işte kendimi," dedi Yamalı. "Zaten annemi de özledim." İmam ona sarıldığında, diğerlerini gülmesinler diye eliyle uyardı.

"Benim yüzümden mi ağlıyorsun?" dedi Balkan Kızı.

Siren hızlıca, "Yok yok," dedi. "Seninle hiçbir alakası yok. Yamalı annesine çok düşkün biri. Anlattığın hikâyeye biraz fazla üzüldü sadece."

"Bilsem anlatmazdım," dedi Balkan Kızı. "Ama üzülme. Bak, oyun bile oynuyorlar bu ağıtla!"

"Başka oyunlar yok mu sizde?" dedi Kanca. Daha çok konu değişsin diye konuşuyor gibiydi. "Sen Reco'yu falan boş ver! Diğer oyunlardan bahset. Şöyle bizdeki gibi harmandalı, zeybek falan yok mu?"

Balkan Kızı, "Olmaz mı?" dedi yapmacık bir ifadeyle. Bir yandan da Yamalı'yı izliyordu. "Balkan insanları eğlenmeyi çok iyi bilir. Payduşka, pirinka, ramo, aligali var mesela. En sevdiğim payduşkadır. Payduşka bilmeyen biriyle evlenmek bile istemem. O derece çok seviyorum."

"Ben anlamam payduşka falan."

Herkesin bakışları birden bana dönünce bunu içimden değil de dışımdan söylediğimi hemen fark etmiştim.

Kıyamet neden kopması gereken zamanda kopmuyordu? Şu an tam olarak kopması gereken zamandı!

Mermi oturduğu yerden ayağa kalkıp, "Ben biliyorum, Taliacığım," dedi. Adını sanki bana inat olsun diye bastıra bastıra söylemişti. "Böyle, değil mi?" diye sorarken oynamaya başlamıştı bile. "Siz de gelin, lan!"

İmam, Yamalı'yı da kendisiyle beraber çekiştirdi. Yamalı ayağa kalkınca ağlaması biraz olsun kesilmişti. Üçü halay çeker gibi sallanmaya başladı.

"Sen zaten bir şeyi bilmesen olmuyor, sik kırığı!"

Siren ve Kanca bana bakınca bunu da içimden söylemediğimi anlamıştım. Niye içim dışım birdi ki benim? Ben niye şu çenemi kapalı tutamıyordum?

"Aslında öyle değil," dedi Balkan Kızı. İmam'la Yamalı'nın arasına girip onlara göstermeye başladı.

Kanca da dayanamayıp, yerinden kalkarken, "Ben sevdim bu oyunu," dedi. "Reco biraz ağır abi halayı gibi. Payduşka güzelmiş. Düğünümüzde oynarız." Siren'e bakarak göz kırpmıştı. Siren ters ters bakarken Kanca keyifle oynamaya başlamıştı bile.

Siren'le Fısıltı'ya dönüp, "Siz iyi ki bu dingillere benzemiyorsunuz," dedim. Dakikalar sonra Yarbay Beton'un içeriye girdiğini görünce, "Dikkat!" diye bağırdım. Yarbay tam karşımda durdu. "Hayalet Timi olarak, yemeğe davetiniz için sağ olun, komutanım!"

"Rahat olun çocuklar, rahat," dedi Yarbay Beton. Teker teker hepimize gururla baktı. "Bu yemeği sonuna kadar hak ettiniz. Kolay gözüken ama aslında çok zor olan metropol görevinde, hedefi Türkiye'ye getirmeyi başardınız. Bu yemek, yaptıklarınızın karşılığı olamaz. Umarım yemeklerimizi özlemişsinizdir." Yarbay Beton kolay kolay böyle incelikler yapmazdı. Başarılarımızın hep görevimiz olduğunu söylerdi. En sonunda, "Hepinize afiyet olsun," diyerek sandalyesine yerleşti.

"Sağ ol!" diye bağırdıktan sonra biz de yerlerimize geçtik.

Yarbay Beton ve Balkan Kızı hariç hepimiz maskeliydik. Diğerleri de benim gibi maskesini değiştirip gelmişti. Yemek yiyebilmek için ağız kısmı açık olan maskelerden takmıştık.

Yarbay, "Maskelerinizi çıkarabilirsiniz," dedi. Normalde kendi aramızdayken maskelerimizi çıkarıyorduk. İlk zamanlar yasak olsa da tim arasında güven ilişkisi sağlandığı andan itibaren bu yasak ortadan kalkmıştı. Hiç kimseden çıt dahi çıkmadı. "Ee, ne duruyorsunuz? Çıkarın hadi," diyerek lafını yineledi. Diğerlerinin bakışları hızlıca Balkan Kızı'nı buldu.

Onun bakışları ise bendeydi. Parlayan gözleriyle heyecanla maskemi çıkarmamı bekliyordu. Büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Farkında değildi.

"Komutanım, hedefin yanında maskemizi çıkarmak ne kadar doğru?" diye sordu Siren. "Eğer bizim için diyorsanız biz böyle rahatız."

Yarbay elini Balkan Kızı'nın omzuna koydu ve yavaşça sıktı. "Talia Alaz, benim Ayhan abimin kızı," dediğinde diğerlerinin kaşları havaya kalktı. Şehit Piyade Binbaşı Ayhan Alaz'ı KHÜ'ye giren herkes bilirdi. Onun adına eğitim verilirdi. "Aynı zamanda, benim de kızım sayılır. Onun yanında rahat olabilirsiniz. Maskenizi çıkarın ve bu yemeği birbirinizi tanıyarak yiyin. Ben kendisine kefilim, hep de öyle olacağım."

Diğerleri onun lafını daha fazla ikiletmemek için maskesini çıkardı. Hepsi saçını başını düzeltirken epey rahatlamış görünüyorlardı. Balkan Kızı diğerlerinin yüzüne dahi bakmayıp bakışlarını benden çekmiyordu. Ben ise maskemle dururken önümdeki yemeğe odaklandım. Yarbay yüzümün ne durumda olduğunu bildiği için beni bu konuda asla zorlamıyordu. Maskeyi çıkarmayacağımı da iyi biliyordu. Balkan Kızı da bunu anlayınca bakışlarını Yarbay Beton'a çevirdi. Yarbay kafasını hafifçe iki yana salladığında kabullenmiş bir ifadeyle önüne döndü.

Balkan Kızı'nın gözleri etrafta dolaşırken birden Mermi'yle göz göze geldi. Gözlerinde bir anlık şaşkınlık, daha sonra da tanıma dalgası belirdi. "Miles?" diye fısıldadı, hem şaşkın hem de hafif kızgınlıkla.

Mermi, yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı. Boğazını yavaşça temizleyerek, "Ben, Miles değilim," dedi. "Adım, Mermi. Miles, senin yanına sızmak için kullandığım bir kimlikti."

Balkan Kızı'nın yanakları hafifçe kızarmıştı. Gözleri ise öfkeyle parlıyordu. "Ben de seni nereden tanıdığımı düşünüyordum!" diye haykırdı. "İnsan azıcık da olsa belli ederdi, değil mi? Hem anlar gibi olduğum zaman beni nasıl da geçiştirdin ama!"

Mermi, omuzlarını düşürdü. Bu beklenmedik duruma bir açıklık getirmeye çalışarak, "Emir büyük yerden," dedi sessizce ve başıyla beni işaret etti.

Balkan Kızı masaya oturduğu andan itibaren içinde kurt varmış gibi davranıyordu. "Komutanım," diye seslenmesiyle dikkatleri üzerine topladı. "Operasyon sırasında yüzbaşı ve teğmeniniz yaralandı. Biri ateşli silahla vuruldu. Diğeri de kafa travması geçirdi." Yarbay devam etmesi için kafasını salladı. "Fısıltı için alanım yeterli değil. İlk yirmi dört saat müşahedesini tamamladı. Neyse ki korkulan olmadı. Yine takipçisi olacağım fakat her gün uzman doktor kontrolü şart. En azından açık yarası geçip şişliği inene kadar istirahat etmesi gerek."

"Vatanına döndüğüne göre kendisini en iyi doktorlara yönlendiririm," dedi Yarbay Beton. "Fısıltı bu timin çaylağı olsa da çok başarılı bir teğmen. Gözümüz gibi bakacağımızdan şüphen olmasın, Talia."

"Ben iyiyim," dedi Fısıltı. "İstirahata gerek yok, komutanım."

"Uzman doktor ne derse o, Fısıltı," dedim araya girerek. "Yemekten sonra hem pansuman hem de yönlendirme için direkt revire gidiyorsun."

"Emredersiniz, komutanım!" dedi Fısıltı. "Firefly'ı görmem mümkün mü? Aylardır görmüyorum onu. Çok özledim de."

Yarbay, "Şu an geçici timiyle birlikte görevde," dedi. "Görev bitince karargâha gelir. O zaman tekrar sizinle birlikte olur."

Fısıltı bana güven vermediği için yanıma dönüp, "Yamalı," dedim. "Gün boyunca Fısıltı'ya eşlik edip doktor kontrolünden geçtiğine emin ol ve sonrasında durumunu bana raporla."

"Emredersiniz, komutanım!" dedi Yamalı. Fısıltı bu durumdan hiç hoşnut olmazken Yamalı gülümsüyordu.

Ayağımın üstünde bir baskı hissettiğimde bakışlarım direkt olarak masanın altına düştü. Balkan Kızı ayağıma basıyordu. Fakat yanlışlıkla falan değil, bile bile basıyordu. Bakışlarımı ona kaldırdığımda, "Hani bilmediğim bir dil konuşmayacaktın?" diyerek dudaklarını oynattı.

Kollarını göğsünde birleştirip sandalyesine geri yaslandı ve küskün bir tavırla bana baktı. Şu an ne kadar tatlı göründüğünü bilebilseydi keşke. Kızgınken ayrı bir tatlı oluyordu. Dudaklarımın istemsizce kıvrıldığını fark ettiğimde her şey için çok geçti. Ağız kısmım açıktı ve ben tüm yüzümü kapatan maskeye alıştığım için sanki o varmış gibi davranmıştım.

Benim gülümsemem, Balkan Kızı'nı da gülümsetti ve az önce küsen o değilmiş gibi tekrar öne doğru yanaştı. "Yüzbaşı Barut'un tedavisiyle en başından beri ben ilgileniyorum," diyerek konuşmaya başladı. "Yine aynı şekilde ben devam etmek istiyorum. Kurşun yarası olduğu için aşı öyküsüne bakmam gerekiyor. Tetanoz aşısı şu an için en önemlisi. Vurulalı epey oluyor. Tedavi sürecinde, buradaki hastaneyi kullanmamda bir sakınca var mı? Bir an önce bakılması şart."

Uyanık.

Bu kız gerçekten çok uyanıktı. Az önce başka doktorlara gidebileceğimi söyledim diye konuyu hemen Yarbay Beton'a taşımıştı.

Yarbay Beton emreden bir tonla, "Yüzbaşı seninle olacak," dedi. "Yarası için de ne yapılması gerekiyorsa yapabilirsin. Ona çok şey borçlusun, Talia.

O yara, kontrollü bir vurulma olsa da kimse kolay kolay kendini kurşunun önüne atmaz."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Kendisine ayrıca teşekkür edeceğime emin olabilirsiniz."

Zihnim doluyken bacağımda küçük bir baskı hissettim. Kamuflajıma sürtünen bacağın kime ait olduğunu anlamak zor değildi. Bakışlarımı ona kaldırdığımda dudağını oynatıp, "Pardon," dedi.

Pardonmuş! Sanki ne yaptığını bilmiyordum.

Anlaşılan birileri oyun istiyordu. Bacaklarımı ileriye doğru uzattığımda, onun tek bacağını iki bacağımın arasına alıp sıkıştırdım. Gözlerinin içine meydan okurcasına baktığımda oturduğu yere iyice sinmişti.

Balkan Kızı, benim en zorlu sınavım olacaktı.

Balkan Kızı dünden bu yana, kimsenin olmadığı her fırsatta, "Ulu abi," deyip durmuştu. Bir yerde patlayacaktım ama bunun nerede ve ne zaman olacağını bilmiyordum. Ben onu kardeş olarak görmüyordum. Benim kız kardeşim vardı zaten. O fazlasıyla yetiyordu bana. Başka bir kardeşe daha ihtiyacım yoktu.

Yarbay Beton'un odasının önüne geldim. Balkan Kızı'nı sabah erkenden yanına çağırmıştı. Şimdi ise beni istemişti. Kapıdaki askerlerin selamını aldıktan sonra kapıyı tıkladım. "Gel," diye seslendiğini işitince odaya girdim.

"Kasırga Hava Üssü, Yüzbaşı Barut. Emret, komutanım!"

Başını bilgisayar ekranından ayırmadan, "Bekle biraz," dedi. Pozisyonumu bozmadan, öylece dururken Balkan Kızı'nın bakışlarını üzerimde hissettim. Ona doğru dönüp bana baktığına emin olduktan sonra Yarbay Beton'dan fırsat bulduğum an göz kırptım. Hoşuna gitmiş olacaktı ki yüzündeki solgun ifade canlanmaya başlamıştı.

"Müsait olduğumda gelmemi söylediğiniz için işlerimi halletmeden gelmek istemedim, komutanım. Acil bir durum mu mevcut?" diye sordum. Balkan Kızı'nın yüzündeki ifade tekrar solarken ne olduğunu merak etmiştim. Üstelik titriyordu da. Burası soğuk muydu acaba? Soğuktan hissizleşecek kadar zorlu görevlerde yer aldığımız için şu an içerisinin soğuk mu yoksa sıcak mı olduğunu algılayamıyordum. "Ne için çağırmıştınız?"

Yarbay sinirli bakışlarını bana dikip, alttan alttan bakarken, "Seni çağıran ben değilim," dedi. "Talia çağırdı. Sen niye bu kızın lafını dinlemiyorsun, lan?"

Balkan Kızı'na doğru yan bir bakış atıp, "Olay nedir, komutanım?" diye sordum.

"Pansuman saatin geçmiş. Seni çağırmış ama gitmemişsin. Yanına geleyim demiş, onu da kabul etmemişsin!" dedi Yarbay Beton. "Hemen maruzat ver, Ulukurt!"

"Komutanım, sabah idmanında dikişleri biraz fazla zorladığım için pansumanı erken yaptırmak zorunda kaldım," diyerek açıkladım. "Kendisi uyuduğu için rahatsız etmek istemedim. Revirde hallettiler."

Balkan Kızı öfkeyle, "Sen bir de bu hâlde idman mı yapıyorsun?" dedi. Benim için endişelenmiş miydi?

"Ben bir askerim," dedim. "Her ne durumda olursam olayım güçten düşmemek için mücadeleyi elden bırakmam. Küçük bir sıyrık, beni görevimden ayırmaya yetmez."

Yarbay sinirle, "Bir daha bu kız dışında başka bir doktora göründüğünü duyarsam o dikişlerini sökerim, Ulukurt!" dedi. "Kız sabahtan beri seni bekliyor!"

Küçücük kızın elinde maşa edecekti beni. Ben başıma bunun geleceğini bildiğim için Yarbay Beton'la Balkan Kızı'nın buluşmasını erteleyebildiğim kadar ertelemiş, hiç acele etmemiştim. Çünkü karşısındaki kıza yıllar önce sahip çıkması gerekiyordu ve o kaybettiği yılları geri getiremeyeceği için şimdi ona her şeyin fazlasını vererek açığı kapatacaktı. Hoş, Balkan Kızı hep bizimle olmuş olsaydı da aynısı olurdu. Ülkü'nün de üstüne titrer, kızı gibi sahiplenirdi. Yeri gelir, Fısıltı'yla Siren'e de aynısı yapardı. Kadınlara karşı pozitif ayrımcılığı bulunuyordu.

"Emredersiniz, komutanım!" dedim.

Balkan Kızı ayağa kalktı. Fakat kalkarken hafif de olsa sendelemişti. Yarbay bilgisayar ekranına baktığı için fark etmemişti ama benim gözümden kaçmamıştı. "Eğer konuşacak başka bir şey kalmadıysa ben Yüzbaşı Barut'la birlikte sıhhiyeye gitmek istiyorum," dedi. "Yarasının durumuna bakmazsam içim rahat etmeyecek."

"Revirdeki doktor dikkat etmem gerektiğini söyledi," dedim. "Yara da gayet iyiymiş."

Balkan Kızı'nın gözleri seğiriyordu ve bunu durdurmak için gözlerini kapadı. Tekrar açtığında ise keskin bir ses tonuyla, "Benimle sıhhiyeye geleceksin!" dedi.

"Çıkın," dedi Yarbay Beton. "Albay Alkorkmaz'ın yanına gideceğim, işlerim var. O zamana kadar Talia'yı gözünün önünden ayırma, Ulukurt!"

"Düş önüme, Ötüken bakışlı," dediğimde Balkan Kızı istediğini almanın rahatlığıyla yürümeye başladı.

Yarbay Beton biz kapıdan çıkmak üzereyken, "Ötüken'i görmeden ölmek istemiyorsan laflarına dikkat et, Ulukurt!" dedi büyük bir ciddiyetle. Bakışlarımı ona çevirdim. İşaret parmağını kaldırıp tehditkâr bir ifadeyle önce kendi gözüne götürdü, daha sonra bana doğru salladı. "Gözüm üzerinde."

Asker selamı verip yanından ayrıldığımda, Balkan Kızı'nın koridorda ilerlediğini gördüm. Adımlarımı hızlandırıp yanına doğru gittiğimde, "Şu bahsettiğin Ötüken'e hiç gittin mi Ulu abi?" diye sordu. Ulu dediğinde tam sevinecekken, devamında hayal kırıklığına uğruyordum.

"Sen her zaman bana abi mi diyeceksin, Balkan Kızı?"

"Neden?" dedi tek kaşını kaldırarak. "Rahatsız mı oluyorsun yoksa?"

"Ben senin abin değilim," dedim açık bir ifadeyle. "Bana abi deyip durma, Balkan Kızı."

"Küçükken tam aksine böyle söylememi isterdin," dedi kinayeli bir şekilde. "Büyüyünce ne değişti?"

"Büyüyünce herkes büyük olurmuş," dediğimde dudaklarım kenara kıvrıldı. "Bunu bana sen söylemiştin. Bu yüzden abi demek zorunda hissetme kendini."

"O zamanlar aklım ermiyordu. Büyüyünce, unutup gidiyorsun işte. Şimdi neyin ne olduğunun farkındayım," dedi burnumu sürtmeye yemin etmiş gibi. Söylediğim bütün lafları bana teker teker yediriyordu.

Acaba başka ne demiştim?

"Üşüyor musun?" diye sordum. Kafasını iki yana salladı. "Niye titriyorsun o zaman?" Omuz silkti. Bir şeyi vardı. Hayırlısıydı artık.

Sıhhiye kısmından içeriye girdiğimizde odalara göz attım. "Yüzbaşım," diyen hemşireyi duyunca bakışlarım ona doğru döndü. Türkçe konuşuyordu. "Daha sabah gelmiştiniz. Buraya abone mi oldunuz yoksa?"

"Sadece başımda kızıl bir bela var," derken ona sır verirmiş gibi sesimi biraz kıstım. Türkçe konuşuyordum. "Bırakmaya da niyeti yok."

"Siz bu durumdan çok mutlu görünüyorsunuz," dedi hemşire. "Hiç şikâyetçi gibi değilsiniz."

"Kara bela herkesi bulur," dedim. "Kızılı kimseye denk gelmez. Bulmuşum, hiç şikâyetçi olur muyum?"

Balkan Kızı malzemelerin olduğu kısma doğru ilerledi. Çok geçmeden, hemşireyle birbirimize iyi görevler dileyip uzaklaştık. Daha sabah pansu-

man yaptırdığım için malzemelerin nerede olduğunu biliyordum. "O tarafta değil," dedim Balkan Kızı'na doğru. Karşısındaki sedyeye geçip oturdum. "Orada ilaçlar var. Pansuman malzemeleri diğer tarafta."

"Seni buraya pansuman için getirmedim," dedi Balkan Kızı. Bakışlarım değiştiğinde kaşlarımı çattım.

"Ya ne için geldik? Senin yüzünden ayaküstü günlük azarımı da işittim!"

"Buraya senden başka kimse getiremezdi beni," dedi aceleyle bir şeyler ararken. "O yüzden seni kullanmak zorunda kaldım." Oturduğum yerden kalktım. Eline aldığı ilaçları okumaya çalışıyordu ama hem gözlerinin seğirmesinden hem de ellerinin titremesinden okuyamıyordu. Yazılar Türkçeydi. Üstelik ağlarken mektupları okuduğunu söylemesinin üzerinden çok geçmemişti. Kesin Türkçe biliyordu ama konuşmak istemiyordu.

"Neyin var?" derken elindeki ilacı çekip aldım. "Ne oluyor sana, Balkan Kızı?"

"Peter Kalovski beni kontrol altında tutabilmek için birkaç maddeye bağımlı hâle getirdi. İyi değilim ve yoksunluk krizine girdim," diye fısıldadı titrek bir sesle. "Bana yardım etmezsen daha kötü olacağım. Yüzbaşı, lütfen, yardım et."

Bu kansız, benim Balkan Kızı'ma neler yapmıştı?

5. KİBRİT

Bir kibrit yak...

Küçükken yaralı bir kuş görmüştüm. Onu hemen kutuya koyup eve götürmüştüm. Umay ablam hayvanlardan çok korkardı. Hiçbir hayvana yaklaşamazdı ve buna kelebek de dâhildi. Kuşu görünce de tedirgin olmuştu. O günün akşamında, eve yaralı bir kuş getirdiğim için babam bana çok kızmıştı.

Olay giderek büyümüştü ve sinirini bizden çıkartan babam, yaralı kuşun olduğu kutuya tekme atıp onun ölmesine sebep olmuştu. Belki kuşu alıp eve getirmeseydim bir başkası onu görüp iyileştirebilirdi. Kuşun ölmesine, babamın gazabına uğramasına neden olan bendim. Daha sonraları ablamın hayvanlardan neden korktuğunu anlamıştım. Babamın hiç kimseye karşı merhameti yoktu çünkü.

Annem merhamet duygusunu kendinden aldığımı söylerdi hep. Babama bakarak, "Asla baban gibi olma," derdi. "O çok merhametsiz. Ona bak ve onun gibi olmamak için çabala. Baban sana ibret olsun."

Annem öldükten sonra içimde olan merhamet duygusu zamanla azalmıştı. İyi ki de azalmıştı çünkü Peter Kalovski, merhametsizliğimden çok güzel bir şekilde nasibini alacaktı. Kendi ailesine, anneme, vatanıma yaptıklarının hesabını misliyle ödeyecekti. Bana, onu öldürmem için yalvaracaktı ama ben ona bu iyiliği asla yapmayacaktım.

Balkan Kızı çok akıllıydı. Makedonya'da kaldığımız süre boyunca hayatını detaylıca araştırmıştım. Tıp fakültesini dereceyle bitirmişti, aynı şekilde liseyi ve ortaokulu da. Birçok projede yer almış, son projesi olan Ateş Böceği Çiçeği sayesinde de büyük bir burs kazanmıştı. Hepsi kendi başarısıydı. Peter Kalovski büyük oynamıştı ve onu maddelere bağımlı hâle getirmişti. Böyle bir zekâya sahip olan birini durdurmak için ilk yapılacak şey aklını karıştırmaktı çünkü. Aklını kullanamazsa engel de olamazdı. Bu adam insan falan değildi. Kendi öz yeğenine bu kötülüğü yapabilecek kadar iğrenç bir mahluktu.

Onu elinden tuttuğum gibi sedyeye doğru ilerlettim. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum. Doktor olan oydu, beni yönlendirirse yardımcı olabilirdim. "Burası doktor kaynıyor, Balkan Kızı. İstemediğin kadar da hemşire var. Sana bakması için hemen birilerini çağıracağım."

Kafasını hızlıca iki yana doğru salladı. "Hayır hayır, kimseyi çağırmayacaksın," dedi. "Ben doktora gitmesini bilmiyor muyum?"

"Sorun ne?" dedim. "Doktor niye istemiyorsun? Neler oluyor, Balkan Kızı?"

Titreyen elleriyle boncuk boncuk yüzünde biriken terleri sildi. "Dayımın..." Bakışımdan dolayı lafını yarıda kesti. "Kalovski'nin amacı beni zehirleyerek öldürmek falan değil. Maddelere bağımlı hâle getirerek akli dengemi bozmak ve beni sağlıklı insan statüsünden çıkarmak. Olur da ona karşı olursam yargı biriminde tanıklık yapmamı engellemek istiyor. Onun bir şeytan olduğunu söylerken bunu mecazi anlamda söylemiyordum."

"Sana doktorlardan başka kimse yardım edemez."

"Bana yardım edecek tek kişi onlar, biliyorum," diye fısıldadı. "Ama olmaz. Çünkü Kalovski'nin bana vermiş olduğu dozlar çok yüksek. Bu illetten kurtulabilmem için yatarak tedavi görmem gerekiyor. Doktorlar eğer durumumu fark ederse dışarıda olamam. İçeriye kapatılırsam da kimseye yardımcı olamam."

"Yarbay Beton'la konuşacağım ve istemediğin sürece sana hiçbir şey yapılmayacak," dedim net bir ifadeyle. "Buna en başta ben izin vermem!"

Hızlıca kolumdan tutup, "Yeşil Dev'e söyleyemezsin," dedi. "Durumumun ciddiyetini o da fark ederse önceliği tedavim olur ve bu, operasyonun seyrini değiştirir. Kardeşim hâlâ orada." Yutkundu. "Bana ihtiyacınızın olduğundan bahsetti. Az çok neler yapmam gerektiğini biliyorum. Eğer bir sağlık kuruluşuna tedavi olmak için yatırılırsam daha da geç kalacağız."

Kahretsin!

Beni öyle büyük bir ikilemde bırakmıştı ki düşünmeye vaktim bile yoktu. Şimdi doktorlara seslenmem ve akabinde de Yarbay Beton'u çağırmam gerekiyordu. Bu operasyonda ona ihtiyacımız vardı, bu doğruydu. Yarbay Beton'un tedavisine öncelik vereceği de aşikârdı. Operasyon her türlü onsuz da ilerlerdi. Vatan söz konusuysa gerisi teferruattı.

Kolumu tutan ellerini kendimden uzaklaştırdım ve beyaz perdenin dışına doğru ilerledim. "Ulu *ljubov moja*," diye seslendi arkamdan. "Kimseye bir şey söyleme. *Ve molam ve molam ve molam.*"

"Ne?" dedim. "Ne yapmamı istiyorsun benden?"

"İlaçlar konusunda bana yardımcı ol ve gerisine karışma!"

Perdeleri tamamen çekerek özel bir alan yarattım. Az önce bulmaya çalıştığı ilaçların önüne geçip, "Tamam," dedim ifadesizce. Bakışlarım ilaçların üzerinde geziyordu. "Bana aradığın ilacı söyle, sana yardımcı olacağım."

Bir seçim yapmıştım ve Balkan Kızı'nın hiç hoşuna gitmeyecekti bu.

Bana üç farklı ilaç adı söylediğinde, kısa sürede hepsini bulmuştum. Cebime yerleştirdiğimde oradan ayrıldık ve kaldığı odaya doğru ilerledik. Sıhhiye bölümündeki dinlenme odasında kalıyordu. Çok uzakta değildi. İlaçları nasıl uygulamam gerektiğini söyleyip kendini yatağa bıraktı.

Biraz zaman geçmişti. Titremesi ve terlemesi daha çok artmıştı. Karnına kramplar girdiği hareketlerinden belli oluyordu. Önüne düşen saçlarını geriye iterek bana bakmasını sağladım. "Balkan Kızı," diye fısıldadım. "İlaçlar neden fayda etmedi? Yanlış bir şey mi yaptım?" Endişe, hissettiğim tek duyguydu. "Konuş benimle."

"Öyle kolay etki etmiyor," dedi nefes nefese. "Daha yeni uyguladık. Yarım saat süresi var."

"İyileşmen gerekirken daha da kötüleşiyorsun!"

"Biraz sabırlı olmak gerekiyor."

"Acı mı çekeceksin böyle?" diye sorduğumda sadece kafasını sallamakla yetindi. Odanın içinde volta atarken ona bakmaya dayanamadığımı fark ettim. Her geçen dakika daha kötü oluyordu. Tekrar yanına yaklaştığımda öfkeliydim. "Bana doktoru çağırmamam için tek bir neden söyle! Burada durup acı çekmeni izleyecek değilim!"

Parmakları elimi yakalayıp hiç de yumuşak olmayan bir şekilde sıktı. "Sakın çağırma!" dedi. "Sakın! Onların da yapacağı bu. Tek bir farkla tabii. O da tedavi sonrasında beni sevk etmek!"

Avuçlarının içi bile terliydi. Akıttığı her bir ter damlası için Peter Kalovski'yi boğacaktım. Ceketini çıkarsam daha iyi olacaktı. Düğmelerini açmaya başladım. Bana karşı çıkarken, "Su gibi olmuşsun," dedim. "Ceketini çıkaracağım sadece." Ateşi yoktu ama sıcak basmış gibi terliyordu. Elleri ve ayakları güçten düşmüştü, kolay kolay hareket ettiremiyordu.

Ceketini çıkarınca koyu yeşil bir tişörtle kaldı. Boynundaki asker künyesi dikkatimi çekti. Ucu kırık bir künyeydi. Yıllar önce şehit olan babası Ayhan Alaz'a mı aitti acaba? Onun künyesini mi takıyordu hâlâ? Düşüncelere dalmış bir hâldeyken birden dikkatimi topladım ve bakışlarımı künyeden çektim.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle," dedim. "Krizi azaltmak için yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Beni yalnız bırak," dedi acıyla. Yüzünü buruşturdu. "Daha da kötüleşeceğim ve beni böyle görmeni istemiyorum. Hemen çık."

"Gitmiyorum," dediğim an beni kalan son gücüyle itti ve yarattığı boşluğa kusmaya başladı. Bedenini yataktan kaldıramadı ve yan çevirdiği başıyla öğürmeye devam etti.

Çıkaracak daha fazla bir şey kalmayınca gözlerini kapadı ve benimle göz göze gelmeden başını diğer tarafa doğru çevirdi. Hıçkırıklarla ağlamaya başladığında, iç çeke çeke olduğu yerde kıvrandı. Odadaki banyoya doğru ilerledim ve rulo peçeteyi alarak tekrar yanına gittim. Bir sürü peçete koparıp onun döndüğü tarafa geçtim.

"Şşş." Bacaklarımı kırıp yatağın hizasına geldim. "İzin ver de ağzını sileyim," derken beni uzaklaştırmaya çalıştı.

"Sana gitmeni söyledim!"

"Seni bu hâlde yalnız bırakacak değilim," dedim sertçe. "Gitmiyorum. Kendine gelene kadar da gitmeyeceğim." Yüzünü avuçlayarak kendini gizlemesini engelledim. "Şimdi bana izin ver."

Kasılmalarına rağmen kendini biraz da olsa rahat bıraktı. Dudaklarını yavaşça sildim. "Utanmanı gerektirecek bir şey yok," dedim sıcak bir sesle. Kirpiklerini hafifçe araladığında ıslak gözleriyle bana baktı. "Küçükken de ha bire kusuyordun. O zamandan alışığım. Sakın benden utanma."

Gözlerini tekrar kapatıp, "Çok kötüsün," dedi. "Kusmuyordum bir kere ben, yalan söyleme!"

"Yeşil Dev'in ayağına kusan ben miydim?"

"Beni baş aşağı çevirmeseydi kusmazdım!"

Âkif Cesur Beton, onu da asker yapmak istiyordu. Bu yüzden küçüklüğünde sürekli onu karargâha götürür, orada idman yaptırırdı. Lojmandaki birçok çocuğu da beraberinde götürürdü. Onlara daha küçüklükten askerliği aşılardı. Balkan Kızı mızmız bir çocuk değildi, tam aksine çok cesur hareketler sergiliyordu. Fakat iş, Beton'un antrenmanlarına gelince kimse oradan sağ salim çıkamazdı.

Elimin tersini yanağına yerleştirip hafifçe okşadım.

"Hâlâ miden bulanıyor mu?"

Kafasını salladı. "Her an kusabilirim," dedi kısık bir sesle. "Lütfen, git. Birazdan sakinleşirim."

Başından ayrılıp odadaki çöp kovasını yatağın altına, görebileceği yere koydum. Odanın kapısını hafifçe aralayıp kapıdaki askere temizlik için malzeme getirmesini söyledim. Dakikalar içinde geri gelmesiyle malzemeleri ondan alıp içeriyi hızlıca sildim.

Yatağın kenarına geçip oturdum ve ona doğru eğildim. Tek bir noktaya odaklanmış hâlde duruyordu. "Konuşabilecek misin?" diye sorduğumda sadece kaşlarını kaldırdı. "Çene çalamayacak mısın şimdi? Seni nefes alman için uyarmayacak mıyım?" Hafifçe başını iki yana salladı. Kasılmaya devam ediyordu. Üstümdeki ceketi çıkarıp yatağa, onun yanına uzandım. "İşime gelir o zaman," dediğimde onu kavrayıp kollarımın arasına aldım. Günler sonra ona ilk kez sarılırken başını göğsüme yasladım.

Balkan Kızı'ma sarılıyordum.

Balkan Kızı'ma. Sarılıyordum.

Düşündüğümden daha güzel bir histi. Keşke şu an bu durumda olmasaydı da doyasıya sarılsaydım ona. Elbet o günler de gelirdi.

Parmaklarım, çilleriyle aynı renk olan saçlarını bulduğunda yavaşça okşadım. Kendi dilimde, "Keşke benimle Türkçe konuşsan," dedim. "Küçükken ettiğimiz kavgaları bile özlemişim. Seni görene kadar özlediğimin farkında bile değildim oysa. Ülkü'yle bir olup yine başımı sikseniz sanki hiç şikâyetçi olmayacağım. Bana Türkçe konuşarak sinirlensen ve Türk kızı olduğunu söylesen söz bak, karşı çıkmayacağım sana. Ama sen yapmıyorsun. Niye yapmıyorsun, Balkan Kızı? Ne oldu benim Balkan Kızı'ma?"

Türkçe biliyordu, bildiğini anlamıştım ama konuşmuyordu. Onu zorlayacak değildim. Hayatı zaten yeterince zordu ve bir de ben ona zorluk çıkartmak istemiyordum. Kendini nasıl rahat hissedecekse öyle konuşmalıydı.

Gözleri çoktan kapanmıştı.

"Sen sandığımdan daha yaralı, daha yalnızsın," derken kulağına fısıldadım. "Ama ben seni aldım oralardan ve geri getirdim, değil mi? Artık buradasın ve iyi olacaksın. Bir daha böyle bir şey yaşamana izin vermeyeceğim. Sana iyi geleceğim. İyileşecek ve eski sağlığına kavuşacaksın." Dudaklarımı saçlarının üstüne bastırdım. "Anneme verdiğim sözü de tutacağım, baldan tatlı Balkan kızım."

Kollarımın arasında durdukça sakinleşmiş, titremeleri ve kasılmaları tamamen bitmişti. Göğsüme yaslı bir şekilde dururken derin bir uykuya daldığını fark ettim. Kıpırdamaya çalıştığım an titreyerek geri uyanıyordu. Rahatça uyuyamıyordu bile. O an aklıma, korkudan uyku uyuyamadığını söylediği an geldi. Kalovski yüzünden hep tetikte uyumak zorunda kalmıştı.

Şimdi ben bu kızı kollarımın arasına alıp nasıl uyutmazdım ki?

Huzurla uyuduğuna emin olduktan sonra onu yastığa yatırdım. Üstünü örtüp odadan çıktıktan sonra kapıda duran askere, ses duyduğu an beni çağırmasını söyledim. Adımlarım Yarbay Beton'un odasına doğru ilerliyordu.

Kapıyı tıklatıp içeriye girdim. Beni görmeyi beklemediği için kaşlarını havaya kaldırdı. Odada ondan başka kimsenin olmadığını görünce yüzümdeki maskeyi çıkardım ve derin bir nefes aldım. Bakışları bir süredir görmediği yara izine kaydı. "İyileşmesi gereken yerde neden daha çok kötüleşiyor?" diye sordu. "En son gördüğümde bu kadar kötü değildi." Gözlerindeki ifadeyi biliyordum. Aynaya baktığımda bu ifade bende de oluşuyordu. *Acıma duygusu.*

"Yüzümden daha önemli bir konu var," dediğimde bakışlarım koltuğa kaydı. Oturmam için işaret etmesiyle hiç vakit kaybetmeden koltuğa geçtim.

Kızgın bakışlarla bana bakarken, "Yüzünden daha önemli bir konu olamaz," dedi. "Tedavine devam etmiyor musun sen, oğlum? Ömrünün sonuna kadar maskeyle mi dolaşacaksın?"

"Komutanım," diyerek başlamak üzere olduğu azar seansını yarıda kestim. "Talia Alaz'ın sağlığı hakkında konuşmamız gerekiyor ve şu an için gündemimizdeki en önemli şey bu olmalı."

Balkan Kızı Operasyonu, tam olarak bitmiş sayılmazdı. Normal şartlarda gizli üsse sadece yeni görev almak için gelirdik. Ama şimdi bize verilen görevi yerine getirip Balkan Kızı'yla birlikte vatana geri dönmüştük. Yarbay Beton, yeni bir görev gelene kadar izne ayrılabileceğimizi söylemediği için karargâhta kalmaya devam ediyorduk. Bundan sonra olacakları ben de merak ediyordum.

Yarbay Beton, asıl işin göçmen kuşunu Türkiye'ye getirdikten sonra başlayacağını söylemişti. En azından şu an bizimleydi ve vatanına dönmeyi kabul etmişti. Önemli olan da buydu.

Saatlerdir yaptığım gibi uyurken onu izliyordum. Kızıl ama turuncuya çalan saçları, ben her ne kadar çeksem de bir şekilde yüzüne düşmeyi başarıyordu. Yüzünün her zerresini aklıma kazımıştım. Burnundan yanağına doğru dağılan çillerini bile saymıştım. Onu günler boyunca izlesem bile yüzüne bakamadığım günlerin acısını çıkartamazdım.

Hafifçe kıpırdanmaya başladığında, uyanacağını anladığım için yüzümdeki ifadeyi değiştirdim. Gözlerini açtığı an, yeşil bakışları bana kenetlendi. "Rüya mı görüyorum?" Anlamadığım bir dilde konuşmuştu. Kaşlarımı çattığımda konuşmaya devam edip, "Hayır hayır," dedi. "Kaşlarını çattığına göre kesin rüya değil. Ah, ben çok deli yatarım! Niye benimle uyudu ki? Kesin rezil oldum! Ya ağzımdan salya aktıysa?"

"Yüzüne bön bön bakmaya devam mı edeceğim yoksa anladığım dilde konuşacak mısın?" diye sordum sertçe.

Kafasının karıştığı yüzünden belli oluyordu.

"Ben neden sana sarılıyorum?"

"Balkan Kızı, bunu kendine sormaya ne dersin?"

Kriz geçirdiği için yanından ayrılmamam gerekiyordu ama daha fazla gecikmeden Yarbay Beton'a her şeyi anlatmam lazımdı. Onunla konuştuktan sonra odaya geri dönmüştüm. Kendine gelene kadar da yanından ayrılmayacaktım. Ne olursa olsun canı bize emanetti ve ayağına taş bile değse hesabını veremezdim.

Odaya girince üzerini açtığını fark etmiştim. Tam örteceğim sırada bana yapışmıştı. Sarılma falan değildi. Direkt olarak koala gibi yapışıp kalmıştı bedenime. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da mızmızlandığı için başarılı olamamıştım. Uyuduğu her dakika odaya biri girmesin diye dualar edip durmuştum.

"Seni ayıcığım sanmış olabilirim," derken bakışlarını benden kaçırdı.

"Ayıcık mı? Oradan bakınca ayıya benzer bir hâlim mi var?" dedim ters bir şekilde.

"İkiniz de kocaman bir şeysiniz!" dedi kendini savunmaya çalışarak. "O an ne hâlde olduğumu bile hatırlamıyorum ama seni ayıcığım zannetmiş olabilirim. Kriz anında ne yaptığını bilmiyor ki insan."

"Kaç yaşında kızsın, ayıcıkla mı uyuyorsun?" diye sordum merakla. Hep çocuk kalan bir yanı vardı.

"Bunun yaşla alakası yok!" dedi sertçe. Gözlerinden alev çıkarken kızdığını anlamıştım. "Alışkanlık. Hem bir kere ayıcıkla uyusan ne demek istediğimi anlarsın. Yumuşaklar, sıcaklar ve kocamanlar. Senin gibi insanı utandıran sorular da sormazlar! Sadece güzel bir uyku çekmeni sağlarlar."

"Belli ki sen daha önce hiç utandıran soru görmemişsin," dediğimde sinir seviyesi arttı. "Peki, şu an kendinde misin?"

"Evet," diye fısıldadı.

"O zaman neden hâlâ bana sarılıyorsun, Balkan Kızı?"

Sinirle bana bakarken kaşlarını çattı. Ben utanıp, kalkar diye beklerken o tam aksine bana daha çok sokulmuştu. Bacaklarını, bacaklarımın arasında hissedince içimdeki ateş böcekleri tepişmeye başlamıştı.

Sikik ateş böcekleri, geç bile kaldınız!

Yüzümüzün arasında pek bir mesafe yokken, "Canım şu an sarılmak istiyor," dedi. "Var mı bir diyeceğin? Sarılıyorum diye itecek misin? Kızacak mı-

sın yoksa kovacak mısın? Ne yapacaksın? Ben yüzsüzüm. Arsızım. Sarılmak istiyorsam sarılırım!"

Onaylamak adına kafamı olumlu anlamda salladım. "Onu anladım zaten," dedim dudaklarım kenara kıvrılırken. "İtmeye çalıştıkça bana daha çok yapıştın. Arsız gibi beni yatağa çekip seninle yatmam için zorladın!"

"İyi işte," dedi Balkan Kızı. "Sayemde uyumuş oldun."

"Bizim uyuma gibi bir lüksümüz yok," dedim açık açık. "Sen uyudun. Dinlenmedim diyemem, yalan yok. Dinlenmiş oldum fakat sana yine bir şey olur diye başında nöbet tuttum."

"Hiç de nöbet tutmuş gibi görünmüyorsun," diyerek kirpiklerinin altından bana baktı. Bacaklarını tekrar hareket ettirdiğinde sabır diledim. "Ayrıca sana sarılmamdan da rahatsızlık duymuyorsun. Duysaydın beni gerçekten iterdin. Üstelik ben küçükken bunu yaptın. Hem de defalarca."

Üzerine doğru eğildiğim sırada aramızdaki mesafe tamamen sıfıra inmişti. "Kalk da bana pansuman yap," dedim yalancı bir kızgınlıkla. "Sonra küçük bir kız gibi beni Beton'a şikâyet ediyorsun."

İstemeyerek de olsa kollarını benden ayırıp yattığı yerde doğruldu. Etrafa kısa bir bakış attığında ona getirmiş olduğum yeni kıyafetleri gördü. "Benim için mi?" diye sormasıyla kafamı salladım. "Pansuman öncesinde duş alabilir miyim? Terliyim de. Temizlensem iyi olacak. Mikrop falan kapmana neden olabilirim."

Sevmediğim tarçın kokusu onun bedeninde öyle güzel kokuyordu ki solumaktan hiç rahatsız olmuyordum.

Hâlbuki ben tarçın kokusundan gerçekten nefret ederim, Balkan Kızı. Nasıl koktuğunun farkında bile değilsin.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. "Sen duşunu al," dedim. "Ben time bakacağım. Daha sonra yanına uğrarım. Rahatına bak."

"Ceket?"

Omzumun üstünden ona baktım.

"Ne ceketi?"

"Ceketini vermeyecek misin?"

Getirmiş olduğum kıyafetleri işaret ettim.

"Sana getirdiğim kıyafetlerin içinde ceket de var."

"Evet, görüyorum," dedi sıkıntıyla. "Ama bu senin ceketin değil."

"Benim ceketimi giyemezsin. Adı üstünde, o benim ceketim. Rütbeli bir şeyi giymen doğru olmaz zaten çünkü burası askeriye," dediğimde dudak-

larını büzüp gözlerini birkaç kere kırptı. Ah, şu her şeyi yaptırabilecek olan Ötüken bakışları...

Gözlerini yavaşça kıstı.

"Bir askerin üniformasını çalmanın cezası kaç yıldan başlıyor?"

"Aklından bile geçirme!"

"Gerçekten kötü bir amacım yok. *Ve molam ve molam ve molam*," diye yalvarmaya başladı. "Bir daha istemeyeceğim. Yıkayıp, kurutup, ütüleyip sana geri vereceğim. Bir kere daha giysem ne olur ki?"

Ona merakla baktım.

"Neden ısrarla giymek istiyorsun?"

"Çünkü bol, rahat, büyük..." Derin bir nefes alıp verdi. "Babam gibi kokuyor." Başını yere eğdi. "Ben onun kokusunu çok özledim, Ulu *ljubov moja*."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onun yanına gittiğimde elimi çenesine koydum ve başını yerden kaldırdım. "Başını bir daha sakın eğme," dedim kaya gibi bir sesle. Gözlerimiz buluştu. "Benim yanımda asla eğme. Konu ne olursa olsun hep dik duracaksın. Ben yanında olmadığım zaman da başın hep dik gezeceksin, Balkan Kızı." Gözlerinin içine sert ve bir o kadar da yoğun bir duyguyla baktım. "Bir daha başını öne eğdiğini görmeyeceğim. Anladın mı, Balkan Kızı?"

"Anladım."

"Söz ver."

"Ulukurt sözü."

Ceketimin düğmelerini açıp, gözlerinin içine bakmaya devam ederek üzerimden çıkardım. Hareleri mutlulukla parlarken gözlerinde saf bir heyecan belirdi. "Anlaşılan ceket canavarı olacaksın," dedim. "Yeni bir üniforma sipariş etsem iyi olacak."

Gülümsedi. İçimi titrettiğinin farkında bile değildi.

"Ceket canavarı mı? Sevdim bunu," dedi gülümsemeye devam ederek. Bakışları vücudumda geziyordu. "Mermi seni nasıl kıskanmıyor, anlamıyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Mermi mi? O ne alaka şimdi?"

"Kaslarını görünce aklıma geldi," dedi mahcup bir tonla. "Onun işi gücü kasları olduğu için onunla takıla takıla insanların kaslarına bakarken buluyorum kendimi. Mermi'nin senin kaslarından haberi yok sanırım. Olsa laf edip dururdu."

"Komutan kontenjanından yararlanıyorum ben," dedim. "Ağzını açıp da tek kelime edemez. O yüzden anca ağlayarak günlüğüne yazar." Söyledikleri aklıma takılmıştı. "Sen yine de Mermi'yle çok takılma."

"Neden? Kötü biri mi?"

"Timdeki askerlerin hepsi birbirinden iyidir. Onlara koşulsuz şartsız güvenebilirsin. Bu vatan için canını vermeye hazır olan biri, nasıl kötü olabilir ki?"

"O zaman sorun ne?" diye sorarken gözlerini kıstı. "Neden onunla takılmamı istemiyorsun?"

"Mermi... Nasıl desem... Biraz çapkın," diyerek anlatmaya çalıştım. "Sana olan ilgisi, sadece sana özel olan bir şey değil. Gördüğü her kızıl saçlı, doktor kadına karşı böyle davranıyor. Üzülen sen olursun. Ben senin için diyorum. Yoksa kendi timimdeki askerimin ne olduğunu biliyorum."

"Peki, ya sen?" diye sordu Balkan Kızı. "Senin bana karşı olan davranışların sadece bana mı özel yoksa herkese karşı böyle misin?"

Kucağına bıraktığım ceketi işaret ettim. "Ceketimi değil birine vermek, dokundurmam bile, Balkan Kızı. Buna sen karar ver."

Gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. İlerlemek üzereyken kolumdan tuttu.

"Ulu abi!"

"Abi konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Benden yaşça büyüksün."

"Yani?"

"Ülkü'yle aynı yaştayım ve eminim ki o sana abi diyordur."

"Evet," diyerek onayladım. "Ülkü bana abi demek zorunda çünkü gerçekten abisiyim." Bakışlarım sertleşmişti. "Sen demek zorunda değilsin çünkü kardeşim değilsin, Balkan Kızı."

"Ben yine de sana abi..."

Adımlarımı ona doğru attığımda, sözleri havada asılı kalmıştı. Ben üzerine doğru kararlı adımlarla yürürken o geri geri gidiyordu. Alan daralınca sonunda sırtı odanın köşesindeki dolabı buldu. Artık kaçacak bir yeri kalmamıştı.

Gözlerimi onun gözlerine dikerek, "Ne diyeceksin?" diye sordum ve yüzüne doğru iyice eğildim. Elim çenesini kavradı. Başparmağım ise hafifçe dudağının üzerinde dolaşıyordu. "Tekrar et, bakayım," dedim. Sesimde emir veren bir ton vardı.

Gözlerini birkaç kez kırptı. Dudaklarını zorlukla aralayıp, "Ulu abi," diye fısıldadı. Burnumuz neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Maskeyle kaplı yüzüme rağmen onun dudaklarından çıkan sıcak nefesi iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Başımı hafifçe yana yatırarak, "Abi deme," dedim. Gözlerimde alaycı bir ışıltı belirmişti. "Abi dediğin biriyle dudak dudağa durulmaz."

Bilmiş bir tavırla, "Şu an tam olarak öyle sayılmayız," diye karşılık verdi. Bedeniyle bedenime doğru hafifçe sürtündü. Bu hareketi ağır ve kasıtlıydı. Bana ne yaptığının farkında bile değildi. "Masken olduğu sürece dudak dudağa olmayacağız. Buna sebep olan da sensin. Maskeni bir türlü çıkarmıyorsun ki."

İçimden bir sızı geçti. Maskemi çıkarsam da yüzümdeki yaralar yüzünden kimse benimle dudak dudağa olmak istemezdi. Bu acı gerçeği sessizce kabullenirken onun bu cesur yakınlaşmasını izlemek, karmaşık duygularımı daha da derinleştiriyordu.

Bal gibi olan dudaklarını maskeme sürttüğünde bedenim kasıldı. Sikik ateş böcekleri, neredeyse ağzımdan dışarı çıkacaktı. "Gerçekten dudak dudağa olmamızı istemez misin yani, Ulu *ljubov moja*?"

Alnımı alnına değdirdiğimde nefes nefese bir hâldeydik. "Ben istersem yalnızca adımı sayıklarsın ve bana abi demeye mecalin bile kalmaz," diye fısıldadım. "Ben istersem seni konuşamayacak hâle getiririm, Balkan Kızı."

Balkan Kızı, kirpiklerinin altından bana bakarak yavaşça geriye çekildi. "Boş versene!" dedi meydan okurcasına. "Sen bana yalnızca *abi* olursun."

"Kahvaltıda börek yemeye alışmışım," dedi İmam. "Bir şeye kırk gün maruz kalınca alışıyorsun dedikleri bu olsa gerek. Şöyle demli bir çayın yanına Boşnak böreği olacaktı var ya..."

"He ya," dedi Yamalı iştahlı bir şekilde. "Anamın yaptığı böreklerin yerini tutmaz ama güzeldi."

"Olsa da yesek keşke," dedi İmam. "Neyse, buna da şükür. Bunu bulamayanlar da var."

Makedonya'da kaldığımız süre boyunca oranın yemeklerini tüketmiş, keyfimize göre Türk yemekleri de yapmıştık ama hazır yemekler işimize geldiği için kolaya kaçmıştık. Hatta kaldığımız Türk köyünde, bizim asker olduğumuzu bilen köy sakinleri sürekli bir şeyler getirmişti.

Hayalet Timi olarak sabahın erken saatlerinde, yemekhanede kahvaltı yapıyorduk. Yanımızda artı olarak Balkan Kızı da vardı. Diğerlerine alışmış

görünüyordu. Balkan Kızı bakışlarını İmam'a çevirip, "İstersen bir gün yapabilirim," dedi. "Ben çok güzel börek yapıyorum."

İmam öne doğru eğilip, "Şimdi bacım," dedi. "Bu yapacağın börek, bize daha önce içirdiğin karışımdan güzel mi yoksa kötü mü?"

Diğerleri bir anda kahkaha patlattı ama bakışlarımı gördükleri an zoraki bir şekilde sustular. Sorduğu sorudan ötürü İmam'a dövecekmişim gibi bakıyordum. "Ben İmam olduğum için gülmedim, komutanım," dedi İmam. "Hiç bana kızmayın. Diğerleri güldü. Yemin billah olsun ki benim bir suçum yok!"

Balkan Kızı'nın yüzündeki ifade çok geçmeden düşmüştü. Türkçe konuşarak, "Güzel yapıyorum diyorsa güzeldir, İmam. Ne diye irdeliyorsun?" diye sordum.

İmam, "Komutanım, şimdi yap desem ve çok kötü olsa biz onu yemek zorunda kalacağız. Sonra ne olacak?" diye sordu aynı dilde. "İsraf olacak. O kadar malzemeye yazık, günah vallahi!"

"Eşek gibi yemek zorundasınız!" dedim. "Kötüyse de çöpe atılmayacak! Yapılıyorsa ses çıkarmadan yiyeceksiniz!"

"Kavga etmeyin," diye mırıldandı Balkan Kızı. "Sadece sordum. İstemiyorsanız yapmam."

Anlayacağı dilde, "Yok," dedim. "Sen şöyle on tepsi kadar yap. Hepsi de yiyecek!"

Balkan Kızı dudaklarını büzerek, "Yüzbaşı, o zaman ne diye laf ediyorlar?" dedi. "Ben içeceğin çok güzel olduğunu söylemedim ki. Siz kendiniz çok güzel olduğunu, bir bardak daha olsa içeceğinizi söyleyip durdunuz. Şifa niyetine içmeniz için içine tarçın da koymuştum. Daha önce tarçınlı bir şey içmediniz sanırım. Biraz tatlımsı acı oluyor. Boğaz yakar." Bakışlarını masaya indirdi. "Size defalarca kötü olup olmadığını sordum. Ama benimle konuşmadınız bile. Biriniz tadının kötü olduğunu söyleseydi ben söyleyecektim zaten neden kötü olduğunu."

İçeceğin tadı gerçekten kötüydü. Tarçını sevmiyordum.

Siren bıkmış bir tavırla, "Sen bunlara bakma, çok güzel bir şey yapsan da laf ederler," dedi. "Hepsi kaynana gibi."

Hepsinin yüzünden pişmanlık akarken ilk konuşan Kanca oldu. "Eşeklik ettiğimizi kabul ediyorum," dedi. "Bir kere daha yaparsan şayet hepsini Mermi'ye içireceğimizden emin olabilirsin, Talia."

"Ben niye içiyorum, komutanım?" dedi Mermi sinirle. "Siren içsin."

"Siren niye içiyor, lan? Hem Siren de ne demek oluyor? Siren Komutan'ım diyeceksin!" dedi Kanca. "Talia Alaz Hanımcığım diye peşinden ben mi koşuyorum? Sen içeceksin tabii ki!"

Mermi gülerek, "Taliacığım diyorum artık," dedi. "Taliacığımı severim ama..." Bakışlarımı ona çevirdiğim anda, "Misal veriyorum, komutanım," dedi hızlıca. "Sevdiğim falan yok. Şakacıktan! Gülmeniz için öyle dedim."

"Çocuk mu kandırıyorsun, oğlum?" dedim sertçe.

Mermi diğerlerine doğru yanaşıp, "Biz bu adamı everelim," dedi. "Belki öfkeli olmasının nedeni içindekini atamadığındandır. Bulalım bir esmer, İmam'ın dediği gibi de kırk gün maruz bırakalım, daha sonra evlenir herhâlde. Diğer türlü bizi her gün haşlayacak."

Bana esmer bulacakmış. Kendisi de herhâlde kızılla evlenecek. Eşek seni! Kızıl kadınla ben evlenip sana da yenge dedirtmezsem ne olayım, Mermi.

"Kiminle evlenirse evlensin imam nikâhını ben kıymazsam bir daha hayatta konuşmam komutanımla," dedi İmam. Sanki evleniyordum da imam nikâhım eksik kalmıştı.

"Kurban olduğumun komutanısı evlenmeyecek!" dedi Yamalı. "Komutanım evlenirse bizi unutup gider. Komutanımsız mı kalacağız? Ne yaparız onsuz? Yarbay Beton'un eline mi düşeceğiz?"

Kanca fısıltıyla, "Dingil," dedi. "Barut Komutan'ım, Beton'dan daha acımasız. Senin gibi ana kuzusunu çobana verecekken kurda emanet ettiler de haberin yok!" Kanca, İmam'ın koluna vurup göz kırptı. "Ulukurt'a hem de!"

"Kanca seni bir uluturum, aklın hayalin şaşar!" diye bağırdım. Siren'e doğru döndüm. "Bundan sonra içtimada şınav çekerken Kanca her sabah uluyacak, Siren. Ulumadığı zaman bana hemen rapor vereceksin!"

Siren keyifle, "Emredersiniz, komutanım!" dedi.

"Bak bak," dedi Kanca. "Ceza aldım diye nasıl da gülüyor. Nasıl da keyifleniyor. Kadınlar, erkeklerin acı çekmesinden hoşlanıyor diyorum da kimse inanmıyor bana!"

"Sen acı görmemişsin," dedi Siren. "Bunların sana vız gelip tırıs gitmesi lazım, Kanca. Gölge asker olduğuna emin misin?"

"Olup olmadığımı anlamak için üzerimde test yapabilirsiniz, komutanım," dedi Kanca.

"Bakmam yetiyor," dedi Siren.

"Bana yetmiyor, komutanım. Daha fazlasına ihtiyacım var," dedi Kanca.

Siren başka yere döndü.

"Çok beklersin, Kanca."

Postallarıma değen ayakları hissettiğimde sabır dilemeye başladım. Hem benimle yakın temasa geçiyordu hem de bana abi ayağı çekiyordu. Hafifçe geriye çekilip onun olduğuna emin olmak için aşağıya baktım. Balkan Kızı yine bacaklarıma dokunuyordu. Üstelik bu sefer karşımda değil, tam yanımda oturuyordu.

Sesimi kısıp onun duyabileceği bir tonda, "Senin bu bacakların niye rahat durmuyor?" diye mırıldandım.

Masum bir tavırla, "Bir şey yaptığım yok," dedi.

"Var," dedim net bir şekilde. "Var ve bilerek yaptığının farkındayım, Balkan Kızı. Benim böyle oyunlara düşmeyeceğimi bilmen lazım. Aklımı böyle bulandıramazsın."

"Aklını bulandırmaya çalışmıyorum," dedi kısık çıkan sesiyle. "Sadece teması seven biriyim."

"Fark ettim," derken sesimden kinaye akıyordu. "Masanın altından sürekli bacağıma dokunmalar, elinin sürekli kemerimde olması, her fırsatta kolumu tutmalar..."

Ona biraz daha yanaştım ve kulağına Türkçe olarak, "Beni abi olarak gördüğün falan yok," diye fısıldadım. "Öncelikle bu konuda anlaşalım. Beni ne olarak görmek istediğini bilmiyorum fakat sana bunu yapmamı sevdiğini biliyorum." Bacağımı ona daha çok değdirmiştim. "Yanılıyor muyum sence, Balkan Kızı?"

Ağzının içinde bir şeyler söyleyip, "Anladığım dilde konuş," diye mırıldandı.

"Anladığın dilde konuşuyorum zaten," dediğimde huzursuzlanmaya başladı. "Türkçeyi unutmadığını, anlamayacağımı mı sanmıştın? Eğer öyle sandıysan çok yanılmışsın, Balkan Kızı. Bil ki farkındayım."

"Ne dediğini gerçekten anlamıyorum," derken çayından bir yudum aldı. "Bu kadar keyifli konuştuğuna göre kendi dilinde bana aşkını ilan ediyor olmalısın. Büyüyünce unutursun diyeceğim ama yeterince büyüksün, Yüzbaşı Barut."

"Bak, görüyor musun? Türkçeyi gayet anlıyorsun işte. Yoksa sana olan aşkımı ilan ettiğimi bilemezdin," dedim tekrar İngilizce konuşarak. Dalga geçtiğimin farkındaydı.

"Oldu olacak, bir de evlenme teklifi et istersen. Ne dersin?" diyerek bana takıldı.

Göz kırptım.

"Elbet bir gün o da olur."

"Umarım çabuk olur, Ulu aşkım," dediğinde Makedonca konuştuğu için ne dediğini anlamamıştım. Tek anladığım *ljubov moja* kelimesiydi. O da *abi* demekti. Bana her dilde abi demeye yemin etmiş gibiydi.

"Benden Makedonca konuşarak kaçamazsın," dedim sertleşen sesimle. "Anlayacağım şekilde konuş."

"Diyorum ki..." dedi geriye doğru çekilirken. "Ben senden yaşça küçüğüm. Yaşıtın olan biriyle evlen. Sen bana on beden büyük gelirsin, Ulu abi."

"Senin abi diyen dilini..."

Sustum ve önüme döndüm. Bu cümleler bana oldukça tanıdık geliyordu. Balkan Kızı'nda nasıl zehir gibi bir kafa varsa geçmişte söylediğim bütün cümleleri hatırlıyordu. Bunca zaman içinde tutmuştu. Bir gün laflarımı bana geri yedirme hayaliyle yanıp tutuşmuş olmalıydı.

Herkes kahvaltısını çoktan bitirmişti. Hatta yemekhanedekiler dışarı çıkmaya başlamıştı. Bir tek Balkan Kızı'nın tabağı hâlâ doluydu.

Merakla ona bakıp, "Hiçbir şey yemedin," dedim. Bu kızın karşısında ilgisiz durmak çok zordu. "Zaten yediklerini de kusmuştun. Eğer buranın yemeklerini sevmiyorsan..."

"Ben kardeşimi özledim," diye fısıldadı. "Onsuz hiçbir şey yiyesim gelmiyor. Keşke o da yanımda olsaydı. Beraber Türk kahvaltısı yapardık. Ona hep anlatırdım buranın yemeklerini. Bizim oralarda da satılır Türk yemekleri. Bazen yapmaya da çalışırdım ama hiçbiri aynı lezzeti vermiyordu tabii."

İçini rahatlatmak adına, "Eğer istersen kardeşinin şu an ne yaptığına bakabiliriz," dedim.

Kirpiklerini hızlıca kaldırdığında Ötüken'i aratmayan bakışlarını gördüm. Hareleri heyecanla parlarken, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Kardeşimi görebilir miyim?"

"Evet," dedim. "İstediğin her zaman ondan haber alabilirsin." Tabağını işaret ettim. "Hepsini bitir, daha sonra kalkalım."

Önündeki yiyecekleri hızlı bir şekilde bitirip bana istekli gözlerle baktı. Timi rahat bırakıp, Kanca'yı da yanımıza alarak iletişim odasına doğru ilerledik.

Odadan içeriye girdiğimiz an Balkan Kızı tedirgin bir tavırla beklemeye başladı. Kanca bilgisayarın başına geçip sistemi aktifleştirdi.

"Şu an online dersi vardır," dedi Balkan Kızı. Konuşmasıyla bakışlarım ona doğru döndü. "Evde olması gerekiyor."

Kafamda olası bir senaryo kurarak, "Seni kaçırıldı olarak bildiği için belki derse katılmamış olabilir," dedim.

Sıkıntıyla ofladı.

"Bilmem ki. Alisa pek gündemle ilgilenmez, kendi dünyasında yaşar."

"Sen onun ablasısın," dedim durumu biraz garipseyerek. Sonuç olarak Alisa, ablasına ne olduğunu bilmiyordu. Kaçırıldığını düşünüyordu. "Kanca," diye seslendim. "Bana hemen Alisa Alaz hakkında iletişime geçeceğim hattı bağla. Sen görüntü alacağımız ekiple ilgilen."

"Hemen bağlıyorum, komutanım," dedi Kanca. Kulaklığı bana uzattığında sandalyeye geçip oturdum. Balkan Kızı'na da diğer sandalyeye oturması için işaret ettim fakat geçip oturmadı.

Kulaklığa doğru, "Alisa Alaz, ne durumda?" diye sordum.

"Sabahın erken saatlerinde Peter Kalovski'yle birlikte evden ayrıldı, komutanım."

Bakışlarım Balkan Kızı'na doğru döndü.

"Alisa, Peter'la birlikte sabah erkenden evden ayrılmış."

"Ne? Neden?" diye merakla sorup yanıma yaklaştı. "Nereye gitmişler?"

Hattaki askere, "Nereye gitmişler?" dedim.

İletişimde olan asker, "Bir dağ evine," dedi. "Şehir dışında bulunuyor."

"Şehir dışında bir dağ eviniz var mıydı?" diye sorarken Balkan Kızı'na baktım.

"Evet," dedi düşüncelere dalarken.

Onun panik yaptığını fark edip, "Sakin ol," dedim. Tekrardan hattaki askere bağlandım. "Hedefle iletişim ne durumda?"

"Dağ evinde de takibe devam ediyoruz. Peter evden yarım saat kadar önce ayrıldı. Herhangi bir hareketlilik yok, komutanım."

"Fotoğrafları var mı?" diye sordum.

"Yakaladığımız birkaç görüntü var," dedi. Çok geçmeden Kanca da, "Görüntüler ulaştı, komutanım," diyerek ona bakmamızı sağladı. Ekranı büyütürken Balkan Kızı gözlerinde beliren özlem duygusuyla birlikte ekrana yaklaştı.

"Aliş..."

Sesi fısıltıdan ibaretti. Gözleri dolar gibi olmuştu.

Alisa kucağında kocaman bir tavşanla birlikte ağaçların arasında duruyordu. Birkaç farklı açıdan yakalanan görüntüde, etrafta korumaların kayna-

dığını gördüm. Alisa dışında Peter'ın da evden uzaklaşırken çekilen görüntüleri gelmişti. Çok öfkeli görünüyordu.

"Güzel Alisa'm, tavşanı da bırakmamış. Sağlıklı görünüyor," dediğinde rahatlamış gibiydi.

"Kardeşinin durumunda bir anormallik yok, değil mi?" diye sorarken ona garip bir ifadeyle baktım. Alisa'dan bir türlü emin olamıyordum. Doğumunu bile hatırlıyordum ama onu hiç tanımamıştım. Fakat normal olmayan şeyler vardı.

Balkan Kızı kaşlarını çatıp, "Hayır," dedi. Bakışlarını aniden bana döndürüp endişeyle yüzüme baktı. "Bir şey mi oldu yoksa? Neler oluyor?"

"Sen bizi yalnız bırak, Kanca," diye seslendim.

"Emredersiniz, komutanım," diyerek odadan çıktı. Hattaki iletişime geçtiğim sırada, Balkan Kızı'na sandalyeye oturması için bir kere daha işaret ettim. Oturduğu anda onu sandalyenin altından tutup yanıma doğru çektim.

"Hemen telaş yapma, sakin ol," derken sesim ılımlı çıkıyordu. "Peter pezevenginin oturup ağlamadığı kaldı sadece. Eşi de aynı şekilde. Fakat kardeşin sanki sen her gün kaçırılıyormuşsun gibi çok rahat. Yani benim ablam kaçırılsaydı bu durumda olmazdım. Sence bunda bir saçmalık yok mu? Kardeşin gayet mutlu görünüyor."

"Alisa duygularını çok fazla dışarıya yansıtmaz," dedi bakışlarını benden kaçırarak. İkisinin arasında bir şeyler olduğu barizdi.

"Fotoğraflarda gülüyor ama?"

"Tavşanına güler sadece. Onunla olduğu için mutlu. Eminim ki içten içe üzülüyordur," dediğinde yanlış bir şey söylemiş gibi bir hisse kapılmıştı. "Yine de üzülmesini istemem. Üzülmesin. Zaten çok şey yaşadı. Gülmesi daha iyi."

"Anladım," dedim. Anlamamıştım. O sadece kendini kandırıyordu. Kardeşinin iyi olduğu falan yoktu. Neden sürekli kardeşini sayıklayıp durduğunu anlamıştım. Elimizi çabuk tutmamızda fayda vardı. O kızın, Peter pezevenginin yanında kalmaması gerekiyordu.

Odanın kapısı tıklatılınca, "Gel," diye seslendim.

İçeriye giren asker, "Komutanım, bir maruzatım vardı," dedi. "Yarbay Beton sizi çağırmamı emretti."

"Üsteğmen Kanca dışarıda mı?" diye sordum.

"Koridorda kimse yok, komutanım."

Balkan Kızı'nı işaret edip, "Onu odasına bıraktıktan sonra ilk işim yanına gitmek olacak," dedim. "Çıkabilirsin, asker."

Asker odadan çıkmak yerine, "Yarbay Beton, Talia Alaz'ın da gelmesi gerektiğini bildirdi, komutanım," dedi. "İkinizi birlikte bekliyor."

"O zaman çıkalım," derken Balkan Kızı'na doğru kısa bir bakış attım. O da benim gibi ne için çağrıldığımızı merak ediyordu. Birlikte odadan dışarıya çıktık.

Koridorda yürürken Balkan Kızı bir anda kolumdan tuttu. Bunu beklemediğim için kaşlarımı çatıp ne olduğunu soracağım sırada, elleriyle dudaklarını kapadığını gördüm. "Ne oldu?" diye sorarken asker de bize doğru döndü.

Hafif öğürme sesi çıkarırken kusar gibi olmuştu. Onu tuttuğum gibi kelimenin tam anlamıyla tuvalete doğru sürükledim. Askere uzaklaşmasını söylemiştim. Lavabonun önüne gelince içindeki her şeyi çıkarmaya başladı. Saçlarını, önüne düşmesin diye geriye toplarken öğürmeye devam etti. Ona zorla bir şeyler yedirdiğim için kendime kızmıştım. "Bitti mi?" diye sordum.

Sulu gözlerle kafasını salladı. Suyu açıp avucuma doldurdum ve yüzünü yıkamaya başladım. Elleri aniden buz kesmişti. "İlaçların yan etkisi," dedi titrek bir sesle. "Yoksa kusmazdım. Gerçekten."

"Daha iyi misin?"

"Biraz hava alırsam iyi olacak," dedi. "Yeşil Dev beklese olur mu?"

Olmaz olur mu hiç, Balkan Kızı? Sen on gün gitme, gıkını bile çıkarmaz. Ben bir salise geç kalayım, ağzıma sıçar.

"Ona maruzat veririm ben," derken lavaboya da temizlenmesi için su tuttum. Balkan Kızı aynadan beni izliyordu. "Karargâhta kalırken hep gittiğim, gizli bir yer vardı. Aslında gizli değil de acil çıkış yeri olduğu için oraya pek uğrayan olmaz. Oraya götüreyim seni, biraz hava al."

Sessizce kafasını salladı. Yüzündeki ıslaklığı peçeteyle sildikten sonra ilerlemeye başladı. Onunla birlikte tuvaletten çıkıp koridorda bekleyen askere, "Yarbay Beton'a, Talia Alaz'ın biraz hava almak istediğini söyle," dedim. "Benim de yanında olacağımı, kendini iyi hissettiği an geleceğimizi belirt. Acil bir şey olmadığını da söyle."

"Emredersiniz, komutanım," deyip koşar adımlarla yanımızdan ayrıldı.

Balkan Kızı'nı, onu daha teğmenken gittiğim yere götürdüm. Genelde buraya Barış'la birlikte gelirdik. O zamanları özlemiştim. Zaman bizden kim bilir daha neleri alacaktı. Vatan uğruna her şey fedaydı.

Çatı katına gelince aralık olan kapıyı gördüm. Çok geniş bir yer değildi. Üç dört kişiyi anca alırdı ama teras gibi olduğu için genelde buraya sigara içmeye çıkardık. İçeriden gelen sesleri duyunca dikkat kesildim.

"Bıktım artık! Bıktım!"

Bu ses Kanca'ya aitti. Tabiri caizse hayvan gibi bağırıyordu.

Ben durunca Balkan Kızı da durmuştu. Tam ağzını açacağı sırada konuşmasına izin vermeden ağzını kapadım ve sessiz olmasını sağladım. Onu kendimle birlikte duvara yasladığımda hafif aralık olan kapıdan terasa doğru baktım. Kanca sinirle volta atıyordu.

"Bıktım, Deniz!" dedi tekrardan.

Deniz Akça.

Siren.

Bağırdığı kişi Siren'di.

"Anlamıyor musun? Görmüyor musun beni? Ne hâlde olduğumun farkında değil misin?" diye devam ederken sesi acı doluydu.

"Sessiz ol," dedi Siren uyarıcı bir tonla. "Sessiz ol, tamam mı? Çok sinirlisin ve şu an gereksiz yere yükseliyorsun. Bana bağırıp durma, Kağan!"

Kağan Karatuğ.

Kanca.

"Sabahtan beri ne hâlde olduğumu görüyorsun ama bana ne olduğunu sormuyorsun. Bu nasıl iş ya? Bu nasıl bir inat, kızım?" dedi Kanca.

"Sana hâlâ sinirliyim çünkü," dedi Siren. Onlar sürekli didişirdi. Kanca ona karşı hep üstten konuştuğu için Siren her defasında onu uyarıyordu.

"Bana sinirlisin diye, o üsteğmen bozuntusuyla konuşup kıkırdamana gerek yoktu! Bir de seni yemeğe davet ediyor. Bak, hele bak! Sen kimsin ulan, lavuk?" dedi Kanca sinirle. Siren'in kiminle konuştuğu Kanca'yı neden bu kadar ilgilendiriyordu ki? Siren kimseye hesap veren biri değildi. "O adama kıl olduğumu da biliyorsun! Az kaldı. Şu rütbeyi bir alayım da görecek o gününü!"

"Biraz fazla mı kıskançsın, sevgilim?"

Sevgilim derken?

Bunu söyleyen Siren miydi? Benim timimdeki Siren mi? Şu, erkek sinek bile ona bakınca ağzına sıçan Siren mi?

Üstelik sevgilim dediği kişi de Kanca'ydı.

Ha bire didişen, sürekli nefret kusan, birbirlerinden hazzetmeyen iki askerim, hiç de sandığım gibi değilmiş.

Tamam, bazen birbirlerine karşı yaptıkları yersiz kıskançlıkları fark ediyordum. O kadar da kör değildim ama işi bu kadar ilerletmelerini ve buna rağmen hâlâ düşman rolü kesmelerini asla beklemiyordum.

"Bak," dedi Kanca. "Niye kavganın ortasında sevgilim diyorsun da benim ayarlarımı bozuyorsun? Zaten ağzından güzel söz duymak, çölde su bulmak kadar zor. Yumuş yumuş oldum!" Siren'i kendine doğru çekti. "Bir daha söylesene."

"Şansını fazla zorlama," dedi Siren. "Zaten izne ayrıldığımızda sizinkilerle tanışacağım için stresliyim. Ya umdukları gibi biri değilsem?"

"Saçmalama, deniz gözlüm," dedi Kanca. "Sürekli senden bahsediyorum. Annem kafasında seni Hulk'ın kız versiyonu gibi hayal ediyor ama olsun. Aileme karşı biraz nazik olursan sevinirim sadece."

"Kağan!"

"Şaka yapıyorum, bebeğim," dedi. "Senden iyi gelin mi bulacaklar? Babam ağzımın ortasına çaktığın için şimdiden *aslan gelinim*, demeye başladı. Annem başta üzüldü ama sonra *kocasını dövmeyen dizini döver, aferin gelin kızıma*, dedi. Bizimkiler çoktan senci."

"İnanmıyorum sana, ailene söyledin mi?" dedi Siren kızgınlıkla.

"Gelin olarak kimi alacaklarını bilsinler," dedi Kanca keyifle.

İkisi gülüşmeye başlayınca bedenimi tamamen geri çektim. Şimdi yanlarına gidip ikisinin de ağzına sıçasım vardı ama fevri davranmayacaktım. Önce bir sevgili olduklarını sindirecek, daha sonra güzelce cezalarını verecektim.

"Başka yere gidelim," diye fısıldadığımda, Balkan Kızı kafasını olumlu anlamda salladı. Sinirden kuduruyordum. Timin en önemli kuralı duygusal bağ kurulmamasıydı. İkisi de bu kuralı ihlal etmişti. Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

"Ne oldu?" diye sordu Balkan Kızı.

"Bir şey yok," dedim ifadesiz bir şekilde.

"Yeşil Dev'in yanına gidebiliriz," dedi. "Ben hava almış kadar oldum. Onu daha fazla bekletmeyelim. Endişelenmiştir zaten."

Kafamı salladım ve rotayı değiştirip Yarbay Beton'un odasına doğru yürümeye başladım. Zihnim o kadar doluydu ki. Siren ve Kanca beni bozguna uğratmıştı. Bunu gizli bir şekilde yürütmelerini kesinlikle beklemiyordum. Timdekilerle ciddi bir konuşma yapmam gerekecekti.

Kapıyı tıklatıp izin aldıktan sonra içeriye girdik. Yarbay Beton, Balkan Kızı'nı gördüğü gibi oturduğu yerden kalkıp yanına doğru geldi. Onu endişeli gözlerle izlemeyi kesip hızlıca kollarının arasına aldı. "İyi misin ufaklık?" diye sordu. "Neyin var?"

Balkan Kızı, baba gibi gördüğü adama sıkıca sarıldı. Buna ihtiyacı olduğu o kadar belliydi ki bir süre öylece durdular. "Daha iyiyim," diye fısıldadı. "Önemli bir şey yok. Ben boşuna doktor olmadım, her zaman olduğu gibi kendi kendime bakarım."

Her zaman olduğu gibi ben de bakardım sana, Balkan Kızı. Hem de her zaman.

Onu kollarının arasından ayıran Yarbay Beton, "Oturun," dedi.

"Ne için çağırmıştınız, komutanım?" diye sordum.

Suratıma bakar bakmaz, "Senin neyin var?" dedi. "Sen de mi sarılmak istiyorsun?"

Balkan Kızı kıkırdadı. Yarbay Beton güldüğünü duyunca, ona doğru dönüp göz kırptı. Çok geçmeden bakışları bana geri dönmüştü.

"Bir şeyim yok, komutanım," dedim ifadesizliğimi koruyarak.

"Var bir şeyler ama yakında çıkar kokusu," dedi Yarbay Beton. Tam konuşacağı sırada kapı açıldı ve içeriye giren asker tekmil verdi. Yüksek rütbeden birinin geldiğini anladığımızda Yarbay Beton'la birlikte oturduğumuz yerden kalktık. Karşımızda Albay Fahrettin Alkorkmaz duruyordu. Selam verip, resmî bir şekilde dururken Balkan Kızı karşısındaki adamı tanımadığı için öylece oturmaya devam etti.

Bakışlarım onu bulduğunda kalkmasını işaret ettim. Oturduğu yerden kalkınca yüzünde mahcup bir ifade belirdi. Albay, "Sen rahatsız olma, kızım," diyerek içeriye girdi. Başıyla bizi selamladıktan sonra da gür bir tonla, "Rahat!" dedi.

Balkan Kızı'nın yanına geçip ona sıkıca sarıldı. "Hey gidi Ayhan'ın kızı," dedi. "Kocaman olmuşsun. Tıpkı baban gibi bakıyorsun. Korkusuz!"

Balkan Kızı kızaran yanaklarıyla, "Sağ olun, efendim," dedi.

"Geçin hadi, oturun," dedi Albay Alkorkmaz. "Konuşacaklarımız var." Bakışlarını Yarbay Beton'a çevirdi. "Başlamış mıydın?"

"Başlamak üzereydim, komutanım," dedi Yarbay Beton. Hepimiz omuzlarımız dik bir şekilde yerimize geçip oturduk. "Biliyorsunuz ki Talia günün birinde Makedonya'ya geri dönecek. Peter onu Admir'in elinde sanıyor. Günlerimiz oldukça kısıtlı. Onu aylarca burada tutamayız."

"Gidiş günü belli mi?" diye sordum. Keşke hiç gitmeseydi ve burada kalmaya devam etseydi ama bu neredeyse imkânsızdı.

Yarbay, "Değil," dedi. "Türkiye'deki işleri bitmeden onu geri göndermeyeceğiz." Masadaki kâğıtları toparladı. "Talia'yla her şeyi detaylıca konuşup aramızda bir sözleşme imzalamıştık. Bundan sonra Türk ordusuyla birlikte

hareket edecek," dediğinde kafamı salladım. "Peter'ın yanına sızıp bize her türlü bilgi akışında bulunacak. Eğer Peter'ı çökertebilirsek ITO'nun kalbini vurmuş oluruz."

"Evet, komutanım," diyerek onu onayladım. Balkan Kızı artık her şeyi bilerek Makedonya'ya geri dönecek ve Kalovski'nin yanında işe başlayacaktı. Kalovski Enstitüsü, ITO'ya kimyasal silah üretiyordu ve bunun akışını durdurmak konusunda bize yardımcı olacaktı. Her şey Peter'ın istediği gibi ilerlerken aslında bizim ekmeğimize yağ sürdüğünün farkında bile olmayacaktı.

Albay Alkorkmaz, her birimize ciddiyetle baktıktan sonra, "Detayları daha ayrıntılı bir şekilde konuşacağız," dedi. Her kelimesi önemli bir kararın habercisi gibi yankılanıyordu. Odayı dolduran sessizlik, sözlerinin ağırlığını daha fazla hissettiriyordu. "Tüm bunların dışında, yapmanız gereken bir şey daha var."

Balkan Kızı'yla aynı anda ona bakıp merakla, "Nedir?" diye sorduk.

Albay, bakışlarını Yarbay Beton'a çevirdi. Onun tepkisini ölçer gibi, "Beton, sen söylemek ister misin?" diye sordu.

Yarbay Beton gözlerini kaçırıp, hoşnutsuzca, "Siz devam edin, komutanım," dedi. "Pek onayladığım bir konu değil, biliyorsunuz. Emir sizinse uygulamak da bizimdir."

Albay Alkorkmaz, duydukları karşısında keyifli bir şekilde gülümsedi. Her ne oluyorsa Yarbay Beton'un bana öfkeyle bakışı, onun neşesini daha da artırmıştı. Neden böyle baktığını anlamamıştım. Albay, gülümsemesi daha da genişlerken, "Peki peki," dedi keyifle. "Kız tarafı olarak bir hayli haklısın."

Merakım iyice artmışken, "Olay nedir, komutanım?" diyerek araya girdim. Sesimde bir an önce cevap almak isteyen bir sabırsızlık vardı.

Albay Alkorkmaz gözlerini bizden ayırmadan, "Aranızda nikâh kıyıp anlaşmalı bir şekilde evleneceksiniz," dedi. Bizimle bir sırrı paylaşır gibiydi. "Hem de en kısa sürede." Dudaklarından dökülen bu beklenmedik kelimeler, ikimizin de şaşkınlıkla birbirine bakmasına neden oldu. Duyduklarımızın şokunu atlatmaya çalışıyorduk.

Ani bir sessizlik çöktü. Herkes odada bir bomba etkisi yaratan bu bilginin ağırlığını kendi içinde değerlendirmeye başladı. Albay Alkorkmaz'ın bu talimatı sadece bir görev değil, hayatlarımızda önemli bir dönüm noktası olacaktı.

6. KİBRİT

Bir kibrit yak...

Duyduklarımın şokunu atlatmaya çalışırken kaşlarım şaşkınlıkla yükseldi. "Aranızda nikâh kıyıp evleneceksiniz," diyen Albay Alkorkmaz'ın sözleri, zihnimde yankılanan bir çan gibi durmadan çalıyordu.

Evlenecektim. Hem de Balkan Kızı'yla.

Bu beklenmedik emir, beni derinden sarsmıştı.

İçimden defalarca tekrar ettim. Bu cümlenin gerçekliği her tekrarda biraz daha içime siniyordu. Karşımda oturan Balkan Kızı'nın yeşil gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Ormanları vadeden derin, yeşil gözleri şaşkınlıkla doluydu ve o da en az benim kadar donmuş bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Gözlerindeki şok dalgası, kirpiklerini bile kırpmadan donuk donuk bakmasına neden olmuştu. İkimizin de bu duruma ne kadar hazırlıksız yakalandığı yüz ifadelerimizden açıkça okunuyordu.

Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemeyerek, "Evlilik mi?" diye sordum. Zor da olsa bakışlarımı Balkan Kızı'ndan ayırıp Albay Alkorkmaz'a çevirdim. Yüz ifadesi, kararının arkasında sarsılmaz bir ciddiyetle doluydu.

Albay kafasını sallayıp, "Evet," dedi. "Onu kendi nüfusuna alacaksın. Kâğıt üzerinde senin karın olarak görünecek." Bu cümleler, havada asılı kalan bir yargı gibi üzerimizde ağır bir baskı yaratıyordu.

Gerçekten evlenecektik. Bu sadece bir görev değildi. Kâğıt üzerinde gerçek bir evlilik olacaktı.

Bunu nasıl çok normal bir şeymiş gibi söyleyebiliyordu ki? Biriyle evlenecek olmam, pazardan elma almak gibi kolay bir şey miydi?

Balkan Kızı çok geç olmadan, üzerindeki şaşkınlığı atıp, "Karı koca mı olacağız?" diye sordu. Karı ve koca. Çok garipti. Daha düne kadar her yerde onu ararken şimdi karı koca olmaktan bahsediyorduk.

Albay Alkorkmaz büyük bir soğukkanlılıkla, "Evet, karı koca olacaksınız," dedi.

Biraz daha öne doğru yanaştım. Operasyon için evlenecek olsak bunu bilirdim. Balkan Kızı Operasyonu'nu yöneten komutan bendim. Albay Alkorkmaz ve Yarbay Beton'la operasyonun bütün detaylarını konuşmuştum.

"Bunun nasıl bir evlilik olacağını anlayamadım," dedim. "Bu evliliği yapmamızı neden istiyorsunuz?"

Yarbay Beton bakışlarını yanımda oturan kadına çevirdi. "Talia, bize izin verir misin kızım?" dedi sert olmayan bir tonla. "Özel olarak konuşmamız gereken şeyler var."

Balkan Kızı kırgın bir sesle, "Benden bir şey saklamayın, lütfen," dedi. "Her ne konuşacaksanız ben de bilmek istiyorum. Bana evlenmem gerektiğini söylemediniz bile. Aramızda güven ilişkisini bu şekilde mi oluşturacağız?"

Yarbay istifini bozmadan, "Bu şimdi öğrenmen gereken bir şeydi," dedi. "Birbirimize güvenmekten başka yolumuz yok, Talia. Önce vatan, daha sonra sen. Bunu hiçbir zaman unutma. Evlenmeniz gerekiyorsa evleneceksiniz. İkinizin de bir seçim şansı bulunmuyor. Albay Alkorkmaz'la kararımız bu yönde."

Balkan Kızı yükselen sesiyle, "Benim sevgilim varsa ne olacak?" dedi. "Ya ben nişanlıysam? Nasıl böyle bir karar alabiliyorsunuz? Çok saçma!"

Albay Alkorkmaz, "Sadece kâğıt üzerinde olacak," diyerek lafını yineledi.

Bakışlarımı Balkan Kızı'na çevirdiğimde merakım gün yüzüne çıktı. "Makedonya'da seni bekleyen biri mi var?" diye sorarken kalbime bir ağırlık çöktü. Onu yıllar sonra bulmuşken gönlünün dolu olması her şeyi çıkmaza sokardı.

Gözlerimdeki ifadeye dikkat kesilip hızlıca, "Yok," dedi. "Ama olabilirdi." Yüreğime su serpilmişti. Beni ne kadar rahatlattığının farkında bile değildi. Bakışlarını Yarbay Beton'a çevirdi. "Bana bu anlaşmalı evliliğin gerekçesini söyleyin, lütfen. Niçin bunu istediğinizi bilmek istiyorum."

"Sana anlatacağım ama önce Yüzbaşı Barut'la konuşmam gereken şeyler var," dedi Yarbay Beton. Ona baktığımda Balkan Kızı'na hiçbir şey söyleyeceğini anlamıştım.

"Ne konuşacaksınız?" diye sordu Balkan Kızı.

"Bunu kurallar gereği seninle paylaşamam," diyerek geriye doğru yaslandı. Önemli bir şey olmalıydı. Gözlerindeki tedirginliği görmüştüm. "Görevle alakalı olsaydı seni mutlaka bilgilendirirdim. Lakin bu mesele, vatani görevin dışında kalıyor. Şimdilik sana Albay Alkorkmaz eşlik edecek."

Albay Alkorkmaz, "Biraz konuşalım seninle," diyerek oturduğu yerden kalktı.

"Peki," dedi Balkan Kızı, hoşnutsuz bir ifadeyle. "Çıkıyorum ama beni geçiştirdiğinizin farkındayım."

İsteksiz bir şekilde, Albay Fahrettin Alkorkmaz'la birlikte odadan çıktı. "Sizi dinliyorum, komutanım," dedim merakla. Yarbay Beton oturduğu yerden kalktı ve karşıma geçti. Düşünceli bakışlarıyla odanın içinde volta atarken konuşmasını bekledim.

Yarbay gözlerimin içine bakarak, "Bu evlilik, görev icabı değil, Ulukurt," dedi.

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden onunla evleniyorum?" Görev için olsaydı en başından haberim olurdu ve adımlarımı ona göre atardım.

"Talia Alaz için," dedi tek cümleyle. Kafam iyice karışırken alnımda derin bir çukur oluştu.

"Neden?"

"Balkan Kızı Operasyonu, ITO'nun kalbini yok etmek, Peter Kalovski'ye ulaşmak içindi," diye başladığında dikkatle dinledim. "Bunun için de tek yolumuz, yeğeniyle anlaşma yapmaktı. Talia'yı Türkiye'ye getirdik. Niçin burada olduğunun farkındaydı ve bizimle iş birliği yapmayı kabul etti. Asıl iş bundan sonra başlayacak."

"Peki, operasyon tamamlandı mı?" diye sordum. "Bizimle sözleşme imzaladığını söylemiştiniz."

"Makedonya'ya geri döndüğünde operasyon tamamen bitmiş olacak," dedi. "O zamana kadar devam edecek. Duruma göre ülkesine dönmeyi erteleyebilirim. Evlilik için biraz daha burada kalması gerekebilir. Daha alacağı eğitimler de var. Onu öylece geri gönderemeyiz."

Bizimle anlaşma yaptığı takdirde ona bazı eğitimler verecektik. Hayalet Timi'nden öğreneceği bazı şeyler vardı. Silah kullanmayı biliyordu fakat profesyonel değildi. Eksiği çoktu. Askerî eğitimleri bir an önce almasını istiyordum.

"Neden evlenmemiz gerektiğini söyleyecek misiniz bana, komutanım?" derken sabırsızlığım kendini yine belli etti.

"Bana anlattığın olay..." diyerek sıkıntıyla ofladı. "Eğer Peter Kalovski onu akıl ehliyetinden yoksun kılmak istiyorsa vasisi olur ve reşit olmasına rağmen üstünde söz hakkı iddia eder. Onun adına kararlar verir, kafasını pencereden dahi dışarı çıkartmaz ve bunu da kanun yoluyla sağlar. O zaman elimiz kolumuz bağlanır. Eğer Talia'yı bir bağımlı gibi gösterip tanıklıktan çıkarmak istiyorsa elimizi çabuk tutmalıyız."

Kendimden emin bir şekilde, "Onu koruyabilirim," dedim. "Hem de her şeye karşı." Bu vatanı koruduğum gibi onu da korurdum.

Elini omzuma koyup yavaşça sıktı ve babacan bir tavırla, "Koruyacağını biliyorum, Ulukurt," dedi. "Kan bağı olan kişi vasisi olabilir. Peter onun akrabası olduğu için vasisi olacak. Buna ek olarak kişinin eşi de vasisi olabilir. Tam olarak bu yüzden senden bu evliliği yapmanı istiyorum," dedi kesin bir dille. "Böylelikle ne yaparsa yapsın Talia Alaz bizim korumamız altında olacak. En çok da senin."

"Doğru mu anladım?" diye sordum. "Peter Kalovski yeğenini deli ya da bağımlı gösterip üzerinde söz hakkına sahip olmasın diye Balkan Kızı'yla evlenecek miyim?" Kişinin eşi vasi olabiliyorsa onunla evlendiğim için ben söz hakkında bulunabilirdim.

"Tam olarak böyle," dedi.

"Komutanım, buna gerçekten gerek yok," dedim hızlıca. Kolayca kabul edeceğim bir şey değildi. "Uyumam, yemem, içmem, gözümü dahi kırpmam ama onu korurum. Onu bir alyansa hapsederek mi koruyacağız? Eğer evliliğin amacını öğrenirse bir yalan üzerine evlenmiş olacak. Onu kandırmış oluyoruz ve bu bana doğru gelmiyor."

Bana ters bir bakış attı.

"Niye doğru gelmiyormuş?"

"Benimle evli olacak."

"Benimle mi evli olacak, dingil? Seninle evli olacak tabii!" dedi kükrercesine. Öfkelenmeye başlamıştı. Dünden razı olacağımı sanıyordu ama benim kabul etmeyeceğim gözlerimden rahatlıkla okunuyordu. "Üstelik niçin ve nasıl evlendiğini kimseye söylemeyeceksin. Bu evliliğin kâğıt üzerinde olduğunu sen, ben ve Talia bilecek. Geri kalan herkes gerçek bir evlilik olduğunu sanacak."

"Kâğıt üzerinde olsa bile yine de Balkan Kızı'na yalan söylemiş olacağız," dedim inatçılığım baş gösterirken. "Amacımız onu korumak, bunu anlıyorum. Emin olun, onu başta ben korurum. Fakat yalan söyleyerek korumaya çalışmak doğru mu? Etrafındaki herkes zaten ona yalan söylemiş. Güvenmek onun için zor. Bunu tekrarlayıp duruyor. Gerçeği öğrenirse bize hiçbir zaman güvenmez."

"Ona her şeyi anlatamayacağımızı biliyorsun," dedi. Hoşuna gitmese de yapmak zorundaydı. "Onun iyiliği için bazı gerçekleri ondan saklayacağız. O sadece korunmak amacıyla ve Türk vatandaşlığı almak için evlendiğini sanacak. Aslında amacımız farklı olacak."

Kaşlarım havalandı.

"Türk vatandaşlığı mı?"

Yarbay Beton masaya sertçe vurdu.

"Kalovski onu ve kardeşini vatandaşlıktan çıkartmış. Türkiye Cumhuriyeti kimlikleri bulunmuyor."

"Kahretsin!" dedim kendimi tutamayıp. "Her gün bir şey çıkıyor. Allah bilir, daha neler yaptı?"

"Evlilik yaptığınız takdirde, kısa sürede tekrardan Türk vatandaşlığına sahip olur," dedi. Ne derse desin sakinleşmeyecektim. Peter'ın elimden çekeceği vardı.

"Evlilikten başka yol yok mu?"

"Yok," dedi. "Evlenirken resmî nikâh için birkaç test yaptırmanız gerekecek. Prosedür gereği. O sırada, şu bahsettiğin bağımlılık durumu için de test yaptırırız. Anlama ihtimali de düşer ve duruma göre tedavi yöntemlerine bakarız. Ne testi yapılacaksa sen de yaptır ki olayı çakmasın."

"Bilmem farkında mısınız ama kendisi doktor," dedim. "Üstelik bizi suya götürüp susuz getirir. Gözünden kaçacağını sanmıyorum."

"Doktor ama buranın yasasından haberdar mı?" dedi. "Prosedürlerin değiştiğini, böyle olması gerektiğini söyleyerek testlerini yaptır. Sonuçları elimde istiyorum. Onu sağlığına kavuşturacağız. Diğer türlü kendi kendini yiyip bitirecek."

Evlenmeyi hiçbir zaman düşünmemiştim. Çoğu zaman başımı kaşıyacak vaktim bile olmamıştı. Lise ve üniversite hayatım askerî eğitimlerle geçmişti. Adam akıllı sosyal çevrem olmadığı için ablam benim yerime sosyal medya hesapları kurarak arkadaş edinmemi sağlamıştı. Çevremdeki kadınların hepsi onun bulduklarından ibaretti.

Bir kadınla kendi isteğimle sevgili olmamıştım. Görüştüğüm, takıldığım, konuştuğum kadın çok olmuştu ama ciddi anlamda ilişkim hiç olmamıştı. Yıllar sonra Balkan Kızı'nı görünce, hiç hayal etmediğim şeyleri onunla hayal ederken bulmuştum kendimi. İnsan el ele tutuşmayı hayal eder miydi? Ben Balkan Kızı'yla el ele tutuştuğumu hayal ediyordum çünkü çok basit olan bir şey bana hep imkânsız geliyordu.

Şimdi de aramızda hiçbir şey yokken evlenmem gerekiyordu.

Düşüncelere dalmışken, Yarbay Beton elini omzuma koyup yavaşça sıktı. "Bu bir görev değil," dedi. "O yüzden sana emir veremem. Ben bunu senden bir abi, bir baba olarak istiyorum. O kıza bir hayat borçluyuz. Evlilik konusunda senden başkasına güvenemem. Bu evliliği yalnızca seninle yapabilir."

"Komutanım," dedim yavaşça yutkunup. "Yüzümün hâlini bilmiyor musunuz? Eğer benimle evlenirse bu yüze bakmak zorunda kalacak. Her zaman

dağda bayırda olmayacağım, şehir içinde de rahatça maske kullanamam. Eğer bu evlilik gerçek gibi olacaksa bu kız benimle bir yere gitmek istemeyecek mi? Maskeyle mi gideceğim? Mecbur çıkaracağım." Maskeyi çıkarmaktan nefret ediyordum. Önceden maske takmaktan nefret ederdim şimdi ise maskeyi çıkarmaktan. "Çıkardığımda da yanındaki adamın yüzüne bakıp ona üzülecekler, bana da acıyan gözlerle bakacaklar."

"Oğlum," dedi. Bu kelime daha fazla canımı acıtamazdı. Keşke böyle hitap etmeseydi bana. Babam bile *oğlum* demezdi. "Sana o zaman da demiştim ama beni dinlemedin. Yüzünün bu hâlde olması savaşçı olduğunu gösterir. Eğer bu senin için sıkıntıysa yine savaşçı olduğun içindir. Bunu dert ediyorsan bir psikoloğa gidip destek almak, seni yarım porsiyon savaşçı yapmaz. Niye tedavi olmuyorsun?"

"Tedaviye devam ediyorum ama geri dönüşü yok. İyileşecek bir yaraya sahip değilim," dedim umutsuz bir tonla. "İzin günlerimde ancak Barış'ın tedavisiyle ilgileniyorum çünkü onun sağlığı daha önemli. Benim en azından kardeşlerim var fakat Barış'ın kimi kimsesi yok."

"Barış yalnız değil! Yanında ben varım! Hayalet Timi var! Kasırga var! Devleti var!"

"O öyle hissetmiyor," dedim açıkça.

Barış ağır bir depresyondaydı. Ben yaşadığı için her gün dua ederken Barış yaşadığı her güne lanet ediyordu. Onu anlayamazdım. Dışarıdan konuşmak kolaydı. Ben yüzümdeki yara yüzünden insan içinde maskemi çıkarmazken o, olmayan bacaklarıyla hayatına devam etmeye çalışıyordu. Onun için hayat daha zordu.

"Anlaşılan geçenlerde attığım fırça ona az gelmiş. Birkaç güne onu ziyaret etsem iyi olacak," derken gözlerine bir hüzün yerleşti. "Ama seni ne yapacağız? Kaç asker yetiştirdim, biri de senin gibi çıkmadı! Sen nasıl bir adamsın, lan? Timdeki herkes maske takmak zorunda, bu uymanız gereken bir kural. Yüzünüzü kimse bilmemeli, bu da önemli bir kural. Sen izin günlerinde bile maske takıyorsun, lan."

"Alışkanlık."

"Sikerim alışkanlığını!" dedi sinirle. "Neresi alışkanlık bunun? Basbayağı yüzünden çekiniyorsun. Çekinmeyeceksin, oğlum. Yüzünü gören her insana, bu vatanın kolay korunmadığını göğsünü gere gere göstermen lazım!"

"Öyle kolay değil işte," dedim beni anlamayacağını bile bile. "Umay ablamın küçük kızıyla oğlu bile maskeli olduğum hâlde benden çekiniyor. O yüzden, beni ne kadar az insan görürse o kadar iyi. Zaten bir gölge asker olmak için yetiştirildik. Ben hâlimden memnunum."

Çocuk aklıyla benden korkmaları normaldi. Ablam çocuklarını bu duruma alıştırmaya çalışmıştı. Başlarda bu durum hepimize eziyet olduğu için yanlarına daha az gitmeye başlamıştım ama sonunda beni maskeli görmeye alışmışlardı.

"Sen bu ülke için savaşıyorsun," dedi kelimelerin üstüne basa basa. "Aldığın yaralar seni sen yapar."

Yara insanı değiştirirmiş, ben değişmiştim artık. Başka bir yere bakmaya başladım.

"Balkan Kızı bu yüzü hak etmiyor."

"Evet, o kız en iyisini hak ediyor," dedi.

Bunu biliyordum. Annem bile rüyalarıma girip bunu söylüyordu. Ona bir hayat borçluydum. O her şeyin en iyisini hak ediyordu. Beni değil, yaralı yüzümü değil.

"Senden iyisini bulacak da değil! Bakılmayacak bir yüzün varmış gibi konuşmayı da kes artık," diye devam ederken öfkesi iyice artmıştı. "O kız küçüklüğünden beri gözlerinin içine bakıp dururdu. Yaralarını, nasıl bir yüze sahip olduğunu umursayacağını mı sanıyorsun?"

Herkes umursardı. O umursamasa bile çevresi umursardı. Kimsenin ağzı torba değildi ki. Biri benim yüzüm için ona laf eder, canımı sıkardı. Ben zaten kendimden geçmiştim. Yüzüme laf etmeleri beni etkilemezdi. Değil yüzüm, bu vatana canım fedaydı. Ama onu üzerlerse işte o zaman kıyameti koparırdım.

"Benim gecem gündüzüm yok," dedim. "Yarınım yok. Elim silah tutmaktan çelik, tenim ise barut kokuyor. Günlerce duş almadığımız, insan yüzü görmediğimiz zamanlarımız oluyor. Gölge gibiyiz. Yok gibiyiz. Benim bir hayatım yok ve benim bir hayatım yokken ona da bir hayat veremem. Sadece hayatından çalmış olurum. Hem ben şehit olursam ne olacak? Arkada mı bırakacağım onu? Bu kız şehit karısı mı olacak?"

"Barut..."

Konuşmaya devam edip, "Bu kızın anasıyla babası zaten şehit olmadı mı?" dedim. "Bir de benim şehit olmam..."

"Oğlum, sen bu kıza ne ara deli divane âşık oldun?" diye sorması beni kendime getirmeye yetmişti.

Beni bozguna uğratan sözleriyle düşüncelere dalarken söylediklerini kafamda tarttım. Ben bu kıza âşık mıydım? Bu yüzden mi böyle olur olmaz şeyler düşünüyordum? Ablam da buna benzer bir şeyler söylemişti. İçimde ona karşı açıklayamadığım hisler vardı ve bu hisler yeni oluşmamıştı. Yıllar

önce hastanede bana bakarken gönlümde yer edinmişti. O zamandan beri kalbimdeydi. Yüzünü görmesem de sesini duymasam da benimle yaşamıştı.

"Görmeden sevmek, ibadet değil mi?" demiş Cemal Süreya.

Ne çıkar yanımda olmasan. Kalbim senden ibaret değil mi Balkan Kızı?

Yarbay sözleriyle beni tokatlamaya devam etti. "Öküzün trene baktığı gibi niye bakıyorsun, sikik? Sen bu kızı ne ara gördün de âşık oldun? İlk kez görmedin, öyle değil mi? Ne zaman gördün?" diye sorduğunda ileriye gittiğimi fark ettim. "Sorularıma cevap ver!"

"Komutanım," dedim. "Ben sadece olabilecek ihtimaller üzerinden konuşuyorum. Bir dakika sonramız bile belli değil."

"Lan, ben sana ömür boyu evli kalacaksın demedim," diyerek kükredi. "Asıl operasyonumuz bitene kadar evli kalacaksın. Bu operasyon ömür boyu sürmeyecek, Barut! Öncelikle bunu aklına sok. Yıllar önce başlatılması gereken bir operasyondu bu. Geç bile kaldık, geç!"

Asıl operasyonumuz, Balkan Kızı Makedonya'ya döndüğünde başlayacaktı. Bize bu operasyonda o da eşlik edecekti.

"Balkan Kızı Operasyonu bittiği takdirde diğer operasyonun hızlanması için talimatları vereceğim," dedim. "Belki evlenmeye bile gerek kalmaz, acele etmemekte fayda var."

"Hiç vaktin yok! En az altı ay, en fazla bir sene evli duracaksınız! Duydun mu beni? Ben size ne diyorum, he? Ne diyorum, lan? İtoğluitlerin tek bir tanesi bile sağ kalmayana kadar size ölmek yok! Unut sen şehitliği falan. Size ölmek de şehit olmak da yasak!"

"Peter Kalovski cezasını çekmeden, ona yaşattığı her şeyin hesabını sormadan ölmeyi düşünmüyorum, komutanım."

Bir sonraki hedefim kesinlikle oydu ve hedefi ortadan kaldırmadan rahat nefes almayacaktım.

"Kızla da sanki mahşere kadar evli kalacakmışsın gibi konuşma. Onu sana yâr edeceğimi mi sanmıştın?"

"Zaten evlenip çocuk yapacak hâlim yok, komutanım," dedim.

"Sadece kâğıt üzerinde bir evlilik olacak. Kendini sakın kaptırma. Önünde sonunda bir çırpıda boşanacaksınız. Sakın kıza âşık olayım falan deme. Oynayıp durduğun kibritleri götüne sokar, ateşe veririm seni. Gerçeği timin dışındaki hiç kimse bilmeyecek. Ailen bile bilmeyecek, Barut Ulu!"

Şeytan diyordu ki Balkan Kızı'yla evlen, onu kendine âşık et, bir de çocuk yap ve Âkif Cesur Beton'un kucağına verip, "Al, bu da torunun," de. Neye uğradığını şaşırırdı ama dua etsin, ben şeytanın tarafında değildim.

"Umay ablam bizi gördüğünde her şeyi anlar," dedim istifimi bozmadan. Şeytan yesvese verip duruyordu zaten. "Gözünden hiçbir şey kaçmaz. Bu evliliğin sahte olduğunu anlayacaktır. Cin gibidir o. Ortalığı birbirine katar."

"Anlamaması için her şeyi yapacaksın," dedi keskin bir ses tonuyla. "Karısına çok âşık adam rolünü iyi oyna diyeceğim ama buna hiç gerek kalmayacak gibi." Bu durumdan hiç mutlu değildi.

"Ona âşık olursam bunu söyleyecek kadar da açık yürekli olurum," dedim. Balkan Kızı yüreğimde yer ediğinden beri emin olamadığım hislerim vardı. O yanımda, birkaç milim ötemde kaldıkça, bu hisler giderek yoğunlaşmıştı. "Sevdamın sonuna kadar giderim, karşımda da kimse duramaz. Her ne düşünüyorsanız..."

"Kıza Ötüken diye seslenen ben miyim? Birine böyle sesleniyorsan o kişi evlenmek istediğin kişidir zaten," dedi. Bana Ötüken'i anlatan da Âkif Cesur Beton'du. Daha küçüktüm. İlçeleri, illeri, ülkeleri bile bilmezdim. Bana Ötüken diye bir diyardan bahsedip dururdu. Başta orayı efsanevi bir yer sanmıştım ama büyüdükçe gerçekliğini kavramıştım.

Bir gün sevdiğin olursa şayet ona Ötüken diye seslen, demişti. Sevdiğim olmuştu sanırım. Sanırım diyordum çünkü emin olamıyordum. Sevda dedikleri şey, böyle yürek ağrıtır mıydı hep?

Lafımın arkasında durarak, "Bakışları Ötüken," dedim. "Ötüken gibi bakıyor, komutanım. Öyle bakana başka ne diyeceğim?"

"Ben bu hayatta yalnızca bir kişiye Ötüken diye seslenip iltifat ettim. Üstünden yirmi yıl geçti, yine de o kişi benim için Ötüken'dir!" dedi. Kimden bahsettiğini bildiğim için bakışlarımdaki duygu silindi. "Sen kime, ne anlatıyorsun?"

"Peki, neden o kişiyle evlenmediniz?" dedim yoğun bir merakla. "Hani Ötüken diye seslendiğimiz kişi, evlenmek istediğimiz kişiydi?"

Bakışlarını benden kaçırıp birkaç adım attı ve sırtını döndü.

"Beni beklemedi. Geri geldiğimde de her şey için çok geçti. Onu başkasıyla evli buldum. Artık başkasının helaliydi. Ama bu, benim için Ötüken olduğunu hiçbir zaman değiştirmedi."

Onun sevdası gerçekti. Gerçekti çünkü aradan yıllar geçmesine rağmen gözünün ucuyla bile kimseye bakmamıştı. Âkif Cesur Beton'u, kendimi bildim bileli tanıyordum. Hayatımın her anında vardı.

"Beklemiştir belki de," dedim buruk bir sesle.

Sert bakışlarını bana çevirdiğinde büyük bir inatla, "Beklemedi!" dedi. "Başkasıyla evlendi!"

Başkasıyla evlendi.

Bir anlığına, Balkan Kızı'nın başkasıyla evlendiğini düşündüm ve yüreğimdeki ağrı giderek arttı. Dayanılmaz bir acıydı. Kaburgalarım parçalanmıştı sanki. O parçalanan kemikler kalbime batmıştı. Yarbay bu acıya nasıl dayanmıştı? Nasıl dayanıyordu? Düşüncesi bile beni mahvetmişti.

"Ablam..." dediğimde sert bakışları yumuşadı. Hiç dayanamazdı ablama. Adı geçtiğinde bile kendini tutamazdı. Onun kırgın bakışları arasında konuşmaya devam ettim. "Umay ablam sizi çok bekledi, komutanım. Ben şahidim. Biliyorum. Gördüm. Ablam diye demiyorum. Gerçekten çok bekledi. Yemedi, içmedi, geleceksiniz diye pencerenin önünde çok bekledi."

Yüzündeki ifade ciddi bir hâl aldı. Duymaya tahammülünün olmadığı aşikârdı. "Sus, Ulukurt," dedi acı bir tonla. "Bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanı."

Odanın kapısı sertçe açıldı ve Balkan Kızı içeriye girdi. Oldukça sinirliydi. Göğüs kafesi sertçe yükselirken, bakışları ikimizin arasında gidip geldi.

Asker de peşinden içeriye girdi. "Komutanım," diyerek selam verdi. "Özür dilerim, kendisi bir anda girdi. Tutamadım." Yarbay kafasını tamam der gibi sallayınca asker dışarı çıktı.

"Çıkar o maskeni."

İlk söylediği şey bu olunca ona garip bir ifadeyle baktım. İçeri girer girmez aklına nereden gelmişti bu?

Kaşlarımı çatıp, "Kapı tıklatmayı bilmiyor musun sen?" dedim çocuk azarlar gibi.

Yeşil bakışları direkt olarak bana bakarken, "Maskeni çıkar," dedi.

"Bana emir vermeyi kes, Balkan Kızı!"

Yarbay uyarır bir tonla, "Ulukurt!" dedi.

Hafif aralık duran kapı tekrar açıldığında içeriye Albay Alkorkmaz girmişti. Yarbay Beton'la birlikte hazır ola geçip, asker selamı verince, "Rahat olun," dedi.

Albay Alkorkmaz, elindeki dosyayı bana doğru uzattı. Dosyanın ne olduğunu bilmeden aldım ve bacağımın hizasında tuttum. "Sana ait bilgiler burada yer alıyor, Yüzbaşı Barut," diye başladığında ifadesiz bir şekilde onu dinliyordum. "Aldığın eğitimler, katıldığın operasyonlar, içinde bulunduğun timler ve görev aldığın harekâtlar... Talia Alaz'ın kimle evleneceğini bilmeye hakkı vardı."

Buna şaşırmadan edememiştim.

"Komutanım," dedim endişeyle. Balkan Kızı bu yüzden mi hızla içeriye girmişti? Benim kim olduğumu öğrenmiş miydi yoksa?

"Ne zaman istemeye gelirsin?" diye soran Albay Alkorkmaz'a anlamayan bir ifadeyle baktım.

"Anlamadım, komutanım," dedim.

"Talia Alaz'ın burada kimsesi yok. Kendisi misafirimiz," dedi Albay Alkorkmaz. "Yarbay Beton'la birlikte onun ailesi olacağız. Çiçeğini, çikolatanı ve aileni alıp gel. Kızımızı usulüne göre istemek için en kısa zamanda evime gelin."

"Her şeyin kâğıt üzerinde olacağını sanıyordum, komutanım," derken bakışlarım Yarbay Beton'a doğru döndü. Hiç bana bakma, der gibi bakıyordu.

"Bizler öyle bileceğiz elbette," dedi Albay Alkorkmaz. "Ama etraf öyle bilmeyecek, hiçbir pürüz istemiyorum. Her şey normalde nasılsa öyle olacak. Yarbay Beton söylemiştir, timindeki askerler bile gerçeği bilmeyecek."

"Anladım, komutanım ama istemeye gerek var mı ki?" dedim. "Kendisinin bu evliliğe rızası varsa nikâh kıymak yeterli olacaktır."

"Rızası var, evet," dedi Albay Alkorkmaz. "Talia Alaz her konuda bize güveniyor. Onun bu güvenini boşa çıkarmayacağız. Ailen bu durumu normal karşılarsa direkt aile arasında nikâh da olur."

Umay ablam kırk gün kırk gece düğün yapma kapasitesine sahipken sade bir nikâhla evlenmeme hayatta izin vermez, başımın etini yerdi.

"Kimsenin içine şüphe düşürmeye gerek yok, komutanım," dedim kabullenmiş bir ifadeyle. "Ailemle birlikte istemeye geliriz."

"Benden biraz zor alırsın ya kızı, hadi bakalım," dedi Yarbay Beton.

"Oldu olacak istemeye geldiğimizde vermeyin, komutanım," dedim dehşete düşmüş bir şekilde.

"Vermem," dedi Yarbay Beton. "Benim manevi kızım değil mi? Ayhan abim bana emanet etti. Canımı sıkma benim. Yüzünü bile göstermem sana."

"İşin şakasındayız tabii," dedi Albay Alkorkmaz. "Vize başvurusu için kanıta ihtiyacınız olacak. Konsolosluğa ne kadar çok fotoğraf gösterirseniz vizenizi o kadar çabuk alırsınız."

Aynı durum Balkan Kızı için de geçerliydi. O da vize için Türkiye'ye başvuracaktı. Evlilik yoluyla alacağı için kanıt gerekiyordu.

"Sizi baş başa bırakalım, belli ki konuşacaklarınız var," dedi Yarbay Beton. Yanıma doğru gelip daha kısık bir sesle, "Onu üzecek tek bir şey söylersen

elimden kurtulamazsın. Bir daha ona sesini yükselttiğini duymayacağım, Ulukurt!" dedi.

"Emredersiniz, komutanım."

Albay Alkorkmaz ve Yarbay Beton odadan çıktıktan sonra Balkan Kızı'yla tek kalmıştım.

"Niye kıvranıp duruyorsun?" derken kafam kazan gibiydi. "Ne soracaksan sor artık."

Bir şeyleri anlamış gibi bakıyordu artık.

Islattığı dudaklarıyla, "Neden yüzünü gizliyorsun?" diye sordu. Bakışları bakışlarıma kenetlenmiş bir hâldeydi. Tam dibimde durup elini maskemin üzerine yerleştirdi. "Bu kadar gizlemen normal değil. Yüzünde bir şey mi var? Bu yüzden mi uyurken bile maske takıyorsun?"

Elinin tersiyle yanağımı okşarken ince kumaşın varlığından dolayı dokunuşunu hissediyordum. Parmak uçlarında yükselip dudaklarını maskenin üzerinden yanağıma bastırdı. Tam da yara izimin olduğu yeri öpüyordu. Hafifçe geri çekilip tekrar öperken bakışlarını bakışlarımdan ayırmıyordu.

İçimdeki ateş böcekleri yerlerine geçerken tenimi bir sıcaklık kaplamıştı. Dudakları tenime değmemesine rağmen dokunuşu karşısında neredeyse kül olacaktım. Dudaklarının sıcaklığını rahatlıkla hissederken elinin tersiyle tekrar okşadı. Tekrar ve tekrar.

Onu kolundan tutup kendimden uzaklaştırdığımda, "Yapma, Balkan Kızı," dedim.

"Uzaklaştırma beni kendinden," diye fısıldadı. "Aramızdaki duvarı yıkmaya çalışıyorum. Yıllar önce zorla terk ettiğim ülkeye geri döndüm. Kimim kimsem yok ve kardeşimden kilometrelerce öte uzaktayım. Çocukluk aşkımla anlaşmalı bir evlilik yapacağım fakat evleneceğim kişinin yüzünü bile bilmiyorum. Çünkü kendisi gizli bir asker. Ben kiminle evleneceğim? Yüzünü görmeye, bilmeye hakkım yok mu?"

Kirpiklerinin altından yalvaran gözlerle bakarken kendime lanet etmeye başladım.

"Albay Alkorkmaz'ın verdiği dosyayı inceledim," dedi yavaşça yutkunurken. "Soyadını öğrendim, sana dair birçok şeyi öğrendim. Aklımda kalan tek isim Ulu'ydu." Kendimden uzaklaştırmama rağmen bana tekrar sokuldu. "Ulu *ljubov moja*."

Soyadımı ben de unutmuştum. Hatırlamak da istemiyordum çünkü babama dair her şeyden nefret ediyordum.

"Ben, Talia Alaz Boratav olacağım," derken gözleri ışıl ışıldı. "Barut Ulu Boratav'ın karısı olacağım."

Adımı soyadımı öyle bir söylemişti ki içimdeki nefret tohumunun üstüne âdeta toprak dökülmüştü.

Barut Ulu Boratav'ın karısı olacağım.

Balkan Kızı benim karım olacaktı.

Dudaklarını yanağıma sürttüğünde daldığım düşüncelerden hızlıca sıyrıldım. Kısa bir anlığına gözlerimi kapadım. Yapmamalıydı. Dudağını o sikik kumaşa sürtmemeliydi. Beni çıldırtmaya yemin etmiş gibiydi.

"Genelde başını hep bu tarafa doğru yatırıyorsun," dedi bilmiş bir tavırla. "Oraya pek dokunmuyorsun. O gün maskeliyken de sadece bu tarafın tamamen kapalıydı." Elinin tersiyle tekrar dokundu. "Ben kiminle evleneceğimi bilmek istiyorum. Bana şimdi yüzünü göster," diye ısrar ederken yanağını öpmekten kuruttuğu dudaklarını diliyle ıslattı. "Göster ki gerçekten dudak dudağa olalım, Barut Ulu Boratav."

İnce kollarını boynuma dolayıp, itmemden korkarak sıkıca sarılıyordu. Küçükken de arsızın tekiydi. O yüzden bu hareketlerine şaşırmıyordum.

İsteksizlik ve belirsizlikle, "Balkan Kızı," dedim. Her harf dudaklarımdan zorla çıkıyordu. Karşımda duran yüzü, bu zorunlu ve beklenmedik olan evlilik fikrini daha da gerçek kılan bir ayna gibiydi.

"O yüzünü görmem gerekiyor," dedi. Sesinde derin bir acı vardı. Sanki bu sözleri söylemek ona fiziksel bir acı veriyormuş gibiydi. Umutsuz bakan gözleri, derin bir çaresizlikle gözlerimde cevap arıyordu.

Durumu daha iyi anlamaya çalışarak, "Neden?" diye sordum. "Ne oldu bir anda? Niye bu kadar ısrar ediyorsun?"

Gözleri dolmuştu. Her kelime zorla çıkıyordu ağzından. "Senin yalnızca küçükken bildiğim Ulu olmadığını düşünüyorum," dedi titreyerek. Neredeyse ağlayacak gibiydi. "Yalvarırım. *Ve molam.* Aklımdaki tüm soruları cevapla. Yüzünü bana göster."

Anlamıştı.

Her şeyin farkına vardığını görebiliyordum. Gözlerindeki değişimi, yüzündeki çözülmeyi hissedebiliyordum. Balkan Kızı, aramızda sadece çocukluk anılarından ibaret olmayan, daha derin, daha karmaşık bir bağ olduğunun farkındaydı. Bu bağ, belki de geçmişte bir yerde, bir zamanlar ikimizin de unutmaya çalıştığı bir hikâyeyi barındırıyordu.

Bir yara, bizi tekrar birbirimize bağlamıştı.

Onun bu talebi, aramızda asırlar öncesine dayanan, çözülmemiş, gizli kalmış duyguların bir yansıması gibiydi. İçimde bir sızı hissettim. Balkan Kızı'nın yüzündeki acı ve umutsuzluk, benim de içimi acıttı. O, bu maskeyi çıkarmamla birlikte, geçmişin kapılarını aralamamızı, belki de aramızdaki gerçek hikâyeyi yeniden keşfetmemizi umuyordu.

Ona istediğini verecektim.

Pes ederek, "Tamam," dedim. İçimde bir çelişki vardı ama bir gün nasılsa yüzümü görecekti. Sonuçta evlenecektik. En azından yüzümü gördükten sonra evliliğimiz için bilinçli bir karar vermesi, her ikimiz için de daha sağlıklı olurdu.

Yavaşça yutkunup, cümlelerimi dikkatle seçerek, "Eğer evlenmek istemezsen anlarım ben," dedim. Sesimdeki hafif titreme hissediliyordu. İtiraf etmek gerekirse bu konuşmayı yapmak beni oldukça zorluyordu. "Rahatsız olursan da maskeyi hiçbir zaman çıkarmam. Yüzümü görmek zorunda değilsin. Zaten maskeyi çıkarmıyorum, yani benim için bir şey değişmez. Sadece söylemen yeterli."

Balkan Kızı heyecanla, "*Davay davay*," dedi. Gözlerindeki ışıltıyla yüzündeki tebessüm yüzünden merakını gizleyemiyordu. "Ben meraktan öleceğim diyorum, sen hâlâ konuşuyorsun. Beni vazgeçiremezsin!" dedi neşeyle.

Bana daha çok yaklaşınca dudaklarını kumaşın üzerinden dudaklarıma sürttü. Hızlıca çenesinden tutup dudaklarını benden ayırdım ve alnımı alnına yasladım. "Yapma şunu," dedim acı çeken bir tonla. "Yapma, Balkan Kızı."

"Heyecanlandım sadece."

Bu kız her heyecanlandığında beni böyle öpecek miydi?

Maskenin ucunu kavradım. İrileşen gözlerinde büyük bir merak vardı. Üniformanın altına sıkıştırdığım kısmı çıkarıp çektim.

"Gerçekten mi?" dedi gözlerine yerleşen hayal kırıklığıyla. "Kaç tane maske takıyorsun?"

"Ne olur ne olmaz diye iki tane takıyoruz," dedim. "Böyle senin gibi meraklılar çekip çıkarırsa yüzümüze kolayca ulaşamasın diye."

"Bazen çekip çıkarasım gelmedi değil," derken gülümsedi. "İyi ki yapmamışım yoksa rezil olurdum."

Diğer maskeyi kavrayıp, daha fazla oyalanmadan alt kısmını çıkardım. Tepeden tutup çektiğimde uzayan saçlarım alnıma döküldü. Bakışlarım onun yeşil gözlerine kenetliyken saçlarımı düzelttim.

Ötüken bakışları donuklaştığında eş zamanlı olarak belime sarılı olan kolları da gevşedi. Eli, boynunda takılı olan asker künyesine doğru gitti. Yüzündeki ifade tamamen düştüğünde bir adım geriye gidip benden tamamen uzaklaştı. Dişlerimi sıktığım için çenem kasılırken ona bakmaya devam ettim.

"Sen..." dedi. Makedonca konuşmuştu. Sonra ne dediğini fark etti ve anladığım dilde konuşmaya başladı. Bana bakmıyordu. Bakamıyordu.

Maskeyi tekrar takmak istiyordum ama takarsam bir daha hiçbir şekilde açmayacağımı da biliyordum.

Gözleri kızarmıştı. Gözyaşları inci taneleri gibi akıp yanağına doğru süzülürken, "Yara izin..." dedi ve dudaklarından bir hıçkırık koptu. Yüzüme de gözlerime de bakmıyordu. Benim olduğum yere asla değmiyordu bakışları.

Bakılmayacak kadar kötü müydü yüzüm?

Ben bile yüzüme bakmaya katlanamıyor, nefret ediyordum. O nasıl bakacaktı ki?

Keşke maskemi çıkarmasaydım ve ona yüzümün ne hâlde olduğunu göstermeseydim. Keşke yüzümden yara almasaydım. Elimdeki maskeyi sıkarken olduğum yerde kalakaldım.

"Bana nasıl söylemezsin?" dedi yüksek bir sesle. Hırçın bir tavırla, farklı bir dilde söylemişti bunu. "Bana nasıl söylemezsin ya?" derken Türkçe konuşmuştu. Kendinden geçmiş bir hâlde öfkeyle bağırıyordu. "Yıllar önce tedavi ettiğim, başında beklediğim, ölmek üzere olan o askerin sen olduğunu bana nasıl söylemezsin? Sen o yaralı askersin! Sen, ben ölmesin diye dua ettiğim o askersin, Ulu! Bunu bana nasıl söylemezsin?"

Bir kibrit yak...

Geçmiş - Yıllar Önce

Umay Boratav gençlik yıllarında, her fırsatta annesinin yolundan gitmeyeceğine dair yeminler ederdi. Onun sürekli fedakârlıkta bulunmasını, kendi hayallerini ve isteklerini ikinci plana atmasını izlemek, Umay'ı çıldırtırdı. *Ben asla annem gibi olmayacağım*, derdi. Annesinin sabahlara kadar mutfakta çalışmasını izledikten, evin bütün ağırlığını tek başına taşıdığını gördükten ya da babası Bahadır Boratav'la ettiği kavgalardan sonra onun ne kadar yorulduğunu fark ederdi.

Fakat zaman akıp giderken Umay kendisinde annesini görmeye başladı.

Onun da yüzüne yorgunluk çökmeye, gözlerine aynı hüzün dolmaya başlamıştı. Özellikle evlendikten sonra Umay, annesinin hayatının bir yansımasını yaşar gibi kendisini sürekli başkaları için fedakârlıkta bulunurken yakaladı. *Ben büyüyünce böyle olmayacağım, asla böyle yapmayacağım*, dediği her şeyi âdeta birer birer yerine getiriyordu.

Carl Jung'un sözleri kulağında yankılanıyordu:

"Bütün anneler içlerinde kızlarını ve bütün kızlar da içlerinde annelerini taşırlar."

Umay artık evliydi ve Boratav soyadına bir de Özdemir eklenmişti. Bu iki soyadını taşımaktan hoşlanmıyordu. Bunun sebebi belki de hayatının kontrolünü başkalarına bırakmış olmasıydı. Annesinin yaşadığı kaderin aynısını yaşamaktan duyduğu rahatsızlık, bu isimlerde saklıydı.

İnsan aynı şeyi yaşamadan başkasını anlayamazmış. Şimdi annesinin yaşadığı zorlukları, vermek zorunda kaldığı kararları ve yaptığı fedakârlıkların sebebini daha iyi kavrayabiliyordu. Annesinin gözlerindeki derin sevgiyi ve yorgunlukla karışık umudu şimdi kendisi de taşıyordu. Nefret ettiği şeyleri farkında olmadan kendi içinde yaşıyordu.

Umay yalnızca ağlıyor, ağlamaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. İki kardeşi de farklı yerdeydi. Barut'u en önemli gününde tek başına bırakmak zorunda kalmıştı. Ülkü ise babasının yanına, şehir dışına gitmişti ve kardeşinin

o evde neler yaşadığından bihaberdi. İkisini de kanatlarının altına alarak, sarıp sarmalamak istiyordu.

Umay, yüzünden akan kanlarla hastanede tek başına bekliyordu.

"Nerede o pezevenk kocan?"

Gür çıkan ses, hastanenin koridorunda yankılandı. Bu ses tek bir kişiye aitti. Burada hiç olmaması gereken kişiye.

Umay bakışlarını ızdırap içinde kaldırıp karşısında duran adama baktı. Görmeye alışık olduğu kamuflajı yine üzerindeydi. Öfkesi masmavi gözlerine yerleşmiş, kan çanağı gibi olmuştu.

Ömrü olan adama baktı.

Yalnızca baktı.

Yana yana baktı.

Âkif Cesur Beton karşısındaydı.

"İnsanlıktan nasibini almamış o aşağılık herif nerede?" diye tekrardan sordu. "Bana tercih ettiğin, seni hastanelere düşüren o pezevenk nerede, Umay?"

İçi titredi Umay'ın. Kalbi hiç olmadığı kadar ağrıyordu. Genç adamın hâli de ondan farksız değildi.

"Âkif..." Dudaklarından dökülen ses, özlem doluydu. Sineye çektiği sevda, gün yüzüne çıkmıştı. Canından can kopmuştu ama sevdası bir an olsun azalmamıştı. "Âkif Cesur." Adını söylerken bile zorlanıyordu.

Âkif parmaklarını sıkıp kendine hâkim olmaya çalıştı. Uğruna öleceği gözlerin içine bakamıyordu. Hakkı olan gözlerle buluşamıyordu. Dayanamayacağını biliyordu, o gözlere bakarsa kendisini hiç tutamazdı.

Bakışlarını, dokunmaya bile kıyamadığı kadının yüzünde gezdirdi. Gördüğü manzara karşısında canı acımıştı. Âkif Cesur, asker olabilmek için zorlu eğitimlerden geçmişti. Çok yaralı insan görmüş, hiç acımadan parçaladığı düşmanlar olmuştu. Vahşetle iç içeydi. Bunları yaşarken yüzünde tek bir mimik dahi oynamazdı lakin sevdiği kadının gözünden kirpik düşse canı yanardı.

"Şu yüzünün, gözünün hâline bak."

Acı bulaşmıştı kelimelerine. Çatık kaşları ve yüzünde beliren acı dolu ifadeyle Umay'a bakıyordu.

"Kendine inşa etmek istediğin gelecek bu muydu?" diye sordu Âkif Cesur. "Bunu mu reva gördün bize?"

Umay elinin tersiyle gözlerinin altında biriken yaşları sildi. Bedeni kuş misali titriyordu. Ayağa kalkmaya gücü yoktu. Olsaydı Âkif Cesur'un karşısına geçerdi ama elini bile kaldıramıyordu.

Ellerini birbirine kenetledi. Titreyerek, "Merdivenlerden düştüm," dedi. "Sadece bir kaza." Titremesini durduramıyordu.

Âkif Cesur hırçın bir tavırla, "Sen kimi kandırıyorsun?" dedi. "Kendini inandırdığın gibi beni de buna inandırabileceğini mi sandın, Umay?"

"Kaza," dedi Umay tekrardan. "Kazaydı."

"Beni delirtme, kadın!" Masmavi gözlerini kapadı. Onu sakinleştirecek hiçbir şey yoktu. "Elimden bir kaza çıkacak ve işte o zaman göreceksin kazanın ne olduğunu!"

Umay yutkundu.

"Git buradan, Âkif. Burada olman doğru değil. Birileri görürse laf eder. İkimizin de başı yanar."

Âkif, kadına doğru yaklaşıp, "Gideceğim," dedi. "Gideceğim ama seni de yanımda götüreceğim."

Uzun zaman sonra sevdiği kadına ilk kez bu kadar yaklaşmıştı. Saçlarından yükselen buram buram kokuyu özlemle içine çekti. Çok özlemişti bu kokuyu, özleminden geberiyordu. Âkif Cesur Beton, bu kokuya Ötüken diyordu. *Ötüken kokulum.* Şimdi ise haramdı ona bu koku. Helali olacağı kadın, haram olmuştu.

Onu kollarından tutup, götürmek üzereyken, "Âkif!" dedi Umay. Kendini ondan kurtarmaya gücü yoktu. O sıcak bedene sarılıp, hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Uzak durmalıydı fakat yapamıyordu. İkisi de birbirinden uzak kalamıyordu. "Âkif, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Gidiyoruz!" dedi Âkif öfkeyle.

"Âkif Cesur," dedi titrek bir sesle. Onu durdurmalıydı yoksa her şey çıkmaza sürüklenecekti. "Cesur, dur. Yapma!" Dudaklarından acı bir tonlama döküldü. Kolundaki morlukların acısı henüz tazeydi.

Âkif Cesur Beton hiçbir zaman ince düşünceli bir adam olmamıştı. Hep düz düşünür, her olaya düz bakardı. Onun hayatında incelikler yoktu. Fakat kolundan tutup götürmeye çalıştığı kadın için dünyaya farklı bir açıdan bakmaya razıydı. Bir anda sert davrandığını fark edememişti.

Durdu ve çekiştirdiği bedene baktı. Acı içinde kolunu tutuyordu ama dudaklarından tek bir çıt bile çıkmıyordu.

Kadının yüzünü avuçlayıp kendi yüzüne doğru hizaladı. O hasret kaldığı gözlere baktı. Âkif'in canından can gidiyordu. Kolu kanadı kırılmış gibiydi.

Güçsüz çıkan bir sesle, "Ben sana bakmaya kıyamıyordum, lan!" dedi. Bakamazdı hiç. Doyasıya bakamazdı yüzüne. Hasret gideremezdi.

Nasırlaşmaya yüz tutmuş parmaklarıyla henüz kabuk tutmayan yaraların üstüne hafifçe dokundu. Elleri titriyordu. Ne soğuklar görmüştü ama hiçbiri bu kadar üşütmemişti. Ne yaralar görmüştü ama hiçbiri bu kadar canını acıtmamıştı. Mavilikleri genç kadının yüzündeki yaralara odaklanmıştı.

"Dokunmaya kıyamıyordum! Seni kendi ellerimden, kendi gözümden sakınıyordum!"

Umay onu kendinden uzaklaştırdı. "Bana ne olduğu artık seni ilgilendirmez!" dedi.

Nasıl ilgilendirmezdi? Âkif'in tek düşündüğü, ona Ötüken olan Umay'dı.

"O ne demek, lan?" diye bağırdı Âkif. "O ne demek, Umay? Beni nasıl ilgilendirmez? Benim her şeyimdin sen! Her şeyim!" Sevdiği kadının onu tek kalemde silmesini kendine yediremiyordu. "Her şeyim olan kadının geldiği hâle bak!"

"Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi Umay ısrarla. Korkuyordu ve korktuğu belli olmasın diye kendini sıkıyordu. Âkif'in burada olduğu kocasının kulağına giderse her şey daha kötü olacaktı. "Kocam şimdi gelir."

Âkif histerik bir kahkaha attı. "Kocan gelecek, ha?" dedi. "Gelsin de onu çıktığı yere tekrar sokayım!"

"Kavga çıkmasını istemiyorum, Âkif. Lütfen git."

Kocası gelmeyecekti. Umay'ın hastaneden tek başına ayrılışı ilk değildi. Kocası yüzünden hastanelere düşüşü de son olmayacaktı.

"Senin hastanede olmaman gerekiyordu!" dedi Âkif. Aklı almıyordu. Umay'ın kendisine çizdiği kaderi kabullenemiyordu. "Kardeşinin yanında, yemin töreninde olman gerekiyordu! Dağ gibi çocuğu tek başına bıraktın! Kendine acımıyorsun, bari kardeşine acısaydın!"

"Barut'la konuştum ben, sorun etmedi. Zaten diğerlerinde de yanında olamamıştık. Alıştı artık yokluğumuza," dedi Umay acı dolu bir sesle. Gitmeyi çok istiyordu. Annesine verdiği sözü tutamamıştı. Kardeşinin yoluna bile ölürdü ama gidemezdi. Ki hastaneye de kardeşi yüzünden düşmüştü. Barut için kavga etmişti. "Mezuniyetine gideceğime dair söz verdim."

"Bok gidersin!" dedi Âkif. "Sende böyle koca olduktan sonra pencereden başını bile uzatamazsın!"

"Âkif..." dedi derin soluklar alarak. "O, düşündüğün kadar kötü biri değil." Sadece çok içiyordu. İçmeyince iyi bir adamdı. Umay da tıpkı diğer

kadınlar gibi kötü adamların içindeki iyi adamı ortaya çıkartabileceğini sanıyordu.

"Evet, düşündüğüm kadar kötü biri değil," dedi Âkif. "Daha kötü biri! Ah, şimdi şurada olacaktı da sana dokunan parmaklarını teker teker ona yedirecektim!"

Genç kadın sedyeye doğru yavaş adımlarla ilerlerken, Âkif onu belinden tutup yürümesine yardımcı oldu. Uzanmasını sağladıktan sonra sedyenin kenarına oturdu.

Âkif, "Hani sen kardeşlerine anne olacaktın?" diye sordu kendini tutamayarak. Umay'ın annesi Bahar yengesini çok severdi. Kendi annesinden ayırmazdı. Onu kaybetmenin acısını yaşıyordu. O süreçte Umay'a hep destek olmuştu. Onu hiç yalnız bırakmamıştı.

Umay annesini kaybettiği ilk zamanlar kardeşlerini sayıklayarak çok ağlamıştı. "*Ben sana da kardeşlerine de aile olurum, kendini harap etme, Umay'ım,*" demişti Âkif Cesur.

"Senin şu hâlini görseler..."

"Hayır," dedi Umay hızlıca. "Bilmeyecekler. Birkaç güne toparlarım zaten. Lütfen Barut'a bir şey anlatma, Âkif."

"Anlamaz mı sanıyorsun? Senin canın burada cayır cayır yanarken onun yüreğine karlar mı yağacak, Umay?" diye sorarken gözlerinin içine baktı. "Ben kendimden biliyorum. Hiç de öyle olmuyor. Sanki içime doğmuş gibi yüreğim yanıyor, onun nasıl yanmasın?"

"Barut, patlamaya hazır bomba gibi. Eniştesiyle arası çok kötü. Kavgalılar. Eğer öğrenirse kariyerini mahveder. Mahvetmesin. Elinde bir tek o kaldı, onu da kaybederse Barut'tan geriye hiçbir şey kalmaz."

Umay artık evliydi. En azından bir evi vardı. Küçük kız kardeşi de çoğu zaman anneannelerinde kalıyordu ama Barut okulu bırakıp geri dönerse kalacak bir yeri yoktu. Babası asla onu eve sokmazdı.

"Bana kıydın, bize kıydın," dedi Âkif açık yüreklilikle. Yüreğini söküp avuçlarının arasına alsa kan kaybından öleceğini göstermek isterdi. "Kardeşine nasıl kıyıyorsun, Umay? O çocuğu tek başına bırakmaya gönlün nasıl razı geldi?"

"Gidecektim ben, gerçekten. Hatta söz vermiştim. Kardeşimi böyle bir günde tek bırakmak ister miyim hiç?" diye sordu Umay. Babası, kocasını iyice kızdırmıştı. Kocası da bütün hıncını Umay'dan çıkarmıştı. Günün sonunda Bahadır Boratav'ın istediği olmuştu. Barut Ulu Boratav yemin töreninde, herkesin içinde bir başına kalmıştı.

"Ama bıraktın," dedi Âkif. *Tıpkı beni bıraktığın gibi.* "Hiçbir törenine katılmadın, şehit törenine mi katılacaksın? Canlı kanlı gidip kardeşinle fotoğraf çekilmedin. Öldükten sonra siyah beyaz fotoğrafını gururla göğsünde mi taşıyacaksın? Diriyken yanında yoktun, ölüsünde mi yanında olacaksın? O oğlana bunu mu reva görüyorsun?"

"Ben gitmek istemedim mi Âkif? Niye anlamıyorsun sen beni?" dedi Umay.

İçten içe Âkif'e hak veriyordu. Katılacağı tek törenin şehit töreni olmasından çok korkuyordu.

"Barut'un beni böyle görmesini istemiyorum," dedi gözyaşlarına engel olamadan.

Uzanıp gözünden akan yaşları sildi. "Ağlama," dedi Âkif Cesur. Dayanamıyordu. Kendini tutamıyordu. Ona dokunmadan duramıyordu. Sevdiği kadın, başkasıyla evli olsa da yine de gururunu ezip geçiyordu. "Sen ağlama, ben ikimizin yerine ağlarım."

"Nasıl ağlamam, Âkif?" dedi Umay. "Beni görürse binbir zorlukla girdiği okulu bırakıp geri döner. Enişte sini öldürür, daha sonra paşa paşa emniyete teslim olur. Hiç de gocunmaz. Kardeşimin geleceği böyle olmasın. Ben yandım, o yanmasın."

"Benim bile gönlüm razı gelmediği için izin aldım, yanına gidecektim," dedi Âkif. Cebinden bir fotoğraf karesi çıkardı. Fotoğrafta iki kişi vardı: Ulu ve Talia. "Bunu da yanıma almıştım. Ona moral olsun, kendini yalnız hissetmesin diye. Yıllar önce lisede kutlama törenindeyken..."

Umay fotoğrafı eline aldı. Kırmızıya çalan saçlarıyla orada duran küçük kıza baktı. Bir süredir ondan habersizdi. Mutlulukla gülümsüyordu. Onun arkasında duran bir oğlan vardı. Yeni ergenliğe girmiş, bir anda boy atmış olan kardeşine baktı. O fotoğraf karesinde liseliydi. Küçük kızın aksine ifadesizdi.

Umay gözlerindeki yaşı sildi. "Benim hastanede olduğumdan senin nasıl haberin oldu?" diye sordu fotoğrafı geri verirken.

"Annem görmüş sizi." Nefes alamadığını hissetti Âkif. "Daha doğrusu, senin bağırışlarını duymuş. Ulukurt'u tek başına bırakmayacaktım ama evden çıkacağım zaman annem senin yanına gönderdi beni. *Hayırsız babası bakmaz, kardeşi de gelirse ortalığı yakar, sen git, oğlum*, dedi. *Git de bak şu kıza, kocası döve döve öldürdü*, dedi."

Ellerini sıktığında yumruğu demir kadar sertti. O adamı gebertmek istiyordu. Kıyamadığı kadına nasıl kıydığının hesabını sormak istiyordu. Yapa-

caktı da. Âkif Cesur Beton'un elinden kaçamayacaktı. Gazabına muhakkak uğrayacaktı.

"Ben nasıl ortalığı yakmadan duracağım, Umay? Ben seni nasıl çekip, almadan duracağım?" diye sordu Âkif. "Her şeyi biliyorsun, Umay. Bunu da bil, bil ve bana ne yapacağımı, nasıl dayanacağımı söyle!"

"Sen geri gelmeyecek olan o askersin," dedi Umay soğuk bir tonla. "Ben de seni beklemeyecek olan o kişiyim." Dilinden acı dökülse de ifadesiz durmaya çalışıyordu. Âkif için canını bile verirdi. Bu evliliği de yine Âkif için yapmıştı. Ama onun hiçbir şeyden haberi yoktu. "Bizden hiçbir zaman olmazdı."

Âkif derin bir nefes alıp, "Eğer ölmez de gelirsem seni babandan isteyeceğimi söylemiştim," dedi. Aldığı nefesler onu boğuyordu. "Ölmeden geldim ama seni evli bulunca öleceğimi hiç hesaba katmadım."

Gelmez olaydım. Ölseydim keşke. Seni evli göreceğime ölseydim.

İkisi konuşmaya dalmışken perde aralandı ve onlar toparlanamadan doktor içeriye girdi. "Umay Özdemir?" diye seslendi. Umay uzandığı yerde hareketlendi. "Rahatınıza bakın." Umay ve Âkif kısaca bakıştıktan sonra önlerine döndü. "Yaptığımız tahlillerin sonucunu sizinle paylaşacağım. Eşiniz mi?" diye sordu. İkisinden de çıt çıkmayınca doktor hâllerine gülümsedi. Âkif'in üstündeki kamuflajı görünce mesleğini anlamakta zorlanmandı. "Babamızı göreve göndermeden önce mutlu edelim o zaman," dediğinde ikisi de hiçbir şey anlamadı.

"Babamız derken?" diye sordu Âkif.

Doktor, "Tebrik ederim," dedi. "Eşiniz üç haftalık hamile. Baba oluyorsunuz, komutanım."

Âkif o an sağır olmak istedi. Bu kelimeleri duymak istemezdi. Yanlış duymadığına emindi. Sevdiği kadın hamileydi. Hem de başkasından. Ondan olmayan bir çocuğun babası sanılmıştı. Hangi birine şaşıracağını, bu gerçeği nasıl sindireceğini bilmiyordu.

"Taburcu olmadan önce mutlaka sizi odama bekliyorum," dediğinde karşısındaki çiften istediği beklentiyi alamamıştı doktor. "Sizi yalnız bırakalım."

Perde kapandıktan sonra ikisi tek kalınca, Umay dudaklarını aralayıp, "Âkif," dedi.

Âkif Cesur'dan hiçbir tepki gelmiyordu. Adamın bu durumu onu daha çok korkutmuştu. Karnında bir çocuk olduğunu algılayamamıştı. O geceyi hatırladıkça çığlık çığlığa bağırmak istiyordu. İstemediği bir evlilik yapmıştı ve şimdi hamileydi.

"Cesur..." dedi bu sefer de.

"Bana daha ne yapabilir diye düşünürken her geçen gün daha kötüsünü yapıyorsun," dedi Âkif. Kulakları uğulduyordu. Kendini bir savaş meydanında hissetti. Tek kurşunu kalmadan düşmanla karşılaşmış gibiydi. Ölmekten başka yolu yoktu. "Ben sana ne yaptım, lan? Ben seni sevmek dışında ne yaptım?"

"Ben de istemedim," dedi Umay. Karnında bir çocuk vardı. Son zamanlarını düşündü. Daha bu sabah yediği dayağı düşündü. Kendini güçsüz hissediyordu. O böyleyken karnındaki nasıl güçlü kalacaktı?

"Çok üzgünüm," diye devam etti Umay. Âkif'in öylece karnına bakıyor olması tedirgin etmişti. Kendini iğrenç hissediyordu. Midesi bulanmaya başlamıştı. "Böyle olmasını ben de istemedim."

"Evlendin. Yediremedim kendime ve kahrımdan öldüm," dedi Âkif. "Bunun altında bir şey vardır. O şerefsiz babası zorlamıştır ve Umay isteyerek evlenmemiştir, diye düşündüm."

Umay'ın babası Bahadır'ın ne kadar zor bir insan olduğunu biliyordu. Dediği dedik bir adamdı. Hiçbir zaman yıldızları barışmamıştı. Hatta ona inat olsun diye kızını başkasıyla evlendirmiş olabileceğini bile düşünmüştü. Çünkü Bahadır, Cesur'u hiç sevmezdi. Ona yâr edeceğine başkasına etmişti.

"Ama bu..." Dili kurumuştu. Yüreğindeki yangın dilini kurutmuştu. "Bu senin seçimindi, Umay. Sen seçimini yaptın," derken karnına bakmaya devam ediyordu.

Umay kafasını iki yana salladı. İsteyerek olmamıştı. Kocası onunla zorla ilişkiye girmişti. O hiç istememişti.

Başka zaman olsa sevdiği adam onun gözlerinden anlardı. Âkif şu an her şeye kör olmuştu. Hiçbir şey görmek istemiyordu.

Âkif Cesur düşen omuzlarını kaldırırken, "Allah analı babalı büyütsün," dedi. "Ne diyebilirim ki? Hangi birinize söveyim? Bundan sonra ne ölün ölüme ne dirin dirime. Sen başkasının helalisin, bana da haramsın." Ona son bir bakış attı. Ciğeri parçalanmıştı. Aşkından geberiyordu. Yine de gıkı çıkmadı. "Hadi, eyvallah."

Umay hıçkırıklarla boğulurken Âkif yanından gitmişti ama çok uzaklaşamamıştı. Birkaç adım attıktan sonra olduğu yerde öylece kalmıştı. İstese de uzaklaşamıyordu.

Kolundaki saate bakınca artık akşam olduğunu gördü. Barut Ulu'nun yanına gidemeyecekti. Tören çoktan bitmişti. Elinde tuttuğu fotoğraf karesine kısa bir bakış attı. Ona moral olması için verecekti fakat öylece elinde kal-

mıştı. Üstelik o küçük kız çocuğu, ne kadar çok zorlamıştı onu bu fotoğraf için...

O anları hatırladı.

Lojmanın bahçesindeydi. Siyah arazi arabasını köpüklüyordu Âkif. Koştura koştura yanına doğru gelen kişinin kim olduğunu biliyordu. Ondan korkmayan tek bir kişi vardı. Diğer herkes onu görünce kaçar, saklanırdı. Arabasını yıkamak için bahçeye indiğinde de herkes bir tarafa dağılmış, tek başına kalmıştı.

"Yeşil Dev!" diye seslendi Talia. Saçlarını iki yana sallıyordu. "Bugün Ulu'nun töreni var, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," dedi Âkif Cesur.

Talia, bacaklarında bittiği adamın yüzüne bakmak için kafasını kaldırdı.

"Sen gidecek misin?"

Âkif umursamaz bir tonla, "Hayır, tek izin günüm var," dedi. "Bütün günümü, şu güzel kızımı yıkamaya ayıracağım."

Talia'nın gözleri irileşti. "Senin kızın mı var?" diye sordu şaşkınlıkla. "Hani senin tek kızın ben olacaktım?" Dudakları aşağıya doğru kıvrılmıştı.

Âkif onun bu hâline gülümseyip, "Arabama kızım diyorum ben, hemen küsme, ufaklık," dedi. "Hâlâ tek kızım sensin. Boşuna manevi baban olmadım."

Talia duyduklarını kafasında tarttıktan sonra heyecanla, "Ulu'nun da babası olur musun?" diye sordu.

"O niyeymiş?"

"Babası onu hep dövüyor, kızıyor, bağırıyor," dedi yoğun bir üzüntüyle. "Senin oğlun olursa çok mutlu olur. Keşke babası sen olsaydın. Hem onu bugün tek bırakmazdın."

Âkif elindeki süngeri yıkamak için eğildi. "Ailesi mutlaka yanında olur, tek bırakmazlar onu," dedi.

"Ama kimse törene katılmayacak ki. Ailesi şehir dışına çıktı. Ulu tek başına olacağı için ben ona yanına gideceğime dair söz vermiştim. Gidemeyecek miyim?" diye sorarken gözlerini kırptı.

"İşim var, ufaklık. Olmaz."

Talia kovadaki süngeri eline alıp, "Ben yıkamana yardımcı olurum," dedi ve elindeki sulu süngerle yeni yıkanmış arabayı sildi. "Hemen yıkarız, işin biter. Törene biz de gidelim! Ve molam, ve molam, ve molam..."

"Ah be, kızım!" dedi Âkif Cesur. "İyice sildin!" Dilini ısırdı. "İyice silktin arabayı. Orayı yıkamıştım zaten! O eşek sıpası gelsin, ona tekrar yıkattıracağım arabayı!"

Talia adamın kızdığını anlayınca bacaklarına sarıldı ve kafasını yukarı kaldırdı. "Asker olurum," dedi son kozunu kullanarak. "Eğer beni götürürsen büyüyünce asker olmaya çalışırım. Çok çalışırım. Yükseklikten biraz korkuyorum ama hallederim. Korkumu diğer askerlerden saklarım."

Âkif hunharca gülerek, "Kandırıkçı seni," dedi. Bu kızın Ulu aşkıyla başı dertteydi.

Talia kendinden taviz vermeden, "Hiç de bile!" dedi. "Ve molam, ve molam, ve molam, ve molam. Onu törendeyken görmek istiyorum. Annem hastanede, o işten gelene kadar tören biter. Bu kadar saat kalmış bitmesine. Aysu teyzeye sordum." Parmaklarını kaldırıp iki yapmıştı.

Gözlerini doldurup, kirpiklerini sıklıkla kırparken dudaklarını büzmeyi de ihmal etmemişti. Yemyeşil gözlerle bakarak, "Ve molam," dedi. "Yeşil Dev, ve molam." Sayısız kere tekrarladı. "Beni bekliyor, gitmezsem çok üzülür. Üzülsün mü şimdi?"

Ulu, aslında giderse çok üzülecekti. Bu kızdan kurtulduğu tek yer askerî liseydi. Yine ne yapıp ederek okuluna gitmek istiyordu.

Âkif pes ederek, "Allah senin anana babana sabır versin," dedi. "Sana nasıl hayır diyorlar, anlamıyorum. Ne zor şey çocuk bakmak."

Birden Umay'la bir çocuğu olsa nasıl olacağını düşündü. Gülümsemeden edemedi.

"Gidiyoruz, demek mi bu?" diye sordu Talia.

Kafasını olumlu anlamda sallayıp, "Gidiyoruz, hazırlan," dedi.

Talia ona sıkıca sarılırken sayısız kere teşekkür etti. "Ulu'yla aynı olmak için yeşil giyeceğim!" dedi sevinçle. "Beni görünce çok mutlu olacak. Çünkü ben onu görünce hep çok mutlu oluyorum."

O, bütün gün gülümsemişti. Ama Ulu için aynı şey geçerli değildi. Âkif, kızı kendine bu kadar bağladığı için kızıp durmuştu ona. Hâlbuki Ulu'nun hiçbir şeyden haberi yoktu. Talia ne yapıp etmiş, Ulu'yla görüşmeyi başarmıştı.

Âkif Cesur, anılardan sıyrılmayı başardı. Keşke küçük kız bu vatanda olsaydı da yine Ulu'yu yalnız bırakmasaydı, diye geçirdi içinden.

Küçük kız yoktu artık. Ulu da tek başına kalmıştı.

Fotoğrafa buruk bir şekilde baktı. O yıllara gidebilseydi bir an bile düşünmezdi. En mutlu olduğu zamanlardı ama bunu kimse fark etmemiş, hiç mutsuz olmayacaklarmış gibi yaşamışlardı.

Talia Alaz

Yüzbaşı Barut'la bir evlilik yapacaktım.

Çocukluk aşkımla evlenecektim.

Hem de tek başıma, kimse olmadan.

Her şey her ne kadar kâğıt üzerinde olacak olsa da kardeşim hiçbir anıma tanıklık etmeyecekti. Alisa benim her şeyimdi ve ben günlerdir ondan ayrıydım. İkimizi kurtaracak tek yol, Türkiye'ye gelip bir anlaşma yapmamdan geçiyordu. İşin sonunda onu bütün kötülüklerden uzak tutmak varsa ondan bir süre daha ayrı kalmaya razıydım. Keşke o da benimle birlikte Türkiye'de olabilseydi.

"Sana anlatacağım ama önce Yüzbaşı Barut'la konuşmam gereken şeyler var," dedi Yarbay Beton.

"Ne konuşacaksınız?" diye sordum merakla. Beni saf dışı bırakmalarını istemiyordum.

"Bunu kurallar gereği seninle paylaşamam," diyerek yavaşça geriye doğru yaslandı. "Görevle alakalı olsaydı seni mutlaka bilgilendirirdim. Lakin bu mesele, vatani görevin dışında kalıyor. Şimdilik sana Albay Alkorkmaz eşlik edecek."

Albay Alkorkmaz, "Biraz konuşalım seninle," derken bakışları beni buldu. İşaret ettiğinde oturduğum yerden kalktım.

Çenemi kaldırdım. Hafifçe gözlerimi kıstıktan sonra uysal bir sesle, "Peki," dedim. "Çıkıyorum ama beni geçiştirdiğinizin farkındayım!"

Albay Alkorkmaz'la birlikte odasına geçtiğimizde, ayakta beklemeye başladım. Aklım diğer iki adamda kalmıştı. "Babana benzediğini söyleyen olmuş muydu hiç?" dedi Albay Alkorkmaz.

Kafamı iki yana salladım.

"Hiç kimse söylemedi."

"Gözlerin tıpkı onun gibi," diyerek oturmamı işaret etti. "Bakışlarınız aynı. Sanki Ayhan karşımda ve gözlerini dikmiş bana bakıyor. Hey gidi Ayhan, ne adamdı. Ruhu şad olsun."

Yüreğim burkuldu. Alisa da ben de kızıldık. Bu yüzden bizi babama hiç benzetmezlerdi. Bakışlarımızın aynı olduğunun farkında bile değildim.

"Babamı çok iyi tanıyor olmalısınız."

"Silah arkadaşımdı. Tanımaz olur muyum hiç?" dedi buğulu gözlerle. "Bizimle iş birliği yapacak olmanla en çok baban gurur duyacaktır. Onun başaramadığı her şeyin hakkından sen geleceksin, Talia. Ülkene tekrar Ayhan'ın kızı olarak döneceksin."

"Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsiniz," diye fısıldadım. Babamın hayali asker, annemin hayali ise doktor olmamdı. İkisini de olamadım fakat onları gururlandıracağıma emindim. Bunu onlara borçluydum. "Sadece..."

Bakışlarım düştü. "Sadece ne?" diye sordu.

"Kardeşim Alisa'yı ne zaman göreceğim?" dedim merakla. Onun yüzüme bakmayışını bile özlemiştim.

"Onu buraya getirmemiz mümkün değil, Talia," dedi. "İkinizi de tehlikeyi atmış oluruz ve savaş kapıdayken yanlış bir hamle olur bu. Makedonya'ya dönmeden onu göremezsin. Eğer ondan haber almak istiyorsan hemen şimdi askerlerden biriyle iletişime geçebilirsin."

"Ondan haberim var," diye fısıldadım. "Yüzbaşı bu konuda yardımcı oluyor. Peki, Makedonya'ya ne zaman geri döneceğim?" Ondan daha ne kadar ayrı kalacağımı merak ediyordum. Üstelik buraya da daha yeni gelmiştim fakat kalıcı olmadığımı biliyordum.

"İlk adım evlenmeniz. İkinci ve en önemli adım da bize karşı uyumlu olman. Belirli eğitimlerden geçmen gerekecek. Bunlar tamamlandığında ülkene geri dönebileceksin."

"Yani, bu durum biraz da bana bağlı." Ruhum daralmıştı. Time ne kadar uyumlu davranırsam ve eğitimleri ne kadar erken alırsam kardeşime o kadar çabuk kavuşabilirdim. "Asıl operasyon ne zaman başlayacak?"

"Senden istediklerimiz belli," dedi Albay Alkorkmaz. "Bize istihbarat sağlayacaksın. Peter Kalovski'ye en yakın kaynak sensin ve o ne derse ayak uydurmalısın. Hiçbir pürüz olmamalı. Peter bu kaçırılma olayından sonra koruma tutmak isteyecektir ve böyle bir durumda ona kendi ekibimizden birini yönlendireceğiz." Bu durum içimi rahatlatmıştı. Dayımla tekrardan aynı çatı altında yaşamaya hiç hazır değildim. "Böylelikle tek başına olmayacaksın."

"Ya işlerin ters gittiğini fark ederse?"

"Seni hiçbir zaman yalnız bırakmayacağız," dedi dilinden akan kesinlikle. "İşler ters gitse bile Türk askerleri, bu vatanın evlatlarını almadan hiçbir şekilde oradan ayrılmayacaktır."

"İşleri daha da çıkmaza sürüklemenize neden olmak istemem. Yapmam gerekenleri ve aynı şekilde sizin de ne yapacağınızı biliyorum." İlk başlarda onlara karşı sinirliydim. Yenilmez bir öfkem vardı. On altı yıl boyunca bizim için hiçbir şey yapmamış olmalarını yediremiyordum fakat olayların sandığım gibi olmadığını öğrenmiştim. Dayım bizimle iletişime geçmelerini bilerek engellemişti.

"Artık hükûmet sistemleri değişti ve Türk ordusunun gücü herkesin dilinde, Talia," dedi. "Hiçbir hükûmet, karşısına bizi almak istemez. Hata yapacağını bilir."

"Babam gözümde hep yenilmez gibiydi," dedim dudaklarım kenara kıvrılırken. "Ülkesinin hâlâ öyle olduğunu görmek güzel." Aklıma önemli bir soru gelmişti. "Bu evliliği dayımdan nasıl gizleyeceğiz? Bütün hayatımın kontrolü onun elinde."

"Makedonya hükûmetiyle iş birliği yapmak için konuşuyoruz, bu konuda için rahat olsun. Hakkında gizlilik kararı alınacak ve sana ait bütün bilgiler gizli tutulacak. Dayın da dâhil hiç kimse sana ait olan bilgilere sistemden erişemez," dedi emin bir tonlamayla. "Kalovski ola ki bilgilerine erişemediğini fark etti. Bu sorunu düzeltene kadar bize çoktan bilgisi gelmiş olacak. Ona anlık olarak sahte bir sistem verisi gösterilecek. Sistemdeki bilgilerin şu an nasılsa sen Makedonya'ya döndüğünde de aynı olacak."

"Dayımın zihni bizden farklı çalışıyor." İçim hiçbir şekilde rahat olmayacaktı. "Beni gerçekten korkutuyor, Albay Alkorkmaz."

"İçini ferah tut, Türk kızı. Seni hiçbir şey korkutmasın. Sen bize Ayhan'ın emanetisin. Baban gibi cesur ol." Bana güç vermek istercesine gözlerimin içine baktı. Koltuğuna yaslandığında gülümsemeye başladı. "Hem iyi yönünden bak, evleniyorsun. Umarım çeyizin hazırdır. Sen şimdi kız isteme yapılmasını da istersin."

Kaşlarım çatıldı. "Kız isteme mi?" diye sordum alık bir ifadeyle. "O da ne oluyor?" Okul arkadaşlarım sayesinde öğrendiğim bazı şeyler olmuştu. Ama dayım bizi her şeyden uzak tuttuğu için sadece Türk kültürüne özgü şeyleri değil, Balkanlar'a ait şeyleri de çok az bilirdim.

"Yıllardır burada yaşamadığın için bütün âdetleri tabii ki bilmiyorsundur," dedi suratımdaki ifadeyi okurken. "Evlenmeye niyeti olan genç adam, sevdiği kızı ailesinden istemeye gider. Eğer uygun görülürse istemeden sonra aile arasında küçük bir söz yapılır."

Barut'un evlenmeye niyeti yoktu ve ben, onun sevdiği kadın değildim. Bu sadece kâğıt üzerinde olacak bir evlilikti.

"Ben yapmasam olmaz mı?"

Kaşlarını çattı.

"O niyeymiş?"

"Benim kimsem yok ki. Kardeşim bile yanımda değil," dedim. Sesim titremesin diye çabalamıştım. "Yüzbaşı beni kimden isteyecek?"

"Biz kimiz burada?" dedi kızar gibi. Ses tonuyla daha çok gerildim. "Yarbay ve ben, bu saatten sonra ailen sayılırız. Yüzbaşı gelip bizden isteyecek seni. Evliliğin sahte olduğu anlaşılmasın diye gereken her şey yapılacak."

"Ben..."

"Şşş," dedi beni susturarak. "Sen bunları düşünme. Bizimle iş birliği yaptığın sürece içini ferah tut. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız." Öne doğru eğilip ellerini birleştirdi. "Aklındaki soru işaretlerini gidermeye de hazırım, Talia."

"Yüzbaşı Barut hakkında bir şeyler öğrenmem mümkün mü?" dedim hiç beklemeden. Böyle bir fırsat ayağıma gelmişken geri çevirmeyecektim. Yüzünü bile bilmiyordum. Ona dair hatırladığım her şey yarım yamalaktı ve bir an önce bu soru işaretlerini gidermek istiyordum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Aslında birçok şeyi." Kalbimin sıkıştığını hissederken sakin kalmaya çalıştım. "Aramızdaki güven bağının oluşması için yalnızca sözünüze güvenemem. Kendi hayatımla kardeşimin hayatını ona teslim edeceksem bir şeyler bilmeliyim. Üstelik kendisi kocam olacak. Hakkında bir şeyler bilmek en doğal hakkım olmalı. Adını soyadını bile bilmiyorum. Nikâh günü mü öğreneceğim?"

"Nikâh günü mü? Aslında buna gerek yok. Belirli sınırlar içinde tabii ki bir şeyler öğrenebilirsin."

"Emin olun, bunu çok isterim. Aramızda bir güven oluşmasını istiyorum. En azından bana bunu sağlayın."

"Pekâlâ," diyerek oturduğu yerden kalktı. "Sana bir dosya vereceğim ama dosyada her şey yazmıyor. Onun gizli bir asker olduğunu, her şeyini öğrenemeyeceğini bilmen gerekiyor."

"Yüzünü bile açmıyor." Buruk bir şekilde gülümsedim. "Askeriniz gizliliğine çok önem veriyor."

"Öyledir," dedi benim gibi gülerek. "Rahat olup dosyaya bakabilirsin." Masanın üzerine bıraktığı dosyaya bir bakış attım. Boğazım kurumuştu. Heyecanım giderek artıyordu.

Dosyayı elime alıp, hızlanan kalbime aldırmadan sayfayı çevirdim. Kocaman harflerle yalnızca *BARUT* yazıyordu. *Kod Adı, Barut.*

Sayfaların çoğu boştu. Sınırlı şeyler bileceksin demişti ama bu kadarını da beklemiyordum. Neredeyse hiçbir şey yok gibiydi.

Büyük bir sabırla okumaya devam ettim. Sayfanın en sonunda tam adı yazıyordu. Gözlerim kamaştı. Tekrar tekrar okudum. Adı, Barut Ulu Boratav'dı. Tümden bakınca çok afili duruyordu. Hoşuma gitmişti.

Boratav. Soyadı buydu.

İçime bambaşka hisler dolarken aklım unuttuğumu sandığım eski anılara doğru gitti.

"Ülkü, biliyor musun?" dediğim an Ülkü bana doğru döndü. "Annemin iki soyadı var. Maria Kalovski Alaz. Kadınlar evlenince iki soyadını da kullanabilirmiş."

Ülkü sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, "Benim annemin tek bir soyadı var, o da Boratav," dedi.

Dişlerimi gösterecek kadar gülümseyerek, "Ben, Talia Alaz Boratav olacağım," dedim. "Abinle evleneceğim."

"Abim, annemle babam hep kavga ettiği için evlenmek istemiyor. Hatta evden gitmek istiyor ama bizi bırakıp gidemiyor."

"Ben onunla evlenirsem hiç kavga etmem."

"Siz hep kavga ediyorsunuz, Taliş."

"Beni severse kavga etmem ki," derken ona yandan bir bakış attım. "Hepsini sevsin diye yaptım. Futbol topunu patlattım. Bisikletinin zincirini çıkardım. Kibrit kutusunu..."

"Sakın kibritlerine dokunduğunu söyleme!"

"Birazcık bir şeyler yapmış olabilirim ama gerçekten birazcık. Hem Ulu benim ljubov mojam. Onu hiç üzmem. Beni üzmezse tabii."

"Eğer siz evlenirseniz biz hiç ayrılmayız ve arkadaşlığımız sonsuza kadar devam eder," dedi Ülkü. "Umarım abimle evlenirsin, kızılcık."

Abisiyle evlenecektim. Ülkü'yü o kadar çok merak ediyordum ki. Birbirimizden bihaberdik. Ne durumdaydı acaba? Beni görünce vereceği tepkiyi, en önemlisi de abisiyle evleneceğimi öğrendiğinde ne yapacağını deliler gibi merak ediyordum.

Barut Ulu Boratav.

Ankara.

20.11.1990.

Dosyada hiç fotoğrafı yoktu ama rütbeleri yazıyordu. Hangi rütbeyi ne zaman aldığı, hangi rütbeyle operasyonlara katıldığı yazıyordu.

Üsteğmenken katıldığı operasyonda büyük bir yara aldığı not düşülmüştü. Büyük harflerle *KURT* yazıyordu.

Hangi hastanelerde tedavi gördüğüne kadar her şey yazıyordu. Mesleğimden dolayı yazılanlar ayrı bir dikkatimi çekmiş, kendimi dikkatlice okurken bulmuştum.

Gözlerim tanıdık bir hastanenin adını gördü. İnanmakta zorluk çekiyordum. Bundan yıllar önce çalıştığım hastanenin adı yazıyordu. İlk tedavisi bu hastanede yapılmıştı.

Olamazdı. Olmamalıydı. Olmasındı.

"Talia?"

Albayın seslendiğini işittim ama tepki veremedim. Hastanenin adını okuduğumdan beri kendimden geçmiştim. Gördüklerim doğruydu. Onunla aynı tarihlerde sınırda bulunmuştum. Büyük bir patlama olmuştu ve gönüllü doktor aranıyordu. Ben doktor bile sayılmazdım. O zamanlar yalnızca tıp öğrencisiydim.

Aynı kişi olamazdı. Nasıl olabilirdi ki?

Elim boynuma gitti. Uzun süredir taktığım kırık künye yerinde duruyordu. Sadece kan grubunun yazdığı kısım görünüyor, 0 Rh (-) yazıyordu. Diğer kısmı kırık olduğu için ne yazdığını hiçbir zaman bilememiştim.

Boynumdaki künye o askere aitti.

O yaralı asker, Barut Ulu Boratav mıydı?

Omzumda hissettiğim elle aniden irkildim. Titreyen bakışlarla kafamı kaldırdığımda kulağıma boğuk bir şekilde sesler geliyordu. "Sana sesleniyorum, Talia," dedi Albay Alkorkmaz. "İyi misin?"

"Ben..." dedim ama devamını getiremedim. Az önce öğrendiğim bilgilerle başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüş gibiydi. "Ben, Yüzbaşı Barut'la görüşmek istiyorum."

Daha fazla vakit kaybetmeden hemen şimdi yüzünü görmeliydim. Yüzünde yara izi mi vardı? Bu yüzden mi maskesini hiç çıkarmıyordu? Düşüncelerle boğuşurken fark ettiğim her detay nefesimi kesiyordu. O ikisinin aynı kişi olmasını hem istiyor hem de istemiyordum.

Barut Ulu Boratav olmasın. Ne olur, Allah'ım. O yaralı asker Barut Ulu Boratav değil, bir başkası olsun.

Bunu istemek bencillikti.

"O hâlde Yarbay Beton'un odasına gidelim," dediğinde kapıyı işaret etti.

Dosyayı bıraktığım gibi ayağa kalktım. Konuyu nasıl açacaktım? Eğer kimliği gizli olan yaralı asker oysa tepkimi gizlemekte güçlük çekecektim. Şimdiye kadar yüzünü hiç göstermemişti bana. Timdeki herkes maskesini çıkarırken bir tek o çıkarmamıştı. Çıkarması için gözünün içine bakmıştım ama bana mısın demiemişti.

Yarbay Beton'un odasının bulunduğu kata geldiğimizde adımlarım son derece aceleciydi. İçimde büyüyen sinire yenik düşmek üzereydim. Kapıdaki askere aldırmadan odanın kapısını sertçe açtım. Göğüs kafesim hızla yükselirken, bakışlarım iki adam arasında gidip geldi.

Yarbay Beton maskesiz, Ulu yine maskeliydi.

İçeriye izinsiz girmiştim. Belki onu maskesiz yakalarım diye bilerek yapmıştım ama o Yarbay Beton'un yanında bile maske takıyordu. Yine istediğimi alamamıştım.

"Komutanım, özür dilerim. Kendisi bir anda girdi. Tutamadım," diyen askerin söylediklerini kulaklarım resmen işitmiyordu. Etrafımdaki insanlar umurumda değildi. Bakışlarım yalnızca toprak rengi gözlere bakıyordu. "Çıkar şu maskeni," dedim kendimi tutamayıp. Aslında böyle dememeliydim fakat kelimeler dilimden dökülmüştü bir kere.

Kaşlarını çattı. Bana hep öfkeli bakardı. Bu bakışlarını yadırgamıyordum. Mizacı sert biriydi.

"Sen kapı tıklatmayı bilmiyor musun?" dedi. En başından beri beni çocuk gibi azarlıyordu.

Duruşumu dikleştirdim. Pes etmeyecek, yüzünü şimdi görecektim. Bakışlarımı ondan ayırmadan, "Maskeni çıkar," dedim bir kez daha.

"Bana emir vermeyi kes, Balkan Kızı!" dedi Barut.

Yarbay sertçe, "Ulukurt!" dedi.

Albay Alkorkmaz'ın odaya girmesiyle askerler toparlanıp selam verdi. Onların hareketiyle, "Rahat olun," dedi Albay Alkorkmaz. Yüzbaşı Barut'un yanına doğru ilerledi ve ona az önce bakmış olduğum dosyayı uzattı. Barut dosyanın ne olduğuna anlam verememişti. "Sana ait birkaç bilgi burada yer alıyor, Yüzbaşı Barut," dedi. "Aldığın eğitimler, katıldığın operasyonlar, içinde bulunduğun timler ve görev aldığın harekâtlar. Talia Alaz'ın kimle evleneceğini bilmeye hakkı vardı."

Ortamdan soyutlandım. Diğerleri bir şeyler konuşmaya başlamıştı. Ben ise boynumdaki kırık künyeyi öylece tutuyordum. Sessizliğe gömüldüm. Hiçbir tepki veremiyordum.

İsimsiz Asker'im, Barut Ulu Boratav'dı.

Zihnim çığlık atıyordu. İnanamıyordum. Bu nasıl bir kaderdi? Nasıl?

Bakışlarım diğerlerine döndüğünde yüzümdeki ifadeden bir şeyler olduğunu anlamış gibiydiler. "Sizi baş başa bırakalım, belli ki konuşacaklarınız var," dedi Yarbay Beton. Yüzbaşı Barut'a yaklaştı ve sinirle bir şeyler söyledi.

"Emredersiniz, komutanım," diye mırıldandı Barut. Albay Alkorkmaz ve Yarbay Beton odadan çıktı. Onlar çıkınca, rahatlamam gerekirken daha çok gerilmiştim.

Barut bana dikkatle bakıp, "Niye kıvranıp duruyorsun?" diye sordu. "Ne soracaksan sor artık."

Dudaklarımı ıslattığımda kirpiklerimin altından ona bakmaya başladım. "Neden yüzünü gizliyorsun?" diye sorarken gözlerinin içine bakıyordum. Aramızdaki mesafeyi kapadım ve elimi yanağına yerleştirdim. "Bu kadar gizlemen normal değil. Yüzünde bir şey mi var? Bu yüzden mi uyurken bile maske takıyorsun?"

Bir şeyleri fark ettiğimi anlasın istedim. Belki bu durum onu rahat hissettirirdi ve gizlediği her neyse artık buna son verirdi. Elimin tersiyle yanağını okşamaya başladım. Parmaklarım kumaşa her sürttüğünde kalbim güm güm atıyordu. Parmak uçlarımda yükseldim ve kendimi sakinleştirebilmek için hatırladığım kadarıyla yara izinin olabileceği yere dudaklarımı bastırdım.

Tam da yara izinin olduğu yeri öpüyordum. Cesaretime asılıp bir kere daha öptüm. Bakışlarımı bakışlarından ayıramıyordum. O duygu değişikliğini gözlerinden anlık olarak görmek istiyordum. Yine öptüm ve yine okşadım. Ta ki o beni kendinden uzaklaştırana kadar.

Kolumdan tuttu ve beni yavaşça çekti. "Yapma, Balkan Kızı," dedi acı dolu bir sesle.

"Uzaklaştırma beni kendinden," diyen sesim fısıltıdan ibaretti. "Aramızdaki duvarı yıkmaya çalışıyorum. Yıllar önce zorla terk ettiğim ülkeye geri döndüm. Kimim kimsem yok, kardeşimden kilometrelerce öte uzaktayım. Çocukluk aşkımla anlaşmalı bir evlilik yapacağım. Fakat evleneceğim kişinin yüzünü bile bilmiyorum. Çünkü kendisi gizli bir asker. Ben kiminle evleneceğim? Yüzünü görmeye, bilmeye hakkım yok mu?"

Sessizliğe gömüldü. Düşünceli görünüyordu.

"Albay Alkorkmaz'ın verdiği dosyayı inceledim," dedim yutkunarak. "Soyadını öğrendim, sana dair birçok şeyi öğrendim. Aklımda kalan tek isim Ulu'ydu." Ona tekrar yanaştım. "Ulu *ljubov moja*."

Onun bedenine sarılı bir hâlde dururken tıpkı küçüklüğümüzdeki gibiydik. Tenim alev alevdi. İçimdeki yangın, gözlerime yansıyordu.

"Ben, Talia Alaz Boratav olacağım," dedim sevinçle. Küçükken hayal ettiğim her şey günün birinde gerçek oluyordu. "Barut Ulu Boratav'ın karısı olacağım."

Dudaklarımı tekrar kumaşın üstünden yanağına sürttüm. Barut, gözlerini kapatıp sessizce sabır diledi.

"Genelde başını hep bu tarafa doğru yatırıyorsun," dedim bilmiş bir tavırla. "Yüzünün bu tarafına pek dokunmuyorsun. O gün maskeliyken de sadece burası tamamen kapalıydı." Elimin tersiyle tekrar dokundum. O ise titredi. "Ben kiminle evleneceğimi bilmek istiyorum, bana yüzünü göster. Hemen şimdi. Göster ki gerçekten dudak dudağa olalım, Barut Ulu Boratav."

Yutkunduğunu işittim. O sert bakışlarının ardında neler düşündüğünü deliler gibi merak ediyordum.

"Balkan Kızı," dedi itiraz etmek istercesine.

Onu susturdum. "O yüzünü görmem gerekiyor," dedim ısrarla. Görmek istiyordum. İsimsiz Asker'ime artık kavuşmak istiyordum.

"Neden?" dedi merakla. "Bir anda ne oldu? Niye ısrar ediyorsun?"

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Senin sadece küçükken bildiğim Ulu olmadığını düşünüyorum," dedim titreyen sesimle. Yutkundum. "Yalvarırım. *Ve molam*. Aklımdaki tüm soruları cevapla. Yüzünü bana göster."

Dikkatini topladı. "Tamam." Sesi keskindi. "Eğer..." diye başladı. "Evlenmek istemezsen anlarım." Yüzünde gerçekten bu evliliğe engel olacak bir şey vardı demek ki. Açıkça söyleyememişti. Açıkça anlatamamıştı.

Yarası hatırladığım gibiyse o zaman nasıl sakin kalacaktım?

"Rahatsız olursan da maskeyi hiçbir zaman çıkarmam. Yüzümü görmek zorunda değilsin," dedi sakinlikle. Onun aksine ben bayılacaktım. Bütün duygularım en üst noktadaydı. "Zaten maskeyi hiçbir zaman çıkarmıyorum, benim için bir şey değişmez. Söylemen yeterli."

"*Davay davay*," dedim yenemediğim heyecanımla. "Ben meraktan öleceğim diyorum, sen hâlâ konuşuyorsun. Beni vazgeçiremezsin!"

Ona daha çok yaklaşıp dudaklarımı kumaşın üzerinden dudaklarına sürttüm. Ne olursa olsun vazgeçmeyeceğimi bilmesini istiyordum. Beni çenem-

den tuttu ve ona yaklaşmama izin vermedi. Alnını alnıma yasladı. Sert ve bir o kadar da derin bir soluk aldı. Bir iç çekişti bu.

"Yapma," dedi acı çeken bir tonla. "Yapma, Balkan Kızı."

"Heyecanlandım sadece."

Geriye çekildi. Ondan hiç ayrılmak istemedim. Kollarım beline sarılı bir hâlde duruyordu. Maskeyi kavramasıyla gözlerim irileşti. Hızlıca çekip çıkarmasıyla karşılaştığım manzaradan ötürü hayal kırıklığına uğradım. "Gerçekten mi?" dedim. "Kaç tane maske takıyorsun?"

"Ne olur ne olmaz diye iki tane takıyoruz," dedi. "Böyle senin gibi meraklılar çekip çıkarırsa yüzümüze kolayca ulaşmasın diye."

Dudağımı ısırmıştım. Onunla tek kaldığım zaman diliminde yalnızca bunu düşünüyordum. "Bazen çekip çıkarasım gelmedi değil," diyerek gülümsedim. "İyi ki yapmamışım yoksa rezil olurdum."

Gözlerinin güldüğüne şahit oldum. Daha fazla oyalanmadan maskeyi kavradığı gibi çıkardı. Kalbimin duracağını sandım. Yeni uzayan saçları alnına döküldüğü için geriye doğru itti ve tam o anda gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Nefes alamadığımı hissettim. Gözlerimi defalarca kırptım. Yüzünü gördüğüm andan itibaren bedenimi bir soğukluk kaplamıştı. Bütün duygularım vokuş aşağı yuvarlandı.

Oydu.

O, kimliği gizli, yaralı asker, Barut Ulu Boratav'dı.

Hareket etme yetimi kaybettim. Öğrendiğim gerçeklik beni benden almıştı. Beline sarılan kollarım gevşediğinde mecalimin kalmadığını hissettim. Yaşadığım kısa çaplı bir şoktu. Bir adım geriye çekildiğimde bu durumu sindirebilmek için kendime zaman tanıdım.

Bana beklentiyle bakmaya başladı. Bir şey demem gerekiyordu. Ne diyecektim?

Barut en başından beri yalnızca Balkan Kızı olduğum için değil, o hastanede ona bakan kişi olduğumu bilerek karşımda durmuştu. Ben ise yalnızca çocukluk aşkım olduğunu zannediyordum.

"*Ti...*"

Dilimden bu döküldü ve onun anladığı bir kelime değildi.

Bakışlarımı ondan kaçırdım. O bana böyle bakarken konuşamayacak gibiydim. "Sen..." dedim tekrardan bildiği dilde. "Sen o askersin." Sesim bir fısıltıdan ibaretti. Duymadığına emindim. "Yara izin," diye mırıldandığımda

dudaklarımdan bir hıçkırık kopmasına engel olamadım. Ağladığımın farkında bile değildim. Aklım o anlara gitmişti. Gözümden akan her bir damla beni o anılarda boğmaya niyetliydi.

Gözlerinin içine bakamıyordum. Saf bir öfke tüm bedenimi kapladığında, içimde büyüyen bu hislere engel olamadım. Beni gördüğü andan itibaren gizlemiş olmasına anlam veremiyordum. Beni yalnızca çocukluğundan bilmediğini söylemek, ne kadar zor olabilirdi? Bunu açıkça söyleyemiyorsa bile onu anımsatacak bir şey dese ben yine anlardım ama o tamamen gizlemeyi seçmişti.

Neden Barut? Neden?

Sen benim kaybettiğim çocukluğum olabilirsin ama aynı zamanda kendimi bulduğum adammışsın.

"Kırık künyenin sahibi sendin," dedim titreyen sesimle. O hiçbir tepki vermeyince farklı bir dilde konuştuğumu anlamıştım.

Yüzüne bakmaya başladım. Kendimi tutamayacaktım. Bakışlarım yara izindeyken, "Bana nasıl söylemezsin?" diyerek haykırdım. "Yıllar önce tedavi ettiğim, başında beklediğim, ölmek üzere olan o askerin sen olduğunu bana nasıl söylemezsin?" Göğsüne vurdum. Bütün hıncımı, içimdeki birikmişliği ondan çıkarmaya niyetliydim. "Sen o yaralı askersin!" dedim bunun gerçekliğine inanamazken. "Sen, ölmesin diye dua ettiğim o askersin, Ulu! Bunu bana nasıl söylemezsin?"

Gözlerimdeki buğu, içimde yükselen duyguların sıcaklığıyla belirginleşmişti. Karşımda, elindeki maskeyi sıkı sıkıya tutan, yüzü çelik gibi sert bir asker duruyordu. Yüzündeki ifade içsel bir çatışmayı, derin bir kararlılığı ve belki de korkuyu gizlemeye çalışıyordu. Kendisini kasmıştı. Omuzlarının gerilmesinden, çenesini sıkmasından belli oluyordu bu.

Yüzüne dikkatlice bakıp yaralarını görmeye çalıştım. Yutkunmak istedim fakat boğazımda oluşan düğüm, soluğumu kesmişti. Yaraları ilk gün göründüğünden çok farklıydı. Zamanın izlerini taşıyordu. Bazı yerleri iyileşmiş gibi görünse de hâlâ kırmızı ve iltihaplıydı. Hangi hâlinin daha iyi olduğuna emin olamıyordum. Belki de zaman, yaraların görüntüsünü hafifletmiş fakat acısını derinleştirmişti.

Üzerinden çok zaman geçmişti. Yaraların iyileşme süreci devam ediyordu ancak bu sürecin yavaşlığı her iki taraf için de bir işkenceydi. Yarasına daha fazla bakamadım çünkü acısını hissetmek, acılarını yakından görmek dayanılmaz bir hâle gelmişti.

Sessizliğini bozup, "Yapma böyle, Balkan Kızı," dedi. "Ne söylediğini anlamıyorum ama bakışların..." Yutkundu. "Dünyanın en kötü şeyiymişim gibi bakıyorsun bana."

Gözlerimden yaşlar arsızca akmaya devam etti. Elimle yüzümü kapadığımda duygu boşalması yaşıyordum. Bu nasıl bir kaderdi böyle?

Kader, ben farkında olmadan beni kaç kere onunla bir araya getirmişti?

Ben kaç kere onun kim olduğunu bilmeden yanında bulunmuştum?

Bakışları bunun ilk kez olmadığını söyler gibiydi. Ah o bakışları, toprağı anımsatan bakışları, bana asla yumuşamayan bakışları...

Yanıma geldiğini kolumdan tutunca fark ettim. Yağmurun altında kalmış gibi titriyordum. Gözyaşlarım üstümü ıslatmıştı. Bir sağanağa yakalanmıştım âdeta.

Bakışlarım kolunda takılı kaldı. O *marteniçka* ipini yıllar önce ona ben takmıştım ve o bir an olsun çıkartmamıştı.

"Keşke hiç çıkarmasaydım," dedi. İfadesiz kalmaya çalışıyordu. Kolumu tutan parmakları kaskatıydı. "Seni bu denli ağlatacağımı bilsem yüzümü hiç göstermezdim."

"Sus," dedim hızlıca. "Sus!" Kızgındım. "*Ve molam zamolči.*"

Buzulları aratmayan bir sesle, "Maskemi tekrar taktım," dedi. "Yaralarım, ağlamandan daha az acı vermişti. Ağlama ve kaldır kafanı."

Yaralarım, ağlamandan daha az acı vermişti. Sen o yaraya nasıl dayandın, Ulu? Ben senin başında nöbet tutarken dayanamamıştım.

Kafamı hızlıca kaldırdım ve akan gözyaşlarımı umursamadan, "Maskeni neden taktın?" diye sordum. Bunu yapmasına daha çok sinirlenmiştim.

Kaşlarını çatarak, "Ağlıyorsun," dedi.

"Yani?"

Çenesi kasıldı. "Yüzümdeki yara izinin korkutucu olduğunun farkındayım. Fakat ilk kez birini bu denli rahatsız ettiğini görüyorum." Bakışlarını kaçırdı. "Çok mu rahatsız edici bir yüze sahibim?"

"Ben sadece..."

"Sen sadece korktun," dedi kaşları daha da çatılırken. "Diğer herkes gibi. Bakışlarında yalan bir ifade yoktu ama birkaç saniye daha yüzüme bakmaya katlanamadın."

Çok ağır konuşuyordu. Çok kesin konuşuyordu. Çok saçma konuşuyordu.

Ben sadece İsimsiz Asker'in, Ulu olduğu gerçeğini sindirememiştim. Her şeyden önce ben doktordum. Sadece Ulu'nun yara izi gibi değil, daha nice vakayla karşılaşmış ve bunun için eğitim almıştım.

"Maske taka taka senin beynine oksijen mi gitmiyor?" dedim oldukça sinirli bir hâlde. "Sen ne dediğimi duymuyor musun?"

"Ben senin bildiğin her dili bilmiyorum, Balkan Kızı." Kaşları iyice çatıldı. "Sen konuşurken kimse alt yazı geçmiyor. Sadece bakışlarından çıkarım yapmaya çalışıyorum. Bana hiç olmadığı kadar kötü bakıyorsun şu an."

Az önce hangi dilde konuşmuştum? Bu adamın bir an önce Balkan dillerini öğrenmesi gerekiyordu!

Anlaşılan, "Sen, ölmesin diye dua ettiğim o askersin, Ulu!" derken farklı dilde konuşmuştum.

Elimi yanağına yerleştireceğim sırada dizlerinin üstünden ayağa kalktı ve aramıza mesafe koydu. Odanın içinde ilerleyip kalçasını masaya yasladı.

"Albay Alkorkmaz, hakkımda bilmen gerekenleri sana söylemiş," dedi soğuk bir sesle. Aramıza aşılamaz duvarlar örmüştü. "Nasıl bir yüze sahip olduğumu da artık biliyorsun, Balkan Kızı."

Titreyen sesime aldırmadan, "Beni ilk kez görmedin, değil mi?" diye sordum. O beni daha öncesinden tanıyordu. Ben ise onu tanımamıştım. Onu ilk kez dayımla katılmak zorunda olduğum davette gördüğümü sanmıştım ama hayır, bunun öncesi de vardı.

İkisi nasıl aynı kişi olabilirdi?

İkisi aynı kişi olmasa olmaz mıydı?

"İlk görüşüm değil," dedi güçlü bir sesle. "Eğer merak ediyorsan maskeli davette seni ilk kez görmedim. Seni aylardır..."

"Operasyonu geç!" dedim. "Ben sana Balkan Kızı Operasyonu'ndan bahsetmiyorum!"

"Sana başka bilgi veremem."

Deli gibi gülmeye başlayıp sinirle saçlarımı karıştırdım. Odaya yayılan tiz sesim duvarlara çarptı. "Bana bilgi veremezsin. Operasyon hakkında bir şey anlatamazsın. Sen gizli askersin ve ben de kurtarılması gereken o kişiyim." Bakışlarımı ona kaldırdım. "Söylesene!"

"Ne söylemem gerekiyor?"

"Kimi kurtarmaya geldiğini söylesene."

"Balkan Kızı'nı..."

Kafamı olumsuz anlamda iki yana sallayıp, "Sen tanıdığım en iyi yalancısın," dedim. Kabullenemiyordum. Kabul etmiyordum. "Sen, Balkan Kızı'nı kurtarmaya falan gelmedin! Sen, kardeşinin çocukluk arkadaşı olan o kızı kurtarmaya gelmedin! Sen, Âkif Cesur Beton'un manevi kızını kurtarmaya gelmedin! Sen, ülkesinden zorla koparılan o kızı kurtarmaya gelmedin! Sen, Talia Alaz'ı kurtarmaya gelmedin! Sen, Ayhan ve Maria'nın kızını kurtarmaya gelmedin!"

Göz kenarları kırıştı.

"Eğer bağırarak bütün karargâhı başımıza toplamaya meraklıysan doğru yoldasın."

"Duyacağın cevaptan korktuğun için konuyu değiştirmeye çalışma sakın!" dedim sesimi kısmadan. "Bağıracağım!"

"Konuyu değiştirmiyorum. Seninle konuşacağım. Buradayım. Burayı başıma yıksan da seninleyim," derken yaslandığı yerden ayrıldı ve tam karşımda durdu. "Benim hiçbir şeyden korkum yok. Hiçbir şeyden. Beni ne korkutabilir?"

"Bal gibi de korkuyorsun," dedim gözlerimi kısarak. "Eğer korkmasaydın bana en başından söylerdin."

Solukları sıklaştı. "Sana ne söylemem gerekiyorsa onu söyledim!" dedi sertçe. "Ben bir askerim. Görev anında, işim ne gerektiriyorsa onu yaparım!"

"Beni gördüğün an, bana Balkan Kızı dedin."

"Evet çünkü o kişi sensin," dedi hiçbir duygu barındırmadığı sesiyle. "Hedefimiz sendin. En başından beri."

"Bana neden *Makedonsko Devojče* demedin?"

Bunu dememi beklemediği gözlerinden rahatlıkla okunuyordu. Makedon Kızı, demekti bu. Yüzündeki ifade bozuldu. Sessiz kalmasını istemediğim için, "Neden, Ulu?" diye tekrar sordum. "Neden aslında kurtarmak istediğin kişinin *Makedonsko Devojče* olduğunu söylemedin?"

Makedonsko Devojče yalnızca İsimsiz Asker'in bilebileceği bir şeydi. İkimiz için saklı bir anlamı vardı. Dayım da bazen böyle hitap ederdi bana. O zamanlar dayımın gerçek yüzünü bilmediğim için böyle demesini seviyordum fakat şimdi ölesiye nefret ediyordum. Duymaya bile katlanamıyordum.

"Bunun ne önemi var?"

"Çok önemi var, Yüzbaşı Barut. İsimsiz Asker, sensin. Bundan ötesi var mı?"

"Daha açık konuş."

"Bana Balkan Kızı diyerek yalnızca çocukken tanıdığın birinden ibaret olduğumu anlatmak istedin," dedim. Balkan Kızı onun kırmızı çizgisiydi. Başlarda bana karşı yalnızca abi rolünde biri olabileceğini düşündüm çünkü bana yine öyle deyip duruyordu. "Bana sadece sen Balkan Kızı diyordun, yalnızca sen!"

"Artık öylesin," dedi hissettiğim kırık bir ifadeyle. "Bu seni rahatsız etmiyor. Çocukken de böyle söylediğim için bana az tekme atmadın."

"Beni hiçbir zaman rahatsız etmedi! Türk olduğum kadar Makedon kızıyım da!" dedim kızgınlıkla. "Bana Türk kızı olduğumu da söylemeni istedim. Ama sen hiçbir zaman demedin. Diğer herkes kızıl olduğum için beni dışladı. Onlara önayak oldun!"

"Ağlamaya devam ediyorsun," dediğinde gözlerimden yaşlar aktığının farkında bile değildim. "Niye ağlıyorsun? Maskemi de taktım."

"Bana, *Makedonsko Devojče* demediğin için ağlıyorum," derken elimin tersiyle biriken yaşları sildim. "İsimsiz Asker bana öyle söylerdi. Sen hiç söylemedin."

"Balkan Kızı, Ülkü'nün çocukluk arkadaşı, Âkif Cesur Beton'un manevi kızı, ülkesinden koparılan kız, Talia Alaz, Ayhan'la Maria'nın kızı, *Makedonsko Devojče*..." Sesi toktu. "Bunların hepsi sensin. Bunların hepsi senken sana ne dediğimin ne önemi var?"

"Hepsi benim ama hepsinde farklı bir izin var," dedim kısıkça.

Kaşları havalandı.

"Ben sende iz mi bıraktım?"

"Bırakmadın mı?"

"Ağlamaya devam ettiğine göre bırakmışım," dedi, az öncekine nazaran daha ılımlıydı. "Allah da kahretsin beni!"

"Bana iz bırakmaktan fazlasını yaptın," derken gözlerinin içine baktım. "Ben hepsinde senin için imkânsızdım. Yalnızca *Makedonsko Devojče* desen imkânsız değildim sana. Ama sen bunu gizlemeyi tercih ettin!"

Hızımı alamadım. Onunla ilk kez Türkçe konuşacaktım. Farkında olmadan Türkçe kelimeler söylüyordum lakin ilk defa bu kadar uzun konuşacaktım. "Ben her gece başında oturup ölmemen için dua ettim, İsimsiz Asker. Az bir süre değildi. Hastayla aramda hiçbir duygusal bağ olmamalıydı ama ben o kadar tecrübesizdim ki sabahları geldiğimde, gece eve gitmeden önce seni görmeden yapamıyordum. Bu sadece iz değil, İsimsiz Asker. Bu sadece iz değil. Bu geçmeyecek bir yara ve tıpta bir çaresi yok." Türkçe konuşuyor olmak hep garibime gidecekti ve şu anki durumda bana hiç yardımcı olmu-

yordu. "Beni gördüğün an olmasa bile bulduğun ilk fırsatta o İsimsiz Asker olduğunu söylemeliydin. Sen öyle kötü birisin ki bana o zaman bile Ulu olduğunu söylemedin!"

"Sen bu işleri çok hafife alıyorsun," dedi kendinden ödün vermeden. "Öyle kolay olmuyor. Ben söylemek istemedim mi sanıyorsun?"

"İstememişsin!"

"İstedim ama söyleyemezdim!"

"İsteseydin eğer söyleyecek bir yol bulurdun!" dedim bağırarak. "Yara izini gördüğüm zaman, senin İsimsiz Asker olduğunu anlamam daha mı iyi oldu?"

"Bir daha görmek zorunda kalmayacaksın," dedi bilmiş bir tavırla. "O yüzden rahat ol."

"Konu yara izin değil, Yüzbaşı Barut," dedim dişlerimi sıkarak. "Konu, bende açtığın yara. Senin en azından yaran kapanmış. Bendeki yara kapanacak gibi değil ve giderek de açılıyor. Bunu yapan da sensin üstelik."

"Merak etme," dedi anlayışsız bir tavırla. "Ben hiçbir yaradan rahatsız olmam."

"Yara izinden rahatsız olduğumu düşündüğüne inanamıyorum," dedim çığlık atmak üzereyken. "Rahatsız olduğum konu yüzün değildi. Hiç olmadı."

"Sen de gördüğüm en iyi yalancısın," dedi söylediklerime inanmak istemeyerek.

"Ulu," deyip dudaklarımı ıslattım. "Ulu *ljubov moja*." Bakışları sertleşti. Ona abi dediğimi sanıyordu. "Ben doktor olmak için bir sürü ders almış, fakülte bitirmiş biriyim. Gerçekten rahatsız olduğum vakalarla karşılaştım ama senin yaran beni hiçbir zaman korkutmadı." Ona karşı hissettiğim tek duygu üzüntüydü. Çok acı çekmişti. "Ağlamamın nedeni de benden gizlemiş olman, bunca zaman hiç söylememen."

Eğer söylemiş olsaydı bana karşı hisleri olduğunu anlardım. Çünkü onu son kez gördüğümü bilmeden bana bir şeyler söylemişti. Gideceği için söylemişti. Gitmeden beni mutlu etmişti. O gideceğini biliyordu ama ben bilmiyordum. O günden beri bana söylediklerini unutmamıştım.

"Şu an bir operasyon üzerindeyim ve henüz tamamlamadık," dedi aynı kelimeleri tekrar ederek. "Durum böyleyken her operasyonda duygularını kapı dışarı etmek zorunda kalırsın. Ayrıca eğer bilmiyorsan söyleyeyim." Kulağıma doğru yaklaştı. "Askere gönül emanet edemezsin, Balkan Kızı."

Gülümsemeye başladım. Şimdi söyledikleri, o zaman söyledikleriyle çelişiyordu. Bunu neden yaptığının farkındaydım. O zaman ölmek üzereydi, şimdi ise öldürmek... O zaman kaybedecek çok şeyi vardı, şimdi ise hiçbir

şeyi... O zaman duygularını henüz kaybetmemişti, şimdi ise tüm duygularından arınmış...

Dudağım titrerken, "Öldüğünü zannettim," dedim. "Bir sabah nöbete geldiğimde, hep yaptığım gibi ilk önce yanına gittim ve bomboş bir yatakla karşılaştım." Bir daha haber alamadığım asker, yıllar sonra tekrar karşımdaydı. "Öldün sandım ben. Taburcu olsaydın bana veda ederdin çünkü." Gözümden tekrar bir yaş süzüldü. Bu, acının damlasıydı.

Yalnızca kendimi kandırmışım. Bana veda bile etmemiştin.

"Diğer doktorlara sürekli seni sorduğum için mesleğim tehlikeye bile girmişti," diye devam ettim. "Öldüğünü düşünmemi söylediler ama kabul etmedim. Çünkü durumun iyiye gidiyordu, nasıl ölecektin ki? Benim ilgilendiğim bir hastaydın. Her değerinden haberdardım. Senin hakkında hiçbir bilgi vermediler bana. Yasaktı. Gizli bir askerdin ve bana unutmak zorunda olduğumu söylediler." Göğsüne tekrar vurdum. "Baktığım ilk hastayı daha mesleğin en başında kaybettiğimi sandım!"

"Uçuş yapmaya elverişli olduğum ilk an ülkeme geri getirildim," dedi. Sanki o anlar onun için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi. "Yine de ölüden beterdi hâlim."

Elimi boynuma yerleştirdim ve uzun zamandır yeşil tişörtün altına gizlemiş olduğum kırık künyeyi ortaya çıkardım. Bakışları metal plakaya düştü. Zinciri döndürüp klipsini açtım. Beni izlemeye devam ediyordu. Boynumdan ayırdığım künyeyi onun avucuna bıraktım.

Ona aitti.

Onun künyesiydi. Artık sahibine geri gitmeliydi.

"Seni yaşattım ama arkanda bir ölü bıraktığını hiçbir zaman bilemedin, İsimsiz Asker."

Yanından geçip, gitmek üzereyken beni kolumdan yakaladı. Bakışları künyeyle ıslak gözlerim arasında gidip geliyordu. "Balkan Kızı," dedi. Bunun ne olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Şaşırmıştı.

Kırık künyeyi işaret ettim.

"Anlaşılan o ki sen bana ne kadar yara açsan da ben sana hiçbir iz bırakamamışım."

"Operasyonun seyrini değiştirecek hiçbir şey yapamam!" dedi yükselen sesiyle. Söyleyemediği şeyler vardı. Söylemekten çekiniyordu çünkü her şeyi batıracağını düşünüyordu. "Niye anlamak istemiyorsun?"

"Anladım," dedim pes etmiş bir şekilde. "Anlıyorum artık. Askere gönül emanet edilmezmiş, Yüzbaşı Barut."

Bir kibrit yak...

Askere gönül emanet edilmezmiş.

Barut Ulu, isimsiz bir askerken bana öyle şeyler söylemişti ki bir askere gönül emanet edileceğine inanmıştım. Çünkü o bir yüreğe sahip çıkabilirdi. Öyle de söylemişti.

Peki, şimdi ne değişmişti?

Karşısındaydım, yanındaydım, ona bir nefes kadar yakın olduğum için artık imkânsız mı olmuştuk?

Birbirimize çok uzakken, seni bir daha hiç göremeyeceğimi düşünürken, seni öldü zannederken bile imkânsız değildin benim için.

Babaannemi görmeye her zaman gitmiyorduk ama onu yine de çok severdim. Bunu ona söylediğim zaman, "Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur, kızım," derdi. "Beni sevsen annenle babanın elinden tutar, ziyaretime gelirdin. Demek ki sen beni sevmiyorsun."

Büyüdükçe ne demek istediğini anlamıştım.

Ulu'nun gözünün önündeydim ama gönlüne giremedikten sonra yakınında olsam ne olacaktı?

Odadan çıkacağım sırada fevri bir hareketle önüme geçti ve açmış olduğum kapıyı kapadı. Bir eli kapıda dururken diğer eliyle beni yakalamıştı. Bakışları yüzümü talan ederken ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Senin söyleyeceklerin bitmiş olabilir ama benim bitmedi," dedi Barut. Kararlı çıkan sesini duyunca bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Aramızdaki bariz boy farkından dolayı gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordum.

"Ne diyeceksin?" dedim öfkeyle. Tam gitmek üzereyken beni durdurması daha çok sinirlenmeme neden olmuştu. "Asker olduğunu, bu yüzden hiçbir şey söyleyemeyeceğini, bilmediğim şeyler olduğunu falan mı? Ben bunları senden duydum zaten!"

Elini kapıdan çekmeyip daha çok abandı. "Eğer çıkarsan bir daha konuşacak vakit bulamayabiliriz," dediğinde sesi ılımlı geliyordu. Gözlerinde benimle konuşmak için yanıp tutuşan bir ifade vardı. "Benim için bir dakika

sonrası bile kesin değilken şu an saniyelerle yarıştığımı bil, Balkan Kızı. Üstelik Yarbay Beton da her an içeriye girebilir."

Yüreğime bir ağırlık çöktü. Bana her şeyi yapıp sonrasında bunları söyleyemezdi. Beni nasıl durduracağını biliyordu.

Kolumu kendime doğru çekmeye çalıştığımda izin vermedi. Ona ters bir bakış attım. "Kolunu bırakmayacağım. Şuraya otur." Bakışlarımın sertleşmesiyle çok geçmeden dudaklarını aralayıp, "Oturalım," diye düzeltti. "Beraber." Daha ılımlı davrandığı için ona ayak uydurdum ve odadaki geniş koltuğa geçip oturduk. Önce benim oturmamı beklemiş, daha sonra kendisi de yanıma geçmişti.

Dümdüz karşıya bakmaya başladığında yan profilinden onu incelemeye koyuldum. "Makedoncan daha iyi," dedi. Nereden başlayacağını bilmiyordu. "Az önce Türkçe konuştun ve ben bununla yetinmeyeceğim. Kendimizi ifade etme konusunda, ikimiz de en iyi bildiğimiz dillerde daha iyiyiz." Hafifçe bana döndü ve gözlerimin içine baktı. "Türkçe konuşacağım. Sen Türkçe konuşmasan da beni dinle."

Sakin kalmaya çalışıp, "Dinliyorum," dedim. Bedenimin titremesine bir türlü engel olamıyordum. Her an ağlayacak gibiydim. Kolay değildi. Birçok anlam yüklediğim kişinin öldüğünü sanıyordum ve şimdi karşımdaydı. Hem de bu kişi çocukluk aşkımdı.

"Seninle sınırdaki hastanede karşılaştığımızda, ilk başta kim olduğunu bilmiyordum," dedi. Gözleri dalıp gitmişti. Bedeni az öncekinden daha çok kasılıyordu. O yaralı hâli aklına geldiği için rahatsız olmuştu.

Nasıl dayanmıştı?

Ne dilini bilen vardı ne derdini anlatabileceği biri. Üstelik kimliğini de gizlemek zorundaydı.

"Beni nasıl tanıdın?" diye sordum saf bir merakla. Hangi an tanımıştı beni? Hangi konuşmamızla ben olduğumu anlamıştı? Ben onu tanıyamamıştım. Bundan daha ötesi var mıydı?

Direkt olarak gözlerimin içine baktı. Toprak rengi gözleri ışıl ışıldı. "Seni tanımamak mümkün mü?" dedi. Bakışları dudaklarıma doğru kaydı. Kalbimin hızı arttı. Bir süre dudaklarıma bakıp öylece durdu. "Çenen seni ele veriyor." Bunu söylemesini beklemediğim için kolumla koluna vurdum. Gözlerinin kenarı kırıştığında güldüğünü anlamıştım. "Birçok sebep vardı tanımam için," dedi bakışlarını benden kaçırarak. "Gülümseyişin, heyecanlı heyecanlı konuşman, sürekli şarkı söylemen ve saçların..."

Kalbim ısınsa da sesimi soğuk tutmaya özen gösterdim. "Bunlar herkeste olabilecek özellikler," dedim. Gardımı hemen düşürmeyecektim. Sonuç olarak bu gerçeği benden gizlemişti.

"Doktor Alaz olduğunu söylediler," dedi dalgın dalgın. "İçimde hep bir şüphe vardı. Sonra kolundaki doğum lekesini gördüm. Küçükken, şarkı söyleyerek ortalıkta dolaşan, başıma bela olan, futbol maçlarıma engel olan o kızdın. Bunların hiçbiri olmasa bile sen o kızsın. Tanınmayacak gibi değilsin, Balkan Kızı."

"Ağır yaralıydın," dedim onun gerileceğini bile bile. "Uzun bir süre sadece kirpiklerini oynattın. Ama bana Ulu olabileceğini söyleseydin her şey daha farklı olabilirdi. Söylemeye niyetlensen bile ben anlardım. Sen hep isimsiz bir asker olarak kaldın."

Yüreğimde adı bile olmayan biri vardı. Çok yaralıydı, yarasına merhem olmak istemiştim.

"Ben gölge bir askerim, öleceğimi bilsem de kimliğimi ifşa etmem. Karşımdaki annem de olsa ağzımı bıçak açmaz benim."

"Peki, iyileştikten sonra beni neden hiç aramadın?" diye sordum. "Benim kim olduğumu da biliyordun. Sana salça olan o küçük kız da değildim artık. Üstelik ettiğin o laflardan sonra..."

"Aramadığımı kim söyledi?" dedi. Bakışlarımız kesiştiği an bütün bedenim ürperdi. Gözlerinde beliren ifade kalbimin teklemesine neden oldu.

Ulu beni aramış mıydı? Bu operasyondan önce beni görmek istemiş miydi? Ben bunu nasıl bilmezdim? Onu görmek isterken onun da beni aradığından nasıl bu kadar habersizdim?

"Ben gördüğüm her kızıl saçlı kadında seni aradım," diye eklediğinde kalbimin duracağını sandım. "Bunun ne demek olduğunu ve nasıl hissettirdiğini hiçbir zaman bilemeyeceksin, Balkan Kızı."

Dudaklarım titredi. Yine ağlamak istemiyordum.

"Ama bana hiç ulaşmadın, Ulu *ljubov moja*."

"Sınırda değildin. Makedonya'da değildin. Seni bulabileceğim hiçbir yerde değildin," dedi. "Üstelik Âkif Cesur Beton'la bile görüşmek istemiyordun. Bana öyle söylenmişti."

"Tek bir yerde kalmayıp birkaç kampta daha gönüllü doktor olmaya devam ettim. Özel bir programdı. Resmî olarak doktor bile değildim," dedim açıklamak adına. "O yüzden her yerde adım geçmiyordu."

Tamamen bana doğru döndüğünde bakışlarım hiç çıkarmadığı maskesine kaydı. Yanımda rahat hissedip maskesini hiç takmayacağı günleri iple

çekiyordum. Onunla yüz yüze konuşmak, en çok istediğim şeylerden biriydi. Üstelik az önce, kısa süreliğine de olsa yüzünü görebilmiştim. Ağladığım için yanlış anlayıp maskesini geri takmıştı.

"Şunu anlaman gerekiyor," dedi oldukça sert bir tonla. "Görevdeysem yalnızca hedefe odaklanırım. Hedefim Balkan Kızı'ydı. Sana o zamanları hatırlatıp ne senin aklınla ne de kendi aklımın ayarlarıyla oynarım. Şu an bile bu konuşmayı yapmamamız gerekiyor."

Kaşlarım havalandı.

"O niyeymiş?"

"Çünkü beni tanımasaydın İsimsiz Asker olduğumu asla söylemezdim. Ama sen beni tanıdın."

"Hâlâ söylemeyeceğini dile getiriyorsun," derken kabullenemeyen bir ifadeyle kafamı iki yana salladım.

"Ne diyecektim, Balkan Kızı?" dedi ters bir şekilde. Göğüs kafesim hızla yükseldi. "Ağrılarından dolayı sabaha kadar inleyen, bir bardak su içmek için bile birine muhtaç olan, tuvalete bile kalkamayan o asker bendim. Oldu mu? Benim en âciz hâllerime sen şahit oldun!"

"Âciz mi?" dedim histerik bir şekilde. "Yalnızca yaralıydın. Hastaydın!"

"Beni anlamanı beklemiyorum," dedi oturduğu yerden kalkarak. Birkaç adım attı ve bana doğru döndü. "Günler önce operasyonu başarıyla tamamlayarak, ülkesine dönmek üzere olan bir üsteğmenken bir anda timdeki arkadaşlarını şehit vermiş, ağır yaralı bir hâlde, gazi mi yoksa şehit mi olacağımı bilmediğim kişiye dönüştüm!"

Sırtımı koltuğa yaslayıp geriye doğru çekildim. "Birbirimizi kesinlikle anlamıyoruz," dedim emin bir ifadeyle. "Ama şunu anla artık. Yarandan rahatsız olmadım. Olmam da. Ben her şeyden önce bir doktorum. Bu tarz yaralara alışığım."

"Gözlerin ve tenin hâlâ kıpkırmızı. Her an ağlayacak gibi duruyorsun," dedi rahatsız olduğunu belli eden bir sesle. "Ne yara izim için ne de benim için bir daha ağla."

"Benden bir şeyler gizleyip ağlatma o zaman," dedim. "Ben İsimsiz Asker'in öldüğünü düşünüyordum! Benim için de her şey çok zor! Bu hemen kabullenip sevinebileceğim bir şey değil ki! Ben senin arkandan günlerce gözyaşı döktüm. Şimdi kalkıp da ağlama diyemezsin!"

Bunu söylememi beklemiyor olacaktı ki olduğu yere mıhlanmış, bir çiviyle çakılmış gibiydi. Kaşlarını çatıp, "Kimse için ağlama," demekle yetindi. "Gözyaşın kimse için akmasın."

"Kimse için değil," diye fısıldadım. "Senin için, Ulu. Senin için..."

Bana doğru yaklaşıp tam önümde durdu. Hafifçe eğilip çenemi kavradı. "Şşş," dedi beni susturmak adına. "Geçmişi ikimiz de geri getiremeyiz. Artık ölmediğimi biliyorsun."

"Evet," dedim güçlü bir sesle. Haklıydı. Geçmiş, geri gelmeyecekti. "Bana neler söylediğini de çok iyi hatırlıyorum. Hiçbirini unutmadım. Bu sefer bir şeyleri unutmuş, hatırlamıyormuş gibi davranmayacağım. Tam aksine, her şeyi bildiğimi bil, Yüzbaşı Barut."

Elini cebine attı. Yanıma geçip oturduğunda, "Madem hiçbir şeyi unutmadın, o zaman bu künyeyi takmaya devam et," dedi. Kırık künyeyi bana geri uzatmasıyla kaşlarımı çattım. Ben bir gün geri vermek umuduyla takmıştım o künyeyi. Ondan bana kalan tek şeydi.

"Ama senin bu," dedim dudaklarımı ıslatarak.

"Artık senin," dedi. Avucundaki künyeyi almam için işaret etti. "Benden daha uzun bir süredir sen takıyorsun."

Elinden almak yerine saçlarımı kaldırdım ve kendi eliyle boynuma takması için sırtımı ona döndüm. Hiçbir şey demeden kırık künyeyi boynuma taktı. Parmaklarını tenimde hissederken, ürpermeden edemedim. Eldivenleri olmasına rağmen elinin sıcaklığını hissedebilmiştim.

Geri çekilmesini beklemeden ona döndüm. Aramızda hiçbir mesafe kalmayınca geriye doğru çekildi. "Uzaklaşma," dedim kısık bir sesle.

Yavaşça yutkundu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş bir hâldeydi. İkimizin de kalp atışları duyulacak seviyedeydi. "Bu saatten sonra senden nasıl uzaklaşacağımı bilmiyorum, Balkan Kızı," dedi. Ona daha çok yaklaştığımda alınlarımız birbirine değdi. Derin bir iç çekti. Ona ne zaman yaklaşsam iç çekiyordu. "Üstelik sen her şeyi biliyorken..."

"Her şeyi bilmiyorum," dedim kirpiklerimin altından ona bakıp. "Ama bilmek isterim. Mesela yara izini. Zihnime kazıyacak kadar dikkatli bakmak istiyorum ona." Elimi maskesine yerleştirdim ve yavaşça okşadım. Ona dokunuşum kıvılcım etkisi yaratıyordu. İkimiz de kül olana kadar yanacaktık.

Maskenin ucunu kavradığım an bileğimden yakaladı beni. "İzin ver, Ulu *ljubov moja*." Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. "İzin ver."

Gözlerinin içine baktım ve bunu gerçekten istediğimi görsün istedim. "*Ve molam*, Ulu. *Ve molam, ve molam, ve molam*." Annem yaşasaydı *ve molam* dememe çok kızardı. Doğrusu *te molam* olsa da ben çocukluğumdan beri bu şekilde söylemeye devam ediyordum.

Ulu, gözlerini kapadı. Alnını alnıma daha çok bastırdı. "Bakma şöyle," dedi genzinden gelen bir sesle. "Bakma. Yoksa her şeyi yakıp yıkmak istiyorum."

"Sadece bakmak istiyorum," dedim kesin bir dille. "Az önce ağlamaktan inceleyemedim ki. Şimdi ise ezberlemek için bakmak istiyorum."

"Neyini ezberleyeceksin? Yara izi işte."

Ona sinirle bakarak, "Kocamın yara izinin nasıl bir şey olduğunu sorarlarsa bilmezlikten mi geleceğim?" dedim.

Yumruk yemiş gibi baktı.

"Koca mı?"

"Kocam olmayacak mısın?"

"Olacağım," dedi gevşeyen bedeniyle. "Kocan olacağım."

"İşte..." dedim kendime yol bulurken. "Bizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmamalıyız. Birbirimiz hakkında ne kadar çok şey bilirsek o kadar iyi. Hem konsolosluk evliliğin gerçek olup olmadığını anlamak için bir sürü soru soracak. Birbirimizin yüzüne mi bakacağız? Ya her şeyi batırırsak? Âkif Cesur Beton seni mahveder. Bunu biliyorsun, değil mi? Onun diline mı düşeceksin?"

"Nefes al," dedi Barut araya girerek. "Nefes al, Balkan Kızı."

Derin bir nefes alıp verdim. "Aldım," diyerek konuşmaya devam ettim. "Haklı olduğumu biliyorsun."

Bileğimi tutan elleri yavaşça gevşedi ve bana izin verdi. "*Marteniçka*yı çıkartmamışsın," dedim bakışlarımı bileğini saran ipten ayırmazken.

"O günden sonra hiç gün yüzü görmedim."

"Leylek görmen yeterliydi!"

"Görmedim," dedi Barut. "Sonra da bileğimde kaldı. Çıkartmak aklıma bile gelmedi. Şimdi ise asla çıkartmayacağım tek şey bu sikik ip."

"Onun bir adı var," dedim kızarcasına. "Leylek gördüğün zaman çıkartmazsan dileğin kabul olmaz."

Bana sanki dileği kabul olmuş gibi baktı.

Heyecanımı daha fazla zapt edemeyip maskesini titrek ellerimle kavradım ve yukarı doğru yavaşça sıyırmaya başladım. O da sanki bu anın gelmesini bekliyormuş gibi bana yardımcı olmak istercesine başını hafifçe öne eğdi ve maskesini tek hamlede çekti. Maskeyi çıkarınca nefesimiz karıştı, gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Artık yüzü tamamen açıktaydı. Şakağından başlayan yara, derin ve korkutucu olan üç kesikle yüzünün sağ tarafını sarmıştı. Yıldırım gibi çenesine doğru iniyordu. Her bir çizgi yaşadığı acının, çektiği çilenin bir simgesi gibiydi. Kesikler dudağının birkaç santim uzağında son buluyor, oradan çenesinin altına, boyun hattına kadar inerek daha ince izlerle devam ediyordu. Âdeta hayatta kalma mücadelesinin izleriydi bunlar.

Ben yüzündeki yaraları inceleyip, her bir detayı içime çekerken o, gözlerini kaçırıyordu. Belki de kendini çok savunmasız hissediyor ve üzüldüğümü görmek istemiyordu. Yüzüne bakarken içim parçalanıyordu. O derin yaralar sadece fiziksel değildi, yaşadığı ruhsal izleri de taşıyordu. Yarası derindi. Geçmiş acılarını, kahramanlıklarını ve belki de yenilgilerini anlatıyordu.

Aklıma o yaralara pansuman yaptığım zamanlar geldi. Geceler boyu süren acılarına ağzını bıçak açmadan katlandığını, uykusuz gecelerindeki sızlanmalarını hatırlıyordum. O zamanlar çektiği acıya sabırla nasıl göğüs gerdiğini, kendi çığlıklarını bile sessizce içine atarak nasıl dayanıklılık gösterdiğini düşündüm.

Yarası hakkında konuşmaya kendimi hazır hissetmediğim için, "Saçlarının rengi koyulaşmış," dedim. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Küçükken kız kardeşlerine daha çok benziyordun. İkisi de sarışındı. Sen kumraldın. Şimdi o kumrallığından da eser kalmamış."

Küçükken ne yüzüne ne de saçına dokundururdu. "Dokunup eskiteceksin," derdi Ulu.

Onu incelemeye devam ettim. Bakışları maskesindeydi ve hemen geri takmak istediğini belli eden hareketler sergiliyordu.

"Burnunu hep çok kıskandım."

"Artık düz değil, kemikli bir burna sahibim," dedi sessizliğini bozup. Öyleydi. Burnunda bir çıkıntı oluşmuştu.

Merakla, "Herkese kafa göz dalıyor musun yine, Ulu *ljubov moja*?" diye sordum.

"Keşke herkese değil de her şeye kafa göz dalabilsem," dedi bana bakarak. "Mesela *ljubov moja* kelimesine dalmak isterdim." Tek kaşını kaldırdı. "Biraz dayaklık bir laf, ha?"

Gülümseyip, "Ne yazık ki her şeyi dövemezsin," dedim. Parmaklarım saçlarında arsızca dolanıyordu. Çok uzun değildi lakin bir süredir kesilmediği uçlarından anlaşılıyordu. Saçlarında gezen elimi aşağıya, yüzüne doğru indirdiğim sırada geriledi. "Çekme kendini."

"Daha önce kimse dokunmadı."

Yutkunamadım. Onu rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyordum.

"Eğer istemiyorsan dokunmayacağım."

"Yüzümün bu kadar açık durmasına alışık değilim. Uzun zaman oldu."

"Maskeni uyurken de takıyor musun?"

"Evde olmadığım her an takıyorum," dedi Barut. "Bazen evde bile çıkarmayı unutuyorum. Barış uyarıyor beni. Tedbirli davranıyorum. Mesleğim her şeyden önce geliyor."

Barış'ın kim olduğunu bilmiyordum fakat onun adını söylerken dudakları gülümser gibi kıvrılmıştı. Sevdiği biri olmalıydı. "Bir gün dokunmama da izin verirsin, değil mi?" diye sordum.

Gözlerimiz buluştu. Emin olmak istercesine uzun uzun yüzüme baktı.

"Ben vermesem de dokunacak gibisin."

"Sabırsız biriyim, erken doğmuşum," dedim açıklamak adına. "Az önce kimsenin dokunmadığını söyledin. Doktorlar da dokunmadı mı?"

"Tedavi için dokundular elbette. Uzaktan uzağa aktarım yapacak değiller." Ona boş gözlerle baktım. "Demek istediğim, çevremden hiç kimse dokunmadı."

Aslında tedavi olup olmadığını sormak istemiştim. Çünkü tedavi görse yüzü bu hâlde olmazdı. İz yine kalırdı, onun için yapılacak hiçbir şey yoktu ama ürkütücü hâli biraz daha aza indirgenebilirdi. Tedavi geçmişini deliler gibi merak ediyordum ama sorularımla onu boğup elimden kaçıramazdım.

"Kesin doktorlara çok çektirdin. O zamanlar da dikişlerini az patlatmamıştın. Sana gazlı bez yetiştiremiyorduk."

"İyi dikiş atmıyordunuz," dedi kendini haklı çıkarmaya çalışarak. "Atam boşuna Türk hekimlerine emanet edilmek istememiş."

Dirseğimle koluna sertçe vurup onu uyardım. Kartları açık oynayarak, "O zamanlar bilerek yaptığının farkında değil miydim sence?" diye sordum. "Beni görmek için yaptığını biliyordum, Yüzbaşı Barut."

Omuz silkti.

"Tek doktor sen değildin."

"Seninle sürekli olarak ilgilenen sadece bendim!"

"Benimle ilgilenmekten ziyade hocalarından azar işitmekle meşguldün," derken gülümsedi. Gülümsemesiyle bakışlarım hareket eden yara izine doğru kaydı. Gülmeyi hızlıca kesip tekrardan maskesine baktı.

Kızar gibi, "Anlaşılan bu çok hoşuna gidiyordu," dedim.

"Suçlu olduğunu bildiğin için doktorlara ağzını bile açamadığın dakikalar çok komiktin, kabul ediyorum," dedi. Biraz daha rahatlamıştı sanki ama durumu hemen kabullenecek gibi değildi. İkimiz de zamanla her sorunu aşacaktık. Buna inanıyordum. "Sonra odayı terk ettiklerinde, iki saat boyunca arkalarından konuşuyordun." Onu ilgiyle dinlemeye devam ettim. "Senin gibi bir kıza yakışıyor mu hiç?"

"Benim gibi bir kıza başka nelerin yakıştığını tahmin bile edemezsin."

İddialı bir şekilde yüzüme baktı.

"Tahmin etmeme gerek yok. Ne yakıştığını biliyorum, Balkan Kızı."

"Hep bu anı hayal ettim," dedim sesime yansıyan mutlulukla. Bakışlarımı yüzünden çekmiyordum. Yara izinden çekinmediğimi, korkmadığımı ya da rahatsız olmadığımı anlamalıydı. Bunu gözlerimde görmeliydi. "Artık yüz yüze bakıyoruz. Seninle maskesiz konuşmak güzelmiş. Bunu sık sık yapar mıyız?"

Kafasını salladı.

"Baş başa olduğumuz her an."

"Baş başa olabilecek miyiz ki?"

"Şu an değil miyiz?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım ve bakışlarımı arkasına doğru diktim. "Hayır," dedikten sonra ses tonumu alçalttım. "Sanırım sana iki saattir öfkeyle bakan Yeşil Dev'den haberin yok."

Hiçbir tepki göstermedi. Bir milim bile kımıldamadı yerinden. "Yalan söylediğini gözlerindeki yansımadan anlayabiliyorum, Balkan Kızı," dedi. Şaşkınlıkla baktım yüzüne. "Sadece gözüne bakmıyorum, aynı zamanda etrafı da kontrol ediyorum ben." Onun gibi bir askere şaka yapılmayacağını bu kadar çabuk anlamamalıydım.

Sinirime yenik düşüp, "Küçükken bunu yemiştin ama!" dedim.

"O küçükkendi."

"Sürekli maskene bakıyorsun. Eğer takmak seni daha rahat hissettirecekse..."

Hiç uzatmadan, "Evet, daha rahat olacağım," dedi. Ona karşı çıkmadım. Çok bile durmuştu. Maskesini taktığında geriye yaslandı.

İçimde bir sıcaklık hissettim. Daha önce yaptığım gibi dudaklarımı yüzündeki maskeye bastırdım fakat bu sefer her şey daha farklıydı. Daha anlamlı, daha derindi. Yanağına doğru eğilip, yarasının olduğu yere bu sefer bilinçli olarak nazikçe bir öpücük kondurdum. Bu hareketimle ona, yarala-

rının benim için bir sorun teşkil etmediğini, onu olduğu gibi kabul ettiğimi göstermek istedim.

Yüzü, bu ani ve samimi jest karşısında kaskatı kesilmişti. Belki de böylesine açık bir kabul ve şefkat karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu. Onun bu donuk tepkisi, yıllar içinde sağlamlaştırdığı duvarların, belki de ilk defa bu kadar samimi bir dokunuşla sarsıldığını hissettiriyordu.

"Bunu hep yapacak mısın?" diye sordu. Sesi garipti. Bunun hoşuna gidip gitmediğini anlayamamıştım.

"Neyi?"

"Beni öpmeyi."

"Dudağım sadece birazcık yanağına dokundu. Bu öpmek sayılmaz ki," dedim masum bir ifadeyle. "Çünkü öpersem hep yapmamı istersin, Yüzbaşı Barut."

Kaşlarını çattı.

"Bu lafları benim söylemem gerekmiyor mu?"

"Nasıl derler," deyip göz kırptım. "Sen biraz nazlısın." Mesleğine sığınıp odun gibi davranıyor, hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu.

"Lafa değil, icraata bak. Herkes konuşur ama herkes yapamaz, Balkan Kızı."

"Yap da görelim o zaman."

Yüzüme doğru eğildiğinde parmaklarını çeneme yasladı. Tenimi hafifçe okşayarak aramızdaki duyguyu derinleştirdi. İkimiz de aynı anda nefes alıp verirken sıcaklık aramızda mekik dokudu. Tam da şimdi öpecek miydi beni?

O sırada kapı açıldı.

Âkif Cesur Beton, sanki hissetmiş gibi en olmaması gereken an odaya girmişti. Bakışları direkt olarak Barut'un üzerindeyken kaşlarını çattı.

Barut şapkasını taktıktan sonra selam verdi. Gür çıkan sesiyle, "Komutanım," dedi.

"Siz hâlâ burada mısınız?" diye sordu Yarbay Beton.

"Evet, komutanım," dedi Barut.

Âkif Cesur'un bakışları beni bulduğunda kaşlarını kaldırdı. Adım atmayı bırakıp bana odaklandı.

"Senin gözlerin niye kıpkırmızı?"

"Alerji."

"Ne alerjisi? Senin küçükken hiç alerjin yoktu!" diye bağırdı. "Ağlamışsın. Onun yüzünden mi ağlıyorsun?"

Ağlamıştım ve koskoca adamı kandırmaya çalışıyordum. "Yeşil Dev," diye fısıldadım. "Ağladım ama..."

Mavi bakışları hızla Barut'u buldu. "Sana yalnızca yarım saat önce tek bir şey söyledim, Ulukurt," dedi oldukça öfkeli bir şekilde. "Lafımın üstünden daha saatler geçmedi! Ben bu kızın gözyaşı bir daha akmayacak diye yeminler ettim! Maruzat ver, hemen!"

Bildiğim bir şey vardı. O da Barut Ulu Boratav'ın, Âkif Cesur Beton'un elinden çok çekeceğiydi. Bildiğim diğer bir şey de Barut'un altta kalacak biri olmadığıydı.

Bir kibrit yak...

Barut Ulu Boratav

Balkan Kızı benim için ağladı, var mıydı bundan ötesi?

Akmasını istemediğim her damla gözyaşı benim içindi. Benim öldüğümü düşündüğü ve beni bir daha göremeyeceği için... Bu kadın, bana ağlamıştı.

Bir daha ağlatır mıyım seni? Bir daha ağlamana izin verir miyim zannediyorsun, Balkan Kızı?

Âkif Cesur Beton öfke içinde bana bakarken gardımı düşürmedim. Balkan Kızı'nın akmak için bekleyen yaşları musluk gibi her an açılabilirdi. Çok narindi, çok kırılgandı. Onu gözetim altına aldığım günlerde gittikçe daha da duygusal birine dönüşüyor, kendini tutamıyordu. Bedeninin, duygularının, aklının kontrolü onda değil gibiydi. Onu bu denli mahveden, dayısı olacak o kansızdı.

"Benim yüzümden ağladı," diyerek konuşmaya başladığımda, Yarbay Beton'un bakışları daha çok sertleşti.

Yarbay, "Bundan sonra tek bir damla gözyaşı dökmeyecek bu kız!" dedi kendini dizginlemeye çalışarak. "Benim kızımı niye ağlatıyorsun, oğlum?"

"Öğrenmek istediği şeyler vardı," dedim duruşumu bozmadan. Balkan Kızı konuşmamam için gözlerimin içine bakıyordu. Onun olduğu tarafa bilerek bakmıyordum. Bakışlarım bir çift mavilikteydi. "Ondan bazı şeyleri gizlediğim için kendini tutamadı."

"Ne gizledin?" diye sordu Yarbay Beton.

"Yüzümü," dedim uzatmadan. "Yüzümü görmek istedi."

Yarbay bakışlarını Balkan Kızı'na doğru çevirdi. Çatık kaşlarını düzelttiğinde inanmayan gözlerle bakarak, "Yüzü için mi ağladın?" dedi. Çehresinde garip bir ifade oluştu. "Bunun için ağlanmaz ki. Öyle bir kız değilsin sen."

Öyle bir kız olmadığını bilmeyen sanırım sadece bendim. Yara izim için ağladığını sanmış, yanılmıştım.

Balkan Kızı gözlerini kırpıştırarak, "Yeşil Dev," dedi. Şu bakışı her şeye bedeldi. Karşısında kimse duramazdı. "Lafımı kesip, esir gürlemeden önce beni dinler-"

Yarbay yine lafını keserek, "Ben asla öyle bir şey yapmam," dedi.

Balkan Kızı öfkeyle bakıp, "Şu an tam olarak bunu yapıyorsunuz!" dedi sinirle. "Ben hep ağlıyorum. Ağladığımı gördüğünüz her an esip gürleyecek misiniz?"

Böyle bir davranışa alışık olmadığı için sanırım yadırgamıştı. Âkif Cesur Beton herkese karşı böyleydi. Etrafındaki her kız çocuğunu kendi canı, kanı gibi koruyup kollardı. Ülkü bu konuda çok şanslıydı ama kızıl saçlı kadın değildi.

"Niye hep ağlıyorsun, Talia?" diye sordu Yarbay Beton. "Söyle de kime kızmam gerektiğini bileyim. Sonra bak bakalım bir daha akıyor mu o gözyaşların!"

"Kullandığım ilaçlar beni hassaslaştırıyor. Elimde olmayan bir şey," dedi Balkan Kızı daha güçlü bir tonla. "Her ağladığımda yanımda değildiniz. O yüzden şu ağlama konusunu kapatabilir miyiz?"

Yarbay Beton, Balkan Kızı'na yaklaşıp tam önünde durdu. İri cüssesi yüzünden karşısındaki kadın küçücük kalmıştı. Hâlbuki Balkan Kızı çok da kısa bir kadın değildi. En az bir yetmiş boyunda olmalıydı. Fısıltı ondan azıcık uzundu. "Bana her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi? Ağlayacaksan da yanında olacağız," dedi ılımlı bir sesle.

Bu söyledikleri kızıl saçlı kadını güldürmüştü. Bakışları beni bulduğunda, gözlerinin içi bile gülüyormuş gibi baktı. Ona karşılık veremedim. Bakışmamızı gören Yarbay Beton onu kolunun altına alıp, "Olacağız derken Ulukurt'tan bahsetmiyorum," dedi. Bana bakmasını engellemişti. "İki kolumdan bahsediyorum."

Bu adam beni kıskanıyor mu? Hem de kollarının arasındaki kadından?

"Ulukurt da olsun," dedi Balkan Kızı. Başımı yakmaya niyetliydi gibiydi. Hoşuma gitmiyor da değildi. Ateş böcekleri ağzımdan çıkmak istercesine içimde çırpındı.

Yarbay hızlıca, "Onun olmasına gerek yok, ben olurum," dedi.

"Komutanım," dedim araya girerek. "O istemediği sürece hiçbir güç onu bana bıraktıramaz. Eğer bilmiyorsanız söyleyeyim."

"Kes, lan!" diyerek susturdu beni. "Bırakmazmış! Sen zaten bunu aklından geçirirsen o kafanı boynundan koparırım senin!"

"Siz de izin verdiğinize göre-"

Lafımı bıçak gibi kesip, "Benden öyle kolayca izin alabileceğini sana düşündüren ne?" dedi Yarbay Beton. "Daha dur, sen bu kız için on kilometre koşacaksın! Armut piş, ağzıma düş, yok! Hak edeceksin!"

"Komutanım, görev için evlendiğimizin farkında değil misiniz? Bütün hıncınızı benden çıkartacaksanız söyleyin ki baştan bileyim!" dedim daha fazla dayanamayıp. Evlilik, görev için değildi ama Balkan Kızı öyle zannedecekti. Yanımızda olduğu için açık bir şekilde konuşamıyordum. "Evlenmemiz için değil de bu evlilik olmasın diye çabalıyor gibisiniz."

"İki adım koşmanı istedim diye engel mi oldum? Koşamayacaksan söyle, Ulukurt! Lan, ben sevdiğim kadınla evleneceğimi bilsem değil on kilometre, tüm dünyayı koşarak turlarım!"

Ah, abla! Ama ahım en çok sanaydı, baba. Hem ablamın hem de Âkif Cesur'un başını yaktın.

Sevdiğim kadın...

Balkan Kızı'nın sevdiğim kadın olduğunu mu söylüyordu? Ben bunu bir türlü itiraf edemiyordum kendime. Hislerim olduğunu, onu gördüğümde içimde beliren sikik ateş böcekleri sayesinde hep biliyordum fakat artık yan yanayken, bu gittikçe dayanılmaz bir şeye dönüşüyordu. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Üstelik aramızda gizli saklı hiçbir şey kalmayacaktı. Yüzümü de görmüştü ve bana karşı olan bakışları hiç değişmemişti.

Sevdiğim kadının, sevdiği adam olmak için her şeyi yapardım.

Sevdiğin adam olur muydum ben, Balkan Kızı?

"Hayır, komutanım. Demek istediğim o değil. Koşarım koşmasına da sizin bununla yetinmeyeceğinizi biliyorum," dedim daha da sinirlenmesine izin vermeden. "Eğer onunla evlenip evlenmemem konusunda tereddütleriniz varsa Albay Alkorkmaz'la konuşun."

"Albay Alkorkmaz'la konuşmama gerek yok," dedi. "Evlilikten önce senin boyunun ölçüsünü ben alacağım!"

"Ona gerçekten çok acımasızca davranıyorsunuz," dedi Balkan Kızı. "Eğer pes etmesini istiyorsanız bunu hiçbir zaman yapmayacağı gözlerinden belli."

"Pes edecek kişi benim askerim olamaz zaten, Talia," dedi Yarbay Beton. "Hem fena mı yani? Senin için biraz ter döksün. Kolayca kazanılan bir kadın olma." Bakışlarıyla beni işaret etti. "Yoksa o nazlanıp durur."

Balkan Kızı bana biraz nazlı olduğumu söylemişti. Öyle miydim? Ben bu kadını hiç kolay kazanmamıştım. Yıllardır onu arıyordum. Aklım fikrim ondaydı. Her gece uyumadan önce ettiğim dualarda o vardı. Bunların bir karşılığı olmalıydı.

"Yüzbaşı, derhâl timini topla!" dedi Yarbay Beton.

"Emredersiniz, komutanım!" deyip selam verdim ve odadan çıktım. Balkan Kızı bana meraklı gözlerle bakıyordu.

Hayalet Timi'yle birlikte, Yarbay Beton'un kapısında bekliyorduk. Yüksek ihtimalle izne ayrıldığımızı söyleyecekti. Hepsinde saf bir heyecan vardı çünkü haftalardır Türkiye topraklarına hasret kalmış, ailemizden haber bile alamamıştık.

Eve dönünce hemen Barış'ı görmek istiyordum. Fazla yalnız kalmıştı. Umay ablamla Ülkü'ye onu yalnız bırakmamalarını söylesem de ne kadar yanında durduklarını bilmiyordum. Herkesin işi gücü vardı. Üstelik Barış yalnız kalmak istiyordu. Bir gün operasyondan döndüğümde, onu canına kıymış bir hâlde bulacağım diye ödüm kopuyordu.

Mermi, İmam'a yaslanmış bir şekilde dururken, "Eğer izne ayrılırsak rakı balığa gider miyiz sizce?" diye sordu.

Timden biraz uzakta duruyordum. Ablamı aramak için köşeye çekilmiştim ama telefonu açmamıştı. Telefonu çocukların elinde olabilirdi. Ülkü'nün telefonu da meşguldü.

"Keşke gitsek ya ama siksen gidemeyiz," dedi Kanca. Siren öksürdü. "Affedersiniz, Siren Komutan'ım. Çenemi derhâl kapatıyorum."

Bunca zaman emirlere itaat eden bir asker zannetmiştim onu. Meğer Kanca düpedüz hanımcıymış da haberim yokmuş.

İzne ayrıldıklarında ailelerin tanışma merasimi olacaktı. En kısa zamanda ikisiyle de konuşacak, kuralı ihlal etmelerinin cezasını söyleyecektim. Zor olacaktı ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kural, kuraldı.

"Ben balığa giderim de rakıya gitmem," dedi İmam keyifsiz bir tonda.

"Oğlum, sensiz ne anlamı kalır?" dedi Mermi. "Seninle şöyle karşılıklı içmezsem gözüm öteki tarafa açık gider."

"Kardeşim, ben içsem içsem anca zemzem suyu içerim. Benim alkolle sigarayla işim olmaz," dedi İmam.

"Sigarayla işin olmaz mı?" diye sordu Kanca. "Benim paketimi bitiren sen değil miydin?"

"Dağda açlıktan sizi yiyemeyeceğim için mecbur birkaç dal içtim, komutanım," diye yanıt verdi İmam. "O da sırf açlığımı bastırsın diye. Sizinle gelirim, o ayrı. Zilzurna sarhoş olursanız size bakıcılık yapabilirim."

"Ben İmam'ı azıcık tanıdıysam meyhanede götünü başını dağıtır. Çakma imam, bu adam!" dedi Mermi.

"Boşuna heveslenmeyin. Kurban olduğumun komutanısı bizi hayatta götürmez ki. Hiçbirimiz o gün onu vuramadık," dedi Yamalı. Bakışlarını ya-

nındaki kadına çevirdi ve meraklı gözlerle baktı. "Fısıltı, sen de bizimle gelir misin?"

Fısıltı omuz silkip, "İşim var," dedi.

"İşin mi var?" dedi Mermi hayretle. "Kız daha hangi gün gideceğimizi bile söylemedik."

"Bu kızın bizden nefret ettiğini söylüyorum da kimse bana inanmıyor," dedi İmam.

Siren, "Komutanım bence erkekleri bıraksın ve biz kadınları götürsün," dedi. "Hem Talia Alaz da gelir."

"Yok yok, bizsiz gitmeyin," dedi Mermi. "O zaman plan iptal, beyler."

"Kes sesini! Gideceğiz işte," dedi Kanca. "Komutanım kıyamaz bize. Hepimizi götürür. Bu izinde olmazsa bile bir başkasında kesin götürür."

"Bir sonraki izne ne zaman çıkacağımızı Allah bilir," dedi Mermi dertli dertli. "Ölmeden önce şu rakı balığa gitseydik iyiydi. Komutanımı sarhoş edip hayatı hakkında birkaç şey öğrenebilirdik. Belki bize güler, ha? Ne derdiniz?"

İmam dilini damağına vurdu.

"Bu adam beni günaha davet ediyor. Camiye gidelim, yok! Varsa yoksa meyhane!"

"Bu da üzümünü yiyor, pekmezini yiyor, suyunu içiyor fakat iş şaraba gelince içmiyor," dedi Mermi gülerek.

"Senin aklınla hareket etseydik ineğin bokunu da yemeliydik," dedi İmam.

"Eğer susmazsanız Barut Komutan'ım size onu da yedirecek."

Siren konuşana kadar onlara dövecek gibi baktığımın farkında değildim. Telefona geri dönüp ablamla Ülkü'yü tekrar aradım. İkisi de dönüş yapmamıştı. Barış'a mesaj attım. İnternet burada sınırlandırıldığı için uygulamaları kullanamıyordum.

BUB: Gelirken bir şey istiyor musun yakışıklı?

BK: Kendini getirmen yeter, güzelim.

BUB: Pezevenk seni. Ne istiyorsan söyle, hadi! Bak, daha sonra dışarı çık dersin ama çıkmam.

BK: Bir şey istemiyorum, sen dışında. Öptüm, bebeğim.

Mesajı gönderdiğim sırada kapının açıldığını işittim. Yamalı, "Kurban olduğumun komutanısı bizi aldatıyor olabilir mi?" dedi. "Niye telefona bakarak gülüyor? Yoksa sevdiği mi var?"

Açılan kapının ardından dışarı çıkan Balkan Kızı da Yamalı'nın söyledikleriyle direkt olarak bana baktı. Yüzümdeki ifade maskem olmasına rağmen ortadaydı çünkü gülmeden edememiştim. Gülmeyi keserek oturduğum yerden kalktım. Balkan Kızı'nın peşinden başka bir asker çıktı ve ikisi de ilerlemeye başladı.

"Asker!" diye seslendim. Adımlarını durdurup bana doğru döndüler.

"Buyurun, komutanım!"

"Nereye götürüyorsun?"

"Yarbay, Hayalet Timi'yle görüşecek. Talia Alaz'ı da dinlenmesi için odasına götürüyorum," dedi asker.

Ona biraz çekilmesini işaret ettiğimde birkaç adım ilerledi. Yalnız kalınca Balkan Kızı'na, "İyi misin?" diye sordum. İngilizce konuşmuştum.

Burukça gülümsedi.

"Nasıl olmam gerekiyorsa..."

"Nasıl olman gerekiyorsa değil," dedim emin bir ifadeyle. "İyi olacaksın. Her zaman." Kırgın bir şekilde baktı. Buna inanmıyor gibiydi. "Görüşmeden sonra seni odaya getirmelerini söylerim. Eğer izne ayrılırsam buradan seninle birlikte çıkacağım. Umarım bizimkileri özlemişsindir."

"Özledim özlemesine fakat..." diyerek sıkıntıyla ofladı. "Üssün dışına çıkmam yasak."

"O zaman seninle burada kalırım."

Kaşları havalandı. "Bu bencillik olur," dediğinde dudağını ısırdı. "Böyle bir şeyi isteyemem senden."

"Ben istiyorum, Balkan Kızı," dedim onu rahatlatmak adına. "İzne ayrılacağım kesinleşirse Yarbay Beton'la konuşacağım. Merak etme, bu saatten sonra hiç yalnız başına kalmayacaksın."

İçtenlikle gülümseyince yüreğime su serpildi. Askere işaret edip ondan uzaklaştığımda ikisi ilerlemeye başladı. Koridor boyunca arkasından bakarken dönmesini beklemiştim fakat bakmamıştı.

Timle birlikte Yarbay Beton'un odasına doğru yürürken hepsi garip bir ifadeyle bana bakıyordu. Arkamdan ne konuştuklarını duymamıştım ama dedikodu yaptıklarına emindim.

Odaya geçtiğimde gür bir sesle, "Hayalet Timi, emir ve görüşlerinize hazırdır, komutanım!" diyerek selam verdim.

Yarbay hepimize gururla bakıp, "Rahat olun," dedi. "Öncelikle sizleri bir kere daha tebrik etmek isterim. Kolay gibi duran ama oldukça zor olan bir

görevi başardınız. Söylemek isterim ki Balkan Kızı Operasyonu başarıyla tamamlanmıştır."

Hepimizin haftalardır duymak istediği tek şey buydu.

"Sağ ol!" diye bağırdık hep bir ağızdan.

Yarbayın bakışları beni buldu.

"Timine, güzel ve hayırlı olan diğer haberi verdin mi?"

Time evleneceğimi söyleyecekti. Onlar bile bu evliliğin kâğıt üzerinde olacağını bilmemeliydi. Beni gerçekten büyük bir sınav bekliyordu.

"Henüz vermedim, komutanım," dedim. Diğerleri olayın ne olduğunu çözmeye yönelik bakışlar atıyordu.

Yarbay Beton gülerek, "Hadi yine iyisiniz. Benden duyun o hâlde," dedi. Hepsi dikkat kesilmişti. "Yüzbaşı Barut evleniyor. Hem de çok yakında."

Cümlesini tamamlar tamamlamaz bir pat sesi geldi.

Kimin bayıldığı konusunda bir tahminim vardı fakat bakmadan bilemezdim. Yarbay her ne kadar rahat olun dese de hepimiz hazır ol pozisyonunu bozmadan duruyorduk.

Yarbay hayretler içinde, "Hemen bakın şuna," dedi. "Niye haber vermediğin anlaşıldı. Siz gerçekten dingilsiniz!"

Onun konuşmasıyla bakışlarım direkt Yamalı'yı buldu. Bayılan oydu. Timden biri bayılıyorsa ilk akla gelen Yamalı olurdu.

İmam gülmemek için kendini zor tutarak, "Yamalı!" dedi. "Lan, benim bayılmam gerekiyordu!"

"İmam'ın bayılması gereken her konuda Yamalı'nın bayılması biraz şova giriyor artık," dedi Mermi. "İmam bayıldı şakalarımı elimden alması hoşuma gitmiyor." Yamalı'nın yanağına vurup sarstı. "Komutanın seninle evlenmiyor diye mi bayıldın, Yalakalı? Kendine gel!"

"Adam yalakalıktan bayıldı!" dedi Kanca.

"Yamalı!" diye seslendim. Omzuna dokunduğumda hiçbir tepki vermedi. "Bu çocuğun sürekli bayılması normal değil. Bir hastalığı falan var da bizden mi gizliyor?"

Yarbay, "En son ne zaman sağlık kontrolünden geçti?" diye sordu.

"Komutanım, en son Balkan Kızı Operasyonu'na çıkmadan önce bütün sağlık kontrollerinden geçtik," diyerek açıkladım. "Hiçbirimizde bir sıkıntı çıkmadığı için ekipçe operasyona katılabildik. Operasyon sırasında da bayılmıştı. O zaman da size bilgi geçtim. Onu revire götürüp ne olduğunu öğrenirim."

Yarbay, "Evet, biliyorum," dedi. Yanımıza doğru geldi. "Doktorla birebir görüşsem iyi olacak. Siz burada kalın."

Yarbay kapıdaki askeri de çağırmıştı. "Fısıltı!" diye seslendim. "Sen de eşlik et ve pansumanını yaptır. Bugün hiç uğramamışsın, gözümden kaçtığını sanma sakın!"

Fısıltı isteksiz bir şekilde, "Emredersiniz, komutanım," dedi. Yamalı'nın yüzüne yaklaştı. "Rezil ediyorsun bizi, salak herif. Bir insan, komutanı evleniyor diye bayılır mı hiç?" Kendi kendine söylenirken Yamalı'nın kaldırılmasıyla yanında ilerledi.

"Komutanım, gerçekten evleniyor musunuz?" diye sordu Kanca.

"Evet," dedim.

İmam, "Komutanım," diyerek yanıma geldi. "Gerçekten evleniyor musunuz?"

"Daha şimdi ne dedim, İmam?"

"Özür dilerim, komutanım. Allah bir yastıkta kocatsın," dedikten sonra diğerlerinin koluna vurdu. "Âmin deyin."

"ÂMİİİİİİİN!" diye bir ses yükseldi. Bütün kat onun sesiyle inlemişti.

Bu bağıran, Mermi'den başkası değildi.

Ona ters bir bakış atınca mahcup bir ifadeyle, "Öyle bir içimden geldi, komutanım," dedi Mermi. "Âmin, çokça âmin. Bir sürü âmin."

Eşek kafalı, kiminle evlendiğimi bilse hiç âmin der miydi?

"Başka zaman olsa hepiniz ağlardınız," dedi Siren. "Komutanımı canıgönülden seven bir tek Yamalı varmış. Bir de yalaka deyip dalga geçiyorsunuz. Onun kadar kimseye etki etmedi sanırım bu haber."

"Niye üzülelim, Siren Komutan'ım?" dedi Mermi. "Bugün bayram günüdür. Biricik komutanımız evleniyor. Halaya durmamak için zor duruyorum." Bakışlarıyla beni işaret etti. "Beni ıslak tuvalet terliğiyle dövmeyeceğini bilsem cidden halay çekerim."

"Ben Mermi'nin çok üzüleceğini sanıyordum ama olan Yamalı'ya oldu," dedi Kanca. "İmam da üzgün duruyor. Komutanımız evleniyor, kolay değil tabii. En çok sevinen Mermi oldu ama."

İmam, "Üzülmediğimi söyleyemem," dedi. "Yamalı az önce sevgilisi var derken bayağı dalga geçmiştik. Adam cidden telefona bakarak gülümsedi."

Cidden salaklardı. Barış'ın bir pezevengi aratmayan hareketlerine gülmüştüm sadece. Olayı tamamen yanlış anlamışlardı ve ben ağzımı hiç yormayacaktım. Balkan Kızı'yla evleniyordum. Hiçbir şey keyfimi kaçıramazdı.

İmam, "Komutanım," diyerek yanıma doğru geldi. Masum bir ifadeyle bakıyordu. "Dinî nikâhınızı benim kıymam mümkün mü acaba?"

"İmam, sen kendini gerçekten camideki imam mı sanıyorsun, oğlum?" diye sordum sinirle.

İmam ifadesini bozmadan, "Ben aynı zamanda hafızım," dedi.

"Sen hafız olsan hiç küfreder misin acaba?" dedi Kanca. "Geçen öyle bir küfrettin ki neredeyse dinden çıkıyordun. Dinle arası en az olan ben bile öyle küfretmem."

"Hatasız kul olmaz, Kaptan Kanca," dedi İmam. Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve gözlerini kırptı. "Komutanım, ne olur dinî nikâhınızı ben kıyayım."

"Resmî olarak daha evlenmedim," dedim yumuşak olmayan bir tavırla. "Kimseyi bulamazsak kıyarsın." İmam kendi kendine sevinirken neden bu kadar çok sevindiğini anlayamamıştım.

"Komutanım, siz yeter ki evlenin," dedi Mermi. "Resmî nikâhla imam nikâhı için gerekli en iyi kişileri bulurum ben. Yerinizde olsam İmam'ın kıyacağı nikâha pek güvenmezdim. Ne olur ne olmaz. İşimizi sağlama alalım, değil mi? Bu arada, umarım yarın evleniyorsunuzdur."

"Niye Mermi? Acelem ne?"

"Ne kadar erken, o kadar iyi," diyerek omuz silkti Mermi. "O siniri atmanız lazım. Yengemizle tanışacak mıyız?"

Yengenle en çok sen tanışacaksın, Mermi. Evleneceğim kişinin Balkan Kızı olduğunu öğrendiğin an surat ifadeni keyifle izleyeceğim.

Gözlerimi kısıp, "Tanıyorsunuz aslında," dedim.

"Tanıyor muyuz?" dedi Mermi şaşkınlıkla. "Kim, komutanım?"

"Olur da kızın babası vermezse operasyon düzenleyip kaçıralım diye istemeye sizi de davet edeceğim. Kalabalık gözükelim ki gözleri korksun," dedim. Yarbay vermemek için kırk takla atacaktı. "Kız isteme merasiminde yengenizin kim olduğunu görürsünüz."

Mermi büyük bir istekle, "O kızı size almazsak en adi şerefsizim, komutanım!" dedi.

"İki dakika küfretmeden dur, dingil," dedim ters bir şekilde.

"Siz ediyorsunuz."

"Ben ederim, Mermi. Sen, ben misin?"

"Ne yalan söyleyeyim, siz olmak isterdim, komutanım."

"Bu da Yamalı olmayınca rolünü üstlendi galiba," dedi Kanca. Hepsi bir köşeye çekilerek kendi aralarında konuşmaya başladı.

"Oğlum, istemsiz oluyor, lan! İnsan bu adamın karşısındayken, iltifat etmeden duramıyor," dedi Mermi keyifle. "Sizce yengemiz kim? Geçen seneki Üsteğmen Ecrin mi?"

"Hayır, oğlum. O nişanlıydı. Hatta nişanlı olduğu için komutanım kendi kendimizi dövmemizi istemişti," dedi İmam. "Kesin havacılardan, ayağı yerden kesilmeyen Teğmen İkra."

"Ya siz harbi aptalsınız. Onlar olsa çoktan evlenmez miydi?" dedi Kanca mantıklı düşünerek. "Bence Makedonya'dayken tanıştığı, Yunan Yüzbaşı Sophia. Zaten o zamandan beri komutanımda bir hâller var."

Mermi derin düşüncelere dalarak, "Sophia değil de onun kardeşi vardı," dedi. "Isla. O olabilir mi?"

İmam bana doğru dönüp, "Komutanım, yengemiz hakkında harf almamız mümkün mü?" diye sordu. Bakışlarımı görünce hızla diğerlerine geri döndü. "Mümkün değilmiş."

"Komutanım, peki kendisi Türkiye'de mi yaşıyor?" diye sordu Mermi.

"Hayır," dedim.

Mermi aldığı cevaba karşılık, "Komutanım bizden gizli bir iş pişirmediyse ya Sophia ya da Isla," dedi. "Komutanım, bu güzel anınıza biz de şahitlik etmek istiyoruz. Fizan'da da olsa geliriz. Düğüne bizi de davet edecek misiniz?"

"İsteme merasimine davet edeceğim ama düğün için düşünmem lazım," diye yanıtladım.

"Düğüne kadar huyuna gidin de bizi çağırsın. O pastayı keyifle yemezsem ne olayım!" dedi Mermi. "Komutanımla karşılıklı oynayacağım hem."

Yarbay Beton'un içeriye girmesiyle, "Hazır ol! Dikkat!" diye seslendim. Hepimiz ip gibi dizildiğimizde bakışlarımız tek bir kişideydi. "Komutanım," dedim tok bir sesle. "Yamalı'nın durumu nedir?"

"Doktorlar ilgileniyor fakat sorun her neyse hemen sonuç alamayız zaten," diyerek karşımıza geçti Yarbay Beton. "Kendine gelince sevk için gerekli işlemler yapılacak."

"Ben her şeyiyle ilgilenirim, komutanım," dedim istekle.

"Biz de ilgileniriz, komutanım," dedi Siren.

"Kendine gelene kadar yanından ayrılmayız zaten," dedi İmam. "Bir şey olursa Mermi taşır."

"Evet, komutanım," dedi Mermi. "Boşuna yapmadım ben bu kasları. Bana hangi hastaneye sevk edileceğini söyleyin, yeter. Tek başıma da taşırım."

"Uzatmayın," dedi Yarbay Beton. "Sizlik bir şey yok. İzne ayrılabilirsiniz. Dinlemenize bakın. Yamalı'nın da yapacağı bu zaten. Durumu hakkında komutanınızı bilgilendiririm." En soldan başlayıp timdekilerin başını teker teker öpmeye başladı Âkif Cesur Beton. "Daha çok güzel operasyonlar başaracaksınız. Tarih sizi yazmayacak belki ama hep minnet duyacak."

Yarbay kimse gibi değildi. Esip gürler fakat yine de en çok seven o olurdu.

"Sağ olun, komutanım!"

"Siz de sağ olun, çocuklar," dedi. "Siz de sağ olun ki ülkemizi düşürmeye çalışan herkesin iliğini kemiğini kurutalım." Aniden yüz ifadesini değiştirdi. "İzne ayrıldınız diye sakın beni rahatsız etmeyin. Gidin, komutanınızı arayın. Onu gece gündüz rahatsız edebilirsiniz, boşuna komutanınız olmadı."

Diğerleri hep bir ağızdan, "Emredersiniz, komutanım!" dedi.

"Toparlan Hayalet Timi, toparlan," dediğimde hepsi bana doğru döndü. "Bir an önce hazırlanın. Sonra hep beraber çıkarız." Üsse kendimiz gelip çıkamıyorduk. Karargâha ait özel araçlar belirli bir yere kadar getirip götürüyordu.

Hepsi son kez selam verip odadan çıktı. Kapıda duran askere de Balkan Kızı'nı getirmesini söylemiştim. Odaya tekrar girmemle Yarbay Beton'un bakışları beni buldu. "Ne o?" dedi eğlenir bir tonla. "İznini benimle mi geçireceksin, Ulukurt?"

"Hayır, komutanım," dedim çenemi dikleştirerek. Derin bir nefes alıp verdim. Bu kadınla ayrılığım çok uzun sürmüştü ve artık kimse olmadan yalnız başıma vakit geçirmek istiyordum onunla. Çünkü yarın geç olabilirdi. Çünkü bir daha olmayabilirdi. Çünkü ben bu kadınla biraz daha yalnız vakit geçirmezsem ölebilirdim.

"Balkan Kızı'yla geçireceğim. Kendisi de benimle birlikte gelecek."

Artık kimse beni bu kadından ayıramazdı.

Sesim ortama bomba misali düştü. Âkif Cesur Beton hiç olmadığı kadar sert bakarken tehlike sinyalleri çalmaya başladı. Beni mahvedeceği aşikârdı fakat bilmesi gereken bir şey vardı ki Balkan Kızı'mın yeri, artık benim yanımdı.

Ağzımı açmak üzereyken, elini kaldırıp beni durdurdu. "Dur bir dakika," diye mırıldandığında masanın üstündeki telefonu kaldırıp kulağına yasladı. "Alo?" Merakla onu izlerken bir anda kiminle konuştuğunu anlayamamıştım. "Evet, benim, Yarbay Beton." Sesi insanı titreten cinstendi. "Kahvaltı menüsünü öğrenecektim."

Kaşlarımı çattım. Bu saatte kahvaltı menüsünü ne yapacaktı ki bu adam?

"Evet," dedi karşı tarafı dinledikten sonra. "Sabah kahvaltıda yürek var mıydı? Yok muydu? Eminsiniz, değil mi? Allah Allah."

Bakışlarımız kesiştiği an, beni öldüreceğine emin olmuştum artık. Telefonu sakince kapatıp öne doğru yaklaştı. Derin bir nefes alıp sertçe savurdu. "Sen bizden ayrı kahvaltı mı yapıyorsun, lan?" diye sordu. "Sabah sabah sen ne yedin, oğlum? Benimle nasıl böyle konuşabiliyorsun?"

Duruşumu bozmadım. Bana ne yaparsa yapsın hiçbir zaman saygısızlık yapmadım. Abi yerine koydum, baba yerine koydum, komutan yerine koydum. Fakat o beni hiçbir zaman insan yerine koymamıştı. En kötüsünü, en zorunu, en imkânsızını layık görmüştü bana. Hiçbir zaman gözümün yaşına bakmamıştı.

Vatanım, dedim. Gerisi teferruat oldu.

Bir gün her şeyin bir karşılığı olacağını biliyordum ve şimdi o günün geldiğini iliklerime kadar hissedebiliyordum. Bu saatten sonrasını Âkif Cesur Beton düşünecekti.

"Böyle konuşmakta bir sakınca görmüyorum. Kendisi müstakbel eşim olacak," dedim soğuk bir tonlamayla.

"Oğlum, dünden razı olduğunu bari bu kadar belli etme!"

"Operasyon bir an önce başlasın istiyorum, komutanım."

"Operasyonun Talia'yı yanında götürmenle ne alakası var, dingil?" dedi elini masaya vurarak. "Kimi yiyorsun sen?"

"Komutanım," dedim sert bir sesle. "Kendisi benimle birlikte gelirse benden alacağı eğitimlere başlamış oluruz. Diğer türlü benim iznimin bitmesini beklersek her şey aksayacak. Eğitimi ne kadar çabuk alırsa o kadar iyi. Evlenmemiz de uzun sürmez."

"Eğitimleri gözümün önünde vereceksiniz!" Ona eğitim verecek olan tek kişi ben değildim. Timdeki herkes farklı dallarda kendini kanıtlamıştı. Herkes en çok neye yatkınsa Balkan Kızı'na onu öğretecekti. "Bizim kısa süre dememiz en az üç ay! İşlerin yola koyulması, başvuru yapılması, izinlerin alınması derken önümüzde aylar sürecek işlemler var. Öyle pat diye evlenilir mi?"

"Daha önce evlenmediğim için bilmiyorum, komutanım."

"Sen kendine hiç acımıyorsun, onu anladık," dedi kaşlarını çatarak. "Bari Barış'la ailen seninle biraz vakit geçirsin. İzin günlerinde bile çalışacak mısın?"

"Ben bunu çalışmak olarak görmüyorum," dedim kendimden emin bir şekilde. "O olsa da olmasa da günlük olarak zaten aynı şeyleri yapıyorum. Kondisyon düşüklüğünü arttırmamız için geç kalmamalıyız. Üstelik..."

"Üstelik ne?"

"Kendisi neredeyse bağımlı. Bunu yalnızca benim bildiğimi sanıyor. Eğer yanında ben olursam daha rahat olacaktır. Burada tek başına kalırsa onu daha da kötüye itmiş olmayacak mıyız?"

"Bu senin tek başına alabileceğin bir karar değil," dedi Yarbay Beton.

"Komutanım," demeye kalmadan odanın kapısı tıklatıldı. Yarbay Beton'un talimatıyla kapı açıldı. İlk odaya giren askerdi ama çok geçmeden peşinden Balkan Kızı da geldi.

Yarbay kaşlarını çatıp, "Sen niye geldin?" diye sordu.

"Ben çağırdım, komutanım," dedim. Bakışları beni buldu. Balkan Kızı'nı getiren asker aldığı izinle birlikte dışarıya çıkmıştı. Bakışlarım yeşil gözleri yakaladığında, "Alacak bir şeyin yoksa benimle birlikte geliyorsun, Balkan Kızı," dedim. Onu almadan gitmeyecektim. Ya burada kalırdım ya da benimle birlikte gelirdi.

Yarbay koltuğuna yaslanarak bana hayretler içinde baktı.

"Yok yok, sen cidden yürek yemişsin. Bunun başka bir açıklaması olamaz."

"Yalnızca evimde misafir edeceğim, komutanım," dedim.

"Benden izin aldın mı peki, eşek!" diye bağırdı.

"Komutanım."

"Niye kafana göre iş yapıyorsun?" dedi kükrercesine. Balkan Kızı böyle bir tepki beklemediği için istemsizce irkildi. Onun irkildiğini fark edince ses tonunu azaltı. "Kafana göre iş yapamazsın."

"İzne ayrıldığıma göre o da benimle olacak. Burada bırakmayacağım," derken sesim kararlı çıkıyordu. Hiçbir şeyi tehlikeye atmıyordum. Tam aksine, onu bütün tehlikelerden koruyabilirdim.

Yarbay Beton'un yüzünü alay edermiş gibi bir ifade kapladı. Yumuşak tonla, "Başka emriniz var mıydı yüzbaşım?" diye sordu. Sabrının son demlerinde olduğu belliydi.

Bakışlarımı Balkan Kızı'na çevirdim. Yanımda durduğu için biraz eğilip ses tonumu alçak tuttum. "Boyun kaç?" diye sordum.

Balkan Kızı kaşlarını çatarak, "Ne?" dedi.

"Boyun kaç, Balkan Kızı?" diyerek tekrar sordum.

"Bir yetmiş üç."

Aldığım cevapla Yarbay Beton'un denizi aratmayan gözlerine tekrar döndüm. Çenemi dikleştirip, gözlerinin içine bakarken, "Nikâhlanacağım kadın benden yalnızca yirmi beş santim uzak durabilir," dedim. "O da boyu benden o kadar kısa olduğu için."

Oturduğu yerden bir hışımla ayağa kalktı. Elini masaya vurup, yanıma doğru gelirken gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Seni bir uzatırım, aranıza dağlar girer. Ben varken sana ne oluyor, lan?" diyerek âdeta kükredi. Odanın içindeki cam dolaplar bile titremişti. "Benim evimde kalacak!"

"Babası olarak elbette sizin evinizde de kalabilir ama kocası olarak yerinin artık benim yanım olacağını bilin, komutanım," dedim ifadesiz bir tavırla.

Eğer karşımdaki kadın da beni istiyorsa hiçbir güç bizi ayıramazdı. Buna Âkif Cesur Beton da dâhildi.

"Kocası oldun mu da konuşuyorsun?" dedi kızgınlıkla. Beni evire çevire dövmemek için zor duruyordu. Şayet odada Balkan Kızı olmasaydı beni duvardan duvara sektirebilirdi. "Hem nikâhınız olmadan sizi aynı evde yaşatacağımı kim söyledi?" Elini beline yerleştirdi. Bu genelde birini ıslak sopayla dövmeden önce aldığı tavırdı.

Kaşlarımı çattım. "Irz düşmanı mıyım ben, komutanım? Niye aynı evde yaşamayalım?" dedim alındığımı belli ederek. "Nikâhımız olsa da olmasa da yeri benim yanımdır. Eğer aynı evde kalmak için nikâh kıyın diyorsanız da zaten kıyacağız."

Balkan Kızı nefesini tutmuş bir şekilde bizi dinliyordu. Ağzını açmaması daha iyiydi. Açarsa ikimizi de zora sokacaktı. Sanki bunu biliyormuş gibi sessizliğe bürünmüştü.

"Bak oğlum, şöyle konuşup beni deli etme. Gözüm seğiriyor zaten. Dayağı yiyeceksin."

"Kız kardeşlerimin olduğunu unutuyorsunuz sanırım," dedim. Ona bunu hatırlatmak istemesem de beni buna mecbur bırakmıştı. "Bana emanet olan insana yan gözle bile bakmam, komutanım."

Bana doğru daha çok yaklaşıp kulağıma eğildi ve Balkan Kızı'nın duyamayacağı bir sesle, "Yan gözle bile bakmazmış," dedi. "İçin gidiyor, lan. Ağzından tek kelime çıkmasa bile gözlerin seni ele veriyor, oğlum. Kime, ne anlatıyorsun sen?"

"Kendimi kötü hissettiriyorsunuz," dedim. "İkimizin de amacı aynı, komutanım. Onun güvenliğinden yalnızca yanımdayken emin olabilirim."

"Dua et, başka bir şey hissettirmiyorum."

"Ben size yıllar önce hiç böyle yapmamıştım." İfademi korumaya çalışıp ona yan bir bakış attım. "Sevdiğinizle görüşün diye babamdan dayak bile yemiştim."

"Sıkıyorsa yapsaydın," dedi. Siniri bir gram bile azalmamıştı. "Bir dayak da benden yerdin."

Balkan Kızı'nın kaşları havalandı. Onun kimi sevdiğini merak ediyor gibiydi. Sanırım hiçbir şeyden haberi yoktu. Küçüktü zaten. Bilse de aklında kalamazdı.

Umay ablamla Âkif Cesur rahat rahat görüşsün diye ikisinin arasında pervane olup durmuştum. Ablamın yazdığı mektupları hiç okumadan Âkif'e götürür, Âkif'in mektuplarını da aynı şekilde ablama getirirdim.

"Keşke görüştürmeseydim." Sesimden pişmanlık aktı. "Elimde tek bir fırsat varmış ve ben çocukluk aklıyla onu da kaçırmışım."

"İkisi aynı şey mi lan? O zaman telefon mu vardı? Göremiyordum ve haber uçurman için seni kullanıyordum işte," dedi çok normal bir şey söylermiş gibi. "Şimdi herkesin elinde telefon var. Her dakika aşkım da aşkım, aşkım da aşkım. Bizim zamanımızda öyle miydi? Bakmaya çekinirdik."

"Herkes elinde telefonla her dakika ne diyormuş, komutanım?" diye sordum.

"Eşekoğlueşek!" dedi öfkeyle. "Komutanınla dalga mı geçiyorsun, lan?"

"Asla komutanım," dedim ciddiyetimi koruyarak.

Balkan Kızı kendini tutamayıp kıkırdamıştı. İkimiz de ona bakınca, eliyle dudaklarını kapatıp başını başka yöne çevirdi. Biraz daha gülsün diye Yarbay Beton'un azarını çekmeye devam edebilirdim.

Yarbay Beton öfkesini azaltırken, "Şu kıza da rezil ediyorsun beni," dedi. "Kendini bana dövdürmeden iznine başla. Gözüm görmesin seni, dingil."

Balkan Kızı'nın yüzündeki ifade dakikalar önce değişmişti. Bir süredir ne diyeceğini bilemez bir hâlde bakıyordu çünkü alışık olmadığı bir ortamda olduğu için ne yapacağını kestirememişti. Kırılmış gibiydi. "Kendisi nerede kalmak istiyorsa orada kalsın," dedim onun bozulduğunu fark ederek. "İkimizin de onun üstünde söz hakkı bulunmuyor."

Bağladığı kollarını göğsünden indirip, "Sonunda," dedi. "Biri ne istediğimi sorma nezaketinde bulundu. Bilmem farkında mısınız ama ben de buradayım!"

"Burada olduğunun farkındayız ama bana sorarsan burada olmaman gerekiyordu. Seni dinlenmen için odana gönderdim," dedi Yarbay Beton.

"Durmadan sorular sorduğum için başınızdan savdınız!" diyerek karşılık verdi Balkan Kızı.

"Başımdan savmadım!" dedi Yarbay Beton. "Asla! Ulukurt'un başının etini ye, ağzını açarsa ben döverim!"

"Ben ondan bahsetmiyorum, sizden bahsediyorum!"

"Sen bari yapma, kızım," dedi Yarbay Beton sakin bir tonla. "Nasıl kandırdı bu dingil seni? Nasıl hemen onun tarafında oldun?"

Balkan Kızı hiç olmadığı kadar sert bir şekilde, "Kimsenin tarafında değilim," dedi. "Eşya gibi neden oradan oraya sürükleniyorum da kimse benim nerede kalmak istediğimi sormuyor?"

Yarbay bu dediklerine alınmıştı.

"Benimle kalmak istemiyor musun?"

Çekingen bir tavırla, "İstiyorum," dedi Balkan Kızı.

"O zaman konu kapanmıştır," dedi büyük bir rahatlıkla. Bakışlarını bana doğru çevirdiğinde tekrardan sert bir tavra büründü. "Sen de duyduysan çıkabilirsin artık. Bu bir emirdir. Kendisi benimle kalacak."

Ah, Balkan Kızı, ah...

Emir olarak söylediği için kafamı ağır bir hareketle sallayıp selam verdim.

"Ulu," dedi Balkan Kızı. "*Ne odi. Ve molam. Ne odi. Ne ostavaj me.*"

Adımı söylemesi bile durmam için yeterli bir nedendi ama komutanıma hiçbir şekilde karşı gelemezdim.

Yarbay Beton arkamdan keyifle, "Umarım ona küfrediyorsundur," dedi. Bu adam bana karşı olan bütün kötü şeylerden besleniyordu. Odanın kapısını açıp dışarı çıktım.

Sırtımı kapıya yaslayıp durdum. Sadece bu kadar uzaklaşabilmiştim. Buradan gidemezdim. Artık değil. Onsuz değil.

"Gitmesin," diyen Balkan Kızı'nın sesini işittim. "Yeşil Dev. *Ve molam.* Gitmesin." Kapının önünden ayrılmadığım için seslerini rahatlıkla duyabiliyordum. Üstelik ikisi de bağırarak konuşuyordu.

Yarbay, "Gitmesin de ne yapsın?" dedi. "Evime alıp misafir mi edeyim?"

"Misafirimiz olmasın mı?"

"Olmasın!"

"Bana hiçbir şey danışmıyorsunuz zaten," dedi Balkan Kızı. "Ulu da gitti. Tekrar yalnız kalacağım."

Gözlerimi kapadım. Aynı yerdeydik. Aynı havayı soluyorduk fakat ona yine uzaktım. Onu artık birlikte olmamıza rağmen yalnız bırakmıştım. İçeri girersem cezaların en büyüğünü alacaktım. Balkan Kızı benim en büyük sınavımdı. Ben bu sınavdan nasıl başarıyla geçecektim?

"Talia, ben varım," dedi Yarbay Beton. "Ben sana kötü mü davranıyorum, kızım? İstemediğin bir şey mi yapıyorum? Ne var o dingilde?"

"Beni geçiştirmiyor. Susturmadan dinliyor. Konuşurken gözlerimin içine bakıyor ve en önemlisi bana yalan söylemiyor," dedi Balkan Kızı. *Ben sana yalan söylüyordum, Balkan Kızı. Umarım affedersin beni.* "Sen beni geçiştiriyorsun. Susturuyorsun. Gözlerimin içine bakamıyorsun. Neden böyle yapıyorsun, Yeşil Dev?"

"Bunları yaptığımın farkında bile değilim. Sana her konuda danışamayız, Talia. Her şeyi senin güvenliğin için yapacağız. Bu süreçte sen hiçbir şey düşünmek zorunda kalmayacaksın."

Yarbay bariz bir şekilde yalan söylüyordu fakat yapabilecek hiçbir şey yoktu.

"Yeşil Dev," dedi kırgın bir sesle. "Hep burada mı kalacağım? Bu üssün dışına çıkamayacak mıyım?"

Yarbay, "Çıkacağız," dedi. "İşim anca gece biter. Bende kalmaya başlayacaksın."

"Pekâlâ," dediğinde sesi sevinçli çıkıyordu. "Umarım Ulu'ya yetişebilirim!"

"Nereye gidiyorsun?"

"Ulu'ya!"

Yarbay sabır dilercesine bir ses çıkarıp, "Bak, küçükken de böyleydin!" dedi. "Bırak artık şu Ulukurt'un peşini!"

"Bırakamam, Yeşil Dev!"

Yaklaştığını hissedince, yaslandığım kapıdan uzaklaşıp hızlıca toparlandım. Biraz ilerleyip duvarın önüne geçtim ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Kapıyı açtığı gibi kelimenin tam anlamıyla dışarıya fırladı. Koridorun önce soluna, daha sonra sağına bakmıştı. Beni görünce yüzünde rahatlayan bir ifade belirdi.

"Gitmedin mi sen?" diye sorarken yüzü hüzün bahçesiydi sanki.

Kafamı iki yana sallayıp, "Gidemezdim," dedim. Sesim keskindi. "Sadece odanın dışına çıktım. O da komutanıma karşı gelmemek için."

"Gidecek misin peki?"

"Seni almadan mı?" diye sorduğumda kafasını olumlu anlamda salladı. "Hayır. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

Aramızdaki mesafeyi koşarak kapadı. Gülümsemeden edemiyordu. Kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Sikik ateş böcekleri... Yine karnımda belirmişti.

"Beni bırakmadığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Beni hiç bilmediğim bir yerde bırakıp gittiğini sandım. Yeşil Dev sadece seni bezdirmeye çalışıyor. Yılmayacağını biliyorum. Sen babana bile hiçbir zaman boyun eğmedin, Ulu. Ne yaparsa yapsın hep karşısında durdun. Şimdi ise beni..."

"Nefes al, Balkan Kızı. Nefes al!"

Duraksayıp derin bir nefes aldı ve seslice verirken, "Aldım," dedi. "Beni bırakma."

"Bırakmayacağım."

"Söz mü?"

"Ulukurt sözü."

Benden ayrılıp gözlerimin içine baktı. Öksürük sesiyle ikimizin de bakışları kapıya doğru döndü. Balkan Kızı'ndan uzaklaşacağım sırada elimi yoğun bir sıcaklık kapladı. Bakışlarım oraya düşerken tek bakan ben değildim. Bu durum Âkif Cesur Beton'u daha çok sinirlendirmişti.

Balkan Kızı elimi tutuyordu. Hem de sıkı sıkı. Hiç bırakmamak üzere.

Balkan Kızı kendinden emin bir tonla, "Ulu'yla gideceğim," dedi. "Onun evini biliyorsunuzdur. Gece işiniz bitince beni onun evinden alırsınız. Sonra sizinle kalmaya başlarım."

Yarbay uyarırcasına, "Talia," dedi.

"Çocuk olmadığımı söylememe gerek yok sanırım. Kendisi aynı zamanda beni korumakla görevli, üstelik müstakbel kocam sayılır," dedi hızlıca. Taramalı tüfek gibi konuşuyordu. Bu kızın dilinden kimse kurtulamazdı. "Bilmediğim başka şeyler mi var, Yeşil Dev? Niye onunla gitmeme izin vermiyorsunuz?"

"Tedbiri elden bırakmamakta fayda var."

"Ona gözüm gibi bakacağım," diyerek araya girdim. "Değil tedbiri elden bırakmak, kılına bile zarar gelmesine izin vermem."

"Öyle yaparsan iyi edersin." Biraz olsun yumuşamıştı. Balkan Kızı'na yaklaştığında, "Şimdilik izin veriyorum ama gece orada kalmak için sakın ısrar etme," dedi. Saçlarının üstünden öptü. "Gelip seni alacağım."

Parmak uçlarında yükseldi ve uzanıp onu yanağından öptü.

"Gece görüşürüz, Yeşil Dev."

Yarbay gülümseyerek karşılık verdi. Gözleri beni bulduğunda şeytana bakıyor gibi baktı. Kulağıma doğru yaklaştı ve kurşunu aratmayan bir sesle, "O telefonun ilk çalışta açılacak!" dedi. "Şimdiki hâlinden daha mutsuz görürsem onu, elimden çekeceğin var, Ulukurt!" Onu çok fazla sinirlendirmiştim. "Üstelik az önceki kadar da kolay kurtulamazsın elimden. Aranızda en az bir metre olacak. Ona bir metreden fazla yaklaşırsan seni o kibritlerinle yakarım!"

Sesimi kısık tutup, "Elimden tutarken nasıl bir metre uzak kalacağım?" diye sordum.

"O tutmak istiyorsa tutsun ama senin parmaklarının onu sardığını görmeyeceğim! Sen kendini ondan uzak tutacaksın!" Bu kadarı da fazlaydı. Nikâhı bir an önce kıydırmak şart olmuştu. "Anlaşıldı mı Ulukurt?"

"Anlaşıldı, komutanım."

Yanından ayrılıp kaldığım odaya doğru yol aldık. Balkan Kızı hiç olmadığı kadar mutluydu. Yarbay Beton'un yanından ayrıldığımız gibi elimi tutmayı bırakmıştı. Etrafta başka askerler olduğu için mesafeye dikkat ederek yürüdük.

Odaya girdiğimizde niye buraya geldiğimizi merak eden bakışlar attı.

"Çantamı topladıktan sonra çıkacağız. Hazırlık yapmamıştım."

"Tamam. Oturayım o zaman."

Sırt çantamı hazırlarken beni ilgiyle izlemişti. Aceleyle hazırlanıp çıkmalara alışkın olduğum için çantamı çabucak toparlamıştım. Arkasına geçtiğimde elimi saçlarına yerleştirdim. Bunu beklemediği için irkilmişti.

Omzunun gerisinden bakış atıp, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Normal bir şeymiş gibi, "Saçını örüyorum," dedim.

"Gerçekten mi?" diye sorarken şaşkındı.

Kafamı sallayıp saçlarını ikiye ayırdım. Ülkü'nün saçlarını öre öre alışmıştım. Annem de saçlarını örmemi isterdi. "Sen saçımı örünce sanki başımdaki bütün ağrı gidiyor, oğlum," demişti. Keşke olsaydı da hep örseydim saçlarını.

Saçlarını örmeye başladığımda, "İçten içe hep Ülkü'yü kıskandığımı biliyor muydun?" diye sordu. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdiğimde oluşan hissiyatı sevmiştim. Uzun ve gürdü saçları.

"Biraz da olsa belli ediyordun."

Kardeşime karşı kıskançlık yapmıyordu fakat onun gibi bir hayatı olsun istiyordu. Ülkü de hep onun gibi olmak isterdi. Talia'nın tek çocuk olması hoşuna giderdi. Babası, annesine çok iyi davranıyor diye özenirdi.

"Çok şanslı bir kızdı," dedi. Dalıp gitmişti. "Hem abisi hem de ablası vardı. Eğer ablası örmediyse dizlerine oturur, saçlarını sana ördürürdü."

Öyleydi. Ülkü'yü de çok özlemiştim. Kardeşlerime çok bağlıydım. Onlardan başka ailem yoktu.

"Annem de babam da çok çalışırdı. İkisinin de saçımı örmeye vakti olmazdı. Bir de yaramaz bir şey olduğum için bitlenip dururdum. O yüzden Aysu teyze hep saçlarımı kesmekte bulurdu çareyi," dedi heyecanlı heyecanlı anlatırken. "Umay abla bir gün öreceğini söylemişti ama saçım o kadar kısaydı ki örülmüyordu."

"Tokan var mı?"

Bileğinden ince, siyah bir lastik çıkarıp bana doğru uzattı. "Sen ne zaman istersen örerim." Çok iyi örmemiştim fakat onu idare ederdi. "Söylemen yeterli, Balkan Kızı."

İkimiz için de birer maske çıkardım. Kendi yüzümdeki maskeyi o bana dönmeden değiştirmiştim. Bakışları beni bulduğunda merakla, "Maske ne için?" diye sordu.

"Kameralara yakalanmaman gerekiyor," diyerek açıkladım. Paketinden yeni açılmış maskeyi ona doğru uzattım. "Bir süreliğine benim gibi takılmak zorunda kalacaksın. Saçını da o yüzden ördüm. Siren'le Fısıltı da saçlarını hep örüyor, bir bildikleri vardır."

"Hoşuma bile gider," dedi maskeyi alırken. "Senin gibi görüneceğim."

"Çıkalım artık."

Odadan çıkınca koridordan bize doğru gelen kişiye odaklandım. Beni kapıda görünce adımlarını hızlandırdı. Selam verip, "Komutanım," dedi Kanca. "Ben de tam yanınıza geliyordum."

Kendisini bir kaşık suda boğacağımı bilse yanıma hiç gelmezdi.

"Mümkünse gözüme görünme, Kanca."

Kanca anında durgunlaşıp, "Bir şey mi oldu, komutanım?" diye sordu.

Konunun üstünde durmayıp, "Ne için gelmiştin?" dedim.

"Araba hazır, onu demek için gelmiştim."

"Siren neden gelmedi?" dedim gözlerinin içine bakarak. Kıdemli üsteğmen olarak bana bilgileri direkt o veriyordu.

"Yamalı'nın durumuna bakacaktı. O yüzden ben bilgi vermek istedim."

Kafamı olumlu anlamda salladım.

"Kanca, izin için heyecanlı mısın?"

"Evet, komutanım."

"Kendini iyi alıştır, yakında temelli ayrılacaksın," dediğimde sesimden sertlik akıyordu.

Kafasını hafifçe yana yatırdığında yüzüme hayret dolu bir ifadeyle baktı.

"O ne demek, komutanım?"

"Kurallar Kanca, kurallar." Dişlerimi sıktım. Hiç taviz vermeyeceğim bir konuydu bu. "Bu time girdiğinizde kabul ettiğiniz kuralları tekrar oku. Sonra neden temelli izne ayrılacağını sorgula."

"Emredersiniz, komutanım," dese de kafasını bir kere kurcalamıştı bu durum. "Araç hazır, sizi bekliyoruz."

"Önden ilerle, Kanca."

Bizden tamamen uzaklaşınca Balkan Kızı rahatlamıştı. Konuşmak istiyor ama o yanımızda olduğu için ağzını açamıyordu. Bana doğru yanaştığında, "İkisini gördüğün için mi bu kadar çıkıştın?" diye sordu. "Sevgili olduklarını bilmiyor muydun?"

"Bilmiyordum."

"Ben görür görmez anlamıştım. Gözleri ikisini de ele veriyordu," dedi kısık bir tonda. "Sevgili olmalarına neden kızdın ki? Aşk kötü bir şey mi sence?"

"Timin en önemli kurallarından biri duygusal bağ kurmamaktır," dedim. Aşk kötü bir şey değildi. Balkan Kızı'ma duyduğum hiçbir duygu kötü değildi. "İkisi de bu kuralı ihlal etti."

Kaşları havalandı.

"Neden? Niye böyle bir kural var?"

"Bizi diğer askerlerden ayıran birçok özellik var, Balkan Kızı," diye başladığımda beni pürdikkat dinlemeye koyuldu. "Özel eğitimlerden geçtik, gizli bir üssün içindeyiz, varız ama yok gibiyiz. Ailemiz, sevgilimiz, arkadaşımız olmamalı. Varsa da onlardan uzak kalmalıyız çünkü biz gölge asker olmayı kabul ettiğimizde, aynı zamanda cenaze namazımızı da kıldırırız."

Adımlarını durdurdu. Bana inanmayan gözlerle bakarken yutkunamadı. "Böyle bir şeyi yapmış olamazsın," derken dudakları titredi. "Yapmadım de, Yüzbaşı Barut. Gerçekten cenaze namazını kıldırdın mı?"

"Bazen öyle bir an gelir ki bedenini bile bulamazlar. Sana dair tek bir kemik bile olmaz. O tabut boş kalır," dedim bütün gerçekçiliğimle. "Her şeyi düşünmek zorunda kaldığımız için namazımızı da kıldırdık. En azından tek parçayken..."

Titreyen bakışlarıyla, "Bu çok ağır bir şey," dedi.

"Ekip ruhu ayrı bir şey. Takım olmak, tim olmak, hepimizde aranan özelliktir. Fakat gereğinden fazla yakınlık kurarsan arkadaşın şehit olduğunda geriye sen diye bir şey de kalmaz. Eğer hiçbir bağ kurmazsan hedefinden şaşmazsın."

"Yani hep iç içesiniz fakat kimsenin kimseyle bağ kurmaması gerekiyor. Böyle bir şey mümkün olamaz."

"Olmak zorunda, Balkan Kızı."

"Bunu deneyimlediğin için mi böyle acımasız bir kural koydun?" diye sordu. "En yakın arkadaşın şehit mi düştü? Kaybetme korkusu yaşadığın belli. Aslında sen bu kuralı timdekilere değil, kendine koyuyorsun."

"Deneyimledim," dedim açıkça. "Yüzümden yara aldığım operasyonda, iki kişi dışında timdeki herkes şehit oldu. Ben bunun pişmanlığını hâlâ yaşıyorum. İyileştiğim de söylenemez." Dişlerimi birbirine bastırdım. "Komutanları olarak aynı şeyi onların da yaşamasını istemiyorum. Çünkü his, hiçbir zaman geçmiyor."

Elini göğsüme koyduğunda kalbime dokunuyormuş gibi hissettim.

"Yaşadıkların için üzgünüm, çok üzgünüm."

"Şşş," diyerek akmak üzere olan gözyaşlarını durdurmaya çalıştım. Elimi çenesine yerleştirdiğimde kirpiklerini bana kaldırması için hafifçe okşadım. "Hiçbir şey için üzülmeyeceksin."

Geriye çekilmek üzereyken onu durdurdum ve elinde tuttuğu maskeyi kavrayıp bakış açımıza getirdim. "Şu maskeni takalım," dediğimde bana he-

yecanla baktı. Saçlarını ördüğüm için maske onu en az seviyede rahatsız edecekti.

Arabaya doğru yürüdüğümüz sırada timdekiler kapıda bekliyordu. Bizi görünce hareketlenmişlerdi. Yamalı hariç hepsi oradaydı. Hazır ola geçeceklerini fark ettiğimde, "Rahat olun," dedim.

"Hoş geldiniz, komutanım," dedi İmam.

"Hoş buldum."

"Hoş geldin, Talia," diyen kişiye döndüm. "Tatlı komutanım, hoş geldiniz," diyerek düzeltti Mermi.

"*Tatlı komutanım* mı? Bu ne demek oluyor, Mermi? İlla seni hoplatayım mı istiyorsun?" dedim kızgınlıkla.

"Dilim sürçtü, komutanım," dedi Mermi.

"Sürçmesin o dilin! Seni yerlere bir sürterim, sürüngen olursun! Arizona kertenkelesi gibi ortalıkta dolaşıyorsun zaten!" dedim kendime hâkim olamayıp.

Kanca duymayacağımı düşünerek, "Kes, dayağı yiyeceksin şimdi," dedi. "Az önce beni ayaküstü haşladı zaten."

Siren'e dönüp, "Yamalı ne durumda, Siren?" dedim.

"Sevki yapıldı, komutanım. Helikoptere kadar eşlik ettim. Bilinci yerindeydi. Sizi sorup durdu," dedi Siren. "Sağlık durumu, hastaneye yerleştiğinde yapılacak tetkikler sayesinde belli olacak."

"Hangi hastane olduğunu bana söylersin," dedim. "Yarın ilk iş ziyaretine gideceğim."

"Emredersiniz, komutanım!" dedi Siren.

"Diğer araba hazır mı?" diye sordum.

"Hazır, komutanım," derken arabayı işaret etti. "Siz istediğinizde kalkış yapılacak."

Timdekilere son bir bakış atıp, "İzninizi iyi kullanın," dedim. "Direncinizi ne kadar iyi toplarsanız o kadar iyi uyum sağlarsınız."

"Ne zaman evleneceksiniz, komutanım?" diye sordu Mermi.

"Davetiyeyi tarafına yollarım, Mermi."

"Yes be!" dedi Mermi sevinçle. "Davetiyeyi çerçeveletip odama assam abartmış olur muyum beyler?" Kanca kafasına vurduğunda içim rahatlamıştı.

"Araçlarınıza yerleşebilirsiniz," diyerek direktif verdim. "Kendinize iyi bakın. Allah'a emanetsiniz."

Herkes farklı noktalarda oturduğu için üç araba ayarlanmıştı. Benim olduğum arabada yalnızca Fısıltı olacaktı. İkimiz de aynı ilçede oturuyorduk. Evlerimiz çok yakın sayılmasa da mesafe arabayla oldukça azdı.

Bakışlarımı Balkan Kızı'na çevirip arabaya binmesini işaret ettim. Önden ilerlerken peşinden yürüdüm.

"En arkaya geçelim."

"Cam kenarına ben otursam olur mu?" diye sorarken masum bir ifadeyle yüzüme baktı. "Yolculuk boyunca dışarıyı izlemek istiyorum."

Keşke dayısı tarafından aranmıyor olsaydı da görmek istediği her yere rahatça götürebilseydim onu. İlk başta ailesinin mezarlığına...

"Olur, nereye oturmak istiyorsan geç."

Araba hareket edeli bir hayli zaman olmuştu. Balkan Kızı meraklı bakışlarla dışarıyı izliyordu. Her yere özlemle bakıyor, içten içe sevindiğini belli eden tavırlar sergiliyordu. Bakışlarını bana çevireceğini hissettiğim an ona bakmayı bıraktım.

"Yüzbaşı," diye fısıldadı. İngilizce konuşurken aksanı hoş olduğu için bilerek duymazlıktan geldim. "Yüzbaşı!" dedi tekrar fısıltıyla.

"Sessiz konuşmana gerek yok," dedim normal bir tonla.

"İznin ne kadar sürecek?"

"Belirli bir gün yok," dedim belirsizlikle. "Tekrar çağrılana kadar izindeyim. On gün sonra da çağırabilirler, yarın sabah da."

"Anladım," dedi kafasını sallayıp. "Çok uykusuzum." Eliyle ağzını kapatıp esnedi. "Biraz uyusam olur mu peki, *ljubov moja*?"

Kaşlarımı çattım. Biraz fazla çatmış olacağım ki parmaklarını koluma yerleştirip yavaşça okşadı. "Kötü bir şey mi dedim?" diye sordu. Sesini tekrardan kısmıştı. Önümüzde oturan Fısıltı kıpırdanınca bakışlarım onu buldu.

Bana hem abi diyor hem de hiç kardeş gibi davranmıyordu. Aramızda hiçbir şey kalmamışken neden hâlâ abi demeye devam ediyordu ki?

Ben seninle ne yapacağım, Balkan Kızı? Ben senden nasıl uzak kalacağım?

Benim sessiz kalmamla, "Uyumayayım mı?" diye sordu.

"Uyu," dedim tekdüze bir sesle. "Yolumuz uzun. Geldiğimiz zaman seni uyandırırım."

Başını cama yaslayıp gözlerini usulca kapadı. Üstünde bana ait ceket vardı. Diğer kıyafetler de kadın askerlerin yedek kıyafetleriydi. Annem hep, "Uyuyanın üstüne kar yağar," derdi. Balkan Kızı uykusunda bile güneşli günler görmeliydi. Üstümdeki ceketi çıkarıp onun üstüne örttüm.

Ara ara irkiliyordu ama uykuya çabuk dalmıştı. Bunu her uyuduğunda yapıyordu. Tedirgindi. Artık uykularında huzur bulsun diye elimden geleni yapacaktım. Başını kendime doğru yasladım. Araba hareket ettikçe camın titreşimi başına eziyet ediyordu. Uyumaya devam ettiğini görünce önüme döndüm.

Fısıltı arabaya bindiğimizden beri bir garipti. "Neyin var, Fısıltı?" diye sordum. Sesim kısıktı.

Bana hiç bakmadan, "Hiçbir şeyim yok, komutanım," dedi.

"Var bir şeyin, söyle hadi."

"Komutanım..." Dudaklarını kapadı. Yüzüme bakmaya başladığında, bakışları kısa bir anlığına omzumda uyuyan kadına düştü. "Ben yine sessiz kalsam olur mu?"

"Fısıltı, lafımı tekrar ettirme."

Konuşup konuşmamak arasında mücadele verdikten sonra dudaklarını araladı.

"Makedoncayı hâlâ bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. Durduk yere nereden çıkmıştı şimdi bu? Yamalı'dan dolayı tavırları bir garip sanıyordum. "Yani orada olduğumuz süre boyunca bir şeyler öğrendik ama o da temel kelimeler. Ne oldu ki?"

"*Ljubov moja* kelimesinin anlamını bilmiyorsunuz yani."

Bilmiş bir tavırla, "Onu biliyorum," dedim. "Abi demek."

"Komutanım, Makedonca *brat* kelimesi, abi demek."

Kaşlarım iyice çatıldı.

"Nasıl yani? *Brat* kelimesi mi abi demek?"

Fısıltı kafasını sallayarak beni onayladı.

"Bunca zaman anlamına hiç bakmadınız mı?"

Yumruk yemiş gibiydim. Fısıltı oldukça ciddi bakıyordu. Timdekiler gibi aklı eğlenceye çalışmazdı ve söyledikleri doğru olmasa gerçekten ağzını açmazdı.

"Sence bakmış mıyım Fısıltı?"

"Niye bakmadınız ki komutanım?"

"Olduğumuz yerlerde internet çekiyor da benim mi haberim yok, Fısıltı?" dedim kızarcasına. "Üssün içinde interneti sınırlıyorlar. Normalde telefon kullanmamız bile yasak. Biz dışarıdan geldiğimiz için kullanıyoruz. O da sa-

dece alo demek için. Hem ben ne bileceğim?" Balkan Kızı'nı işaret ettim. "Bana abi demek olduğunu söyledi, ben de inandım!"

Bu kız bunca zamandır abi demiyorsa ne diyordu bana?

"Körü körüne nasıl inandınız ki ona? Tanıdığınız biri olsa neyse diyecegim." Gözlerini kıstı. "Yoksa tanıdığınız biri mi?"

"Sen şuna cevap ver," dedim ifademi korurken. "*Ljubov moja*, ne demek?"

"İnternetin artık çektiği noktadayız. Kendiniz baksanız daha iyi olacak."

Başka bir şey demeden koltuğuna iyice sindi.

Balkan Kızı'nı uyandırmamaya dikkat ederek telefonumu çıkardım. *Luybov maya* tarzında bir şey söylüyordu fakat bu dil söylendiği gibi yazılmıyordu. Arama motoruna *luybov* yazdığımda net bir şey çıkmadı. Makedonca çok fazla bilinen bir dil olmasa da Rusçayla benzerliği bulunuyordu.

Sinirle kendi kendime konuşurken, "Nasıl yazacağım bu lanet kelimeyi?" dedim. "Kiril alfabesi kullanıyorlar, klavyemde öyle harfler yok ki! Okunuşuyla yazılışı farklı bir dil zaten!" Telefonu yere vurup kırmamak için zor duruyordum. Bu kız bana her ne diyorsa dediği kelime çıkmıyordu.

"Ah, Balkan Kızı, ah! Beni nelerle uğraştırıyorsun."

Fısıltı yandan bana doğru baktı. "Telefonu kırmadan bana verin de yazayım," dediğinde uzatmadan telefonu ona verdim. Saniyesinde bana geri vermişti. "Buyurun, komutanım."

Çeviri ekranı karşımdayken yazan kelimeye odaklandım.

Aşkım.

Aşkım yazıyordu.

Bu nasıl olabilirdi lan? Bu kız küçüklüğünden beri bana hep aşkım mı diyordu?

Siz hiç geç kaldınız mı?

Ben kaldım.

Otuz üç yaşındaydım ve hayatımın belki de en önemli dönemeçlerinden birindeydim. Yanımda, omzumda huzurla uyuyan bir Balkan Kızı vardı ve ben, hayatımın bu noktasında ona geç kaldığımı hissediyordum.

Onun hikâyesi, yüreğimi ağrıtan, vicdanımı sızlatan bir hikâyeydi. Onu kıranlar, ona acı verenler, onu gözyaşlarına boğanlar olmuştu. Yalnız bırakılmıştı. Omuzlarına taşıyamayacağı kadar ağır yükler yüklenmişti. Bütün bu olanlara rağmen ben onun yanında olamamış, onu koruyamamış, kollarıma alıp sarmalayamamıştım.

O zamanlar her şeyin farklı olması gerektiğini biliyordum. Onunla geçirdiğim her an, bu geç kalınmış zamanları telafi etme çabası içinde geçiyordu. Ona olan bu yeminim, sıradan bir söz değildi sadece. Hayatımı onun hayatıyla yeniden şekillendirmek isteyen bir kararlılıkla doluydu. Artık her şey bambaşka olacaktı. Onu mutlu etmek, onu güldürmek, ona huzur vermek benim için en büyük amaçtı. Onun uyanıp gözlerini açmasını ve benim bu yeni başlangıca olan kararlılığımı görmesini istiyordum. Ona olan bağlılığımı, her şeyin artık farklı olacağını anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Evlerimize doğru yaklaşıyorduk. Fısıltı arabadan inmek için hazırlanıyordu. Sessizce, "Fısıltı," diye seslendim.

"Buyurun, komutanım."

Bana bakmıyordu. Tavırları da değişmişti. Bunun neden kaynakladığını anlamak zor değildi.

"Ben evleniyorum."

Kirpiklerini kaldırıp, "Bayılmamı bekliyorsanız bayılmayacağım, komutanım," dedi. Bakışları sürekli olarak hedef diye bildiği Balkan Kızı'na kayıyordu.

Dudaklarım kenara doğru kıvrıldığında gülmeden edemedim. "Kiminle evleneceğimi merak etmiyor musun hiç?" diye sorduğumda vereceği cevaba dikkat kesildim.

"Hayır," dedi çatılan kaşlarıyla. "Fakat ben evlenme arifesinde olsam kimseyle bu kadar yakınlık kurmazdım."

"Kiminle yakınlık kurmuşum, Fısıltı? Zamanında suratınıza bakmıyorum diye Hayalet Timi olarak beni Yarbay Beton'a şikâyet eden siz değil misiniz?"

"Soğuk biri olduğunuz doğru," diyerek onayladı. "Ama hedefe normalden yakınsınız. Sanırım kendisi ilginizi farklı anladı ve size bu yüzden sevgi sözcükleri kullanıyor." Bakışlarını yere indirdi ve kısa bir anlığına gözlerini kapatıp açtı. "Bana bunu sormadınız. Haddim olmayan konular hakkında konuşmamalıydım."

"Fısıltı," dedim daha tok bir sesle. "Bana bildiğin bütün Balkan dillerini öğretmen gerekiyor."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Ne kadar erken öğretirsen o kadar iyi. Onun söylediği her kelimeyi anlamak istiyorum."

Maskesini çıkardığında artık ifadesini daha net bir şekilde görüyordum. Benden anlık olarak nefret ediyordu. Yüzüme yumruk atmamak için elini yumruk yapmıştı.

"Komutanım, ben isteme merasiminize gelmesem olur mu?" diye sorduğunda kirpiklerinin altından baktı. "Eğer gelirsem bu isteme hiçbir şekilde gerçekleşmez."

Kaşlarım havalandı.

"O niyeymiş, Fısıltı?"

"Hedef için dil öğrenmek istiyorsunuz." Gözlerinde beliren bir kızgınlık vardı. "Kim hedef için dil öğrenmek ister ki? Siz evleniyorsunuz." Aniden durdu. "Üstelik onun sözlerini sorgulamıyorsunuz da." Çatılı olan kaşları havalandı. "Balkan Kızı... Göçmen Kızı..."

Yutkundu. Bakışları direkt olarak hedefi bulduğunda gözleri irileşti. İlk defa bir olaya tepki verdiğini görüyordum. Normalde çok tepkisiz biriydi. Hiçbir şeye karışmazdı. Ağzı var, dili yok gibiydi. Şu an benimle konuşmasına bile şaşırıyordum.

"Siz hedefle evleniyorsunuz!"

"Onun bir adı var," dedim. Ona hedef demesinden rahatsız oluyordum artık.

"Talia Alaz'la evleniyorsunuz, öyle mi?" Bunu onaylamak için gözlerimin içine baktı. "Talia Alaz'la evleniyorsunuz!"

Aklıma gelen düşünceyle, "Bunu isteme gününe kadar kimseye söyleme," dedim. "Özellikle de Mermi'ye."

"İzne ayrıldığım gibi timdekileri engelliyorum, komutanım," dedi soğuk bir tonda. Bakışlarım değiştiği an dudaklarını tekrar araladı. "Siz hariç."

"Artık evleneceğim kadını aldatmadığıma emin olduğuna göre Balkan dillerini öğretecek misin Fısıltı?"

"Emredersiniz, komutanım," dedi.

"Emretmiyorum, istiyorum," dedim. "Onun için konuştuğu bütün dilleri öğreneceğim. Yakınımda sen varsın ve bunu çok kısa bir sürede halledebileceğimizi düşünüyorum."

"Çok dil var. Hemen olmayacağını bilin. Üstelik yaş ilerledikçe öğrenme güçlüğü oluşur."

"Sen bana yaşlı mı demek istiyorsun, Fısıltı?"

"Yaşlı değil," dedi hızlıca. "Yaşınız geçiyor demek istedim. Tıpkı herkes gibi."

"Her neyse," diyerek geçiştirdim. "Bu olay yalnızca ikimizin arasında kalmalı ve kendisi bile öğreneceğimi bilmemeli."

"Sizden korktukları kadar var," dediğinde çantasını eline aldı. "Dili bilmiyormuş gibi davranmak, zaten tam da sizin yapacağınız bir şey." Kapıda onu bekleyen ailesini gördüm. Arabaya merakla bakıyorlardı. Ailesine geleceğini söylemiş olmalıydı.

Benim hareketlendiğimi görünce, "Kalkmayın," dedi Fısıltı. "Başını kaldırdığınız an uyanacak. Ben selamınızı iletirim." Ailesine karşı pişmanlığım büyüktü ve bundan dolayı çekindiğim için beni onlarla karşı karşıya getirmek istemiyordu.

Fısıltı, hiç kolay şeyler yaşamamıştı.

Kucağımdaki kadının hafifçe kıpırdanmasıyla hareketlerimi yavaşlattım. Onu uyandırmaya kıyamadığım için araba evimin önüne geldikten sonra direkt olarak kucağıma alıp eve götürmeye karar vermiştim. Kucağımda uyuyordu. Yüzünü, göğsüme saklamıştı.

Çok uykucuydu ya da yorgun. Yorgun olmasından çok uykucu olmasını isterdim.

"Ulu..." diye fısıldadı. "Ulu *ljubov moja*."

Demek bunca zaman bana Ulu abi değil de Ulu aşkım diyordun. Ah, Balkan Kızı, ah. Küçüklüğünden beri o bacak kadar boyuna aldırmadan nasıl kandırdın sen beni? Nasıl inandım ben sana?

Ben de sana yapacağımı biliyordum elbet. Şimdilik susacak, hiçbir şey belli etmeyecektim.

Kapıyı açıp zor bela içeriye girerken ses çıkarmamaya özen gösterdim. Kurşun yarası henüz iyileşmemişti. Onu ayrıca zorladığımı biliyordum. Çok çabuk terlemiştim. Balkan Kızı bana daha çok sokulduğunda onun teninin sıcaklığı terlememi daha çok arttırmıştı.

"Barut?"

Seslenen Barış'tı.

Ona karşılık vermem için bağırmam gerekiyordu fakat bağırırsam Balkan Kızı uyanacaktı. Sessiz kaldım. Onu hızlıca odaya götürüp sonra Barış'ın yanına geçecektim. Sesi balkondan geliyordu.

"Barut, sen misin?"

Gözlerimi kapadım. Ağzımın içinde homurdandıktan sonra çok bağırmadan "Benim," dedim.

Fakat beni duymamış olacaktı ki tekrardan, "O cevap vermeyen ağzının yayını siksinler," dedi.

Çoktan akşam olmuş, hava tamamen kararmıştı. Ateş böceklerinin ışığına ihtiyacım vardı. Varlıkları karnımda kanat çırpıp duruyordu.

Ayakkabılarımı bile çıkarmadan odama doğru ilerledim. Işığı açmadan yerini bildiğim yatağa onu yavaşça yatırdım. Üstüne örttüğüm ceketimi aldım ve yüzünü kapatan maskeyi çekip çıkardım. Örülmüş saçlarından firar eden kızıllıklar yüzünün etrafına yayıldı. Çok geçmeden ayağındaki kalın postalları da çıkardım. Çorapsız giydiğini fark edince kaşlarımı çattım. Bu ayakkabılar çok sertti ve çorapsız giyilemeyecek kadar rahatsızdı. Elimi topuğuna yerleştirdiğimde su toplamış derisiyle karşılaştım. Yine de ağzını açıp tek kelime etmemişti.

Rahat bir şekilde yattığına emin olduktan sonra üstünü örtüp odadan çıktım. Barış balkondan çıkıp hole gelmişti. Kaşlarını çatarak, "Lan, niye cevap vermiyorsun?" diye sordu.

"Şşş," dedim onun yüksek çıkan sesine karşılık. "Sessiz ol."

"O niye, lan?" dediğinde bakışları kapı kolunu tutan ellerime düştü. "Biriyle mi geldin? Odanda biri mi var?" Benim cevapsız kalmamla sandalyesini hareket ettirip kapıya doğru yaklaştı. Kapı kolunu indirdi ve uzanıp ışığı açtığında karşılaştığı manzaradan ötürü kaşları havalandı. "Bu kim, abiciğim?"

"Anlatacağım."

"Lan, eve kız getirmişsin! Neyini anlatacaksın? Görüyorum zaten!" dediğinde meraklı bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Beni bir gün aldatacağını biliyordum. İlişkimiz buraya kadarmış. Ben de görevden gelen kocamı karşılamak için kapıya kadar geldim ve kumamla karşılaştım!"

"Barış," dedim kısık çıkan bir sesle. "Eğer bu kız uyanırsa seni cidden döveceğim."

"Siktir," dedi Barış aniden. Sesi az öncekine nazaran daha kısıktı. "Bu kızın üstünde kamuflaj var. Hani sen aynı meslekten biriyle sevgili olmazdın?"

"Sevgilim değil."

"Çüş," dedi hayretle. Bana kınayıcı bakışlar atıyordu. "Paşama bak, kızları artık sevgili olmadan eve atıyor. Lan, burası aile evi, aile!"

Öfkeyle gözlerimi kapatıp, "Kardeşim, susacak mısın artık?" dedim.

"Kardeşin olduk şimdi. Dakika bir, gol bir. Önceden yavrumlar, güzelimler şimdi kardeş ayağı," derken tavırlı bir ifade takındı. "Öyle olsun, Barut Bey."

"Senin kıskançlığınla uğraşamayacağım şimdi," deyip kapının önünden ayrıldım. "İçeriye geç sen. Duş alıp geliyorum."

Banyonun olduğu yere yöneldiğim sırada, "Sakın o boklu ayakkabılarınla içeride gezinme," dese de aldırmadım. Ayağımda kışlık botlar vardı. "Umay abla belanı siksin de gör sen." Ablamın adını duymamla bakışlarım halılara düştü. Açık renkliydi ve artık üstünde ayaklarımın izi vardı. "Kadın günlerce temizlik yaptı. Bir de halıları yeni yıkamaya vermişti."

Barış arkamdan gelirken banyoya geçtim. Üstümdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım. "Başlatma şimdi halılarına," dedim. "Eve hırsız girdiğini söyleriz, olup biter."

Güler gibi bir ses çıkarıp, "Evin içinde ayakkabıyla gezdiğini söylemeye cesaretin yok mu?" dedi.

"Cesaretle ne alakası var, oğlum?" dedim alçak tutmaya çalıştığım sesimle. "Ablamın çenesinden on yıl kurtulamam. Döveceğini bilsem paşalar gibi gider söylerim ama ablam dövmekten beter ediyor."

Altımdaki siyah kamuflajı çıkarttığımda, "Ooo," diye bir ses yükseldi. "Benim yavru soyunuyor. Bakayım, formdan düşmüş müsün?"

"Barış, siktir git şuradan."

Omuz silkti.

"Hadi, duş alalım. Yıka beni yiğidim."

"Irz düşmanı seni. Bende seninle duş alacak göz var mı?"

"Lan, benden mi utanıyorsun?"

"Senden ne utanacağım? Bende olan sende de var."

"Tamam. O zaman soyun. Bakmıyorum," derken gözlerini açabildiği kadar açmıştı.

Kahkaha attığımda karnıma bir ağrı saplandı. Zaten dikişleri çok zorlamıştım, bir de gülünce yaram varlığını daha çok belli etmişti.

"Ne oldu sana, lan?" diye sorduğunda çok geçmeden ciddileşti.

"Bir şey yok," diyerek geçiştirdim. "Duş alacağım. Benimle almayacaksan çık, kardeşim."

"Barut." Kapıdan geçip içeriye kadar girdi. "Geçiştirme beni, sikmeyeyim belanı. Ne olduysa söyle. Yara mı aldın?"

"Ben yaralanmadan yapamıyorum, Barış. Bilmiyor musun beni? Her operasyonda kendime illa bir iz bırakacağım."

"Soyun hemen," dedi.

"Önünde de eğileyim istersen. Ne dersin?"

Arsız bir tavırla göz kırpıp, "Bunu söz vermişsin olarak kabul ediyorum," dedi. "Başka zamana güzelim, şimdi soyun."

"Çık dışarı, Barış," dedim ciddiyeti ele alarak. "Ufak bir sıyrık. Kontrollü bir atıştı. Önemli bir şey değil. Operasyonu sekteye uğratmamak için bilerek yaralandım."

"Fısıltı mı vurdu seni?" diye sordu.

"Yok," dedim. "O kısım değişti. Bir Balkan Kızı tarafından vuruldum."

Yüzünde bariz bir şaşkınlık vardı.

"O getirdiğin kadın, Balkan Kızı mı?"

"Evet," diye yanıtladım. Şimdi onun sorularıyla uğraşamayacaktım. Üstümdeki tişörtü çıkardım ve yuvarlak bir top hâline getirip onun yüzüne fırlattım. Hiç fırsat vermeden sandalyesini döndürdüm ve dışarıya çıkardım.

Kapının arkasından, "Kese atsaydım bari, lan," diyen sesi geldi.

"Eğer o kızı uyandırırsan seni falakaya yatırıp ben keseleyeceğim."

Duştan çıkmış, Balkan Kızı'nı uyandırmadan, kıyafetlerimi giyip kendime gelmiştim. Odadan çıkmadan önce telefonum titredi. Arayan kişi Âkif Cesur Beton'du.

Telefonu açmamla, "Rapor ver!" diyen sesini işittim.

Ne raporu? Bu kıza bakmak görev miydi de rapor verecektim? Daha neler!

"Sizi dinliyorum, komutanım," dedim emrini es geçerek.

"Lan, rapor ver diyorum sana! Talia, ne yapıyor? Telefonu hemen ona ver!"

"Şu an veremem," dedim.

"Bana bak, beni oraya getirtme, Ulukurt! Gelirsem sadece elim değil, senin cenazen de kalkar!"

"Komutanım," dedim ifadesizce. "Kendisi şu an uyuyor. Uyandırayım mı? Bunu mu istiyorsunuz?"

"Uyandırma sakın! Bırak, uyusun!" dedi. Gözlerimi devirmeden edemedim. Zaten uyandırmayacaktım. "Nerede uyuyor? Neredesiniz siz şimdi?"

"Eve geldik, komutanım. Yolda uyuyacağını söyledi. Sonra uyandırmadım. Şimdi benim yatağımda uyuyor."

"Senin yatağında uyuyor demek, öyle mi? Bu kadar detaya gerek var mıydı Ulukurt?" diye sorduğunda sesinden sinir olduğu anlaşılıyordu.

"Rapor vermemi söylediniz, ben de veriyorum, komutanım."

"Senin ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum sanki ben," dedi Âkif Cesur. "Şimdi beni iyi dinle. Talia'nın bahsetmiş olduğu Şanlıurfa'daki eve bakabilmemiz için izin çıktı ve bu gece yola çıkıp, vakit kaybetmeden orada olacağım."

"Sizinle birlikte gelmek isterim, komutanım."

"Gerek yok, ben giderim," dediğinde daha ılımlıydı. "Talia'ya onu alacağımı söyledim fakat durum böyleyken bu mümkün değil. O eve vakit kaybetmeden bakmamız lazım. Bu gece seninle birlikte kalsın. Ona bu durumla ilgili hiçbir şey söyleme. Beni soracağını sanmıyorum."

"Olası bir durumda haberleşiriz, komutanım."

"Talia'nın her hareketini bana rapor edeceksin, Ulukurt!" dedi. Çok geçmeden eski hâline geri dönmüştü. "Uyandığında da ilk iş beni ara. Saat kaç olursa olsun mutlaka ara. Onunla konuşacağım."

"Emredersiniz, komutanım!"

Telefonu kapatmasıyla derin bir nefes alıp verdim. Tekrar Ülkü'yü aradığımda ona yine ulaşamamıştım. Bu durum canımı sıkmaya başlarken ablama Ülkü hakkında mesaj attım.

Barış mutfaktaki balkonda oturuyordu. İkimize de filtre kahve yapıp yanına geçtim. "Sonunda!" dedi beni görünce. "Duş mu aldın yoksa barajdaki bütün suyu bitirmeye yemin mi ettin, belli değil!"

"Patlama, geldim işte," dedim. Karşısına geçip oturdum. "Anladık, özledin beni."

Yan bir bakış atıp, "Neyini özleyeceğim?" dedi. "Kırık kıçını mı?"

"Az önce kıçıma nasıl baktığını görmediğimi sanma," deyip göz kırptım.

Bana doğru uzanıp, "Şimdi kardeşim," dedi ciddi bir tonda. "Senin kasa da kasa yani. Bakılmayacak gibi mi?"

"Bırakalım şu zevzekliği de anlatacaklarımı dinle." Kahvemden bir yudum aldım. Kendime bir tütün hazırlarken Barış beni dinlemeye koyuldu. "Balkan Kızı'nı yıllardır az çok biliyordun zaten. Onun için bir operasyon başlatıldığını da."

"Biliyorum bilmesine de," dedi kafa karışıklığı yaşarken. "Kızı yalnızca ülkesine getireceğini sanıyordum. Eve getirmek de nereden çıktı?"

"Onu yalnızca ülkesine getirmeyeceğimi en başından beri biliyordum."

Gözleri kısıldı. "Bu yüzden mi bu operasyon için her şeyini ortaya koydun?" Kaşlarını çattı. "Vurulmayı bile göze aldın! Her ne kadar kontrollü bir atış olsa da ölebilirdin!"

"Eğer merak ediyorsan," dedim ve dilimle kâğıdı ıslatırken kısa bir an duraksadım. "Onu getirmek pahasına canımı bile ortaya koydum. Getirdim ve artık burada." Sardığım tütünü dudaklarımın arasına yerleştirdim. "Tabii kısa süreliğine."

"Gidecek mi?" Kafasını iki yana salladı. "Yarbay Beton kim ki Yüzbaşı Barut o olsun! Siz gerçekten kafayı yediniz."

"Gitmesi gerekiyor," dedim sertçe. "Temelli gelmediğini o da biliyordu. Üstelik kardeşini bırakıp geldi. Zorlasan bile burada kalmaz. Şimdi gitmesini söylesek arkasına bile bakmaz. Tek istediği kardeşiyle bir arada olmak."

"Sence anlattığın plan işe yarayacak mı? Sizinle ortak olmayı kabul etti mi? İstihbarat sağlayacak mı?" Barış en başından beri bütün süreci biliyordu. Bazen sıkıştığım konularda görüntülü konuşarak ondan yardım alıyordum.

"Her şeyi kabul etti. Aynı taraftayız," dedim. "Artık başka bir durum da mevcut."

"Neymiş o?"

"Onunla evleneceğim."

İçmek üzere olduğu kahveyi püskürdü.

"Koca bir hasiktir!" dedi hiddetle. Onda büyük bir şaşkınlık yaratmıştım. "Âkif Cesur buna hayatta izin vermez! Yürek mi yedin sen, oğlum? Koskoca yarbayı kendine düşman mı edeceksin?"

"Dinle," dediğimde ileriye doğru uzanıp hole bir bakış attım. Odanın kapısı kapalıydı. Bir süre sessizliği dinledikten sonra devam ettim. "Şu an anlatamayacağım kadar çok şey oldu. İşler başka bir yere evrildi ve onu korumak için kâğıt üzerinde evlenmem gerekiyor."

"O her şeyi biliyor, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım.

"Güçlü olması için hiçbir şey söylenmedi diye biliyorum. O yüzden bu konular hakkında konuşmayalım. Kendisiyle evlenmem gerektiğini ve bu evliliğin kâğıt üzerinde olacağını kimsenin bilmemesi gerektiğini bil, yeter. Sana ayrıca anlatacağım ama şimdi değil."

"Kimse bilmemeli derken?"

"Ailem, arkadaşlarım, timdekiler..."

"Ne zaman evleneceksiniz?"

"Bir aya kalmaz belki," dedim. "Hiç vakit yok. Evlilik bir an önce yapılacak ve kendisi resmiyette karım olacak."

Barış bir anlığına durgunlaştı. Neye takıldığını ve ne düşündüğünü bilmesem de sessizliğine ayak uydurdum. Aklına eski anıları gelmiş olabilirdi. Bir zamanlar evlenmek üzere olduğu bir kadın vardı ve artık hayatında değildi.

"Bir de..."

"Daha ne var, lan?"

"Sana oradayken Balkan Kızı'nın hayatının oldukça güzel ve çok mutlu göründüğünü, pembe yalanların içinde olsa da çok rahat büyümüş olduğunu söylemiştim." Beni onaylamak adına kafasını salladı. "Öyle değilmiş, kardeşim." İçli bir şekilde tütünden bir soluk aldım. "Hiç öyle değilmiş. Hâline üzülmemek elde değil. Görsen anlarsın. Güçlü kalmaya çalışıyor fakat titremesine engel olamıyor. Gülüyor ama içi kan ağlıyor. Konuşuyor ama çığlıklarını da duyuyorsun." Gecenin karanlığına baktım. "Her gece bıçakla uyuduğunu söyledi. Vücudunun birçok yerinde morluklar var. Dayısı bir şey mi yapmış yoksa stresten, sıkıntıdan çıkan yaralar mı belli değil. Bu konu hakkında hiçbir şey demiyor."

"Kahretsin," dedi Barış.

"Üstelik..."

"Üstelik?"

"Kendisi bağımlı."

"Ne?" dedi hayretler içinde. "Bu belaya nasıl bulaşmış?"

"Peter Kalovski." Adı ağzımdan bir küfür gibi çıkıyordu. "O pezevenk, yeğenini bağımlı hâle getirmiş. Öyle sinsice yapmış ki bunu, kardeşinin de bağımlı olma ihtimali var. Üstelik onu aldık ama kardeşi hâlâ dayısıyla. O kızı bırakmaya içim hiç el vermedi ama yapacak bir şeyim yoktu. İki ülke arasında savaş çıkardı."

"Vücudundaki morlukları bağımlı olduğu için yapmış olabilir mi?" diye sordu.

"Her şey olabilir ama öyle bir duruma geldim ki bu ihtimale şükreder oldum. Yeter ki o putperest pezevenk yeğenlerine sadece şiddet uygulamış, başka bir şey yapmış olmasın." Elimi yumruk yaptım. "Aynı evin içindeler. Hem de yıllardır. Neler yapmıştır, kim bilir."

"İyi düşünelim, iyi olsun," dedi Barış. "Demek evleniyorsun."

"Sana kalacağım sanıyordum ama bak, yakında damat oluyorum."

Buruk bir şekilde gülümseyerek, "Bir tarafıma kına yaksam iyi olacak," dedi. "Kâğıt üzerinde olsa da herkes bunun gerçek bir evlilik olduğunu bilecekse cidden işin var. Umay ablanın başının etini yiyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, sana söyleme nedenim de arkamı toplayacak olman," diye yanıtladım. "Ancak ikimiz bir olursak onun dilinden kurtulabiliriz."

"Ulu..."

İşittiğim sesle birlikte sesin geldiği yere doğru baktım. Elimdeki tütünü ve kahve bardağını hızlıca bırakıp, oturduğum yerden apar topar kalktım. İçeriye doğru ilerlerken etrafın karanlık olmasıyla içimi bir pişmanlık kapladı. Çok geçmeden içeriden gelen kırılma sesiyle adımlarımı hızlandırdım ve vakit kaybetmeden odama girdim.

Işığı açtığımda, karşımda dikilen kadına baktım.

"Balkan Kızı?"

Komodinin üstünde duran gece lambası, sürahi ve bardak yeri boylamış, kırılmıştı. Balkan Kızı ise kıstığı gözleriyle tek ayak üstünde durmaya çalışıyordu.

"Geldim," dedim onu sakinleştirmek adına. Havada duran ayağını zemine koyacakken onu uyardım. "Dur, hareket etme. Her yer kırık cam dolu. Ayağını kesme sakın."

"Çok karanlıktı. Hiçbir şey göremedim, sadece ışığı açacaktım," diye konuşmaya başladığında kelimeleri yarım yamalak dudaklarından döküldü. Türkçe konuşmuştu ve bunun farkında olmayacak kadar uykuluydu. Keşke hep Türkçe konuşsaydı.

Tekrar hareketlenmesiyle elimi ona doğru uzattım. "Dur, dur. Ben alırım seni." Kollarının altından tutup onu kucakladım. Bacaklarını belime dolamasıyla istemsizce kasıldım.

Hiç vakit kaybetmeden onu odadan çıkardım. Salona geldiğimizde koltuğa oturttum. Yüzündeki ifadeyi düz tutmaya çalışmakta başarısızdı. Oturduğu yerden doğrulmaya çalıştığında ayağından süzülen kırmızılığı fark ettim.

"Balkan Kızı!" dedim bir anda. "Ayağın mı kesildi?"

"Sorun değil," dedi uykulu bir sesle.

"Sorun olup olmadığını sormuyorum! Ah, Balkan Kızı, ah! Niye dikkat etmiyorsun? Uzat hemen bacağını!"

"Battığı gibi çıkardım ben. Biraz kesildi," dese de onu dinlemeyip bacağını dizime yerleştirdim ve ayağının altına baktım. Hiç de öyle biraz kesilmemişti. Sehpanın üstünde duran peçeteyi alıp cam kesiğine bastırdım.

Âkif Cesur Beton, belamı sikecekti.

Bu sefer hak etmiştim. Gözümden sakınacağımı söylemiştim ama daha evde bir gün bile geçirmeden ayağına cam batmıştı.

"Acıyor mu?"

"Sızlıyor sadece ama geçer."

Alnına düşen saçlarını yavaşça geriye ittiğimde, "Beni çağırdığını duydum, daha sonra kırılma sesi geldi. Neler oldu?" diye sordum.

"Uyanınca farklı bir yerde olduğum için panik yaptım," dedi bakışlarını kaçırarak. "Oda karanlıktı. Işığı açacaktım sadece ama nerede olduğunu anlamaya çalışırken önce sürahiyi, daha sonra gece lambasını düşürdüm."

"Nefes almayı unutma," diyerek araya girdim.

"Aldım," dedi kirpiklerini kaldırırken. "Özür dilerim, gerçekten. Kırılan eşyalar değerli miydi? Tekrar birleştirebilir miyiz?"

Kafamı iki yana sallayıp, "Senden önemli değil," dedim. Hiçbir şey ondan önemli olamazdı. Parmaklarımla ayak bileğini sıvazladım. Huylanmış olacak ki bacağını çekmeye çalıştı fakat izin vermedim. "Yaralanan sensin." Zaten ayakkabılar ayağında yara açmıştı. Bir de üstüne ayağını kesmişti.

Dudaklarını büzdü.

"Ama kırıldı."

"Yani? Kırılmışsa ne olacak? Onun canı yok," dedim kelimelerin üstüne basa basa. "Sen kendini düşün. Başında iki saat konuşmamıza rağmen hiç

uyanmadın. Hep böyle derin mi uyuyorsun, Balkan Kızı? Bir şeyin yok, değil mi?"

Sesini kısıp, "Vücudumdaki maddeler uykusuzluk yapıyor aslında," dedi. "Eğer uzun bir süre uyanık kalırsam sonra uyuduğumda kolayca ayılamıyorum. Uykularım çok düzensiz."

"Düzenli hâle getireceğiz," dedim ona güven vermek istercesine. "Sıkı eğitimlerden geçeceğin için bu tarz sorunların kalmayacak. Tekrar uzanmak ister misin?"

Kafasını iki yana salladı.

"İstemiyorum."

Yeni uyandığı için olsa gerek durgundu. "Orası benim yatak odamdı," dedim rahatlaması için. "Seni tedirgin ettiğimin farkındayım, Balkan Kızı. Araba yolculuğu boyunca uyudun ve uyandırmak istemedim. O yüzden seni eve kadar taşıdım. Şu an benim evimdeyiz."

Kaşlarını aniden kaldırıp, "Yaralı hâlinle beni mi taşıdın?" diye sertçe sordu. "Böyle bir şey yapmamalıydın!"

"Bir şey olmadı."

"Kaç kilo olduğumdan haberin var mı?"

"Kucağım tartı görevini görmüyor, o yüzden bilmiyorum ama hafifsin, merak etme."

Etrafına kısa bir bakış attı. "Pansuman için malzeme almıştık. Onları nereye koydun?" dedi merakla. "Bugün sana hiç pansuman yapmadık."

"Getiririm şimdi," dediğimde dizimin üstünde duran bacağını yavaşça koltuğa bıraktım. "Benden önce sana pansuman yapacağız." Ayağa kalkıp salondan çıkmak için yürüdüm. İşittiğim adım sesleriyle hızla arkama dönünce, topallayarak peşimden gelen Balkan Kızı'nı gördüm. "Beni mi takip ediyorsun sen?"

Yürümeyi bıraktım. Durmamla onun da adımları durmuştu.

"Seninle geleceğim."

"Ayağına cam battı," derken bakışlarımla ayağını işaret ettim. "Ayakta durmaman gerekiyor."

"Doktor olan benim ve ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Belli ki bilmiyorsun."

Onu tuttuğum gibi omzuma attım. Tek başına kalmak istemiyor olabilirdi. Korkan biri gibi görünmek istememiş de olabilirdi. Ya da sadece aynı

evin içinde olsak bile peşime takılmaktan vazgeçmeyen biriydi. Son ihtimal daha ağır basıyordu.

Omzumdan aşağıya sarkarken, "Sadece seninle gelecektim!" dedi.

"Şehir değiştirmiyorum, sadece oda değiştirecektim," derken mutfaktan içeriye girdim. Barış'la tanışmasının zamanı gelip geçiyordu bile. "Otur şuraya." Onu sandalyeye bıraktığımda birbirine karışan saçlarını düzeltmeye başladı.

"İsterseniz evden çıkabilirim. Kulaklarımı seviyorum," diyerek araya girdi Barış. Ona öfkeli bir bakış atmamla arsız gibi sırıttı.

Balkan Kızı duyduğu sesle arkasına doğru döndü ve karşılaştığı adamla kaşları havalandı. Anlamadığım bir dilde, "Bu kim?" dedi. "Ev arkadaşın mı vardı? Bana ev arkadaşının olduğunu nasıl söylemezsin?"

Onun bu tavırlarına alışkın olduğum için ifadesizce bakmaya devam ettim. Cevap alamadığını fark ettiğinde, bildiğim dilde konuşmaya başlaması çok uzun sürmeyecekti. Barış bu durumu garipsemişti. Hafifçe gülümseyip, "Ne dediğini biz de anlasaydık iyi olurdu," dedi.

Balkan Kızı düzelttiği saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Senin kim olduğunu soruyordum," derken sevimli olduğunu düşündüğüm gülümsemesi yüzünde belirdi. Bakışları yavaşça beni buldu. "Sevgilim bana küçük bir detayı söylemeyi unuttu sanırım." Gülümsemesi daha çok genişledi. "Arkadaşının evde olduğunu neden söylemedin, sevgilim?"

Sevgilim?

Bunu bana bakarak söylemişti. O dudaklarından dökülen kelime, kalbimin teklemesine neden oldu.

Ne diyorsun sen, Balkan Kızı?

Bir kibrit yak...

Öpmek için yanıp tutuştuğum dudaklarından hiç beklemediğim bir kelime döküldü. O kelime beni en derinden vurdu. Çok yara alsam da hiç böyle vurulmamıştım. Bu, düşman kurşunundan da beterdi.

Balkan Kızı bana *sevgilim* demişti. Dudaklarından dökülmüştü bu kelime. Gözlerimin içine baka baka sevgilim diye seslenmişti. Dumura uğradığımı hissederken ağzımın içi aniden kurudu.

Barış da en az benim kadar şaşkındı. "Sevgilim derken?" diye sordu. O da tıpkı benim gibi böyle bir şey beklemiyordu.

Tamam. Barış'ı yabancı biri olarak düşündüğü için yakında evlenecek çift rolünü oynayacaktı. Barış'ın kim olduğunu bilmediği için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı fakat...

Senin benim kalbimle zorun mu var, Balkan Kızı? Öyle pat diye söylenir mi bu?

Balkan Kızı çok normal bir şey söylüyormuş gibi, "Hı hı, sevgilim," dedi. Gözlerimin içine bakmasıyla dudaklarını büzdü. "Sanırım bana önemli bir bilgiyi söylemeyi unuttu."

Ah, şu bakışı insana neler yaptırmazdı!

"Bu çapkın yüzbaşı sonunda turnayı gözünden vurdu demek ki," diyen Barış'ın konuşmasıyla hızla ona döndüm.

Balkan Kızı kaşlarını çattı.

"Çapkın yüzbaşı mı?"

Barış ona doğru yaklaşıp sesini kıstı ve sır verir gibi, "Geçmişi biraz kirli de," dedi. "Benden duymuş olma ama Barut en son üç kişiyle aynı anda sevgili-" Elimi omzuna attığımda sertçe sıktım ve sesini kesmesini sağladım.

"Çüş!" dedim öfkeyle. "Yavaş gel, lan!"

"Az bile söyledim, oğlum!" dedi Barış.

Balkan Kızı neden Türkçe biliyordu? Onun şu an bu dili bilmemesine çok ihtiyacım vardı. Keşke Türkçe bilmeseydi de Barış'a ağzıma geleni saysaydım.

"Hayatımda bu herif yüzünden hiç kimse olmadı," diyerek olayı anlamaya çalışan kadına döndüm. "Karşı cinsten birini gördüğü an benim hakkımda atıp tutar ve uzaklaştırır. Onun vazgeçilmez huyudur bu."

Balkan Kızı yüzündeki gülümsemeyi bozmadan, "Aslında haklısın," dedi. "Çapkın olduğu doğru. Diğer türlü beni kolayca yanında göremezdi." Yavaşça göz kırptı. "Öyle değil mi, Yüzbaşı Barut?"

Ona hayretler içinde bakakaldım. Nasıl bir kadındı bu? Nasıl bir kadındı da bu durumda bile olayı toparlamaya çalışıyor ve aynı zamanda gülümsüyordu?

"Öyle," diyebildim.

Barış ıslık çalıp, "Ama sen ona hayatındaki bütün kadınları unutturursun," dedi büyük bir keyifle.

"Hâlâ kadın diyorsun!" dediğimde omzunu daha çok sıktım.

Barış hissettiği acıdan ötürü kısıkça inledi.

"Erkeklerden mi bahsedeyim, lan?"

"Hiçbir şeyden bahsetme!" dedim en sonunda.

"Benden öncekilerle ilgilenmiyorum," dedi Balkan Kızı. Kolumu kendine doğru çektiğinde yavaşça sarıldı. Barış'ın omzunu bırakmamı sağlamıştı. "Barut Ulu benden yaşça büyük ve hayatına birçok kişi girmiş olabilir." Sakin kalmaya çalışıyordu fakat tırnakları hiç de sakin olduğunu söylemiyordu. Resmen gözü seğiriyordu. Kadın milletinden korkulurdu. "Şu an benimle birlikte, önemli olan da beni ilgilendiren de bu."

Kolumu kaldırıp omzuna doladım ve onu kendime doğru çektim.

"Neden kimseyle değil de onunla olduğumu böylelikle anlamışsındır, kardeşim."

Barış yüzünü buruşturdu.

"Öncekilere pek benzemiyor, evet."

Uzanıp Balkan Kızı'nın kulaklarını elimle kapadım. Zaten bana yaslı durduğu için bunu yapmam çok zor olmamıştı. "Ulan, pezevenk! Ağzından çıkanı kulakların duysun!"

Arsız bir ifade takınan Barış, "Ne oldu güzelim?" dedi. "Gerçekleri duymak hoşuna gitmedi mi yoksa?"

"Doğru konuştuğun tek bir kelime bile yok! Benden küfür duymaya meraklı olma, Barış!"

"Doğruları söylesem kız sana tekmeyi koyar, lan," dedi Barış. "Sen dua et de ben yalan söylüyorum. Tüm kadınların kalbini kırdığını bilmeyen yok."

Balkan Kızı huysuzlanıp kulağına koyduğum ellerimi itti. "Eğer biraz daha pansuman yapmazsam ayağım mikrop kapacak," dediğinde bütün dikkatimi dağıttı. Bakışlarım aniden ona döndü ve kucakladığım gibi salona geri götürdüm. Hızlı davranarak, pansuman için gerekli malzemeleri alıp yanına geçtim.

"Yarbay Beton'a ayağını kestiğini bildireceğim," dedim bütün dikkatim ondayken. "Seni gözümden sakınacağımı söyledim ama daha saatler olmadan başına bir iş geldi."

"Benim sakarlığım," derken elimden bezi almaya çalışsa da izin vermedim. "Bunu bildirmene gerek yok."

"Dakikada kaç kere nefes alıp verdiğini saymamı ve ona söylememi emretti. Sence böyle bir şeyi es geçer miyim?"

Attığım bakışla gözlerinde kırgınlık belirdi.

"Sana kızacak."

"Hak ettim, Balkan Kızı. Hak ettim."

Kollarını göğsünde birleştirdi ve bana bakmamak için direndi. Kan lekelerini tamamen temizleyip odanın aydınlık ışığıyla cam parçası olmadığına emin olmak için yaranın etrafında parmaklarımı gezdirdim.

"Canın acımıyor, değil mi?"

"Acımıyor."

"Emin misin?"

"Hı hı."

Tavırlı çıkan sesiyle kaşlarımı kaldırdım.

"Neden tavır yapıyorsun?"

Onu huzursuz eden şeyi hiç düşünmeden dudaklarından akıttı.

"Gerçekten çapkın mısın? Tüm kadınların kalbini kırdın mı? Böyle biri miydin sen, Yüzbaşı Barut?"

"Hani geçmişim senin için önemli değildi?" diye sorarken ona hayret eden bir ifadeyle baktım.

"O sadece iyi bir sevgili rolü kesmek için söylediğim bir şeydi!" dedi kısık bir tonda. "Tamam. Hayatında gerçekten birileri olmuş olabilir ama hangi zamanlarda? Mesela beni gördükten sonra hayatında biri oldu mu hiç? Ya da hastanede yaralıyken hâlihazırda bir sevgilin var mıydı? Sana dair hiçbir şey bilmiyorum! Gerçekten çapkın biri misin?"

"Nefes al," diyerek uyardım. "Kulaklarını kapadığımı sanıyordum." Somurtması hoşuma gitmemişti.

"Duymadım zaten. Senin masken olsa da arkadaşının yoktu ve dudak okuyabildiğimi unuttun sanırım."

O an aklıma gelmemişti. Tek istediğim Barış'ın gelmişine geçmişine sövmekti. Bakışlarımı ondan çekip cam kesiğine baktım. Su toplamış yerlere de bant yapıştırmam gerekiyordu. "Onunla şimdi değil de yıllar önce tanışmanı çok isterdim," dedim sesimi düz tutmaya çalışarak. "Artık hayatı çok ciddiye almayan biri ve sözlerini tartmadan konuşuyor."

Gözlerimde nasıl bir ifade oluştuysa kavuşturduğu kollarını yavaşça açtı.

"Neden ki? Niye ciddiye almıyor?"

Tam o sırada içeriye Barış girdi ve Balkan Kızı'nın bakışları arkaya doğru kaydı. O ana kadar Barış'ın engelli biri olduğunu fark etmemişti. Barış tekerlekli sandalyesini iterken yüzündeki ifadesini bozmadı. Balkan Kızı oturduğu yerde kasılırken gözlerini bir süre daha ondan çekemedi. Dizlerinden itibaren olmayan bacaklarını görür görmez hayatı artık neden ciddiye almadığını anlamıştı.

Yavaşça önüne döndüğünde, Barış da çok geçmeden yan tarafıma gelmişti. Balkan Kızı, "Aşkım," dedi. Bütün dikkatimi dağıtmayı başarabilen bir kelimeydi.

Sevgi sözcükleri hiç sevmezdim. Kimseye de söylememiştim. Otuz üç yaşındaydım ama bedenim nedense onun bana aşkım demesine tepki vermişti. Daha sevgilim demesine alışamadan bir de aşkım diyordu. Kalbimle bir zoru vardı bu kadının.

Yarasını kapattıktan sonra tamamen ona doğru döndüm. "Bizi tanıştırmayacaksan aradan çıkar mısın artık?" dedi.

Barış tekerlekli sandalyesini ittirip öne doğru çıktı. "Bence de bu hayvan aradan çıksın da şu güzel kızla tanışayım," dedi. "Ben eski asker, Barış Kameroğlu."

Yüzündeki gülümsemesini hiç bozmadı. "Seninle tanıştığıma sevindim Barış. Ben de Talia," dedi aynı sevecenlikle. "Talia Alaz." Elini ona uzattı. "Yakında Talia Alaz Boratav olacağım."

Barış yeni tanışmanın verdiği heyecanla gülümsedi. "Boratav, ha?" derken kendisine uzatılan eli tuttu. "Ne güzel. Kumam olduğunun farkındasındır umarım."

Balkan Kızı derin bir nefes alıp verdiğinde rahatlamış görünüyordu. Anlamadığı kelimeyle kaşlarını kaldırdı.

"Kuma mı?"

"Kuma işte," dedi Barış.

"O ne demek?" diye sordu Balkan Kızı.

Barış bana yaklaşıp, "Bu kız cidden yörelerimize ve törelerimize dair hiçbir şey bilmiyor mu?" diye sordu.

Ayağımla sandalyesine vurdum.

"Yörelerin bitti de törelerin kaldı, Barış. Kafasını karıştırma."

"Hanımağa olacak tipi de var, bir düşünün bence," dedi Barış dalga geçmeye devam ederek. "Yüzü yaralı ağamız ve portakal saçlı hanımağamız." Barış koluyla bana vurdu. "Bak, ben Şanlıurfa'da doğmuşum. Gerçek ailemi bilmiyorum ama az çok oraların yöresini biliyorum."

"Şanlıurfalı mısın?" diyerek lafa atladı Balkan Kızı.

"Evet," dedi Barış. "Oradaki bir hastaneye bırakıldığım için oralı olduğumu söylediler."

"Benim büyükannem de oralı," dedi Balkan Kızı. "Ama kendisi bunlardan hiç bahsetmedi."

"İyi işte. En azından şehirlerimizi biliyorsun," dedi Barış. "Azıcık daha zorlasak törelere de hâkim olacaksın."

Balkan Kızı'nın kaşları iyice çatıldı.

"Töre?"

Barış gözlerini kapatıp kafasını iki yana salladı.

"Seninle birlikte gündüz kuşaklarına başlasak iyi olacak. Bir ay boyunca Müge Anlı'ya maruz kalsan bilmediğin hiçbir şey kalmaz. Kumalar en azından iyi geçinmeli."

"İzin günlerimi saçma sapan programlarla geçirmek istemiyorum, Barış. Ona sakın böyle şeyler izletme," dedim.

"Her defasında laf ediyorsun ama seni hep izlerken yakalıyorum!" dedi Barış.

"Televizyonu açıp odadan gidiyorsun ve tam kapatacağım sırada beni televizyon başında görüyorsun!"

"Ya sus, abiciğim! Bal gibi de izliyorsun!"

"Vaktimi onları izlemekten değil de şiir kitapları okuyarak geçirmekten yana kullanıyorum. İzlemiyorum, izlemeyeceğim de."

Balkan Kızı, "Yine de kumanın ne anlama geldiğini anlayamadım," derken ortamdan soyutlanmış gibiydi.

"İkimizin kuma olduğunu bil, yeter," dedi Barış.

Balkan Kızı koluma girerek, "Ulu," dedi kısık bir tonla. Bu dediğini Barış da duymuş olmalıydı. "Ulu, aşkım."

Bu nasıl bir kelimeydi böyle? Niye aheste aheste söylüyordu? Sevgilim kelimesinden daha çok etki etmişti.

Parmakları yavaşça koluma baskı uyguladı. Gözleri kirpiklerinin altında ışıl ışılken yeşilin en güzel tonuna sahipti. "Öyle bakacağına yardım etsene!" dedi kızarak.

"Neye yardım edeceğim? Ne güzel konuşuyorsunuz işte."

"Ne dediğini anlamıyorum ki! Müstakbel karını niye ateşe atıyorsun? Hiçbir şey bilmiyorum!" derken üzgündü. "Çok kötüsün, beni yalnız bırakıyorsun," diye devam etti. "Zaten ona benden hiç bahsetmemişsin. Evleneceğiz ama bunu kimse bilmiyor."

Barış topun kendisine geldiğini fark ederek gol atmayı hedefledi.

"Bahsetmez olur mu hiç? Yüzünü görmedim ama saçlarını sürekli görmüştüm. Kızıl saçlarından tanıdım aslında. Barut arada bana fotoğraflarınızı atıyordu. Sahil kenarında gezerken falan."

Barış sırf onu sinir edebilmek için kıçından uydurmuştu. Böyle bir şey yoktu. Balkan Kızı bana doğru yaklaştığında kulağıma fısıldayarak, "Hayatında benden başka kızıl saçlı bir kadın mı oldu?" diye sordu. Türkçe konuşmayı bırakmıştı. "Senin her kızıl saçlı kadında beni arama şeklin bu muydu, Yüzbaşı Barut?"

"Öyle bir şey yok," dedim hızlıca.

Ah Barış, beni ne hâllere sokuyorsun?

Balkan Kızı'nın gözlerinden alev çıkıyordu. Tırnaklarını koluma iyice batırdı.

"Yalancı!"

"Yalancı yansın."

"Öyle söyleme, ya yanarsan?"

Yandım ben sana, Balkan Kızı. Çok yandım. Bir daha yanar mıyım, bilmiyorum lakin tutuşamayacak kadardım.

Ay gibi parlayan yüzünü yavaşça kavradığımda elimle beyaz tenini okşadım. Gözlerinin içine bakarken, "Yavrum," dedim. Duyduğu kelimeyle göz bebeklerinin irileşmesine engel olamadı. "Sen bu ahlaksızın söylediği her şeye inanacak mısın? Seninle uğraştığının farkında değil misin?"

Bedeninin yumuşadığını hissettim. Koluma batırdığı tırnaklarını hızla geri çekti.

"Ama gerçekten kızıl saçlı bir kadını biliyormuş gibi bakıyordu."

Barış, Balkan Kızı'nı biliyordu. Bahsettiği kadın da aslında oydu. Bir gün kamuflajımdan düşen fotoğrafını görmüştü. İzinsiz bir şekilde aldığım fotoğraftı. Bir zamanlar cebimde fotoğrafını taşıdığım kadın, şimdi karşımda oturuyordu. Barış, sahil kenarında çekilen fotoğraflar kısmını uyduruyordu.

"Ona aldırma sen. Hayatımdaki tek kızıl saçlı kadın sensin."

Bunu yüksek ihtimalle rol yaptığımız için söylediğimi zannediyordu fakat ben şu an hiç de rol yapmıyordum. Sadece kızıl saçlı değil, hayatımdaki tek kadın oydu.

Çalan telefonumu duyunca, Âkif Cesur'un aradığını düşünerek, vakit kaybetmeden sesin geldiği yere doğru gittim. Mutfaktaki balkona çıktığımda, mermerin üstünde çalan telefonu görüp elime aldım. Arayan ablamdı.

"Alo?" dedim.

"Barut'um, Ulu'm," dedi Umay ablam. "Dağ duruşlum. Kaşına, gözüne kurban olduğum. İzne ayrılmışsın."

"Evet, abla. Sonunda biriniz bana döndünüz," dedim ve vakit kaybetmeden Ülkü'yü sordum. "Ülkü sende mi kalıyor? Arıyorum ama telefonlarımı açmıyor. Nerede bu kız?"

"Benimle kalmıyor. En son sınavları vardı, ablacığım," dedi. "Ben ona ulaşıp döndüğünü söylerim."

"Okulu yine mi uzattı? Hani ben Makedonya'ya gitmeden önce mezun olacaktı bu kız?" dedim bedenime yüklenen sinirle.

"Bırak, uzatsın. Okusun yeter ki," dedi ablam. "Kafası ancak böyle dağılıyor. Diğer türlü ilaçlarla mı ayakta kalsın?"

Gözlerimi kapadım. Hep böyleydi. Ülkü'ye ne zaman kızacak olsam ablam illa damardan girerdi. Ülkü hem annemin ölümünü hem de babamın başkasıyla evlenip bizi terk etmesini kaldıramamıştı. Her şeye rağmen babamla görüşmek istese de babam onu hiçbir zaman istememişti.

"Biraz fazla serbest bırakıyoruz," dedim içimden geçeni söyleyerek. "Ne sen yanındasın ne de ben. İnsan sabahtan beri aradığını görmez mi?"

"Doğum gününü kutlamadığın için sana hâlâ tripli," dedi Umay ablam. "Tavır yapıyordur. Ben yarın onu da alır, evine gelirim."

"Abla, operasyonun ortasında Ülkü'nün doğum gününü mü kutlayacaktım?" dedim çıkışarak. "Ben onun gibi gece kulüplerinde mi geziyorum?"

"Başkaları kutladığı için empati yapamıyor."

"Başkaları kim?"

Ablam aniden sessizleşti. Çok geçmeden, "Yarbay kutlamış," dedi.

Âkif Cesur Beton ablamla ne yaşarsa yaşasın Ülkü'nün üzerinden elini hiç çekmemişti. Hep koruyup kollamaya, hâlini hatırını sormaya devam etmişti.

"Yarbay kutluyor da abim nasıl kutlayamıyor diyerek üzüldü. Ülkü sana çok düşkün, Barut Ulu. Eli, elini hiç bırakmazdı. Ben hiç kutlamayayım, Ülkü üzülmez ama senin geç kutlaman bile onu üzer."

"Alırım gönlünü," diye mırıldandım. Diyecek bir şeyim yoktu. Sonuç olarak küçük kız kardeşimdi ve üzülmesine gönlüm el vermezdi. Beni kızdırsa da en fazla beş dakika azarlar, daha sonra sevgimi belli ederdim. "Ben sadece Ülkü'nün abisi değilim. Bu vatanın askeriyim de. Ülkü bunu bir türlü anlamadı." Derin bir nefes alıp verdim. "Yarın geldiğinizde görüşürüz abla. Yeğenlerimi benim yerime öp." Arkadan çocuk sesleri geliyordu. Çok geçmeden telefonu kapadım.

Tekrardan salona geldiğimde, Balkan Kızı'nı Barış'a daha yakın bir yerde otururken buldum. "Dans hazırlığı mı? Ne için ki?" dedi Barış. Ne konuştuklarını bilmediğim için meraklanmıştım.

"Ulu düğünümüzde payduşka oynayacak."

Kaşlarım havalandı. Böyle bir şeyden benim niye haberim yoktu?

Barış hayretle bakıp, "Barut Ulu Boratav mı?" diye sordu. "O mu oynayacak? Kılını bile kıpırdatmaz o!"

Balkan Kızı bilmiş bir tavırla, "Hı hı," dedi. "Beraber oynarsınız, değil mi? Çok isterim!"

"Payduşkanın ne olduğunu bilmiyorum ama Ulu oynamayıp seni kırarsa kafasını koparırım onun," dedi Barış.

"Bir Balkan kızıyla evleniyor, yapması gereken şeyler var," dedi Balkan Kızı beni görür görmez. "Aşkım bana kıyamaz zaten. Elbette oynayacaktır. Reco, payduşka, ramo olmadan düğün yapmanın anlamı kalmaz ki hem!"

"Kimin düğününden bahsediyorsunuz?" derken yanlarına doğru geçip oturdum.

"Bizim düğümüz," dedi Balkan Kızı.

"Düğün olmayacak, sadece nikâh kıyacağız diye konuşmuştuk," dedim. Bu konuyu hiç konuşmamıştık fakat düğün olmasına gerek yoktu.

Balkan Kızı başını omzuma yaslarken, "Biliyorum ama sonuç olarak bir kere evleneceğiz," dedi. "Sonra düğün yapmadığımız için pişman mı olalım? Her şeyimiz dört dörtlük olsun. Acaba doğum günümde mi evlensek?"

"Doğum günün ne zaman ki?" diye sordu Barış.

1996 doğumlu olduğu aklımdaydı fakat gün ve ay olarak unutmuştum. Balkan Kızı imdadıma yetişerek, "10 Temmuz," dedi. "Tam bir yaz düğünü olmalı!"

Barış bıyık altından gülümserken, "Bence de öyle olsun," dedi. "Koskoca Barut Ulu Boratav damat oluyor, sessiz sedasız mı evlenecek? Şöyle anlı şanlı, çalgılı çengili bir yaz düğünü yapacağız. Daha isteme var tabii. Umarım Talia'nın batıl inançlarını biliyorsundur. Birçok âdeti yerine getirmen gerekecek gibi duruyor."

"Biliyorum tabii," dedim. Bok biliyordum. Bu kız hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bunu ona sorsam iyi olacaktı.

"Ne güzel bir çift olmuşsunuz," dedi Barış büyük bir keyifle. "Biri Allah'a emanet yaşıyor, diğeri ise batıl inançlara göre."

"Hadi, herkes odasına," dedim ikisine de uyarıcı bakışlar atarak. "Sabah muhabbetinize devam edersiniz." Balkan Kızı başını yavaşça omzumdan kaldırdı. Onun doğrulmasıyla ayağa kalktım ve ilk iş olarak odanın ışıklarını kapadım.

"Bu da uyuyacağı zaman bütün mahalleyi kendisiyle birlikte uyutur. Işıkları niye kapatıyorsun, oğlum?" dedi Barış öfke içinde. "Gece görüşümüz mü var?"

Balkan Kızı ayağa kalktığında Barış'ın arkasına geçip tekerlekli sandalyesini kavradı. "Odan ne tarafta?" diye sordu.

"Ben giderim," dedi Barış. Onun bu davranışına şaşırmadan edememişti. "Üstelik ayağına pansuman yaptın."

"Üstüne basabiliyorum," dedi Balkan Kızı.

Barış, "Kendini Ulu'ya taşıtmak varken yürümek de ne bileyim," derken imalı bir şekilde gülümsedi. "Eğer ondan bir şüphen varsa merak etme. Gücü kuvveti yerinde. Kıskan diye söylüyorum, beni sürekli taşır."

"Yeşil Dev beni onun kucağında görürse biraz azar işitebilir. Ne kadar az temas edersek o kadar iyi," dedi Balkan Kızı. Beton'u umursadığından değildi. Sadece Barış'a yardım etmek için bahane arıyor gibiydi.

"Yeşil Dev de kim?" diye sordu Barış.

"Âkif Cesur Beton'dan bahsediyor," dedim.

Barış kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Ona Yeşil Dev mi diyorsun?"

"Evet. Öyle değil mi? Kocaman bir adam, üstelik onu kamuflajsız görmek çok zor. Yemyeşil giyiniyor hep," dedi Balkan Kızı.

"Ona Yeşil Dev derken yanınızda olmayı çok isterdim," derken kahkahasına engel olamadı Barış. Sanırım bu hitabı ilk kez duymuştu ve gülmeden edememişti. Âkif Cesur'a değil Yeşil Dev, sadece dev bile diyemezdin. Elinden düşürmediği ıslak sopasıyla döverdi adamı.

Balkan Kızı sevinçle, "Beni herkese manevi kızı olarak tanıttı," dedi. "Onun kızıymışım ben, biliyor musun?"

"Akrabalığınız bulunmuyor, değil mi?"

"Hayır. Keşke olsa. Hiç olmayan amcam gibiydi hep. Kimi zaman babalık bile yaptı. Kocaman adamın, kocaman kalbi olurmuş."

"Yarbay Beton öyledir. Çok serttir ama mert bir adamdır. Herkesi evladı gibi görür. Onunla olduğun için şanslısın," dedi Barış. Bakışları beni bulduğunda konuşmaya devam etti. "Bir tek bizim dingil şanslı değil."

"Kes, lan! Sen sanki çok farklısın benden. Az ağzına sıçıyordu da benim mi haberim yoktu?" diyerek karşılık verdim.

"Artık askeri değilim ama," dedi Barış.

"Bir de bu lafı yüzüne karşı söylesene. Seni doğduğuna nasıl pişman ettiğini full HD seyredeyim," dedim sert bir tavırla.

"Ben zaten doğduğuma pişmanım, çok da fark etmez," dedi Barış karamsar bir ifadeyle. Balkan Kızı'nın yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemeye başladı. "Öyle bakma, kavga etmiyoruz. Biz Barut'la böyle anlaşıyoruz."

Sessiz bir mırıltıyla, "Anladım," dedi Balkan Kızı.

"Sonunda onu biriyle çekiştireceğim için artık çok mutluyum," dedi Barış. İkisi birlikte odadan çıkarken peşlerine takıldım. "Sandalyeyi kullanmasını biliyorsun."

"İntörnken çok fazla haşır neşir oldum," dedi Balkan Kızı. "Ulu'yla benden daha çok vakit geçirmişsindir. O hep böyle çatık kaşlı mı? Yoksa bu tavrı bana mı özel?"

Yanlarında olmama rağmen benim hakkımda konuşuyorlardı. "Yalnız sizi duyabiliyorum," dedim kendimi hatırlatmak adına. Onları sadece iki dakika ablamla konuşmak için yalnız bırakmıştım. Ne ara bu kadar yakın olduklarını anlamıyordum.

"Senden gizli saklımız mı var, dümbelek?" dedi Barış azarlar bir tonla. "Bu yine iyi hâli, sen bir de onu sabah uyanınca gör. Mahkeme duvarı gibi."

"Bunu bildiğim iyi oldu," derken onu odasının girişine kadar bıraktı. Sonra sanki sabah görüşmeyeceklermiş gibi sıkıca sarıldı. "İyi geceler, Barış."

"Niye sarıldın?" dedi Barış. "Doğum günüm falandı da ben mi kaçırdım?"

Yanaklarının kızarıklığını saklayamadan, "Ben uyumadan önce herkese sarılır, iyi geceler der ve öyle yatarım," dedi Balkan Kızı. "Yoksa gecem güzel geçmez."

Barış gözlerini devirip, "Batıl inançlarından biri yani?" dedi sorarcasına.

"Ama ya sabah görüşemezsek ve veda etmeden gitmiş olursam? O yüzden geceden sarılıp uyumak en mantıklısı!" diyerek kendini savunmaya geçti Balkan Kızı.

"Neyse, bu tuhaf inançlarına alışmaktan başka çarem yok gibi," dedi Barış. "Müstakbel karını duydun, Barut. Şimdi bana sarılıyorsun, yatağıma yatırıyorsun ve iyi geceler öpücüğü vermeden gitmiyorsun. Yoksa gecem güzel geçmez."

Bu evlilik meselesinden en çok keyif alan Barış olacaktı.

"Ben artık evli bir adam sayılırım ve onun batıl inançlarına göre aramıza bir mesafe koymamız gerekiyormuş, Barış," deyip odasının kapısını açtım ve yatağını işaret ettim. "Sen en iyisi uyu, kardeşim."

Odama girdiğimizde Balkan Kızı kapıyı arkamızdan kapadı. Hızla karşıma geçti, öfkesine yenik düşmek üzereydi. "Evde birinin olacağını bana söylemeliydin!" diyerek parladığında sesini alçak tutmaya özen gösterdi.

"Bana söyleme şansı tanımadın," dedim.

"Ne yapacağız? Nasıl davranacağım?" diye sorarken odanın içinde volta atmaya başladı. Ayağının acısının öfkesini daha çok arttırdığının farkında değildi.

"Ayakta durma," dediğimde onu kucakladığım gibi yatağın kenarına bıraktım. "Eğer yaranın üstüne bu kadar yüklenirsen bütün planlarımız iptal olur. Dışarı çıkabilmen için ayakkabı giymen gerekiyor."

"Ayağımın üstüne basabiliyorum!"

"Ben istiyorum ki tamamen ayaklarının üstünde dur," dedim sertçe. "Sekerek, topallayarak, aksayarak değil. Nereye gitmek istiyorsan ben seni götürürüm ama en azından bu gece ayağının üstüne basma."

"Tamam, sadece bu gecelik istediğini yapacağım," dedi yükselen göğüs kafesiyle. "Asıl olayımıza dönelim. Sevgilim olduğunu söyledim ama kendimi çok mu kaptırdım? Sence bize inanmış mıdır?"

"Balkan Kızı," dedim onu susturmak adına.

"Nefes almayacağım! Şu an çok stres oldum."

"Barış, bu evliliğin gerçek olmadığını biliyor."

Şaşkınlıkla, "Ne?" dedi.

"Barış her şeyi biliyor," diyerek itiraf ettim.

Aralanan dudaklarının arasından kızarak, "Seni aşağılık!" dedi. "Bunca zaman boş yere mi sevgili rolü kestim ben?"

"Boş yere mi?" derken tek kaşımı kaldırdım. "Hiç de boş yere değildi."

Yüzündeki şaşkınlık öfkeye döndüğünde, "Senin işine geldi!" dedi. "Sen gerçekten bazen Âkif Cesur'un söylediklerini hak ediyorsun! Fırsatçı!"

"Fırsatçı mı? Sana hiç yakıştıramadım, Balkan Kızı," dedikten sonra dilimi damağıma vurup onaylamayan bir ses çıkardım.

"Dilini öyle yapıp ses çıkarma! Fırsatçı değilsin de nesin ya?" dedi siniri bir an olsun azalmazken. "Beni durdurabilirdin!"

"Bu işi gerçekten nasıl kaldırabileceğimizi görmek için karşı çıkmadım," dedim rahat bir tavırla. Yaptığım şeyden gram pişman değildim. "Bu fırsatçılık değil."

"Kaldırabildim mi bari? İstediğin gibi miydi Yüzbaşı Barut?"

"Üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Bir de utanmadan konuşuyor musun hâlâ?" diyerek bağırdı.

"Sordun ve ben de söyledim işte."

"Senin bana güzel sözcükler söylememenden anlamalıydım zaten! Ne diye kendimi kaptırıyorsam!"

"Gayet iyiydin," dedim asılan suratını fark ederek. "Evlenmek üzere olan bir çift gibiydik. Düğünü bile aradan çıkardın." Ben bunun sahte olduğunu fark etmemiştim bile. Öyle güzeldi. Kendini kaptıran sadece o değildi.

"Yine de bana söylemeliydin," derken kafasını iki yana sallıyordu. "Salak gibi görünüp rezil oldum. Barış benim hakkımda kim bilir neler düşündü!"

"Niye rezil olasın ki? Sen ne yapman gerekiyorsa onu yaptın. Kimin ne düşündüğünü bırak," dedim sakinlikle. Patlamaya hazır bomba gibiydi. "Üstesinden gelebileceğini gör istedim. Tedirginsin ve bunu nasıl iyileştirebileceğimi bilmiyorum bile."

Biraz sessiz kaldıktan sonra merakla, "Barış neden gerçeği biliyor?" diye sordu. "Yarbay hiç kimsenin bilmemesi gerektiğini söylemedi mi?"

"Barış kimse değil, en azından benim için kimse değil," diyerek anlatmaya başladım. Kafası karışmış gibiydi. "O benim silah arkadaşımdı ve kendisi gördüğüm en zeki insanlardan biri. Analitik zekâ konusunda üstüne kimseyi tanımam ki kendisinin bu konuda ders verme yeteneği bile vardı. Sadece askerliğe devam edemedi. Ona danıştığım, yardım aldığım birçok konu oluyor."

Duyduklarıyla kaşları havalandı.

"Yarbay Beton'a karşı mı geldin?"

"Hayır. Ona hiçbir konuda, hiçbir şey için karşı gelmem," dedim. Tavrım bu konuda netti. "Bu operasyonda benim inisiyatifime bıraktığı şeyler oldu. Barış'a söyleyip söylememek benim sorumluluğumda. Ben ona söylemeyi seçtim çünkü ne olursa olsun buna kanmazdı."

"O kanmazsa kimse kanmaz ki," derken seslice ofladı. "Ülkü'yle Umay ablayı nasıl inandırmayı düşünüyorsun?"

"Kardeşlerimi sık sık göremiyorum. Ama Barış öyle değil. Barış Kara Harp Okulu'ndan beri benimle. On yıldan uzun bir süredir yan yanayız. Kardeşlerimi senede iki kere görürsem şükrederim."

"Anladım. Yani Barış dışındaki herkese bu evliliği inandırmalıyız."

"Evet," diyerek onayladım. "Özellikle de ablama."

"Ablan beni korkutuyor. Küçükken de öyleydi. Severdim ama bu, korktuğum gerçeğini değiştirmezdi. Yaşı benden çokça büyük olduğu içindi sanırım, yanında hiçbir zaman rahat olamadım." Kendini geniş yatağın üstüne bıraktı. Bakışlarını tavana diktiğinde, "Saat kaç oldu?" diye sordu.

"Üçe geliyor."

"Yeşil Dev ne zaman gelecek? Saat çok geç olmuş."

"Göçmen kuşu gibi oradan oraya koşmanı istemedi. Yarın geleceğini söyledi," dedim çok fazla detay vermeden. Yarbay, Şehit Piyade Binbaşı Ayhan Alaz'ın kimsenin bilmediği evine gidecekti. Balkan Kızı'nın bundan haberi yoktu.

"Gelmeyecek, öyle mi? Kesin acil bir işi çıktı."

Bu kız her şeyi anlayacak mıydı böyle? İşimiz gerçekten zordu.

"Balkan Kızı..."

Yataktan doğrulduğunda yeşil gözlerini direkt gözlerime dikti.

"Tek istediğim bana yalan söylememen. Herkes söylesin ama sen söyleme."

Bakışlarımı kaçırdım. Çok üzülecekti. Onu çok kıracaktım. Bir yalanın içindeydim.

"Birkaç günlüğüne şehir dışında olacakmış."

"Yüzbaşı, ben asker kızıyım. Babam, hayatımın çoğu evresinde yok gibiydi. Hiçbir doğum günüme katılmadı mesela. Merak etme, daha önce yaşadığım şeyler," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Önemli bir şey yok, değil mi?"

"Öyle olsaydı ben de burada olmazdım."

Bedenini tamamen dikleştirip, "Onunla konuşmak istiyorum," dedi. "Sorun olmazsa arayabilir miyiz?"

İçim istemsizce kaynadı. Yarbay onu sormayacağını düşünmüştü fakat Balkan Kızı onu sormuştu. Uyanır uyanmaz beni ara dese de hemen arayamamıştım. Daha geç olmadan konuşsalar iyi olacaktı.

"O da seni soruyordu, isabet olur."

Yarbay Beton'un arayıp telefonu ona doğru uzattım. Heyecanla alıp telefonu kulağına götürdü. Çok geçmeden çağrıyı yanıtlayan Âkif Cesur'un sesi bana bile gelirken Balkan Kızı'nın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Telefonu kulağından hızlıca uzaklaştırdı. Bana sövme seansında bir Balkan Kızı'na tutulmuştu.

Balkan Kızı telefonu kulağına tekrar yakınlaştırırken, "Şey..." dedi. "Ben Talia, Yeşil Dev."

Âkif Cesur Beton'un sesi aniden kesildi. Balkan Kızı, "Evet, duydum," dedi ve dudaklarını ısırdı. "Hayır, kulağımı kapatamadım. Sorun değil." Kirpiklerinin altından bana baktı. "Ben seni merak ettim de. Gelemeyecekmişsin." Balkan Kızı bir süre karşı tarafı dinledi. "Anladım. Yarın gelir misin peki?" Aldığı cevapla dudaklarını büzdü. "Hayır, sıkılmadım. Hayır, hiçbir şey olmadı. Hayır, bir sıkıntı yok." Ofladı. "Hayır. Otelde kalmak istemiyorum."

Bakışları tekrar beni buldu. "Evet, benimle birlikte. Hayır, hiç ayrılmadı. Başımda nöbet mi tutsun? Abartmıyor musunuz? Evet, Barış'la tanıştım. Ama yazık değil mi? Hayır, acımıyorum, sadece siz çok acımasızsınız!" Dudaklarını öfkeyle kapadı ve karşı tarafı dinlemekle yetindi. "Tamam, ben kendisine iletirim. İyi geceler, Yeşil Dev."

Telefonu kapatır kapatmaz bana uzattı. "Ne diyor?" diye sordum.

"Seni çok seviyormuş. Bol bol selam yolladı."

Derin bir nefes alıp verdim.

"Gerçeği söyle, Balkan Kızı."

"Gerçekten bunu söyledi," derken gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

"Balkan Kızı..."

Konuşup konuşmamak konusunda kararsızdı. "Otele geçmem gerektiğini söyledi," dedi kırgın bir şekilde. "En azından ikimizden birinin. Evli olmadığımız için aynı evde kalmamız doğru olmazmış. Laf eden olursa hepimizin canı sıkılırmış. Buraya gelirse aramızdaki farkı yirmi beşten otuz beşe çıkaracağını söyledi."

"Sıkma canını," dedim onun yanına geçtiğimde. "O sadece fazla korumacı biri. Bir de benimle uğraşmayı seviyor."

Parmaklarıyla oynarken, "Ben artık birilerinden ayrı kalmak istemiyorum, Ulu," dedi.

"Yapma bunu, Balkan Kızı," dedim gözlerimi kapatarak. "Yapma." Sesim serzenişten ibaretti. "Seni benden ne ayırabilir ki? Sen istemediğin sürece kim ayırabilir? Nikâhımız yok diye mi ayrılacağız? Sorun buysa şimdi, tam da bu dakika Allah katında evleniriz. İmam nikâhımızı kıyarız. Seni benden hiçbir şey ayıramaz."

Gözleri aniden irileşti.

"Âkif Cesur Beton'un yüreğine mi insin sonra?"

"Eğer sen böyle üzüleceksen yüreğine insin," dedim hiç düşünmeden. "Yeter ki sen üzülme. Seni üzgün görmek istemiyorum."

"Ben onu çok tanımıyorum," diye fısıldadı. "Seni de tanımıyorum. Sadece küçükken aklımda kalan bir profiliniz var. Onun hangi konuda ciddi olduğunu anlayamıyorum. Yine de..."

"Yine de?"

"Aynı evde kalmamız için nikâhı öne almamız gerektiğini düşünmüyorum."

Ona iyice yaklaştığımda nefesim şakağını işgal etmeye başladı. Aramızda yoğun bir etkileşim oluşurken, "Şimdi ya da haftalar sonra..." dedim. Gözlerini kırptı. "Her türlü kocan olacağım." Göğüs kafesi hızla inip kalkarken heyecanlandığı belli oluyordu. "Burası artık senin evin sayılır. Evinden gitme." Başını eğmesiyle dudaklarının titrediğini fark ettim. Az önceki heyecanı yerle yeksan olmuştu. Çenesini tutup başını kaldırdım. "Başını eğmenden nefret ediyorum. İçinde fırtınalar kopuyor ama sen kimse görmesin diye başını eğiyorsun."

"Bana evden bahsetme, bana hiçbir yer ev olamaz."

"Olacak," dedim emin bir tonla. "Sana bunu ben sağlayacağım."

"Kardeşim de olacak, değil mi?" diye sorarken umutla baktı. "Onsuz bir hayat kuramam. Onsuz hiçbir şey yapamam."

"Kardeşin, sen ve..."

Kaşlarını çattı.

"Ve kim?"

"Boş ver!" diyerek geçiştirdim. "Ulukurt sözü veriyorum sana. Sözüm söz. Sana bir hayat vermeden bana ölmek yok."

Rahatlamış bir ifadeyle bana baktı. Az öncekine nazaran daha sıcak duruyordu. İyi olmadığının farkındaydım ama onun iyi olması için her şeyi yapacaktım. "Kardeşimi görmek istiyorum," dedi. "Birkaç saattir haberim yok."

"Şu an orada saat gece bir olmalı," dedim düşüncelere dalıp. "Ekiptekilere ulaşıp bilgi alacağım ve sonrasında canlı olarak ne durumda olduğuna bakarız, olur mu?" Kafasını olumlu anlamda salladı. "O zamana kadar duş al. Yorgun görünüyorsun, kendine gelirsin."

Bunu istercesine baktı fakat kısa bir anlığına duraksayıp, "Peki ya kıyafet?" dedi. "Yanımda hiçbir şeyim yok ki."

"Ülkü'nün kıyafetleri var. Bazen burada kaldığı oluyor," dedim. "Bu gece onlarla idare et. Sonra senin için yeni kıyafetler alırız."

"Onu ne zaman göreceğim?" diye sordu. "Benim kim olduğumu bilecek mi?"

"Elbette bilecek."

"Küçükken hiç beni soruyor muydu?" diye sorduğunda, ses tellerinde asılı kalan hüznü işittim. "Ben bir daha hiç onun gibi arkadaş edinemedim. Ortak noktamız yoktu. Yine de en yakın ve tek arkadaşımdı."

Sıcak bir tavırla baktım. "Seni gördüğüne çok sevinecek. İkiniz de birbirinize çok iyi geleceksiniz." Gülümsemesiyle rahatladım. Gülüşü şifa gibiydi ve içimdeki bütün sıkıntıları alıp götürüyordu. "Sana kıyafet getireyim," diyerek odadan çıktım.

Barış'ın sesi gelmiyordu. Bazen odasına çekilip televizyon izlerdi fakat şimdi sessizliğe bürünmüştü. Ülkü'nün kaldığı odaya geçtiğimde hızlı davranıp bulabildiğim kıyafetlerden aldım. Tekrar yatak odasına geldiğimde, onu yatakta değil de banyoda buldum.

"Üstün için çok kalın bir şeyi yok," dedim. Ülkü'nün giydiği kıyafetler genelde parçalanmış, kısa, küçük şeylerden oluşuyordu. "Sana kendimden bir üst vereceğim. Diğer türlü hastalanırsın."

Kapısı açık olan banyodan görebildiğim kadarıyla lavabonun önünde duruyordu. Saçlarının örgüsünü açarken bana doğru baktı.

"Benim için suyu ayarlar mısın?"

Zihnim afallayıp, başka anılara doğru dağılırken, kendimi istemsizce hayallere dalmış buldum. Sanki her şey normalmiş gibiydi. Onun hayatımın kadını olduğunu, aynı evde yaşadığımızı hayal ettim. Tıpkı şimdi olduğu gibi ama kötü olan hiçbir şeyin yaşanmamış hâliyle. Yorulmuş, yorgunluğunu atmak için duşa girmesi gerekmiş ve benden suyu ayarlamamı istemiş... Keşke böyle olsaydı.

"Niye sinirlendin? Yanlış bir şey mi dedim, Yüzbaşı Barut?" Konuşması beni daldığım hayalden çıkarırken kaşlarımı çarttığımın farkında bile değildim. Sanırım hiçbir zaman bu kadar normal olmayacağımız için sinirlenmiştim.

"Suyu ayarlayayım."

Soğuk çıkan sesimle yanından geçip musluğa yöneldim. Küvetin içini sıcak suyla doldururken birikmeye başlayan suyun yüzeyinde hayallerim perdelendi. Köpükle dolu küvete girip beni de yanına çekiyor, saçlarını yıkamamı istiyor ve ben onun saçlarını şampuanla köpürtürken, yanan gözlerinin acısını beni öperek çıkartıyor.

Ben hiçbir zaman hayal kurmazdım. Bu hayaller de neyin nesiydi şimdi?

Boğazımı temizledim. Küvet yeteri kadar dolunca dizlerimin üstünden kalktım ve onun yanına geçtim.

"Bir şey istersen seslenirsin."

Gitmek üzereyken kolumdan tuttu. "Ulu," dedi. Devam etmesi için gözlerinin içine baktım. "Bu, aylar sonra rahatça alacağım ilk duşum. Biraz keyfini çıkarsam olur mu?"

Tabii ki olurdu. Onun nasıl tedirgin bir hayat yaşadığını, hayatının nasıl zindana çevrildiğini, hep kendisini ve kardeşini korumak zorunda olduğunu bilmediğim günler geçirmişti.

"Balkan Kızı," dedim içli bir şekilde. "Senin isteğini geri çeviren adamın kafasını kırarım ben. Senin ağzından çıkan her söz, bu saatten sonra benim için emirdir."

Hafifçe kaşları çatıldı. "Yüzbaşı," diye fısıldadı. "Ben öyle bir şey istemiyorum. Senin için yalnızca bir görevmişim gibi yaklaşma bana, ne olur."

Ona doğru bir adım daha attığımda, bedenlerimiz arasından tek bir hava parçacığının geçmesine bile izin vermedim.

"Şu an görevde değilim," dedim. "Karşında bir yüzbaşı olarak durmuyorum." Elini tuttum. "Seni iyileştirmek isteyen bir adam olarak duruyorum. Ne istiyorsan bana söyle, Balkan Kızı. Yapmazsam namert olayım."

"Mesela bana Balkan Kızı demeyi kesebilirsin." Parmak uçlarında yükselip ayaklarımın üstüne çıktı. "Karın olacağım ama bana hâlâ küçükken olduğu gibi hitap ediyorsun."

Düşmemesi için ellerimi beline yerleştirdim.

"Sen benim Balkan Kızı'msın ve bu hitap hiçbir iltifatın yerini almaz, alamaz."

Geriye çekildiğinde üstündeki tişörtün eteklerinden tuttu.

"En azından Balkan Kızı'ndan müstakbel Balkan karıma geçiş yapabilirsin."

"Sen bana yüzbaşı demeyi bırakıyor musun?" dedim ve aniden kaşlarım çatıldı. "Ayrıca ne ara yine İngilizce konuşmaya geçtik? Hadi, sen konuşuyorsun da ben niye İngilizce konuşuyorum?" Dilimi damağıma vurdum. "Beni de iyice kendine benzetiyorsun. Bir şey istersen seslenirsin."

Onu banyoda bırakıp dışarı çıktım. Makedonya'daki ekiple iletişime geçip Alisa Alaz'ın ne durumda olduğunu öğrendim. Peter Kalovski hakkında da güncel bilgileri aldıktan sonra Balkan Kızı'nın duştan çıkmasını bekledim. İhtiyacı olabilecek her şey vardı fakat yine de seslenir diye hazırda bekliyordum.

Bir saat kadar sonra duştan çıkmış, odaya geri gelmişti. Kardeşi hakkında bilgi verip elimizdeki son görüntüleri göstermiştim. Olduğu yeri bir süre sessizce izlemiş ve hiçbir hareketlilik görmeyince yeterli olduğunu söylemişti.

Saçlarını dalgın bir şekilde tarayıp kuruttu. Bu süre zarfında ağzını bıçak açmamıştı. Yatağa geçmesiyle hareketlendim. Ondan uzaklaşmama izin vermeden bana sarıldı. Bunu beklemediğim için karşılık veremedim. Benden ayrılıp, "İyi geceler," dedi. Az önce Barış'a yaptığını bana da yapmıştı. Sanırım her gece uyumadan önce hepimizi teker teker öpecek, sarılacak ve iyi geceler dileyerek uyuyacaktı.

"Ben uyuyana kadar odada kalır mısın? Bilmediğim yerde hemen uyuyamam ama senin burada olduğunu bilirsem uyuyabilirim."

"Kalırım," dedim sakinlikle. Diken üstündeydi. Yanında ben olsam da tedirgindi. "Uzan, hadi."

Arkasına bir bakış kondurdu. Diğer taraftaki yastığı alıp düzeltti ve uzandı. Elini yastığın altına koyunca huzursuzca kıpırdandı.

"Başımda mı dikileceksin?"

"Evet."

"Gardiyan gibi dikilmesen olmaz mı?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve sırtımı pencereye yasladım.

"İyi mi böyle?"

"Hayır. Yine dikiliyorsun."

Tek kaşımı kaldırıp, "Yanına mı yatayım, Balkan Kızı?" diye sordum.

"Olabilir," dedi arsızlığı güneş gibi doğarken. "Sonuçta senin yatağın ve ben sadece misafirim."

"Değilsin," dedim üstüne basa basa. "Misafir değilsin. Hiç olmayacaksın."

"Biliyorsun," dedi yana doğru dönerek. "Ben uzun bir zamandır Türkçe konuşmuyorum ve normal olarak çoğu şeyi unuttum. Misafir değilsin demek, aynı zamanda beraber uyuyalım demek mi?"

Ne yapmaya çalıştığını fark ettiğimde ona ters bir bakış attım. Benimle flört ediyordu.

"Öyle olmasını mı istersin?"

Hiç uzatmadan, "Beraber uyuyalım," dedi.

Yavaşça yutkundum ve onun yanına doğru ilerledim. Yatağın kenarına geçip dizlerimin üstüne çöktüm ve yüzüne eğildim. Alınlarımız birbirine değerken derin bir soluk aldım. O sevmediğim tarçın kokusu çok keskindi.

"Bu cesur hareketlerin beni öldürecek, Balkan Kızı." Gözlerim kapalı bir hâlde söylediğim kelimeler acı doluydu. Durdum. Sustum. Sadece bu evin içinde, benim odamda ve yatağımda olmasına odaklandım.

Bu hayal etmenin ötesindeydi. O gerçekti ve buradaydı.

Soluklandım. Sevmediğim tarçın kokusunu özlem giderircesine defalarca soludum. Onun teninde tarçın kokusu bile güzeldi.

"Bazı şeyler için çok erken, hem de çok."

Gözlerini araladığında alev alev yanan yeşil gözlerini gördüm. Nasıl bir yangındı bu? Çok güzeldi. Yutkunamadım.

"Çok mu erken?" dedi. "Sen geç kaldığımızı hissetmiyor musun? Daha ne kadar geç kalacağız?"

"En azından biraz daha zaman geçebilir." Elimi saçlarının üstüne koyup yavaşça okşadım. "Senin buradaki varlığına alışayım, Balkan Kızı."

"Ulu," dedi kısık bir sesle. "Biz seninle zaman geçirdik. Yaralı olduğun zaman seninle konuşamasam da çoğu zaman anladım. Seni tamamen tanıyorum diyemem ama yanında yabancılık çekmiyorum. Üstelik çocukluk aşkımdın!"

"Biliyorum," dedim sakinlikle. "Biliyorum, Balkan Kızı. Sanki seni kırk yıldır tanıyormuş gibiyim. Sanki senden hiç ayrılmamış gibiyim ve bu hissiyatın nasıl bir bok olduğunu bile bilmiyorum. Önce bu hissiyatın ne olduğunu anlayayım."

Yavaşça geri çekilip, "Biraz daha geç kalalım," dedi. Benden tamamen uzaklaşıp yüzüme bakmaya başladı. "Birbirimize." Gözlerindeki yangın eş zamanlı olarak söndü. İyice yatağın içine gömüldü ve diğer tarafa dönerek uzandı. "Sen nasıl istersen öyle olsun, Yüzbaşı Barut."

Üstündeki battaniyeyi yeteri kadar iyi çekmediği için uzanıp ben örttüm. Odadaki ışığı kapatıp gece lambasını açtım. Nefes alıp vermesi nihayet belirli bir düzene girmişti ama uykusunu çoktan aldığı için tekrar uykuya dalması saatler sürdü. Ben nöbet tutmaya, uykusuzluğa alışkındım.

Odadan çıkmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Gidemiyordum. Uzaklaşamıyordum. Bırakamıyordum.

Gecenin bir saati ansızın titredi. Odanın içi sıcaktı. Onu rahatsız etmeden tenine dokunduğumda üşümediğini fark ettim ama yine de dolabın içinden bir battaniye daha çıkarıp üzerine örttüm.

"Aliş," diye fısıldadı. "Alisa..." Dudakları titrediğinde çok geçmeden gözünden bir damla yaş süzüldü. Odanın içine sızan ay ışığı tenini aydınlatıyordu ve gözlerinden süzülen gözyaşlarını rahatlıkla görebiliyordum.

Kâbus mu görüyordu? Ne görüyordu da ağlıyordu?

Anlamadığım bir dilde konuşup bir şeyler fısıldadı fakat tek anladığım kardeşinin adını sayıklamasıydı. "Balkan Kızı," diye seslendiğimde hiçbir tepki vermedi.

İçim gidiyordu, öyle böyle değildi. O bu durumdayken hiçbir şey yapamamak beni içten içe öldürüyordu.

"Kahretsin!" dedim öfke içinde mırıldanarak. Kendimi tutamıyor, konu o olunca mantıklı düşünemiyordum.

Üstümdeki kazağı da maskemi de tek hamlede çıkardım. Gecenin karanlığındaydık ve yüzümü zaten göremezdi. Sıcağı çok seven biri olmadığım için üstüm çıplak bir şekilde battaniyenin altına girdim. Balkan Kızı'nın sırtı bana doğru dönüktü. Onu kendime çevirip yüzünü göğsüme yaslamasını sağladım.

Burnunu tenime sürttü. Aldığı kokuyla derin bir iç çekti. Sıcaklığı tenime aktı.

Sakinleşmesini bekledim. Bedeninin titremesinin azalmasını bekledim. Güzel rüyalar görmesini bekledim. Sabaha kadar uyumadan onu bekledim.

Dudaklarımı saçlarına bastırdım. Oradan alnına geçtim ve en son öpücüğü de oraya bıraktım.

Ben sana çok bile geç kaldım, Balkan Kızı.

Ve daha fazla geç kalmaya niyetim yoktu.

Bir kibrit yak...

Talia Alaz

Daha önce hiç bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyordum. Yoğun bir sıcaklık tenimi sardığında, o sıcaklıkla rahatladığımı hissetmiştim. Bana güven vermiş, huzurla uyumamı sağlamıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çok terlemiştim. Beni sarıp sarmalayan sıcak tenin varlığına alışkın olmadığım için üstümdeki hırkayı ve tişörtü çıkarmıştım. Barut'a ait olduğunu bildiğim ses ısrarla, "Çıkarma," dese de onu dinlememiş, fenalık bastığı için sporcu sütyeniyle kalmıştım. Bedenim sıcağa da soğuğa da ekstra tepki veriyordu. Vücuduma zorla verilen ilaçların bir etkisiydi bu. Barut ise hava aydınlanana kadar kulağıma, "Sen bana sınavsın," diye fısıldayıp durmuştu.

Şimdi yatakta olmadığı için üşüyordum. Belki geri gelir diye tamamen uyanmamıştım ama geleceği de yok gibiydi. Yatakta dönüp duruyordum. Ben bu adam olmadan ne yapacaktım? Neden bu kadar çabuk alışmıştım ona?

"Bu ev niye bu kadar havasız?"

Kulağıma ulaşan sese dikkat kesildim. Bir kadın sesiydi. Çok geçmeden dış kapının kapandığını işittim.

"Barıııış! Uyandın mı?" diyerek bağırdı. Rüya görmediğime emindim. Uykudan sıyrılmak için kendimi zorlarken göz kapaklarımı kaldırmaya çalıştım. "At mı koşturdunuz yoksa büyükbaş hayvan mı bakmaya başladınız, ne yaptınız, bilmiyorum ama bu evin bir penceresi bulunuyor!"

Adım sesleriyle eş zamanlı olarak bağrışma sesleri de kesildi. Rüya görüyor olabilirdim. O yüzden tekrar uyumak için kendimi zorladım. Tam dalacağım sırada çok geçmeden, "Baruuut!" dedi aynı ses. "Ay, neredesiniz siz ya? Uykuya mı düştünüz? Saat kaç olmuş! Kalkın hemen!"

Kafamı kaldırdığımda gözlerimi tamamen araladım ve etrafıma baktım. Odada tektim. Kimse yoktu. Elimi Barut'un olduğu tarafa doğru uzattım. Benimle uyuduğuna emindim. Beraber uyumuştuk. Bana sarılmıştı. Saçımın üstünden bile öpmüştü. Nereye gitmişti ki?

İçimi endişe kaplarken hafifçe doğruldum. Beni yatakta tek başıma bırakması hoşuma gitmemişti. Saçlarımı karıştırdım. Her tarafım uyuşmuştu.

Odanın kapısı beklemediğim bir şekilde açıldığında bir çift bakışla karşılaştım. Gözlerinde beliren şaşkınlıkla bana bakarken eli kapının kolunda asılı kalmıştı. Dudakları aralanırken, "Sen de kimsin?" dedi.

Bir kadındı. Tanımadığım bir kadın.

"Allah'ın cezasının görevden döner dönmez yediği halta bak!" derken daha çok kendi kendine söylenmiş gibiydi.

En az onun kadar ben de şaşkındım.

"*Zarem ne znaeš da čukaš?*"

Kapı çalmayı bilip bilmediğini sormuştum.

Donmuş bir şekilde kapıda dururken bakışları yavaşça bedenime doğru kaydı. Kaşları havaya kalktı. "Hiii," diye bir yakarışta bulundu. "Sen çıplaksın!"

Çıplak değildim. Sadece deli gibi uyuduğum için üstüm fazlasıyla açılmıştı ve gece uyurken sıcak bastığı için üzerimdekileri çıkarmıştım. "*Jas ne sum gol!*" Çıplak değilim, yahu!

Elimle bedenimi kapatma ihtiyacı hissederken bacaklarımı hareket ettirdim. Battaniye yere düşmüştü. Ne ara düştüğünün farkında bile değildim. Fevri bir hareketle odadan içeriye girip yere düşen battaniyeyi kaldırdı ve üstüme doğru fırlattı. "Yiğidin malı meydanda olur derlerdi de inanmazdım," dedi söylenerek. Eliyle gözlerini kapadı. "Tamam, bakmıyorum. Ört üstünü hemen!"

"*Zošto vleguvaš vo sobata bez dozvola?*"

Neden izinsiz bir şekilde odaya girdiğini sorguladım. Battaniyeyi bedenime çekip kendimi iyice yatağın içine gömdüm. Utanmıştım fakat neden utandığımı bilmiyordum. Sadece bana olan bakışları utanmama yetmişti.

"Anladığım dilde konuşur musun artık?" dedi. O diyene kadar Makedonca konuştuğumun farkında değildim. Bana kızgın gözlerle baktı. Bakışlarını görünce onun kime benzediğini anlamıştım.

Barut'a! O kızgın bakışlarıyla tıpkı onun gibi duruyordu. Sadece onun gibi de değildi. Küçüklüğümden anımsadığım Yüzbaşı Bahadır'a da benziyordu. Ulu'nun babası olan adama...

Bu kadın, Ulu'nun ablası Umay mıydı?

"Bir Rus kızımız eksikti, o da oldu," derken eliyle alnına vurdu. "Boyun posun devrilsin, Barut Ulu! Kafana terliği yiyeceksin! Kaç yaşında adam oldun, eve kız atılır mı hiç? Sana hiçbir şey öğretemedim mi ben?"

"Ben Rus değilim," dediğim an, bakışlarını bana doğru kaldırdı ve yüzünde oldukça sahte bir gülümseme belirdi.

"Demek dilimizi biliyorsun."

"Biliyorum, evet," diye fısıldadım.

Olduğu yerde kıvranarak, "Ben odada sadece Barut Ulu'nun olduğunu düşündüm," dedi. "Ondan bir anda odaya daldım. Bana evde birinin olacağından bahsetmemişti, hayvan herif. Bir an densizlik ettim. Kusura bakma, gülüm. Olur mu?"

"*Nema problem.*" Ağzımdan dökülen kelimeyi fark ettiğimde kendimi durdurdum ve hızlıca Türkçe konuşup, "Sorun değil," dedim.

Mahcup bir tavır takındı.

"Nece konuşuyorsun sen?"

"Makedonca," dedim kısık bir sesle. Yeni uyandığım için sesim pürüzlüydü. "Bir tarafım Makedonyalı."

"Makedonya mı?" dediğinde bir anlığına boşluğa dalıp gitti. İç dünyasında küçük bir tartışma yaşarken kaşları çatıldı. Kaldırdığı kirpikleriyle bana baktığında, yüzünde büyük bir hayal kırıklığı vardı. "Hayır hayır," dedi hızlıca. "Barut Ulu, dediğini yapmış olamaz!"

En sonunda sesinin yüksekliğine dayanamayıp, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama lütfen bağırıp durmayın!" dedim.

"Nerede o eşek sıpası?" diye sorduğunda gözlerinde öfke belirdi. Bana garip bir ifadeyle bakmaya başlamıştı.

"Eşek falan görmedim ben."

"Şu boylarda, iki metre kadar..." derken elini yukarıya doğru kaldırdı. "Genelde böyle yürüyen..." Tıpkı Barut gibi yürüdü. "İki ismi olan, otuz üç yaşındaki adamdan bahsediyorum!"

Ulu aşkımdan bahsediyordu. "Ulu *ljubov moja*," dedim bilmiş bir tavırla. Dizlerimi kendime çekip kollarımı bacağıma doladım. "Ulu, nerede?"

"Ben de sana soruyorum işte, gülüm. Nerede o eşek sıpası?"

Tam olarak uyanamamıştım ve karşımda sürekli bağıran kadın yüzünden sağlıklı düşünemiyordum. Beni tedirgin ediyordu ve onun kim olduğu konusu kafamda henüz netleşmemişti.

"Bilmiyorum, dün uyumadan önce buradaydı."

Öfkeyle bir soluk aldı. "Belli burada olduğu, belli." Kafasını iki yana salladı. "Birazdan gelir zaten. Çok uzaklaşmış olamaz." Ayağındaki terliği çıkarıp eline aldı. Diğer elini de beline yerleştirdi.

"Elinize neden terlik aldınız?"

"Hazır da bulunsun diye," dedi çok da sakin olmayan bir tonla. "Dün beraber mi geldiniz eve?"

Kafamı salladım.

"Evet."

"Anladım gülüm, anladım da..." Sinir olduğu bir durum vardı ve o açığa çıkmasın diye yapmacık konuşuyordu. Neler döndüğünü anlayamamıştım. "Ulu geçtiğimiz günlerde bana bir kadından bahsetti. Aşağı yukarı senin gibi birini tarif etti. Kızıl saçlı bir Balkan kızı..."

Barut Ulu Boratav, ablasına benden mi bahsetmişti?

Evlilik kararı çok yeni alınmıştı ve o andan beri yan yana sayılırdık. Ablasıyla konuşsa bu konuşmalara ben de şahit olurdum. Dün ben uyurken konuşmuş olsaydı ablası bunu söylerdi. Demek ki benden çok daha önce bahsetmiş olmalıydı.

"Benim," diye mırıldandım. "Bahsettiği o Balkan kızı, benim." Nasıl bahsetmişti acaba? Hakkımda neler dediğini o kadar çok merak ediyordum ki...

"Vay benim başıma gelenler!" diyerek, yatağın ucuna geçip oturdu. Onun bu tavrına anlam veremeyip yatağın içinde öylece kaldım.

Odaya küçük bir erkek çocuğu girdiğinde kucağında defter vardı. "Anne," dedi yanına doğru gelerek. "Barış Komutan evde yok." Aniden dudakları büzüldü. "Hani ödevimi onunla birlikte yapacaktım?"

Küçük oğlan annesine dokunduğunda, annesi çoktan dalıp gitmişti. "Dur, oğlum," dedi. "Dayının yediği haltı düşünmekle meşgulüm şimdi."

Çocuk şaşkınlıkla, "Dayım halt mı yedi?" diye sordu. "Ben de yemek istiyorum! Ben de istiyorum! Ben de!"

İçeriden ağlayan bebek sesi gelince bütün dikkatim dağıldı. Aklıma dayımın kızı Angela gelmiş, içim burkulmuştu. Yatağın ucunda oturan kadın iyi görünmüyordu. Yanında duran çocuk, elindeki defteri yere atıp sese doğru ilerledi. Yataktan çıkıp üstüme Barut'un kazağını geçirdim ve odadan çıktım. Bebeğin sesi Angela'ya o kadar benziyordu ki onu özlediğimi bu sesi duyana kadar fark etmemiştim. Angela ona söylediğim Türkçe şarkıları çok severdi. Acaba şimdi ne durumdaydı? Orada bıraktığım herkesi deliler gibi merak ediyordum.

Salondaki puseti içinde duran bebeğe doğru ilerledim. Yanında duran çocuk onu susturmaya çalışsa da başarılı olamamıştı. Hiç vakit kaybetmeden, onu kemerlerinden kurtarıp kucağıma aldım. "Niye ağlıyorsun, minik?" Sesimi duymasıyla ağlaması daha çok arttı. "Şşş."

Çocuk yerinde zıplamaya başladığında, "Dayımı görmek istiyor!" dedi.

"Dayın kim?"

"Barut Ulu Boratav!" dedi heyecanla. Tamam, istediğimi almıştım. O kadın kesinlikle Umay ablaydı. "Kendisi asker. Hep maske takar. Çok güçlü. Bizimle de oynar. Dayımı çok seviyorum, biliyor musun?"

Barut bir gölge askerse ailesi onun asıl mesleğini biliyor muydu? Hiçbir şey anlamamıştım. Âkif Cesur Beton, gölge askerleri kimsenin bilmemesi gerektiğini söylemişti. Bunu Barut'a sorsam iyi olacaktı.

"Bilmiyordum ama öğrendim," dedim. Kucağımdaki bebeğe dikkat ederek onun saçlarını karıştırdım. "Ben de dayını görmek istiyorum."

En sonunda ağlamayı kesen bebek, "Da da!" dedi. Elini kaldırıp eldivenlerine rağmen hareket etmeye çalıştı.

Koltukların üstünde zıplayan sarışın çocuk, "Sen kimsin ve dayımı neden görmek istiyorsun?" diye sordu.

"Adım Talia," dedim. "Dayının..."

Dayının nesi oluyordum?

Aniden zıplamayı bırakıp bana irileşen gözlerle baktı. "Dayımın sevgilisi misin yoksa?" diye sorarken öylece kalakaldı. "Annem buna çok sevinecek. Anneee!" diye bağırdı. "Dayım sevgili yapmış, anneee!"

"Şşş, bağırma!" diye seslendim.

"Haaayıır!" dedi harfleri uzatarak. "Hayır, dayım seninle evlenemez! Hani öğretmenimle evlenecekti ve öğretmenim bana yüksek puanlar verecekti? Anneee!"

Bu sefer şaşırma sırası bendeydi.

"Dayın, öğretmeninle mi evlenecekti?"

Kafasını hızlıca sallayıp, "Evet!" dedi. "Öğretmenim çok gıcık biri. İkisi evlenirse öğretmenim beni sevmeye başlar." Koltuktan aşağıya inip bacaklarıma yapıştı. "Lütfen dayımla evlenme, öğretmenim evlensin!"

Umay abla içeriye girince direkt olarak yanıma geldi ve kucağımdaki bebeğe uzanıp, "Altını değiştireyim, onun için ağlıyordur," dedi. Bebeği dalgın bir şekilde kucağımdan çekip almasını garipsemiştim. Onun iyi olmadığını fark ettim.

"Siz, iyi misiniz?" diye sorduğumda kafasını geçiştirircesine salladı.

"Kardeşini uyutmam için bana yardım et, hadi anneciğim," diyerek sevgiyle oğluna baktı. Çocuk büyük bir çantanın içinden biberonu çıkarıp annesine uzattı. Kardeşinin başını okşayıp onun gözlerini kapadı.

Umay abla göz kenarlarındaki kırışıklık dışında küçükken hatırladığım gibiydi. Olgunlaşmıştı. Karşımdaki sanki Umay abla değil de annesi Bahar teyzeydi. Aynı gözler, aynı bakışlar... Barut, babasına benziyordu. Kız kardeşleriyle hiç alakası yok gibiydi. Gözleri bile toprak rengindeydi.

"Siz, Barut Ulu'nun ablası oluyorsunuz, değil mi?" diyerek ortamdaki sessizliği bozdum. Sesim yine de kısık çıkmıştı. Salonun ortasında durduğumu fark ederken hareketlendim.

"Öyleyim," dedi kırgın bir sesle. "Ablalıktan çok annelik yaptım ben Barut'a. Kendi çocuklarımdan ayırmadım hiçbir zaman." Altını değiştirdiği bebeği dizlerinin üzerine yerleştirdi. "Bir emzirmedim işte. Onun dışında annesi gibiydim. Adım, Umay."

"Anladım. Birbirinize bu denli bağlı olmanıza sevindim," derken ne diyeceğimi bilememiştim. Ona kim olduğumu söylemeli miydim? Barut neden ortalıkta yoktu ve beni ablasıyla tek başıma bırakmıştı ki? Ya söylememem gereken bir şey söylersem ne olacaktı? Nasıl toparlayacaktım?

"Onun evinde ne işinin olduğunu sorsam ayıp etmiş olacağım için sormuyorum," dedi. Sormak için can attığı belliydi oysa. "Seni az çok bilsem de bir anda evde görmeyi beklemiyordum. Kardeşim biraz deli dolu biridir de. Seni kaçırmış bile olabilir."

Teknik olarak öyleydi. Beni kaçırmıştı ama kendi rızamla. "Yani... Normal bir şekilde geldiğimi söyleyemem." Evliliğin gerçek olduğuna onu inandırmam gerekiyordu. "Deli dolu olduğu doğru. Gerekirse beni kaçıracağını bile söylemişti. Sevdi mi tam sevenlerden, Barut."

Umarım öylesindir, Ulu ljubov moja. Ne olur, yalancı çıkarma beni.

"Öyledir," dedi bana katılarak. "Onun gözü pek kara. Sevdi mi gözü başkasını görmez." Bana irdelercesine baktı. "Nasıl tanışmıştınız?"

Beklemediğim yerden sormuştu. Barut'a daha önce hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

"Aslında öyle çok büyüleyici bir hikâyemiz yok. Barut size bir şeyler anlatmış olmalı. Ne dediğini merak etmediğimi söylersem yalan olur."

Olayı uzatmadan söylerse iyi olurdu. Diğer türlü ağlayabilirdim.

"Bar..." Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade belirdi. "Bir gece kulübünde tanıştığınızı söyledi."

Böyle bir şeyden haberim yoktu işte. Sanırım kendince bir olay örgüsü yaratmıştı.

"Evet evet, barda tanıştık. İlk karşılaşmamız orasıydı."

"Yani defalarca karşılaştınız, öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Biz de askerlerin vatanı koruduğunu sanıyoruz. Bak sen bizimkine."

"Aslında öyle sayılmaz. Kendisi zaten görevdeydi." Terlediğimi hissederken kasılan bedenimi gevşettim. "Ona birlikte olamayacağımızı söylesem de kendisi asla pes etmedi."

Bir anlık dalgınlıkla, "Keşke pes etseymiş," dedi.

"Ne dediniz?"

"İyi ki pes etmemiş," derken gülümsedi. "Mutfağa geçelim mi? Kahvaltıyı hazırlayalım, evin beyleri birazdan gelir."

"Olur."

İki çocuğunu da uyuttuktan sonra beraber mutfağa geçtik. Dün az da olsa burada oturmuştum. Mutfak açık renklerden oluşuyordu. Düzenli ve temizdi. Sanırım Barış ve Barut evin temizliğine dikkat ediyordu.

Umay abla tezgâhın başına geçti. Kahvaltılıkları dolaptan çıkardığında, tezgâha koyduklarını bir tepsiye yerleştirmeye başladım.

"Barut Ulu hiçbir şeyi beğenmez, biliyor musun?" dediğinde kirpiklerimi ona doğru kaldırdım. "Çok sıkıntılı bir çocukluk geçirdi. Hep huysuzdu. Mesela illa bir bahane bulur ve yaptığın yemeği yemez. Sen yemek yapmasını biliyor musun?"

"Aslında çok bilmiyorum," diye mırıldandım. Yoğun bir eğitim hayatım olmuştu. Okulda anca sandviçlerle idare ediyordum. "Sadece bildiğim birkaç hamur işi var. Börek konusunda üstüme tanımam." Babam börekleri çok severdi. Annem de onun evde olduğu her sabah yapardı.

"Tüh," dedi yalancı bir sesle. "Barut Ulu da hamur işinden nefret eder. Yemek onun kırmızı çizgisi. Kesin bu yüzden kavga edip duracaksınız. Çiftlerin uyumlu olması çok önemli."

"Kendisi ne yemek istiyorsa onu yapabilir. Sonuçta sevmediği yemeği zorla yedirecek değilim."

"O yemek yapmasını bilmez ki. Biraz mağara adamı gibidir. Hazıra konmayı sever ve yemeğini önüne bekler. İstediği zaman hazır olmazsa da çok sinirlenir," dedi gerçekçi bir ifadeyle. Barut Ulu Boratav, gerçekten böyle biri miydi?

"Ben yemek yapabilen biri değilim. Evlenmeden önce yemek kursuna yazılmamız en doğrusu olacak. Sürekli dışarıdan yiyecek değiliz."

Gülümsemek için kendimi zorladım. Midem kasılmıştı.

"Kurs mu? Barut Ulu mu? Bunun lafını bile açma bence," diyerek yüzünü buruşturdu. "Kursmuş, dersmiş, böyle şeylerden nefret eder."

Dayanamayıp, "Nefret etmediği bir şey var mı?" dedim. Ne desem nefret etmeye hazır bir kardeşi vardı. Abartıyor gibi gelse de çok üstelemedim.

Kaşlarını kaldırarak, "Onu yeteri kadar tanımıyor musun yoksa?" diye sorduğunda omuzlarımı dikleştirdim.

"Elbette tanıyorum. Sonuç olarak otuz üç yaşında." Sesli bir şekilde nefes verdim. "Bunca zaman aç mı kalmış? Hayır. Gücü, kuvveti gayet yerinde biri. Bu yaşına kadar nasıl yaşadıysa bir otuz üç yıl daha öyle yaşayabilir."

"Onun kendi başına yaşadığını mı sanmıştın?"

Gözlerimi kıstım.

"Barış dışında başka biriyle daha mı yaşıyordu?"

"Yani, bilemem." Omuz silkti. "Zaten demek istediğim o değildi. Bunca zaman ona ben baktım. Görevden geldiğinde tıpkı şimdi olduğu gibi evini temizler, yemeğini yapar, ona yardımcı olurum." Evin neden bu kadar temiz ve düzenli olduğu anlaşılmıştı. Tertemizdi ve bir kadın elinin değdiği belli oluyordu.

"Kendi çocuklarınıza ayıracağınız vakti, otuz üç yaşındaki adamın zaten yapması gereken işlerine ayırıyorsanız diyeceğim pek bir şey yok." Yüzümde hiç tatlı olmayan bir gülümseme vardı ve bu onun hoşuna gitmemişti.

Odadan ağlama sesleri gelince ikimizin de dikkati oraya doğru kaydı. Onun elinde çaydanlık olduğu için, "Ben bakayım mı?" diye sordum ama cevabını beklemeye dayanamayıp ağlayan çocuğun yanına gittim. Onu kucakladığım gibi etrafımda döndürürken Umay abla bu durumdan pek hoşnut değil gibiydi. "Niye ağlıyorsun? Ne istiyorsun, *slatko bebe*?" Tatlı bebek, demek istemiştim.

Umay abla bıkkın bir tonla, "Kucak istiyor," dedi. "Dayısı da böyleydi. Kucaktan hiç inmezdi. Bu çocuklar en olmadık kişiye nasıl çekiyor, anlamıyorum."

Gülümsedim. Barut'un küçüklüğünü hayal edememiştim. O hep benden büyük biriydi.

"Angela da tıpkı senin gibi kucak bağımlısı. Kucağımdan hiç inmek istemiyor."

"Barut Ulu, senin hayatından biraz bahsetti," derken gözlerinde anlayamadığım bir ifade vardı. "Çocuğun varmış. Ellerimden öpermiş." Yüz ifadesi çok kötü bir şey söylüyormuş gibiydi. "Angela diye bahsettiğin o mu?"

Benim çocuğum mu varmış? Barut neden böyle bir şey demiş ki? Acaba Angela meselesini yanlış mı anlatmıştı?

"Angela, evet," dedim ne diyeceğimi bilemez bir hâlde. Böyle söylemesinin bir nedeni olacağı için onu yalancı çıkarmayıp ayak uydurdum. Angela çocuğum olsa anca bu kadar severek bakardım zaten. Dayımla eşi Vesna, yoğun çalışıyordu ve Angela'ya bakma işi bana kalıyordu. "Bir de onun ablası var." Yalan değildi aslında. Alisa'ya da annelik yapmıştım çoğu zaman.

"İki tane yani?"

"Hı hı," dediğim sırada, elime aldığım oyuncakla bebeğin dikkatini çekmeye çalıştım.

"Allah bağışlasın."

"Biri Müslüman değil," dediğimde yüzüme baktı. "Angela'nın babası Hristiyan."

"Babaları farklı yani." Kendi kendine mırıldanırken sıcaklamış gibiydi. "Onu da Tanrı bağışlasın o zaman. İki çocukla durmuşsun anlaşılan."

"Neden durayım ki? Bir sürü çocuk hayalim var."

"Ne güzel," derken eliyle ensesini sıvazladı.

Kucağımdaki bebeğe kocaman gülümserken, "*As me yep ney uye muy baluk e pre. As me yep ney uye muy baluk e pre*," diyerek çok sevdiğim şarkıyı dillendirdim. "*Me se tı tı yape trenda fi me ye. Me se tı tı yape trenda fi me ye.*" Çocuğun ağlaması kesilmişti. "*Yannana yannane yannanna mo de keçene, yannana yannane yannanna mo de keçene.*"

"Barut Ulu, *barmaid* olduğunu söylemişti. Hâlâ devam ediyor musun?" diye sorduğunda sorguya çekildiğimi yeni fark ediyordum.

Ulu ljubov moja. Neden hâlâ gelmedin de beni ablanla baş başa bıraktın?

"Evet, ediyorum."

"Peki, evlendikten sonra devam edecek misin?"

"Elbette," dedim. Barut her ne iş yaptığımı söylediyse evlenince bırakacak değildim. Ancak rüyasında görürdü. "Evlenince evde oturacak değilim ki. İşimde ilerlemek istiyorum. Kendimi hiçbir zaman evde hayal etmedim."

"Yine aynı işi mi yapacaksın?" derken endişeli görünüyordu. "Barut'un buna izin vereceğini pek sanmıyorum."

Ters bir bakış attım.

"O niyeymiş?"

"Kardeşim diye demiyorum ama biraz fazla kıskançtır. Diğer kız kardeşimle ona mağara adamı deriz. O derece kıskanç."

"Ondan izin alan kim?"

"Doğru canım. Niye izin alasın ki? O da kudurduğuyla kalsın. Belki aklı başına gelir."

Mutfağa döndüğünde söylenmeye devam etse de ona aldırmadım. Saat kaç olmuştu ama ne Barış'tan ne de Barut'tan haber vardı. Bebek uyuyunca, onu pusetine geri yatırıp üstünü örttüm.

Evin kapısı tıklatıldığında, Umay abla mutfaktan koşar adımlarla kapıya doğru ilerledi. Önüme geçerek, "Ben açarım," dedi. Kapının arkasında her kim varsa onu büyük bir sevinçle karşıladı. "Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Duyduğuma göre birileri izne gelmiş," diyen kadının sesini duyunca, kapıya yaklaşarak kimin geldiğine baktım. Fakat yüzünü görememiştim.

"Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim," dedi Umay abla.

Bu kadar insan görmeye alışık değildim. Makedonya'daki sakin ve kimsesiz hayatımdan sonra etrafımda birilerini görmek garip hissettiriyordu. Kapıdaki bu kadın da kimdi? Ayrıca beni evde tek başıma bırakan Barut Ulu Boratav neredeydi? Çığlık atmamak için zor duruyordum.

"Kahvaltı keksiz olmaz dedim ve kek yapıp geldim," dedi kapıdaki kadın.

"Tam zamanında geldin," dedi Umay abla. Karşısındaki kadın kimse onu sevdiği belli oluyordu. Elindeki kek tabağını aldı ve kadını içeri sokmadan önce, "Fakat evde çay kalmamış," dedi. "Sana zahmet olmazsa senden alıp gelir misin? Ben de o sırada suyu kaynatırım, Dilaracığım?"

Adının Dilara olduğunu öğrendiğim kadın, "Olur, ablacığım," dedi. "Barut evde değil mi?"

"Birazdan evde olur," dedi Umay abla. Bakışları bana doğru döndü. "Sen çayı al da gel. Sonra kahvaltıya başlarız." Kapıyı kapadıktan sonra Umay ablanın yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Az önce kadına oldukça sıcakkanlı davranmıştı fakat bana, nefret ettiğini belli edercesine bakıyordu.

"Kimdi o kadın?" diye sorduğumda, yüzüme bakmadan mutfağa doğru ilerledi. Peşinden gidip tekrar dudaklarımı araladım. "Neden Barut'u sorup duruyordu? Arkadaşı mı?"

"Dilara," dedi ağzının içinde. "Bu sitede oturuyor ve kendisi hemşire. Barut'un da çok sevdiği biri. Kahvaltıda bize eşlik edecek."

Sevdiği biri derken?

Nasıl bir ilişkileri vardı ki? Arkadaşlar mıydı yoksa başka şeyler de var mıydı? Kızın yüzünü tam göremesem de sesinden, Barut'a karşı bazı duygular beslediğini iliklerime kadar hissetmiştim.

Kollarımı göğsümde birleştirip, "Geleceğinden Barut'un haberi var mıydı?" diye sordum. "Çok planlı bir kahvaltı gibi durmuyordu da."

"Kız sürpriz yapmak istemiş," dedi Umay abla. "İlk kez birlikte kahvaltı yapmıyorlar. Sofraya bir tabak fazla koymak, elimize yapışmaz. Hem tanısan sen de çok seversin kendisini."

İlk kez kahvaltı yapmıyorlardı demek. İlk olmasa bile son olacaktı.

"Ben kahvaltıdan önce üstümü değiştirsem iyi olacak," dedim ve mutfaktan çıktım. Çocuklar henüz uyanmamıştı. Barut'un yatak odasına girince üstümdeki kıyafetleri değiştirdim ve lavaboya geçerek elimi yüzümü yıkadım. Dün gece duş almak iyi gelmişti. Daha doğrusu iyi gelen asıl şey onun kollarının arasında uyumaktı. Bu, paha biçilemez bir duyguydu.

Ama bu, eve geldiğinde onu haşlamayacağım anlamına gelmiyordu. Umay abladan sonra başıma bir de hemşire olan Dilara çıkmıştı. Bugün en büyük sınavımı yaşayacaktım.

Umay abla yüksek ihtimalle Dilara'yla bir olup benim sinirlerimi bozacak, Barut'la aramda her ne varsa Dilara sayesinde bozmaya çalışacaktı. Dilara, kullanılacağının farkında olmadan kahvaltıya geliyordu fakat onun da bir amacı vardı. Zehir gibi bir kahvaltı olacağı belliydi.

Komodinin üstünde parlayan yüzüğü gördüğümde dikkat kesildim. Hoş bir yüzüktü. Ülkü'ye ait olabilirdi. Her ne kadar izinsiz kullanmam hoş olmasa da Umay ablanın bazı olayların ciddiyetini kavraması için bu yüzüğe ihtiyacım vardı.

Parmağıma geçirip odadan çıktıktan sonra yüzümdeki ifadeyi sildim. Salonda oturduğunu görünce, bakışlarını kısa bir anlığına bana çevirip tekrar önüne döndü. Acaba benim kim olduğumu bilse yine böyle davranır mıydı?

Karşısına geçip, "Eskiden tanıdığım birine çok benziyorsunuz," diye mırıldandım. "Çok ilgili, çok sevecen, yüzünde gülücüğün hiç eksik olmadığı birine. Küçükken ödevlerime hep yardımcı olurdu. Ben hep öğretmen olmasını istemiştim onun çünkü ne anlatırsa anlıyordum."

Bir anlığına dalıp iç çekti.

"Ben de eskiden öğretmen olmak istemiştim ama nasip değilmiş."

Öğretmen olmamasına üzülmeden edememiştim.

Koltuktaki yastığı çektiğinde ortaya çıkan tişörte baktı. "Hayvan bunlar ya, başka açıklaması olamaz! Üstünden çıkardığın şeyin yeri ya dolabındır

ya da kirli sepetindir. Koltuğun arasında ne işi var?" diyerek çemkirdi. "Hayatımda Barut kadar pis bir insan tanımadım." Bakışları beni buldu. "Sakın onunla uyumaya falan kalkma. Hayatının hatasını yaparsın, gülüm."

"Barut'un değiştirmesi gereken alışkanlıkları var anlaşılan," dedim kısık bir tonla.

"Yok, anacığım. O hiçbir şeyini değiştirmez."

"Sizin de değiştirmeniz gereken alışkanlıklarınız var."

"Benim mi?" diyerek tek kaşını kaldırdı.

"Eve çat kapı girme konusundan bahsediyorum," dedim iğneleyici bir tonda. "Sonuç olarak artık ben olacağım ve evime habersiz girilmesinden hiç hoşlanmam."

Gözleri aniden irileşti.

"Evime derken?"

"Burası," dedim. İçim bir garip olmuştu. Daha çok kısa bir zaman önce Barut'a, bana hiçbir yerin ev olamayacağını söylemiştim. Öyleydi de. Sadece kendimi Umay ablayla iddialaşırken bulmuştum. Üstelik bu ev yalnızca Barut'un değil, Barış'ın da eviydi.

Öksürmeye başlamıştı. Bu durumun hiç hoşuna gitmediği belliydi.

"Dilara'yı keyfinize göre kahvaltıya davet etmenizi de hoş bulmadım ama bu seferlik sizi kırmayacağım," dedim meydan okuyan gözlerle. "Ne yaptığınızın farkında olduğumu bilin."

"Ne yaptığımı sanıyorsun bilmiyorum ama yalnızca kardeşimi ziyarete geldim. Bunun için de kimseden izin alacak değilim."

Küstah bir tavır takınmıştı.

"Beni burada görmeyi beklemiyordunuz. Beni görene kadarki amacınız sadece kardeşinizi ziyaret etmekti. Sabahtan beri türlü türlü söylemlerinizle beni ondan soğutmaya çalışıyorsunuz." Gözlerimdeki ifade keskindi. "Fakat size söylemeliyim ki biz Barut'la kendi aramızda küçük bir söz bile yaptık. Kendisi artık benim müstakbel kocam."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

Oldukça ciddi bir tavırla yüzüne baktım. Kelimelerin üstüne basa basa, "Duydunuz, biz sözlendik," dedim. "Bu da kendisinin bana takmış olduğu yüzük."

Taşları parlayan yüzüğü gözüne sokmak istercesine havaya kaldırdım. Kaşları önce havalandı, daha sonra normal formuna dönerek çatıldı.

Bana doğru yaklaşıp elimdeki yüzüğe odaklandı. Kırptığı gözleriyle bakışlarını bana çevirdi. Histerik bir sesle, "Böyle bir şey olamaz," dedi. "Bu, annemin yüzüğü!"

Kahretsin!

Bahar teyzenin yüzüğünü mü takmıştım?

"Barut... Ah, bu oğlan beni delirtiyor!" Elini kalbine doğru götürdüğünde benden yavaşça uzaklaştı. "Annemin yüzüğünü takmış. Annemin yüzüğü..." Nefes almaya çalıştı. "Hadi beni sinir etmek istiyorsun, oğlum. Bunu anlıyorum da annemden ne istiyorsun? Kadının kemiklerini sızlatıyorsun!"

Birkaç adım attı ama çok fazla ilerleyemeden titreyen bedeniyle yere yığıldı. "Umay abla!" diye seslendim ama duyduklarına dayanamayıp bayılmıştı. Yanına eğilip, genel bir kontrol yapınca bayılmak dışında hiçbir şeyinin olmadığını anlamıştım.

Eş zamanlı olarak Umay ablanın küçük çocuğu ağlamaya başladı. "Gel bakalım," diyerek onu olduğu yerden kaldırdım ve kucağıma aldım. "Senin adın ne, minik?" Dudaklarımı çocuğun eline bastırdım. Çok tatlı bir şeydi. Gülümsemeden edememiştim. "Annen bayıldı. Ağlama, tamam mı? Ben seninleyim."

Umay ablanın bayılmasının üzerinden çok geçmemişti ki dış kapı yavaşça açıldı. Barış'ın tekerlekli sandalyesi içeriye girdiğinde rahatlamıştım. Kasılan bedenimi gevşettim. "Yarbay Beton'la konuşsak iyi olacak," dedi Barış. Bakışları arkasındaki kişideydi. "Bilmesi gerektiğini düşünüyorum."

İkisi de içeriye girince kapıya yakın bir yerde duran beni gördüler. Barut'la bakıştığımda, "Balkan Kızı," dedi. "Uyanmışsın."

"Neredeydiniz?" derken sesimi alçak tutmaya özen gösterdim. "Saatlerdir sizi bekliyorum! Neden giderken haber vermiyorsunuz?"

"Yatağın kenarına not bırakmıştım, görmedin mi?" Kapıyı arkasından kapatıp yanıma doğru geldi. "Neler oldu? Bu benim yeğenim, değil mi?" Kucağımdaki ufaklığı almasıyla, "Dayım," diye seslendi. "Senin ne işin var burada?" Karşısındakini gören çocuk çok geçmeden çığlığı kopardı. Barut ne yapacağını bilemez bir hâlde bana bakınca çocuğu ondan aldım. İçeriye geçerken koltukta uyuyakalan diğer yeğenini gördü. "Ablam mı geldi?" diye sordu.

"Evet ama şey..." diyerek bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Ne?"

"İşler biraz çığırından çıkmış olabilir."

Barut anlamsız bir şekilde bakıp, "Ne gibi?" diye sordu.

"Umay abla baygın bir şekilde yerde yatıyor, Barut."

Seslenen kişiyle bakışlarımız oraya doğru döndü. Barış, Umay ablanın başında duruyordu ve yüzünde hiç iyi olmayan bir ifade vardı.

Barut koşar adımlarla ablasının yanına gidip yüzünü avuçladı. "Abla!" diye seslendi. "Abla!" Elinin tersiyle hafifçe yüzüne vurmasına rağmen ablasından bir tepki gelmemişti. Bakışlarını bana doğru kaldırdı.

"Ne oldu burada, Balkan Kızı?" diye sormasıyla ablasını kucakladığı gibi yerden kaldırdı. "Ablam niye yerde?"

"Ablan bizim ne işler çevirdiğimizi anladığı için kafasına vura vura bayıltmak zorunda kaldım. Siz biraz daha gelmeseydiniz eğer kendisini tamamen ortadan kaldıracak, hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım fakat tam olarak suç mahallinin üstüne geldiniz." İkisi de bana inanamaz bir hâlde bakarken gözlerimi devirdim. "Şaka yapıyorum!" Ayağımı yere sürttüm. "Ona sadece kendi aramızda sözlendiğimizi ve senin bana bu yüzüğü taktığını söyledim. Sonra da üzülüp bayıldı. Biraz ileri gittim ama beni buna kendisi zorladı!"

Kaşlarını kaldırdı.

"Hangi yüzük?"

Elimi göz hizasına getirip, "Bu yüzük," dedim.

Ulu kaşlarını çatarak yüzüğe baktı. "Ah, Balkan Kızı, ah!" Eliyle yüzünü sıvazladı. "O yüzüğü şimdi görmemen gerekiyordu!"

Dudağımı ısırdım.

"Sanırım Bahar teyzeye aitmiş. İzinsiz taktığım için kendimi kötü hissediyorum ama ben Ülkü'nün yüzüklerinden biri sanmıştım."

Barış araya girip, "Yüzük için bayılmış olamaz," dedi. "Bize anlatmadığın başka bir şey var mı?"

"Bunu da söylemeli miyim bilmiyorum ama..."

"Tek seferde söyle, hepimiz kurtulalım," dedi Barış. "Diğer türlü derdinizden ben de bayılacağım!"

"Ablan sanırım beni biriyle karıştırıyor," derken Barut'un toprak rengi gözlerine baktım. "Barda çalışan biri olduğumu, seninle orada tanıştığımı ve çocuklarım olduğunu sanıyor. Hatta beni kaçırmış olabileceğini bile söyledi. Ben de seni yalancı çıkarmamak için söylediğin şeylere uyum sağladım. Sonra yüzüğü görünce işler karıştı."

Barut kafasını iki yana sallarken, "Dua edelim de ablam hiç uyanmasın," dedi. "Diğer türlü bu durumun içinden asla çıkamayız."

"Ne yapacağız?" diye sordu Barış. "Sıçtığınızın farkındasınız, değil mi?"

"Balkan Kızı'nın dediği gibi ablamı ortadan kaldırsak iyi olacak." Barut Ulu Boratav'ı hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. "Olaylar çok karıştı."

Hemşire Dilara'nın da birazdan geleceğinden henüz haberleri yoktu. Kahvaltının nasıl geçeceğini merak ediyordum.

Barut Ulu Boratav

Eve adım attığımda, karşılaştığım manzara tam anlamıyla bir kaostu.

İçeri girdiğimde, kucağında ağlayan bir bebekle öfke dolu bakışlar fırlatan Balkan Kızı'yla yüz yüze gelmiştim. Ev sanki bir savaş alanına dönmüştü; her yerde dağınıklık, her köşede bir telaş hâkimdi. Ablam oturma odasının köşesinde, baygın bir hâlde yere yığılmıştı. Yeğenimin kesik kesik yükselen ağlamaları tansiyonu daha da artırıyor, sanki küçük bir çocuğun çaresizliğini ve korkusunu yansıtıyordu.

Barış ablamla ilgilenmeye başlamış, tekerlekli sandalyesinin izin verdiği kadarıyla ablamın başını kaldırıp durumunu kontrol etmişti. Acil bir şekilde ona müdahale etmeye çalışırken yüzünden endişe ve telaş okunuyordu. Bu sırada ben, neden küs olduğunu bilmediğim Balkan Kızı'na bakmıştım. Gözlerindeki öfke, yüzündeki her bir çizgide belirgindi ve duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilemez bir hâldeydi.

Kızıl saçları önüne düşmüştü. Bebeğin ağlamasını durdurmaya çalışarak ona Makedonca bir şeyler söylüyordu.

"*Jano mori, jano lele, sevdalino. Moja rosna, jano mori, detelino...*"

Onu bir süre kucağında bebekle izledim. Makedonya'da yakın takibe aldığım zamanda da yeğeniyle birlikte dışarıya çıktığı zaman olmuştu. O kadar ilgiliydi ki bir anlığına kendi bebeği olabileceğini bile düşünmüştüm. Bebek kucağına çok yakışıyordu.

İster istemez hayallere daldım. Kucağında tuttuğu kızıl saçlı bir bebek, bana sevgiyle bakıyordu. *Bak*, diyor. *Bak*. Bebeği bana doğru kaldırıyor. *Bizim bebeğimiz. Ulu ljubov moja. Çok güzel kokuyor. Senin masken olmadan uyuyamıyor. Sanki o maskenin babası olduğunu biliyor.*

Elim bir anda yanağıma gitti. Bu korkunç yarayı yüzümden söküp atamaz mıydım? Keşke bu yara izi tenimden silinebilseydi. Beni daldığım düşüncelerden ayıran ses, Balkan Kızı'na aitti.

"Uyandığımda neden yanımda değildin?"

Benimle tekrardan İngilizce konuşmuştu. Aramıza mesafe koyduğunu hem dilinden hem de sesinden anlayabilmiştim.

"Sabah erken çıkmam gerekti. Seni de uyandırmak istemedim, zaten zar zor uyumuştun."

Bakışlarını kucağındaki bebekten ayırmadan, "Nereye gittin?" diye sordu. Meraklı değildi de daha çok hesap sorar gibiydi. "Asker olduğunu, sınırların olduğu için her şeyi anlatamayacağını söyleme sakın."

"Nefes al," diyerek onu uyardım.

"Aldım," dedi çocuksu bir sesle. Kirpiklerini kaldırdığında baharı getiren bakışlarını gözlerime dikti. "Eğer bunlardan birini diyeceksen seninle konuşmayacağım. Çok ciddiyim, Yüzbaşı Barut."

"Hastaneye uğradım."

"Yanında bir doktor var ve sen hastaneye mi gittin?"

Uyutmaya çalıştığı bebek uyanmasın diye ses tonunu alçak tutuyordu. Fakat ben bağırdığını hissedebilmiştim.

Sakince, "Kendim için değil," diyerek yükselen nabzını düşürmeye çalıştım.

Kaşları havalandı.

"Barış'a bir şey mi oldu?"

Endişelenmeye başlamıştı. "Hayır hayır, onun için de değil," dedim hızlıca. "Lafımı kesmeden dinle beni. Yamalı sık sık bayılıp duruyordu. O yüzden iyi bir hastanede bazı tetkikler yapılıyor. Onu görmeden içim rahat etmeyecekti."

"Peki, durumu nasıl?" diye sorarken yeğenimi yavaşça pusete yerleştirdi. Kollarını göğsünde birleştirdi. Çok durgundu. Ablamla karşılaşmasını böyle hayal etmemiştim.

Onu kendime doğru çekip göğsünde kavuşturduğu kollarını ayırdım. "Şu an iyi görünüyor. Barış'ı görmek de ona iyi geldi." Bakışlarını yerde tutunca elimi çenesine yasladım ve bana doğru bakması için kaldırdım. "Öyle üzgün durma," dedim. Onun bu davranışı canımı sıkmıştı ve bu, sesime de yansımıştı. "Yarbay haklıydı. Seni buraya getirmemeliydim."

Kirpikleri titredi. "Tam olarak neyin içine düştüğümü bilmiyorum sadece," dedi. Gerilmiş bedeni diken üstündeydi. Zaten çok panik biriydi. Kendisini zorlarsa yoksunluk krizine girebilirdi.

Konuyu dağıtmak adına aklımda olan şeyi gün yüzüne çıkarıp, "Ayağın nasıl oldu?" diye sordum. Çok hafif topallıyordu ama fark edilecek kadar değildi. Ayağını kestiğini bildiğim için yürümesi dikkatimi çekiyordu.

"Üstüne basabiliyorum. Yaranın kabuk bağlamasını beklemek dışında bir şey kalmadı."

"Pansuman yapalım." Barış'a döndüm. "Ablam kendine gelince seslen, biz odadayız." Barış kafasını sallamakla yetindi. Balkan Kızı'nı elinden tuttuğum gibi yatak odama doğru götürdüm. Karşı çıkacak gibi olmuştu fakat onu tutuşumdan dolayı vazgeçmişti.

Odaya geldiğimizde yatağın kenarına geçip oturdu. "Ben yatağı toparlayamadım," dedi mahcup bir hâlde. Etrafa baktım. Oldukça dağınıktı. Dün duş aldığı için bornoz bile bir kenarda duruyordu. "Ablan gelince hiçbir şey yapamadım. Nasıl uyandığımı bile bilmiyorum."

"Bırak, dağınık kalsın," dedim önüne doğru geçerek. Dizlerimi parkeye yasladım. Elimi bacağına yerleştirdim ve göğsüme doğru çektim. "Daha fazla dağıtacağımız günler de gelecek."

Aniden yanakları kızardı. Kendini hızlıca toparladığında gerilen bedenini gevşetti.

"Umarım, o günler çabuk gelir, Ulu *ljubov moja*."

"Hiç utanmıyorsun da."

"Neden utanacakmışım?" derken tek kaşını kaldırdı. "İkimiz de yetişkin insanlarız. Üstelik aramızdaki bu şey..." Hem cesurdu hem de utangaç. Aynı cümlenin içinde hem alev alevdi hem de bir o kadar ürkek.

Ona meydan okurcasına, "Ne varmış aramızda?" diye sordum.

"Bana âşıksın," dedi iddialı bir tonda. "Sırılsıklam hem de. Daha ne olsun?"

"Biraz fazla mı film izliyorsun?" Parmaklarımı elbisesinin açıkta bıraktığı tenine yerleştirdiğimde, karnımdaki ateş böceklerinin kanat çırpma sesi kulaklarıma kadar ulaştı. "Kafanda bu denli kurduğuna göre."

"Ben kafamda kuruyorsam..." Bana yaklaştığında aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Alevden bir parça olan dudaklarını yüzümdeki maskenin kumaşına dokundurdu. "Sana her dokunuşumda hızlanan kalp atışını nasıl açıklayacaksın?"

Yavaşça yutkundum.

"Doktor olan sensin, teşhisi de sen koymalısın."

Elini maskenin altına yerleştirdiğinde parmaklarım bileğini kavradı. Tavrımla kaşlarını çattı. Değişen yüz ifadesiyle elimi geri çektim ve çıkarmasına izin verdim. Kumaşı tek hamleyle çekip çıkardı. Dağılan saçlarıma parmaklarını yerleştirdi. Dikkatle onu izlerken geriye doğru hafifçe yaslandı. Bu süre zarfında elini saçlarımdan hiç ayırmamıştı.

Bakışları gözlerime takıldı. Çok kısa bir anlığına kafasını geriye atıp parmaklarının arasındaki saçımı çekti. Bildiğin saçımı çekti! Üstelik bunu yaparken orman gibi olan yeşil gözlerini benden hiç ayırmamıştı.

Artık bastırmakta zorlandığım hayvani duyguyla tuttuğum bacağını kenara ayırdım ve yatağın üzerinde oturan bedenini tamamen geriye iterek üzerine çıktım.

Bunu yapmamı beklemiyordu. İrileşen gözleriyle, "Ne yapıyorsun?" dedi. "İçeride ablanla çocuklar var. Barış'tan bahsetmiyorum bile!"

Sırtı tamamen yatağa yaslanmıştı. Bacaklarının arasına yerleşen bedenimle ona üstten bakıyordum. "Asıl sen ne yapıyorsun?" dedim. "Saçımı çekmek de ne demek oluyor, Balkan Kızı?"

Ayrıca o bakışın... Sikik ateş böcekleri!

"Sadece dağılan saçlarını düzeltiyordum."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Ona iyice eğilip yüzünü incelemeye koyuldum. "Sen gittikçe arsız bir şey oluyorsun, fark etmiyorum sanma."

"Arsız mı? Kalbinin neden bu kadar hızlı attığını anlamaya çalışmak, arsızlık mı oldu şimdi?" Öfkeyle gözlerini kapadı. Yüzünde yer edinen öfke, sahteydi. "Her doktorun kendine göre muayene etme yöntemi vardır. Bilmiyorsan söyleyeyim."

"Sen hastalarına böyle mi davranıyorsun?" Hafif şaşkınlıkla çıkan sesimde bariz bir kızgınlık vardı. "O zaman atanamadığın için şükür namazı kılayım."

Masumane bir tavırla, "Benim tek hastam sendin," dedi. "Daha doğrusu hastam bile değildin." Bakışları değiştiğinde yutkunamadı bile. Yüzümdeki yaraya bakmamak için can çekişiyordu. "Senin öleceğini düşündükleri için başına beni dikmişlerdi. Ayak işleri yapan intörnden fazlası değildim."

Senin öleceğini düşündükleri için...

Durumum o kadar vahimdi.

"Kendini küçümsemeyi kes, Balkan Kızı," dedim sertleşen sesimle. "Ayak işleri yapan intörn, beni tekrar hayata döndürdü. Buna rağmen hastan olmadığımı nasıl söylersin? Kanımı senden başkasına aldırmıyordum bile!"

Hafifçe kıkırdadı.

"Gerçekten kıskanç bir hastaydın."

"Kıskançlıktan değil," dediğimde bana inanmıyormuş gibi bir bakış attı. "Gözlerimi hiç bilmediğim bir ülkede açtım. Beni öldürecekler mi yoksa işkence mi edecekler, hiç bilmiyordum. O an bildiğim ve güvendiğim tek kişi sendin."

"Yine de kıskançtın. Nöbetçi hemşirlerle birlikte geldiğimi görünce hemen huzursuzlaşırdın." Parmakları göğsümde gezerken kalbimin üstünde durdu. Üstüne kendi elimi yerleştirdim. Yavaşça sıktığımda gözleri gözlerime tırmandı. Dağılan saçlarıyla öylece yatıyor olması bende başka duygular uyandırıyordu. "Teşhisini koydum bu arada."

"Neymiş?" dedim merakla.

"Bensizlik," dedi ciddi bir sesle. "Sen çok bensiz kalmışsın, Yüzbaşı Barut. Hastalığın bu."

Gel berü cânım gibi iki cihânda sevgili. Senden özge yohdurur, âlemde vârım, sensedim, diyor Hümami. *Gel, ruhum gibi yakınlaş, ey iki cihanın sevgilisi. Benim senden başka hiç kimsem ve hiçbir şeyim yok ki bu yüzden özledim.*

Sensedim, Balkan Kızı. Sensedim. Çok özledim. Ben çok fazla sensiz kalmışım.

Aramızdaki duygu yoğunluğu beni gitgide zorlamaya başlamıştı. O ateş parçası olan dudaklarına yapışmamak için zor duruyordum. Yanına geçip uzandığımda yüzünü hemen bana döndürdü.

"Neyse ki alanında uzman bir doktora denk geldin," dedi genişleyen gülümsemesiyle. "Ben seni tedavi edeceğim. Hiç merak etme. Emin ellerdesin."

Burnu, burnuma değdiğinde elimi saçlarına daldırdım ve benden uzaklaşmasına izin vermedim. Aralanan dudaklarıyla bana arzu dolu bakışlar atarken ikimiz de aynı anda yutkunduk. Aramızdaki gerilim bize fazla geliyordu. Başlarsak duramazdık. Saçlarını tutan ellerimle başını okşadım ve dudaklarımı alnına bastırdım. Bana fazlasını isteyen gözlerle bakıyordu.

Yapma, Balkan Kızı. Yapma.

"Geldiğimde çok üzgündün," dedim dikkatimizi dağıtmak adına. "Ablam seni kıracak bir şey mi söyledi?"

Ne olduğunu hatırlamış gibi geriye çekilip bakışlarını tavana dikti. "Ablan beni tanımadı, Ulu *ljubov moja.*" Sesi kırgındı. Dudaklarını büzmeden edememişti. "Ablan benim kim olduğumu çıkaramadı ve beni her kim sanıyorsa benden nefret ediyor."

Çenesine uzanıp, "Şşş," dedim. "Büzme dudaklarını." Tenini okşamaya başladım. "Ortada büyük bir yanlış anlaşılma var sadece. Ablamın istediği tek şey evlenip bir aile kurmam."

"Tek istediği şey kesinlikle bu değildi!" diyerek yükseldi. Ablama fena sinirlenmişti. "Senden soğumam için mağara adamı olduğunu bile söyledi."

"Şimdi yalan yok. Biraz mağara adamlığım var, kabul ediyorum."

"Mağarandan çıkmaya hazırlan."

"Ben mağaramda mutluyum," dedim umursamaz bir tavırla. Balkan Kızı beni her hâlimle kabul etmeye başlasa iyi olacaktı. "Ablam evlenmemi çok istediği için ona bir yalan söyledim. Makedonya dönüşü ona bir kadınla tanıştığımı fakat gelin adayı kriterlerine ters bir kadınla sevgili olduğumu söyledim."

Şaşkın gözlerle bana baktı. Dirseklerinin üzerinde doğrulunca saçları yüzünü kapladı. "Ben seni yalancı durumuna sokmamak için ayak uydurmuştum. Beni farklı bir kadın mı sanıyor yani?" dedi şaşkınlığı azalmayan bir sesle.

"Maalesef."

"Yine de mantıklı değil. Barda çalışmamın, evlenip boşanmamın, çocuklarımın babalarının farklı olmasının, hayatımda kimseye hesap vermememin kime, ne zararı olabilir ki?" Öfkeli bir civciv gibi kaşlarını çattı. "Bu yüzden bir insan kimseye layık görülmez mi?"

"Hayır hayır," dedim aklına başka şeyler gelmemesi için. "Ablamın hayatı çok karışık. Normal bir hayatı yok. Ablam bu tarz durumları gerçekten garipseyecek biri değil. Sadece ben olayları biraz fazla abarttım. Sana çok masum kısımlarını söylemiş olmalı. Sana ön yargılı yaklaşmasının ve seni benden soğutmaya çalışmasının tek nedeni benim." Bakışlarım, söylediklerimi doğrular nitelikteydi. "Ablamın hiçbir suçu yok."

"Çok kötüsün!" derken koluma sertçe vurdu. Bu kız, elinin ne kadar ağır olduğunun farkında mıydı? Azımsanmayacak kadar kuvvetliydi.

"Sadece akıllansın diye demiştim. Olayların böyle gelişeceğini nereden bilebilirdim?" diyerek kendimi aklamanın yollarını aradım. Boku yemiştim. Ablam bir yandan, karşımdaki kızıl civciv bir yandandı.

"Ulu," dedi yutkunarak. Bu durumun canını sıktığı belliydi. "Umay abla yüzüme karşı apaçık bir hakarette bulunmadı ama tavırları garip ve üzücüydü. Ben, senin anlattığın gibi biri de olabilirdim. Nasıl bir yaşantıya sahip olduğumun senin için ya da bir başkası için önemi var mı?"

"Asla," dedim. "Asla, Balkan Kızı. Kimin ne düşündüğü, ne dediği umurumda olmaz. Ben sana önem veririm. Yaşantın eğer sana zarar vermiyorsa saygı duymaktan başka hiçbir şey yapamam, yapmam." Ölürdüm, yine de gıkımı çıkarmazdım.

"Yalancı."

"Yalancı yansın."

"Öyle demesen olur mu?" dedi sıkıntıyla. "Deme, bak. Ya yanarsan?" Gözlerimin içine baktı. "Ne yalan söylemeyi bırakıyorsun ne de bunu demeyi. İkisinden birini bırak!"

Sana yandığımı görmüyor musun gerçekten, Balkan Kızı?

Omuz silktim.

"Ben böyleyim."

"Bak, benim zaten barda çalıştığım bir dönem var. Hemen atanamayacağımı anladığımda bir bara girip çalışmaya başlamıştım," dediğinde kaşlarımı çattım. Bundan haberim yoktu. "Dans etmeyi her zaman çok sevdim. Küçükken elinden tutup etrafında dans ederdim, unutmuş olamazsın."

"Unutmadım," dedim o anlara geri giderken. "Ortalıkta *yannana yannane,* diye dolaşırdın."

Nasıl bir danstı bu?

"Evet, bana saygı duymana gerçekten sevindim," dedi büyük bir ciddiyetle. Ben az önceki lafları öylesine dememiştim ama gerçekten barda çalıştığını bilmiyordum. "Bazen çağrıldığımda gidiyorum. Beni izlemeni isterdim. Belki Makedonya'ya döndüğümde olur. Ne dersin?"

Kaşlarım havaya kalktığında konuşmayı yeni öğreniyormuş gibi, "İzlemek?" dedim. "Dans? Çağrılmak?" Aklıma türlü türlü senaryolar gelirken yoğun bir sıcaklık tenimi kapladı. "Bu nasıl bir dansmış? Sıcak mı oldu burası?" Oturduğum yerden kalktım ve odanın kapısını açtım. Pencereye doğru yöneldim, kolu indirsem de açılmamıştı. Dans diyordu. Dans. Eğlence mekânı. Bir sürü sarhoş insan. Benim Balkan Kızı'm. Dans. "Niye açılmıyor bu sikik pencere?"

"Sanırım şuradaki kilide basman gerekiyor." Tiz çıkan sesiyle önce ona, daha sonra işaret ettiği yere baktım. Evler müstakil olduğu için her pencerede koruma bulunuyordu.

"Evde kalmaya kalmaya unutmuşum," dediğimde güvenlik kilidini kapatıp camı açtım. *Es, Allah'ın belası rüzgâr, es. Yanıyorum burada. Dans diyor!* Sakin durmaya çalıştım. "Neyse. Ne dansıymış bakayım bu? Nasıl bir dansmış? Umarım folklordur."

Aynen, andaval. Kesin folklordur.

"Direk dansı."

Yok canım, folklordur. Senin kurban olduğum dilin sürçmüştür. Değil mi?

O bunu söylemedi, ben de bunu duymadım.

"Bu söylediğin şeyin tek bir anlamı var, değil mi? Direk ve dans. Bana farklı bir dilde, anlamı bambaşka olan bir şey söylemedin yani. Rumence falan konuşmuş olabilir misin? Belki oradaki anlamı yöresel danstır." Sıcaktan olsa gerek beynim çalışmayı bırakmış, bazı düşünceler beni terletmişti.

Bana boş gözlerle baktı.

"Barda ne olmasını bekliyorsun? Ayrıca dalga geçmeyi bırak!"

Dalga mı? Ne dalgası? Hiç de dalga geçmiyordum. Sudan çıkan balık gibi kıvrandığım doğruydu fakat o da sinirdendi. Yanıma doğru geldiğinde, ayaklarımın üstüne çıkıp parmak uçlarında yükseldi. Yanağıma şefkat dolu bir öpücük bıraktı.

"Yine de geçmişime saygı duyduğun için teşekkür ederim. Eski sevgilim bu konuda hiç anlayışlı olmadığı için benden ayrılmıştı." Gözümün seğirdiğini hissettim. Üstelik bu tekrarlanıp durdu. "Beni her geçen gün şaşırtıyorsun, Ulu *ljubov moja.*"

Eski sevgili...

Beni yanağımdan öpüp hem eski sevgilisinden hem de direk dansından bahsediyordu. Ayarlarım nasıl bozulmayacaktı ki? Bu kızın benimle zoru vardı.

"Bunlar Makedonya'dayken oldu, değil mi? Barda. Hangi bardı? Hangi yıllarda, Balkan Kızı? Hangi günler? Kaç kişi ulan, kaç kişi?" diye peş peşe sorular sorarak, derin bir nefes alıp verdim. Gözüm hâlâ seğiriyordu. "Oraya gidip de seni izleyenlerin gözünü oymadan nasıl duracağım ben? Reva mı şimdi bu yaptığın?"

"Sakin ol," dedi gözleri kısılırken. "Kıskanç bir adam değilmişsin gibi davranıyorsun ama basbayağı da öylesin! Mağara adamlarından bir farkın yok. Hiç öyle saygı duyarım ayaklarına da yatma. Yoksa çok daha kötüsünü yaparım!"

"Benim ayarlarımla oynama," dedim derin soluklar alırken. "Elbette sınırlarım var. Dans mı etmek istiyorsun? Et. Buna kimse karışamaz. Ama benim sevdiğim kadına bakmaya cesaret mi edecekler? Adamın gözünü oyarım ben. Gavat olmadığım için özür dilemeyeceğim."

Yeşil gözleri bir ışık gibi parladı. Tavrı söylediklerimi sorgulatırken hayretle, "Sevdiğim kadın mı?" dedi.

Açmış olduğum pencereyi kapadım.

"Lafın gelişi."

"Ha, lafın gelişi kıskandın yani? Üstelik söylediklerimin tek bir gerçeklik payı yokken, sadece kafanda hayal ederek kıskançlık yaptın!"

Ah, Balkan Kızı, ah. Demek ki elinden çok çekeceğim. En büyük sınavım olacaksın.

Konuyu değiştirmek adına, "Barış'ı çok yalnız bıraktık," dedim. "Ablam da kendine gelmek üzeredir. İçeriye geçelim." Çocuklar uyuduğu için bir süreliğine maskemi takmayacaktım.

"Başın sıkışınca ablanı hatırladın." Burun kıvırdı. "Beni gördüğün ilk andan itibaren içinden geldiği gibi konuşsaydın hiç bu durumda olmazdık!" Benden önce odadan çıkınca peşinden ilerledim.

Haklıydı ve diyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Barış," diye seslendi Balkan Kızı. "Papatya çayı kaynadı mı?" Barış mutfaktan çıktığı sırada bakışları ikimizin arasında gidip geldi.

"Çay oldu, ben bir bardak içtim bile. Böyle sinirlerim nasıl gevşedi, anlatamam!"

Kinayeli çıkan sesiyle gülerek konuşmuştu Barış.

Balkan Kızı sıkıntıyla, "Umarım birilerini de sakinleştirir," dedi.

Zil çalınca hepimizin bakışları kapıya doğru döndü. Barış kapıya en yakın olduğu için, "Ben bakıyorum," diyerek ilerledi.

"Günaydıuın," diyen ses içeriye doldu. "Sabah neşeniz geldi!"

Barış'ın bakışları arkaya doğru kaydı ve bana kötü bir ifadeyle baktı. Tekrar önüne döndüğünde büyük bir sahtelikle, "Hoş geldin, Dilara," dedi. "Çay mı getirmiştin?"

"Evet," dedi Dilara. Sesi cıvıl cıvıldı. Bu kızdaki enerjiyi hiçbir zaman anlamıyordum. "Umay abla çayın olmadığını söyledi. Barut çaysız kahvaltı yapmaz diye kendi ellerimle demledim, termosa koyup getirdim. O yüzden biraz geç kaldım, umarım başlamamışsınızdır."

Bakışlarımı Balkan Kızı'na çevirdiğimde, içeriye dolan sesin varlığıyla gerildiğini görebiliyordum.

"Barut bir de ekmeksiz kahvaltı yapmaz. Sana zahmet ekmek de alıp gelir misin?" diye sordu Barış. Yüksek ihtimalle evin içindeki olayları görmemesi için onu göndermeye çalışıyordu fakat Dilara bana mısın demiyordu.

Balkan Kızı, Dilara içeriye girerse diye ablamın üstünü sanki uyuyormuş gibi örtmüştü. Ablam da tam o sırada kendine gelmeye başladı. Dikilmeyi bırakıp yanlarına gittim.

"Tabii," dedi Dilara belirsizlikle.

Barış tam kapıyı kapatmak üzereyken, "Ama şu köşedeki fırından değil, Barut üç sokak ötedeki fırından seviyor ekmeği," dedi.

"Ne farkı var ki? Ekmek, ekmektir işte." Dilara artık bir şeyler olduğunu fark ederek başını içeriye doğru uzattı. Ablamın yanına tam zamanında gelmiştim. Onu kamufle ederken Balkan Kızı da yanı başımda duruyordu.

"Öyle deme, güzelim. Normal fırından almak var, bir de Barut'un istediği yerden almak var." Barış ne yapması gerektiğini cidden iyi biliyordu. Kapıyı onun açmasına sevinmiştim.

Dilara bozulan sesini düzeltip, "Haklısın, ben gidip alayım o zaman," dedi. "Bensiz başlamayın sakın!"

Barış kapıyı hızlıca kapatıp yanımıza geldi. Balkan Kızı ablam için bir bardak papatya çayı getirmiş, içmesi için ona yardımcı oluyordu. Ablam yeni uyanmanın vermiş olduğu ifadeyle çayı sorun çıkarmadan içmiş, ağzının yanmasıyla hızlıca geri itmişti. Bardağı ellerinden aldım.

"Abla, neyin var?" diye sorup tam karşısındaki masaya oturdum. "Bir bayılmadığın kalmıştı diyeceğim ama onu da yapmışsın!"

Ablam doğru kelimeleri seçmeye çalışırken, "Sen..." dedi. "Sen ne yaptın, oğlum? Kırka merdiven dayadım ama bugün on yıl daha yaşlandım. Kalp var bende, bilmiyor musun?"

Barış, "Hepimizde var, abla," diyerek araya girdi. "Biraz abartmıyor musun? Kardeşin evleniyor diye mutlu olman lazım."

Ablam ellerini başına koyup, "Bak, ne güzel unutmuştum!" dedi. "Ben de başımın çatlama nedenini anlamaya çalışıyorum!"

"Yıllardır evlenmemi bekliyorsun," dedim ifadesiz bir sesle. "Artık zamanı geldi de geçiyor bile. Her gün akranlarımın on yaşında çocuğu var diye kafamı siktin. Şimdi düğün hazırlıklarına başlaman gereken yerde kaynanalık yapıyorsun."

"Oğlum, evlenmeni istiyordum da böyle mi istiyordum ben?" diye cırladı. "Terliği elime aldırma şimdi! Kızı pat diye evine almışsın. Ne örf ne âdet biliyorsun! Kafana göre iş yapıp kimseye danışmıyorsun. Bir de parmağına annemin yüzüğünü takıp karşımıza çıkarıyorsun!"

"Bana bu yüzüğü sen vermemişsin gibi konuşma sakın," dedim. Balkan Kızı, parmağındaki yüzükle oynamaya başladı. Hiçbir şey istediğim gibi iler-

lemiyordu. O yüzüğü bu şekilde takmamalıydı. "Günün birinde sevdiğim kadına takmamı isteyen kimdi?"

"Kendin de söylüyorsun. Sevdiğin kadına dedim!"

"Kime taktıysam saygı duymak zorundasın!" Elimdeki bardağı masaya bıraktım. "Karşıma geçtin, deli gibi göğsüme vurup burası dedin," derken elimle göğsüme vurdum. "Burası kimi istiyorsa yüzüğü ona takmam gerektiğini söyledin. Ben bu yüzüğü sadece ama sadece bu kadına takacağım!"

"Tek istediğim, ailemizden birinin mutlu bir yuvasının olması. Bunu ne annemde gördüm ne kendimde. Ülkü küçük. O evlenene kadar ölür müyüm yoksa kalır mıyım, bilmiyorum fakat bari senin mutlu bir evlilik yaptığını göreyim istiyorum. Allah'ım, çok mu şey istiyorum?" diyerek kendini harap etmeye başladı. Şu kadınların olur olmaz yerlerde kendilerini paralamalarına hayrandım.

Balkan Kızı bağrışmalardan dolayı iki çocuğu da teker teker kucaklayıp yatak odasına taşımıştı. Onları yatırıp geri geldiğinde ise kapının eşiğinden tekrar içeriye girmeye çekindi. "Orada durma, buraya gel," dediğimde koltuğa geçip oturdum. Elimle yanıma oturmasını işaret ettim.

Balkan Kızı bakışlarını kaldırmadan, "Aile konuşmanızı bölmek istemiyorum," dedi.

"Aileden biri olarak sen de bu konuşmaya dâhilsin. Benim olduğum her yerde sen de olacaksın," dedim net bir dille.

Ablamın ne düşündüğü umurumda değildi. Mağara adamıydım fakat yine de onun tasvip etmediği bir kadınla beraber olsam da bunu kabullenmek, saygı duymak zorundaydı. Gerisi beraber olmak istediğim kadınla benim aramdaydı. Başka kimseyi ilgilendirmezdi.

Gelmek istemediğini belli eden bir tonla, "Ulu," dedi Balkan Kızı.

"Otur, lütfen," derken itiraz istemeyen bir şekilde ona baktım.

Küçük adımlarla yanıma geldiğinde hırkamı giydiği gözümden kaçmamıştı. Yanıma oturduğunda, tam karşısında duran ablamla göz göze geldi. İkili kısa bir süre bakıştıktan sonra sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Ben gitsem iyi olacak," diye mırıldandı Balkan Kızı.

"Kim rahatsızsa o gidebilir ama sen gitmeyeceksin," deyip parmaklarını kavradım. El ele tutuşarak gitmesini engelledim. "Buna izin verirsem adam değilim."

Ablam tavrımda ciddi olduğumu anlayınca, "Kimseden rahatsız olduğum yok! Almayım ayağımın altına, Barut Ulu!" dedi.

"Umay abla..." diye fısıldadı Balkan Kızı. Gözleri dolu doluydu. Elimi ona destek olmak istercesine daha çok sıktım. "Eğer bir gün senin öğrencin olursam bana öğreteceğin ilk şey aşk olacaktı. Çünkü sen aşk denen o duyguyu tatmıştın ve nasıl bir his olduğunu biliyordun. Bana öğretecek, doğru adamı seçmem konusunda yardımcı olacaktın. Ne sen öğretmen olabildin ne de ben öğrencin."

Ablam başını hafifçe yana çevirdi. Önce bana, daha sonra yanımdaki kadına baktığında, "Sen bunu nereden biliyorsun?" dedi. Bakışları tekrar beni buldu. "Sen mi anlattın?"

Kafamı iki yana salladım. Balkan Kızı elimi yavaşça bıraktı. Avucumun içinde onun sıcaklığı kaldı. Ne yapacağını merak ediyordum. Oturduğu yerden kalktı ve ablamın yanına geçip kollarını sıkıca ona doladı. Ablam hiçbir tepki vermezken garipseyen bakışlarını Barış'a çevirdi.

Balkan Kızı ağlamamak için zor duruyormuş gibi titrek bir sesle, "Beni neden hatırlamadın?" diye sordu. "Çok mu değişmişim? Gözlüğüm ve diş tellerim yok diye mi hatırlayamadın? Boyum kısacık olmadığı için mi? Ya da sessiz kalıp seni sorulara boğmadığım için mi?" Geriye doğru çekildiğinde gözünden bir damla yaş süzüldü. Onun ağlamasına dayanamıyordum. "Umay abla, beni hiç mi hatırlamıyorsun?"

Ablam hayretle bakarak, "Talia," dedi. Kelimeler boğazında düğüm olmuş gibiydi. "Talia, bu gerçekten sen olamazsın."

Balkan Kızı yanağından süzülen damlayı elinin tersiyle silip, "Benim," dedi. "Ama sen bana Tulu derdin. Unuttun mu beni, Umay abla?"

Ablam kollarının arasında duran kıza şaşkınlıkla bakıp, "Barut, ne diyor bu kız?" diye sordu. Onu daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Karşısındaki kadının, yıllar önce bu topraklardan gitmiş o küçük kız olduğunu anlamamıştım.

"Maria teyzeyle Ayhan amcanın kızı," dedim ifadesiz bir tonla. "Balkanlar'dan geldi. Yıllar sonra doğduğu topraklara geri döndü."

Balkan Kızı hafif bir kızgınlıkla, "Beni hatırla ve bana nefret dolu bakışlarla bakma artık," dedi. "Küçükken baktığın gibi bak, Umay abla."

"Sen yıllar sonra ülkene geri mi döndün? Bundan benim nasıl haberim olmaz?" diye söylendi. Ablam eline ne ara aldığını bilmediğim terliği bana son hızla fırlattı. Reflekslerim sayesinde kurtulurken terliğin isabet etmemesiyle daha çok sinirlenmişti. "Boyun posun devrilsin senin! Bana Talia'nın geldiğini nasıl söylemezsin! Allah'ın cezası seni!"

"Akşam geldiğinde neler olduğunu anlatacaktım," dedim. Ara vermeden söyleniyordu, beni duyduğundan emin bile değildim. "Eve erken geleceğini söylemedin ki. Her şey çok ani gelişti."

Ablam yaşadığı şoku atlatacak gibi değildi. "Gözlerime inanamıyorum," dedi. "Barış, çimdikle beni!" Barış, ablamın lafını hiç ikiletmeden, uzanıp kolunu sıktı. "Ah, ne yapıyorsun, oğlum?" diyerek çığlık atan ablam kolunu sıvazladı.

"Abla, çimdikle dedin ya!" dedi Barış.

Ablam kötü kötü bakıp, "Kolumu koparmanı söylemedim ama," dedi. "Te Allah'ım, ya!"

Barış bana bakıp, "Sıkmadım bile, lan," dedi. "Bir daha dediğini yaparsam iki olsun!"

"Ülkü'yle ablamın canı çok tatlı," dedim. "Rüzgâr esse bile hemen ağlar onlar, bilmiyor musun?"

Ablam sinirle, "Sen suçlusun, hiç konuşma!" dedi. "Hem bana ateş parçası diyerek bambaşka bir insandan bahsediyorsun hem de bu kızın ülkesine geri döndüğünü söylemiyorsun!"

Balkan Kızı nahif sesiyle araya girip, "Olaylar ani gelişti," dedi. "Buraya gelmem planlı değildi. O yüzden haber verememiştir."

Ablam onun konuşmasıyla yüzündeki ifadeyi yumuşattı. Kollarını ona dolayarak, "Minik Tulu," dedi.

"Bunu söylemene hiç bu kadar sevineceğimi düşünmemiştim."

Balkan Kızı gülümsemeye başlamıştı. Belki günler sonra ilk kez bu kadar içten gülümsüyordu.

"Artık minik değilsin. Ama hâlâ Tulu'sun. Nasıl bu kadar büyüdün? Kocaman kadın olmuşsun!" dedi. Ablam onu baştan aşağıya süzdükten sonra kendi kulağını çekip sonra Barış'ın kafasına vurdu.

"Bana hep büyüyünce ateş parçası olacağımı söylüyordun. Olmuş muyum?" diye sordu Balkan Kızı.

"Çok güzel bir kadın olmuşsun," dediğinde ona bir kere daha sarıldı. Gözlerinden yaşlar akarken yine de onu kendinden ayırmadı. "Keşke annem de görseydi seni. Baldan tatlı kızım diye sayıklardı."

Gözlerimi kapadım.

"Abla, başlama yine."

"Nasıl başlamayayım, Barut?" dedi kızarcasına. "Annem, buralardan göçmesin diye onun için ne kadar çabalamıştı. Evlatlık bile almaya çalışmıştı

onu." Yüreğime koca bir ağırlık çöktü. "Eğer o burada yaşasaydı her şey daha farklı olabilirdi. Onun nasıl büyüdüğünü bilmeden geçti yıllar."

"Sonuç olarak buradayım. Ben de sizleri hep merak ederek büyüdüm ama sonunda geri geldim," dedi Balkan Kızı. Ablamın yanağından süzülen yaşları sildikçe ablam daha çok ağlıyordu. "Önemli olan da bu değil mi?"

"Seni böyle karşıladığım için çok mahcubum. Keşke en başından bilseydim kim olduğunu." Ablam elini tutup şefkatle öptü. "Bir daha gitmene izin vermeyeceğim, Tulu."

Balkan Kızı dudağını ısırdı.

"Ben temelli gelmedim."

Ablam kaşlarını çatarak, "Ne demek temelli gelmedin?" dedi.

"Ben buraya Barut Ulu için geldim." Bana doğru kaçamak bir bakış attı. "Biz bir süredir beraberiz ve..."

Lafının devamını ben getirip, "Evleneceğiz," dedim. Bakışlarım, ne kadar kararlı olduğumu doğrular nitelikteydi. "Makedonya'dayken sözlenmiştik. Buraya da nikâh işlemleri için geldi. Kendisi benim karım olacak."

"Kalbime inecek şimdi," dedi ablam olayları anlamaya çalışırken. "Bir dakika! Yoksa sen bundan haftalar önce onun için mi Balkanlar'a gitmiştin? En başından beri sevdiğin kadın, aslında bizim küçük Tulu'muz muydu?"

"Öyle de denilebilir."

"İşlerin aceleye gelmesini ve böyle apar topar olmasını biz de istemedik," diyerek açıkladı Balkan Kızı. "Sizlere daha önce söylemek isterdik fakat..."

"Fakat?"

Ablamın konuşmasıyla Balkan Kızı gerçek bir hissiyatla, "Dayım ilişkimize onay vermiyor," dedi. "Hem de buna şiddetli karşı. Barut'la sevgili olduğumu öğrendiğinden beri üstümüze karabasan gibi çöktü. Dayım onu yıldırmak için çok şey yaptı fakat Barut hiç pes etmedi. Dediğim gibi işte, biz bir süredir beraberiz. Aslında bizim için hiçbir şey yeni değildi. Sadece size yeni söyledik."

Ablamın bakışları beni buldu. "Aslında telefonda bahsettiğin çoğu şey doğruydu ama sırf beni sinir etmek için araya yalan dolan şeyler ekledin!" Diğer terliği de fırlattığında, başımı yana çevirip ondan da kurtuldum. "Neden bana daha önce söylemedin, Barut!"

Evleneceğimi ben de yeni öğrendim abla, sana nasıl söyleyeyim?

Tekrar Balkan Kızı'na dönüp, "Dayın neden karşı?" diye sordu.

"Bir Türk'le evlenmemi istemiyor," dedi Balkan Kızı.

"Gülüm, sen burada doğdun," dedi ablam sıkıntıyla. "Baban bir Türk askeriydi. Annen de vatandaşlık almıştı diye hatırlıyorum. Tüm bunlara rağmen dayın nasıl istemez?"

"Küçükken yaşadığımız olaylardan dolayı bu ülkeye de ülkenin vatandaşlarına da nefret duyuyor." Balkan Kızı dudaklarını üzüntüyle büzdü. "Beni bir Türk olarak görmüyor aslında. Sadece Makedonyalı olduğumu savunup oradan biriyle evlenmemi istiyor. Bizim evlenmemize de karşı."

"Yarı Makedonyalı, yarı Türk!" dedi ablam. "Kimse senden diğer milletini bırakmanı isteyemez ki. Dayının aklına uymadığına çok sevindim. Küçükken de olduğun gibi çok akıllısın."

Balkan Kızı bakışlarını yere eğip, "Dayım bu konuda net," dedi. "Ayrılmamız için çok şey yaptı, yapacak da."

"Biz de Türkiye'ye gelip bizi evlendirse evlendirse Umay ablam evlendirir dedik ve buraya geldik." Oturduğum yerden kalkarak, ablamın diğer yanına geçip oturdum. "Ben ona çok geç kaldım abla. Kaybetmeye niyetim yok. Dayısının peşimize düşmesi de an meselesi. Daha fazla geç kalmadan onunla nikâhlanmak istiyorum. Ya bize destek olursun ya da yolumuzdan çekilirsin. Ne olursa olsun ben bu kadınla evleneceğim."

Ablam yüzünü tamamen bana döndürdüğünde elini yanağıma yerleştirdi. "Nasıl da sevdalı bakıyorsun öyle," dedi sevinçle. "İlk kez seni bir kadına böyle bakarken görüyorum."

Abla, ne olur, sus. Anlayacaklar diye ödüm kopuyor.

"Yıllardır hep bu anı bekledim," dediğinde elini yanağımdan çekmedi. "Kiminle evleneceğini hep merak ettim. Bu kız küçükken seninle evleneceğini söyleyip dururdu. Bak, istedikten sonra her şey oluyormuş. İstedi ve elde etti." İkimizi de anne şefkatiyle kolunun altına aldı. "Benim adım Umay. En kısa zamanda evlenmeniz için her şeyi yapacağım," diye ekledi. "Yaşadığım şoku hâlâ atlatabilmiş değilim ama söylemek istediklerim var. İkiniz adına da çok mutlu oldum. Allah'a çok dua ettim ve görüyorum ki en güzel şekilde karşılığını almışım. Kader sizi tekrar bir araya getirmiş. Hem de en güzel hâlinizle."

"Boratavlara gelin geliyor," dedi Barış keyifle. "Artık beşi bir yerdeni hazırlarsın, Umay abla. En büyük takıyı senden bekliyorum. Yıllardır beklediğine değsin."

Ablam gülerken, "Barut belki evlenir diye her yıl bir altın ala ala kuyumcu dükkânı açacak kadar takımız oldu," dedi. Bizi bırakıp Barış'ın yanına gitti ve ona arkasından sarılarak kollarını boynuna doladı. "Seni unuttuğumu sanma

sakın. Seni Barut'tan önce everecektim ama bizimki bizden gizli işler çevirmiş."

Barış yan bir bakış attı.

"Senden gizlemiş, Umaycığım. Ben yıllardır biliyordum."

Ablamın bakışları aniden bizi buldu. "Yıllardır mı?" dedi.

"Sen bu kardeşinin ne kadar çapkın olduğunu bilmiyorsun tabii," dedi Barış. Uzanıp ablamın kulağına sadece onun duyacağı şekilde bir şeyler söyledi.

Ablam duyduklarıyla önce dudaklarını araladı. Sonra kaşlarını çattı ve son olarak da gülmeye başladı. *Ne diyordu ki bu dingil?*

Kapı çalınca, boş olduğum için kalkıp ben açtım. Karşımdaki Dilara sevinçle bana bakıyordu. "İzne ayrılmana çok sevindim, Barut," dedi. "Umarım sen de beni özlemişsindir."

"Ya, ne demezsin."

İçeriye girmeden önce bana sarıldı. Kendi kendine hoş geldin demiş ve sanki davet etmişim gibi de içeriye girmişti. Elime de bir poşet ekmek tutuşturmuştu.

"Sen mutfağa geç, Dilara," diye seslendi ablam. "Biz de şimdi geliyoruz." Dilara'yı salondan âdeta kovalarcasına çıkardı. Dilara hiçbir şey anlamamış bir hâlde mutfağın yolunu tutarken poşeti ona geri vermeyi ihmal etmemiştim.

"Kardeşin nerede, Tulu? Buraya tek gelmiş olamazsın," diye sordu ablam. "Aklıma kötü şeyler getirmek istemiyorum."

"Kardeşim henüz reşit değil. Dayımla birlikte kalıyor. O yüzden benimle gelemedi." Ablam huzursuz olduğuna dair bir bakış attı. Sanki hissetmişti. "Dayım beni onunla tehdit edip duruyor. Bir an önce evlenip kardeşimi de yanıma almak istiyorum. Aslında evlenmek için acele etme nedenimiz de bu."

Bu kız yalan söyleyip olayları birbirine bağlamayı nasıl başarıyordu böyle?

Ablam, "Ah, güzelim," diyerek Balkan Kızı'na tekrar sarıldı. "Onsuz mu evleneceksin? Hiç merak etme. Kardeşin yanında olmazsa ben varım, Ülkü var, Barış var."

Balkan Kızı kırgın bir sesle, "Buraya gelene kadar aslında ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim," dedi. "Âkif Cesur Beton dışında kimsem yokmuş. Hiç kimsem kalmamış."

Ablam yavaşça yutkunup gerildi.

"Onunla görüştün mü?"

"Barut geleceğimi söyleyince bizi havalimanında karşıladı. Beni gördüğü için çok mutluydu fakat Barut için aynı şeyi söyleyemem."

"Cesur seni kimseye yâr etmez," dediğinde kara kara düşünmeye başladı. "Ölür, yine de evlendirmez seni. Manevi babandı o senin."

"Desene abla, işimiz var," dedi Barış. "Bana eğlence çıktı ama Barut için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Ben varım yanınızda. Yalnız değilsiniz ki. Benim kardeşime kız vermeyen kimmiş?" dedi ablam uzaklara doğru dalarak. Sesi özlem doluydu. "Çıksın karşıma da göreyim."

Dilara kapıda belirip duvara yaslandı ve bize merakla baktı. "Kahvaltı değil de akşam yemeği mi yesek?" diye sordu. "Bayağı geç oldu. Her şey de soğudu. Ne konuşuyorsunuz böyle?"

Ablam oturduğu yerden kalkıp bizim de hareketlenmemizi işaret etti. "Hadi, herkes kahvaltıya," dedi. "Şöyle güzel bir kahvaltı yapalım. Sizin mutluluğunuza ortak olalım."

Dilara yanımıza geldi. Bakışlarını kızıl saçlardan ayırmıyordu. "Seninle tanışamadık," dedi elini uzatırken. "Ben Dilara, Barut'la aynı sitede oturuyoruz. Komşu sayılırız."

Balkan Kızı, saygısızlık etmemek adına ona uzatılan eli tuttu. "Ben de Talia," dedi. "Memnun oldum."

"Ben daha çok memnun oldum, Talia," diyerek gülümsedi Dilara.

Dilara ve Balkan Kızı birbirlerine çok sevecen olmayan bir şekilde bakıyordu. Kızıl civcive tutması için elimi uzattım. Dilara, elimi tutan Balkan Kızı'nı izlerken bu durumdan hiç hoşlanmamış gibiydi.

Tam yanından geçmek üzereyken, "Umarım, elini tutan kız da biliyordur," dedi Dilara.

"Neyi?" diye sordum.

Dilara'nın gözleri yırtıcı bir kartal edasıyla kısılırken, "Geçmişimizi Barut," dedi. "Geçmişimizi."

Bir kibrit yak...

Geçmişimizi unutmamalıyız ama onun esiri de asla olmamalıyız.

Avuçlarımın arasındaki narin el buz gibi soğuktu. Balkan Kızı, parmaklarımı kavrayan elini yavaşça serbest bıraktı. Fakat elini kavradığım ve bırakmayı düşünmediğim için elleri tamamen ellerimden ayrılamadı. Bir an için geçmişin bağları gibi fiziksel bir bağ hissettik birbirimize.

Dilara'nın ağzından dökülen beklenmedik kelimeler beni de şaşırtmıştı. Kaşlarım havalandığında ona üstten bir bakış attım. Sert bir tonla, "Söylesene Dilara," dedim. "Hangi geçmişten bahsediyorsun?"

Bakışları ikimizin arasında gidip geldikten sonra masumca gülümsedi. "Hiç," diyerek geçiştirdi. "Ne olabilir ki? Sonuç olarak geçmişte kaldı. Bence tat kaçırmaya gerek yok."

Dişlerimi sıkmaktan çenem kasıldı. "Dilara," dedim sinirle. "Ortaya laf atıp sonra hiçbir şey dememiş gibi davranma."

Balkan Kızı araya girerek, "Dilara, demek ki insanları güldürmeyi seven bir insansın," dedi. "Tat kaçırabileceğini zannederkenki yüz ifaden bir hayli komikti de."

"Daha çok güldüreceğime emin olabilirsin, Talia. Komik hikâyelerimin olduğu doğru. Birçoğunun başrolü de Barut," dedi Dilara. "Hem kek yapmıştım. Bol çikolatalı. Yiyelim de ağzımız tatlansın."

Dilara bizi baş başa bırakıp yanımızdan uzaklaştı. Balkan Kızı onun gitmesiyle tamamen bana döndü. Elini tutmamdan hoşnut olmadığını belli ederek parmaklarını sertçe benden ayırdı. Hiç iyi olmayan ve korkmam gereken bir bakış atıp mutfağa doğru ilerledi.

Bu kız ateşli ateşli baktıktan sonra hep gidecek miydi böyle?

Ablam mutfaktaki masada kahvaltı yapmak istemediği için sofrayı balkona kurmuştu. Çocuklar uyuduğu için rahat rahat kahvaltı yapmak istiyordu. Ben de onlardan fırsat bularak maskemi takmamıştım. Uyandıklarında korkmamaları için takacaktım. Dilara yüzümdeki yarayı biliyordu. Onun yanında da takmama gerek yoktu. Yaram henüz tazeyken pansuman

yaptığı olmuştu. Geçmiş diye bahsettiği olay da zaten bu yarayla ilgiliydi. Bunun dışında, aramızda hiçbir şey olmamıştı.

Mutfakta derin düşüncelere dalmış bir hâldeydim. Dilara'nın az önceki tavrı hiç hoşuma gitmemişti. Kapıyı açar açmaz bana sarılmasını yanlış bulmamıştım. Çünkü yıllardır arkadaş, kardeş gibiydik. Fakat az önce bulunduğu ima, bütün yılları ve onu çöpe atmıştı.

"Herkes içeride oturuyor, sen neden gelmiyorsun?"

Nahif çıkan sesle ve eş zamanlı olarak belimde hissettiğim parmaklarla derin bir soluk aldım. Bu kız, dokunmadan konuşamıyor muydu benimle? Rahatsız olduğumdan değildi, sadece ona karşı kendimi tutmakta zorlanıyordum artık. Tek başımıza olsaydık şu an elimin arasında soymaya çalıştığım şey kesinlikle domates olmazdı.

"Şunları soyuyorum," derken ifadesizliğimi korudum. Yanağını sırtımda hissettim. Sanırım bana sarılmaya çalışıyordu fakat iri cüssemden dolayı kolları birleşmiyordu.

"Ablan hiçbir iş yapmadığını söylemişti."

"Dağda başımıza aşçı mı dikiyorlar? Her yemeğimizi kendimiz yapıyoruz. Benden soğutmaya çalıştığını söylemiştin. Bilerek demiştir."

Yanıma doğru gelip elimdekine baktı. Yüzünü buruşturduğunda, "O artık domateslikten çıktı," dedi. "Soyamıyorsun işte. Bırak, ben yaparım. Hem neden uğraşıyorsun ki? Masada domates var."

Hava güzel olduğu için artık geç bir saatte olan kahvaltımızı öğle yemeğine çevirmiştik. Domateslerin suyu çıkmış, artık menemen yapmalık kıvama gelmişti. Görev sırasında en çok tükettiğimiz şeylerden biri menemendi. Yamalı'yla İmam yemekleri çok güzel yapardı. "Domatesin mevsimi geçmiş. Yoksa soyardım," diyerek bahane ürettim.

Balkan Kızı alaycı bir bakış attı.

"Kesin."

Kabuklarını soyduğum domatesleri gelişigüzel doğradım ve dolaptan aldığım beyaz tabağa dizdim. Yanımda bana merakla bakan kadına bir dilim domates uzattım. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, dudaklarını aralayıp sulu domatesi afiyetle yedi. "Balkona geç, ellerimi yıkayıp geliyorum," diyerek direktif verdiğimde başını salladı ve ilerledi.

Tam bir kızıl civcivdi.

Tabağı alıp, daha fazla oyalanmadan herkesin oturduğu masaya geçtim. Dilara'nın direkt olarak bana baktığını hissetsem de ona bakmadım. İkimizin

arasında garip bir durum oluşmuştu. Ablam Dilara'yı Barış'la kendi arasına almış, beni de Balkan Kızı'yla yan yana oturtmuştu.

"Hastanede olmayı seviyorum," dedi Dilara. Neden bahsettiklerini bilmediğim için onlara katılmayıp sessizce kahvaltıya başladım. Çocuklar uyanmadan yesem iyi olacaktı. Maskesiz durduğum zaman dilimi kısıtlıydı.

"Hemşireymişsin," dedi Balkan Kızı.

"Evet, sen?" diye sordu Dilara.

"Tıp fakültesi mezunuyum ama mesleğime henüz resmî olarak başlayamadım."

Hüzünlü gözüküyordu. Kafasını bu konuya taktığı belliydi. O kadar yıl okuyup atanamaması umursanmayacak bir olay değildi elbette.

"Uluslararası yardım örgütlerinde çalıştığını es mi geçeceksin?" diye sorduğumda ona bakarak konuştum. Onu yıllar sonra ilk kez gördüğüm yer orasıydı. Burada görev aldığı için beni tedavi eden kişilerden biri olmuştu.

Çatalına batırdığı peyniri ağzına götürdü. "O sadece gönüllü olarak yaptığım bir şeydi," dedi. Sanırım atanamadığı için kendini doktor olarak görmüyordu. Onun hakkında her şeyi bilmek, ne konuda destek istiyorsa yardımcı olmak istiyordum.

"Bu yine de başarılı bir doktor olduğun gerçeğini değiştirmiyor," derken ona göz kırptım. Bu durum hoşuna giderken saklayamadığı gülümsemesiyle başını eğdi.

Dilara'nın kaşları havalandı. "Doktorsun demek." Sesinde bariz bir şaşkınlık bulunuyordu. Doktor olduğunu beklemediği belliydi.

"Anne tarafımda neredeyse herkes tıp okumuş. Ben de başka bir meslek düşünemezdim," diyerek yanıtladı Balkan Kızı.

Az önce getirmiş olduğum tabak Balkan Kızı'na uzak kaldığı için yerini değiştirmek adına uzandım. Tabağın yerini değiştirmemle Dilara hızlıca lafa atlayıp, "Benim için mi doğramıştın?" dedi. "Domatesi kabuklu yemediğimi unutmamışsın, Barut."

"Aslında sözlüm için yapmıştım," derken tabağı tam olarak Balkan Kızı'nın önüne bıraktım. "O hiçbir şeyi kabuklu yemiyor."

Yeşil gözlerini üzerimde hissettiğimde, yerinde heyecanla kıpırdandı. Bana, bunu nereden bildiğimi sorar gibi bakıyordu. Karargâhta, onunla kahvaltı yaptığımız birkaç sabah, birçok şeyi kabuksuz yemeye çalıştığını fark etmiştim.

Elimi beline koyup onu yavaşça kendime çektim.

"Tabağına koyduğum her şeyi yiyeceksin, itiraz istemiyorum. Dünden beri pek bir şey yemedin."

"İştahım yok," diye mırıldandı Balkan Kızı.

Ona doğru yaklaştım. Kulağına doğru kısık bir sesle, "Ben iştahını yerine getireceğim," dedim. "Hadi, ye."

Dilara üstünden atamadığı şaşkınlıkla, "Talia, senin sözlün mü?" diye sordu. "Ne ara sözlendiniz?"

Kahvaltılıklardan ikimizin tabağına da koyarken, "Evet," dedim sakince. "Kendi aramızda sözlendik. Çok yakında da aile arasında bir nişan olacak. Müsait olursan seni de bekleriz."

Dilara aniden düşüncelere dalıp, "Bundan haberim yoktu," dedi.

"Neden olsun ki?" diye sorarken ters bir bakış attım. "Sürekli konuştuğumuz mu var, Dilara?"

"Keşke konuşsaydık. En azından ne durumda olduğunu bilirdim," diyerek karşılık verdi. "Barış da hiçbir şey demedi."

"Artık biliyorsun, Dilara," dedim ifadesiz bir şekilde. "Artık biliyorsun."

Dilara bakışlarını Balkan Kızı'na çevirdi. Merakla, "Peki, nasıl tanıştınız?" diye sordu. "Bildiğim kadarıyla Barut mesleğine oldukça bağlı. Bu ilişki için çok çabalamış olman gerekiyor, Talia."

Neden bu kadar çok soru soruyordu? Ne yapmak istiyordu bu?

"Aslında onun hiçbir şey yapmasına gerek kalmadı," dediğimde gerildiğini hissettim ve konuşmasına izin vermedim. "Operasyonda ağır yara aldıktan sonra ilk gözümü açtığımda, karşımda bir melek olduğunu sanmıştım." Bakışlarımı yeşil gözlere çevirip, gözlerinin içine baka baka mırıldandım. "Meğer o melek, bir Balkan kızıymış."

Dilara buna daha şok şaşırmış gibiydi. "Seni tedavi eden bir doktor muydu?" diye sordu.

"O zamanlar yalnızca intörndüm," dedi Balkan Kızı.

"İntörnsen bu ilişki yıllar önce başlamış olmalı," dedi Dilara. Kendince aramızdaki ilişkinin ne kadar süredir devam ettiğini hesaplamaya çalışıyordu.

"Öyle," diyerek mırıldandım. "Ben yaralı bir askerdim. O ise beni kurtaran bir melek. O olmasaydı şu an burada bile olmayabilirdim." Ona gerçekten minnettar bir şekilde baktım. Elini tekrar tuttuğumda bana karşı çıkmadı. Teni buz gibiydi. İnce de giyinmemişti ama buna rağmen üşüyor olmalıydı.

Dilara ne diyeceğini bilemiyormuş gibi, "Belki de seni kurtaran biri olduğu için ona yalnızca minnet duyuyorsundur," dedi.

Barış sessizliğini bozarak, "En azından aralarında bir duygu var, Dilara," dedi. "Hiçbir şey hissetmemekten iyidir."

"Öyle deme, Barış," dedi Dilara. "Aşk, birçok duyguyla karıştırılabilir."

"Ona sadece bir duygudan fazlasını hissettiğime eminim," dedim kararlı çıkan sesimle. "Şayet hiçbir şey hissetmeseydim bile bir gün mutlaka bir şeyler hissederdim. Öyle biri."

Ablam çay doldurmayı bırakıp, "Barut Ulu'nun onu çok sevdiği gözlerinden bile belli oluyor," dedi. "Ben ilk defa kardeşimin birine böyle baktığını görüyorum. Aşk bile demiyorum buna. Sanki aşk desem yazık olacak. Kızıl bir sevda."

"Daha doğru bir tanım olamazdı," dedi Barış gülerek. "Kara sevda falan hikâye. Bizimki kızıl bir sevdaya tutulmuş."

Dilara gülümsemek için kendini zorlayıp, "Barut'un da âşık olduğunu gördü bu gözler demek ki," dedi.

"Dilara," dedi Balkan Kızı. "Aşk dediğimiz kavram da böyle bir şey zaten. Boynunda kırık künyesini bile taşıtır insana. Çünkü bir şeyler hissetmişsindir ve bir daha başka kimseye böyle hissetmeyeceğini bilirsin. Belki de sen aşkı hoşlantıyla karıştırıyorsundur ve hoşlandığın herkesin de sana âşık olmasını bekliyorsundur."

"O zaman kestirip atabilir, değil mi?" diye sordu Dilara. Kaşlarımı çattım. "Diğer türlü neden olacakmış gibi davranır ki bir insan? Ya da onunla neden uyur?"

"Sen havadan bile nem kapan bir insansın, Dila," dedi Barış. "O yüzden karşındakini suçlamamak gerekir."

Balkan Kızı'nın azıcık olan iştahı, masada dönen muhabbetler yüzünden amamen kapanmıştı. "Hiçbir şey yemedin," dedim bütün dikkatimi ona verdiğimde. "İyi misin?"

Dilara yine lafa atlayıp, "Kekten yiyelim o hâlde," dedi. Masanın köşesine uzanıp hazırlamış olduğu keki tabaklara dağıttı.

Tabağıma koymak üzereyken, "Ben yemeyeceğim," dedim.

"Yersin diye yapmıştım. Görev sırasında bulunmaz böyle lezzetler," dedi Dilara. Yüzü düşmüştü.

"Tatlı sevmiyorum. Çikolatalı demiştin sanırım. Hiç aram yok," diyerek yalan söyledim. Yaptığı kekten yersem bambaşka şeyler düşünecekti.

"Ben alabilirim," dedi Balkan Kızı. Yiyeceğinden değildi de ilgiyi üstümden çekmek için istemiş gibiydi.

Ablam lafa atlayarak, "Tulu, istediğin başka bir şey varsa yapabilirim," dedi. "Hiçbir şey yemedin. Formdan düşme, gülüm. Hem önümüzde düğün var. Sana ayarladığım gelinlik için biraz kilo alman gerekebilir. Sen neredeyse sıfır bedensin."

"Hangi ara gelinlik ayarladın, abla?" Barış hepimizin sesi olurken kaşlarım havaya kalkmıştı. "Doğru söyle, hep bu anı mı bekliyordun yoksa?"

"Kafamda seçtim. Hem karışma sen, senlik işler değil," dedi ablam onu geçiştirircesine. Bakışlarını Balkan Kızı'na çevirdi. "Umarım, benim seçtiğim gelinliği giyersin, Tulu. Asla pişman olmayacaksın. Hatta çok seveceksin. Gerçekten."

Barış kafasını iki yana sallayıp, "Bizimki görümceliğe çabuk başladı," dedi.

Ablam büyük bir beklentiyle Balkan Kızı'na baktığında, üstünde baskı hissettiğine emindim.

"Abla, kendi istediğini giyse..."

"Sus, Barut!" dedi ablam yüksek çıkan sesiyle. "Aaa, kendi hayalimdeki gelinliği giydirecek değilim herhâlde. Sadece ona sürpriz olmasını istiyorum."

"Giymezsem her şey çok kötü olacakmış gibi," dedi Balkan Kızı.

"Ben varken hiçbir şey kötü olamaz. Her şeyin dört dörtlük ve mükemmel olması için şimdiden çalışmalara başlayacağım," dedi ablam. Çocuk gibi ellerini birbirine vurdu. "Boratav ailesinin ilk düğünü olacak."

Hızlıca karşı çıkarak, "Olmayacak abla," dedim. "Sadece nikâh. O da aile arasında."

Ablam ateş saçan gözlerle, "Sen kafayı mı yedin?" dedi. "Kaç tane akrabanın düğününe katıldığımı bile bilmiyorum. Herkese de altın taktık. Hepsinin geri gelmesi lazım!"

"Ülkü'nün düğününe gelirler. Hem Ülkü'ye takmaları daha doğru olur," dedim ilgisiz bir sesle. "Ben kimseyi istemiyorum. Sırf millet düğünümde yesin, içsin, oynasın diye kendimi yoramam."

"Bu konuda Barut'a katılıyorum," dedi Dilara. "Bir ton masraf. O parayla balayı için yurt dışına gitmek daha mantıklı."

Ablam onun aksine, "Ay, düğünlerini de yaparız yurt dışına da göndeririz," dedi. "Yeter ki evlensinler canım! Paramız mı yok? İstiyorlarsa ben onları en güzel yere gönderirim. Düğünlerini de ben yapacağım."

"İstemiyorum, abla."

"Ama payduşka..." İşittiğim sesle yanımdaki kadına baktım. "Aşkım, payduşka oynamayacak mısın?"

O nasıl *aşkım* demekti öyle? Aşkımdan sonrasını kulağım duymamıştı bile.

"Payduşka ne?" diye sordu Dilara.

"Balkan düğünlerinin olmazsa olmazıymış," dedi Barış. "Talia bana birkaç şey öğretti. Benim hoşuma gitti. Barut'un sağdıcı olarak oynamaya hazırım."

"Düğün yapmazsak oynayamazsınız ki," dedi Balkan Kızı.

Asılan suratını fark edince, "Nikâh sonrası en yakınlarımızla bir mekâna gideriz," dedim. "Oynamak isteyen de orada oynar."

Balkan Kızı bana yan bir bakış attı. Bu bakış hiç hayra alamet değildi.

Dilara gülerek, "Tanıdığım Barut hayatta oynamaz," dedi. "Nikâh masasında kös kös oturur."

Bu kız beni tanıdığını mı sanıyordu?

Ablam kesin bir dille, "İtiraz istemiyorum," dedi. "Bu düğün olacak. Boratavların ilk düğününü en güzel şekilde yapacağız." Ağzını açan olursa haşlayacak gibiydi. "Dilara, senin arkadaşının organizasyon şirketi vardı sanki. İşleri hızlandırmak için bize yardımcı olmanı isteriz."

Dilara isteksiz bir şekilde, "Evet," dedi. "İlgilenen arkadaşım var."

"Benimle içeriye gel de arkadaşınla bir konuşalım. Kaybedecek tek bir saniyemiz bile yok. Ay, daha elbise bakacağım," dedi ablam. Dilara'yı kolundan tuttuğu gibi içeriye götürdü.

"Bi kinidi Birit'i kitiliyirim."

Duyduğum sesle hızlıca Balkan Kızı'na döndüm. Öfkesinden önündeki peyniri bıçaklıyordu. Kızıl civciv diye boşuna demiyordum.

Barış aniden kahkahayı basıp, "Dilara'nın taklidini mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Tinidiğim Birit hiyitti iynimiz," diye devam etti.

Dilimi damağıma vurup onaylamayan bir ses çıkardım. "Kaç yaşında kızsın sen, hiç sana yakışıyor mu böyle şeyler?" derken kafamı iki yana salladım.

"Sen mümkünse ağzını açma!" dediğinde elindeki bıçağı bana doğrulttu. "Sen ne zaman ağzını açsan kızın gözleri parlıyor zaten!"

"Sen beni mi kıskanıyorsun?"

Ağzımdan çıkan kelimelere engel olamadım. Sadece sakinleşsin, kendini boş yere doldurmasın istiyordum.

Balkan Kızı, "Kıskançlık yapmamam için bir neden var mı?" diyerek soruma soruyla karşılık verdi. "Gözümün içine baka baka sana cilve yapıyor. Fark etmediğimi sanma!"

Barış kafası karışmış bir hâlde, "Sen kendini bu role fazla mı kaptırdın, Talia?" diye sordu. "Tamam, Umay abla inandı. Daha fazla zorlamayın isterseniz. Hem rol yapacağın kimse kalmadı masada."

Yeşil gözleri aniden karşısındaki adama döndü. Öfkesi bir sis gibi gözlerini kaplarken, "Rol yaptığımı kim söyledi ki Barış?" dedi Balkan Kızı. "Böyle bir şeyin rolü olabilir mi?"

Barış şaşırmıştı. "Ciddi ciddi Barut'u kıskanıyor musun yani?" Hafifçe uzanıp koluyla omzuna vurdu. Sır vermek istercesine, "Kız bana bak," dedi. "Yoksa sen de bunca zaman ona karşı boş değil miydin?"

"Sen de derken?" dedi Balkan Kızı. Hızını alamayıp bana döndü. "Sen bana karşı boş değilsen o ağzını neden bıçak açmıyor?" Elindeki kahvaltılık bıçağı bırakmaya niyeti yoktu.

"Sen hâlâ onu sevdiğini söylemedin mi?" diyerek araya girdi Barış.

Balkan Kızı, Barış'a bakarak, "Sana, beni sevdiğini mi söyledi?" dedi.

"Söylemedi." Barış, bakışlarımı fark edip lafına devam etti. "Söylemedi canım, ne hakla? Barış kim ki zaten."

"Hay, izne ayrılan kafamı sikeyim ben!" dediğimde oturduğum yerden öfkeyle kalktım. "Şimdi Yarbay Beton'u arıyorum ve beni olacak olan ilk göreve yazmasını söylüyorum. Acil tatbikat, eğitim, artık her ne varsa alsın beni. Alsın da sizin çenenizden kurtulayım. Ben göreve gideceğim. Ne hâliniz varsa görün!"

Barış gülmeden edemedi. "Bunun bir tane küçüklük videosu var," dedi. "*Ben askere gidecem, ben askere gidecem*, diye bağırıyor. Tam ona benzedi. Ben göreve gidecem. Ben göreve gidecem. Umay ablanın evine gitsek de bize izletse keşke." Onları balkonda bırakıp içeriye geçtim.

Ablamla Dilara bir süredir ortalıkta yoktu. Sesleri de gelmiyordu. Çocuklar en son yatak odasında yatıyordu fakat ablam onları salona getirmişti. Yeğenim Efe koltuktan düşmüş, yerde uyuyordu. Yanına gidip onu koltuğa yatırdım. Saçlarının üstünden öpüp örttüm. Pusette uyuyan yeğenimin yanına gidip onu da öptükten sonra yatak odamda bıraktığım maskeyi aldım. Şarjda duran telefonumla Yarbay Beton'a mesaj attım.

BUB

Komutanım, ne durumdasınız?
Bir gelişme var mı?

ACB

👎

BUB

Anladım, komutanım.

ACB

🤔?

Bu adam neden sadece emojilerle konuşuyordu? Düzgünce yazsa olmuyor muydu? Bir keresinde iki saat boyunca ne demek istediğini anlamaya çalışmıştım.

BUB

Gayet iyi. Sizi sorup duruyor. Bugün gelecek misiniz?

ACB

👎

BUB

Geleceğiniz zaman önden haber ederseniz iyi olur, komutanım.

ACB

😡? ? ? ?

BUB

Umay ablam bende kalıyor. Eğer karşılaşmak istemezseniz diye söylemek istedim.

ACB

👍

Bir kadının ağlama sesini duyduğum gibi telefonu bırakıp odadan çıktım. Ağlayan kişinin yanında, onu azarlayan başka biri de vardı. Sesler Barış'ın odasından geliyordu.

"Sus! Sakın ağlayarak kendini acındırma!"

Ablamın sesiydi bu.

Vakit kaybetmeden kapıyı açtım. "Ne konuşuyorsunuz?" diye sorduğumda, Dilara'yı yatağın kenarında, ablamı da onun yanı başında buldum.

Ablam yüz ifadesini değiştirip sevimli bir tavır takındı. "Hiç ablam," dedi sakin bir ses tonuyla. O sırada yeğenim, "Anneeee!" diye bağırdı. "Heh, ben oğluşuma bakayım. Oy, anası kurban olsun ona. Nasıl da sesleniyor."

Ablam ışık hızıyla odadan çıkınca, "Dilara, ne oldu?" diye sordum. Neler döndüğünü öğrenmek istiyordum. Elinin tersiyle yanağını sildi ve oturduğu yataktan kalktı. Gözleri kızarmıştı. "Sen ağladın mı?"

"Yok, ağlamadım. Ben lavaboya gideyim."

Başka bir şey sormama izin vermeden o da odadan çıktı. Anladığım bir şey varsa o da hiçbir sik anlamadığımdı.

Salona geri döndüğümde, "Dayıı!" diye bağıran Efe bacaklarıma yapıştı. "Öğretmenimle evlen, öğretmenimle evlen, öğretmenimle evlen."

"Dayıcığım, sizi bana bilerek mi gönderiyorlar?" dedim onu iterek. "Anan bir, sen iki. Ocağıma incir ağacı diktiniz."

"Peki, ne zaman olur?"

Bacağımı bırakmayan Efe'ye boş gözlerle baktım.

"Ne, ne zaman olur?"

"Ocağına incir ağacı dikmiş annem, ne zaman olur?"

Efe'yi kucağıma aldım ve bacaklarından tutup yere doğru sarkıttım.

"Biraz baş aşağı dur, beynine kan gitmiyor belli ki," dediğim sırada ablam bizi gördü. Yanında da Balkan Kızı vardı.

"Umay abla," diye mırıldandı Balkan Kızı. "Bütün gün ağladı bu bebek. Bir şeyi mi var?"

"Peri'yle tanıştırmadım seni," dediğinde kucağındaki bebeği yukarı doğru kaldırdı. "O kolik bir bebek. O yüzden durmadan atak geçiriyor. Biraz zor bir süreçten geçiyoruz ama bu da geçecek, değil mi anneciğim?"

Balkan Kızı bebeğe bakarak gülümsedi.

"Kaç çocuğun var?"

"Üç," diye yanıtladı ablam. "En büyükleri kız, ortanca erkek, bir de bu güzellik var işte."

Balkan Kızı meraklıydı. "Peki, Ülkü?" dedi. "O evli mi?"

Ablam kıkırdayıp, "Ülkü güzelliğinin ekmeğini yiyor, hiç evlenir mi?" dedi. "Hayatını yaşıyor."

"Dayı," dedi Efe.

"Söyle, dayım."

"Öğretmenimle evlenecek misin?" diye sordu. "Evlenin. Bir sürü çocuk yapın. Sonra hamile olduğu için okula gelmesin ve benim de notlarım yüz olsun!"

"Efe, hadi sen Barış Komutan'ın yanına git," dediğimde onu başımdan göndermeye çalıştım. "Öğretmeninle o evlenecekmiş. Onun öğretmenlere zaafı var."

Koşarak Barış'ın kucağına atladı ve tekerlekli sandalyeye onunla birlikte oturdu. Ablamla konuşan Balkan Kızı'nı izlemeye daldığım sırada, dakikalar sonra Efe'nin sesi beni kendime getirdi. "Anneee!" diye bağırdı. Bu çocuk küçükken megafon yutmuş olmalıydı çünkü bu sesin başka açıklaması olamazdı. "Barış Komutan'a bir şey söyle. *Minecraft* açmıyor bana!"

Ablam kızgınlıkla, "*Minecraft* mı?" dedi. "Sen ödevlerini yaptın mı? Şu an saat kaç, oğlum? Daha serbest zamanın başlamadı!"

"Barış Komutan dedi ki sende biraz salaklık var. O yüzden ödevlerini ben yapayım. Ben de kabul ettim. Artık serbest zamandayım."

"Barış!" dedi ablam.

Barış, Efe'ye sinirle bakıp, "Abla, ben öyle bir şey der miyim sence?" dedi. "Siz bu çocukla nasıl baş ediyorsunuz? Bir tane de değil ki! Hele bir tanesi daha kundakta, altına sıçıyor!"

Ablam büyük bir keyifle, "Daha durun," dedi. "Ben bu çocukları size emanet edip gelinimle düğün için alışverişe gideceğim. Şimdiden alışmaya bakın." Ablam düğün alışverişi hayali kuruyordu lakin Balkan Kızı her yere gidemezdi.

Dilara lavabodan çıkıp, kapı girişinden bize bakarak, "Ben çıkıyorum," dedi. "Kahvaltı güzeldi. Beni ağırladığınız için teşekkürler." Diğerlerine fırsat vermeden ayağa kalktım.

"Ben geçireyim seni," dediğim an Balkan Kızı'nın bakışları değişti. Hâlbuki geçirme bahanesiyle Dilara'nın derdinin ne olduğunu öğrenecektim. Balkan Kızı'nın yanlış anlamasını gerektirecek hiçbir durum yoktu.

Barış'ın yanına doğru gitti. Sarılıp vedalaştılar. Diğerlerine de soğuk bir tavırla görüşürüz dedikten sonra önüme düşmesini işaret ettim. Onu kendi ellerimle evden çıkarmadan rahat etmeyecektim. Kapıyı açınca, ayakkabısını giymeden kolunu tuttum.

Gözüme inen öfke perdesiyle, "Masadaki tavırlarının sebebini öğrenebilir miyim?" diye sordum. "Diğerlerinin yanında aşağılamak istemedim seni ama benim sözlümün yanında ne yaptığını sanıyorsun, Dilara?"

Bakışları önce koluma düştü, daha sonra yüzüme baktı. "Ne yapmışım?" derken yüzünde memnun bir ifade vardı. Şu durum bile hoşuna gidiyordu.

"O kahvaltı masasını dağıtmadıysam Barış'ın hatırı içindi," dedim lav gibi çıkan bir sesle. "Seni bunca yıl boşuna koruduğunu bilmesin diye. Sana karşı hayal kırıklığı yaşamasın diye. Sırf onu düşündüğümden! Lan, kendimi geçtim, Barış'a nasıl yapıyorsun bunu?"

Dilara, Barış'ın çocukluğunu geçirdiği yetiştirme yurdundan bir arkadaşıydı. Bu yüzden ikisinin arasında derin bir bağ vardı.

"Barış'ı karıştırma şimdi," dedi Dilara. Derin bir nefes alıp verdi. Kolumu ittiğinde ayakkabısını giymeye başladı. Bakışlarını kaldırdı ve kısa bir anlığına duraksadı. "Sen hiçbir şey olmamış gibi davranabilirsin ama ben öyle davranmayacağım, Barut."

"Ne saçmalıyorsun, kızım?" Sesimi alçak seviyede tuttum. Kimse duymadan bu olayı kapatacaktım. "Niye aramızda bir şey varmış gibi davranıyorsun? Biz ne yaşadık, Dilara? Benim bilmediğim bir şey mi oldu?"

"Evime geldiğini inkâr mı ediyorsun? Hem de gece yarısı!" dedi öfke saçan sesiyle. "Hadi ben yalan söylüyorum, o zaman Barış'a soralım. Gerçekten evime gelip gelmediğini kendisi söylesin!"

Bunu neden yüzüme vurduğumu anlayamayarak, "O zaman neden geldiğimi çok iyi biliyorsun!" dedim. "Olayları sakın çarpıtma!"

"Beni öyle tek gecelik ilişkilerle karıştırma," dedi hırs bürüyen gözleriyle. "Sözlün var diye bana abi kardeş ayağı yaptığının farkındayım. Ama ben geçmişimizi unutmayacağım. Sana da unutturmayacağım."

"Dilara," dedim. Artık sabrım kalmamıştı. "Fazla olmaya başlıyorsun!"

"Sabaha kadar adımı sayıklarken öyle demiyordun," dediği an sinirle yüzümü sıvazladım. "Yine istersen evimi biliyorsun, Barut."

"Aferin sana," dedim sinirden kudurarak. "Kur bakalım. Kafanda kur."

"Ne olduğunu ikimiz de iyi biliyoruz."

"Yazık. Çok yazık. Seni kendi kardeşimden ayırmadım. Şu geldiğin hâle bak," dedim tükürürcesine. "Bir daha bu eve geldiğini görmeyeceğim, Dilara." Her şeyi bu sözleriyle bitirmişti. "Sondu. Buraya son gelişindi bu."

Kapıyı kapatıp, "Abla!" diye seslendiğimde, kapıdan çok uzakta olmayan Balkan Kızı'nı gördüm. İfadesiz bakışlarıyla bir süredir orada durduğu belli oluyordu. Konuşulanları duymuş olmalıydı. "Balkan Kızı." *Kahretsin!* "Bak, ne duyduğunu bilmiyorum ama..."

Arkasını dönerek beni dinlemeyeceğini belli etmişti. "Dur," dedim fakat durmaya niyeti yoktu. "Dur." Gitmesine izin vermediğim sırada ablam oda-

dan çıktı. Öfkem tekrar gün yüzüne çıkarken onu elimden kaçırdım ve odaya doğru gidişini izledim.

"Beni mi çağırdın, Barut Ulu?" diye sorduğunda yüzümdeki ifadeyi görünce bir adım geriledi. "Ne oldu, oğlum? Niye öfkeli boğa gibi bakıyorsun?"

"Neden bu kızı benden habersiz eve alıyorsun?" Sesim hiç olmadığı kadar yüksekti. "Neden kafana göre iş yapıyorsun, abla? Bıktım senin bu işgüzarlığından!"

"Anırma, lan," dedi Barış. "Söyle, ne derdin var? Ne oldu?"

"Dilara bundan sonra benim olduğum yerde olmayacak," dedim kesin bir dille. "Hayatımdan siktir ediyorum, kardeşim. Benim olduğum yere hiçbir şekilde gelmesini istemiyorum. Bitti."

"Tamam," dedi Barış sakinleştirmek adına. "Tamam, gelmez. Çağırmayız, davet etmeyiz fakat ne olduysa anlat. O kızın arkadaşım olduğunu biliyorsun, değil mi? Hayatından siktir edeceğin kadar ne yaşandı?"

Ablam yanıma geldi. "Barut, çocukları korkutuyorsun, ablacığım," dedi. "Bu kadar bağırmana gerek var mı? Yıllardır tanıdığımız, bildiğimiz Dilara. Kapıyı açtığım gibi karşıma çıktı. Ben de siz davet ettiniz sandım." Anında sustu. "Yani siz davet etmemişsinizdir. Niye edesiniz ki canım? İkiniz de bekârsınız. Etseniz etseniz erkek arkadaşlarınızı edersiniz."

"Sakın!" dedim. Öfkeden gözüm dönmüştü. "Sakın bir daha kafana göre kimseyi eve alma! Bu sondu! Ablam demem, çok kötü yaparım!"

Yanlarından ayrılıp yatak odasına doğru ilerledim. Barış arkamdan seslenerek, "Ne olduğunu anlat bari!" dedi. "Ah, Dilara! Ne yaptın da bu boğayı öfkelendirdin, kızım ya! Uğraş, dur şimdi!"

Odanın kapısını açtığımda Balkan Kızı'nı yatağı toplarken gördüm. Geldiğimi fark etse de hiçbir şey demeden, bana bakmadan işini yapmaya devam etmişti. Aramızdaki mesafeyi tamamen sıfıra indirip battaniyeyi kavrayan parmaklarını tuttum. Daha saniyeler önce öfkeden kudururken şimdi onun kokusuyla sakinleşmeye başlamıştım.

"Dilara..." dediğim sırada yüzünü bana çevirdi.

Lafımı bıçak gibi keserek, "Beni gördü," dedi.

"Ne?" dedim.

"Siz konuşurken beni gördü. Sizi dinlediğimi fark ettiği andan itibaren birden başka şeyler konuşmaya başladı," dedi Balkan Kızı. "Sizi dinlediğimi biliyordu."

Battaniyeyi bırakmasını sağlayıp onu kendimle birlikte yatağa oturttum. "Ne olur, söylediklerine kulak asma. Sen akıllı bir kadınsın," dedim elini ya-

nağına yerleştirirken. Pürüzsüz ve yumuşak tenini okşarken kızgın alevle harlanan yüreğim soğumuştu. "Onun söylediklerine inanmış olma. Aramızda hiçbir şey geçmedi. Öyle olsa şu an hayatımda işi ne? Bir geçmişimiz olsaydı yemin olsun ki geleceğimde olmazdı."

"Sağ ayağını kaldırmışsın," demesiyle kaşlarımı çattım.

"Evet de," derken ayağıma baktım. Bir ayağımı kendime çekmiş, diğer ayağımı yere basmıştım. Anlamayan gözlerle ona bakıyordum. "Ne olmuş?"

Büyük bir ciddiyetle, "Yemin ederken sağ ayağını kaldırırsan yeminin kabul olmaz," dedi.

"Daha saçma bir şey duymadım!"

"İnançlarıma saygı duymak zorundasın!"

"Ne inancı, kızım?" diye sordum. Sinirime sinir ekleniyordu. Tam her şey düzelecek derken hep bir terslik çıkıyordu. "Batıl inanç bunlar." Alnımı kırıştırdım. "Müslüman değil misin yoksa?"

"Müslümanım," dedi. "Yine de böyle şeylere inanıyorum. Ben bütün hayatımı bu tarz inançlara göre yaşadım. Şu ana kadar da beni yanılttığını hiç görmedim."

Dilimi damağıma vurdum. "Tövbe tövbe," derken kafamı iki yana salladım. "Tövbe tövbe." Hayır, şaka yapar gibi bir hâli de yoktu. Ciddiydi. Evleneceğim kadın, cidden böyle şeylere inanıyordu ve ben buna anlam veremiyordum. "Yavrum, böyle şeyler sadece hayatını zorlaştırır. Neye inanıyorsan inan, aldığın her nefese bir anlam yüklersen nasıl yaşayacaksın?"

"Kendimi böyle güvende hissediyorum," dedi çekingen bir tavırla. Birden kabuğuna geri çekilmişti. "Mesela on üç sayısı uğursuzluktur. Eğer ayın on üçündeysek o gün hiç dışarıya çıkmam. Geceleri aynaya bakmam. Yıldız kayarken dilek tutarım. Mutlaka her eşyamın yanında dört yapraklı yonca taşırım. Baykuşlardan çok rahatsız olurum çünkü onların sesini duyarsam kötü bir şey olacağını anlarım."

Anladığım bir şey varsa o da korkusunun, onu böyle şeylere ittiğiydi.

"Şşş," diyerek onu susturdum ve yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. "Kendini hep güvende hissedeceksin. Çünkü bundan sonra seninle birlikte uyuyup seninle birlikte uyanacağım. Başını çevirdiğin an beni göreceksin. Sana hep bu mesafe kadar yakın olacağım. Çünkü seni her şeyden korumak için yemin ettim."

Kaşlarını çatarak bana baktı. Dudaklarını büzmüştü. Söylediklerim hoşuna gitmemiş olacaktı ki, "Sen bir askersin ve sürekli yanımda olamazsın," dedi huzursuzlukla. "Beni sözlerinle kandırmaya çalışma, Yüzbaşı Barut."

Kızmıştım.

"Hurafelere inanıyorsun da benim lafıma mı inanmıyorsun?"

"Hurafe değil! Sadece batıl inanç!"

"O inancına beni de ekle," derken alnımı alnına değdirdim. "Bundan sonra kocan varsa uğursuzluk yoktur. Kocan varsa her şey yolundadır. Kocan varsa kötü hiçbir şey olmayacaktır."

"Henüz kocam değilsin," diye karşılık verdi.

"Olacağım," dedim kararlı bir sesle. "Kocan olacağım, Balkan Kızı."

"Doktor kocası olacaksın, buna hazır mısın?" diye sorduğunda heyecanla gözlerimin içine baktı.

"Doktor kocası olacağım," diyerek onu onayladım. "Atanacaksın. Resmî olarak doktor olacaksın. Yakanda Doktor Talia Boratav yazacak."

"Talia Alaz Boratav," dedi. "Doktor Talia Alaz Boratav."

"Sonra seni iş çıkışı almak için hastaneye geleceğim. Sen beni görür görmez üstüme atlayacaksın."

"Ben yüksek ihtimalle ameliyathanede olurum. Ayrıca o kadar yoğun ve uzun nöbetlerden sonra üstüne atlama enerjisi bulamayabilirim. Gerçekçi olalım. Beni yerden kazıyabilirsin."

Sanki programlanmış gibi söylediğim her şeyin tam tersini söylüyordu. "Neyse," dedim. "Odana geçtiğimizde, sen yalnızca bana özel olan yönteminle beni muayene etmeye başlarsın."

Huzursuz bir şekilde kıpırdandı.

"Yalnızca sana özel olan muayene yöntemim nasıl bir şeymiş?"

"Saçımı çekmeli..." Dudaklarım kenara kıvrıldı. "Başının geriye gittiği..." Aramızdaki tansiyon yükseldi. "Dudaklarının arasından bilmediğim dillerde çığlıklar attığın..."

Kısa süren sessizliğinin ardından yutkunarak, "Bunu hiç unutmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Asla," dedim kararlı bir sesle. Gözlerimi araladım. O hâlâ gözleri kapalı bir şekilde duruyordu. Yüzünde saf bir gülümseme vardı. Benim hissettiğim her şeyi o da hissetmişti. "Asla ve bu hayal ettiğimiz anın yaşanması için her şeyi yapacağım."

"Beni doktor yapmaya kararlısın yani?"

"Hiç olmadığım kadar."

Gözleri kapalı bir şekilde dururken, orta parmağıyla işaret parmağını çapraz konuma getirip şans işareti yaptı. Dudaklarının arasından kısık ve anlamadığım kelimeler döküldükten sonra kollarını bana doladı. "Kabul olacak," dedi. "Kabul olacak, Ulu *ljubov moja*."

"Umuyorum ki bunu az önce yaptığın saçma el işaretiyle garantilemedin. Ha?"

Sırtıma vurdu.

"Karışma bana!"

Gülmeye başladığımda gerilen bedeni gevşemişti. Bana sarılmış bir hâlde dururken düşmemesi için tek kolumu beline dolamıştım. Geriye çekildi. "Yine de Dilara içimi huzursuz ediyor. Pes edecek birine de benzemiyor," dedi. "Aynı yerde oturuyorsunuz. Ya sürekli rahatsız ederse?"

"Bu saatten sonra benim olduğum yere gelemez." Alnına düşen saçlarını geriye ittim. "İçin bu konuda rahat olsun. Barış'la da konuşacağım."

Bakışlarını ellerine düşürüp parmağında takılı olan yüzüğü çıkarmak için hamlede bulundu. "Yüzük için üzgünüm," dedi teninden tamamen ayırarak. "Böylesine değerli bir şeyi bu oyuna alet edip takmak istemezdim."

"Şimdilik kalsın," desem de elimi açıp yüzüğü avucumun arasına yerleştirdi.

"Kalmasın. Bana ait olmayan bir şeyi takmam doğru olmaz. Üstelik ablan hiçbir şeye değil de en çok buna üzüldü. Belli ki sizin için anlamı çok büyük."

Şu an ne dersem diyeyim takmayacağı belliydi. Daha doğru bir anda vermek için cebime koydum.

Âkif Cesur Beton, bugün de gelmeyecekti. Evde olan Umay ablamla ise günler kim bilir nasıl geçecekti!

Bir kibrit yak...

Ablam iki koca gündür bizimle kalıyordu ve gitmeye de hiç niyeti yok gibiydi.

Balkan Kızı'yla bir türlü baş başa bırakmıyordu beni. Tam yalnız kalacağımız sırada başımıza Efe'yi yolluyordu. Onu ya uyutmamız ya da ders çalıştırmamız gerekiyordu. Ablam şehir dışından geldiği için işlerini bırakmak zorunda kalmıştı. Aklı da evde kalan büyük kızı Bahar'daydı. Sınavları olduğu için annesiyle birlikte gelememişti.

"İsteme için gün belirlememiz gerekiyor," diyen ablamın sesini duyunca bakışlarımızı televizyondan ayırdık. Barış, çocuklar oyalansın diye çizgi film açmıştı fakat onlardan çok biz izliyorduk.

"Burada hiç akraban var mı Tulu?" diye sordu ablam. "Akrabalarının düğünde de olmasını isterim."

Balkan Kızı, yüreği burkulmuş gibi bakıp, "Aslında benim ailemden kimse olmayacak," dedi. "Dayımın bu düğünden haberi olmaması gerekiyor. Eğer öğrenirse engel olmak için her şeyi yapar."

Ablam doğradığı elmayı zorla Barış'ın ağzına tıktıktan sonra elindeki bıçağı bıraktı. Kollarını Balkan Kızı'na dolayıp, "Sen hiç merak etme, gülüm," dedi. "Biz sana ailenin yokluğunu aratmayacağız. Çok güzel bir düğünün olacak. Biz bize yeteriz."

"Ben tarih için Yarbay Beton'la konuşurum," dediğimde ablam bakışlarını hızla bana çevirdi.

"Anne," dedi Efe. Bu ismi duymak dikkatini çekmişti. Ayağa kalktı. Pijamalarını çekiştire çekiştire yanımıza geldi. "Yarbay Beton'u ne zaman göreceğim? Dayımdan bile kocamanmış. Görmek istiyorum."

"Şimdi değil, oğlum."

"Ama görmek istiyorum."

"Efe, şimdi değil, oğlum. Sen kardeşine bak, hadi. Altını pisletmiş mi?" diyerek ablam onu yanından gönderdi.

Efe, daha Peri'nin yanına gitmeden, "Iyyy!" dedi. "Kaka Kraliçesi iş başında! Buraya acil destek istiyorum. Göz gözü görmüyor. Yollar tıkanmış."

Balkan Kızı oturduğu yerden kalkıp hazırlamış olduğu meyve tabaklarını önümüze bıraktı. Tam benim önümden geçeceği sırada bileğinden tuttum. Bana hızla ablamı işaret etti. Aldırmayıp, ona yoğun bir duyguyla bakarken, "Gel yanıma," dedim yavaşça. "Bugün hiç konuşmadık. Hem beraber yiyelim."

"Beyefendi, sizi hayatımda ilk defa görüyorum. Kim olduğunuzu bilmiyorum ama ne olur, koluma dokunmayı bırakın!" dedi usta bir oyunculukla. "Üstelik benim gibi bekâr bir kızın erkeklerle yan yana görünmesi hiç hoş değil!" Kolunu çektiği gibi saçını savurarak uzaklaştı.

"Ne bekârı, kızım?" dedim çıkışarak. "Sen bugüne bugün benim sözlüm sayılırsın!"

Benim Balkan Kızı'ma ne olmuştu böyle? Akşamüstü Barış'la çocukları parka götürmüştük sadece. Ablam kesin biz gelene kadar doldurup durmuştu onu.

Tavrına şaşırıp, "Sadece iki gün ablamla takıldın!" dedim.

Ablam büyük bir keyifle, "Ohhh," dedi. "Aferin kız sana, böyle süründür. Sakın acıma. Yüz verince bir değerin kalmıyor."

"Barut bunun acısını fená çıkarır ama demedi demeyin," dedi Barış.

Helal lan, Barış! İşte, aradığım kan sensin!

"Ben Peri'nin altını değiştireyim," dedi Balkan Kızı tiz bir sesle. "Pişik olmasın, *slatko bebe*."

Balkan Kızı, Peri'yi kucakladığında, "Maşallah, eline de ne güzel yakışıyor," dedi ablam. "Allah'ım size de şöyle güzel bir bebek nasip etsin." Elini kaldırdı ve yüksek bir sesle, "Âmiiinnn!" dedi.

"Hiç öyle âmin falan deme, abla," dedim kinayeli bir tonla. "Gidip seni Yarbay Beton'a şikâyet edeceğim. Manevi kızına eziyet ettiğini, kaynanalık yapıp durduğunu söyleyeceğim."

Barış bana bakıp, "Sen de ablana izin mi verdin diye sorarsa ne diyeceksin?" dedi.

"Doğru diyorsun, lan," dedim kafamı sallayıp. "Kesin tüm suçu bana atar. Laf söylemeye yer arıyor zaten. Ben en iyisi hiç ağzımı açmayayım."

Ablam uysal bir tonla, "Barut," dedi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, gözlerinde yoğun bir hüzün gördüm. "Tulu'yu gerçekten de ondan mı isteyeceğiz?" Kelimeler boğazında düğüm olmuş gibiydi. İçinin acıdığı belli oluyordu.

Ne bekliyordun dercesine, "Herhâlde yani, abla," dedim. "Adam kızım da kızım diyor, başka bir şey demiyor. Bende kalmasına zar zor izin verdi. Yarın kesin yanına çağırır."

"Niye ki canım? Sen düşmanı mısın sanki? Niye aynı evde kalmayasınız?" demesiyle dilini damağına vurdu.

"İşte ben de onu merak ediyorum, abla," dedim. "Aynanın karşısına geçip bu soruyu sürekli kendine sor. Çünkü aynı evin içindeyken ben evleneceğim kadını göremiyorum!"

"Aa, üstüme iyilik sağlık! Ben ne yapıyorsam sizin için yapıyorum," dedi yalancı bir ses tonuyla. "Hem sen artık eşyalarını toplasana, oğlum. Şunun şurasında bir haftaya evleneceksiniz."

"Kumama ev açılıyor. Vay ben başımı alıp nerelere gideyim?" Barış sahte bir hüzünle başını iki yana salladı. Kirpiklerinin altından bana bakıp, "Arada uğrarsın, değil mi?" diye sordu.

Elimi Barış'ın omzuna koyup sıktım. "Başı ağrıdığı zaman sendeyim, yavrum," diyerek göz kırptım.

Barış dudaklarını büzüp bana öpücük attı.

"Beni özleyeceğini biliyorum, Barut'um. Üzerime gül de koklasan ilkler her zaman özeldir."

Ablam terliğini kaptığı gibi fırlattı. "Terbiyesizler sizi!" Efe uçan terliği alıp annesine geri getirdi. "Çocukların yanında hiç de utanmıyorsunuz! Ben Barut'la Talia'dan korkuyordum ama asıl korkmam gereken Barut'la Barış'mış!"

Balkan Kızı içeriye girdiğinde, "Yine ne yaptılar, Umay abla?" dedi. Peri'yi pusetine yerleştirdi ve sallama modunu açtıktan sonra yanımıza yaklaştı.

"Gel sen yanıma, ablacığım," diyerek kolundan tuttuğu gibi çekip yanına oturttu. "Yarın seninle alışverişe çıkalım mı? İsteme için kıyafet bakalım."

"Âkif babama sormam lazım," diye mırıldandı. "Dayım her yerde beni aradığı için ortalıkta çok görünmemem gerekiyor. Onunla konuştuktan sonra duruma göre çıkarız."

Yarbay Beton'u bildiğim için, "İzin vermeyecek," dedim. "Buraya bile kolayca izin vermemişken şansımızı zorlamayalım. Zaten kız evi, naz evi kafasında olan bir adam. Otuz kere isteme merasimi yaptırabilir."

"Senden iyi damat mı bulacak?" Ablam bakışlarını Balkan Kızı'na çevirdi. "Öyle değil mi Tulu'm? Sen zaten emin olmasan evlilik teklifini kabul etmezdin." Kaşlarını çattı. "Barut, bu arada sen nasıl evlilik teklifi ettin, ablacığım? Seni hiç evlilik teklifi ederken hayal edemiyorum da."

"Sahi," dedi Barış, ablama takılarak. "Masaya silah koyup ya benimsin ya kara toprağın mı dedin yoksa al eline bu silahı, ya bana evet dersin ya da beni çekip vurursun mu dedin?"

Etmediğimi biliyorsun ama bilerek yapıyorsun ya Barış, alacağın olsun, oğlum!

"İkincisi daha makul geliyor," dedi ablam.

"Abartmasanız mı acaba?" dedim bıkkın bir tonla. "Tamam, iki güldük, eğlendik de o kadar kıro bir adam mıyım ben?"

Ablam, "Ee, nasıl evlenme teklifi ettin? Anlat da bilelim o zaman, oğlum," dedi. "Mağarana götürüp buranın kadını artık sensin bile demiş olabilirsin. Senden romantik bir şey beklemiyoruz zaten."

Bakışlarımı yeşil gözlere çevirdim. Ne diyecektim? Komutanım beni çağırdı ve evleneceğimizi söyledi. Ne ben evlenme teklifi ettim ne de o kabul etti.

İçeriden çalan telefonun sesi gelince oturduğum yerden kalktım. Zamanlama harikaydı. "İşten olabilir, telefona bakayım," dedim. "Müstakbel karımı da sorularınızla boğmayın. Ben gelince anlatacağım." Ben tekrar gelene kadar sohbet illa dağılırdı.

Yatak odasına geçip telefonumu elime aldım. Arayan, aklı bir karış havada olan kız kardeşim Ülkü'ydü. Üstelik görüntülü arıyordu. Vakit kaybetmeden aramasını yanıtladım.

"Ülkü," dedim çağrıyı yanıtladığım gibi. "Sen günlerdir neredesin? Niye telefonumu açmıyorsun?"

"Ben de seni çok özledim, abilik," dedi. Parlayan bakışları aniden söndü. "Ablam size gelmiş. Ne yapıyorsunuz?"

"Bizi bırak da Ülkü, sen ne yapıyorsun? Hesap ver!"

"Sınavlardan başımı kaldıramıyorum ki," dedi yorgun çıkan sesiyle. "Bilerek yapmadım abi. Gerçekten. Tüm gün okuldan yurda, yurttan okula. Arada kütüphanede sabahladığım bile oluyor. Kafaya koydum, bütün derslerimi vereceğim."

Ona inanmayan gözlerle baktım. "Hiç ihtimal vermiyorum ya, neyse," dedim. "Gözlerin neden kıpkırmızı? Alkol mü aldın?"

"Hayır!" dedi hızlıca.

"Hiç de alkolün ne olduğunu sormuyorsun!"

"Senin gibi mağarada mı yaşıyoruz? Efe'ye sorsan Efe bile bilir!"

"Ağladın mı o zaman?" diye sordum. Merakım gitgide artıyordu. "Söyle hadi. Kızmayacağım."

"Ağladığım için kızan tek sensin zaten," dedi ve gözünden bir damla yaş süzüldü. "Ağladım, abilik. Önemli bir şey değil. Ablam ne yapıyor?"

"Ablana başlatma, Ülkü!" dedim sinirlenerek. "Ne olduğunu anlat. Niye ağladın? Bak, o çevrendeki dingiller yüzünden ağladıysan onlardan önce seni çok kötü yaparım!"

"Babamı görmeye gittim."

İşte buna sadece kızmakla kalmaz, üzülürdüm de.

"Ah, Ülkü!" Dudakları aniden büzüldü. "Ne diye görmeye gidiyorsun, abiciğim?"

"Göremedim zaten," derken sesi normalden üzgün çıkıyordu. "Çocukları açtı kapıyı. Artık oraya gitmemem gerektiğini, ben gidince anneleriyle babalarının hep kavga ettiğini söylediler. Kovulduğuma mı üzüleyim yoksa diğer çocuklarına da aynı şeyleri yaşattığına mı?"

"Bırak, ne hâli varsa görsün," dedim. İfadesizlik tek meskenimdi. "Onu adam yerine koyup da ziyarete gitmen saçmalık!"

"Belki değişmiştir dedim. Yaşlanınca insanlar artık pişman olurlarmış. Babam ne zaman pişman olacak, abi?" diye sorduğunda gözünden bir damla yaş daha süzüldü. "Ölünce mi pişman olacak? Ölmeden önce keşke babalığını görseydik."

"Abiciğim, Ülkü'm, güzel kardeşim." Sinirden gebersem de sakin durmaya çalıştım. "Babamla yaşasaydın seni hiçbir yere göndermezdi. Her türlü eziyeti yapar, hayatı sana zindan ederdi. Değil bara gitmek, alkol satılan bir markete bile giremezdin."

Burnunu çekti. "Haklısın. İyi ki onunla yaşamıyorum. Beni hiçbir yere göndermezdi. Ama şansa bak ki babam yoksa da abim var. Babamı asla aratmıyor!"

"Doğum gününü kutlamadığım için bana kırgınmışsın," dedim konuya bodoslama atlayarak. "Ablam söyledi. Makedonya'dan tek dönmedim. Normalin üstünde bir yoğunluğum vardı. Daha yeni izne ayrıldım."

Ülkü'nün gözleri irileşti. "Tek gelmedin mi?" diye sordu. "Yoksa düşündüğüm şey mi?"

"Ne düşündün?" dedim. Balkan Kızı'yla geldiğimi biliyor olamazdı. Aklına gelmezdi. Ablam gördüğü hâlde çıkaramamıştı.

Gözleri irileşti.

"Bana çok pahalı, özel üretilmiş, sınırlı sayıda ve insanların almak için aylarca beklediği çantalardan birini mi aldın yoksa?"

"He ya! Aynen öyle, Ülkü. Çantayı koluma taktım ve vatana dönmeden önce bir de Balkan turu yaptım." Dilimi damağıma vurup onaylamayan bir ses çıkardım.

"Of ya! Gıcık seni!" Telefonu bir yere sabitledi. "Ne olmuş yani biricik, güzel kardeşine otuz bin dolarcık olan çantayı alsan? Küçücük bir hediye. Yüreğinden kopsa ne olur? Çok mu şey istiyorum?"

"Kıyafetine karıştığım zaman ağzına geleni sayıyorsun. Gece eve geç gelmene laf etsem günlerce telefonumu açmıyorsun. Ağzımı açsam hemen feministlikten, kadın haklarından bahsediyorsun. Hiç alakası yokken konuyu hayvan haklarına ve dünyadaki plastik kullanıma kadar getiriyorsun. Madem öyle Ülkü, niye kendin çalışıp almıyorsun?" Anında küçüldü ve kendini ekrandan çıkarmaya çalıştı. "Hiç kaçma, geç şu telefonun başına!"

İstemeye istemeye ekrana yaklaştı. "Şimdi abilik, ben daha öğrenciyim," diyerek kendini savunmaya geçti. "Sen çalışıyorsun, üstelik özel görevlere çıkan bir askersin. Aldığın paranın haddi hesabı yok! Ama ben kıt kanaat geçinmeye çalışan, acaba bugün akbilindeki para yetecek mi diye düşünen, zavallı bir üniversite öğrencisiyim."

"Ne akbili?" dedim. "Ben sana arabamı verdim. Arabamı!"

"O arabaya benzin dayanmıyor ki."

"Benzin parasını sen mi ödüyorsun, Ülkü?" Sert bir soluk aldım. "Kızım, delirtme beni! Kartımdan alışveriş yapıp neler aldığını görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Seni Âkif amcama şikâyet edeceğim," dedi hiç düşünmeden. "Göreve mi gidiyorsun yoksa elinde telefonla mı geziyorsun, belli değil! Size son model telefonları yasaklasınlar. Tuşlu telefonlara geçin."

"Emriniz olur, hanımefendi. Başka emriniz var mı?"

"Birkin çanta..."

"Yok öyle kolaya kaçmak," dedim sert bir sesle. "Okuldan fırsat kalan vakitlerde gayet çalışabilirsin ve bahsedip durduğun otuz bin dolarcık çantayı, küçücük bir hediye niyetine yüreğinden koptuğu için kendine alabilirsin."

Ellerini çenesine yerleştirdi. Hemen ajitasyon yapmaya başlayıp, "Siz beni hiç sevmiyorsunuz," dedi. "Sevseniz bir hediyeyi bile çok görmezsiniz."

"Abim, ben sana daha ne yapayım? Maaş kartımı veriyorum, her şeyimi veriyorum ama yine de sana yaranamıyorum!" Sesim gitgide yükseliyordu. "Bir donum kaldı, Ülkü! Ona da göz dikme!"

"Makedonya'dan kiminle geldin?" diye sorarak konuyu değiştirmeye çalıştı. "Umarım bahsettiğin kişi İmam'dır."

"İmam'ı artık sal, Ülkü," dedim. "O camiye hoca olacak. Sen günde kaç vakit namaz kılındığını bile bilmiyorsun. Siz farklı dünyaların insanlarısınız."

"Salamam ki. Öğretir bana bildiği her şeyi," dedi omuz silkerek. "Çok yakışıklı. Manken olması gerekirken yanlışlıkla orduya düşmüş. Şeker gibi bir çocuk."

"Çocuk mu?" Kaşlarımı kaldırdım. "Hepsi de senden büyük!"

"Annem bana her şeyi büyük alırdı," dedi büyük bir ciddiyetle. "Seneye de giyerim abilik, bir şey olmaz."

"ÜLKÜ!"

"Bağırma, mağara kaçkını!" Hızlıca telefonu eline aldı. "Yurttakilere rezil ediyorsun beni. Kapatıyorum ben, sabah sınavım var."

Telefonu kapatmadan, "Ne zaman bitiyor sınavların?" diye sordum. "Seni almaya geleceğim."

"Bir hafta sonra bitiyor," dedi esneyerek. Onun esnemesiyle ben de esnedim. "Hediyenle birlikte gelmeyi sakın unutma!"

"Ülkü," dedim kapatmasına izin vermeden. "Hediyemi çok seveceksin."

"Bak, beni heyecanlandırma!" dedi kızarcasına. "Tamam, bari ipucu ver. Hangi renk?"

"Kızıl." Gözlerimi kıstım. "Belki biraz turuncu da. Ortaya karışık."

"Seni seviyorum, abilik." Hediyesini ne zannetmişti, bilmiyorum ama kesinlikle beklediği şey değildi. Fakat çocukluk arkadaşını gördüğü için çok sevinecekti. Bunu biliyordum.

Odamın kapısı tıklatıldı. Çok geçmeden içeriye bakan kızıl bir civcivle karşılaştım.

"Tanımadığınız kişilerin odasına gelmeye utanmıyor musunuz?"

Kapıyı sessizce kapatıp bana doğru adımladı. Ülkü'yle konuşmaya daldığımda yatağa uzanmıştım. Balkan Kızı yatağın kenarına gelip kucağıma çıktı. Başını göğsüme yasladı. "Seni özledim," dedi kırık bir sesle. "Bugün çok az görüştük. Kısacık bir sürede beni kendine bağlaman haksızlık, Yüzbaşı Barut."

Haksızlık, bunca zaman birlikte olmamamızdı, Balkan Kızı.

"Aslında içeride söylediklerin için seni pişman edecektim fakat tek lafınla beni dumur ettin," diye söylendim. "Çok mu özledin beni?"

"Hı hı," dedi kafasını kaldırmadan. "Dışarıda ne yaptınız? İşimiz kısa sürer dedin ama saatler boyunca gelmedin."

"Bir süredir Barış için protez bacak uygulaması yapılıyor," dedim yorgun bir sesle. "Görevde olduğum için onun da ilgisi azalmıştı. Şimdi düğün öncesi fırsat bulmuşken tekrar götürdüm."

"Ben de gelmek isterdim."

"Dışarıda olman çok tehlikeli," dedim aksi bir tavırla. "Risk alabileceğimiz bir durum değil."

"Peki, Barış protez takacak mı?" diye sordu. "Daha önce hiç denemiş miydiniz?"

"Defalarca." Bakışlarım tek bir noktaya takıldı. "Geçici protez kullandığı dönem oldu. O zamanlar çok öfkeliydi. Hep geri itti. Ben kalıcı kullanmasını istiyorum. Bütün hayatını tekerli sandalyede geçirmesin. Protez sayesinde eski gücüne de neşesine de kavuşacağına eminim."

"İki gündür düğün konusuna da çok ilgili," dedi hevesli bir sesle. "Seni yalnız bırakmayacağı için çok şanslısın."

"Öyleyim," dedim. "Buradan temelli taşınacağız. Bugün çıkmışken evlere de baktık. Yüksek güvenlikli, asansörlü, denize yakın bir site. Dairelerimiz karşılıklı olacak. Barış'ı tek başına burada bırakamam."

"Çok güzel düşünmüşsün."

Saçlarının üstünden öptüm.

"Evi istediğin gibi düzenleyebilirsin."

Başını kaldırarak gözlerimin içine baktı.

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedim. "Benden çok sen yaşayacaksın. Her şeyi nasıl istiyorsan öyle yap, nasıl hoşuna gidiyorsa..."

"Beraber yaşayacağız," dedi kelimelerin üstüne basa basa.

"Boş vaktin olunca istediğin şeyleri internetten sipariş edersin." Bu durum hoşuna gitmemişti. "Seninle uzun uzun alışverişler yapmak istediğimi söyleyemeyeceğim çünkü hiç anlamam ve sevmem, Balkan Kızı."

"Bir de bana Balkan Kızı demeyi bıraksan her şey çok daha güzel olacak." Yüzünü buruşturdu. "Hiç adımla seslenmedin bana."

"Sana böyle hitap etmek daha güzel."

"Hiç de bile," dedi sertçe. "Küçüklüğümden beri hep böyle dedin. Artık büyüdük. Adımla seslenmen için ne yapmam gerekiyor?"

"İstemen yeterli," dedim keyifli bir ses tonuyla. "Her lafın benim için bir emirdir."

"Yüzbaşı," diye kısık sesle mırıldandı. "O zaman adımla seslen." Nefesi tenime akarken bedeninin sıcaklığıyla ısındığımı hissettim. Ateş böcekleri varlığını belli ederken gözlerimi kısa bir anlığına kapadım.

"Sesleneceğim," dedim tok çıkan sesimle. "Sesleneceğim ve o an çok hoşuna gidecek, Balkan Kızı."

Dudakları heyecanla kenara kıvrıldı. "Merakla bekliyorum," dedi.

Odaya büyük bir sessizlik çöktüğünde, "Diğerlerinin sesi niye gelmiyor?" diye sordum.

"Ablan uyuyacak gibi değildi," diyerek dudağının kenarını ısırdı. "Ben de papatya çayı demlemiştim. Şimdi sakince uyuyor. Herkes odasına gitti. Ben de yanına geldim."

"Ablamı bayıltmadın, değil mi?"

Omzuma çok da yumuşak olmayacak bir şekilde vurup, "Çok kötüsün!" dedi.

"Madem herkesi uyutup yanıma geldin," diyerek onu belinden yakaladığım gibi kaldırdım. Düşmemek için bana daha çok tutunduğunda kollarını boynuma doladı. "Sabaha kadar benimlesin."

"Ablan uyanabilir. Bizi bu şekilde görürse seni evden tamamen gönderir," dedi kısık bir sesle.

"Uyansın," diye mırıldandım. "Sevgili müstakbel karımla yan yana olduğum için hesap mı vereceğim?"

"Bir daha söylesene."

"Neyi?"

Bakışlarını dudaklarımdan ayırmadan, "Neyin olduğumu," dedi. "Tekrar söyle, Ulu *ljubov moja*."

Odanın kapısı aniden açılınca ikimiz de ayrılmak zorunda kaldık. Gözlerini ovuşturan bir adet Efe'yle karşılaştık.

"Dayı."

"Söyle, dayım."

"Ben korktum," dedi ağlamaklı bir sesle. "Çok kötü bir rüya gördüm. Babam olsaydı korkmazdım. Anneme seslendim ama uyanmadı."

"Sen kocaman adam oldun. Artık korkmamalısın, Efe. Hem adın gibi olsana, oğlum. Ablam sana boşuna mı iki isim koydu?"

Efe huzursuzca omuz silkti. "Korkuyorum işte," dedi. "Yüzü yaralı bir adam gördüm. Sana benziyordu. Ama sen değildin. O beni kovalıyordu. Sen beni kovalamazsın, dayı. Kaçamadım. Annemi çağırdım ama annem uyanmadı. Işığı görünce buraya geldim."

Bahsettiği olay birkaç sene önce yaşadığımız bir şeydi. Üzerinde travma olarak kalmıştı. Yara izimin henüz taze olduğu zamanlardı. Ablamla çocukları benimle kalıyordu. Efe gece uyanmış, beni görünce çığlığı basmıştı. Ona korkmamasını, dayısı olduğumu söyleyecektim fakat Efe korkudan hiçbir şeyi algılayamamıştı.

"Sana cesaret suyu vermemi ister misin?" diye sordum. "Vereceğim sudan içtiğinde artık çok cesaretli biri olacaksın ve bir daha hiç korkmayacaksın. Ben hep içiyorum."

"İstemiyorum!" dedi Efe. Koşup bana sarıldı. "Seninle uyuyacağım. Hadi, ışığı kapa!"

Kucağımdan inip, yatağa geçmek üzereyken, "Oğlum, görmüyor musun? Yengen orada oturuyor," desem de Efe yatağa atlamıştı.

"Üçümüz uyuruz işte. Hem yengem de kesin korkuyor. Sen bizi korursun. Koskocaman askersin. Değil mi yenge?"

Kulağına yaklaşıp evet demesi gerektiğini fısıldamayı unutmamıştı.

"Gerçekten korkmuş, Ulu," diye mırıldandı. "Üstü de çok terlemiş. Sen ona temiz tişört ve atlet getirir misin? Ben de üstünü çıkarayım. Böyle terli terli uyursa kesin hastalanır."

"Ben sana bunun hesabını sonra soracağım, Efe Bey," diyerek yanlarından ayrıldım. Tam Balkan Kızı'ma sarılarak uyuyacaktım. O rüyayı görecek zaman mıydı?

Kaldıkları odada bulunan çantadan yeni kıyafetler aldım ve odaya geri döndüm. Balkan Kızı, getirdiğim yeni kıyafetleri hiç bekletmeden giydirdikten sonra onu yatağa yatırdı. "Hadi," dediğinde bana baktı. "Üçümüz yatacağız. Efe'yi uyutalım."

"Uyuyunca kaldığı odaya geri götüreceğim," dedim İngilizce konuşarak. "Sakın onunla uyuma hayalleri kurma. Benimle uyuyacaksın."

Gözlerinde bir alev belirdi. "Saçmalama!" dedi tıpkı benim gibi İngilizce konuşarak. "Bizimle uyusun. Ne zararı var?"

İngilizce konuşmaya devam ederek, "Ben olmadığım zaman bol bol uyursunuz," dedim. "Ben varken yalnızca benimle uyuyacaksın."

Balkan Kızı bir şey demeyip battaniyenin altına girdi ve Efe'yi de güzelce örttü. Ben de mecburen yanlarına geçip uzandım. Efe olmasaydı huysuz kızıl civcivime sarılarak uyuyacaktım. Kara kedi gibi aramıza girmişti.

"Evlenince beni evlatlık alır mısınız?"

"Çabuk uyu, Efe," dedim kısık bir sesle.

"Evlenince çocuk yapacak mısınız?"

"Efe!" diyen sesim uyarır gibi çıkmıştı.

"Evlenince öpüşecek misiniz?"

"Efe!" diye bağırmamla gülmeye başladı.

"Yenge, bana masal anlatır mısın?" diye sorup bedenini Balkan Kızı'na doğru çevirdi ve kollarını ona doladı.

"Düzgün bir şekilde yat, Efe," dedim kollarından tutup geri çekerek.

"Ya, ben hep anneme sarılarak uyuyorum," diye mızmızlandı.

"O zaman annenle uyu, Efe," dedim kızarak.

"Ben bu gece yengemle uyuyacağım ve diğer gecelerde de. O her zaman burada olmayacakmış. Yaşadığı ülkeye geri dönecekmiş. Gitmeden önce onunla uyuyacağım."

"Lan, oğlum! Acı bana acı," dedim dilimden akan öfkeyle. "Kendi ağzınla söylüyorsun. Gidecek yengen. Bırak da onunla ben uyuyayım. Ana-oğul hiç mi vicdan yok sizde?"

Efe büyük bir inatla, "Olmaz," dedi. "Siz evlenmeden birlikte uyuyamazmışsınız. Annem yakınlaşmayın diye size bakmamı istedi. Düğünü bekleyecekmişsiniz."

"O ablama yapacağımı biliyorum ben. Şu kadının bana yaptığı eziyeti dağdaki terörist yapmadı," dedim sertçe. Yatakta doğrulmaya çalışırken Balkan Kızı kolumdan tuttu.

"Efe'yi uyutalım," diyerek beni durdurdu. "Biz uyumadığımız için o da uyumuyor." Başımı tekrar yastığa yerleştirip kötü kötü bakmaya devam ettim.

Alacağın olsun, abla. Ben de sana bunların hesabını sormasını bilirim!

"Yenge, bana sarılıp masal anlatır mısın?" dedi Efe. "Bana masal anlat. *Ve molam, ve molam, ve molam...*"

Balkan Kızı'nın gözleri irileşti. "Sen bunu nereden biliyorsun, Efe?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Dayıma bir şey yaptırmak istediğin zaman bunu diyorsun," dedi bilmiş bir tavırla. "*Ve molam, ve molam, ve molam.* Dayım da hemen dediğini yapıyor. *Ve molam, ve molam, ve molam.*"

"Vay, eşek sıpası seni!"

Balkan Kızı yüzünde beliren gülümsemeyle Efe'yi kollarının arasına alıp başına derin ve şefkat dolu bir öpücük bıraktı. "Biliyor musun Efe, benim bir kız kardeşim var," diye mırıldandı.

Efe tek gözünü aralayıp, "Senin gibi güzel mi?" diye sordu.

"Benden çok daha güzel," dedi Balkan Kızı. "Küçükken hep ona sarılarak uyuyordum. Bana onu hatırlattın."

"Artık sarılmıyor musunuz?" derken gözlerini tamamen açmıştı. "Annem de artık bana sarılmayacak mı?"

"Kardeşim büyüdü, Efe." Derin bir iç çekti. "Büyüyünce kimseyle uyumana gerek kalmıyor. Tek başına uyuyabiliyorsun."

"Ben büyümeyeceğim," dedi Efe. "Hadi, uyutun beni. Ne biçim büyüksünüz siz? Çoktan uyumam lazımdı. Anneme söyleyeceğim sizi."

"Altını da bezleyelim mi Efe?" diye sormamla Efe bana tekme attı.

"Dayıı!"

Balkan Kızı olay daha fazla büyümesin diye ona masal anlatmaya başladı. Bir süre nahif çıkan sesi kulaklarımıza doldu. Efe, ihtiyacı olan ilgiyi ve şefkati aldıktan kısa bir süre sonra gözlerini kapatıp uykuya daldı. Masal anlatmaya devam eden Balkan Kızı, tamamen uyuduğuna emin olana kadar susmadı. Bir ara içimin geçtiğini hissederken zihnim yıllar öncesine doğru yolculuk yaptı.

"Bugün yine ben nöbetçiyim!"

Yarı oturur pozisyonda, televizyondaki kanallar arasında geçiş yaparken bakışlarımı odaya giren kişiye doğru çevirdim. Balkan Kızı... Neredeyse iki gecedir başımdan ayrılmıyordu. Neden tekrar gelmişti ki?

"Şaşırmadın, değil mi?" İngilizce konuşuyordu. Onu anladığım tek dil buydu. Ana dilinde de bir şeyler söylüyordu fakat hiçbirini anlayamamıştım. "Çalışmayı çok sevdiğimi söylemiş miydim?" Ona tek kaşımı kaldırarak baktım fakat yüzümün yarısı hem sargılı hem de uyuşturulmuş bir hâlde olduğu için tepkimi ne kadar ortaya koyabildiğim tartışılırdı. "Tamam, aslında doğruyu söylemek gerekirse uykusuzluktan ölüyorum. Şu an maksimum nöbet süresini aştım fakat kaldığım eve gitsem ne olacak? Aklım yine sende kalacak, İsimsiz Asker. Üstelik hastane tıklım tıklım dolu. Birçok yaralı var. Bana ihtiyaçları olabilir."

Adımlarını durdurdu. Ayağında yine renkli terlikler vardı. Bu terliğini daha önce görmediğime emindim. Her gün özenle giyiniyor, başına göze çarpan, büyük desenli bonelerden takıyor ve yüzündeki gülümsemeyi eksik etmiyordu. "Beğendin, değil mi?" diye sordu. Benim gibi o da terliklerine bakıyordu. "Jason almış." Birden terliğe bakmayı kestim. "Neden bakmıyorsun? Hoşuna gitmedi mi yoksa?"

Tekrar televizyona odaklandım. Gündemi anlamaya çalışıyordum. Dünyanın birçok yerinde patlama olmuştu ve ITO durmak bilmiyordu. Türkiye'den haber alamıyordum. Anladığım kadarıyla sınırdaki bir hastanedeydim. "Yarın sabah bir ameliyata gireceksin," dediğinde başıma geçip serumu kontrol etti. "Ameliyat için gerekli malzemeleri sonunda tedarik edebildik. Sınıra yakın bir yerde yine patlama oldu ve hastaneye erişim ne yazık ki giderek kısıtlanıyor."

Ellerim yumruk olmuştu. Hiçbir şey yapamamak canımı sıkıyordu. Elimin üstünde parmaklarını hissettim. "İyileşmediğin sürece kimseye yardım edemezsin," dedi. "Bir an önce toparlanmaya çalış, İsimsiz Asker." Toparlanmamı istemiyormuş gibi bakıyordu. Ne kadar çabuk iyileşirsem bir o kadar da hızlı ayrılacaktım ondan. "Senin için her gün dua ediyorum. Benim inandığım Tanrı, edilen duaları karşılıksız bırakmaz. Eskisinden daha güçlü olacaksın."

Elimi tutmayı bırakmadı. Açık olan ışıkların çoğunu kapatıp sadece sağ taraftaki ışığı bıraktı. "Yarın sabah olacak olan operasyon için dinlenmelisin. Zorlu bir ameliyat olacak."

Elimi bırakmak üzereyken bileğinden tuttum. Yanımdan gitmesini istemiyordum. Bana o güzel sesiyle bir şeyler söyleyip beni sakinleştirmeliydi. Uykuya dalmam lazımdı yoksa düşünmekten kafayı yiyecektim. "Anlaşılan sana yine bir şeyler anlatmamı istiyorsun." Onaylarcasına yüzüne baktım. "Pekâlâ." Yatağın pozisyonunu daha da alçalttı ve tamamen uzanmamı sağladı. "Ne duymak istersin?" Elini kaldırdı ve parmağını seçmem için bana uzattı. Her parmağında türlü türlü hikâyeler bulunuyordu. Yüzük parmağına dokundum. "Hmmm." Mırıldanışı içimi hoş etti. "Demek ilk âşık olduğum anı merak ediyorsun." Parmakları ince ve küçüktü. Avucumun arasında görünmüyordu bile. Üstümü iyice örttü. "Aslında bu çok uzak sayılmaz," dedi tutku dolu bir sesle. "Çok yakın zamanda âşık oldum." Gözlerini kırptı. "Sen hiç âşık oldun mu?"

Evet dediğimi anlaması için işaret parmağını sıktım. Birbirimizle böyle iletişime geçiyorduk. Alt çenemden hasar aldığım için ağzımı hiçbir şekilde oynatamıyordum. Bakışlarını hüzün dağladı. "İsimsiz Asker," dediğinde dudaklarını büzdü. "Tanrı, seni sevdiğine bağışlasın. Bunu kalpten diliyorum."

Yanıma uzandı. Kendine doğru çektiği bacaklarıyla kıvrılarak küçücük kaldı. O şifa akan sesiyle bana bilmediğim bir dilde şarkı mırıldanmaya baş-

ladı. "Mi fiyis, kai poté mi m' arnithís.[1] Ta mávra mátia sou ótan ta vlépo me zalízoune.[2] Kai tin kardhiá mou singlonízoune.[3] Otan ta vlépo mou thimízoune, kápoia agápi mou paliá..."[4]

"Ulu..." diyen sesini işittim. "*Agápi mou me ta mávra mátia.*"[5] Bana aynı şekilde hitap etmişti. Rüyada olup olmadığımı anlayamıyordum. "Ulu!"

Araladığım kirpiklerimin arasından bana bakan yeşil gözlerle karşılaştım.

"Balkan Kızı, ne oldu?"

"Efe çoktan uyudu," dedi yavaşça. "Sen de onunla birlikte uyudun."

Efe'nin uyuduğunu duyunca hemen gözlerimi araladım. Uykum birdenbire açılmıştı. Yataktan doğrulduğum gibi Efe'yi uyandırmadan kucağıma aldım ve ablamın yattığı yere götürdüm. Onu boş olan yatağa bırakınca, üstünü örtüp hızlıca odadan çıktım.

Odama döndüğümde, üzerine bir kazağımı giyen Balkan Kızı'yla karşılaştım. Kazağın uçlarını çekiştiriyor, bir yandan aynadan kendine bakıyordu. Kazağın içinde kalan saçlarını çıkarmak için ellerimi saçlarına yerleştirdim. Yavaş bir hareketle saçlarını acıtmadan çıkardıktan sonra başına dudaklarımı bastırdım.

"Yatalım."

Dilimden dökülen harflerden sonra onu belinden kavradığım gibi kendime doğru çektim. Kendimle birlikte yavaşça yatağa bıraktığımda bana alttan bir bakış attı.

"Ulu."

"Ne oldu?" diye sordum. "Uyumak istemiyor musun yoksa?"

"Bugün Yeşil Dev'le hiç konuşmadım," dedi buruk bir sesle. Huzursuz bakıyordu. "Sabah çıkmadan önce kardeşime bakmıştık ama Âkif babamdan hiçbir haber alamadım."

"İletişime geçmemesi daha iyi değil mi?" Kaşlarını çattı. "Tabii senin için hava hoş." Odadaki dijital saate baktım. "Sabah konuşuruz. Bu saatte ararsam belamı siker. Uyuyalım."

Omuz silkti.

"İçim rahat değil."

---

[1] "*Gitme ve beni asla reddetme.*"
[2] "*Koyu gözlerine baktığım zaman başımı döndürüyorlar.*"
[3] "*Ve kalbimi acıtıyorlar.*"
[4] "*Onlara bakınca bana eski aşkımı hatırlatıyorlar.*"
[5] "*Koyu gözlü aşkım.*"

"Şu yatağa bir türlü yatmıyorsun ki," diyerek kızdım. Onu tutup yatağa çektim. "Uyumaya çalış."

"Bir şey olacak gibi hissediyorum," dedi tatsız bir sesle. "En iyisi ben içeride yatayım. Bir de benim yüzümden ablandan laf yeme. Benden çok sana kızacak."

Gitmesine izin veremezdim. Kesin bir dille, "Benimle uyuyacaksın," dedim.

Uyumak istemediği gözlerinden okunuyordu. Kaşlarını kaldırıp, "Sen benimle uyumak için Yarbay Beton'dan izin aldın mı?" diye sordu. Âkif Cesur Beton'la konuşmak için her şeyi yapacak gibiydi. "Ara şimdi. İzin al ondan. *Davay davay.*"

Ters bir tavırla, "Bundan günler önce seninle uyumamı söyleyen sen değil miydin Balkan Kızı?" diye sordum. "Ayrıca karımla uyumak için kimseden izin alacak değilim. Zaten ablam iki gündür uyumamıza engel oluyor."

"Sahte karın," dedi kollarını göğsünde birleştirerek. "Hem daha evlenmedik. Bu durumda, müstakbel sahte karın oluyorum."

"Şşş," diyerek onu susturdum. "Ablamın yan odada yattığını unuttun sanırım. Herkes bu evliliğin gerçek olduğuna inanmalı. Bir daha sahte dediğini duymayacağım."

Hafifçe doğruldu. Bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan, "Haklısın," dedi. "O yüzden şunu yapmamda hiçbir sakınca yok bence."

Bana sarılacakmış gibi yapıp bir anda üstüme çıktı. Bacaklarını iki yana açarak karnımın alt bölgesine oturdu. Elleri göğsümde gezindiğinde, "Ne yaptığını sanıyorsun, Balkan Kızı?" diye sordum.

Senin derdin ne benimle? Uyuyan devi niye uyandırıyorsun?

"Şşş," diyerek beni taklit etti. "Ablan yan odada ve herkes bu evliliğin gerçek olduğunu düşünmeli."

"Ah, Balkan Kızı, ah!" Gözlerimi kapadım ve derin bir iç çektim. Kıpırdamadan durmalıydı. O hareket ettikçe ateş böcekleri daha da çok coşuyordu. "Sonra gel de bana uyuyacağız de. Nasıl uyuyacağım şimdi?"

En az benim kadar arzu dolu bir sesle, "Belki de uyumamalıyız," dedi. "Vaktimiz giderek daralıyor."

"Hatırlatmasan olmaz, değil mi?"

Bana tamamen yaklaştı. "Baş başa olduğumuza göre maskeni çıkarabiliriz," dedi. Alttan tutup yukarıya çekti. Esaretten kurtulan dağınık saçlarımı büyük bir ilgiyle düzeltti ve yüzümün her bir noktasını ezberlercesine baktıktan sonra çeneme küçük bir öpücük kondurdu.

Benden uzaklaşmasına izin vermeden onu omuzlarından tuttum ve hiç vakit kaybetmeden altıma aldım. Sırtı yatağa yaslandığında gözleri aniden irileşti. Bunu yapmamı beklemiyor olacaktı ki bedenini bir ürperti kapladı. Bembeyaz teninde belirgin olan damarları daha da kızarmış gibiydi.

"Hem alev alev olup hem de nasıl bu kadar ürkek bakıyorsun?" diye sorduğumda başımı boynuna yerleştirdim. Bu nasıl bir kokuydu böyle? Nefret etmeme rağmen solumadan edemiyordum.

Yavaşça yutkundu ve göğüs kafesi hızla yükseldi.

"Alev alev olan kısmı dikkate alsan iyi olur."

Başımı boynundan kaldırıp yeşil gözlerine baktım. Nasıl da güzel bakıyordu. Bana Ötüken olan bakışları harlı bir yangından ibaretti. "Seni dikkate almak istiyorum ben," dedim nefesimi tenine üfleyerek.

"Ulu..." dedi gözleri gözlerimi talan ederken. "*Sakam da bidam privrzan za tebe i ne privrzan za tebe. Znam deka k'e raskineme i se k'e ni bide poteško na dvajcata.*"[6]

Parmaklarımı beline yerleştirip kazağının izin verdiği kadarıyla yavaşça ona dokundum. "Hmm." Onaylarcasına bir ses çıkardım. "Sabaha kadar uyumayalım ve parmakların karış karış tenimde gezsin. Sanırım bunu dedin, öyle değil mi?"

Elim, tenini keşfetmek istercesine gezerken aniden gülmeye başladı ve kasıldı.

"Gıdıklanıyorum."

"Bir dakika," dedim. Yüzüne doğru bakmaya başladım. "Daha karnına dokunmadan gıdıklandın mı sen?"

"Tikim var." Sır verir gibi mırıldandı. "Oraya dokunmasan olur mu?"

Az önce dokunmak üzere olduğum yere dokunup, "Buraya mı?" diye sordum. Elimin baskısı daha çok artarken dudaklarının arasından kaçan gülüşlerine engel olamadı. Odamın her bir köşesinde onun sesi vardı.

"Ulu!"

"Şşş." Elimle ağzını kapadım ve yüzüne daha çok eğildim. "Peri uyanırsa bütün evi ayağa diker. Hepimizin kulağını da mahveder."

Bir elim onun çıplak karnında gezerken diğer elim bağırmasını engellemek için dudaklarını mühürlemişti. Hafifçe elimi çektiğimde, "Gıdıklandığımı söyledikçe daha çok dokunuyorsun!" dedi. "Yapma."

---

[6] "Sana hem bağlanmak hem de bağlanmamak istiyorum. Biliyorum ki ayrılacağız ve bu ikimiz için de çok zor olacak."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Büyük bir istekle dolup taşarken, "Bana sarılmanı ve uyumamızı," dedi. "Bu birlikte ilk resmî uyumamız olacak."

Gözlerimi kısıp anlamayarak baktım.

"Resmî mi?"

"Daha öncesinde hep ben uyurken sen sonradan bana sarılmıştın. Şimdi ikimiz de bilerek ve hissederek uyuyacağız."

Bedenimi yanına bıraktım. Elimin tersiyle yanağını okşarken ona ilgiyle baktım.

"En sevdiğim yanın ne, biliyor musun?"

"Neymiş?" diye sordu.

"Net olman," dedim. "Ne istiyorsan direkt olarak söylemen. Yanakların kızarsa da hiç dallandırmadan, uzatmadan açık açık konuşman. Bu huyunu hiç kaybetme, Balkan Kızı."

Yüzünü tamamen bana çevirip, "Peki, benim sendeki en sevdiğim şey ne, biliyor musun?" dedi.

"Sevdiğin bir şey yoktur," dedim. "Senin kadar sevgi dolu değilim."

Elini yanağıma yerleştirdi. "Ailene bağlı olman," dedi ilgiyle. "Ablana her ne kadar kızsan da asla kıyamıyorsun. Elin hep ablanın saçına gidiyor ve sanki ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi saçlarını okşuyorsun. Ülkü yanında olmasa da bütün gün onu sorup durman ve iyi olduğundan emin olmak istemen. İki kardeşini de kimseye muhtaç etmemek için hep çalışman. Annene hep saygılı olman. Gün içinde, sizinle olan fotoğrafına dalıp giderken buluyorum seni."

Kısa sürede bu kadar dikkatli olması gözümden kaçmamıştı. Ne kadar iyi gözlemlemişti beni.

"Yeğenlerin başını şişirse de yine de tüm gününü onlara ayırıp parka götürmen, oyunlar oynaman ve onlarla ilgilenmen. En yakın arkadaşın Barış'ı gözünün önünden bile ayırmıyorsun mesela. Gittiğin her yere onu da götürüyor, her şeyiyle sen ilgileniyorsun. Hiçbir şeyden eksik kalmaması için uğraşıyorsun. Ayrıca vatanına olan büyük sevdan..."

Kaşlarımı çattım.

"Anlattığın şeylerin içinde sen yoksun."

"Ben olmasam da bu yönlerini çok sevdim, seviyorum," dediğinde bana doğru iyice sokuldu. "Senden güzel bir aile babası olur. Ben de bu adamın kollarında uyumak istiyorum."

Uzanıp ıslak dudaklarımla alnından öptüm. "Bu adamın kolları senin emrinde," dedim ve onu kollarımın arasına aldım. Parmakları bileğimi kavradı ve yıllar önce takmış olduğu *marteniçka* ipiyle oynamaya başladı.

"Hâlâ leylek görmediğine inanamıyorum."

"Kızıl bir civciv gördüm," dedim keyifle. "İşe yarar mı?"

"Leylek olması gerekiyor," dedi homurdanırcasına. Bileğimi rahat bıraktı. Kırmızı ve beyaz ip bir hayli solgunlaşmıştı. "Hiç çıkartmayacak mısın?"

Saçlarına doğru fısıldadım. "Ölsem bile çıkartmam."

Yüzünde büyük bir mutlulukla gözlerini kapadı. Tam uyuyacağımız sırada odayı telefon sesi doldurdu.

Umursamadım. Duymazlıktan gelebilirdim. Sonuç olarak istediğimi almıştım ve kollarımın arasında sevdiğim kadın vardı.

"Ulu," diye mırıldandı Balkan Kızı. Onu da duymazlıktan geldim. "Ulu!" dedi tekrardan. Hayır, hiçbir şey beni buradan kaldıramazdı. "ACB yazılı kişi Âkif babam mı? O arıyor."

Gözümü kapatalı en fazla bir dakika olmuştu. Altmış saniye bile huzurlu yaşamama izin yoktu. Öfkeyle gözlerimi araladım. "Bu adam hissediyor olabilir mi?" diye sordum. "Tam seninle uyuyacağım sırada..."

"Bekletmeden aç istersen."

İki telefon kullanıyorduk. Kişisel hattımdan arıyorsa açmak zorunda değildim. Mesleğim için kullandığım hattı arıyorsa koşulsuz şartsız açmam lazımdı. Şu an kişiseli aradığı için geri dönmek zorunda değildim. "Acil hattan aramıyor," dediğim sırada yüzündeki ifade aniden soldu.

Telefonu aldım ve ifadesiz bir tonla, "Buyurun, komutanım," dedim.

Beni gömsünler. Mezar taşıma da ACB yüzünden yazsınlar. Vasiyetimdir!

Öfkeyle karışık, "Neredesin sen?" diye sordu.

"Evdeyim, komutanım."

"Bu telefon neden ilk çalışta açılmadı?"

"Diğer telefonumu yanımdan ayırmıyorum," diye açıkladım. "Kişisel numaramı aramışsınız."

"Ben seni nereden arıyorsam hemen açacaksın!" Kükreyen sesine karşılık telefonu kendimden uzaklaştırdım. "Anlaşıldı mı Ulukurt?"

Dinç bir sesle, "Emredersiniz, komutanım!" dedim.

"Sen bana bir şey göndermişsin. Ne demek o?" diye sordu. En son ne konuştuğumuzu hatırlamadığım için sesini hoparlöre aldım ve mesajlara girip göz attım.

BUB

Barış'ın bir seansı kaldı. Hafta sonu gelmeden yine alacaklar. Önümüzdeki seansta protezi takabilirlermiş.

ACB

👍

ACB

👎

BUB

Buyurun, komutanım.

ACB

❓👎

BUB

👎

Anımsamadığım konuşmalarla, "Neyini anlamadınız, komutanım?" diye sordum. Bana Yamalı'nın sonuçlarını sormuştu. Ben de çıkmadı anlamında ters ok işareti atmıştım. Tıpkı onun yaptığı gibi.

"Yani oğlum?" dedi. "Sonuç ne?"

"Sonuçlar çıkmadı, komutanım," dedim sakince. "Siz çıkıp çıkmadığını sormuşsunuz, ben de çıkmadı dedim."

"Öyle yazsana o zaman, dingil!" diye bağırdı. "Senin gönderdiğin salak resimleri anlamakla mı uğraşacağım?"

Yok, bu adam hayatı bana zindan etmeye yemin etmişti. Başka açıklaması olamazdı.

"Öyle yaparım, komutanım. Bunu sormak için mi aramıştınız?"

"Talia kızımı da alıp benim evime gel," dediğinde kaşlarım havalandı.

"Bu saatte mi komutanım?" Emin olmak için konuşmaya devam ettim. "Kendisi uyumak üzereydi. Onun da gelmesi konusunda emin misiniz?"

"Sen benim kızımı benden mi kaçırıyorsun, oğlum?"

"Ne haddime, komutanım," diye karşılık verdim. "Bir saate oradayız."

"Bir saat mi?" Öfkeyle bir soluk aldı. "Bir saat derken? Oradan burası kaç dakika sürüyor da sen bir saat diyorsun?"

"Komutanım, ben tek olduğum için motoru hızlı kullanıyorum," diye açıkladım. "Ondan otuz-kırk dakika sürüyordu. Şimdi yanımda kızınız varken hız mı yapayım?"

"Ne motoru?" Sesi kulak zarımı yırtacak kadar güçlüydü. "Onunla motora binmeyi unut! Arabanla gel. Yanına değil, arka koltuğa oturacak!"

"Arabamı Balkanlar'a gitmeden önce, okula kolay gidip gelsin diye Ülkü'ye vermiştim," dedim. "Henüz ondan almadım. Motordan başka seçeneğimiz yok."

Balkan Kızı parmak uçlarında yükseldi. "Seni özledim, Yeşil Dev," diye mırıldandı. "Motorla geliriz. Hem vakit kaybetmemiş oluruz. Benim için endişelenme. Motora alışığım ben."

"Kızım," diye seslendi Yarbay Beton. Ses tonu aniden değişmişti. Az önce kükreyen adamdan eser kalmamıştı. "Eğer uykun varsa uyu sen. Sabah gelsen de olur."

"Uykum yoktu," dedi Balkan Kızı. "Uykum olmadığı için Ulu'yu da uykusuz bıraktım. Hemen gelip gideriz."

"Gideriz mi?" dedi sorgularcasına. "Geldiğinde seni geri göndermeyeceğim. Orayla vedalaş. Düğüne kadar gitmek yok."

İşte bu kötü olmuştu!

Balkan Kızı'yla uyuma hayalim vardı. Ablam ve biricik eski eniştem el birliğiyle bu hayalimi yok etmişti.

"Hem burada seni tanıştırmak istediğim biri var," diye devam ettiğinde sesine dikkat kesildim. "Teyzemin oğlu, benim de oğlum gibi gördüğüm, Ethem. Düğüne kadar sana arkadaşlık eder. Hiç yalnız kalmazsın, merak etme."

Bunu daha çok kötüydü! SAT komandosu olan Ethem Karaaslan'dan bahsediyordu. Bilerek çağırmadıysa bir sik bilmiyordum. Ethem'le asla anlaşamazdım ve ikimiz de birbirimizden hazzetmiyorduk.

"Ethem'in sana selamı var, Ulukurt," dedi büyük bir keyifle. "Hadi, çabuk gelin de eski iki dost olarak hasret giderin. Sizi bekliyoruz."

Ben plan kurardım ama Âkif Cesur Beton'un da kendi planları olduğunu unuturdum.

Bir kibrit yak...

Yarbay Beton bizi evine çağırdığından beri Balkan Kızı'nın içi içine sığmıyor gibiydi. İlk kez evine gidecek olmasından mı yoksa onu cidden çok özlediğinden mi bilmiyorum fakat iki türlü de bu duruma çok sevindiği belliydi. Bu kadını mutlu etmek bu kadar kolaydı işte.

Olmak istediği yerde, olmak istediği kişilerle birlikteydi.

O buraya aitti ve bu vatanın evladıydı.

Uyumak için giydiği kıyafetleri odanın içindeki banyoda çıkardı ve ona yeni vermiş olduğum kıyafetleri giyip tekrar yanıma geldi. Ülkü'nün kıyafetlerinin içinde pek mutlu görünmüyordu.

"Sana yeni kıyafetler alsak iyi olacak," dedim. Ülkü de zayıf bir kızdı ama kıyafetleri Balkan Kızı'na biraz daha dar olmuş gibiydi. Ülkü'yü görmeye görmeye nasıl giyindiğini unutmuştum fakat genelde vücuduna göre olmayan şeyleri giyerdi. "Bedenlerini ablama söyle, senin için alışverişe çıksın. Sana gösterip istediğinden alır."

Bu durumu sorun etmediğini belli eden bir sesle, "Biraz daha idare edebilirim," dedi. O etmese bile ben ediyordum. Bakışlarım göğüs dekoltesine kayıyordu. Kendimi şerefsiz gibi hissediyordum. Balkan Kızı, benim aksime daha net bir insandı ve onu arzularcasına bakmam hoşuna gidecek bile olsa kendimi engelleyemediğim noktalar oluyordu.

Biz erkeklerin, çoğu zaman beynimizle düşünmediği aşikârdı.

Dolabın içindeki atkıyı aldığım gibi boynuna sardım. İki ucunu da göğüs bölgesine bıraktığımda bana anlamsız bakışlar atıyordu.

"Ben idare edebilecek gibi değilim. Şu evde bana kimse acımıyor, bari sen acı, Balkan Kızı."

Ayaklarımın üstüne çıkarak bana tutundu. Atkının kollarını bana da dolayıp yüzlerimizi yakınlaştırdı. "Beraber uyuma hayalimizin suya düşmesine üzüldüm," diye fısıldadı.

"Üzüldüğün çok belli," diyerek ona takıldım.

"Gerçekten üzüldüm." Dudaklarını büzdü. "İçimde kötü bir his olduğunu, kendimi huzursuz hissettiğimi söylemiştim. Eğer Âkif babamı görürsem daha iyi olacağım ve ne olursa olsun beraber uyuyacağız."

"Benimle uyumak isteseydin Âkif babana yarın geleceğini söylerdin."

"Buna alınmış olamazsın!" dedi saf bir şaşkınlıkla. Yalancı bir üzüntüyle ona baktım. "Yapma, Ulu *ljubov moja*."

Onu hızlıca üstümden indirdim. Bunu yapmama şaşırmıştı. "Hâlâ abi diyorsun," dedim küfreder gibi. Hâlbuki artık abi demediğini biliyordum fakat o benim bildiğimi bilmiyordu. "Hayır, ne zaman bir sevgi sözcüğü söylersin diye bekliyorum ama yok. Evleneceğiz ve sen bana abi demeyi bırakmadın!"

"Sen sanki bana çok sevgi sözcüğü söylüyorsun da!" Yüzünü buruşturdu. "Aramızda bir şeyler var. İkimiz de bunu kabul ettik. Sen ona rağmen bana karşı tek bir itirafta bulunmadın!"

"Yavrum diye sesleniyorum ya?"

"Sen cidden ablanın dediği kadar odunsun! Dün de arkamdan kızıl civciv dediğini duydum. Başkası olsa biricik karım, sevgilim, hayatımın anlamı, yaşam kaynağım falan der. Senin ağzından lafı kerpetenle zor alıyoruz!" Yüzüm nasıl bir şekil aldıysa, "Tamam, abarttım biraz," dedi. "Senden elbette hayatımın anlamı, yaşam kaynağım demeni beklemiyorum. Yine de diğerlerinin yanında biraz daha sevgi sözcükleri kullanabilirsin. Kendim için istemiyorum. Evliliğin kâğıt üstünde olduğunu anlamasınlar diye."

Kaşlarımı çattım. Evliliğin kâğıt üstünde olacağını mı sanıyordu?

"Anlaşılan, seninle uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor," dedim. "Şu Yarbay Beton'un derdi neymiş, öğreneyim. Sonrasında seninle ciddi bir konuşma yapacağım."

Yüzündeki ifade çiçek gibi soldu. "İleri mi gittim?" diye sordu. "Yanlış bir şey mi dedim? Neden kızdın?"

Elimi yanağıma yerleştirip hafifçe okşadım. "Ne kızması?" dedim. "Sana hiç kızabilir miyim? Kıyabilir miyim ben? Yalnızca kendime kızıyorum."

Uzanıp dudaklarımı alnına bastırdım ve uzunca öptüm. Geriye çekildiğimde tekrardan gülümsemeye başladı. Dolabın önüne geçip ona da kendime de bir ceket çıkardım. Gecenin ayazında, motorla gideceğimiz için üşüyebilirdi.

"Buradan sıkıldın mı?"

Çatık kaşlarıyla hızlıca, "Ne? Hayır!" dedi.

"Yarbay Beton'un yanına gideceğimizi söylediğimden beri yüzünde güller açıyor."

Bana doğru döndü. "Sadece onu çok özledim," dedi. "İnsan biriyle yakın olunca daha çok özlüyormuş. Mesela dün seni çok görmedim. Hep dışarıdaydın. Bir tek kahvaltıda beraberdik. Tüm gün çocuk gibi gelmeni bekledim."

"Belli oluyor beklediğin," dedim kinayeli bir sesle. "Geldiğimden beri hiç yüzüme bakmadın. Tam elini tuttuğumda da Osmanlı zamanında Kırım'dan getirilen cariye gibi davrandın."

"Diğerlerinin yanında ayıp olmaz mı?"

"Niye ayıp olsun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Yasak bir ilişki yaşıyoruz da benim mi haberim yok?"

"Yani ben Makedonya'da büyüdüm ama Umay abla bana Türk örf ve âdetlerinden biraz bahsetti. Aslında Balkanlar da bu tarz geleneklere çok uzak sayılmaz ama dayım daha Avrupai bir adamdı. Bizi de öyle yetişirdi. Geleneklere bağlı yaşamadık hiç."

Ablamın ağzı dursa şaşardım zaten. Ortaya olmayan gelenekler çıkarıp kızı doldurmuş bile olabilirdi.

"Bak sen!" dedim merakla. "Peki, ablam sana ne anlattı?"

"Gelin olacağım için nasıl davranmam gerektiğinden bahsetti işte."

Onu ilk defa konuşurken bu kadar çıkmazda görüyordum. Başka bir konu olsa ağzı hiç kapanmazdı fakat konuşmaya çekindiğini düşünmek üzereydim.

"Ablam sana, kendini öptürmemen gerektiğini söyledi mi?"

"Demiş olabilir."

"Sakın!" dedim sertçe. "Sakın ablamın dediklerini kale almıyorsun!"

"Sanki sen çok öpmek istiyorsun da! Aramızdaki tek engel ablanmış gibi konuşma."

Haklıydı. Benden bir adım bekliyordu. O öylece öpüp geçebileceğim biri değildi. Günlerce, haftalarca, aylarca ve yıllarca ona doyasıya bakmanın hayalini kurmuştum. Hastane yatağında yatarken o ateş parçası dudaklarına dokunabilmeyi çok istemiştim. Şimdi hiç olmadığı kadar yakınımdaydı. Kıyamıyordum. Dokunmayı geç, bakmaya bile kıyamıyordum.

"Öperim öpmesine de dudakların bağımlılık yapar diye korkuyorum, Balkan Kızı." Kulağına doğru eğilip fısıldarcasına konuşmaya devam ettim. "Sonra nasıl ayrı kalacağım senden?"

"Kalmana gerek yok ki," dediğinde yanakları pembeleşmeye başladı. "Ayrı bir evimiz bile olacakmış."

"Eve geçtiğimizde hatırlatırım sana bunu," dedim kısık bir tonla. "O evin her yerinde öpeceğim seni."

"Eğer evden biraz daha çıkmazsak Âkif babam seni öpebilir," diyerek kıkırdadı. "Bizi bir daha bir araya getirmeyecek."

Ona kendi motorcu koruma ceketimi giydirdiğimde, içinde kaybolmuştu. "Seni sıkı giydirelim. Üşüme."

Odadan çıkıp, sessiz olmaya özen göstererek dış kapıya yaklaştık. Botlarımızı giydikten sonra dışarı çıkıp garaja ilerledik. Garajın kapısını açıp geçmesine izin verdim. Gördüğü siyah canavarın yanına giderken hayranlıkla bakıyordu.

"Motor kullandığını hiç düşünmemiştim."

"Kask takarak yüzümü kamufle etmek daha kolay oluyor diye kullanmaya başlamıştım ve aslında aradığım kanın bu olduğunu anladım." Hızı seviyordum. Rüzgârı hissetmeyi de. "Arabam da çoğu zaman kapının önünde yatar. Bazen Ülkü istediğinde ona veriyorum."

Sıkıntıyla ofladı. "Ülkü'yle hâlâ görüşemedim." Ülkü olsa günleri daha eğlenceli geçerdi belki.

"Biliyorum," dedim. "Sınavları varmış. Şimdi seni görürse sınavlarını da unutur. Dikkati çok çabuk dağılıyor. Sınavları bitince onu almak için yurda beraber gideriz."

Ablam gibi onu tanımamasından korktuğu belliydi.

"Beni unutmamıştır, değil mi?"

"Görünce hatırlayacağına eminim."

"Onunla ilişkinizi pek anlayamadım." Kafası karışmışa benziyordu. "Yani izne geldin, ablan hemen geldi ama Ülkü yanına gelmedi. Küçükken sana çok düşkündü. Şimdi görmeyince merak ettim."

"Ülkü bildiğin gibi bizim en küçüğümüz. Ablam ona annelik ben de babalık yaptım," diye konuşmaya başladım. "Bir de Yarbay Beton vardı hayatında. Ülkü psikolojik olarak zayıf bir kız, bu yüzünden okuluna bile ara vermek zorunda kaldı. Ne annemin ölümünü atlatabildi ne de babamın bizi terk edişini."

Kaşları havalandı.

"Bahadır amca sizi bırakıp gitti mi?"

"Evet," dedim soğuk bir sesle. Tüm bedenim buz kesmişti. Babam hakkında konuşmayı sevmiyordum. "Hayatımızın içine sıçtıktan sonra daha fazla sıçılacak hayatınız kalmadı diyerek bir sabah gitti." Ülkü'nün hıçkıra hıçkıra ağlaması hâlâ kulaklarımdaydı. Arabasının peşinden koşmaya çalışması, her şeye rağmen bizi bırakma diye yalvarması gözümün önüne geliyordu. "Şimdi bir başkasıyla evli. Ablamla ben onunla görüşmüyoruz. Ülkü'ye de görüşme

diyoruz ama babam eskiden en küçük o diye ona çok bağırıp çağırmazdı. Yine dayanamayıp görüşüyor."

"Size çok eziyet ettiğini hatırlıyorum," dedi. Sanki kelimeler çok zor çıkmıştı ağzından.

"Ben yine okul bahanesiyle evde kalmıyordum ama ablam..." Yutkunamadım. Ellerim istemsizce yumruk olmuştu. "Ablam onun elinden çok çekti. Ben eve gelene kadar ablama eziyet ederdi, ben gelince de bana. Ülkü o yönden şanslıydı. Sıra Ülkü'ye gelene kadar siniri kalmazdı." Babama çok ah etmiştim. Kabul edemediğim, sineye çekemediğim çok olay olmuştu. "O yüzden babamın kötü yanlarını çok hatırlamaz. Zaten annemin ölümünden sonra psikolojisi iyice bozuldu. Babama sığınmak istedi ama o da yanlış limandı."

Bana destek olmak istercesine elimden tuttu.

"Ablan en azından kendine bir hayat kurabilmiş. Boratav ailesinin ilk düğünü deyip durdu. Ablanın düğünü olmadı mı Ulu?"

"Bu da bambaşka bir hikâye," dedim kaburgalarıma çöken ağırlıkla. "Ablamın kendine bir hayat kurduğu falan yok. Düğünü de olmadı. Yapılan nikâh, onun cenazesiydi."

Kaşlarını çatıp, "Ama nasıl?" dedi. "Evli ve boy boy çocukları var."

"Anlatmadı mı ablam?"

Benim sünnetime kadar anlatırken kendi hakkında nasıl konuşmazdı hiç?

"Seni, Ülkü'yü, bir de küçüklüğümüzü anlatmaktan kendine sıra gelmedi ki."

"Çünkü ablam artık kendisi için yaşamıyor. Bu yüzden böyle biri oldu ve hep başımızda duruyor," dedim iç çekerek. "Sadece çok yazık oldu. Ablama ve ona..."

Merakla yüzüme bakıp, "O kim?" diye sordu.

"Anlatırım bir ara," dediğimde pedalı kaldırdım ve gidonları kavradığım gibi bacaklarımı yerleştirdim. Arkamı işaret ettim. "Geç hadi." Onun takacağı kaskı uzattım. O da elinde tuttuğu maskeyi bana uzattı. Saçlarını, bedenine bir hayli büyük gelen ceketin içine yerleştirdi ve kaskı eline aldı.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sormasıyla ne kadar süredir onu izlediğimin farkında değildim.

"Yarbay Beton seni şu an görse tanıyamaz."

"Acaba neden?" dedi sahte bir kızgınlıkla. "Beni oğlan çocuğu gibi giydirdin!"

"Oğlan çocuğu mu? Sadece bana benzedin." Benim küçülmüş hâlim gibiydi. "Atla sırtıma. Kaskını da tak." Bana tutunarak motora çıktı ve bacaklarını iki yana açarak yavaşça yerleşti.

Maskemi takacağım sırada, ensemde dudaklarının varlığını hissettim. Tenimi bir ürperti kaplandığında aniden kaskatı kesildim. O narin dudakları tenimde bir süre oyalandıktan sonra benden ayrıldı. Huylanmıştım.

Hoşnut bir ifadeyle, "Ne arsız bir şeysin sen?" dedim. Maskemi taktım ve diğer cebimden ikincisini çıkarıp onu da yüzüme yerleştirdim. Kaskımı da taktıktan sonra ona doğru döndüm.

Maskesinin altından firar eden kırmızı saçlarını gizleyebilmesi için yardımcı olmaya çalıştım.

"Kendini tutmasan senin de nasıl bir arsız olduğunu göreceğiz fakat öyle inatsın ki!"

Maskesini tam oturacak şekilde yüzüne taktıktan sonra kaskı ondan aldım ve iç kısmının rahatsız etmemesi için küçük bir ayarlama yaptım. "Hmm." Ağzımdan keyifli bir mırıltı döküldü. "Anlaşılan yol boyu yaramazlık yapacaksın."

Kaskı takmamı heyecanla beklerken, "Seninle motora binmek eğlenceli olacak," dedi. Kaskın altında sıkışan maskesini de son kez düzelttikten sonra hafifçe geriye çekildim.

Yüzlerimiz, kasklarımız olmasına rağmen birbirine oldukça yakındı. Ona sorgularcasına baktım.

"Daha önce kiminle bindin?"

"Hiç kimseyle."

Kaşlarım çatıldı.

"Yarbay Beton'a öyle demedin ama. Neden?"

"İzin verecek gibi değildi."

"Hayatında yalan istemediğini sanıyordum."

Hafif bir kızgınlıkla, "Pembe yalanın ne olduğunu hiç duymadın mı?" diye sorguladı. "Hem konuşurken parmaklarımı çapraz yapmıştım."

"İki elini birden çapraz yapınca da dilek dilemiştin." Ona anlam veremeyen bir ifadeyle baktım. Konuşmaya devam ederken kavradığım elleriyle önüme döndüm. "Senin şu ellerin yalnızca burada dursun." Ellerini belime yerleştirerek bedenlerimizin arasındaki mesafeyi sıfıra indirdim. "Belli ki ellerini boş bırakmamamız lazım."

Gecenin geç saatlerinde olduğumuz için motoru çok ses çıkarmadan garajdan çıkardım. Siteden de aynı sessizlikle ayrıldım. Yola çıktığımız andan itibaren hızım normal seviyedeydi. Balkan Kızı sakinlikle yolculuğun keyfini çıkarırken dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla etrafı izliyordu.

Yaklaşık on dakika sonra sessizliğini bozup, "Ulu," dedi.

"Sendeyim," diye seslendim. Bakışlarım ara ara dikiz aynasına kayarken arkada takip mesafesini koruyan arabaları fark ettim. Aynı hızla ilerliyorlardı. Yol vermeme rağmen geçmemişlerdi.

Onları bir kenara bırakıp kollarını iki yana açan Balkan Kızı'na odaklandım. Tutku dolu bir sesle avazı çıktığı kadar, "*Te sakam*!"[7] diye bağırdı.

Anlamadığım için, "Ne?" dedim.

"*Te sakam...*"

"Küfretmiyorsun, değil mi?"

"Bilmem."

Yüksek çıkan sesimle, "O zaman ben de *te sakam*!" diye bağırdım. Göz kenarları kırışına kadar gülümsemeye başladı.

İki gündür vakit buldukça Fısıltı'dan dil dersi almaya başlamıştım. Evlerimizin yakın olması işime gelmişti ve yakınlardaki bir kafeye giderek bana bir saat kadar ders veriyordu. Temel şeyler öğrenmeye başlamıştım. Balkan Kızı bu sabah uyanır uyanmaz *dobro utro,* demişti. *Günaydın*, dediğini anladığım an sadece iki günde bile olsa bir şeyler öğrenebildiğim için sevinmiştim. Sadece çok fazla dil vardı ve hepsi birbirine benzese de birbirinden ayrılan yerleri de bulunuyordu.

Kendince dans ettiğini düşündüğüm kollarını yavaşça indirip bana tekrar sarıldı. İlkinden daha sıkı sarıldığı için, "Üşüdün mü?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Dışarıya çıkmak iyi geldi. Günlerdir eve tıkılıp kalmıştım. Rüzgârı bile özlemişim!"

"Hapis hayatı yaşamanı istemezdim."

"Şikâyetçi değilim," dedi hızlıca. "Siz olduktan sonra hapis gibi gelmiyor. Tam aksine, siz bana yaşadığımı hissettiriyorsunuz."

Yaşadığını hissettirmeyeceğim, ben seni yaşatacağım, Balkan Kızı. Söz, en güzel hayatı sen yaşayacaksın. Hiçbir endişen olmayacak, kaygı duymayacaksın ve o hurafelere bile inanmayacaksın.

---

[7] "Seni seviyorum."

Yaklaşık on dakika önce fark ettiğim şeye rağmen sakinliğimi koruyarak dudaklarımı araladım. "Işıklarda durduğumda önüme geç, tamam mı?" Hem rüzgâr hem kask sesimi kestiği için bağırarak konuşmam gerekiyordu.

"Neden?" diye seslendi Balkan Kızı.

"Sen dediğimi yap!" diyen sesim netti.

"Motoru öyle rahat kullanamazsın, delirme!"

"Bir kere olsun lafımı dinle, Balkan Kızı!" dedim öfkeme hâkim olamadan. Bakışlarım hem aynada hem de yoldaydı. Bu son ışıklardı. Bu yol direkt otobana bağlandığı için artık beni yavaşlatacak hiçbir şey yoktu. "Yavaşça in ve hiçbir şey yapmadan yüzünü bana doğru dön. Bacaklarını da bana dola."

"Bunu neden yapmam gerektiğini söyle," dedi cılız çıkan sesiyle, oluşan panik ortadaydı. "Bir şey mi oluyor, Barut?"

"Takip ediliyoruz."

"Kim tarafından?" diye seslendi. Yüzünü göremediğim için kenara doğru kaydım ve aynadan ona baktım. Korku bütün yüzünü kaplamıştı. "Dayımın adamları mı yoksa?"

"Bilmiyorum," dedim sakinlikle. "Silahlı olabilirler. Amaçlarını anlamadım fakat takip ettiklerine eminim."

Hızlı atan kalbi, sırtıma küçük darbeler bırakıyordu. Işıklara yaklaştığımızda tam tahmin ettiğim gibi kırmızı yandı. Motoru yavaşlattım ve ayağımı zemine koyup dengeyi sağladım.

"Şimdi ben kayıyorum, önüme geç."

Yapmak istemediğini belli eden bir bakış atıp, "Ulu," dedi.

"Hadi ama yavrum."

Sesim itiraz istemeyen tondaydı.

Lafımı ikiletmeden ellerini omuzlarıma yerleştirdi. Kendini yükseltip motordan indiğinde geriye doğru kaydım. Bir elimi gidondan çekip önüme geçmesine izin verdim. Benden daha küçük olduğu için çok fazla yer kaplamayacaktı. Motor da canavar gibi bir şey olduğu için üç kişiyi bile taşıyacak kapasitedeydi.

Balkan Kızı önüme geçtiği an arabalar iki yanımda durdu. Bakışlarım yalnızca önümdeki kadının bana bakan yeşil gözlerindeydi. Kollarımı hafifçe kaldırdım ve ışıklarda silahlı saldırıya uğrarsak en az hasarı alması için onu göğsüme doğru yakınlaştırdım.

"Hedefleri tamamen sen oldun," dedi üzüntüyle. Kirpikleri titriyordu. "Beni korumak için öne geçirdin ama ya sana bir şey olursa?"

"Sana bir şey olacağına, bana olsun."

"Olmasın!" Yapma dercesine, "Ulu," dedi. Yeşil ışık yanınca gözlerindeki rengin ışığı daha da arttı.

Ayağımı zeminden ayırdım. "Sıkı tutun," dedim ve bacaklarını kendime doğru daha çok çektim. "Eğer dengem bozulursa motoru kaydırırım ve ikimiz için de kötü sonuçlanır. Bırak, yalnızca birimize bir şey olsun."

"Ya seni vururlarsa?"

Kaskımın camını yukarıya doğru kaldırıp hiçbir şey olmayacağına inandırmak ister gibi göz kırptım.

"Doktorum yanımda."

"Ciddi olur musun?"

Camı indirmeden yan tarafımdaki iki arabaya da son bir bakış attım. Siyah cam filmi takılıydı ve arabaların plakaları yoktu. Buna rağmen trafiğe çıkmaları saçmalıktı. Cam filmli araçlar tamamen yasaklanmıştı ve plakasız arabalar da artık sadece cezayla kurtulmuyordu. Yönetim sıkılaştığından beri ilk kez böyle olan iki araba görüyordum.

Motora ara gaz verdim. Tekerlek asfalta zift karası bir renk bırakana kadar yüklendim. Arabalarla aramda bir hayli mesafe açılırken hızımı kesmedim. Balkan Kızı açık olan ceketimin içinden bana sarılmış, bakış açımı engellememek için iyice küçülmüştü.

Tir tir titriyordu. Titremesi son derece normaldi. Keşke Yarbay Beton'la kötü olsaydım da onu evden hiç çıkarmasaydım. İçinde kötü bir his olduğunu söyleyip duruyordu ve ben ona aldırmamıştım.

"Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok," dedim. "Soğukkanlı ol, tamam mı?"

"Ne yapacağız?"

"Bizi yoldan çıkaracağım. Trafik olsaydı çok iyi olurdu fakat yol bomboş. Açık hedef hâlindeyiz," dedim tane tane konuşarak. "Belimdeki silahı belki hissetmişsindir. Daha önce silah kullanmıştın, yine kullanabilir misin?"

Hiç düşünmeden, "Gerekirse evet," dedi. "Hedefi tutturamam belki ama sıkarım. Eğer dikkatlerini dağıtacaksa her türlü kullanırım."

"Böyle cesur ol," dediğimde kasklarımızı birbirine değdirdim. "Aferin, benim kızıl civcivim."

"Âkif babamı arayalım."

Çaresizce bana sokulduğu yerden ayrıldı.

"Arayacağız. Cebimden telefonu al ve son aramalardan adını bul," diye direktif verdiğimde elini cebime attı. "Telefonu bana doğru tut. Ben seni tutarım."

Telefonu bana doğru kaldırdı. ACB yazılı çağrı çok bekletmeden açtığında, "Komutanım," diye seslendim. Rüzgâr sesimi yüksek ihtimalle kesiyordu.

"Söyle, Ulukurt!"

"Evden çıktım ama her zaman kullandığım yol kapalıydı. Mecburen yolu uzatmak zorunda kaldım." Bakışlarım bir yandan aynadaydı. Etkileşime girmiyorlardı fakat aralıksız takibe devam ediyorlardı.

"Tamam, acele etme," dedi. "Dikkatli sür." Bir anda bu kadar ılımlı konuşmasını beklemiyordum. Acaba ölecek miydim? Öleceğimi hissettiği için mi bu kadar sakindi? Üstelik dikkatli sürmemi söylemişti. Başka zaman olsa köpek çekerdi.

"Komutanım, bunu demek için aramadım," dedim yüksek çıkan sesimle.

"Seni dinliyorum."

"Yolu bilerek kapamışlar. Yüksek ihtimalle denetim sistemi olan yola girmemem için beni başka bir yola saptırdılar." Bakışlarımı Balkan Kızı'na çevirdim. "Onu arabayla getiremediğim için özür dilerim. Evden hiç çıkarmamalıydım."

"Ne demek istiyorsun, Ulukurt?" diye kükredi.

"Yirmi kilometredir, iki araç tarafından takip ediliyoruz."

"Allah belalarını versin!" Sesi hiç olmadığı kadar yüksekti. "Hemen konum at! Hemen!" Balkan Kızı'na dediğini yapması için işaret ettiğimde, çağrıyı kapatmadan mesajlar kısmından canlı konum gönderdi.

Yarbay hattın ucundan, "Ethem!" diye seslendi. "Hemen buraya gel!" Hışırtı sesleri geldi. "Hatta kal, Ulukurt." Hızımı düşürmeden devam ettim. "Attığınız konuma on dakikalık bir mesafedeyiz. Hızlı olacağız."

Ethem'in nefret ettiğim, "Neler oluyor, Âkif baba?" diyen sesi kulaklarıma doldu. Gram hazzetmiyordum ondan fakat şu durumda duygularımı bir kenara bırakacaktım.

"Yüzbaşı Barut takip ediliyormuş," diye açıkladı Yarbay Beton. "Yanında kızım da var. Motor üstünde, seyir hâlindeler. İki araçla çıkacağız. Sen takip eden araçların önünü kes. Ben de onlara eşlik edip korumaya alacağım."

"Anlaşıldı, Âkif Baba," dedi Ethem.

"En yakın ekipleri de bilgilendirip peşinizdekilerin kaçmamasını sağlayacağız," diye ekledi Yarbay Beton.

"Anlaşıldı, komutanım," dedim. "Bir şey olursa haberleşiriz." Balkan Kızı telefonu tekrardan cebime yerleştirmişti. Olayın ciddiyetinden olsa gerek buz kesmişti. Hareket bile edemiyordu.

Aynadan kontrol edince yaklaşmak üzere olduklarını gördüm. "Biraz hızlanacağım. Hızdan korkmuyorsun, değil mi?" diye sordum. Arkamdaki kişilerden çok, önümde duran kadının dikkatini dağıtmak için odaklanmıştım. Sessiz kalmıştı. "Cevap ver bana."

"Korkmuyorum. Sen varken nasıl korkabilirim ki?" Bana daha çok sarıldı. "Hem sen söylemiştin. Kocam varsa uğursuzluk yoktur. Kocam varsa her şey yolundadır. Kocam varsa hiçbir şey olmayacaktır. İçimden hep bunları tekrar ediyorum."

Dakikalar sonra asfalttan yükselen tekerlek sesini işittim. Bir araba, diğer iki arabaya geçit vermeden son hızla yanımıza ulaştı. Başımı yana çevirdiğimde arabanın camı aşağıya indi. Yan şeritte savunmaya geçen kişiye, "Ethem!" diye seslendim.

Yavaşça göz kırptı.

"Barut!"

"Hiç değişmemişsin," dedim dilimden akan nefretle.

"Hiçbir zaman değişmem ben," dedi Ethem. *Öyle olduğun için dost olarak kalmadık ya!* Motoru, motorun üstündeki beni ve göğsüme yaslı duran kadını baştan aşağıya süzdü. "Senin mi bu güzellik?"

Bakışlarımı ondan ayırıp sert bir soluk aldım.

"Sikmeyeyim belanı, Ethem."

"Motordan bahsetmiştim." Rahatsız edici bir şekilde kahkaha attı. "Güzelmiş. İyi binilir."

"Milletin yola çıktığı insanlara bak, bir de benim yola çıktığım insanlara bak." Kendi kendime söylendikten sonra bakışlarımı Karaaslan'a çevirdim. "O ağzının yayını kırmazsam ne olayım, Ethem. Belli ki dayağımı az yedin." Pezevenk. Ülkü'ye takıntı derecesinde rahatsızlık verdiği için arkadaşlığımız tamamen bitmişti.

Ethem elini camdan çıkardı. Rahat bir tavırla, "Kızma be, birader," dedi. "Takılıyorum sana. Elbette motoruna göz koyacak değilim."

"Bunu bir kenara yaz, Ethem." Önüme döndüm. "Güneş doğmadan o kemiklerini kırmış olacağım." Konuşmasına izin vermeden gaza bastım. Motoru patlayacak seviyeye gelene kadar bağırtmıştım.

"O kimdi?"

Duyduğum ses beni kendime getirirken motorun hızını yavaşlattım. "Yarbay Beton'un yeğeni gibi bir şey. Bir akrabası. SAT komandosu olduğu için biraz kafadan kontak."

"Hiç hoşlanmadım."

"Hoşlansaydın bir de!"

"Bir şey demedim," dedi hızlıca. "Senin rahatsız olduğun kadar ben de oldum. Belki tanıyınca fikrim değişir."

Farklı bir araç yanımızda durduğunda tanıdık simayla hızı daha da düşürdüm. Araba iyice yanaştığında seslerimizi duyabilmek için yakınlaşmıştık. Yarbay Beton, "İyi misiniz?" diye sordu. Balkan Kızı onu görünce rahatlamıştı.

"Bir sıkıntımız yok," dedim.

"Herhangi bir temasta bulundular mı?"

"Hayır," diye yanıtladım. "Sadece takip."

"Solunuza geçtiğimde kapıyı açacağım. Arabanın içine geçeceksin, Talia," diye emretti. "Yüzbaşı, yanında silah var mı?"

Kafamı salladım.

"Var."

"Hepsini etkisiz hâle getir. Planı değiştiriyoruz. Polislerle bağlantı kuramadık. İşi kendimiz halledeceğiz."

"Böyle dediğinize göre polisler..."

Kahretsin! Tekrardan devlet içine sızmaya başlamış olmalıydılar.

Yarbay Beton benimle aynı duyguları paylaşırken, "Aynı tarafta değiliz," dedi. "Sanırım bu şubeyi ITO ele geçirmiş. O yüzden bu adamlar kimse, Ethem'le birlikte öğrenin. Başka kimseyi karıştırma."

Yeni bir plan kurmam gerekiyordu. Ben direkt kafalarına sıkmayı hedefliyordum fakat önce sorguya çekileceklerdi. Balkan Kızı için değil de umarım yalnızca benim için gelmişlerdir diye düşünmeden edemiyordum.

"Tim?" diye sordum. "İşkence konusunda kimse Kanca'nın eline su dökemez. Onlarsız mı halletmemi istiyorsunuz?" Normalde timsiz hareket etmemi istemezdi.

"Hayır," diyerek reddetti. "Önce ne için takibe aldıklarını öğren. Sonra timini ilgilendiren bir şey varsa onlara söylersin. Teması gittikçe arttırıyorlar. Bu yol çok güvensiz. Şehir çıkışı olduğu için kolayca ele geçirmişler. Itoğluit-

ler." Elini direksiyona vurdu. "Talia, arabanın içine atladığın gibi eğiliyorsun. Sakın başını kaldırma."

Yarbay ani bir fren yaptı ve onun önüne geçmemi sağladı. Önüne geçtiğim gibi şerit değiştirirken, "Yarbay ne dediyse harfiyen uygulayacaksın," dedim. "Sakın karşı çıkma."

"Ulu, sen ne olacaksın? Ya sana saldırırlarsa?" Korkuyla bana bakarken kollarını ayırmayacakmış gibi sarılıyordu.

Sen bana böyle sarılırsan ben seni nasıl bırakırım, Balkan Kızı?

"Beni düşünme," diyerek geçiştirdim. "Kendini düşün ve arabaya geç!" Motoru arabaya göre konumlandırırken hızımı ellinin altında düşürmüştüm.

"Hayır hayır, bunu kabul edemem!"

"Vakit yok. Kapıyı açtığı gibi arabanın içine giriyorsun ve buradan yok oluyorsun, Balkan Kızı!"

"Ulu," diye mırıldandı. Hızı iyice düşürüp otuzları gördüm. Kolunu kendimden ayırmaya çalıştıkça bana karşı çıkıyordu. Bu daha çok sinirlenmeme neden oluyor, sakin kalamıyordum. "Seni bırakamam! Bunu benden isteme!" Kaskının camını kaldırıp ağlayan gözlerle bana baktı. Ah, Balkan Kızı, ah!

"*Ve molam, ve molam...*"

"TALIA!"

Yükselen sesim, susmasını sağladı. Bağırmam, harelerinin genişlemesine neden oldu. Adı ilk defa sarsıntı etkisi yaratarak dökülmüştü dudaklarımdan. Ona ilk kez adıyla hitap etmiştim. Üstelik ona ilk kez adıyla hitap edeceğim zaman, bunun çok hoşuna gideceğini söylemiştim.

Gözlerine yerleşen öfkeyle bana kin dolu bir şekilde baktı. Çok kötü bağırmıştım. Çok. Adını bu şekilde söylememden hiç hoşnut olmamıştı. Olamazdı. Bir boku istediğim gibi yapamıyordum.

"Arabaya biniyorsun ve hiçbir sorun çıkarmadan Yarbay Beton'la birlikte gidiyorsun!" diye devam ettiğimde gözleri aniden doldu fakat yaşları akmadı. Tek bir damla yaşına, bin adam öldürebileceğimi söylediğim kadının gözlerindeki yaşın nedeni bendim.

Kısık bir sesle, "*Te sakam* ne demekti, biliyor musun?" diye sorduğunda göğüs kafesi hızla yükseliyordu. "Senden nefret ediyorum, demekti. Senden nefret ediyorum, Yüzbaşı Barut!"

Hiçbir tepki vermedim. İstediğini desin, ağzımı bile açmayacaktım. Arkaya bakınca Ethem'in arabayı otobanda yan çevirdiğini ve iki arabanın da önünü kesecek şekilde konumlandırdığını gördüm. Motoru neredeyse boşa aldım ve Yarbay Beton da benimle birlikte hızını düşürdü.

İkimiz de aynı anda durunca ayağımı zemine yasladım ve onu koruma içgüdüsüyle göğsümde saklamaya çalışırken, şimdi geriye çekilerek ondan ayrıldım. Bedenlerimizin arasına yoğun bir soğukluk girmişti. Aniden titredi.

Bir elimi gidondan çekerek inmesine izin verdim. Açılan kapıyla birlikte, sevdamı kızıla çeviren kadın bana bakmadan yaşlı gözlerle arabaya bindi. Saniyeler içinde kapı tekrar kapandı ve Yarbay Beton, arabanın lastikleriyle asfaltı ağlatarak hızla uzaklaştı.

Elimi belime yerleştirip silahımı ortaya çıkardım. Şarjörü kontrol ettikten sonra emniyetini kapadım. Motoru ani bir manevrayla kırıp şeritte ters gitmeye başladım. İki araba vites değiştirip geri geri gitmeye başladığında gazı kökledim.

"Müstakbel karım, sizin yüzünüzden benden nefret ediyor. Üstelik ona adını en kötü şekilde söyledim," dedim öfkenin esiri olan dilimle. "Sizi bu gece kimse elimden alamayacak!"

"Eğer onları öldürürsen bir işimize yaramazlar."

Ethem'in bıkkın çıkan sesiyle öfkem parmak uçlarımda tekrar uyandı ve yumruk yaptığım elimle bir darbe daha vurdum.

Dört saat süren sorgudaydım. Sorgu denmezdi buna. Ethem'i olaya karıştırmamış, karşımda duran iki adamı yakaladığımız andan itibaren türlü türlü işkencelere maruz bırakmıştım. Biri diğerlerine göre daha zayıf çıktığı için yerde, bilinci kapalı bir şekilde yatıyordu.

"Konuşacağız!" dedi.

"Sizden konuşmanızı isteyen kim?" diyerek âdeta kükredim. Elimi çenesine yaslayıp yukarıya doğru kaldırdım. "Kim istedi de konuşma hakkını kendinde buluyorsun?"

Kolları bağlı olan adamın bakışları Ethem'e doğru kaydı. "Abi, gözünü seveyim," dedi. "Söyle de bitsin artık bu çile."

"Yok, o sizi dövmek için canlı canlı yakaladı zaten. Dövme işi bitsin, daha sonra konuşursunuz. Aceleniz ne? Hem daha yeni geldiniz. Biz misafirlerimizi güzel ağırlarız."

Ethem keyifle çekirdek çitlerken beni sinir etmeye programlanmış gibiydi.

"Konuşacağız. Anlatacağız her şeyi. Yeni de gelmedik." Gözleri yumruklarımdan dolayı kapanmıştı. Oldum olası kum torbalarını sevmezdim. Nerede canlı torba var, ben oradaydım. "Saatlerdir buradayız. Yorulmuyor da! Dinlene dinlene dövsün bari!"

Ethem, "Sizin yüzünüzden karısına bağırmış," diyerek durumu açıkladı. "Bu saatten sonra sikseniz bırakmaz sizi."

"Bu yüzden işkence edilir mi?" Türkçesi yeteri kadar iyi değildi. Ara ara Farsça konuşuyordu. "Böyle bir şey yapması yasak. Şikâyetçi olacağız!"

"Ne şikâyeti, lan?" dediğimde boynuna yapışarak onu geriye doğru sürükledim. "Sen gel, beni bir saat takip et, daha sonra kalkıp benden şikâyetçi olacağını söyle!"

"Senin asker olduğunu biliyoruz," dedi istifini bozmadan. "Hepsinin hesabını vereceksin!"

"Oğlum, bari huyuna gidin, lan," diyerek araya girdi Ethem. "Suyunuzu iyice kaynatıyorsunuz."

Arkamı dönüp Ethem'e kısa bir bakış attım. "O ağzını kapamazsan bunları yarıda bırakıp sana girişeceğim," dedim. Bir yandan da çekirdek çitlemesi beni iyice öfkelendiriyordu. "Zaten benden bir posta dayak yiyeceksin. Öne çekme."

Yakasından tuttuğum herif, "Konuşmamıza izin vermiyorsun," derken ağzından akan kanı tükürdü. "Biz ilk olabiliriz ama son olmayacağız."

Dirseğimi şakağına bastırdım. "Ne diyorsun, dalyarak? Ne ilki? Ne sonu?" dedim. "Türk bile değilsiniz." Dizimi karnına geçirdim. "Ülkeye girme amacınız ne, lan?"

"Hayalet," dedi fakat bir yandan dizimle karnına baskı uyguladığım için kan kusması şiddetlendi. "Hayalet Timi."

Hayalet Timi mi? Bunu nereden biliyordu? Sesi kısık çıkmasına rağmen ne dediğini duymuştum. Emin olmak istercesine, "Ne dedin?" diye sordum.

"Hayalet Timi."

"Konuş!" dedim. "Yalnızca bir dakikan var. Bir dakika içinde her şeyi dökülmezsen seni kimse elimden alamayacak."

"Hayalet Timi'nin peşindeyiz."

Kaşlarımı çattım.

Ne? Timin peşine mi düşmüşlerdi? Tekrardan mı? Yıllar önceki konuşmalar zihnimde belirdi.

"Sabahın erken saatlerinde, Vural'ın vurulduğunu hepiniz duymuşsunuzdur," dedi Yüzbaşı Atay. "Bu vurulma yalnızca onu ilgilendiren bir şey değil. Suikastı gerçekleştiren kişileri kıskıvrak yakaladık ve konuşturduk. Aldığımız ilk bilgilere göre hedef tahtasıyız."

"Hedef tahtası derken, komutanım?" diye sordum.

"ITO, Hayalet Timi'nin varlığından haberdar olmuş. Timdeki herkesi öldürüp ortadan kaldırmayı hedefliyorlar," dediğinde ağzımdan okkalı bir küfür kaçmıştı. Sivildeydik ve Yüzbaşı Atay arkadaş olduğumuz için küfretmemi sorun etmeyip konuşmasını sürdürdü. "Bu yüzden açık hedef hâlindeyiz ve her birimizi teker teker öldürmeden durmayacaklar. Her an suikasta uğrayıp korkunç bir saldırıya kurban gidebiliriz. Artık hayatımız sadece görevlerde tehlikede değil."

Durmamışlardı. Bir saldırıya kurban gitmiştik. Timi dağıtan büyük bir patlama olmuştu ve sağ kurtulsam da bir yanım tim arkadaşlarımla birlikte gömülmüştü. O anlardan hızlıca sıyrıldığımda nefeslerim sıklaşmıştı. Verdiğimiz kayıplar onları bir süre sessizliğe gömmüştü fakat şu an karşımda olan adamlar, Hayalet Timi'ni ortadan kaldırmayı planladıklarını tekrardan gün yüzüne çıkarmıştı.

"En başından anlat!" dedim. Hâlleri kalmamıştı ama konuşmaktan başka çareleri yoktu.

"Bundan haftalar önce..." diye başladığında onu yakasından tutup kaldırdım. "Haftalar önce bir ilan verildi." Ona anlamayan gözlerle baktım. "Tetikçilerin ve seri katillerin katıldığı bir açık artırma gerçekleşti. Orada iş belirlenir ve katili kiralamak için en yüksek miktarı teklif edersin. İşimiz Hayalet Timi'ni ortadan kaldırmaktı. Salondaki bütün tetikçiler bu görevi kabul etti ve hepsine yüklü miktarda ön ödeme yapıldı."

"Kim tarafından?" diye sordum. "Kim tarafından verildi bu sikik iş?"

"Kimin verdiğiyle ilgilenmiyoruz," dedi. "Biz işimize bakarız ve bir de aldığımız paraya. En yüksek meblağ senin içindi. Herkesin ilk hedefi sen olacaktın, maskeli. Oldun da."

Geriye doğru çekildim. Yıllar önce ne yaşadıysam aynısı tekrar oluyordu. Aynısıydı. Barış'la bu haberi aldığımız ilk anı hatırlıyordum. Sivilde herkesle görüşmeyi kesmiştim. Barış'la bile. Hiçbir yerde görünmemiş, tabiri caizse bir gölge gibi yaşamıştım.

"Size görüntüler verilmiş olmalı," dedim. "Hangi görüntüler mevcuttu? Hepsini anlat!"

Ağzında biriken kanları tükürdükten sonra, "Afrika olduğu söylenen bir yerdesiniz," dedi. "Çocukların başında duruyorsunuz. Bir çadırın başında keşif yaparken birçok kareniz mevcuttu. Az çok nasıl göründüğünüzü anladık. Senin yüzünü gören yok fakat maskenle ayırt edilebiliyorsun." Yarım olan Türkçesiyle konuştukça bedenime sinir yükleniyordu. Maskemi hiçbir zaman çıkarmıyordum. Elbette bu durum insanların dikkati daha çok çekiyordu.

"En çok fotoğraf karesi sana aitti," diye devam etti. Bir gözü tamamen kapanmıştı. "Başına konulan ödül, bütün timin toplamının iki katıydı. Di-

ğerlerini öldürmekle kimse vakit kaybetmez. Ama yine de o paraya bile ihtiyaç duyacak tetikçiler mevcut. Dediğim gibi herkesin hedefi sensin. Birkaç fotoğrafın sana ait olmadığını şimdi göz renginden anlıyorum. Bazı fotoğraflarda mavi gözlü biri vardı. O da eşkâl olarak sana benzediği için karıştırıldı muhtemelen."

Mavi gözlü biri, Âkif Cesur Beton'dan başkası değildi. Onunla karıştırılmıştım. İkimizin de fotoğrafları ITO'nun elindeydi demek ki.

"Beni neden seyir hâlindeyken öldürmediniz?" diye sordum.

"İşveren seni canlı istiyor," dedi. Bazı olaylar zihnimde oturmuştu.

Anlaşılan, bu sorgu uzun sürecekti. Onlara kısa bir süre daha canlı olarak ihtiyacım vardı. Şimdilik baygın durmaları gerekiyordu. Ayık olanın ensesine dirseğimle vurduğum gibi bayıldı. Yerde baygın olanı da kontrol ettikten sonra bir süre öylece durdum.

Neye üzülüp neye sevineceğimi şaşırmıştım.

İyi haber, Peter Kalovski henüz adamlarını ülkeye gönderip yeğenini alma girişiminde bulunmamıştı. Bu demek oluyordu ki Balkan Kızı'nın Türkiye'de kalabilmesi için biraz daha zamanı vardı. Kötü haber, Hayalet Timi'nin başına ödül konulmuştu. Dünyanın dört bir yanından gelmiş olan tetikçiler peşimizdeydi. Sivil hayatımızda bile nefes almak haramdı artık.

Ethem'e doğru döndüm. O da duyduklarına şaşırmış gibiydi. "Öleceksen beni dövmekle vakit kaybetme," diyerek bana takılmayı seçti. "Kalan vaktini iyi değerlendir. Mesela karınla."

Hiçbir tepki vermeden yanına yaklaştım. Elindeki çekirdek paketini kenara bıraktığında gerildiğini hissettim. Kafamı sertçe yüzüne geçirdiğimde, beklenmedik hareketimden dolayı bedeni masaya yaslandı. "Bir daha..." dedim sabırsız bir tonla. "O diline sahip çıkmazsan senin belanı sikerim."

"Ağır ol," dediğinde gözlerini açmaya çalışıyordu. "Elmacık kemiğimi çatlattın, adi herif!"

"Sen ağır olacaksın, Ethem. Dua et de işim başımdan aşkın. Küçük bir çatlakla yırttın," dedim üstüne basa basa. "Kız kardeşime yaptıklarını daha unutmadım. Evleneceğim kadının yanında değil imalı konuşmak, zihninden tek bir şey bile geçirmeyeceksin!"

"Demek senin de bir zayıf noktan oldu," dediğinde arsızca gülümsedi. "Hem ben motoruna laf etmiştim. Amma uzattın, ha."

"Ne demeye çalıştığını ikimiz de çok iyi biliyoruz."

"Senin için fesat, lan."

"Kes sesini de şunların başında dur," dedim yanından ayrılırken. "Ben Yarbay Beton'la konuşacağım."

Aylar önce Afrika'dayken oraya sızan ITO üyeleri fotoğraflarımızı çekmişti. Oradaki doktor kadın bir yangın çıkarmıştı. Amacı dikkat dağıtmaktı ve başarılı da olmuştu. Fotoğraflarımız artık her yerdeydi. O yangında yanan şeylerden biri de bu olayın kanıtı olabilirdi. Bu durum hiç hoşuma gitmemişti. Yarbay Beton'u bilgilendirip timi buraya toplamam lazımdı.

Saatler sonra Yarbay Beton'la konuşmuştum. Konuşmanın yarısı bana bağırmasıyla geçmişti. Talia'yı çok üzdüğümden, gittikleri yerde onunla bile hiç konuşmadığından, bunlara ben neden olduğum için kemiklerimi kıracağından bahsedip durdu. Kesinlikle gözüne görünmemem gerektiğini de söylemişti.

Ah, Balkan Kızı, ah!

Bu olay çözülmeden evlilik de olmayacaktı. Planlar askıya alınmıştı. Yarbay Beton, Albay Alkorkmaz'la iletişime geçip onu durumdan haberdar etmişti. Peşimde birileri olduğu için Talia Alaz'ın hedef hâline gelmemesine karar verilmişti. Onunla evlenmek için biraz da olsa ortalığın durulmasını bekleyecektim.

Nikâhın ertelenmiş olmasına bir hayli bozulmuştum. Tam da her şeyi rayına oturtmuş olduğumu düşündüğüm sırada her şey tekrar başa dönmüştü.

Hayalet Timi'ne de en hızlı şekilde toparlanması için haber vermiştim. Birkaçı farklı şehirlerden geleceği için aynı gün içinde buluşmamız kolay olmuyordu. Ancak ertesi gece bir araya gelmiştik. İki koca gün geçmişti. Talia'dan haber alamıyordum. Yarbay sabah akşam arayıp benden genel rapor istiyor ama Talia hakkında hiçbir bilgi vermiyordu.

Bu süre zarfında Ethem'le paslaşarak İran asıllı iki tetikçiyi, şiddetin minimum düzeyde olduğu derin bir sorguya çekmiştik. Bir sürü şey öğrenmiştim. İki ortak tetikçi de yakalandıkları için diğer tetikçilerin ödüle konmasını istememiş ve her şeyi anlatmayı seçmişti. Başka seçenekleri yoktu. Sorgu, ilikleri kurutana kadar devam etmişti.

Siren içeriye girdiğinde, "Komutanım," diyerek baş selamı verdi. Peşinden Kanca, Mermi, İmam, Yamalı ve Fısıltı da gelince hepsi tek sıra hâlinde dizilmişti. Havlama seslerinden sonra hepsinin önüne geçerek içeriye gelen Firefly'ı gördüğümde kaşlarım havalandı. Onu görmeyi beklemediğim, yüzümden okunuyor olmalıydı. "Firefly!" diye seslendim. "Ne işin var senin burada?"

"Görevini başarıyla tamamladığı için ödül olarak üç günlüğüne benimle kalacak, komutanım," dedi Fısıltı. "Dün bana verildi. Evde de onunla ilgilenecek biri olmadığı için yanımda getirdim."

Dizlerimin üstüne çöküp, kucağıma gelmesine izin verirken Firefly bütün salyalarını üstüme akıttı. Sevinçle havlıyordu. Onu görene kadar özlediğimin farkında değildim.

"İyi yapmışsın," dedim. "Özleşmiştik." İlgiyle yaklaşmam daha çok heyecanlanmasına neden olurken patilerini omzuma yerleştirdi. "Sözlüm bizi böyle görürse yanlış anlar, Firefly." Tüylerini yavaşça okşadım. "Fakat yeter. Yılışıklığı hiç sevmem." Firefly beni bırakmak istemediğini belli ederken, "Köşeye geç, Firefly," diye komut verdim. "Firefly!"

Bağırmam onda hiçbir etki yaratmadı. Bu Balkan kızları benim lafımı dinlememeye kararlıydı.

Seslice nefes alıp verdikten sonra sinirlendiğimi fark eden Fısıltı yavaşça elini şıklattı. Firefly'ın kulakları dikleşti. Fısıltı hafifçe öksürüp ağzının içinde bir şeyler geveledi. Balkan dillerinden birini mırıldadığında, Firefly hemen diğerlerinin yanına geçip hazır olda beklemeye başladı.

Selam verdiklerinde, "Rahat olun," dedim. "Sivildeyiz şu an."

"Her anlamda mı komutanım?" diye sordu Mermi. "Geçen sivildeyiz demenize rağmen küfrettiğim için bana tuvalet terliği sayma cezası vermiştiniz de."

İki gündür ayaktaydım ve gözüme gram uyku girmemişti. Yorgunluğumu belli eden bir sesle, "Sivildeyiz, Mermi," dedim. "Sen yine de benim canımı sıkacak kadar sivile geçme."

"Emredersiniz, komutanım da..." Utana sıkıla yüzüme baktı. "Madem sivilde sayılırız, size bir şey sorsam olur mu?

"Sor," dedim. Ağzından hiç hayra alamet şeyler çıkmayacağını bile bile izin verdim.

"Hani şu Balkanlar'dan gelen Talia Alaz Hanımcığım vardı ya," dedi Mermi. Kelimelerini teker teker seçiyordu.

"Evet," dedim ifadesiz bir şekilde.

"İşte, o hanımefendinin numarasını almam mümkün müdür acaba?"

Mermi'ye doğru adım atıp elimi omzuna koydum ve hiç yumuşak olmayacak bir şekilde sıktım.

"Mümkün müdür sence, Mermi?"

"Bir güzellik yaparsınız." Omzunu daha çok sıkmamla konuşması yarıda kesildi. "Yapmaz mısınız be, komutanım?"

"Ayıp ediyorsun, Mermi," dedim agresif ama bir o kadar da sakin bir sesle. "Telefonunu aç da numarasını yaz."

Mermi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda gerçekten yardımcı olacak mısınız?" Benim büyük bir ciddiyetle baktığımı fark edince, telefonunu çıkarıp ekranını açtı. Yazmaya hazır olduğunda ezbere bildiğim numarayı teker teker söyledim. Mermi de aynı ciddiyetle yazdıktan sonra bakışlarını telefondan kaldırdı. "Bu numara zaten kayıtlı."

"Nasıl?" dedi İmam. "Lan, kızın telefon numarasını ne ara aldın?"

"Yok, oğlum," dedi Mermi. "Barut Komutan'ım, Yarbay Beton'un telefon numarasını söylemiş. O yüzden direkt kayıtlı gözüktü."

"Hasiktir!" dedi Kanca. "Şimdi sıçtın."

Mermi'ye öfkeyle bakarak, "Çıkan kişiyi ara bakalım," dedim.

Ağlamaklı bir sesle, "Aramasam olmaz mı komutanım?" dedi Mermi. "Aramayayım. Saat gecenin bir yarısı. Şimdi bu saatte ararsam Yarbay Beton belamı siker."

"Ara, Mermi!" dedim emir verircesine. "Ara. Nasıl bana sormaya cesaret ediyorsan aynı cesareti ona da göster!" Omzuna daha çok yüklenince kısık sesle inledi. "Manevi kızına göz diktiğini ve her fırsatta yavşadığını o da bilsin!"

"Komutanım, vallahi kötü bir amacım yoktu." Sesinden pişmanlık akıyordu. "Ben sadece bir şeye ihtiyacı var mı diye soracaktım."

"Sana mı kaldı, lan?" dedim.

"Kalmadı," dedi aceleyle. "Kalmadı, komutanım. Siz emredin, ben telefon kullanmayı bırakırım. Yeter ki Yarbay Beton'un kulağına gitmesin."

"Bundan sonra..." dedim keskin bir dille. "Bana Balkan Kızı'yla ilgili tek bir laf söyler, tek bir imada bulunursan seni yakarım, Mermi. Zihninin içinden bile geçirmeyeceksin onu. Olduğu yere bile bakmayacaksın. Adını dahi anmayacaksın!"

"Asla, komutanım!" dedi Mermi.

"Sana Yarbay Beton merhamet eder ama," dedim emin bir ifadeyle. "Yemin ederim, ben etmem." Uykusuzluğum beni iyice tahammülsüz birine çevirmişti.

"Haklı," dedi Kanca. "Beton Komutan'ımdan kurtulursun ama Barut Komutan'ım ölünü bile rahat bırakmaz."

"Yamalı," dedim.

"Buyurun, dünyanın en yakışıklı kurban olduğumun komutanısı," dedi küçülen gözleriyle. Hepsi uykusundan uyandırılıp buraya geldiği için kısık gözlerle bakıyordu. "Emredin."

"Bakıyorum da ayaklanmışsın." Yanına doğru ilerledim. "İyi misin Yamalı?"

"Sizi görünce daha iyi oldum, komutanım," dedi Yamalı. Gerçekten iyi görünüyordu. Hiçbir sıkıntısı yoktu. Diğerlerine doğru kısa bir bakış attı. "Kıskanır mısınız bilmem ama Barut Komutan'ım beni her gün ziyarete geldi."

"Sen de komutanım seni biraz daha ziyaret etsin diye kesin bilerek hasta rolü yaptın," dedi Siren. "Bir kere de şaşırt!"

"Barut Komutan'ımın beni daha çok sevmesini çekemiyorsunuz, size de hak veriyorum," dedi Yamalı.

Yamalı'ya dik dik bakarak, "Ee?" dedim.

"Ee?" dedi.

"Sonuç ne?" dedim.

"Sonuç ne, komutanım?" dedi Yamalı.

"Sana soruyorum, oğlum!"

"Ben de size soruyorum, komutanım!"

"Sen bana niye soruyorsun, dingil?" dedim öfkeyle karışık. "Ayrıca soruya soruyla karşılık verme!"

Yamalı alık bir ifadeyle, "Nasıl soruya soruyla karşılık verme, komutanım?" dedi. "Ne yapsam kızıyorsunuz!"

"Lan, Yamalı! Oğlum, hastane sonucun ne? Beni çıldırtmadan söylesene!"

Kıvılcım gibi parlayan öfkemi gören Yamalı, bakışlarını yere indirdi.

"Öyle desenize o zaman, uğruna ayılıp bayıldığım komutanım!"

Hayır, ciddi ciddi benim için bayılmıştı bu herif. Şaka falan yapmıyordu.

Mermi sahte bir üzüntüyle, "Komutanım, sonuca göre Yamalı'nın beyninin olmadığına kanaat getirmişler," dedi. "Beyinsiz çıktı, iyi mi?" Diğerleri de ona eşlik ederek güldü.

"Hiçbir sorunum yokmuş," dedi Yamalı. "Siz onlara aldırmayın, komutanım. Eskisinden daha iyi olacağım."

"Öyle olsan iyi edersin. Göreve çıkmadan önce sağlık kontrollerinden geçemezsen ne olacağını biliyorsun," diyerek taviz vermedim.

"Biliyorum," diye mırıldandı Yamalı.

"Sabah namazını kıldırmam için mi çağırdınız, komutanım?" diye sordu İmam.

Kanca yüzümdeki ifadeyi çözmeye çalışırken, "Sabahı değil de cenaze namazımızı kıldırmak için çağırmış olabilir," dedi.

"Henüz sabah bile olmamışken izin gününüzde sizleri buraya dikmek, benim de hoşuma gitmedi," diyerek başladım. "Fakat ciddi bir konu var ve buradan çıktığınız andan itibaren artık her davranışınıza dikkat etmek zorunda kalacaksınız."

"Zaten öyle yapmıyor muyduk ki komutanım?" diye sordu Kanca. "En azından kendi adıma, sivil hayatımda da çoğu şeye dikkat ettiğimi söyleyebilirim."

"Sen zaten etmelisin, Kanca," dedim ters bir tavırla. "İnsanın saklayacak şeyi olduktan sonra ekstra bir dikkat ediyor."

Kanca, "O ne demek şimdi, komutanım?" diyerek kaşlarını çattı.

"Lafın gelişi, Kanca. Lafın gelişi." Tek kaşımı kaldırdım. "Hem sen, time girmeden önce imzaladığın kâğıdı tekrar okudun mu?"

"Evet, komutanım," dedi gür çıkan sesiyle. "Okudum. Hepsi ezberimde. Eksiksiz söyleyebilirim."

"Şimdi değil de sonra bana özel olarak söylemeni rica edeceğim senden," diyerek onu şimdilik bir kenara bıraktım. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve odanın içinde yürümeye başladım. "ITO, yıllar önce olduğu gibi gölge askerleri tekrardan ifşa etme peşinde."

"Sikerler!" dedi Kanca. "Açık hedef hâline mi geldik şimdi?"

"Tam olarak öyle," diye karşılık verdim. "Gece yarısı sözlümle birlikte motorla seyir hâlindeydim."

"Yengemizle ne zaman tanışacağız?" diye sordu Mermi. "Merak ediyoruz. Artık alınıyoruz da komutanım. Hiç mi hatırımız yok?"

"Tanışacaksınız, Mermi," dedim. Onun sabırsızlığına karşı ben çok sabırlıydım. "Hem belki de çoktan tanışmışsınızdır. Neyin acelesi bu?"

"Doğru, oğlum," dedi İmam. "Acele etme. Acele işe şeytan karışır diye boşuna dememişler."

"Sabahlara kadar uyumadım. Hangi komutanla arasının iyi olduğunu bir türlü anlayamadım!" dedi Mermi kısık bir sesle. "Hayır, bu adam dişi köpek olan Firefly'la bile anlaşamıyor. Hangi kadınla anlaşabilir ki?"

"Size güzel bir haber vermek isterdim fakat düğün biraz ertelendi," dedim. Bu durumdan hoşnut olmadığım her hâlimden belliydi.

Siren merakla, "Ne oldu, komutanım?" diye sordu.

Mermi, "Yapmayın, komutanım ya!" dedi. "İzne ayrıldığımızdan beri bunun hayalini kuruyordum!"

"Ciddi bir durum var ortada," diyerek konuşmaya başladım. "Sizler de kendi aileleriniz için tedbir alın. Hepimiz hedef hâlindeyiz. Durum böyleyken, düğün yaparak müstakbel karımı tehlikeye atamam."

"Desenize bizim aile tanışması yattı!" dedi Kanca kendi kendine konuşarak. Siren ona hüzünlü bir şekilde baktıktan sonra ikisi de sessizliğe gömüldü.

Yamalı fırsattan istifade ederek, "Belki evlenmezler de komutanım bize kalır," dedi.

Yamalı'ya doğru dönüp, "Lan, sen niye benim evlenmemi istemiyorsun, oğlum?" diye sordum.

Yamalı kendinden emin bir şekilde, "Bekâr olun, komutanım," dedi. "Yoksa aileniz arkada kalır." Onun sözleriyle herkes kendi içinde düşünmeye başladı. Yamalı bu yüzden mi ısrarla evlenmeme karşıydı?

Siren sessizliği bozarak, "Komutanım, kızın ailesi konusunda endişeleriniz var gibiydi," dedi. "Tüm sorunları çözdünüz mü?"

"Elbette hayır," dedim. "Sizi niye götürdüğümü sanıyorsunuz? Zor bir akşam olacak. En çok size ihtiyacım var. Özellikle de Mermi'ye."

"Ne yapmamı istiyorsunuz, komutanım?"

"Eğer kızın babası, kızı vermekte zorluk çıkarırsa onu ortadan kaldıracaksın. Biraz, nasıl desem..." Gözlerimi kıstım. "Kütlesel olarak büyük bir adam." Kilolu değildi, koca bir kas yığınıydı Âkif Cesur Beton. "Mermi'nin kolları işe yarasın biraz."

"Siz hiç merak etmeyin, komutanım!" dedi Mermi gururlanarak. "Bu isteme olacak. Kızı alacağız. Sizi de bir an önce evereceğiz. Ben de kızın babasını tarihe gömeceğim!"

"Höst!" dedim kaşlarımı çatarak. "Tarihe gömmek falan ne oluyor, Mermi? Yavaş ol! Tamam, biraz ters bir adam ama bugüne bugün kendisi kayınbabam sayılır."

İsteme gününün çok keyifli geçeceği belliydi. Keşke ertelenmeseydi de bir an önce o gün gelseydi.

"Özür dilerim, komutanım. Savaşa gider gibi şey ettiğimden dolayı biraz abarttım," dedi Mermi mahcup bir hâlde.

"Bizi buraya ne için çağırmıştınız, komutanım?" diye sordu Siren.

"Konumuza geri dönecek olursak..." diyerek karşılarında durdum. "Sözlümle gece vakti, iki araç tarafından takibe alındık. İzimizi sürdüler. Ne zaman radarlarına takıldığımı bilmiyorum fakat yakın temasa geçmeden takipte kaldılar. Sonra ifadelerini aldım ve amaçlarının ne olduğunu teker teker anlattılar."

"Üzerinizdeki kan lekelerine bakarsak..." Siren yavaşça yutkundu. "Hiç iyi şeyler olmamış gibi."

"ITO, gölge askerlerin peşine düşmüş."

Sesim kurşun gibi yağıp hepsini kendine getiren bir vurgun oldu.

"Tekrar mı?" diye sordu Fısıltı. İlk defa kendi isteğiyle konuşmuştu. "ITO tekrardan gölge askerlerin peşine mi düştü?"

"Maalesef."

"Fısıltı siksin hepsini!" dedi Fısıltı.

Klasik Fısıltı. Başka bir şey dese şaşardım zaten.

"Neler olduğunu az çok biliyorsunuz," diye mırıldandım. "Bundan önceki Hayalet Tim'nde Üsteğmen Kurt olarak biliniyordum. O tim, ITO tarafından tuzağa düşürülüp büyük bir kayıp verdiğinde timdeki herkes ölü olarak kayıtlara geçti. Barış'ın gazi olduğu ve benim yaşadığım sistemde görünmüyor. Bu, ITO'yu bir süre durdurmaya yetmişti. Şimdi ise tekrardan timden haberdar olmuşlar."

Hepimizin gerçek kimliği Türk Silahlı Kuvvetlerinde vardı. Hepimiz birer askerdik. Verilerimize göre kimimiz kara kuvvetlerinde, kimimiz hava kuvvetlerinde kimimiz de deniz kuvvetlerinde görevli görünüyordu. Ailelerimiz de bizleri normal birer asker sansa da Kasırga Hava Üssü'ne alındığımızdan itibaren öyle değildik. Gölge askerlerin yalnızca aldığı lakap ve kan grubu bilinirdi. Onlara dair başka hiçbir şey bilinmez, saklı tutulurdu. Ailem beni kara kuvvetlerinde rütbeli bir subay sanıyordu. Buna babam da dâhildi. Kimse KHÜ'den ve gölge askerlerden haberdar değildi.

Yıllar önce tim arkadaşlarını kaybetmiş Üsteğmen Kurt'un peşine düşenler, yıllar sonra Yüzbaşı Barut'un da peşindeydi şimdi. Bütün timi ortadan kaldırana kadar durmayacaklardı.

"Kimliklerimiz ifşa olmak üzere," dedim katı bir sesle. "Herhangi birimizin gölge asker olduğunu öğrenirlerse devamı çorap söküğü gibi gelir."

"Artık sivilde de rahat olamayacağız yani," dedi Yamalı. "Annemle dışarı çıkmasam iyi olacak. Beni onunla görürlerse onun da peşine düşerler."

Herkes sıkıntılı bir nefes savurdu. "Bana ulaştılarsa hepinize ulaşırlar," dedim gerçekçi bir ifadeyle. "Zaaflarınızı, ailenizi, her şeyinizi artık bir kenara bırakmanız gereken noktadasınız. Kimseyle tehdit edilmemek, kimseyi tehlikeye atmamak için elinizden ne geliyorsa yapın."

"Komutanım," dedi Kanca. Devam etmesi için bakışlarımı ona çevirdim. "Size nasıl ulaşmışlar? Maskenizi çıkardığınız tek bir an bile yokken sizi nasıl buldular?"

Sırtımı duvara yasladım.

"Eşkâlimle ve bana benzeyen kişilerin fotoğraflarıyla başıma ödül koymuşlar."

"Ne?" dedi Siren şaşkınlıkla. "Ödül mü koymuşlar?"

"Evet," diyerek onayladım. "Yani bu gece yaşadığım olay bir başlangıçtı. Neredeyse her ülkeden bir tetikçi gelmiş. Her an, her yerde beni öldürmek isteyecek kişiler var. Çok yüklü bir miktar verilmiş. O parayla ülke bile kurarsın."

Bu durumu Barış'a anlatsam, "İyi bari, ucuza gitmemişsin," derdi kesin.

"Takibe alındığınızı söylediniz," dedi Kanca. "O zaman ödülü koyan kişi sizi canlı mı istiyor? Bunu demem doğru olmayacak fakat iki araç, sözlünüzü ve sizi delik deşik ederdi, komutanım."

"Güzel noktaya bastın, Kanca," dedim ona katılarak. "Canlı isteniyorum. Bu yüzden hemen ölmeyeceğim, merak etmeyin."

"Ağzınızdan yel alsın, komutanım," dedi İmam. "O nasıl laf öyle? İnşallah, sizi benim dualarım koruyacak."

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu Mermi. O bile ciddileşmişti. "Bundan sonrası için ne yapacağız, komutanım?"

"Artık uyumayacaksınız," dedim. "Her dakika uyanık kalacaksınız. Gözünüzün kapalı olduğu tek bir an olmamalı. Ailenizle görüşmeyeceksiniz. Hayatınıza veda edeceksiniz. İzinizi, size dair her şeyi yok edeceksiniz. Birimizin yakalanması ya da ölmesi demek, hepimizin bitmesi demek. Sadece kendinizi değil, birbirinizi de düşünmek zorundasınız. Farklı yerlerde olsanız da tek bir beyinmiş gibi düşünmelisiniz."

"Sadece görevde değil, artık gerçek hayatta da gölge olacağız," diyen Yamalı'nın sesi üzgün çıkmıştı.

"Biz bunu bilerek kabul ettik zaten," dedi Kanca. "Bizim için zor olmamalı." Hepsi aynı anda yutkundu. Hepsi için zor olacaktı. Kanca ve Siren birbirine kaçamak bir bakış attı. Ağızlarından tek bir kelime dökülmese de gözleri konuşmuştu.

"Babam zaten beni evden kovmuştu," dedi İmam. "Gidecek yerim olmadığı için Mermi'de kalıyordum. Ailemle artık görüşmeyeceksem buna sevinirler bile."

"Babanla hâlâ barışmadın mı lan?" diye sordum.

"Babam barışsa ben barışacağım da," dedi İmam zorlukla. "Babam istemiyor. Ona karşı geldiğim için hiçbir zaman affetmeyecek beni."

"Bir gün hiç gelmediğinde anlar değerini, üzülme," dedi Yamalı. "Gerçi ölsek ailemizin bile haberi olmayacak." Bakışlarını bana çevirdi. "Benim anneme söyleseniz olur mu komutanım? Beklemesin beni pencerelerde. Eğer şehit olursam bilsin."

"Bizim haberimiz bile yapılmayacak, lan." Mermi derin düşüncelere dalarak kendi kendine mırıldanmıştı. "Kırk beş saniyeyi geç, bir saniye bile yer almayacağız. Gölge asker olduğumuz için ne adımız bilinecek ne de sanımız."

Siren kırık bir sitemle, "Yapılmasın haberimiz," dedi. "Yapılınca ne olacak? Şehit haberi çıkınca, kanalı değiştirip içim şişti diyecekler. Onların orada ne işleri varmış, neden operasyon düzenlenmiş, para uğruna askerlik yapmış diyecekler. Bir sonraki haberde de yazın tatile gidilmesi gereken ülkeleri gösterecekler. Bir haberlik kadar olacağımıza varsın hiç olmayalım. Biz zaten ailemizden helallik almıştık. Bizim için üzülecek olan sadece ailemiz olacak."

"Siren Komutan'ım daha önce hiç bu kadar doğru konuşmamıştı," dedi Mermi.

"Kes, lan," dedi Kanca. "Siren Komutan ne zaman haksız oldu da şimdi olacak?"

Kanca, Mermi'nin ensesine bir tane vurunca, "Kesin!" dedi Siren. Çok tiz sesliydi ve adının hakkını veriyordu. İkisi de birbirinden ayrıldı.

"Açık hedef olduğunuzu bilerek yaşayın." Eşyalarımı toparlamaya başladım. "Timi, KHÜ'yü, kendinizi ifşa etmemek için ne yapmanızı söylememe gerek yok sanırım." Kendilerini öldürmeyi bile göze almalıydılar. Şartlar ağırdı, gölge asker olmak ise daha ağırdı.

"Hadi bakalım, eyvallah," dedim çantamı elime aldığımda. "Sizi tekrar gördüğümde yine iki ayağınızın üzerinde olun."

Ben hareketlenince Firefly da hareketlendi. Yanıma doğru gelip bacaklarımın arasına girdi. Fısıltı, "*Vino aici*,"[8] diye kısık sesle mırıldandı. Firefly ona bakıp tekrar önüne döndü. Fısıltı elini cebine atıp ödül maması çıkardı. Firefly mamanın kokusunu alır almaz gitmiş, Fısıltı'nın elinden mamaları yemiş ve tekrar yanıma doğru gelmişti.

[8] "Buraya gel."

"Firefly, görevde değiliz," desem de kimseyi dinlememişti. Çantamı tekrar yere bıraktım ve ona doğru eğilip tüylerini okşadım. "Ne istiyorsun?" Havladı. "Ethem olsaydı dilinden anlardı fakat köşede baygın bir şekilde yatıyor."

"Sizi bırakmayacak," dedi Fısıltı sıkıntılı bir sesle.

"İyi, benimle gelsin," dedim çantamı alarak. "Kendimi affettirmem gereken biri vardı. Belki Firefly bana bu konuda yardımcı olur."

"Siz nasıl isterseniz, komutanım," dedi Fısıltı. "Eğer sorun çıkarırsa evlerimiz yakın zaten. Bana bırakırsınız."

Kafamı salladım ve Firefly'a komut verdim. Hemen yürümeye başladı.

İlerlemek üzereyken, Siren peşimden koşup, "Komutanım," dedi. Ona doğru döndüm. "Haddimi aşmak istemem fakat..."

"Söyle, Siren."

"Evlenmek üzeresiniz. Yani çoğumuzun hâli ve durumu ortada," dedi utana sıkıla. "Aşkı yeni bulmuşken nasıl ayrılacaksınız?"

Kaşlarım havalandı.

"Yeni bulduğumu kim söyledi ki Siren?"

"Uzun zamandır gönlünüzün herkese kapalı olduğunun farkındaydım fakat bir süredir daha farklı bakıyorsunuz."

"Nasıl bakıyormuşum?"

Kirpiklerini yere indirdi. "Sevdanıza kavuşmuş gibi," dedi. Göğüs kafesi yavaşça yükseldiğinde nefesini seslice savurdu. "Nasıl veda edeceksiniz kendisine? Hepimiz namlunun ucunda duruyoruz. Buna rağmen evlenecek misiniz?"

Ona kararlı gözlerle bakıp, "Evleneceğim," dedim. "İyi yönünden bakalım. Ölürsem de bu dünyadan onun kocası olarak göçmüş olacağım."

"O zaman aşk her şeye değer," dedi kendi kendine. Sanki sorduğu soruyu ve aldığı cevabı kendisiyle bağdaştırmıştı. Bunu neden sorduğunu anlamasam da o, yeterli cevabı almış gibiydi. "Göçüp gidersek bu dünyadan, en azından yaşamış olalım, komutanım."

Yaşayalım, Siren. Yaşayalım. En azından, arkamızdan yaşadığımızı söylesinler. Gözü arkada kalmadı, sevdi ve sevildi desinler.

Asker, sevdiğine kavuşmak için sabahı değil de şafağı beklerdi. Bizim şafak... İşte orası uzundu. Ne sabah olacaktı ne şafak bitecekti.

Bir de kendimi affettirmem gereken bir Balkan kızı vardı.

Bir kibrit yak.

"O dingil için kendini harap etmene değer mi?"

Âkif Cesur Beton'un, kızıl saçlı kadının gözlerinden dökülen her bir gözyaşına içi gidiyordu. Genç kadın omuz silkip dalgalı denizi izlemeye devam etti. Barut Ulu'dan ayrılınca şehrin bir ucundaki sahil kentine getirilmişti.

İçine doğan kötü hisler onu hiçbir zaman yanıltmamıştı. Kötü bir şey olacağını biliyordu ve hissettiği gibi de olmuştu. Şimdi de evleneceği adamın ne durumda olduğundan habersizdi. Evden hiç çıkmayıp Barut'un sıcak kollarının arasında olmayı dilerdi.

"Ona dingil deyip durma!"

Uzun bir süre sonra ilk kez dudaklarından kelimeler dökülmüştü. Hiç durmadan konuşan Balkan Kızı susmuştu ama en sonunda dudaklarını aralamış ve bir şeyler demişti.

Âkif Cesur istifini bozmadan, "Dingile dingil derim ben," dedi. Gözünde hâlâ küçük bir kız olan kadının gözyaşlarına asla dayanamıyordu.

"Onu hiç oğlun gibi sahiplenmedin!"

"Oğlum değil çünkü koskoca adam!"

Talia seslice burnunu çekti. Ağlamaktan burnu tahriş olmuştu. "Herkese baba gibi davranıyorsun," dediğinde derin düşüncelere daldı. Bu hayatta Barut'un en çok bir babaya ihtiyacı vardı. Baba gibi birine. Baba diyebileceği birine. "Bir tek ona öyle davranmıyorsun. Üstelik hayatında en çok babaya ihtiyacı olan oydu!"

Talia'nın da babası yoktu ama tek tesellisi babasının onu sevmiş olmasıydı. Barut bu duyguyu hiç tatmamıştı. Bir baba tarafından sevilmenin ne demek olduğunu bilmiyordu.

Âkif bu duygusallığa gelemiyordu. Duyguları alınmış gibi olsa da derin bir iç çekti. "Ben kızarım da döverim de," dedi. "Sen niye bana bakıyorsun ki?"

Talia yaşların inci gibi döküldüğü gözlerini kırptı. Beklentiyle bakmaya başladığında, "Sevmez misin hiç onu?" diye sordu.

"O nasıl laf öyle?" dediğinde dilini damağına vurdu Âkif. "Ulukurt'u eldivenle sevmişliğim var." Talia tekrardan surat astığında yüzünü tamamen dönmüştü. "Siz zamane gençleri çok suratsızsınız."

Talia, "Ben gülecek bir şey göremiyorum," derken iyice surat astı. Şakanın da bir dozu vardı. "Eğer ona baba gibi davransaydın bambaşka biri olurdu."

"Davranmadığımı nereden biliyorsun, ufaklık?"

"Sürekli azarlıyor, bağırıp çağırıyorsun. Düşmanın gibi davranıyorsun. Bir kere bile ağzını açıp sana laf etmedi."

Âkif elini kaşıyarak, "Etsin de kafasını kırayım," dedi. Uzun zamandır kimseyi dövmüyordu. "Hem ben böyle seviyorum. Sen hiç birine canım oğlum, cicim oğlum, dediğimi gördün mü? Göremezsin."

"Eğer bir evladın olsaydı..." dedi Talia hayallere dalarken. "Belki derdin, Yeşil Dev. Çocuğun olunca bir canın daha olurmuş. Babam yaralanıp eve geldiğinde korkmamamı söylemişti bana. *Korkma kızım, bir canım daha var. Eğer kardeşin olursa bir canım daha olur.*"

Âkif derin bir iç çekti. Bu kız neden hırçın dalgalara böyle bakıyor diye düşünürken, çok geçmeden kendisi de dalgalarda boğuldu. "Bizden geçti o işler," dedi. "Yaşlandık. Kırkı yarıladım. Elliye merdiven dayadım."

"Onu arar mısın? Ne durumda olduğunu merak ediyorum."

Talia kısa süren sessizliğinin ardından kıvranırcasına mırıldanmıştı. Sabahtan beri söylemek istiyordu fakat karşısındaki adam ona taviz vermiyordu.

Âkif kararlı bir sesle, "Hayatta aramam," dedi.

Talia dudaklarını büzdü. "*Ve molam*," diye mırıldandı. "Lütfen."

"Hiç başlama, ufaklık," diyerek yalvarmasına bir son vermesini istedi. "Kendisi ararsa da açmam, keyfime bakarım."

"Âkif baba!"

Talia'nın ağzından kelime değil de kurşun çıkmış gibiydi. Âkif Cesur'un duyduğu kelimelerle vurulmasının başka bir açıklaması olamazdı. Kaşları havalandı. Yanlış duymadığına emindi fakat yine de sormak istedi. "Ne dedin sen?" Çoğu insan ona baba diye hitap etse de birinin böyle seslenmesine ilk defa yüreği sızlamıştı.

"Âkif baba."

"Şunu duydum ya..." İçi içine sığmadı Âkif'in. Biri onu gerçekten baba gibi görüyor ve öyle hitap ediyordu. Talia onun manevi kızıydı. Ne büyük gururdu onun için. "Ölsem de gam yemem artık."

"Âkif baba, arayalım. *Ve molam, ve molam, ve molam...*" Sayısız kere yalvarmaya hazırdı Talia. Çok kızgın olsa da Barut'u merak ediyordu. Ondan biraz daha haber alamazsa meraktan kahrolacaktı. "Hiç mi merak etmiyorsun? Ya başına bir şey geldiyse?"

"Sen belli ki Ulukurt'u tanımıyorsun. Onun başına bir iş gelmez, karşı tarafın başına bir iş gelir."

Âkif, genç kadına bakmamaya çalıştı. Talia onun gözlerine öyle dikkatli bakıyordu ki biraz daha o gözlere maruz kalırsa dayanamazdı.

"Müstakbel kocamı merak etmek en doğal hakkım!" dedi Talia. Denklem basitti. Tek istediği kocasıydı. Ondan haber alırsa biraz toparlanacak, onu görürse daha iyi olacaktı.

"Kocan mocan demem, alırım ayağımın altına!" dedi Âkif. Öfkelenmişti. "Saatlerdir o dingil yüzünden ağlayan sen değil misin? Şimdi ne diye merak ediyorsun?"

Bu kızı ağlattığı için Barut'u gördüğü yerde ıslak sopayla dövecekti.

"Dingil deme, müstakbel kocam o benim!"

Talia, kocam kelimesinin üstüne basa basa söyledi. Konu kocasıysa kimseye laf ettirmezdi. Buna Âkif de dâhildi. Küçükken babasına bile çıkıştığı olmuştu.

Âkif bu duruma hayretle bakarken, "İnsan hiç mi değişmez?" dedi. "Daha şuncacık bir kızdın. Ulu da Ulu, derdin ve başka bir şey bilmezdin. Koca kız olmuşsun ama hâlâ Ulu da Ulu, Ulu da Ulu!"

Talia hiç düşünmeden, "Seviyorum ben onu," dedi.

Ağzından çıkan beklenmedik kelimeler Âkif'i şaşkınlığa uğrattı. Bir anda yüzüne karşı söylenmesini beklemiyordu. "Ulan, hâlâ mı?" dedi şaşkınlıkla.

"Hep sevmiyordum ki," derken omuz silkti.

Âkif tek kaşını kaldırarak, "Sevgiye ara veriliyor da benim mi haberim yok?" diye sordu.

"Artık sevmediğimi, onu tamamen unuttuğumu, bunun çocukça bir şey olduğunu sanmıştım. Sonuçta büyüyordum ama onu tekrar görünce..." O an aklına geldi Talia'nın. Gönüllü olarak katıldığı projede hayatının aşkıyla karşılaşmıştı. Gönüllü olarak staj yapmasaydı hayatının ne yönde değişeceğini merak ediyordu. O staj ona hayatını, kaybettiği çocukluğunu, umutlarını geri vermişti. "Onu tekrar gördüğümden beri sevdiğim tek kişi o oldu."

"Yine de benimle bu konuları konuşma," dedi Âkif. "Kızım, ben senin babanım. Babayla böyle rahat konuşulduğu nerede görülmüş? Ayıp." Dilini damağına vurup onaylamayan bir ses çıkardı. "Sevmiyorum."

"Hiç sert adam rolleri kesip beni kandırma, Yeşil Dev!" diye cırladı. Şu an tam olarak Barut'un bahsedip durduğu kızıl civciv gibiydi. "Arayacak mısın?"

"Hayır."

"İyi," dedi Talia. Onu fazlasıyla tolere etmişti. "Sen aramazsan ben de onun yanına giderim. Dünden beri ondan haber alamıyorum. Beni bir dakika bile burada tutamayacaksın!"

Kızıl saçlı kadının kararlı bakışlarını gördüğü an pes ederek, "Tamam," dedi. "Arayacağım ama bir daha sakın bunu benden isteme!" Yine isteyecekti. Barut'un gelmediği her saat ondan haberdar olmak isteyecekti.

Âkif telefonu çıkardı ve kulağına dayamadan hoparlörü açtı. Çağrı yanıtlandığında karşıdaki ses, "Buyurun, komutanım," dedi.

Âkif oldukça ciddi bir tonla, "Yaşıyor musun?" diye sordu.

"Evet, komutanım," dedi Barut. Komutanının aramalarına alışıktı.

"İyi," dedi Âkif bozuntuya vermeden. "Kapat o zaman."

Barut, Talia'nın onları dinlediğini bilmiyordu. Talia telefonu elinden aldı ve kendi seslerinin gitmemesi için tuşa basıp bunu engelledi. Öfkeli gözlerle, "Nasıl bu kadar merhametsiz olabilirsin?" dedi.

"Telefonda iki saat dedikodu mu yapacağım?" dedi Âkif. Bu kızın ne istediğini anlamıyordu. "İyi olduğunu öğrendin işte!"

"İyi olduğunu öğrenmedik, sadece yaşadığını söyledi!" dedi Talia. Âkif anlamasa da Barut'un sesinden çok yorgun olduğunu anlamıştı. Nefes nefese bir hâldeydi. Talia yaralı olmasından korkuyordu.

Âkif ters ters, "Al, sen konuş o zaman!" dedi.

"Konuşmayacağım!" İnadı tutmuştu. "Kızgınım ben ona, sinirliyim! Kendini affettirmeden de konuşmayacağım!"

"Hem kızıyorsun hem merak ediyorsun. Ne yaptığın belli değil, kızım!" Talia kollarını göğsünde birleştirerek yüzünü döndü. "Tamam, küsme hemen." Âkif telefonu tekrar eline aldı ve sesi geri açtı. "Orada mısın Ulukurt?"

"Evet, komutanım." Barut'un parmaklarından kan sızıyordu. Bu kanların kime ait olduğunu o da bilmiyordu. "Sizi dinliyorum."

"Başın falan ağrıyor mu?" Âkif'in ağzından çıkan kelimelerle Barut elinde tuttuğu bıçağı hareket ettirmeyi bıraktı. Bunu niye sorduğunu anlamamıştı. Yüzü nasıl bir ifade aldıysa Ethem de ona garip bir şekilde bakmaya başladı.

Adımlarını tersine attı Barut. "Komutanım," dedi kısık çıkan bir sesle. "Bu gizli bir mesajsa eğer anlamadım. Bunu niye soruyorsunuz ki?"

Âkif telefonu eliyle kapatıp kendinden uzaklaştırdı. Balkan Kızı'na dönüp, "Ne durumda olduğunu nasıl soracağım?" diye merakla sordu.

"Dümdüz nasıl olduğunu sorsana Âkif baba!"

"Yok, sormam öyle. Sonra onu düşündüğümü, onun için endişelendiğimi falan sanır."

Ethem de tuhaf bir şey olduğunu düşünerek telefona doğru yanaştı. Hışırtılı sesleri o da duyarken iki genç adam birbirlerine karşı öfkeli de olsa ne olduğunu anlamadıkları için anında tek yürek olmuştu.

Ses daha net gelmeye başladığında Âkif'in sert bir şekilde, "Kırığın çıkığın var mı?" diyen sesi duyuldu.

Ethem lafa atlayıp, "Benim var," dedi. "Âkif baba, sen niye beni bu dingille aynı yere koydun? Adamları dövmekten yorulduğu zaman bana sarıyor, mola arası beni dövüyor!"

"Çocuk musunuz siz, lan? Dövüşmeden durun!" dedi Âkif. Bu adamların arasında bir süredir bir şey vardı. Ethem'e sorduğunda Barut'a sorması gerektiğini söylüyor, Barut'a sorduğunda o da kendisinin halletiğini söylüyordu.

Talia ağzından çıkan kelimelere engel olamayıp, "Kavga mı ediyorsunuz?" diye sordu. Yokmuş gibi davranacaktı ama Barut'a yine kıyamamıştı.

İşte o an, Barut için zaman durmuştu. İşittiği sesin, telefonu açtığından beri onu dinlediğini anladı. Neredeyse kırk saattir duymadığı sesin onun için endişelenmiş olmasına sevindi.

Ethem gülerek, "Oo güzellik, nasılsın?" dedi. "Tanışamadık. Ethem ben. Ethem Karaaslan. Seni de çok duydum."

Barut kendine hâkim olamadı. Zaten içinde açığa çıkmak için bekleyen korkunç bir öfke vardı. Parmak uçlarına yansımasına engel olamamıştı. "Sensin güzellik, lan!" Küçük bir arbede sesi yankılandı. Boş bir yerde olduklarını çıkan yankı seslerinden anlamıştı. Tekrar telefona yakınlaştığında daha ılıman bir sesle, "Komutanım, izninizle kapatıyorum," dedi.

"Dur, kapatma!" dedi Âkif. Ethem'in bitmek bilmeyen yavşaklığından bıkmıştı. Ne kadar dövse de sövse de Ethem değişmiyordu. Kafadan kontak biriydi. "Kafasına bir tane de benim yerime vur. Aklı başına gelir belki zibidinin."

"Âkif baba, kapatma! Bir dakik-"

Ethem'in sesi, yediği yumruktan dolayı yarım kaldı.

Âkif sinirle, "Sen kendi telefonunu aç, Ethem," dedi. "Birazdan arayacağım seni." Öfkesiyle telefonda boğacaktı onu ama öncesinde Barut'un dövmesine izin verecekti.

Talia, Barut'un sesini duyduktan sonra bir nebze olsun rahatlamıştı. Ethem'i dövdüğüne göre iyi olmalıydı. Hem askerdi o. Kolay kolay bir şey olmayacağını biliyordu ama sesini duymaya bile muhtaçtı. İkisi de bedenleri kavuşmamış olsa bile sadece seslerini duyarak avunurdu.

Talia, "Bu ev..." diye mırıldandı. Bakışlarını etrafta gezdirdi. "Senin mi Yeşil Dev?"

"Sayılır." Dertli bir nefes savurdu Âkif. "Hiç oturmadığın bir yere evim diyebilir misin?" Bu evi ne hayallerle almıştı. Yıllardır hiç bozulmadan öylece duruyordu. Gizli sığınağı, tek limanıydı.

"Diyemem."

"İşte ben de diyemiyorum." Bakışları buğulandı. Kayalıklara çarpan dalgaları seyretmeye koyuldu. "Yıllar önce almıştım. Eski bir ev fakat manevi değeri çok yüksek. Evlenseydim şayet bu evde oturacaktım. Bakma böyle göründüğüne. Burası çiçek gibi olurdu da sulayanı olmadı işte."

"Haddimi aşmadan bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Neden bunca zaman evlenmedin?" Merak ediyordu. Böyle bir adam nasıl olurdu da evlenmezdi? Kendi küçüklüğünü hatırladı. Ne çok severdi onu. Alır alır yukarıya fırlatırdı. *Atem tutam men seni*, derdi Âkif. Talia yükseklik korkusu olmasına rağmen bir tek onun kollarında korkmazdı. Güçlü bir adamdı vesselam, ona bir şey olmasına izin vermezdi.

Öyle incelikleri yoktu Âkif'in. Çocuk bakmayı da bilmezdi ama sevdiği ona öğretirdi.

"Ah! Nasıl evleneyim? Nasıl evleneyim, ufaklık?" Ellerini yumruk yaptığında kelimeler boğazında düğüm düğüm oldu. Koca bir yumru, yıllardır boğazındaydı ve sanki her şey ona haramdı. "Sevdiğim kadın başkasına yâr oldu."

Yâri onu yarım bırakmıştı.

Talia duyduklarının etkisiyle, "Ne?" dedi. Âkif'in özel hayatına dair çoğu şeyi hatırlamıyordu. Zaten Âkif o yıllarda, mahallelinin diline düşmemek için çok dikkat ederdi. Bahadır Komutan, kızıyla Âkif'in bir ilişkisi olmasını istemediği için onlara kesin bir kural koymuştu. Âkif sevdasını haykırmak istediği yerde fısıldamak zorunda kalmıştı. Talia da gözle görülür bir aşka şahit olamamıştı hiçbir zaman. Gizli, kaçak buluşmalarla Umay'ına kavuşurdu Âkif.

Bunu da çoğu zaman Barut sayesinde yapardı. Barut olmasaydı Umay'a hep hasret kalırdı.

"Kimi seviyordun ki?" diye sordu merakla. Ona dair her şeyi merak ediyordu. Âkif'in kendi isteğiyle hiçbir zaman evlenmediğini düşünmüştü fakat durum belli ki bambaşkaydı. "Yani az bir şey anımsıyor gibiyim ama kim olduğunu çıkaramıyorum. Çok küçüktüm."

"Sarı saçlarını deli gönlüme bağlayıp çözülmesine izin vermeyen kadını..." Dilinden ah dökülüyordu. Sesi titremesin diye çaba gösterdi. Sesi kaya gibi olsa da yüreği tir tir titriyordu. "Umay'ı."

Yeşil gözler duyduğu isimle hayretle irileşti. Yüreğine bir ağırlık çöktüğünde elini göğsüne koydu. Kırk yıl düşünse Talia'nın aklına gelmezdi bu. Nasıl olabilirdi? Nasıl bunca yıl sevdiği kadın Umay olabilirdi?

"Umay abla..." diye fısıldadı. Onu duyduğundan emin bile değildi. "O çok sevdiğin kadın hep Umay abla mı oldu?" İnanamamıştı. Bambaşka şeyler hayal etmişti ama bu... Bu fazlaydı. Aklına iki gece önce uyuttuğu Efe geldi. Efe... Umay'ın oğlu, Efe.

Bu nasıl bir kaderdi böyle?

Âkif usanmayan yüreğiyle, "Oydu," dedi. "Ondan başka kimse olmadı hayatımda. İlk ve sondu. Başka da kimse olmaz. Bu kalp yalnızca bir kişi için attı, ölene kadar da öyle olacak."

"Âkif baba," dedi Talia. Elini uzatıp onun elinin üstüne koydu. Buz gibiydi o nasırlı eller. Umay'ın tutmadığı, olmadığı, bilmediği her şey buz gibiydi. Umay onun tek sıcaklığıydı ve Âkif o sıcaklığı kaybetmişti. "Neden olmadı? Nasıl olmaz?"

"Göreve gitmiştim. Uzun sürdü, çok uzun. Büyük bir harekâttı. Geri geleceğim bile meçhuldü fakat beni tek bir şey ayakta tuttu. Ona gitmeden önce bir söz vermiştim." Her bir adımında kendine verdiği sözü hatırlatmıştı. *Lan, oğlum*, demişti. *Lan, Âkif! Sevdiğine bir söz verdin. Onu gerçekleştirmeden sana ölmek yok, lan. Gideceksin ve o kızı, o adamdan isteyeceksin. Sevdiğine kavuşacaksın, Âkif.* Her zorlu yolda, her zorlu savaşta, her zorlu nefeste kendine bunu hatırlatarak, operasyonu başarıyla tamamlayıp görevden dönmüştü.

"Eğer ölmez de gelirsem isteyecektim onu babasından!" dedi feryat edercesine. Sesi buhranlıydı. Geçmişin kalmış demiydi. "Geldim. Geri döndüm. Şehit olmadım." Mavi gözleri sağanak yağışlıydı. "Fakat öldüm ben," dedi Âkif. "Öldüm, ufaklık. Ben ölmeyeyim de kim ölsün? Geri geldiğimde onu evli buldum. Parmağında benim takmadığım bir yüzük vardı. Diri diri gömüldüm. Evliydi, lan. Evli! Kocası da yanındaydı. Gördüm onları. Ah, görmez olaydım!"

Talia gözlerinin dolmasına engel olamadı. Bu acıya ortaktı ve adamın ağzından çıkan her kelime yüreğini bıçak gibi kesiyordu. "Nasıl olabilir bu?"

dedi olup bitene inanamayarak. "İsteyerek evlenmemiştir ki! Âkif baba, gerçekten. Umay ablanın babası hep çok kötü biriydi. Kızına bir şey yapmış olabilir, onu zorlamıştır. Umay abla isteyerek evlenmemiştir. Sana ihanet edecek biri değil ki o!"

Bunu Âkif de düşünmüştü. O da hissetmişti. Sevdiğini tanıyordu. Bahadır Komutan'a kimse laf dinletemezdi. Kendi karısına bile türlü eziyetler yapan bir adamdı, kızına mı acıyacaktı? En çok da bu yüzden Umay'la evlenmek istiyordu. Onu o evden kurtarmak, ona bir hayat vermek istiyordu.

Yüreğine söz geçiremediği gibi sevdiğine de söz geçiremedi.

"Ben onu kurtaramayacak adam mıydım be, Talia?" dedi hesap sorarcasına. Eliyle göğsüne vurdu. "Ben onu kurtaramaz mıydım? Bana istemediği bir evlilik yaptığını söyleseydi o resmiyete rağmen onu alıkoyardım. Siker, atardım o evliliği!"

"Söyleyememiştir." Talia, yıllar öncesini düşündü. Belki her şey şu an için daha kolaydı ama yıllar önce her şey çok daha zordu. Üstelik, Umay annesini de yeni kaybetmişti. İki kardeşi ona kalmıştı ve başında belalı bir baba vardı. Nasıl bir durumda olduğunu tahmin bile edemedi. Bir sürü acısı vardı. Onu anlayamazdı.

"Söylemedi zaten," dedi Âkif kızgınlıkla. "Söylemese de ben anlardım ama o anlamamam için gözlerimin içine bile bakmadı. Lan, insan bir kere olsun bakmaz mıydı? Bir kere lan, bir kere?" Kısa bir es verdi. "Ona dayanamayacağımı bildiği için gözü, gözüme bile değmedi."

Olayların bu hâle nasıl geldiğini merak ediyordu.

"Peki, daha sonra ne oldu? Kaderinize razı mı geldiniz?"

"Asla," diye karşılık verdi Âkif. "İçip içip kapısına dayandım. Ayık kafayla gidemiyordum. Gidemezdim. O alçak kocasından da babasından da kurtarırdım ben onu." Gözlerine sis yerleşti. "Gururumu ayaklar altına aldım. Ayağına kapanacak kıvama geldim. Bana mısın demedi! Sadece gitmemi istedi. *Git*, dedi. *Git, Âkif. Senden bana benden de sana yâr olmaz.*"

Âkif, bir ateşin içindeydi. O zamandan beri söylediği tek bir şey vardı: Bir ateşe attın beni!

"Keşke olsaydınız, Âkif baba," dedi Talia. Gözlerinden akan yaşı elinin tersiyle sildi. "Ben bilmiyordum. Biliyorsam da unuttum."

Umay'a mı yoksa Âkif'e mi üzülecekti? Kime üzülecekti şimdi Talia? Barut daha birkaç gün önce ablasının artık kendisi için yaşamadığını söylemişti. Umay ona hayatından hiç bahsetmemişti. Farklı yaşlarda üç çocuğu vardı. Neler olduğunu merak ediyordu.

"Hatırlamaman normal. Gizli tutuyorduk. Kimse bilmiyordu ki." Âkif onunla yaptığı gizli saklı buluşmaları bile özlemişti. Barut'la haber salar, evden çıkmasını bekler, kimsenin olmadığı en ücra köşelerde sevdiğine kavuşurdu. Bir kere bile rahatça öpemezdi. Doyasıya dokunamazdı da. "Öyle de gizli kaldı. Ulukurt bilirdi sadece."

Talia kollarını Âkif'in boynuna doladı. Ona sıkıca sarıldı.

"Seni üzmek istememiştim. Özür dilerim, Âkif baba."

"Üzülmek değil mesele. Asıl mesele hiç olmayacağını bilmek," dedi Âkif. Beton gibi adamların da yüreği vardı ve belki de en çok onların yüreği sızlardı.

Talia hafifçe geriye çekildiğinde, durgun mavi gözlerin derdini artık biliyordu. "Yıllar geçmiş olsa bile hâlâ aşkla bakıyor, aşkla konuşuyorsun," dedi bakışlarını ayırmadan. "Onu hiç gördün mü?"

"Yıllar oldu. Ne sesini duydum ne kendisini gördüm." Kahrından ölürdü. "Aynı şehirde bile barınmadık. Ne durumda olduğunu bilmediğim nice yıllar geçti. Arada Ulukurt ablasından bahsederse duyarım. Başka da bir şeyim olmaz. Hem nasıl olsun?"

Ne olursa olsun vazgeçmezdi Âkif. Onun yapısında yoktu. Sadece Umay'ı düşündüğünden karşısına çıkmıyordu. O gözlerini görürse alıp çekerdi onu. Kendisini de onu da mahvederdi. En iyisi hiç karşı karşıya gelmemekti. Öyle de olmuştu. Zaman geçmişti ama Umay da Âkif'ten bir saniye olsun geçememişti. Ukdesiydi. Boğazına oturan yumrusuydu. Göğsündeki ağrısıydı.

"Beni istemeye gelecekler," diye mırıldandı Talia. Uzun zaman sonra ilk defa isteme merasiminde karşı karşıya geleceklerdi. Âkif, Umay'ın ne hâlde olduğunu köpekler gibi merak etse de sesini çıkarmayacaktı.

Umursamazlığı üzerine palto niyetine alan Âkif, "Gelsinler, ne olmuş?" dedi. "Evli barklı kadın. Gözüm, gözüne bile değmez."

"Eğer senin için zor olacaksa..."

Bunca yıl öyle yaşamıştı zaten. O gün gelsin istiyordu. Gelsin de yüreğindeki ağrı artık dinsin, yüreği biraz olsun uslansın istiyordu. Azıcık görsün. Sonra yine görmese de olurdu. Bu yürek, o kısacık vakitle yıllarca avunurdu. Tıpkı yıllardır olduğu gibi...

"Düşünme sen bunları," diyerek geçiştirdi Âkif. "Kendi kocana bak."

Talia tek kaşını kaldırdı.

"Kocam olduğunu kabul ettin yani?"

Kendini hemen toplardı.

"Öylesine ağzımdan kaçtı. Hem daha elimden çekeceği var. Seni hak etmesi lazım."

"Onu çok sevdiğini, onunla uğraşmandan anlıyorum," dediğinde karşısına geçip oturdu. Artık daha iyi hissediyordu. Onunla dertleşmek yüreğini soğutmuştu. "Mesela Ethem'den hazzetmiyorsun fakat akraban diye çöpe de atamıyorsun. Sen aslında Ulu'yu kıskandırmak için Ethem'i değil, Ethem'i kıskandırmak için bizi çağırdın. Kıskandırmak da değil, sadece örnek alsın diye."

"Seni akıllı bıdık," dedi Âkif gözleri kısılırken. "Bahadır Komutan, Ulukurt'u nasıl sevmezdi, hiç anlamazdım." Derin düşüncelere daldı. "Pırlanta gibi bir çocuktu. Hep akıllıydı. Tek bir hatasını görmedim. Herkese örnek olurdu fakat bir babasına beğendiremezdi kendisini."

"O da onun ayıbı. Ulu'yu kaybettiğinde değerini anlayacak," dedi Talia. Dediklerini fark ettiğinde hızlıca toparlandı. Kalbi sıkışmıştı. Böyle olsun istemiyordu. "Onu kaybetmesin de anlamasın da. Sen onun değerini bil ve oğlun gibi sahiplen. Buna çok ihtiyacı var. Sadece Ülkü'nün, benim ya da bir başkasının değil. Onun da babası ol, tamam mı?"

Âkif bir süre karşısındaki yeşil gözlere baktı. Ona resmen yalvarıyordu. Hiç düşünmeden, "Hayır," dedi.

"Yeşil Dev!" diye cırladı Talia. "Boşu boşuna mı dil döküyorum ben!"

Bu kızla uğraşmayı seviyordu.

"Ben seni bildim bileli o dilin susmuyor ki. Baban ağzını bantlardı ama yine konuşurdun." Hunharca güldü Âkif. Keşke o eski günlere geri dönebilseydi. Şimdi rütbesi Ayhan Alaz'dan daha yüksekti ama Ayhan abisi yoktu.

"Çok kötüsün!"

"Kalk hadi, yeter bu kadar gözyaşı döktüğün," dedi Âkif sertçe. Bu kıza yumuşak davransa da sert davransa da aynıydı. Ne yapacağını bilemiyordu. Bildiği bir şey varsa o da boş durduğunda şeytanın onu dolduracak olmasıydı. Onu oyalayacak bir şeylere ihtiyaç vardı. "Bana şöyle güzel bir Boşnak böreği yap da yiyeyim. Anlattıkları kadar var mıymış bir görelim."

Bunu beklemediği yüzünden okunurken, "Börek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedi ifadesini korurken. Ona tehditkâr bir bakış attı. "Yarın Boratavlara gelin gidince, Ulukurt'a bol bol yapıp beni unutursan ona da yedirmem ama haberin olsun. Boğazına dizerim."

Talia ondan istendiği sürece her şeyi yapardı. Çok becerikli değildi fakat en iyisini yapmak için çabalardı. Şimdi de börek yapacak olmasına sevinmeden edememişti.

Talia heyecanla, "Üç tepsi yapacağım," dedi. Bir şeylerle uğraşmak aklını dağıtacaktı. Oturduğu yerden kalkıp Âkif'in boynuna sarıldı. Kocaman adamdı. Kolları bile kavuşmuyordu ona sarılırken. "Kıymalı, patatesli, peynirli. Hepsinin tadına bak. En çok hangisini seversen söz, sana her gün taze taze yapıp göndereceğim, Âkif baba."

Âkif hissettiği huzurla buruk bir şekilde gülümsedi.

"Desene bugün bayram var!"

Barut Ulu Boratav

Balkan Kızı'na sözüm vardı. Tutmadan ölmeye niyetim yoktu.

Âkif Cesur'un deniz kenarında saklı kalan evinin önüne geleli dakikalar olmuştu. En son Hayalet Timi'yle konuşmuş, onları durumdan haberdar etmiştim. Artık hedef tahtasıydık ve her an, her yerde ölebilirdik. Hayatımız artık yalnızca operasyonda tehlikede değildi.

En son motorumla göründüğüm için onu garaja gizlemiştim. Beni buraya getiren de kod adı Kanca olan Kağan olmuştu. Firefly yanımda, kapı önünde öylece bekliyorduk. Firefly dilini dışarıya çıkarmış, hevesli hevesli nefesleniyordu.

Kapıyı tıklattım. Dakikalar sonra kapıyı açan Yarbay Beton beni baştan aşağıya süzdü. "Bu hâlin ne, lan?" Üstüm başım kir içindeydi. Kandan görünmüyordu.

"Eve geçemedim, direkt buraya geldim," dedim düz bir sesle. Müstakbel karımı da alıp eve gidecektim. Üzerimdekileri daha sonra çıkarabilirdim. Önceliğim oydu ve kendimi ona affettirmekti. Üstelik bana küsen, darılan, yalnızca o da değildi. Bir de beni affetmesini istediğim kız kardeşim Ülkü vardı.

Ama ben kendimi nasıl affettirmem gerektiğini hiç bilmiyordum. Bu işlerden hiç anlamazdım.

"İyi. Şurada denize gir de öyle gel," diyerek kayalıklara arsızca çarpan dalgalı denizi işaret etti. "Seni bu pis hâlinle içeriye almayacağım."

Bir anlığına denize girmeyi düşünmedim değildi. Ancak paklanırdım. Hava fırtınalı ve buz gibiydi. Yağmur yağmak üzereydi. Sıkıntı bu da değildi. Deniz altı eğitimleri de almıştık. "Yanımda yedek kıyafetim yok," dedim. Islak ıslak kendimi nasıl affettirecektim? O hâlimle beni ciddiye bile almazdı.

"Beni alakadar eden kısım neresi? Seni bu şekilde eve almayacağım. Denize girersen de kurulanıp gel, ıslak ıslak eve almam."

Tamam, anlaşılan beni hiçbir şekilde eve almayacaktı. Sadece bahane üretiyordu.

Firefly aniden havladığında onu tasmasından tuttum. Ulurcasına çıkardığı seslerle Yarbay Beton'un bakışları yere doğru düştü. Kaşlarını çatarak, "Bu köpeğin seninle ne işi var?" diye sordu. "Arkadaş mı edindin kendine? Hoş, akraban sayılır. İkiniz de köpekgillerdensiniz, Ulukurt."

Laf sokmadan dursa şaşardım.

"İzne ayrılmış," diyerek söylediklerine aldırmadım ve köpeğin tüylerini okşadım. Firefly aldığı sevgiyle gözlerini kapatıp havlamayı kesti. "Talia'yla vakit geçirsin diye getirdim. İkisi de aynı memleketten."

"Sana mı ait bu kanlar?"

Onun beni incelediğini fark etmediğim için yavaşça doğruldum ve Firefly'ı serbest bıraktım.

"Birazı."

"Birazı derken?" dedi sorarcasına.

"Ethem'le atıştık biraz. Ben ona vururken onun eli de armut toplayacak değildi. Boşuna SAT komandosu değilmiş, onu test etmiş oldum." Yeğenine hâlâ kızgındım. Ethem'in az çok nasıl bir karakteri olduğunu biliyordum. Huyu buydu. Ne yapsam değişmezdi.

"Bana bak, oğlum. Benim bilmediğim bir şey mi var?" diye sorduğunda kızgındı. "Önceden arkadaştınız. Ne oldu da bu hâle geldiniz?"

"Hallettim ben," demekle yetindim. Âkif Cesur da dövse bir şey değişmeyecekti. En fazla bir süreliğine susar, daha sonra yine aynı şekilde davranırdı.

"Ona ne şüphe," dedi. Bana üstten bir bakış attı. "Fakat olayınız neyse bana da söyle."

"Başka zaman anlatsam daha iyi olacak," diyerek geçiştirdim. "Onun hakkında konuşarak vakit kaybetmek istemiyorum. Beni bekleyen biri var."

"Anlatmazsan seni onunla görüştürmem, Barut," dediğinde bana oldukça ciddi bir tavırla baktı.

"Anlatmayacağım," dedim keskin bir dille. "Onunla da görüşeceğim."

"Dayak mı istiyorsun, lan?" dedi sinirle. "Sen benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret ediyorsun?"

"Beni onunla tehdit edemezsiniz." Kararlı gözlerle baktım. "Bunu yapamazsınız."

"Anlat o zaman, oğlum!" dedi alçak tutmaya çalıştığı sesiyle. "Anlat!"

"Ethem'e sorun, o anlatsın."

"Ben sana soruyorum."

Elimi kapıya koydum. Firefly da benimle birlikte hareketlendi.

"Talia'yla görüşmeme engel mi olacaksınız?"

"Seni görmek dahi istemiyor."

Ağzından çıkan kelimeler beni dumura uğrattı. Tamam, bana kızgın olduğunu biliyordum ama beni görmek istemeyecek kadar mı kızgındı? Üstelik ben onu görmek için bu kadar çırpınırken.

Telefon konuşmasında onun endişeli çıkan sesini duymuştum. Ne olacağı umurumda değildi.

"Müstakbel karımı görmeye geldim, komutanım." Dişlerimi sıktığımda çenem kasıldı. "Onu görmeden de hiçbir yere gitmiyorum." Yağmur aniden bastırmıştı. "Sonsuza kadar evde tutacak değilsiniz. İllaki çıkacaksınız."

"Evliliğiniz ertelendi. Bu yüzden onun yanında olmak zorunda değilsin," dedi Yarbay Beton.

"Zorunda olduğum için yanında değildim zaten, komutanım."

"Sen kime çektin böyle, bilmiyorum ki!"

"Babama," diye yanıtladım. "Onun da benim gibi inadı pisti."

Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur Firefly'ı da ıslattığında onu bacaklarımın arasına aldım. "Şu köpeğe dua et," dedi öfkesine yenik düşerek. "Yoksa seni içeriye hayatta almazdım. İçeride temiz kıyafetler var. Paketli. Hiç kullanılmadı. Geç, duş al. Böyle durma daha fazla."

Kenara çekilip geçmeme izin verdi. "Çok kızgın mı?" diye sordum.

"Senin yüzünden bana bile bağırdı." Dövecekmiş gibi bakıyordu. "Onun gönlünü almadan buradan ayrılmıyorsun!"

Üstüne ceketini giydiğini görünce gözlerim kısıldı.

"Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Karargâha gidiyorum."

Dosdoğru cevap vermesini beklemiyordum. Biraz ağzıma sıçar, sorduğuma pişman eder ve sonra söyler sanıyordum.

Kaşlarım havalandı. Merakla, "Talia'yı tek mi bırakacaksınız?" diye sordum.

"Sen varsın ya," dedi rahat bir tınıyla.

Bu daha çok şaşırmama neden oldu. Ölmüş de cennete falan mı gelmiştim? Bu adam iki cihan bir araya gelse yine de bizi baş başa bırakmazdı.

"Baş başa kalmamıza izin mi veriyorsunuz?"

"Ethem'i de çağırmamı ister misin?"

"Çağırsanız da gelemez ki."

Görmeyeceğini bile bile keyifle sırıttım. Eğer cennete gelmediysem bugün en mutlu günüm olabilirdi. Ethem'i öldüresiye dövüp sinirimi atmıştım ve Talia'yla baş başa kalacaktım. Günlerdir hayalini kurduğum şey gerçek mi oluyordu?

"Telefonum açık olacak. Bir şey olursa ararsın."

"Emredersiniz, komutanım."

Evden çıkıp kapıyı sessizce kapadı. Firefly ıslaklığını kurutmaya çalışmak için bedenini salladı. Onun sallanmasıyla etraf ıslanmıştı. Üstümdeki ceketi çıkarıp yere attım. Âkif Cesur etrafı böyle görürse belamı sikerdi. Çok titiz ve düzenli bir adamdı. Temizliğe de önem verirdi.

Firefly'ı tasmasından tutup onu kapının koluna bağladım. "Sen burada dur, Firefly." Yüzümde maske olmasına rağmen yalamaya başladığında onu durdurmaya çalıştım. "Hiçbir şey işe yaramazsa seni son kozum olarak kullanacağım." Üstüme çıkmak için hamle yapınca, "Firefly, *na stamatísei*!" dedim. Anında durmuştu. Bu köpek gerçekten de sadece Balkan dillerini biliyordu.

Üstüm başım ciddi anlamda pisti. Ayakkabılarımı çıkarıp banyo olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerledim. Kapıyı açtıktan sonra üstümdekileri çıkardım. Maskemi de eş zamanlı olarak çıkardıktan sonra elimi yüzümü yıkayıp bariz bir şekilde görünen kanları temizledim.

Talia'nın yanına böyle çıkmayacaktım. Maskeli de çıkamazdım. Zaten maske takmamı istemiyordu. Bir de maskeli bir şekilde yanına gidersem iyice sinirlenecekti. Aynada son kez kendime bakıp dışarı çıktım.

Talia'yı aramaya başladım. Sanırım evin arka tarafındaydı çünkü buradaki bütün odaların kapısı açıktı ve içeride kimse görünmüyordu. Hoş, burada olsa sesleri duyup çoktan gelirdi.

Arka tarafa geçtim. Kapalı bir veranda vardı. Boş olan odanın balkon kısmıydı. Odadan geçip verandanın kapısını araladığımda onu gördüm. Dizlerini kendisine doğru çekip sedir koltuğa oturmuştu. Dalgalı denizi izliyordu. Kapıyı açtığımı işitti fakat dönüp bakmadı.

Üzgündü. Onu üzdüğüm için kendi kafamı kırasım vardı.

Teni solgun duruyordu. Üşüdüğü belliydi çünkü üstündeki ince hırkaya sarılmıştı. Üşümesine rağmen öylece oturuyordu.

"Aç değilim, yemek yemeyeceğim. Çay da içmeyeceğim. Üşümüyorum. Pencere önünden de ayrılmayacağım."

Âkif Cesur onu verandadan çıkarmak için bir sürü laf dökmüş olmalıydı ki artık ezbere konuşuyordu.

İçeriye doğru adım attığımda tahta olan zeminin gıcırtısı yükseldi. "Git, Yeşil Dev." Burnunu çekti. "Tek kalmak istiyorum. Beni yalnız bırak, *ve molam.*"

Senin lütfen deyişine kurban olurdum ben.

"Balkan Kızı."

Önce defalarca gözlerini kırptı. Sonra hızlıca bana doğru döndü. Oturduğu yerden kalkıp karşıma dikilmesi ise saniyelerini bile almadı.

"Niye geldin?" diye bağırdığında, bunu Türkçe söylememesine rağmen anlamıştım. Çok temel kelimeleri artık anlayabiliyordum. Tepki vermeyip yüzüne tekrar baktığımda ise bu sefer Türkçe konuştu. "Neden geldin?"

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Senin için geldim," dedim açıkça. Yüzümde maske olmadığı için ifademi rahatlıkla görebiliyordu.

Belki de ona karşı ilk kez bu kadar yalındım. Nefesimi kesmek isteyen birileri varken ona daha fazla geç kalmak istemiyordum. Bu kız mutluluğu hak ediyordu. Belki de en çok o hak ediyordu.

"Beni ellerinle gönderen sensin. Şimdi nasıl hiçbir şey olmamış gibi yanıma gelebiliyorsun?" dedi öfke kuşanan gözleriyle. Yemyeşil gözleri bir orman gibi yanıyordu.

Onun aksine kısık ama sert bir tonla, "İsteyerek mi gönderdim seni?" dedim. "Ne durumda olduğumuzu bilmiyormuş gibi konuşma. İki araç takip ediyordu. Ya sana bir şey olsaydı?"

"Olmadı işte! Olmadı!" diyerek bana vurmaya başladığında ona karşı çıkmadım. Öfkesini akıtması lazımdı. "Git şimdi! Bir şey olmadı bana! Git!"

"Hiçbir yere gitmiyorum," demem onu daha çok öfkelendirdi. "Gidecek-sek de beraber gideceğiz."

Firefly birden içeriye girdi. Onu bağlamış olmama rağmen ipini koparmış olmalıydı. Bana bağıran Balkan Kızı'na havlamaya başladığında, Talia'yı durduracak hiçbir şey yok gibiydi.

Bir yandan havlama sesleri, bir yandan Talia'nın bana Balkan dilinde küfretmesi kulağıma bir melodi gibi geliyordu artık. Yorgunluktan tepki bile veremiyordum.

"Ben seninle hiçbir yere gitmeyeceğim!" diye bağırmaya devam ederken gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Nefret ediyorum senden! Nefret ediyorum! Duydun mu beni? Nefret ediyorum!"

Bana yumruk attığı elini yakaladım. Yavaşça tutarken elini benden kurtarmaya çalıştı. "Etmiyorsun," dedim sakince. "Yalan söyleme, Talia."

Ona adını söylememle öfkesi tekrar harlandı. Hızla dudaklarını aralayıp, "Bana adımla hitap edip durma!" dedi. "En güzel şekilde söyleyeceğim demene rağmen bana çok kötü bir şekilde söyledin! Madem böyle yapacaktın, neden bana umut verdin? Neden güzel düşler kurmama neden oldun, Ulu? Neden?"

"Beni dinleyecek gibi değildin," diyerek araya girdim ve onun soluklanmasını sağladım. Sinirden nefes almayı unutarak konuşuyordu.

"Şimdi de dinlemiyorum seni!" dedi kendinden emin bir tavırla. Gözleri parlıyordu, omuzları gerilmişti. "Şimdi de dinlemeyeceğim! Git buradan! Bana adımla da hitap etme!"

Burada kalıp onu sakinleştirmeye kararlıydım. "Buradayım," dedim yumuşak bir sesle. Ona olan yakınlığımı hissettirmek istiyordum. Ellerim yavaşça belini buldu ve onu kendime doğru çektim. O sırada Firefly bacaklarımızın arasında dolaşmaya çalışıyordu. Fiziksel bir yakınlık kurmak güçleşti. "Nereye gidebilirim? Senden gidebilir miyim?" diye fısıldadım. Sesime yoğun duygular yüklüydü. Her kelimemle ona olan bağlılığımı ve gitmeye niyetim olmadığını vurgulamaya çalışıyordum.

"Dokunma bana! Sen bana sakın dokunma!" diye tekrarladı, kulak tırmalayıcı bir seviyeyle. Yarbay Beton'un bana neden bağırdığını şimdi daha iyi anlıyorum. İki gün boyunca adamı pişman etmiş olmalıydı. O an gerçekten üzgün ve kırgın olduğunu anladım. "İstemiyorum seni! Evlilik işi ertelenmiş zaten. Yarbay söyledi. Evlenmeyeceğimiz için bu kadar sevineceğimi hiç düşünmezdim."

Giderek saçmalamaya başlamıştı. Artık konuşarak anlaşamayacağımızı, sözcüklerin yetersiz kalacağını hissettim. Durumun ciddiyetini kavrayıp bir adım attım ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Sert ama aynı zamanda yumuşak bir şekilde onu öpmeye başladım. Bu hem bir teselli hem de aramızdaki buzları eritmek adına bir çabaydı.

Balkan Kızı'nın dudakları, ateş parçası gibi kıvılcım saçıyordu. Onu öperken dudaklarımın arasında sıcaklığını hissettim. Dudakları ani bir şaşkınlıkla önce gerildi, daha sonra ise yavaş yavaş karşılık vermeye başladı. O an tüm dünya durmuş gibiydi.

Bu öpücük, ikimiz için de beklenmedik bir yakınlaşmaydı.

Balkan Kızı'nı doyasıya öpüyordum.

Talia Alaz

Saatler geçmiş, koca bir gün geride kalmıştı. O günü devirdim ama Barut bir türlü gelmedi. Bir şey mi olmuştu? Neden gelmiyordu? Onu beklediğimi bilmiyor muydu?

Bir köpeğin havlamasını duydum. Burası ıssız bir yerdi ve başıboş köpek bir hayli çoktu. Âkif babam dün beni çağırıp köpekleri beslemem için dışarı çıkarmış, kısa da olsa hava almamı sağlamıştı. Hoş, denizin kenarında hava almamak mümkün değildi ama ben o oksijeni değil, diğerini istiyordum. Barut'u...

Verandanın kapısı açıldı. Âkif babam beni yine verandadan çıkarmak için bin takla atacaktı.

Yavaşça dudaklarımı aralayıp, "Aç değilim," dedim. "Yemek yemeyeceğim. Çay da içmeyeceğim. Üşümüyorum. Pencere önünden de ayrılmayacağım."

Beni dinlemeyip içeriye doğru adımladı. "Git, Yeşil Dev," diye mırıldandığımda seslice burnumu çektim. "Tek kalmak istiyorum. Beni yalnız bırak, *ve molam.*"

Adım sesleri gitgide yükseldi. Üstelik o tanıdık koku da burnuma doldu. Burnumun direği sızlamıştı. Günlerdir uzak kaldığım bir kokuydu bu.

"Balkan Kızı."

Barut.

Barut Ulu gelmişti.

Kalbim maratona katılmış gibi atarken, nefes alıp verişlerim sıklaştı. Hızlıca ona döndüğümde, ağzımdan çıkan kelimelerde öfkenin izi vardı. "Niye geldin?" dedim sinirle. Bana dümdüz bakmaya devam etti. Anlamadığı bir dil konuşmuş olmalıydım. "Neden geldin?"

Çenesi kasıldı. "Senin için geldim," dedi. Yüzünde maskesi yoktu. Bütün ifadesi yalındı. Onu maskesiz görmeye henüz alışamamıştım. Tuhafıma gidiyordu. Yarasından rahatsız olduğumdan değildi, sadece en ufak bakışımı bile yanlış anlayacaktı.

Baksam neden bakıyorum diye düşünecek, bakmasam da kötü olduğundan dayanamadığımı sanacaktı.

Azalmayan sinirimle yüzüne karşı bağırıp, "Beni ellerinle gönderen sensin," dedim. "Şimdi nasıl hiçbir şey olmamış gibi yanıma gelebiliyorsun?"

Ulu sert bir tavırla, "İsteyerek mi gönderdim seni?" dedi. "Ne durumda olduğumuzu bilmiyormuş gibi konuşma. İki araç takip ediyordu. Ya sana bir şey olsaydı?"

Bana bir şey olmamıştı ama sana olmayacağının bir garantisi yoktu. Beni mahveden de buydu. Kahramanlar can verirdi, yurdu yaşatmak için.

Ona vurmaya başladım. Yumruklarım göğsüne darbe indiriyordu. "Olmadı işte!" dedim. "Olmadı!" Gözümden yaşlar akıyordu. "Git şimdi! Bir şey olmadı bana! Git!"

Gitme, Ulu. Ne olur, gitme. Ben sensiz çok kaldım. Daha fazla kalmaya da takatim yok.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi kararlı bir sesle. "Gideceksek de beraber gideceğiz."

İçeriye bir köpek girdi. Barut'a bağırarak vurduğum için onu koruma içgüdüsüyle bana doğru havlamaya başladı. Bu köpek nasıl girmişti içeriye? Köpeği bir kenara bırakıp gözlerimin içine bakan Barut'a döndüm. "Ben seninle hiçbir yere gitmeyeceğim!" dedim. "Nefret ediyorum senden! Nefret ediyorum! Duydun mu beni? Nefret ediyorum!"

En sonunda elimi yakaladı. Parmaklarım ona vurmaktan dolayı artık ağrımaya başlamışken, çok geçmeden beni durdurdu. Elimi ondan kurtarmaya çalıştım. "Etmiyorsun," dedi sakinlikle. "Yalan söyleme, Talia."

Talia.

Hani ben senin Balkan Kızı'ndım?

Kendimi kaybettiğimde, kelimeler artık benden bağımsız bir şekilde dudaklarımın arasından dökülüyordu.

"Bana adımla hitap edip durma! En güzel şekilde söyleyeceğim demene rağmen bana çok kötü bir şekilde söyledin! Madem böyle yapacaktın, neden bana umut verdin? Neden güzel düşler kurmama neden oldun, Ulu? Neden?"

Nefes almadan konuşmuş olmam, gözlerimin önüne perde inmesine neden oldu. Onun ne dediğini, ağzımdan ne çıktığını bilmiyordum. Sadece sınırı aşmıştım ve ona bir şey olacak korkusu beni zıvanadan çıkarmaya yetmişti. Onu kaybetmek istemiyordum ama dudaklarımdan dökülenlerle onu kaybedecektim. Çok sert, çok ağır konuşmaya başlamıştım. Biliyordum, bi-

liyordum ama kendimi durduramıyordum. Ağzımdan hem Türkçe hem de Balkan dillerinde öfke dökülüyordu.

Ulu, zehrimi akıtmama izin vermişti. Hiçbir tepki vermeden beni izliyordu. Bakışları ona acımadan sözler sarf ettiğim dudaklarımdaydı. Öylece bakıp yutkunuyordu. Gözlerimden akan yaşlar, dudaklarımı yıkayıp geçiyordu.

Elleri ilk önce yanaklarımı buldu. Sakince kavrasa da bir o kadar telaşlıydı. Beni dinlemediğini fark edeli çok olmuştu.

"Evlenmeyeceğimiz için bu kadar sevineceğimi hiç düşünmezdim."

Cümlemi tamamladığım gibi dudaklarımın üzerinde, dudaklarının sert ama yumuşak baskısını hissettim. Sıcak bir ten, dudaklarıma yama olmuştu sanki. Nefesi, aralanan ağzımdan içeriye girdiğinde ondan bir soluk almış gibi oldum. Bu fazlasıyla hoşuma gitmişti. Sanki bana nefes vermiş gibiydi.

Beni öperek susturmuştu.

Beni öpüyordu.

Ulu *ljubov moja,* beni öpüyordu.

Dudaklarımız bir olduğu andan itibaren etrafımdaki her şey silikleşmişti. Beni öpmek için bir hayli eğilmiş, yanağımda duran bir elini belime indirmişti. Aramızdaki mesafeyi azaltarak bedenlerimizi bir yapmayı hedefledi. Başım geriye düşmüş bir hâldeyken dudaklarımda onun tadı vardı.

Çok narin bir şeyi öpüyormuş gibiydi lakin dili aceleciydi. Aralanan dudaklarım onu içeriye davet etti. Sıcaklığını hissettim ve ıslaklığımız bir oldu. Dili ağzımın içinde karış karış gezdi. İçimde oluşan bütün ağrılar tatlı bir sızıya dönüşürken onu daha çok istedim. Daha çok. Daha. Gözlerimi usulca kapamadan önce onun da gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.

Dudaklarımız birbirini talan ederken bu eylemin bağımlılık yapabileceğini söylemesini şimdi daha iyi anlıyordum. Barut'un sıcak dudakları, soğuk dudaklarımı ısıtmaktan öte, cayır cayır yakmıştı. Bu sıcaklıktan nasıl uzak kalınırdı?

Geriye çekildiğimde tekrar nefessiz kalacağımı sandım. Islanan dudaklarımız ay gibi parlarken göğüs kafeslerimiz hızla yükseliyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlendiği vakit, ona öfkeli bir şekilde baktım. Elimi kaldırdığım gibi ona tokat attım. Ona tokat attım! Sanki bunu bekliyormuş gibi hiçbir tepki vermedi.

"Ben ilk an tokat atarsın sandım ama öpüşmemize izin verdin." Elini yanağına yerleştirdi ve çenesini hareket ettirdi. "Hayatımın en güzel tokadıydı."

"*Glupav!*"[9] dedim sertçe. Nereden geldiğini bilmediğim köpek, başını yere eğdi ve sessizce mırıldandı. "Beni böyle susturabileceğini mi sanıyorsun?"

"Seni her türlü susturabilirdim ama tercihim buydu," dedi. Sesinde hafif bir boğukluk sezdim. "Pişman değilim, Balkan Kızı."

Alev gibi parlayan gözlerimin feri sönmeden ayaklarının üstüne çıktım ve çenesinin altından ona baktım. "Beni öpmen için illa nefessiz mi kalmam lazımdı?" diye masumca sordum. Parmak uçlarımda yükselsem bile boyuna yetişemiyordum. "Beni öp diye hep nefessiz mi kalayım?"

Ulu, belimden kavradığı gibi beni kucağına aldı. Bacaklarım eş zamanlı olarak beline dolandığında, kucağında yükseldim. Artık yüzlerimiz eşit bir seviyede birbirine bakıyordu. İkimizin de bakışları parlayan dudaklarımızdaydı.

Odanın içinde adım atarak köşeye geçtiğinde sırtım duvarı buldu. Beni duvara yaslayıp yüzüme doğru iyice eğildi. Kısık çıkan sesiyle, "Artık seni öpmek için bahaneye ihtiyacım yok, Balkan Kızı," dedi. "Seni bulduğum her köşede öpeceğim."

Ona yoğun bir tutkuyla baktım. "Bana nefes vereceğini sanmıştım ama yoksa beni hep nefessiz mi bırakacaksın, Yüzbaşı Barut?"

"Seni nefessiz bırakan da..." Nefesini dudağıma doğru savurdu. Sıcaktı. Bir yudum almak istiyordum. "Sana nefes veren de yalnızca ben olmak istiyorum."

"*Bidi*,"[10] diye fısıldadım. "*Bidi moe sè*."[11]

Sanki ne dediğimi anlamış gibi memnun bir ifadeyle dudaklarıma yaklaştı. Burnu, burnuma değerken teninden yükselen barut kokusunu içime çektim. Başını hafifçe yana yatırdığında az öncekine nazaran daha yumuşak bir baskı uygulamıştı. İki elini duvara yasladığında kollarım boynunu buldu. Parmaklarım kısa saçlarını yakaladı ve ensesine dokundu.

Nefeslerimiz birdi, birbirimiz sayesinde soluklanıyorduk.

Beni duvarla kendi arasına aldığı için bedeninin nasıl yandığını iliklerime kadar hissediyordum. Bacaklarım beline sarılı bir hâldeyken düşmem imkânsızdı. Dudaklarının, dudaklarımda olmasının keyfini çıkardım. Yavaş bir tempoyla başlayan öpüşmemiz giderek hırçın bir hâle geldi. İkimiz de bu durumdan memnunduk. Sert davranması boğuk bir sesle inlememe neden oldu. Bu, onun geriye çekilmesini sağladı ve gözlerim aralandı. Dudaklarına yerleşen gülümsemeyle kısa bir anlığına bana baktı.

---

[9] "Aptal."
[10] "Ol."
[11] "Her şeyim ol."

"Nefret ediyorum senden," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Beni üzdün, beni çok üzdün. Nefret ediyorum senden!"

"Pişmanım," dedi. "Köpekler gibi pişmanım ama seni ancak öyle kendine getirebilirdim. Kız, bağır, çağır. Gıkımı çıkarırsam şerefsizim. Hak ettim."

"Yine de senden nefret ediyorum."

"Yalancı yansın," dedi. "Yalancı yansın, Balkan Kızı."

"Yanmasın," dedim. "Ulu. Yanmasın. Öyle söyleme!"

"O zaman gerçeği söyle," dedi emir verir gibi. "Gerçeği söyle de bileyim. Çünkü benden hiç nefret etmedin. Beni abin gibi görmedin. Kırık künyemi yıllarca taşıdın. Bana bunca zaman abi bile demiyormuşsun."

"Sen..." dedim şaşkınlıkla. Göğüs kafesim hızla yükseldi.

Barut Ulu Boratav, *ljubov moja* kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor muydu?

"Aşkın," dedi kurşun geçirmez bir sesle. "Ulu aşkın."

Kahretsin! Şu an karşısında duygu bakımından o kadar yalındım ki ifademi gizleyemiyordum bile.

Ne diyeceğimi bilemez bir hâlde, "Nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Ne önemi var?" Onu okuyamıyor, ne hissettiğini anlayamıyordum. "Sonuç olarak asıl anlamını öğrendim. Bana *aşkım* diyormuşsun."

"İyi o zaman," dedim pişkin pişkin yüzüne bakıp. "Artık ne anlama geldiğini biliyorsun, Ulu *ljubov moja*."

Ona yaklaşıp öpen bu sefer bendim. Özlem duymak böyle bir şeydi. Ayrı kalamamak tam olarak buydu. Dudakları bal gibiydi ve sanki ağzından ağzımın içine bal akıyordu. Alt dudağını dudağımın arasına sıkıştırdım. Ona işkence etmek ister gibi çektiğimde dilime metalik bir tat geldi. Acıyla karışık inlediğinde istediğimi almıştım.

"Vahşi misin kızım sen?"

Duvara yaslı olan tek elini çektiğinde dudağına götürdü. Hafifçe sızan kana dokunarak akmasını engelledi. Kaşlarını çatmış bir şekilde bakarken yumuşamayan ifadem yüzümdeydi.

"Bu sana cevabımdı," diye karşılık verdim. "Anlarsan."

Bakışları aniden değiştiğinde beni duvardan ayırdı. Kucağında kalmaya devam ederken beni kendisiyle birlikte koltuğa oturttu. Kucağından indiğimde yanına geçip oturdum. Köpek yanımıza çıktığında o da bizimle birlikte oturdu. Barut köpeğin başını okşadıktan sonra ona komut verip yere inmesini sağladı.

"Belli ki ikimiz de itiraf konusunda pek iyi değiliz."

"Bence ben fazlasıyla belli ediyorum." Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Bir şeyler söylemesi gereken sensin."

"Söyleyeceğim." Elleri saçımı bulurken bir tutamını parmaklarının arasında dolaştırdı. "Bu evden çıkarken gerçekten sözlü bir kadın olacaksın."

Anlaşılan bu evde olmak ikimize de iyi gelecekti. Onunla bir türlü baş başa kalamamıştım. Ablasından, çocuklarından ya da Barış'tan hiç rahatsız olmamıştım. Tam aksine, evin kalabalık olması güzeldi. Hoşuma gitmişti fakat onunla konuşamamıştım bile.

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Yan yana oturduğumuz için yine yüzlerimiz yakın sayılırdı. "Sana içimde bir sıkıntı olduğunu, huzursuz hissettiğimi söylemiştim," dedim. "Keşke evden hiç çıkmasaydık."

"Şşş," dediğinde yüzüme doğru yaklaştı. "Ağlama. Kurbanın olayım, gözlerinden daha fazla yaş akıtma."

Kafamı iki yana salladım.

"Sana bir şey olabilirdi! Seni ne kadar merak ettiğimden haberin var mı?"

Yüzüme bakmaya çalışarak, "Ettin mi gerçekten?" diye sordu.

"Ettim tabii ki *glupav*!" Ona aptal dediğimde köpek tekrardan bir mırıltı çıkardı ve hüzünlü bir ifadeyle bana baktı. Neyi vardı bu köpeğin? Neden ben her Makedonca aptal dediğimde üzgün olduğunu belli eden sesler çıkarıyordu?

"Köpek..." dedim dikkatimin dağılmasıyla. "İçeriye sen mi aldın?"

"O, timin köpeği," diyerek yanıtladı. "Timdekilerle görüştüm. Fısıltı'nın yanında kalıyormuş. Bacağıma yapıştı, bırakmadı. Ben de yanımda getirdim."

Islak gözlerimi ona çevirdim.

"Bu köpeği hatırlıyorum!" dedim heyecanla. Onu daha önce Makedonya'da karakoldayken görmüştüm. "Adı Ateş Böceği'ydi!"

"Evet," dediğinde elini koltuğa yerleştirip yavaşça vurdu. "Firefly, buraya gel."

Barut elini tekrar koltuğa vurdu. "Kızım, gelsene! Firefly!" Oturduğu yerden kalktı ve köpeği tasmasından tuttu. "Kalk hadi," dedi yukarıya kaldırırken. "Balkan Kızı'mla resmî bir şekilde tanış." Köpek onun konuşmasıyla sessizce uludu. Acı acı ulurken neden böyle yaptığını anlayamamıştım. "Eğer benim sözümü dinleseydin hayatımdaki tek dişi Balkan sen olabilirdin ama o hakkını kaybettin."

"Firefly Balkan köpeği mi?" diye sordum hayretle.

"Balkanlar'dan bize hediye olarak geldi. Kendisi çok başarılı bir köpek," dedi Barut. "Sadece iletişim konusunda biraz..."

Firefly elimi dizime vurduğum an Barut'un onu tutan ellerinden kurtuldu ve dizlerime doğru koşarak atıldı. Dilini dışarıya çıkarıp, bana hevesle bakarken burunlarımızı birbirine değdirdim. "Bu köpek erkek düşmanı," dedi kabullenemeyen bir ifadeyle. "Başka bir açıklaması olamaz. Yalvarıyorum, yakarıyorum, güzel sözlerle kalkmasını söylüyorum ama suratını çevirip bakmıyor. Sen ağzını açmadan yanına geldi."

Gözlerimi kıstım.

"Köpeği mi kıskanıyorsun?"

"Ben kıskanç değilim, o erkek düşmanı! Hatta Yüzbaşı Barut düşmanı!"

Firefly'ın tüylerini okşarken, "Sen ona aldırma," dedim. "Biraz alınganlık yapıyor. Bazen trip bile attığı oluyor. Çok da nazlı bir adam." Sanki beni anlamış gibi havladı.

"Firefly," dediğinde otoriter sesi odayı doldurdu. Köpek anında patilerinin üstünde dikildi. Bunun emir komutu olduğunun farkındaydı. "Nöbet! Âkif Cesur Beton!" Firefly bir kere havladı ve hiç ikiletmeden odadan çıktı. Barut onun peşinden kapıyı kapatınca odada yalnız kalmıştık.

Yanıma gelip oturduğunda yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sana bağırmak haddim bile değil," dedi Barut. "Fakat siz Balkan kızları, gerçekten laf dinlemiyorsunuz."

Elimi bileğine yerleştirip, "Bu yine de seni haklı çıkarmıyor," dedim. "Ben bana bağırmandan ziyade, verdiğin sözü yerine getirmemene kırıldım."

"Kendini benim gözümden görmüyorsun ki," dedi çaresiz bir tonla. "Şok olmuştun. Öylece duruyordun. Sana yüz saat dil döksem de o an beni bırakmayacaktın. Beni bırakman, uzaklaşman, hayatını tehlikeye atmaman lazımdı."

Kırgın bir şekilde baktım.

"Peki, başarılı oldun mu? Bağırıp çağırınca bütün tehlike geçti mi?"

"Hayır."

"Çok korktum," dedim tamamen ona dönüp. Onu dövme hissiyle dolmuştum fakat bunu yapsam da elime hiçbir şey geçmeyecekti. "Seni bırakmak istemedim. Eğer o motordan inersem sana bir şey olacak sandım. Sana bir şey olursa ben sana bakabilirdim ama sen doktorunu gönderdin."

"Bana her an, her şey olabilir. Benim hayatımın garantisi yok, Balkan Kızı. Bunu zaten biliyorsun."

"Biliyorum," dedim ağırlaşan sesimle. "Bilmesem keşke. Keşke böyle olmasa."

"Adını çok farklı bir şekilde söyleyeceğimi hayal etmiştim. Berbat etme konusunda üstüme yok," dedi pişmanlıkla. "Sana ne desem beni dinleyecek gibi değildin. Seni ancak öyle kendine getirebilirdim."

"Birçok kez ölümle burun buruna geldim," diye mırıldandım. "O an hep kardeşim gelirdi aklıma. Onu düşünürdüm. Önceliğim hep o olurdu. Öyle bir durumdaydım ki onu bile unuttum. O anın benim için ne kadar kötü olduğunu tahmin bile edemezsin. Kötü bir abla, kötü bir partnerim. Soğukkanlı davranamadım."

"Şşş," diyerek beni kendine doğru çekti. "Seni bu kadar rahata alıştıran benim. Kötü hissettiğinde ne diyecektin? Kocan yanındaysa her şey yolundadır. Benim olduğum yerde hiçbir şey düşünmene gerek yok. Müstakbel kocan senin yerine de düşünüyor."

Kafamı iki yana sallayıp, "Ben bunu istemiyorum," dedim. "Ben ayak bağı olmak istemiyorum. Ben ötelenmek, olayın dışına çıkarılmak istemiyorum ki! Ben bunun için Türkiye'ye gelmedim!"

"Biliyorum," dedi anlayışlı bir tavırla. Dudaklarını şakağıma bastırdı. Beni sakinleştirmek için bir yol arıyor gibiydi. "İş birliği için alman gereken eğitimlere başlayacağız. Hem fiziksel hem de psikolojik olarak kendini daha iyi hissedeceksin."

"Peki, ne zaman başlayacağız? Hep bunu söylüyorsun," diye merakla mırıldandım. "Geleli epey zaman oldu. Henüz nikâh da kıyılmadı."

"Sivil biri hava üssünde bulunamaz," diyerek açıkladı. "Eğitim süreci boyunca hava üssünde olman gerekiyor. Kamp gibi düşün. Yarbay senin orada kalabilmen için izin çıkartacak. Çıktığı gibi hava üssüne gideceğiz. Bu nikâhtan önce de olabilir sonra da. Evrak işleri biraz sıkıntılı. Öyle ha deyince olmuyor."

"Hava üssü dediğin yer neresi? Kasırga mı?"

"Evet. Kasırga Hava Üssü."

"Şey..." dedim sıkıntıyla. "Burası haritada hiç görünmüyor. Yani yok gibi bir yer. İnternete baktım ama hakkında bir şey bulmak neredeyse imkânsız. Hiçbir bilgi çıkmadı."

"Çünkü bu, gizli bir askerî üs. Bağlı bulunan askerler dışında kimse bilmiyor. Henüz kamuoyuna duyurulmadı." Aniden kaşlarını çattı. "Burayı neden araştırdın ki?"

"Ben senin orada olabileceğini düşündüm. Dün yanına gelecektim. Âkif babama sorduğumda beni geçiştirdi. Ben de internetten adresini araştırmak istedim." Dudaklarının arasından bir kahkaha patladığında gülüşünü gizleyemedi. Onun gülmesi sinirime dokunurken omzuna vurdum. "Komik bir şey demedim!"

"Komikti," dedi gülüşlerinin arasında. "Kızım, ben sana gölge asker olduğumu söylemedim mi? İzimiz sürülmez. Gölgemiz bile yok. Adımız, sanımız, suretimiz bilinmez. Zaman zaman lakaplarımız bile değişir. Yok gibiyiz. Bağlı olduğumuz birimler de öyle. Her şey çok gizli ve hiç olmamış gibi. Hiç yokmuş gibi."

"Anlamıyorum," dedim. "Gölge askersin ama bunu ablandan bile nasıl gizliyorsun ki? Hepsi senin asker olduğunun farkında."

"Kızıl civciv," dedi gözlerime odaklanıp. "Asker olduğumu zaten gizleyemem. Bunun okullarını okudum, eğitimlerini aldım. Ailem beni kendi eliyle götürdü. Kara Harp Okulunu biliyor musun?" Babam da burada okumuştu. Biliyordum. Kafamı sallayınca konuşmaya devam etti. "Burada subay olarak yetiştirilirken sana bir teklif yapılır. Gölge askerliğin bir okulu yok. Gölge asker olmak için bir yere başvuramazsın. Üst rütbeler seni subay eğitimi alırken zaten inceliyormuş. Hiçbirimiz incelendiğimizin farkında değildik. Belirli eğitimlerde başarılı olan subaylara, mezun olmaya yakın prosedür dışı bir sınav yapılır. Ancak o sınavı geçersen sana bir teklif sunarlar."

Kaşlarımı çattım.

"Prosedür dışı sınav nasıl oluyor?"

"Birçok çeşitliliği bulunuyor." Durgunlaştığında çenesi kasıldı. "Beni Ülkü'yle test etmişlerdi ve hayatımın en kötü sınavıydı. Her neyse." Kısa bir es verdi. "Ailem, arkadaşlarım ve akrabalarım zaten asker olduğumu biliyor. Yalnızca bir gölge asker olduğumu kimse bilmiyor."

"Anladım."

"Kasırga Hava Üssü'ne girmek de işte bu yüzden zor. Çünkü orası hiç yokmuş gibi. Normal bir askerî üsten bir hayli farklı. Önemli bir bağlantı olduğunun ve kaybedecek zamanımızın olmadığının farkındalar," dedi rahat bir tavırla. "Benden hemen kurtulmayı düşünme. Burada kalman için dayın Peter Kalovski'yi oyalayabildiğimiz kadar oyalıyoruz."

"Harekete geçti mi?" diye sordum.

"Geçmesi an meselesi," dedi sıkıntıyla. "Henüz Bulgaristan'da sana dair bir iz bulamadı. Kırmızı alarm vermiş durumda. Onu çok öfkelendirdik."

"Değerli emanetini ondan aldınız."

"Onun hiçbir şeyi değilsin," dedi hırsla. "Sen de kardeşin de onun hiçbir şeyi değilsiniz."

Daha fazla dayanamayıp, "Ben kardeşimi özledim," dedim. "Çok özledim, Ulu. Çok. Ondan hiç bu kadar ayrı kalmamıştım."

"Biliyorum," dedi aynı hislerle. "O kadar belli oluyor ki özlediğin. Geceleri onun adını sayıklayıp duruyorsun. Yemeklerde hiçbir şey yemeyip bir noktaya odaklanıyorsun. Onsuz boğazından geçmediğini anlıyorum. Keşke elimden daha fazlası gelebilse."

"İyi midir sence?" diye sordum cevabını bile bile. Ne kadar iyi olabilirdi ki?

"Gördüğümüz kadarıyla iyi." Kolunu bedenime doladı. "Bir yandan gitmeni, bir yandan da asla gitmemeni istiyorum. Ayhan amcanın en çok istediği şey sizin birlikte büyümenizdi. Bu ayrılığın çok uzun sürmemesi için her şeyi yapacağım."

Ondan ayrılacak, kardeşime kavuşacaktım. Neden ikisi bir arada olmuyordu ki?

Bir yandan canım, diğer yandan yârim.

"Her şey ne zaman normale dönecek, Ulu?" Dudaklarım titredi. "Ben artık kimseden ayrı kalmak, bir seçim yapmak istemiyorum."

"Üzgünüm," dediğinde dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Üzgünüm, Balkan Kızı. Artık normal diye bir şey yok. Seni kandırmak istemiyorum. Her şey daha da kötüye gidiyor ve savaş oldukça yakın. ITO gittikçe büyüyor ve Türkiye Cumhuriyeti'ni de ele geçirmek istiyor. Sınır operasyonları son zamanlarda fazlasıyla arttı. Henüz hiçbir şey yaşamadık."

Boş vaatlerde bulunmaması, gerçek neyse onu söylemesi, korkutmaktan ziyade bana güven vermişti. Oturduğum yerden hareketlenip bacaklarının üstüne yerleştim. İki yana açılan bacaklarımla kucağına doğru yanaştığımda başımı göğsüne yasladım.

"Bana ne olursa olsun beraber olacağımızı söyle, Yüzbaşı Barut."

"Beraber olacağız, Balkan Kızı." Sesinden yemin aktı. "Beraber olacağız."

İçimi kötü hisler kaplasa da ağzımdan tek kelime dökülmedi. Kayıplarımız olacaktı, belki de kazandıklarımız fakat ne olursa olsun kalplerimiz hep bir olacaktı.

"Bu arada seni affetmedim," diyerek konuyu değiştirdim. "Seni affetmem için-"

Aniden dudaklarıma kapanınca lafım yarıda kaldı. Anlaşılan alışmıştı ve artık bunu hep yapacaktı. Hoşuma bile giderdi.

Dudaklarını hareket ettirince ona karşılık verdim ve giderek yoğunlaşan öpüşmemizin tadını çıkardım. Elleri belimden aşağıya doğru ilerlerken kendimi ona doğru ittirdim. Öyle bir şeydi ki ağzının ıslaklığından iğrenmiyordum bile. O ıslaklık her yerimde gezsin istiyordum. Beni hep öpsün, dudaklarını tenimden hiç ayırmasın istiyordum.

Beni susturmasının cezası olarak dudağını tekrar ısırdım ve bu sefer gerçekten acıtarak geriye çekildim. "Kızıl civciv diyerek küçümsemişim seni," dedi ıslak dudaklarıyla. "Kızıl kaplansın sen."

"Öyleyim," dedim pişkin pişkin. "Eğer bir daha beni üzecek bir şey yaparsan canını daha çok acıtırım. Bu sadece sinek ısırığıydı."

Güler gibi oldu. "Sinek değil de bir Balkan kızı ısırığıydı," dedi. "Üstelik gayet de acıdı. Şimdi ağzımı her açtığımda dudaklarım sızlayacak."

"Oh olsun sana," dedim gram pişmanlık duymadan. "Belki bir daha bana bağırmaz, üzmezsin. Suçlu suçlu öperek de beni susturmaya çalışmazsın."

"Şimdi doktorum olarak dudağımın acısını geçirmen lazım," dedi Barut. "Boşuna okul okumuş olma. Beni tedavi et."

Onun kucağında oturuyor olsam da kollarımı göğsümde birleştirdim. "Gerçekten çok uyuzsun! Hipokrat yeminimden böyle faydalanamazsın!" diyerek keyifle gülümsedim.

"Bekliyorum, Doktor Boratav."

Gözlerimi kıstım.

"Doktor Talia Alaz Boratav."

"Doktor Talia Alaz Boratav," dedi beni taklit ederek. "Hastanızı bekletecek misiniz?"

"Benim gibi bir doktorla karşılaştığın için çok şanslısın. Yüzbaşı, korkma. Artık emin ellerdesin," diyerek dudaklarına yaklaştım ve nefesimi dudaklarına üfledim. Kirpiklerimi kaldırdım. "Geçti mi?"

"Cık," dedi tatlı bir ifadeyle. "Sızlıyor. Hem de çok."

Kucağında hareketlenip, "Yüzbaşı, çok mu sızlıyor?" diye sordum.

"Çok," dedi. "Çok."

"Sizin için bir krem yazarım," dediğimde hayretle bana baktı. Gerçekten onu öpeceğimi mi sanmıştı?

"Duydun mu?" dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Neyi?"

"Kalbimin kırılma sesini," dediğinde gözlerimi devirdim. "Tedavi etmediğiniz gibi bir de kalbimi kırdınız."

"Neyse ki sizi iyi edecek bir şeyim var," diyerek kollarımı boynuna doladım ve tamamen ona yaslandım. Düzenli nefes aldığım için bedenim ritmime uyuyordu. "Sarılmak her koşulda iyi eder."

Parmakları saçlarımda gezindi. Ben ona sıkıca sarılırken o da eliyle bütün bedenime şifa dağıttı. Burada, yanımda olmasıyla bütün endişelerim bitmiş gibiydi. Kısa bir süre durduğunda huysuzca kıpırdandım. Devam etmesini bekledim ama etmedi.

İstekle, "Ulu," diye fısıldadım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun sevgisini hissetmeye ihtiyacım vardı. Yaşadığım her şeyi unutturmasına ihtiyacım vardı. Kafamı kaldırdığımda beklentiyle gözlerinin içine baktım.

Beni kendinden ayırırken, "Üstüm çok kirli," dedi. Bundan nefret ettiği belliydi. "Seni de kirletmeyeyim."

"Kirlensin. Devam et," dedim. Ayrılmak istemiyordum. Bırakmak istemiyordum. Sonsuza kadar böyle durmak istiyordum. "*Ve molam.*"

"Yapma," dedi acı çekercesine. "Ah, Balkan Kızı, ah!"

"Kucağından inmek istemiyorum," dedim kararlı bir sesle. "*Ve molam,* Ulu. *Ve molam.*"

"Kucağımdan inmeni zaten ben de istemiyorum," dedi aynı kararlılıkla. "Fakat izin ver, duş alayım. Sonra beraber uyuyacağız. Üstümde kan lekesi var. Benden rahatsız olmanı istemiyorum."

"Sorun değil, senden iğrenmem," dedim. Sonra ne dediğini fark edip ona baktım. "Beraber mi uyuyacağız?"

"Günlerdir uyumuyorum." Gözlerinden yorgun olduğu belliydi. "Seninle uyuyacağım. İki gündür beni ayakta tutan tek şey bu hayaldi."

"Burası Âkif babamın evi!" diye cırladım. Buna nasıl cesaret edecekti ki? Âkif babam onu haşat ederdi!

Korkusuzca, "İsterse kralın evi olsun, umurumda mı?" dedi.

"Yaaaniii," dedim harfleri uzatarak. "Umurunda olsa iyi olur. Kendisi kızabilir. Tabii kızmakla kalırsa iyi."

"Seninle uyuyacaksam her şeye razıyım," dedikten sonra hafifçe kalçama vurdu. "Hadi, kalk bakalım, kızıl civciv. Vaktimiz kısıtlı ve en iyi şekilde değerlendirelim." Ona hak verip kucağından kalktım. Suratım düşmüştü. Vaktimizin kısıtlı olduğunu bilmek can sıkıcıydı.

"Yarbay, paketinde duran yeni kıyafetlerin olduğunu söyledi," dediğinde odadan çıkıyordu. "Ben duştan çıkana kadar nerede olduklarını bulur musun?"

"Bulur, birazdan getiririm," diye yanıt verdim. "Sen banyoya gir." Dakikalarca evin altını üstünü getirdikten sonra bahsettiği kıyafetleri bulmuştum. Büyük bedenleri onun için ayırdıktan sonra banyonun yolunu tuttum.

Kapıya tıklatıp, "Ulu!" diye seslendim. Su sesi gelmiyordu.

"Gel," dedi tok çıkan tonla. "Henüz girmedim."

Kapıyı açıp yavaşça ittiğimde, yarı çıplak bir şekilde karşımda duruyordu. Altındaki pantolonu henüz çıkarmamıştı. Aynanın önünden ayrıldığında bana bir bakış attı. "Bunları buldum," derken içeriye doğru adımladım. Kucağımda kıyafetleri vardı. "İç çamaşırlarına kadar var. Beden olarak uyar gibi geldi." Üstüme doğru yürümeye başladığında o geldikçe ben geriledim. Sırtım kapıya çarpınca irileşen gözlerle ona baktım.

Elini arkama doğru uzatıp kapıyı kapadı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Rahat bir tavırla, "Kapıyı kilitliyorum," dedi.

"Neden kilitledin?"

"Küçük bir önlem," dedi. "Hem içeriye girmişken seni bırakacağımı mı sanmıştın?"

"Ulu..."

Beni kendisine doğru çektiğinde, "Şunları bırak," diyerek köşeyi işaret etti. "Suyu ayarlamıştım. Soğumadan girelim."

Beraber küvete mi girecektik?

Beraber?

Kalbim ağzımda atarken ağzımın içi kurumuştu. Onunla aynı banyoda ve suyun altında olma düşüncesi bütün bedenimin ısınmasına neden oldu.

"Hadi!" dedi sabırsızca. "Su soğuyacak."

"*Odednaš mi se vžešti. Ovaa voda nema da se oladi vo životot!*"[12]

"Aynen, ondan," diyerek alay eden bir tınıyla konuştu. Elini, altındaki kot pantolonun kemerine yerleştirerek gözlerime baktı. Kemeri yavaşça çözerken aklıma kemerlerimizin birbirine takıldığı gün gelmişti.

Yüzümde bir gülümseme belirdiğinde elimdeki kıyafetleri kenara bıraktım. "Bunu yapacak mıyız cidden?" diye sordum heyecanla. Bir tek elime patlamış mısır alıp onu izlemediğim kalmıştı.

[12]"Bir anda sıcak bastı. Bu su artık hayatta soğumaz!"

"Tamamen soyunmayacağım," dedi düz bir sesle. "Sen soyunmak istersen hayır demeyeceğim ama." Fermuarını indirip pantolonu bacaklarından sıyırdı. Bunu yaparken onu arsızca süzmüştüm. Vücudu çok iyiydi. Bayağı iyiydi. Kurşun yarası tamamen iyileşmişti. İz kalmıştı fakat bu izden vücudunun birkaç yerinde vardı.

Seslice iç çekmeme engel olamadım. Ben, Barut Ulu Boratav'ı seviyordum. Çok seviyordum hem de. Onunla ilgili her şey zihnimdeydi ve konu oysa hiç unutamıyordum. Hastanede yaralı bir askerken vücudunu birkaç kere temizlemiştim. Normalde bu görev hasta bakıcıya ait olsa da ben yapmak istemiştim. Nöbetim olmasa bile kimsesi olmadığı için ona refakatçilik yapıyordum. O zaman vücudunun çoğu yerini ezberlemiştim. Şimdi daha da güçlenmiş, irileşmişti. Kocaman bir şey olmuştu.

"Yüzbaşı, önce sen gir."

Artık ona yüzbaşı dediğimde, bunun bir rica olmadığının farkındaydı. Çünkü ne desem onun için bir emirdi.

Küvete ilerleyip bir bacağını soktu. Altında yalnızca siyah *boxer* vardı ve ne kadar çekici durduğunun farkında bile değildi. Bacaklarında çok fazla morluk bulunuyordu. Çürük bile olabilirdi. Bedenini tamamen suya bıraktığında hacmi yüzünden kenarlardan su taştı.

"Beni sen mi yıkayacaksın?" diye sorarken muzip bir ifadeyle baktı.

Küvetin kenarına geçip dizlerimin üstüne oturdum. "Saçlarını yıkamak istiyorum," dedim. Duş başlığını açarken sular başından aşağıya döküldü.

"Bunu benimle birlikte içerideyken de yapabilirsin," dedi.

"Beni yemeyeceğinin garantisi yok," dedim elime şampuanı alırken. Islanan saçlarını köpürtmek için elime fazlasıyla şampuan döktüm ve saçlarına yöneldim.

"Balkan tatlısı yemedim hiç," dedi dudakları kenara kıvrılırken. "Nasıl bir şey olduğunu bilmek benim de hakkım."

"Nazlı bir adam olmasan çoktan bakardın da bu hakkı kendin kaybettin." İğneleyici ses tonumla yüzünü buruşturdu. Saçlarını köpürtürken pürdikkat beni izliyordu. "Gözlerin yanacak, kapat."

Lafımı ikiletmeden gözlerini kapadı. "Balkan tatlısı diyorduk," dedi. "Islak bir tatlı mı?"

Karnım ağır bir makine gibi kasıldı. "Sana ağır gelebilir," dedim. "Otuz yaşından büyük olanların dikkatli yemesi gerekiyor. Kalbe zararı olabilir."

"Yaşım otuz üç olabilir fakat Balkan tatlısından gelecek her türlü zarara hazırım."

Saçlarını yıkamayı bitirdiğimde kısa süre sonra konuşan tekrar o oldu. Pantolonunu işaret edip, "Yavrum, pantolonumu uzatsana," dedi.

Geriye doğru çekilip ayağa kalktım. Pantolonunu uzattım ve beni daha çok terleten saçlarımdan kurtulmak içim harekete geçtim. Saçlarımı yukarıdan topuz yapıp bileğimdeki tokayı geçirdim. Aynadan kendime küçük bir bakış attım. Yanaklarım al aldı.

Barut, pantolonunun cebinden sigarasını çıkarmış, dudaklarına yerleştirmişti. "Rahatsız olmazsın, değil mi?" Kafamı sorun yok dercesine iki yana salladım. Emreden bir tonla, "Gel," dediğinde, karnımda bir ağrı belirdi. Parmak uçlarımda yürüyerek küvetin önüne geçtim.

Parmaklarımı üstümdeki kazağın altına yerleştirdim. Barut direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. Aynı anda yutkunduk. Kazağı yavaşça yukarıya kaldırdığımda, bakışlarının tenimde gezindiğini hissedebiliyordum. Suyun içinde, ağzında yakmadığı sigarasıyla hipnoz olmuş gibi bana bakıyordu. İçimdeki sütyenle kaldığımda, elimdeki kazağı yavaşça yere bıraktım.

Tam o anda dudaklarının arasında duran sigarasını bir kibritle yaktı ve dumanı üfledi. Altımı da aynı şekilde onun gözlerinin içine baka baka çıkardığımda derin bir soluk aldı. Banyonun içi sıcacık olmuştu. Terlemiştim.

"Soyunduğunda genelde tek başına olmadığını söylemiştin." Rahatsız olduğumu belli eden bir ses fayanslara çarptı. "Banyodan çıkmamam için beni durdurman lazım."

Tek kaşını kaldırdı.

"Birbirimizin geçmişine saygı duyacağımızı sanıyordum, Balkan Kızı."

Kaşlarımı çattım. Bu bahsettiği geçmişin hangi zamanlarda olduğunu bilmem lazımdı.

"Duruma göre değişir. İntörn olduğum zaman karşılaşmıştık. O zamandan sonra hayatında biri oldu mu?"

Gözlerine yansıyan ifade gerçekten de olmadığını söylüyordu. Ağzını açmasına bile gerek yoktu. Gözleri her şeyi anlatıyordu. Ağır ağır kafasını iki yana salladı. Sigarasından içine bir duman çekti.

"Olmadı. Nasıl olacaktı?"

"Peki, soyunma meselesi?" Ona şüpheyle baktım. "Yoksa daha gençken çapkın biri miydin?"

"Daha gençken mi? Şimdi yaşlı olduğumu mu düşünüyorsun?"

İfademi net tuttum.

"Soruma cevap ver."

Sigarasını kenara koydu. Beni aniden bacağımdan tuttu. Kıskıvrak bir şekilde yakalanmıştım. Kendine doğru çektiğinde küvetin içine, tam olarak onun kucağına düşmüştüm. Dudaklarımdan yayılan çığlık banyoda yankılandı. Bedenim sıcak suyla buluştuğunda tenim ısınmıştı. "Bunu neden yaptın?" diyerek bağırdım. "Girecektim zaten!"

"Biraz daha öyle durursan üşütecektin," diyerek yağ gibi üste çıkmaya çalıştı.

"Beni böyle görmeye dayanamadığını söylesene!"

Sesim öfkeli çıkarken pozisyonumu değiştirdim. Küvet yeteri kadar büyük değildi ve onun koca bedeni her yeri kaplıyordu. Yine onun kucağında hareket etmek zorunda kalırken tenlerimiz birbirine sürttü.

"Nelere dayandığımı tahmin bile edemezsin, Balkan Kızı," diye fısıldadı. Sıcak nefesi çıplak tenime düştü.

"Soruma cevap vermemek için konuyu değiştirme," dedim kısık bir sesle. "Hem tam olarak seni affetmiş sayılmam."

"Konuyu değiştirmiyorum," dedi. Kolunu kaldırıp belime sarıldı ve beni yukarıya doğru çekti. "Soyunduğumda tek olmadığımı söyledim çünkü öyleydi."

Kaşlarımı olabildiğinde çattım ve suratım bozuk bir şekilde ona baktım.

"Sinirleniyorum ama."

"Farkındayım, kızıl civciv," dedi ciddiyetini koruyarak. "Ben okul yurtlarında büyüdüm. Yani özel odalarımız yoktu. Kara Harp Okulunda da öyleydi. Mahremiyeti çok bilmem. Soyunurken ve giyinirken yedi sekiz kişilik odalarda kaldığımız için herkes her şeyi görürdü. Demek istediğim oydu."

"İnanayım mı?"

Dudaklarını burnuma değdirdi. Sigarasının kokusu tenime çarptı. "İnan," dedi. "Düşününce çok başka, imalı bir olaymış gibi duruyor fakat öyle olsa sana bunun lafını yapmazdım. Yaşadığım şeyleri başkalarına malzeme yapan biri değilim." Bu konuyu uzatmayacaktım. Ana odaklanacak, bunun tadını çıkaracaktım. Beni çevirip sırtımı göğsüne yasladı. "Şimdi yıkanma sırası sende," dediğinde duş jelini ve lifi eline aldı. Güzelce köpürtüp tenime sürtmeye başladığında parmakları karış karış bedenimi geziyordu.

"Sanki rüyadayım ve birden uyanacağım," diye fısıldadım. "Eğer öyleyse bile beni uyandıracak bir şey yapma, Barut Ulu. Bu rüyanın tadını çıkarmak istiyorum."

"Rüya değil." Nefesi tenimi işgal etti. "Neden rüya olduğunu düşündün ki?"

"Seninle küvetteyim de ondan." Göğüs kafesim dokunuşlarından dolayı heyecanla yükseldi. Lifi bacağıma sürttüğünde huylanmıştım. "Hiç böyle bir şey hayal etmemiştim."

"Ben etmiştim," dedi apaçık bir dille. "Sadece bu kadar çabuk gerçekleşeceğini düşünmedim. Bir de çıplak hayal etmiştim."

Hızlıca dönüp ona baktığımda hayret eden bir ifadeyle, "Sen kimsin ve benim nazlı Yüzbaşı Barut'uma ne yaptın?" diye sordum.

Ona öylece bakarken, uzanıp yanağımdan öptü. "Bakma öyle, Balkan Kızı," dedi boğuk bir sesle. "Yoksa suyu soğutup tekrar tekrar ısıtırız."

"Yok yok," dedim inanmadığımı belli eden bir tavırla. "Ben kesin rüyadayım ve bunların hiçbiri gerçek değil." Ona, böyle davranmasına neden olacak bir şey olmuş olmalıydı. İyi anlamda bir gelişmeydi bu.

"Madem hepsinin rüya olduğunu düşünüyorsun..." dediğinde parmakları tikimin olduğu noktaya gelmeden kasıklarıma doğru ilerledi. "Rüyanı biraz daha ateşlendirmemem için hiçbir nedenim yok."

Lifi bıraktığında eli direkt olarak bacağıma değdi. Yavaşça okşayarak ilerlediğinde, karnımda ağrılar belirdi. Kendimi tamamen ona bırakmış, bacaklarının arasında duruyordum. Altımda iç çamaşırım olmasına rağmen parmaklarının en mahrem bölgelerime dokunmasıyla sert bir soluk aldım. Nefes almayı kısa bir anlığına unutmuş gibi kendimi tutuyordum.

"Ulu..." dedim kısıkça. "Ulu *ljubov moja*."

Kulağıma doğru eğilip beni kışkırtacak bir tonla, "Ben tadımı ıslak severim," dedi. "Ağzıma doğru aksın."

Yaşadığım gerilimden ölecektim. Hem eli bütün bedenimi teslim almıştı hem de sözleri beni kendine mühürlüyordu. Küçük dokunuşlarının altında derin soluklar alıp verdim. Parmakları tam olarak kadınlığıma dokunmamıştı bile. Fakat etrafında geziniyor olması bile beni öldürmeye yetmişti.

"Rüyaları da ateşli severim," diye devam etti. "Beni terletsin, Balkan Kızı."

Yavaşça yutkunarak, "Sigarandan içebilir miyim?" diye sordum. Şu an içilirdi. O kenara bırakmış, içmeye devam etmiyordu.

Parmaklarını tenimden ayırmasıyla yüzüne doğru döndüm. Eline aldığı sigarayı önce kendi dudaklarına götürdü. Son kısmı hafifçe ıslanmıştı. Kendisi bir soluk aldıktan sonra bana doğru uzattı. "Sürekli olarak içmiyorsun ama değil mi?" diye sordu. "Geldiğinden beri içtiğini görmedim. Makedonya'dayken içtiğini hatırlıyorum."

"Lisedeyken sınav stresinden başlamıştım," dedim. "Üniversitede bıraktım. Artık hiç içmiyorum. Böyle görünce arada canımın istediği oluyor."

Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdikten sonra, "Sen yine de içmemeye çalış," dedi. "Zararlı."

"Ben bir doktorum. Neyin zararlı olup olmadığını senden daha iyi biliyorum." Kaşlarımı çattım. "Hem madem öyle, neden içmeme engel olmuyorsun?"

"Rüyanda istediğini yapabilirsin."

Dumanı içime çektim ve sonrasında havaya doğru üfledim. "Hmm," diye mırıldandım. "Bunu bildiğim iyi oldu." Parmaklarımın arasında tuttuğum sigaradan derin bir soluk aldım ve dumanı ağzımda tuttum. Ona doğru yaklaşıp yüzüne üfledim.

Keskinleşen bakışlarıyla, "Bunun anlamını biliyor musun?" diye sordu. "Ne yaptığının farkında mısın sen, Balkan Kızı?"

"Bilmem," diyerek omuz silktim. "Neymiş anlamı?"

Neredeyse bitmek üzere olan sigarayı elimden alarak söndürdü ve kenara fırlattı. Üzerime doğru eğildiğinde boynuma kadar suya gömüldüm. Başım küvetin kenarına değerken, bacaklarım eş zamanlı olarak onun beline dolandı. "Söylesem de anlamazsın," dedi. "Göstereyim."

Dudakları kulağımın altındaki noktaya değdiğinde kendimi ona doğru ittim. Kasıklarımız birbirine çarparken sertliğini hissettim. Kabarmıştı. Varlığını belli ediyordu. Dudakları boynumdan aşağıya doğru inerken göğüs aramda durdu. Kirpiklerini kaldırıp toprak rengi gözlerini gözlerime dikti. "Kendini kasma," dedi.

Bu daha çok kasılmama neden olurken, "Barut," diye fısıldadım. Göğüs aramdan aşağıya doğru indikçe bayılacağımı hissettim. Onunla ilk kez bu kadar yakındım ve dudakları hayal ettiğim gibi tenimde geziyordu.

"Bunu neden daha önce yapmadın?" diye sordum nefes nefese.

"Siktir," dedi arsızca. "Onu değil de bundan sonrasını düşün. Dudaklarım bu güzel çilli teninde gezmediği zaman ben nasıl yaşayacağım?"

"Hep gezsin," dedim. "Hep gezsin, Barut." Dişlerini boynumda hissettiğimde hafifçe ısırdı. "Ah!"

Kulağına çarpan sesimin etkisiyle, "Talia," dedi. "Öleyim, Talia." Bütün aklımı başımdan almıştı. O an daha çok titredim.

Dişleri tenime değdikçe, "Barut," dedim. İnlerken, "Talia," diyerek adımı fısıldadı. Elini sırtımda hissettiğimde, sütyenimin klipslerinde durdu. Benden onay bekliyordu.

"Anladım," dediğimde gülümsememe engel olamadım. "Anladım, Yüzbaşı Barut. Bir daha sigarayı yüzünüze üflerken daha dikkatli olurum."

Hafifçe geriye çekilse de beni bırakmadı. "Bir gün devam etmemi isteyeceksin," dedi. "O günü sabırsızlıkla bekliyor olacağım." Üstümden kalkıp beni kucağına çekti.

"Her kavgamızın sonu böyle bitecekse hep kavga edelim."

Suyun altında olduğumuz için gözüme ekstra yakışıklı geliyordu. Su damlaları teninden akıp giderken ıslanan bedeniyle ay gibi parlıyordu.

"Hayır," dedi net bir dille. "Sana bağırmak da seni bağırtmak da istemiyorum." Bakışları aniden değişti. "Haykırmanı isterim. İnlemeni. Söylenmeni. Adımı dudaklarının arasından dökmeni."

"Bunu istiyorsan artık ne yapman gerektiğini biliyor olman lazım."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum, Talia." Derin bakışları yüreğime kazınıyordu. "Haykır," dedi tekrardan, emredercesine. "Benim seni sevdiğim gibi sen de beni sevdiğini haykır. Herkes bilsin. Herkes duysun. *Ljubov moja*, dediğinde Barut Ulu Boratav'dan bahsettiğini bilsinler."

İtiraf etmişti. "Ulu," dedim. Islak kirpiklerimle ona baktım. Bunlar dudaklarından ilk kez dökülüyordu ve sanki beni öldürmeye ant içmiş gibiydi. "Beni seviyor musun?"

"Sevmek ne kelime?" dedi boğuk bir sesle. "Hangi şair, hangi yazar sana olan hislerimi kelimelere dökebilir ki?" Alnım, alnına değdi. "Ben bunca yıl bir yere koyamadım. Bir kelimeye sığdıramadım. Sevdaysa bu, ben ondan ağır bir vurgun yedim."

"Yaralı bir askerken, gitmeden önce demiştin ki..."

"Bir sabah uyandığımızda sana evlenme teklifi edeceğim, *Makedonsko Devojče*."

Bunun anlamı ikimiz için de çok büyüktü.

Hastanedeki çoğu doktor İsimsiz Asker'in sabaha sağ çıkmayacağını düşünüyordu. Geceleri ağrısından uyuyamadığında sabah olmak üzereyken anca uyuşur, uykuya zor dalardı. Bir gün uykusundan uyanamayacak diye korkuyla beklerdim.

Bir ölüden farksız olduğu için o da öyle düşünürdü. Belki sabaha uyanmam diyerek gözlerini her gece sızlana sızlana kapatırdı. Sabaha ulaşmak, onun için çok zordu ve o bir sabah uyandığımızda bana evlenme teklifi edeceğini söylemişti.

O, her sabaha ulaştı ama evlenme teklifi bana hiçbir zaman ulaşmadı.

"Birkaç sabahı beraber geçirdik ama sen etmedin," dedim nefes nefese bir hâlde. "Beni tekrar tekrar gördün, aynı sabaha uyandık fakat bunları söylememiş gibi davrandın."

"Çünkü ben askerim ve görevim her şeyden önce gelir."

Olması gereken bu olduğu için ona kızamıyordum bile. Söylemek istese de ağzını bıçak açamazdı. O beni vatana getirmekle görevli bir yüzbaşıydı.

"Çünkü sen askersin ve görevin her şeyden önce gelir," diyerek onu onayladım. Babamdan biliyordum. Annemin de fedakârlık yaptığı çok konu vardı.

"Şimdi ise görevde değilim," diye devam etmesiyle dikkatimi tekrardan ona verdim. Elimi avuçlarının arasına aldı ve göğsüne yerleştirdi. Kalbinin üstüne koyduğunda bakışlarımız bir saniye olsun ayrılmadı. "Burası..." dedi. "Burası uzun zamandır seninle dolu, Talia Alaz."

Adımı söyleyişi beni mest ediyordu. Bana bunca zaman neden adımla seslenmediğini anlamıştım. Ona âşık olmamam içindi. Öyle bir söyleyişi vardı ki beni içmeden sarhoş ediyordu.

"Herkes anladı," diye ekledi Barut. "Gözlerimi gören herkes anladı sana olan yangınımı. Ben uzun zamandır sen diye yanıyorum."

"Barut..."

"Talia... Sen de anla, sen de bil. Şayet bir gün ölürsem yalnızca seni severek öldüğümü bil."

Gözlerimin dolmasına engel olamayıp, "*Te sakam,*" dedim. "*Te sakam,* Ulu *ljubov moja.*"

Seni seviyorum, Ulu aşkım.

"Attilâ İlhan okuyan biri kuru kuru seni seviyorum demez, Talia," dedi Barut kalın çıkan sesiyle. "*Ben aşk nedir bilmem. Eski kafalıyım. Bir seni bilirim. Bir de adın geçince sıkışan kalbimi.*"

Gözlerimden bir yaş akıttığında gülmeden edemedim.

"Bana seni seviyorum desen şaşırırdım zaten."

"Sen hep gül," diyerek gülüşümden öptü. "Çünkü senin gülüşün Ötüken."

Ona hissettiklerim artık daha yoğun, daha güçlüydü. Ben Barut Ulu Boratav'ı seviyordum.

O da beni seviyordu.

Duşumuzu aldıktan sonra havlulara sarınmış, kıyafetlerimizi giyip banyodan çıkmıştık. Barut, Firefly'ın karnını doyurmak için bir şeyler ararken saçlarımı taradıktan sonra onun yanına mutfağa geçtim.

"Otur sen de," dediğimde ilk önce Firefly koltuğa geçip oturdu.

Ulu onun bu hâlini görünce, yanına yaklaşıp başından öptü. "Aferin kızıma," dedi. "Müstakbel karımın lafını sakın ikiletme. Ben bir şey söyleyince bana eziyet et. Aferin." Firefly tamam dercesine havladı.

"Aslında otur diye sana demiştim," dedim. "Âkif babama börek yapmıştım. Üç çeşit var. Açsındır, karnımızı doyuralım."

"Ne böreği?" diye sordu.

"Boşnak böreği," diye yanıtladım. Dolaptan çıkardığım böreği tekrar fırına yerleştirdim. Dudağımı ısırdım. "Patatesli börek birazcık yandı. Fırının ayarını tutturamadım. Âkif babam evdeki eşyaların uzun zamandır çalışmadığı için bozulduğunu söylemişti ama aldırmayıp yine de yaptım. Tadı kötü değil, biz yedik. Âkif babam da çok sevdi."

"Balkan Kızı," diyerek araya girdi. "Nefes al."

Derince bir nefes alıp verdikten sonra, "Aldım," dedim. "Yersin, değil mi? Yiyecek başka bir şey yok."

"Yeriz." Firefly'ın önüne bir kap su koydu. "Böreğin yanık olanı makbuldür. Börek dediğin azıcık kömürleşmiş olur. Tadı ancak öyle çıkar."

"Dalga geçme, Barut!" dedim öfkeyle. "Hepsini yakmadım! Peynirli ve kıymalı gayet güzel. Sadece patatesli böreğin azıcık ortası yandı."

"Geçmiyorum," derken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Benim favorim şimdiden ortası azıcık yanmış patatesli börek."

Börekler ısındığında hepsini güzelce tabağa yerleştirdim ve Âkif babamın almış olduğu kahvaltılıklardan çıkardım. İştahım olmadığı için burada kaldığım süre boyunca ben de hiçbir şey yememiştim.

Ulu, Firefly'ın kaplarını hazırladıktan sonra masaya geçip oturdu. Firefly onun oturmasıyla kucağına çıktığında kaşlarını çattı. "Firefly, ben yakında evleneceğim," dedi büyük bir ciddiyetle. "İkimizin de evden kovulmasını istemiyorsan kucağımdan in."

Firefly havladı.

"Sen bu köpeğe böyle davranırsan tabii ki sözünü dinlemez," dedim. "Ayrıca çevrendeki dişiler neden bu kadar kucak sevdalısı? Ablan küçük kızı Peri'nin de kucağı çok sevdiğini söyledi."

"Beni dinlemiyor çünkü bizim dilimize çok fazla aşina değil. Tek anladığı Yeşil Dev'in adı." Adını söylememesi dikkatimden kaçmazken ona garip bir ifadeyle baktım. "İşte," diyerek devam etti. "Onun adını söylediğimde gidip kapıda nöbet tutar, hazır olda bekler."

Köpeğin Balkan dillerini anlaması, içime bir hüzün çökmesine neden oldu. Hızlıca onun yanına ilerleyip Barut'un kucağındayken ona sarıldım. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Ulu anlam verememiş bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Niye özür diledin?"

"Ben sana aptal demiştim," diyerek açıkladım. "O da üstüne alınıp üzülmüştü. *İzvinete*, Firefly!"

"Sen bana ne ara aptal dedin, Balkan Kızı?"

"Beni öptüğünde."

"Gulu mulu gibi bir şey demiştin. O an mı?"

Kendimi tutamayıp kahkaha attım.

"Bir an önce sana Balkan dillerini öğretmem lazım."

"Ben Balkan dillerini öğreneceğime, bence sen artık Türkçe konuşmaya bak."

Tek kaşımı kaldırdım.

"O niyeymiş?"

"Kızım, benim yedi ceddim Türk," dedi düz bir sesle. "Sen de karım olacağına göre öyle konuş."

Ona meydan okuyan gözlerle baktım.

"Senin karın olacağım için değil. Ayhan Alaz'ın kızı olduğum için hep Türkçe konuşurum."

Uzanıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Benim karımdan da bu beklenirdi zaten. Sen yalnızca Balkan kızı değil, Türk kızısın da," dedi. "Şimdi aklın gibi elinin lezzeti de güzel miymiş bir bakayım."

"Bak bakalım," dedim geriye doğru yaslanarak. "Eğer beğenmezsen mutfağa girmeye alış. Yemeklerimizi bundan sonra sen yaparsın."

Kısa bir anlığına duraksadı. "Barış beni bunca zaman mutfağa sokamadı," dedi dalgın bir sesle. "Şimdi girersem kırk yıl dilinden kurtulamam."

"Müstakbel karından değil de Barış'tan mı korkuyorsun?"

"İkinizin de çenesi düşmandan beter," dedi. "Aranızda kalacağım kesin. Allah bana sabır versin." İlk olarak kıymalı börekten yedi. Hiçbir tepki vermedi. Peynirli ve patatesli böreği de kısa sürede yerken arada kucağında duran Firefly'a da birkaç parça vermişti. Beklentiyle baktı. "Daha yok mu?"

"Beğendin mi?" diye sordum heyecanla. "Güzel olmuş mu?"

"Eh," dedi ciddiyetle. "Yanıktı."

"Barut Ulu!" diye bağırmamla köpek de korkmuş, başını yere eğmişti.

Elini çeneme yerleştirdiğinde, "Bağırma, yavrum," dedi. "Ben bunca zamandır börek yemiyormuşum. Onu anladım. Şimdi seni yememi istemiyorsan bu koca adamı böreğinle doyur. Yoksa Balkan tatlısına geçeceğim."

Oturduğum yerden kalktım.

"Seni yavaş yavaş yontacağım. İşimiz zor ama asla imkânsız değil. Mağarandan çıkaracağım seni. Ulu *ljubov moja*."

Gece yarısı olmuş, günün çoğunu Barut'la geçirmiştim.

Firefly'ın tuvaletini yaptırmak için bir ara maskelerimizi takıp dışarıya çıkmış, deniz havası almıştık. Barut o süreyi timdekilerle ve ailesiyle konuşarak geçirmiş, ben ise onu dinlemiştim. Umay abla beni sorup durmuştu. Arada onunla da konuşmuştum. Oğlu Efe, beni özlediğini söylemişti.

Âkif babam ise bu gece gelmeyeceğini söylemiş, Barut'a bir sürü eziyetler etmişti. En sonunda beni gözünün önünden ayırmaması gerektiğini söyleyerek telefonu kapamıştı.

Şimdi ise yatak odasına geçmiş, uyumak için hazırlanıyorduk. Duş aldığımızdan beri Barut dört gözle uyumayı bekliyordu.

"Talia."

Kirpiklerimi kaldırarak gözlerinin içine baktım. Bana Talia diye seslenmesine bir süre alışamayacaktım. "Efendim?" dedim. Ona bakmamla içinin gittiğini belli eden bir bakış attı.

Bana doğru yaklaşıp yatağın üstüne çıktı. "Beni koklasana. Çok fazla tütün kokuyor muyum?" diye sordu. Şu an o kadar masum duruyordu ki onu öpmemek için zor duruyordum.

Ellerimi boynuna yerleştirdim ve bedenine doğru usulca yaklaştım. Tenimden yükselen keskin bir koku vardı. "Evet," dedim. "Az da olsa kokuyorsun."

Kafasını sallayıp, "Uzan sen," dedi. Yatağı işaret etmişti. "Ben üstümü değiştirip geleyim. Tütün kötü kokar. Uyurken rahatsız etmesin."

Odadan çıkmasıyla ışıkları söndürüp yatağa yerleştim ve onu beklemeye başladım. Dakikalar sonra gelip yatağın içine girdi. Ağırlığından dolayı yatağın büyük bir kısmı çöktü. Kalbim ağzımda atıyordu. Onunla uyumayı o kadar çok istemiştim ki...

Yerleşince beni kendine doğru çekti. Sırtım göğsüne çarptığında, çelik gibi olan tenini hissedip kendimi tamamen ona bıraktım. Sıcak nefesi saçlarımın arasından enseme dağılıyordu. Dudaklarını saçlarımın üstüne yerleştirdi ve yavaşça öptü. "Sonunda beraber uyuyacağız," dedi boğuk çıkan sesiyle. "Yarbay Beton'un evinde olmasını hayal etmesem de artık siktir ettim. Dağın tepesinde de olsak uyuyacağız."

"İlla birlikte uyuyacağız yani. Öyle mi?"

"Ölürsem gözüm açık mı gitsin?" dedi. Böyle söylediği için bedenim gerildi. Yüzümdeki ifade aniden solduğunda ona doğru baktım.

"Öyle söylemesen olur mu?"

"Lafın gelişi dedim."

Kafamı kabullenemeyerek iki yana salladım. "Ağzından çıkanlara dikkat etmelisin," diye mırıldandım. "Bir şeyi kırk kere dersen olurmuş. İyi şeyler söyle, iyi şeyler olsun."

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Haklısın," dedi kısık bir sesle. "Dilim kırk kere seni diledi. Şimdi kollarımdasın. Neyi dile getirirsen o olur."

"Hem sen ölürsen bizi kim koruyacak? Vatan elden gitsin mi istiyorsun?" diye sorarken ters psikoloji uygulamaya çalışıyordum. Gittiği her görevden onu geri getirecek bir neden lazımdı. "Evet. Ölüm mutlak son. Her canlı ölümü tadacak. Acele etme ama olur mu? Askerler yavaş yavaş ITO'ya doğru kayıyormuş. Pusuya düşürüp akıllarını çelmişler. Çoğu ihanet etmemek için kendi kafasına sıkmış. Âkif babam anlattı. Sizin için de zor zaman başlamış. Eğer sen de ölürsen biz kime güveneceğiz?"

"ITO'yu ortadan kaldırmadan ölmek yok," dedi kararlı bir sesle. "Dayın, ITO'nun kalbi ve onu almadan göçmeyeceğim bu dünyadan."

"Peki, ya sonra?" diye sordum. "Sonra beni tek mi bırakacaksın?"

"Hayır," dedi. "Sana kardeşinle çok güzel bir hayat vereceğim."

"Sen peki?" dedim. "Sen olmayacak mısın?"

"Sana bunun garantisini hiçbir zaman veremem," dedi nefesi şakağıma damlarken. "Olmak için çabalayacağımı bil."

"Çabala," dedim ona sığınarak. "Çabala çünkü ben bizim için çok güzel bir gelecek düşledim. Bunu yaşamadan, bu dünyadan göçmeyelim."

Diğer tarafıma dönüp uyku pozisyonumu aldım. İkimiz için de fazlasıyla duygu yüklü bir gündü. Bütün duyguları en üst seviyede yaşamıştım. Barut beni kollarının arasında sıkı sıkıya tutarken parmaklarımızı birbirine kenetledim. Dudaklarımı elinin üstüne bastırdığımda huylanmadan edemedi. Bacaklarımız birbirine sürterken kalçam da kasığına yaslı duruyordu. Sert bir şey hissettim ama umursamadım.

Hareket edip, onu uyandırmamak için çabalarken yavaşça yüzümü ona doğru döndüm. Yüzlerimiz birbirine iyice yaklaştığında yutkundum. Uyuduğunu tahmin ederek yüzündeki yarayı incelemeye başladım. Normal zamanlarda uzunca bakmamdan rahatsız olabilirdi. Tedavi edilmesi için tekrar kontrollerden geçmesi gerekiyordu ve uzman doktor tarafından mukozanın

ne kadar hasar aldığını tespit etmek lazımdı. Deri nakli yapılabilirdi belki. Fakat Barut'un bunu isteyeceğini sanmıyordum.

Hafifçe doğrulup dudaklarımı yarasına bastırdım ve parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Her dokunuşumda farklı hissederken onu anlayabildiğimi fark ettim. Eskiden yüzümde sivilce çıktığında bile kimi zaman bunu büyük bir sorun hâline getirirdim. Zararlı olduğunu bile bile sivilce üstüne fondöten sürer, onu kapatmaya, gizlemeye çalışırdım. Hâlbuki bir sivilceydi ve dünyanın en normal şeyiydi. Onun ise yüzünün bir kenarını kaplıyordu bu iz.

Yüzümde böylesine bir yaraya sahip olsam ne yapardım? Tıpkı onun gibi gizlemeye çalışırdım ve insanların gözüne sokmamak için elimden geleni yapardım. İnsanların bakışları yeterince rahatsızken iyice kabuğa çekilmemek elde değildi. Barut tedavi için geç kalmıştı ve sürekli olarak maske takarak bunu tolere ediyordu. Âkif babamdan öğrendiğime göre bütün izin günlerini kendi sağlığı için değil, Barış'ın iyileşmesi için kullanmış ve kullanıyordu.

Tekrar yarasından öptükten sonra hafifçe geriye çekildim. Az önceki rahatsızlık hissi bedenimi tekrar kapladı. Nasıl yatarsam yatayım Barut'un bedenindeki sert şey bütün varlığını hissettiriyor ve hareket etmemi engelliyordu.

Kemer miydi? Silah mıydı? Ya da askerlerin taktığı palaska mıydı? Anlamıyordum fakat sert bir şeydi. Eğer silahsa uyumamı nasıl bekliyordu ki? Kemerle de uyunmazdı.

"Ulu," diye fısıldadığımda onu hafifçe dürttüm.

"Sendeyim, Balkan Kızı."

"Siz askerler hep tam teçhizat mı uyuyorsunuz?"

"Duruma göre değişir," dedi pürüzlü çıkan tonla. "Bazı durumlarda üniformayla bile uyuduğumuz oluyor. Dağda pek seçme şansımız yok. Neden sordun?"

"Şu an dağda değiliz. Farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım."

Daha önce de kemerle ilgili bir mevzumuz olmuştu. Bu adamın kemerleri neden hep başıma bela oluyordu ki? Sıkıntılı bir nefes savurdum. Sıcak basmıştı. Dudaklarımı aralayıp, "O zaman neden kemerle uyuyorsun?" diye sordum.

Kirpiklerini hızla araladığında karanlığa rağmen gözlerimin içine baktı. Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. Bakışlarını benden ayırıp örtünün altından kendi bedenine baktı. Elini karnına yerleştirip kasığına

doğru sürttü. Gözlerini sertçe kapatıp, "Sikik ateş böcekleri," diye bir küfür savurdu.

Neden bir anda ateş böceklerine küfretmişti ki?

Kirpiklerini aralayıp parlayan gözlerle tekrar bana baktı.

"Onu kemer mi sandın?"

Onun kemer olmadığını anladığım an yanaklarıma aniden bir sıcaklık bastı. Tok kahkahası odayı doldurdu. "Gülme!" diye cırladım.

Fakat durmaya niyeti yok gibiydi.

"Eğer merak ediyorsan söyleyeyim. Kemer takılı değil. Belimde hiçbir şey yok. Sadece benim. Hissettiğin her neyse bana ait."

"Ulu!" dedim yükselen utanç dalgasıyla. "Konuşmaya devam etme. *Ve molam, ve molam, ve molam.*" Yatağın içinde iyice küçüldüm. Çok kötü rezil olmuştum. O şey nasıl oluyordu da o kadar sertti? Kemerin tokası sanacak kadar metalden sanmıştım!

"Ne oldu senin arsızlığına?" diye sorarken alaylı bir tınıyla mırıldandı. Yüzümü iyice gömerken Barut beni kaldırmaya çalışıyordu. "Utanması gereken biri varsa benim. O hâle nasıl geldiğini inan ben de bilmiyorum. Sanırım duşta yaşadıklarımızdan sonra harekete geçti."

"Utanmadım ki," diye fısıldadım. "Rezil oldum sadece. Hayır, ben anatomi dersi de almış ve bunun gibi birçok dersi başarıyla geçmiş biriyim. Nasıl böyle bir hata yapabilirim?"

"Hata mı?" diyerek dilini damağına vurdu. "Normal hâlinden biraz fazla sertleşmiş. Yani öyle zannetmen kadar doğal bir şey yok."

"Konuşmayı sonlandırabilir miyiz? *Ve molam.*"

"Hani tıpta ayıp yoktu?"

"Şimdi oturup seninle sertleşen şey hakkında konuşmayacağım."

"Seninle ilk kez uyumasının heyecanına ver. Normalde hiç böyle yapmaz. Kızarım ben şimdi ona." Genzinden çıkan kalın bir sesle konuşması, vücudumun sıcaklığını daha da arttırdı. Şu an gözüme o kadar seksi geliyordu ki onunla yatıyor olmak gerçekten büyük bir sınavdı.

İkimiz için de büyük bir sınavdı.

"Ondan üçüncü şahıs gibi bahsetmez misin?"

"Onun adına utandığımı bil," diye devam etmesiyle omzuna sertçe vurdum. Sus dedikçe inadına konuşuyordu. "Ne vuruyorsun, kızım? Benim de başıma ilk kez böyle bir şey geliyor. Tamam, bir şey demeyeceğim. Uyuyalım, hadi."

Bugün banyoda yaşadıklarımızdan sonra kendini tuttuğu belli oluyordu ve ona bu kadar yakın olmam, onun için bir işkence gibi olmalıydı. Diğer tarafına doğru dönüp sessizliğe büründü. Ona sarılmadan nasıl duracaktım ki?

Hiç istifini bozmadan uyuduğunu gördüğümde kaşlarımı çattım. Gerçekten bana sarılmadan uyumaya devam mı edecekti? Üstelik sırtını da dönmüştü!

"Uyuyor musun?" diye sordum.

"Evet."

Doğrulup yastığımı elime aldım. Hareketlenmeme rağmen o hiç kımıldamadı. Ne yapacağımı merakla bekledi. Bir bacağımı onun beline atarak üstüne çıktım ve kendimi diğer tarafına doğru attım. Kolunu kaldırarak kendi bedenime sardığımda, kucağında iyice küçüldüm. Ona doğru yaslandığımda tenlerimiz birbirine sürttü. "Şimdi uyuyabiliriz. Ulu *ljubov moja*."

"Ah, Balkan Kızı, ah!"

"Bana sarılmadan uyumayı unut, Yüzbaşı Barut."

"Kollarımın emrine amade olduğunu söylemiştim," dedi saçlarıma karışan sıcak nefesiyle. "Uyuyabildiğimiz her gece kollarımın arası senin."

Sabah elimde yüzükle uyanacağımı bilmeden gözlerimi kapadım.

Bir kibrit yak...

Geçmiş - Yıllar Önce

Âkif Cesur, sokağın başında heyecanla bekliyordu. Ensesinden akan terler ona hiç yardımcı olmazken en son ne zaman bu kadar stres yaptığını hatırlamıyordu. Çevik bir adamdı, dik duruşlu ve Atatürk bakışlıydı. Bedeninden akan terlere rağmen ifadesini gizlemeye çalıştı.

Birazdan hasret kaldığı kadın, sokağın başından geçecekti. Nasıl heyecanlanmayacaktı ki?

Bilmezdi Âkif, eline çiçekler alıp onu beklemeyi. Güzel mektuplar da yazamazdı. Kendi kendine bir türkü mırıldanırdı sevdiğine, o da içinden. Kimse bilsin istemezdi. Bilemezlerdi. Belki de hiç bilmeyeceklerdi. Âkif sevdasını haykırmak istese de fısıldamak zorunda kalmıştı.

Fısıldadığım sevdam, seni ne kadar çok haykırmak istediğimi bilsen keşke.

Dakikalar geçmek bilmezken sabırsızlığı iyice arttı. Acaba sevdiği kadın yüzüne bakacak mıydı? Kendisi gibi o da özlemiş miydi? Ne yapacağını bilemiyordu. Onun karşısına en iyi şekilde çıkmak istiyordu.

Annesi çiçek almadığını görse kızardı Âkif'e. Avuçlarının arasında yalnızca barut kokusu mevcuttu. O kadın ise onun barut kokusuna bile hasretti. Mavi bakışlarını uzaktan bile görse ona yeterdi. İki genç âşık aynı hislerle dolup taştı.

Kolundaki saate baktı. Sevdiği kadın Umay, bu saatlerde küçük kız kardeşini okuldan alırdı. Okul zili çalalı bir hayli zaman olmuştu. Nefesini tuttu Âkif. "Keşke," dedi. "Keşke mahalle arasında gizli saklı değil de rahatlıkla buluşabilsek. O bakamadığım gözlerine doyasıya bakabilsem."

"Beton!"

Duyduğu sesle arkasına döndü Âkif. Karşısındaki adamı görünce, elini kaldırıp tokalaştı. "Devrem," dedi Âkif. "Erken dönmüşsün." Ne olurdu sanki beş dakika sonra gelseydi?

"Otobüsle gelmedim. Eski bir dostum arabasıyla bıraktı," dedi Selçuk. "Sen niye kahvehaneye geçmedin? Çocuklar seni bekliyordur."

Âkif ne diyeceğini bilemez bir hâlde, "Geçmek üzereydim," dedi. Bakışları sokaktaydı. Koşar adımlarla evlerine giden öğrencilere baktı. Aralarında tanıdık bir sima göremedi.

Selçuk bilmiş bir tavırla, "Ben devremi gözünden tanırım," dedi. "Yine o kızı mı bekliyorsun?"

"Yok be, oğlum," dedi Âkif yalancı bir sesle. "Ne işim olur? Babası delinin teki. Başımı yakacak değilim."

"Hadi hadi," dedi Selçuk. Âkif'in yegâne dostuydu. Silah arkadaşıydı. Rakı masasında her zaman karşısındaki adamdı. "Senin adın Cesur, devrem. Sen kimseden korkmazsın. Kendi başını düşündüğünden değil, o kızın başını düşündüğünden."

Nasıl düşünmeyecekti ki? Âkif'in hayatındaki tek kadın hep annesi olmuştu. Yaşı bir hayli geçkin olan annesinin ağzından çıkan her söz, bir emir gibiydi onun için. Fakat annesi bir şeyler anlatırken bile düşündüğü tek şey hep o kadındı. Sonra annesi kızardı.

"Ne biçum uşaksun. Aklun fikrun o kizda, değul mi? Ah, benum sevdali uşağum, ah!"

Âkif mahzun bir tavırla, "O kadar belli olmadığını söyle, devrem," dedi. "Anlayacaklar diye ödüm kopuyor."

"Dev gibi adamsın ama yüzün çocuklar gibi gülüyor. Anlamayalım da ne yapalım?"

Tam o sırada kadrajına sarı saçlar girdi. Bakışlarını yerde tutan çehreyi gördüğünde yüreğine bir ağırlık çöktü. Umay, küçük kardeşi Ülkü'nün elinden tutmuş, bir koluna da kardeşinin okul çantasını takmıştı. İki kardeşin de yüzünden düşen bin parçaydı. Yüzündeki gülüş solarken kaşlarını çattı Âkif.

"Geliyor seninki," dedi Selçuk.

Tam yanına gideceği anda arkalarından gelen kişiyi gördü. Bahadır Komutan, kızlarının peşinden geliyordu. Etrafa öfkeli bakışlar atıyor, çenesini sıkıyordu.

"Şansıma tüküreyim," dedi Âkif. "Babası da yanında."

Aralarındaki mesafe giderek kısalırken Umay'ın yüzünü daha net gördü Âkif. Dudağının kenarındaki yara daha düne kadar yokken ne olduğunu deli gibi merak etti. "Ulan!" dedi yükselen göğüs kafesiyle.

"Dur," dedi Selçuk. "Beton, dur!"

"Gördün ama değil mi? Yüzünde yara var!" derken arkadaşı önüne geçmişti Âkif'in. "Bir şey olmuş!"

"Sakin ol, devrem," dedi Selçuk. "Babası varken nereye gideceğini sanıyorsun?"

"Gebertmez miyim ben o herifi!"

"Beton!" dedi Selçuk. "Karartma hayatını!"

"Lan, sevdalımın yüzü bu hâldeyken hayatım daha ne kadar kötü olabilir?" diye sordu Âkif. "Ben bakmaya kıyamıyorum! Şu yüzünün hâline bak!"

"Belli ki bir şey yapmış kıza," dedi Selçuk. "Şimdi karşısına çıkarsan ve sizi yan yana görürse döve döve gebertir o kızı. Bunu mu istiyorsun?"

Ona çok yaklaşmışken Âkif adımlarını durdurdu. Ülkü yolun kenarındaki iki adamı gördüğünde ablasına doğru bir bakış attı. Umay başını iki yana hafifçe salladı. Omzunun gerisinden babasına baktığında, öfkeli gözlerle karşılaşınca tekrar önüne döndü. Dün annesiyle olan konuşmasını duyan babası ona tokat atmıştı. Âkif hakkında konuşuyorlardı ve babası Âkif'in adını duyunca çıldırmıştı. Bahadır Komutan, Umay'ı başkasıyla evlendireceğini söylemiş, adını çıkarmaması için onu hep tehdit etmişti.

Umay evlenmek istemediğini söylese de Bahadır'ı hiçbir şey durduramamıştı. Tez zamanda olacağını söyleyerek kızının kafasını pencereden bile dışarı çıkarmamıştı. Onu bu saatten sonra yalnız başına bırakmayacaktı. Bir an önce arkadaşının oğluyla baş göz etmeyi kafayı koymuştu.

Bahadır Komutan sokağın ortasında, "Selçuk!" diye seslendi.

Selçuk, zar zor zapt ettiği arkadaşını bırakarak emir kulu olduğu adamın yanına doğru ilerledi. "Buyurun, komutanım," dedi selam vererek.

"Git de o arkadaşına söyle," Bahadır Komutan çenesini dikleştirerek baktı. "Onu bir daha kızımın olduğu yerde görmeyeceğim. Milletin kızına göz dikeceğine vatanına sahip çıksın!"

"Komutanım," dedi Selçuk. "Âkif kimsenin kızına göz dikmez. Öyle biri değil. Usulü neyse onu yapar. Kızınız da küçük değil."

"O sözlü sayılır!" dedi Bahadır Komutan. "Tez vakitte de evlenecek! Benim kızımın adını çıkarmaya çalışmasın yoksa onu mesleğinden menetmekle kalmam!"

Âkif, Umay'ın yanına gitmek istese de bunu yapamadı. Uğruna ölürdü bu kadının ama karşı kaldırımdan izlemekle kaldı.

Umay ise kirpiklerinin altından kaçamak bir bakış attı. Yüreği hoplamıştı. Heybetli duruşunu kısa bir anlığına da olsa görmüştü. İçi rahatlamıştı. Hiçbir şeyi yoktu. Sevdiği adam sapasağlamdı. "Varsın," dedi içinden. "Varsın bu adam sağ olsun, ben ondan ayrı kalmaya da razıyım."

Âkif'i hayatta tutan bir duaydı ve Umay her gece sabaha kadar dualar ederdi. Onu sıyıran kurşunlara, "Verilmiş sadakam varmış," derdi Âkif. Bilmezdi ki bu kadının dilinden düşen ağıtlardı onu koruyan.

Koşarak boynuna sarılmak istese de yapamamıştı. Yürüyüp gitmişti işte Umay.

"Abla," dedi Ülkü. "Yeşil Dev'in yanına gitmeyecek miyiz?"

"Sessiz ol, ablacığım," dedi Umay endişeyle. "Babam duymasın. Onu tanımıyormuş gibi davran, olur mu?"

"Neden ki?" dedi Ülkü. "Tanıyorum onu. Asker. Talia'yla beni çok seviyor."

"O, çocukları hep seven bir adam oldu."

"Seni de seviyor, değil mi abla?"

Umay ters ters, "Beni niye sevsin, Ülkü?" dedi. Bir yandan babasına bakıyordu. Ülkü çocuk aklıyla ne duyarsa babasına söyleyebilirdi. Üstelik babası Ülkü'ye iyi davranıyor, onun ağzından hep laf alıyordu.

"Ama Yeşil Dev sana çok güzel bakıyordu. Bakmayacak mı artık?"

"Bakmasın," dedi Umay. "Bakmasın."

"Bakmıyor zaten," dedi Ülkü. "Keşke baksa."

Ülkü beklenmedik bir şekilde ablasının elini bırakarak Âkif'e doğru koştu. Umay kardeşinin bu hareketiyle öne doğru atılıp, "Ülkü!" diye bağırdı. Babası eve gidince ona çok kızacaktı.

"Yeşil Dev," dedi Ülkü.

Âkif onun boyuna gelmek için eğilerek, "Bıdık," dedi. "Okul nasıl?"

"Boş ver sen okulu, boş ver!" dedi Ülkü aceleyle. "Ablam seni çok seviyor. Bil bunu, tamam mı?"

"Çok mu?" diye sordu Âkif.

Bakışlarıyla kolunu işaret etti Ülkü. "Kollarını aç." Âkif anlamasa da kollarını iki yana açtı. "İşte bu kadar! Bu kadar çok seviyor!" İri cüsseli adamın açmış olduğu kollara kendini yaslayan Ülkü sevgiyle ona sarıldı.

Âkif de kızın sarılmasına karşılık verirken tanıdık olan o kokuyu hissetti. Yüksek ihtimalle Umay da kardeşine sarılmıştı. Ülkü'ye, ablasının kollarından bir an olsun ayrılmasın diye yalvarabilirdi.

"Ülkü!" dedi Bahadır Komutan. "Çabuk buraya gel!"

Ülkü korkuyla Âkif'in kollarından ayrıldı ve yolun diğer tarafına doğru ilerledi. Genç adama, "Unutma sakın!" diye seslendi.

Umay, kardeşine kızarak, "Ne diye elimi bırakıyorsun?" dedi. Kardeşinin elinden sıkı sıkıya tuttu. Sanki Âkif'in de elinden tutmuş gibi hissetmişti.

"Yürüyün çabuk," dedi Bahadır Komutan. "Evde bunun hesabını soracağım size!"

Âkif'in, kardeşiyle ne konuştuğunu merak etmişti Umay. Babasının ne dediği umurunda değildi. Her türlü kızacaktı. Konuşmadan, yarım yamalak bir şekilde birbirlerine bakarak ayrılan iki âşık derin bir iç çekti. Ne zaman son bulacaktı bu hasret?

Hiçbir zaman.

Selçuk, Âkif'in yanına gelip, "Hadi, gidelim," dedi.

"Babası ne dedi?" diye sordu Âkif. Bakışlarını onların üzerinden ayırmıyordu. Arkalarından bakakalmıştı.

"Hiç," diye geveledi Selçuk. Âkif'e söylemek istemedi. "Her zamanki Bahadır Komutan."

Âkif içine doğan bir hisle, "Onu bana yâr etmeyecek, değil mi?" diye sordu.

"Sana kızını yâr etmeyecek olan adam, daha anasının karnından doğmadı," dedi Selçuk. Kolunu arkadaşının omzuna attı. İkisi de dev gibiydi. "Gidip isteyeceğiz o kızı," diye ekledi kendinden emin bir sesle. "Senden başkasına da yâr olmayacak."

Bana olmazsa başkasına da yâr olmasın sevdiğim kadın.

Arkadaşlarıyla vakit geçirdikten sonra soluğu yolunu ezbere bildiği evde aldı. Sessizce, kımıldamadan bekledi. Aralarındaki yalnızca betonarme bir binaydı. O kadını er ya da geç karısı yapacaktı. Yemin etmişti.

Âkif o gece, evin altında durup pencerede yanan ışığı izledi.

Umay o gece, perdenin arkasından sevdiği adamı izledi.

"Nasıl?" dedi Umay. Bir yandan da dudağından akan kanı sildi. Bitmiyordu çilesi, bitmiyordu babasının eziyeti. "Nasıl veda edeceğiz birbirimize? Hem de bu kadar severken..."

Barut Ulu Boratav

"Ulu ljubov moja."

Gözlerimi araladığımda, karşımda kızıl saçlarıyla uzanan kadını gördüm. Sadece onu da değil, kocaman olan karnını da. Giymiş olduğu dantelli kırmızı geceliğinin altından karnı bariz bir şekilde ortadaydı. İnce parmakları karnının

üzerinde gezindi. İşin garip yanı, bu durumu garipsemiyordum çünkü hamile olduğunun farkındaydım.

Rüya görüyordum. Emindim. Çünkü ancak rüyalarımda bu kadar mutlu ve huzurlu olurdum. Ve rüyalarımın hep tersi çıkardı.

"Uyandın mı?"

"Bebemiz uyandırdı."

"Bebek," diye düzelttim. Makedonca söyleyip duruyordu.

"Bebe."

"Bebek."

"Slatko bebe."

"Sen çocuğuma hakaret etmediğine emin misin?" diyerek ona doğru yaklaştım. "Salak bebe, der gibi mırıldanıyorsun!"

Aniden dudakları kıvrıldı. Ağlayacağını anladığımda elimle yüzünü avuçlayıp, "Şaka," dedim. "Şaka, yavrum. Sen hiç bebemize hakaret eder misin? Salak olan benim."

"Öp bizi," diyerek usul usul mırıldandı. "Yoksa üzülürüz." İçim titredi. Ama nasıl bir titreme! Karnında bana ait bir bebek büyüyordu. Bunu hiç hayal etmemiştim. Neden ki? Olmayacağı için mi yoksa çok imkânsız göründüğü için mi?

Onu tutkuyla öptükten sonra zorlukla ayrıldım. Ah, o özlem duyduğum dudakları... İç çekmeme neden oluyordu.

"Bir daha öyle söyleme. Tatlı bebemiz o bizim. Slatko bebe."

"Söylemeyeceğim," derken bu sefer de burnunun üstünden öptüm. "Kızım da senin gibi çok tatlı. Küçük bir Balkan tatlımız olacak, fena mı?"

Gözleri parladığında, "Kızımız dedin," dedi Talia. "İlk kez cinsiyet belirttin, Ulu. Kız mı olmasını istiyorsun?"

Omuz silktim. "İçimden öyle geldi. Oğlumuz da olabilir. Hem oğlumuz olursa ben yokken annesini koruyup kollar."

"Oğlumuz..." derken elimi alıp karnına yerleştirdi. "Çok fazla tekmeliyor. Umay abla erkek olabileceğini söyledi. Sen de Bahar annemi tekmelemişsin hep. Eğer oğlansa sana çekmiş demektir."

"Cinsiyetini öğrenmemek için direnmeseydin şimdiye odasını çoktan hazırlamıştık."

"Âkif babam gelsin, öyle öğreneceğim," dedi büyük bir kararlılıkla.

"Talia."

"Hayır," dedi sertçe. "Sus, tamam mı? Sakın bir şey söyleme. Bekleyeceğim."

"Talia," dedim sert bir tonla. "Neden anlamıyorsun? Yarbay Beton artık gelmeyecek. Kabullen, o şehit oldu. Kabullen."

"Hayır, Ulu!" diye bağırdı. Ağlamaya başladı. Bana yaklaşmak istediğinde aramızda aşılamaz bir mesafe oluştu. "Önce sen gittin. Sonra da Âkif babam. İkinizi de kaybettim. Bana söz vermiştin. Söz vermiştin, hani hiçbir şey olmayacaktı?"

"Özür dilerim," dedim hüzünle. "Özür dilerim, Balkan Kızı. Canına can katmak istedim ama bir canım var. Vatan, sağ olsun."

Burnuma ilişen tarçın kokusuna daha çok sokulduğumda, rüyamda gördüğüm olaylar buz kesmeme neden oldu. Onun sıcak tenini hissettiğimde dokunuşlarım sertleşti. Talia rüyamda hamileydi. Karnında bana ait bir çocuk vardı. Başta güzeldi ama sonra... Sonrasında onun gözünden akan her bir damla gözyaşı için savaş başlatmak istedim.

"Ulu..."

Onun nahif çıkan sesini işittim. Umursamayıp daha çok sarıldım.

"Ulu!"

Gerçek dünyaya dönmeye niyetim yoktu. Şu an ona sarılı bir hâlde uyuyordum ve istediğim tam olarak buydu.

Onu kollarımın arasından ayırmadım. Sevmediğim tarçın kokusuna rağmen duruşumu bozmadım. Parmaklarını kollarımda hissettim. Beni uyandırmaya çalışıyordu. Neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Hayalet Timi'yle görüştükten sonra onu almak için Yarbay Beton'un deniz kıyısındaki evine gelmiştim. Kavga etmiştik. Daha doğrusu Talia bana bağırıp çağırmıştı. Onu öpmüştüm. Dudaklarının tadını almak bağımlılık yapacaktı. Sonra onunla birlikte duşa girmiştim ve uyumuştuk.

"Ulu."

Serzenişle çıkan sesini duyunca, daha fazla uzatmadan gözlerimi hafifçe araladım. Gün çoktan doğmuştu. Uzun süre uyuduğuma emindim. Kaygısız bir uyku uyumayalı çok olmuştu çünkü. Normalde de az uyurdum fakat bu sefer iki gün kadar uyumadan ayakta durduğum için en sonunda onunla birlikte uykuya dalmıştım.

"Sendeyim," diye karşılık verdim.

Kocaman yeşil gözleri bana merakla bakıyordu. Uyandığımdan iyice emin olmak istiyor gibiydi. Onun çoktan uyandığı bakışlarından belli oluyordu.

"Bu ne?" diye sorunca gözlerimi kaldırdığı eline çevirdim. Parmağına takmış olduğum yüzüğü gösteriyordu.

"Yüzük," dedim normal bir şeymiş gibi. "Annemin yüzüğü."

"Bahar teyze..."

Onun sesini kesen şey dudaklarına kapanan dudaklarımdı. Ben bağımlılık yapar derken ciddiydim ve bu güzel dudaklardan ayrı kalmaya niyetim yoktu.

"Sabahları çenen biraz fazla mı açılıyor?" Kolumu başının altından geçirdim ve onu kendime doğru biraz daha kaldırdım. "Kapatırız," dedim kendimden emin bir şekilde. "Zevkle kapatırız."

Sabahın erken vakitlerinde gün ışığı yüzümüze çarparken dudaklarım, uzun zamandır tadını merak ettiğim dudaklarıyla buluştu. Olmak istediğim yerde gibiydim. Hissettiğim o haz, dudaklarımızın arasında akıp giderken ıslaklığımız bir oldu.

Ağzını aralayıp beni içeriye davet ettiğinde yumuşak fakat sabırsız davranışımla dillerimiz birbirine değdi. Onu tamamen altıma aldığımda elleri istemsizce saçlarıma gitti ve parmakları ensemde oyalandı. Onu öptüm. Daha çok öptüm. Nefessiz kalana kadar öptüm.

Ah, Balkan Kızı! Beni kendine bağlayıp nasıl ayrılacaksın benden? Gitmesen olmaz mı?

Dudaklarına doğru, "Nasıl ayrı kalacağım ben senden?" diye fısıldadım. "Nasıl koparacaksın beni senden?"

Talia, dudakları kenara kıvrılırken, "Âkif babam tek emriyle seni benden ayırır," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım.

"Senin de hoşuna gider, değil mi?"

"Asla," dedi mırıltılı bir sesle. "Ayrı kalacağız ama sonra yine buluşacağız, değil mi Ulu? Birbirimizden tamamen kopmayacağız."

"Kopmak mı?" dedim kaşlarımı çatarak. "Bu saatten sonra beni senden sen bile koparamazsın."

"Uzun sürmesin, *ve molam*," diye fısıldadı. "Seni yeni bulmuşken tekrar kaybedemem."

"Uzun sürmeyeceğini söyleyemem, Talia," dedim açıkça. "Makedonya'ya gittiğinde her şey yavaşlayacak. Buradaki zamanımızı durdurmak isterdim ama alt etmemiz gereken bir Peter Kalovski var."

"Makedonya'ya gittiğimde seni hiç göremeyecek miyim?"

"Dayının sana nasıl davranacağını bilmiyoruz," diye yanıtladım. Elbette onu koruma altına alacaktım fakat Talia'nın bizimle iş birliği içerisinde olduğunu bilmemesi gerekiyordu. "Önümüzdeki operasyon yüksek ihtimalle

tamamen Peter Kalovski olacak. Aynı ülkede olur muyuz bilmiyorum ama senden hiç habersiz kalmayacağım."

"Sana alışacağım." Dudakları titredi. "Her şeyine alışacağım ve sonra birbirimizin hayatına hiç girmemiş gibi davranacağız."

"Mecburuz," dedim. "Mecburuz, yavrum. İyi yönünden bakalım. Bilerek ayrılmış olacağız."

"Bu daha da kötü değil mi?" Bakışlarını kaçırıp elleriyle oynamaya başladı. "Her gün görüyorken gün gelecek ve seni ne zaman göreceğimi bilmeyeceğim."

"Beni her gün görmen zaten imkânsız, Talia," dediğimde elimi beline yerleştirdim. "Görevlerimin yıllar boyu sürdüğü bile oluyor. Ben seni Makedonya'dan alıp getirene kadar neredeyse beş ay geçti. Olabildiğince hızlı ve temkinli olma hâlimiz bile beş ay sürüyor."

"Biliyorum," dedi usulca. "Annem hep pencere önünde babamı beklerdi. Hep şaşırırdım. Şimdi ise bunu ben de yaşayacağım."

"Beklersin beni, değil mi?"

"Beklerim," dedi hemen. "Beklerim, Ulu. Gelmesen bile hep beklerim."

Ondan aldığım cevapla rahatladım. Artık beni bekleyecek biri vardı. Yatağa uzanmış bir hâlde onun üzerindeyken, boynuma doladığı kollarını ayırıp bileklerinden tuttum. Parmaklarımızı birbirine kenetlediğimde kollarını başının üstüne yerleştirdim ve yüzüne doğru iyice eğildim.

Bakışları aniden hissettiği metale düştü ve sol yüzük parmağıma baktı. Bendeki yüzüğü yeni fark ediyordu. İkimizin de parmaklarında alyans vardı.

Yarbay Beton'un evine geldiğimden beri yüzüğü ona nasıl takacağım hakkında defalarca kafa yormuştum. Bana çok kızgın olduğu için bir yolunu bulamamıştım. Firefly aracılığıyla bile vermeyi düşünmüştüm. Bu işlerden anlamadığım kesindi.

Beni tedavi ettiği son günlerde ona bir gün uyandığımızda evlenme teklifi edeceğimi söylemiştim. O gün hiçbir zaman gelmemişti. Bir sabah aniden gelen Türk ekipleri beni hastaneden alıp götürmüş, vatanıma geri getirmişti. Yıllar sonra bulduğumu sandığım Talia Alaz ise benim için sırra kadem basmıştı.

Tıpkı o zamanki gibi, "Bir sabah uyandığımızda sana evlenme teklifi edeceğim, *Makedonsko Devojče*," diye mırıldandım. Bakışları bana kilitlenmişti.

Makedonsko Devojče, yaralı bir askerken söyleyebildiğim ilk kelimelerdi. *Makedon Kızı*... Talia, her gece beni uyutmaya çalışıp mutlaka bir şarkı söylerdi. Genellikle "Makedonsko Devojče" şarkısını söyleyerek uyuturdu beni.

O bir Balkan kızıydı ve sesiyle bana şifa olmuştu. Yüzüme aldığım ağır hasardan dolayı uzun bir süre çenemi hareket ettirememiştim. Fakat iyileştikçe çenemi kullanmaya başlamış, bana söylediği şarkıdan ona alıntılar söylemiştim.

Makedonsko Devojče, sen Türk askeri olan bana yazılmışsın.

Ben sadece sana geç kaldım.

"Hatırlıyorsun, değil mi Talia?"

Bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan, "Evet," dedi. "Hiç unutmadım, Ulu."

Parmaklarını daha çok kavradım. Yüzüklerimize içeriye sızan güneş değdi. Derin bir soluk aldım. İlk kez meç kuşanırken bir de şimdi bu kadar heyecanlanmıştım.

"Bu yüzüğü..." dedim içim içime sığmazken. "Sana öylesine takmadım, Talia." Bana beklentiyle baktı. "Bu yüzük benim için çok değerli. Sana daha önce takacaktım fakat hesaba katamadığım şeyler oldu. Annemden kalan tek şey bu yüzüktü."

Yutkunamadım. Kül olmuş bedeninde, ondan geriye kalan tek şeyin bu olduğunu bilmek acı vericiydi. Yana yana ölmüştü annem.

"Umay abla söylemişti."

"Ülkü de ablam da gördüğünde çok sevinecekler," dedim. "Tektaş almadım ya da başka yüzük yaptırmadım. Sevdiğim kadına takmayı istediğim tek yüzük hep bu olmuştu."

"Çok zarif bir yüzük," dedi hayranlıkla. "Takmaktan onur duyarım, Ulu. Benim için tektaştan daha değerli."

"Sana benimle evlenir misin demeyeceğim ama evlen benimle," dedim büyük bir istekle. "Karım ol, Balkan Kızı. Bu yüzüğü gerçekten karım olacağın için tak. Ben senin kocan olmak istiyorum. Her anlamda, gerçek anlamda."

Hafifçe kaşlarını çattığında, "Ulu..." diye mırıldandı.

"Her türlü evleneceğiz," dedim konuşmasına izin vermeden. "Biz istesek de istemesek de vermiş oldukları emirle zaten evleneceğiz. Lakin bu böyle kâğıt üzerinde olmasın. Görev icabı olmasın. Seninle yalan dolan bir evlilik değil, gerçek bir evlilik yapmak istiyorum ben. Senin için bir an önce görevden dönmek isteyeyim. Eve geldiğimde kapımı açan sen ol. Hayat bazen karşımıza çıkanlardan ibarettir ve sen ne zaman karşıma çıksan hayatımı hep güzelleştiren kişi oldun, Talia. Bana izin ver, bu sefer senin hayatını da ben güzelleştireyim."

"Ben..." dediğinde, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi gözlerime baktı.

"Çıkarma," dedim. Kendi alyansımı gösterdim. Dün onun yanına gelmeden bir kuyumcudan almıştım. "Ben ne olursa olsun çıkarmayacağım. Birbirimize bağlı olduğumuzun somut bir örneği. Sana öyle olduğunu hissettireceğim fakat bu yüzüğü hiç çıkarma, Talia."

Kafasını iki yana salladı. "Çıkarmam." Girdiği şoktan dolayı konuşamıyor gibiydi. Beklemiyordu. Ona yüzük takmama ve söylediğim her şeye hazırlıksız yakalanmıştı.

"Bu evden çıktığımızda sözlü insanlar olalım." Gözleri parladı. Hoşuna gitmişti. "Flörtün, erkek arkadaşın, sevgilin olamadım ama direkt olarak kocan olacağım. Eğer sen de kabul edersen tabii."

"Ulu," dediğinde kuruyan dudaklarını ıslattı. "Beklemiyordum. Daha dün söylediklerini bile atlatamadım ve şimdi ise gözümü yüzükle açtım. Taktığın yüzüğün değerinin farkındayım ve bunu takmamı istemen..."

"Senden başkasına takamazdım," derken dudaklarımı boynuna bastırdım ve tekrar gözlerinin içine baktım. "Eğer bu yüzük başkasının elinde olsaydı annem bütün haklarını haram ederdi bana. Belki çok gösterişli bir yüzük değil ama..."

"Bütün gösterişli yüzüklerden daha anlamlı. Hiç çıkarmayacağım," diyerek elini yanağıma yerleştirdi. "Başka bir yüzük taksaydın bu kadar mutlu olmazdım."

"Henüz Doktor Alaz olamadın belki ama Doktor Boratav olmayı kabul ediyor musun?" Bakışlarını kaçırdığında gözleri iyice doldu. Tenini kuru bir soğukluk kaplarken yavaşça yutkundu. "Talia," dedim endişeyle. "Yanlış bir şey mi dedim? Niye üzüldün?"

"Yalnızca hayal kuruyoruz," dedi umutsuzca.

Kaşlarımı çattım.

"Hayal mi? Kocan olacağım derken hayalimizden bahsetmiyordum."

"Evet ama doktor olmam neredeyse imkânsız," dedi dudakları titrerken. "Olabilseydim çoktan olurdum. Hükûmet, güvenlik gerekçesiyle doktor olmama hiçbir zaman izin vermeyecek. Benim için hayalden ibaret kalacak."

"Yani ablam da atanırken bir hayli süre bekledi ama atandı. Üstelik babası asker olmasına rağmen bekledi. Bu seni yıldırmasın, hakkın olanı elbette alacaksın."

Kafasını iki yana sallayıp yana döndü ve gözünden bir damla yaş süzüldü. Bu duruma üzüldüğünün farkındaydım ama bu kadar içine işlediğini bilmiyordum. "Dayımın terörist olduğu resmî olarak kanıtlandığında hiçbir

şekilde doktor olamayacağım. Üstelik bunu kanıtlamakta büyük bir rol oynayacağım. Güvenlik soruşturmasında kalacağım ve atamam yapılmayacak."

"Öyle düşünme," dediğimde yanına uzandım. "Tamam, artık bu konularda çok katılar fakat sen hiçbir şekilde destek olmuyorsun ona. İş birliği içerisinde olan yalnızca dayın. Dayının terörist olması senin suçun değil, Talia. Devlet de bunun farkında olacaktır."

"Öyleyse neden atanmıyorum?" dedi öfkeyle. "Dayımın aslında kim olduğunu senle ben biliyoruz. Başka kim biliyor? Devlet bunun farkında olsaydı dayımı çoktan tutuklardı. Üstelik dayım bilim insanı olduğu için devlet tarafından birçok ödüle layık görüldü!"

"Dayının işidir," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. "En başından beri seni kendine mahkûm etmek istiyor. Belki de onun yaptığı bir şey vardır. Hem artık ne olduğunun farkındasın, Talia. Eğer böyle bir şey yapıyorsa da Makedonya'ya döndüğünde ilk elden buna engel olacak kişi yine sensin."

"Dayım kendisi yanacaksa bir başkasını da yakmaktan hiç çekinmez," derken seslice burnunu çekti. "Yüksek ihtimalle beni de kendisiyle birlikte yakacak."

"Buna izin vermem," dedim kesin bir dille. "Sil bunu aklından. Varlığımın hiç mi önemi yok senin için?"

"Dayımı tanımıyorsun!"

"Tanışırım," dedim sakinlikle. "Tanışırız. O da benim kim olduğumu ve buna asla müsaade etmeyeceğimi öğrenir. Benim yüzüğümü taşıyorsun, Talia. Bu yüzüğü taktığın sürece, *benim* karım olduğun sürece kim, ne yapabilir sana? Kim senin hayatını karartabilir?"

"Beni içten içe bağımlı eden bir adam var karşımızda." Ses gitgide kısıldı. "Her şeyi yapabilir. Bana ve kardeşime yapmayacağı şey yok."

"Kardeşin, kardeşim bundan sonra. Sen ise artık benim her şeyimsin," dedim üstüne basa basa. "Seni korkutmasına izin verme sakın. Hem ne diyecektin? Kocan varsa her şey yolundadır. Kocan varsa hiçbir şey olmayacaktır." Dudağına dokundum. "Söyle bakayım."

Dudaklarını sarkıttı ve mırıldana mırıldana, "Kocam varsa her şey yolundadır," dedi. "Kocam varsa hiçbir şey olmayacaktır."

"Şimdi bana iyi hissetmediğini söyleyebilir misin?" derken ona beklentiyle baktım.

"Böyle söyleyince iyi hissediyorum," dediğinde az öncekine nazaran daha ılımlıydı.

"Bu hisse güven," dedim. "Bana güven. Yüzbaşı Barut'una güven. Müstakbel kocana güven, Talia."

"Sadece kendimi tutamıyorum," dedi haklı olarak. "Kardeşimden ayrıyım. Onu dayımla tek bırakmak beni fazlasıyla korkutuyor. Ailemin milliyetçiler tarafından öldürüldüğünü zannederken öyle olmadığını öğrendim. Bizi büyüten dayımın terörist olduğunu öğrendim. Üstelik her dakika kriz geçirecek gibiyim. Ulu... Ben gerçekten her dakika ağlamamak için zor duruyorum, anla beni."

Yaşadıkları kolay değildi. Üstelik ona her türlü kötülüğü yapan dayısının yüzüne gülmek, onunla aynı evde yaşamak ve onunla çalışmak zorundaydı. Üstündeki yük ağırdı.

"Anlıyorum," dedim kolumu beline dolarken. "Nasıl anlamam seni, Balkan Kızı?"

"Ben seninleyken rol yapmak istemiyorum. İyiymiş gibi davranmak istemiyorum."

İyi olmadığının farkındaydım. Hem de onu gördüğüm ilk andan beri. Onu her şeyden korumak için alıp göğsümde saklayasım vardı.

"Bunu yapmanı ben de istemem," dedim. "Benim yanımda rahat ol. İstediğin gibi davran."

"Bu benim için büyük bir şey," dedi yüzünü bana doğru gömerek. "Teşekkür ederim. Hakkını gerçekten ödeyemem, Barut Ulu. Benim için, kardeşim için çok şey yapıyorsun. Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Etme," dedim. "Beni doktor kocası yap, yeter. Yapmazsan hakkım helal olmasın sana, Balkan Kızı."

"Olacaksın," dedi kızaran yanaklarıyla. "Doktor kocası olacaksın. Kocam olacaksın. Biz evleneceğiz ve bu, dünyanın en güzel eylemi olacak."

"O zaman evlilik teklifimi kabul ediyor musun?"

Tek kaşını kaldırdı.

"Evlilik teklifi hangi kısımdaydı? Ben mi Türkçeyi unuttum yoksa sen hiç evlilik teklifi etmedin mi?"

"Benimle evlen dedim ya, yavrum."

"Bu evlilik teklifi değildi!" diye cırladı. "Direkt olarak evlenmemi istedin, seçenek bile sunmadın!"

"Sanki başka seçeneğin var da," diyerek alaya aldığımda onu kavradığım gibi çevirdim. Sırtımı yatağa yasladığımda kucağıma oturmasını sağladım.

"Var tabii. Seninle evlenmeyebilirim!"

Kaşlarım havalandı.

"Ben varken başka biriyle evlenebileceğini mi düşünüyorsun yani?"

"Eğer biraz daha hayatıma girmeseydin Admir'in oğlu Nikola'yla evlenirdim. Hem beni çok seviyordu."

Bedenim kasıldı. Gözümün seğirmemesi için üstün çaba gösterirken çenemi sıktım. "Balkan Kızı," dedim sertçe. "Bana böyle bir şeyin şakasını bile yapma. Siktirtme Admir'i de oğlunu da!"

"Şaka değil ki," dedi hafifçe omuz silkerek. "Nikola bana talipti ve benimle evlenmek için dayıma ortalık bile teklif etti. Onlar Bulgaristan'ın en köklü baronu, bu büyük bir şey."

Sinirle gözlerimi kapadım. Sakin olmalıydım. Talia çok güzeldi ve elbette talipleri olacaktı. Elbette ondan hoşlanan kişiler olacaktı. Bunlar her kimse keşke onları bulabilseydim ve teker teker ortadan kaldırsaydım. Gözlerimi geri açtığımda, gözlerinin içine oldukça net bir şekilde baktım. "Bak bakayım gözlerime," dediğimde bakışlarımızı birbirine mühürledim. "Seni benden başkasına yâr edecek göz var mı bende?"

Gözlerime bakakaldı. "Yok," dedi yutkunarak.

"O zaman?"

"Yine de hayatıma girmeseydin..."

"Şşş," dedim ve onu susturdum. "Hayatına girdim. Geç girdim ama şu an seninleyim. Sendeyim, Balkan Kızı. Evleneceğiz ve konu tartışmaya kapalı."

"Neden kapalıymış?"

"Çünkü mutlu etmem gereken bir Balkan Kızı'm var."

"Âkif babam evliliğin ertelendiğinden bahsetti," dedi Talia dudaklarını büzerek. "Hemen evlenmeyecekmişiz."

"Evet," diyerek onayladım. "Tehlike biraz daha azalınca işlemlere başlayacağız. Şu an ortalık it kaynıyor ve av zamanı başladı."

"Ulu," dediğinde başını göğsüme yasladı ve üstüme uzandı. Parmakları yanağımı bulduğunda derin soluklar almaya başladı. "Biliyor musun?"

"Neyi?"

"Seni sevdiğimi," dedi kalbimi hızlandıracak bir sesle. "*Te sakam, ljubov moja.*"

"Sana da *te sakam*," diye karşılık verdim.

Birbirimize sarılmış bir hâlde dururken onu ince belinden kavradım. Tamamen kollarımın arasına aldığımda kalp atışlarımız bir olmuş, ritmik bir hareketle atıyordu. Bu kadın doktor olacaktı, ben de kocası olacaktım. Tarih

beni Bahadır Boratav'ın oğlu olarak değil, Talia Boratav'ın kocası olarak yazacaktı.

"Rüyanda ne görüyordun?"

Düşüncelerimden sıyrılıp, "Seni," dedim.

"Yalancı," dedi.

"Yalancı yansın."

"Barut Ulu!" dedi kızgınlıkla. "Hani öyle demeyecektin? Ya yanarsan?"

"Yalan söylemedim ki," dedim. "Rüyamda seni görüyordum."

"Gülümsedin ama sonra çok öfkelendin," derken parmakları yüzümde gezindi. "Kaşlarını çattın. Sayıklayıp durdun."

Farkında değildim.

"Ne dedim ki?"

"*Canına can katmak istedim ama bir canım var. Vatan, sağ olsun.*"

Yüzümdeki ifadeyi bozmadan, "Rüyamda çok güzeldin," dedim.

"Beni gördüğüne emin misin?"

"Evet," dedim. "Çok seksiydin. Nasıl gördüğümü de anlatmamı ister misin?"

Hızla omzuma vurdu.

"Terbiyesizleşmeden dur!"

"Ne?" dedim çapkın bir gülüş atarak. "Rüyamda neden gülüyorum sandın?" Elimi geceliğinin altından içeriye soktum ve çıplak tenine dokundum. Dokunmamla huylandı. "Üstünde kırmızı dantelli bir şey vardı. Saçlarınla aynı renkti. Süt beyazı tenine o kadar yakışmıştı ki..."

Derin bir iç çektim.

Bir de devasa bir göbeğin vardı.

"Ancak rüyanda görürsün!"

"Dün durdurmasaydın yalnızca rüyamda görmezdim."

"Bunca zaman nazlı bir adam olmasaydın çoktan yaşamış olurdun. Nazlı bir adam olmanın cezasını çekiyorsun, Yüzbaşı Barut!"

"Ya seni ne yapacağız?" derken kollarımın arasında onu iyice sıktım. "Sen çok mu uslusun? Şu bana yaptıklarına bak. Otuz üç yaşında mıyım yoksa on üç yaşındaki ergen miyim belli değil. Dün gece hiç olmayan bir şey oldu. Hem de senin yüzünden!"

Kendini aniden geriye çektiğinde kızgın bir tavır takındı.

"Senin kemerlerinden de kemer sandığım şeyinden de bıktım! Uzak dur benden!"

"Yok ya," dedim onu altıma doğru çekerek. "Bütün suç senin olsun ama hiçbir şey yapmamış gibi uzak durmamı söyle. Benden kurtulamazsın."

"Âkif babama söylerim seni," dedi sahte bir kızgınlıkla.

"Âkif babana selamımı da söyle."

Benden kurtulmaya çalıştıkça onu daha çok kapana kıstırdım. Bacaklarımın arasına yerleşen ince bacaklarıyla çok fazla hareket edemezken gülmeye başladı. Ellerim eş zamanlı olarak karnında arsızca dolaşırken, gülüşleri giderek arttı.

"Tikim var diyorum! Karnıma dokunma. *Ve molam, ve molam, ve molam,* Ulu!"

"*Ve molam,* deyip durma."

"*Ve molam, ve molam, ve molam.*"

"Talia," dedim kızarcasına.

"*Ve molam, ve molam.*"

"İlla susturayım mı istiyorsun?"

"Nasıl susturacakmışsın?" derken tek kaşını kaldırdı. "Sustursana. *Ve molam, ve molam, ve molam, ve molam.*"

"Sen niye bu kadar fena bir kadınsın?" diye sordum merakla. "Ne yapacağım ben seninle?"

Başını koynuma yaslayıp usulca sokuldu. Benim bedenime nazaran çok küçük kalıyordu. "Öpeceksin beni," dedi. Elini göğsümde gezdirdi. "Seveceksin. Saracaksın. Sarılacaksın bana. Karın yapacaksın."

"Başka ne yapacağım?" dedim.

"Benimle yapacağın çok şey var, Ulu."

"Örnek ver."

"İlla söyletecek misin?"

"Evet."

Kulağıma doğru yaklaşıp bir süre öylece durdu. Nefesi boynumu okşuyordu. Tüy kadar inceydi nefesi.

"Uyuyacaksın benimle."

Gülmeden edemedim. "Ha, uyuyacağımızı sanıyorsun yani?" Ona doğru tamamen döndüğümde gözlerinin içine baktım. "Seni karım yaptıktan sonra beni hiçbir şey durduramaz. Seni hiç uyutmayacağım."

"İcraat," dedi arsızca. "Yüzbaşı, icraat görelim."

Elimle kalçasına vurduğumda, "Kalk hadi," dedim. "Antrenman yapalım. Kondisyonun nasıl onu öğrenelim."

"Beni bırakırsan kalkacağım zaten!"

"Bırakmam," dedim. "Bırakamam seni, Balkan Kızı."

"O zaman kaldır beni," diye mırıldandığında debelenmeyi bıraktı. "Beraber kalkalım."

Onu kucakladığımda bacaklarını belime yerleştirdim. Kendimi onunla birlikte kaldırdıktan sonra pozisyonumuzu bozmadım. Yüzündeki gülümseme giderek artarken içim bir hoş oldu. Bu kızın gülüşüne âşıktım. Bana gülmesine âşıktım. Bana gülerek bakmasına âşıktım.

Odanın kapısını araladığımda Firefly havlayarak geldi. Kucağımdaki kadını görünce havlaması daha çok arttı. Talia bacaklarını indirdi. Firefly'a doğru hamle yapınca onu rahat bıraktım. İki Balkan kızı, sabahın ilk ışıklarında birbirlerine sevgi verirken banyoya doğru ilerledim. Dün etrafı biraz dağıtmıştık fakat Talia her yeri toplamıştı.

Garipti. Sanki burası Âkif Cesur Beton'un evi değil de bizim evimizdi. Onunla normal bir sabaha uyanmayı çok isterdim. Aynanın karşına geçtiğimde yüzümdeki yara izine baktım. Hafifçe tenime dokundum. Bu yüzü gördüğünde bana hiç acımıyor muydu? Bazen bakışlarının oraya kaydığı oluyordu. Ne hissettiğini merak ediyordum.

Bu yüze rağmen benimle evlenmek istiyordu. Bu yüze rağmen bana evet diyordu. Bu yüze rağmen her sabah benimle uyanmak istiyordu.

İşlerimi bitirip banyodan çıktığımda, onları bıraktığım yerde gördüm. "Hazırlan, kahvaltıdan önce sıkı bir antrenman yapacağız," dedim. Bir yandan da maskemi takıyordum.

"Firefly'ın mamasını vereceğim. Acıkmıştır."

"Onun saatleri var," dediğimde bakışlarım duvar saatine kaydı. "Daha gelmemiş. Onu da çıkaralım." Kafasını sallayıp önce lavaboya, daha sonra odaya gitmişti. İkimiz de giyinip koşu için hazırlanmıştık. Çıkmadan önce onu kolundan yakaladım. "Maskeni tak."

"Beni ikizin yapmaya kararlısın yani, öyle mi?"

"Cık," dedim. Hafifçe yüzüne eğildiğimde maskeme rağmen dudaklarımı boynuna sürttüm. "Senin ikizini yapmaya kararlıyım."

Kirpiklerinin altından bakmaya başladığında harelerinin genişlediğini fark ettim. Yanaklarına eş zamanlı olarak sıcaklık yükselirken nefesleri sık-

laştı. Küçük adımlarla ayaklarımın üstüne çıkarak boylarımızın arasındaki mesafeyi kısalttı. "Yüzbaşı," diye fısıldadı. "Beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Cık," dedim tekrardan. Gözlerinin içine bakıyordum. "Seni yaşatmak istiyorum, Balkan Kızı."

Dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde aradaki maskeye lanet ettim. Bu durumdan rahatsız olduğumu anlamış gibi maskemi hafifçe kaldırıp dudaklarımızı buluşturdu. Geriye çekilip, "Yaşat o zaman beni," dedi.

Onu yavaşça öpmeye başladığımda bir elim yanağını, bir elim de belini tutuyordu. Ayaklarıma basan ayaklarının üstünde iyice yükselirken onu sıkı sıkıya kavradım. Dudaklarından ayrılmak zor da olsa, "Önce antrenman," dedim. "Hiç kaçışın yok."

"Of!" dedi kızgınlıkla. "Yine nazlı Barut Ulu olasın tuttu!"

Maskesini başından geçirdiğimde alnımı ona yasladım. Çok zordu. Bu mesafede, duygularımız tamamen çıplakken bize engel olan kıyafetlerimiz vardı. "Şşş," dedim. "Müstakbel kocaya öyle denmez."

"Nazlısın işte!"

"Sen de arsızsın. Ben bir şey diyor muyum?"

"Sen nazlı olmasaydın ben arsız olmazdım!"

Köpeğin havlamasıyla, "Dışarı," dedim. "Firefly evin içine işerse Yarbay Beton beni gebertir."

Firefly'ın tasmasını ayarlayıp evden çıktık. Sahil kenarına geçince Firefly'ı serbest bıraktım. Kıyıya vuran dalgalara havlayıp sulara doğru koştu.

"Dayının verdiği ilaçların nasıl etki ettiğini bilmediğimiz için seni çok zorlamayacağım." Dudakları aniden büzüldü. "İlk başta ne kadar dayanıklı olduğuna bakalım. Yavaş yavaş arttırırız."

"Kendimi bildim bileli koşmayı sevmiyorum," dedi. "Başka bir şey yapsak?"

"Yarbay Beton seni nasıl asker yapacaktı acaba?" diye kendi kendime mırıldandım. "Koşmayı bile sevmiyorsun. Bir de asker olman için tutturuyordu."

"Koşarken sıkılıyorum."

Üstündeki kamuflajın fermuarını tamamen yukarı çekti. Dudaklarını fermuarın altına sakladı. Ona kararlı bakışlar atarken taviz vermedim. Koşmak için pozisyon alırken onu da yanımda tuttum.

"Bir şeyler anlat. Zaten konuşmayı seviyor, susmak nedir bilmiyorsun. Hem koş hem de benimle konuş."

"Beni böyle kandıramazsın!"

"Eğer koşmaya başlarsan seni ilk gördüğüm zaman ne düşündüğümü söylerim."

Gözleri aniden kısıldığında yüzümdeki gerçekçi ifadeyi gördü. Bacaklarını hareket ettirip koşmaya başladığında, "Gerçekten ne düşündüğünü söylemezsen seni çok pis yaparım, Ulu *ljubov moja*!" diyerek arkadan seslendi.

Koşarken Firefly da peşine takılmıştı. Gülerek ben de koşmaya başladım ve onlara eşlik ettim. "Daha yavaş koş," dedim. "Bu kadar hızlı ve kontrolsüz koşarsan bir dakika içinde bayılırsın."

"Beni ilk gördüğün an ne düşündüğünü hep merak ettim," dedi. "Bunu öğrenmek için dalağımın şişmesine razıyım!"

Dakikalar sonra hızlanmasıyla onu tekrar uyardım. Dur durak bilmeden koşuyordu.

"Yavaşla, Balkan Kızı."

Temposunu düşürdüğünde daha sakin görünüyordu. "Ee?" dedi merakla. "Beni ilk gördüğün an ne düşündün?"

"Küçük bir civciv olacağını," dedim ifademi bozmadan.

"Umarım, beni gördüğün ilk an olarak doğumumdan bahsetmiyorsundur?"

Gözlerimi kısarak baktım.

"Tam olarak ondan bahsediyorum. Çünkü seni gördüğüm ilk an, o an."

"Yüzbaşı!" dedi sinirle. "Ben hastanede gördüğün zamandan bahsediyorum! Yıllar sonra beni gördüğünde ne düşündün?"

Dudaklarım kenara kıvrılsa da o bunu görmedi.

"O küçük civcivin ne kadar büyüdüğünü."

Aniden durup soluklanmaya başladı. Göğüs kafesi hızla kalkarken kendine gelmek için çabaladı. Onunla birlikte ben de durup karşısına geçtim. 'İyi misin?" diye sordum.

"İlaçlar beni çok hâlsizleştirmiş." Yutkundu. "Devam edebilirim. İyiyim."

"Bir saat koştuk sayılır. Mola verebiliriz." Onun yere oturup dinlenmesiyle üstümdeki hırkayı çıkardım. Sıcak olmuştu. Terden ıslanan tişörtü de çıkardığımda beni ilgiyle izliyordu.

"Ne o? Bakıyorum da nefessiz kaldın," dedim alay edercesine.

"Soyunacağından bahsetmemiştin," dedi. "Eşlik edecek miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır," diye yanıtladım. "Sen dinlen. Kardiyoya devam edeceğiz. Firefly'ı çalıştıracağım."

O bizi izlemeye koyulurken Firefly'ın eğitimlerinde aksaklık olmaması için tam teçhizat olmasam da çalışmalar yaptık. Çok uzaklaşmadan koştuğumuzda, Talia bakışlarını bizden hiç ayırmadı. Üstüm çıplaktı. Bakışları sürekli olarak kaslarıma kayıp duruyordu. Bu kıza boşuna arsız demiyordum.

"Öyle bakmayı bırak da bize katıl artık," diye direktif verdiğimde kendini tamamen kumlara attı.

Firefly'ı rahat bıraktığımda onun yanına ilerledim. "Ben seni izlesem de sen kardiyo yapsan olmaz mı Yüzbaşı Barut?" dedi tatlı tatlı.

"Bir saattir yaptığın ne ya?" dedim.

"Biraz daha."

"Kalk, yeteri kadar dinlendin," dedim. Belinden kavradığım gibi tek hamleyle doğrulttum. "Az önce biraz da olsa acımış olabilirim ama bu sefer acımak yok."

"Tamam," diye mırıldandı. "İnisiyatif gösterme. Çünkü gerçekten olabildiğimin en iyisi olmak istiyorum. Çalıştır beni."

Onu belinden tutmaya devam ederken kulağına doğru, "Yeter diyeceksin ama ben hiç durmayacağım," dedim.

"Durma," dedi.

"Eğitimde merhamet, vatana ihanettir," diyerek onu bıraktım. "Şimdi, gerçek Yüzbaşı Barut'u göreceksin."

Sabah uyanır uyanmaz duşa girmiştim. Üstümü giyip odaya geldiğimde ise iki Balkan kızının da hâlâ yattığını gördüm. İkisinin de uyanmaya niyeti yok gibiydi. Üç gündür Yarbay Beton'un evinde kalıyorduk. En son konuştuğumuzda, ortalık biraz durulana kadar ikimizin de bu evden çıkmaması gerektiğini söylemişti.

Ara ara sorgulamak için arıyor, bizden haber alıyordu. O bizi rahat bırakınca Balkan Kızı'mla baş başa kalmanın tadını çıkarmıştım. Talia daha çok acısını çıkarıyor gibiydi.

"Ben sizi bir saat önce kaldırmadım mı?" diye seslendim.

"Yalancı," diye mırıldandı. "Beş dakika anca olmuştur."

"Kalkın," dedim. "Bugün daha ağır çalışacağız."

"Bacaklarım tutmuyor," dedi ağlamaklı bir sesle. "Her tarafım ağrıyor."

Yatağa çıktığımda Firefly hareketlenip havladı. Onun da bugün tembelleşeceği tutmuştu. Talia'nın bacağına dokundum.

"Yavrum, daha dün bir bugün iki."

"Ulu," dedi pürüzlü çıkan sesiyle. "Senin askerlerine acımaya başladım. Gerçekten her sabah bunları yapıyorlar mı?"

Histerik bir kahkaha attım.

"Sen gerçekten timdekilerin bu kadar basit mi çalıştığını düşünüyorsun?"

"Bu basit miydi?" diye cırladı.

"Sana bir anda yüklenmeyeceğimizi söyledim. Yavaş yavaş seviyeyi arttıracağız. Yoksa kolunu kaldıramazsın."

"Kaldıramıyorum zaten," dedi üzgün bir tonla. "Çok hantallaşmışım." Gözleri kapalı bir hâldeyken dudaklarını büzdü. "Baksana, kalkmıyor kolum. Hissetmiyorum bile."

"Sonra alışacaksın," dedim. Kolunu tutup yavaşça okşadım. "Daha sonraları sen çalışmak isteyeceksin."

"Sabah koşuları çok zevkli geçiyor zaten. Buna bayıldım, her sabah yapalım."

"Duşunu al, kahvaltıdan önce çalışacağız."

Sessizce inleyerek gözlerini araladı.

"Sen gerçekten çok kötüsün! Ya, ben senin müstakbel karınım. İnsan birazcık da olsa acır. Bacağımın acıdığını söylüyorum!"

"Yok öyle bir dünya," dedim keskin bir dille. Kalçasına vurdum. "Kalk."

"Sen git," dedi geçiştirircesine. "Biz Firefly'la sana katılacağız. Değil mi Firefly?" Firefly adını duyunca, beni es geçerek usulca yaklaştı ve Talia'nın yüzünü yalamaya başladı.

"Firefly!" dedim sertçe. "Nöbet!" Firefly aldığı komutla yataktan kalktığında koşarak odanın dışına çıktı. Diğer Balkan kızının ise hiç kalkası yoktu.

"Dünkü gibi yüzüne su dökerek mi kaldırayım seni?"

"Bu yaptığını unutmadım!"

"İyi. Unutmadıysan tekrar hatırlamak zorunda kalmayacaksın."

"Bacaklarım ne zaman normale dönecek?" diye sorduğunda şişmiş gözleriyle bana baktı. "Hep böyle mi olacak?"

"Zamanla alışacaksın." Ona yaklaştığımda çenesinden tuttum. "Sen her sabah böyle mızmızlanacak mısın Balkan Kızı?"

"Sana mızmızlanasım var."

"Sen nasıl benim karım olacaksın?" diye sorduğumda gözlerimi kısarak baktım. "Daha antrenman yapmaya üşeniyorsun. Tempolu koşamıyorsun bile. Hani sabah koşuları çok zevkliydi senin için?"

Yüzünü göğsüme sürttü. "Seni üstün çıplakken izlemek çok zevkliydi." Kirpiklerinin altından baktı. "Hem biraz daha bana laf edecek olursan kucağına alıp koşmak zorunda kalacaksın, Ulu *ljubov moja*!"

"Yapamaz mıyım sanıyorsun?"

Parmaklarını kollarımda gezdirdi. Kalite kontrol yapıyor gibi kaslarımı mıncıkladı. "Yaparsın," dedi. "Ona ne şüphe!"

"ULUKURT!"

Âkif Cesur Beton'un sesiydi bu.

Duyduğum ses bütün dengemi altüst ederken hareketlerim aniden durdu. Dış kapının sertçe kapanmasıyla Firefly havlamaya başladı.

Eh be, kızım! Şimdi mi havlıyorsun?

Talia irileşen gözlerle bakıp, "Âkif babam geldi," dedi. "Ulu! Âkif babam geldi!"

Onun üstünden kalkıp hemen yataktan çıktım. Öyle bir anda gelmişti ki ne yapacağımı şaşırmıştım. Bakışlarım pencereye doğru döndü. Yarbay Beton ikimizi aynı odada görmemeliydi. Talia da benim kalkmamla yataktan çıktı. Hızla pencereye doğru yöneldim. Ahşap pencereyi açtığım sırada, odanın kapısı da bir o kadar sertçe açıldı.

Elim pencerenin kolunda öylece dururken bakışları önce ayakta olan Talia'yı, daha sonra da beni buldu. "Sesleniyorum, niye cevap vermiyorsunuz?" dedi Yarbay Beton.

"Oda arka tarafta kaldığı için duymamışız, komutanım," dedim. "Hoş geldiniz."

"Sen ne yapıyorsun?" derken içeriye girdi. "Niye bu odadasın?"

Açmış olduğum pencereyi geri kapadım. Kapatırken etrafa hafif bir gıcırtı yayıldı. Bunu fırsat bilerek, "Yani yağlansa iyi olurdu ama idare et," dedim. "Eski pencereler çok ses çıkarır, korkma sen. Bugün kilit vururum, bir daha açılmaz."

"Ne anlatıyorsun, lan?" dedi Yarbay Beton.

"Komutanım, siz gelmeden önce Talia çığlık attı," diye başladığımda ciddiyetimi korudum. "Pencere kendiliğinden açılınca birisi var sanmış. Korkmuş. Ona bakmaya gelmiştim. Penceresi bozulmuş, onu tamir ediyordum."

Yarbay Beton'un bakışları ikimizin arasında gidip gelirken Talia kafasını salladı. "Fırtına yüzünden oldu sanırım," diye mırıldandı.

"Odanın içinden niye bakıyorsun, Ulukurt?" dedi Yarbay Beton. "Dışarıdan baksaydın!"

"Bakacaktım zaten komutanım da tam o sırada siz geldiniz," diye açıkladım.

"Ha, ben gelmeseydim de pencereden kaçacaktın yani?"

Tuzak soruydu.

"Ne kaçması komutanım?"

"Beni ayakta uyutmaya çalışma, Ulukurt!" diye bağırınca tam o sırada Firefly uludu. Zamanlaması harikaydı. İçeriye girmesiyle direkt olarak Talia'nın yanına patiledi. Talia eğilerek onunla oynamaya başladığında Âkif Cesur Beton yanıma geldi.

"Bu kızla mı uyudun sen?" diye sorduğunda gözlerini kısarak baktı.

"Uyumadım, komutanım."

"Uyumamışmış. Sen kimi kandırıyorsun, lan?"

"Bütün gece nöbet tuttum."

"Nerede nöbet tuttun?" diye sordu. "Hani silahın? Kıyafetlerin nerede?"

"O anlamda değil, komutanım. Talia sabaha kadar korkup durdu. Yok rüzgâr esiyor, yok kapı çarpıyor, yok pencere benimle konuşuyor."

"Pencere benimle konuşuyor ne, dingil?"

Ben ne dediğimi biliyor muyum komutanım? Ağzıma geleni söylüyorum işte!

"Ne bileyim, komutanım. Kendisine sorun. Uyutmadı zaten. Sabaha kalar başında nöbet tutturdu."

Şüpheyle baktı.

"Sen de bunu yedin yani?"

"Ne yapsam kızıyorsunuz, komutanım."

"Yalan söylüyorsun da ondan," dedi kızgınlıkla. "Gözündeki çapak bana bay bay diyor! Ondan haberin var mı oğlum?"

"Bay bay mı diyor?"

Çapağın da bay bay dediğini şu yaşımda öğrenmiştim.

"He ya! Seni Allah'ına kavuşturacağım ya, ondan şimdiden elveda diyor."

"Göz kuruluğum var," diyerek elimle gözlerimi ovuşturdum. "Ondan dolayı çapak oluşmuş olabilir, komutanım ama uyumadım." Uyumadığım

doğruydu. Yanımda Balkan Kızı varken nasıl uyuyacaktım? Adamı uyku tutmazdı ki!

Bana doğru yaklaştığında ses tonunu alçak tuttu.

"Ben sana bu kıza yaklaşmayacağını söylemedim mi?"

"Söylediniz, komutanım."

"Ee, o zaman dingil? Niye her seferinde benim kızımın dibinde bitiyorsun sen?" derken bağırmamak için zor duruyordu.

"Ben de size müstakbel karımın benden yalnızca yirmi beş santim uzak duracağını söyledim. O da boyu o kadar diye."

Yarbay sinirlerine hâkim olmak istercesine, "Sana şuradan bir koyarım, yirmi beş metre öteye gidersin," dedi. "Kalk, siktir git! Çay koy bana."

"Emredersiniz, komutanım."

Yanından ayrıldığımda yüzündeki ifadeyi bozarak Talia'nın yanına ilerledi. Odadan çıkarken, "Nasılsın kızım?" diye sorduğunu işittim. "Ben yokken kötü bir şey olmadı, değil mi?"

"Olmadı, Âkif baba," dedi Talia. "Ulu hep yanımdaydı."

Sert bir soluk aldı Yarbay Beton.

"Yanındaydı demek."

Talia, "Kahvaltıyı hazırlayayım," diyerek işin içinden sıyrılmaya çalıştı. "Böreklerimi özlemişsindir umarım, Âkif baba."

Kahretsin! Boşnak böreklerini Yarbay Beton'a mı verecekti?

Ben uyku tutmadığı için gece kalkıp hepsini yemiştim!

"Talia," diye seslendim. "Firefly'ın mamasını nereye koymuştun?" Bakışları aniden bana döndüğünde gelmesini işaret ettim.

Mesajımı almıştı. "Dur, getireyim," dedi Talia. Yüksek ihtimalle neden bahsettiğimi bile bilmiyordu.

"Ben böreklerin hepsini gece yedim!"

İrileşen bakışlarıyla dudakları aralandı.

"Buzdolabındaki böreklerin hepsini yemiş olamazsın! Âkif babama ayırmıştım."

"Hepsi dediğin zaten birkaç parça börekti. Ben bilmiyordum," dedim. "Gece uyanınca dolapta ne varsa yedim. Özür dilerim. Bilmiyordum, tamam mı?"

"Evde eksikler vardı," dedi mırıltıyla. "O zaman markete git. Ben de ne yapacağıma bakayım. Eğer hızlı olursak tekrar börek yapabilirim belki."

"Ben yediğimi söylerim, sen yorma kendini."

"Saçmalama, Ulu!" dedi hüzünle. "Zaten sana kızmaya yer arıyor. Sen hem Firefly'ı dışarıya çıkar hem de markete git. Alacaklarını bir kâğıda yazacağım."

"Ne alıyorsunuz?" diyen Yarbay Beton'un konuşmasıyla bakışlarımız hızla ona doğru döndü.

"Kahvaltılık için markete gideceğim. Alınacaklar varmış," diye yanıtladım. "Hemen gidip gelirim."

"Sen dışarıda görünme," dedi Yarbay Beton. Bakışlarını Talia'ya çevirdi. "Ne alınacaksa bana söyle. Ben giderim. Bu dingil bilemez şimdi."

"Komutanım," dedim net bir dille. Kaşlarımı kaldırdım. Ona doğru yaklaştığımda sesimi alçak tuttum. "Ben giderim. Timdekilerle konuşmam gerekiyordu. Yolda onu da hallederim." Ona belli etmemek için iletişimi minimum seviyede tutmuştum.

Pes ederek, "İyi, git," dedi.

"Alacağım şeyleri komutanımın telefonundan mesaj at, olur mu?" diyerek Talia'ya döndüm.

Kafasını salladığında yanıma doğru geldi ve hiç beklemediğim bir şey yaparak beni yanağımdan öptü. Hem de Yarbay Beton'un karşısında hiç çekinmeden yapmıştı bunu. "Dikkat et," dedi. "Çabuk gel. Çay soğumasın."

Yarbay hayretler içerisinde bizi izliyordu. En sonunda dayanamayıp, "Kızım, sen deli misin?" dedi. "Bu dingili göreve mi gönderiyorsun? Alt tarafı şuradan şuraya gidecek!"

"Yolcu etmezsem içim rahat etmez," diye mırıldandı Talia. Yüksek ihtimalle batıl inançlarından biriydi bu.

"Vay anasının gözü ya," dedi Yarbay Beton. "Bunu bu kadar şımartma bak, daha sonra tepene çıkar."

"Karısı benim, şımarsın bir zahmet," diyerek omuz silktiğinde, cesareti karşısında onu tebrik ettim. Yarbay Beton'a sabır testi olarak gönderilmiş gibiydi.

"Daha evlenmediniz siz!" dedi Yarbay Beton. "Ayrıca bir daha sakın ben varken böyle şeyler yapma! Babanım kızım ben senin. Bir babanın yanında, elin oğullarının öpüldüğü nerede görülmüş?"

Talia inatla, "Elin oğlu değil o!" dedi. "Ben ne kadar kızınsam o da senin oğlun!"

Sessizce ceketimi giydim. Firefly'ın da tasmasını takıp arabanın anahtarını elime aldım. "Mesaj atarsın," diyerek araya girdim. Evin kapısını açtığımda bile onlar tartışmaya devam ediyordu.

Yarbay, "Nereden benim oğlum oluyor?" dedi. "İstersen bu dingili nüfusuma alayım bir de?"

"Ona eziyet etme artık," diye yakarışta bulundu. "Ben onu seviyorum." Adımlarım aniden durdu.

Balkan Kızı beni seviyordu.

Hem de yüreğimi titretecek kadar seviyordu beni.

"Yanımda olmasını istemem suç mu?" diye devam etti Talia. "Kızacaksan ona değil, bana kız."

"Sana kızacağıma, gidip ona üç kere kızarım," dedi Yarbay Beton. Kapıyı kapadığımda bir daha seslerini duymadım lakin tartışmaya devam ettiklerine emindim. Firefly'ın tuvaletini yaptırdıktan sonra onunla birlikte arabaya bindim.

Siren'in numarasını tuşladım. Saniyeler sonra çağrı yanıtlandı. "Siren," dedim.

Nefes nefese bir hâlde, "Komutanım," dedi.

"Müsait misin?" diye sorduğumda hattın ucundan çıt çıkmıyordu.

"Müsaitim," dedi hızlıca. "Sizi dinliyorum."

"Bir gelişme mevcut mu?"

"Şimdilik yok, komutanım," dedi Siren. "Herkes yarım saatte bir bilgi veriyor. Hepimiz yaşıyoruz."

"Dikkatli olun," dedim. "Time söyle, her an toplantı yapabilirim."

"Emredersiniz, komutanım." Telefonu kapatıp markete doğru sürdüm. Dakikalar sonra telefonuma gelen mesajla dikkatim dağılmıştı.

ACB

BUB

Başka ne lazım?

Anlaşılan mesajı atan Âkif Cesur Beton'du. Sırf konuşmayalım diye çareyi kendisi yazmakta bulmuştu.

ACB

Alınacakları aklıma not ettikten sonra markete girdim. Yaklaşık yarım saat sonra arabaya geri döndüm. Dönüş yolundayken bu sefer arayan Kanca'ydı.

"Seni dinliyorum," diyerek yanıtladım.

"Komutanım," dedi nefes nefese.

"Umarım koştuğun için bu hâldesindir, Kanca," dedim sertçe.

"Koşmaktan," dedi hızlıca. "Koşmaktan bu hâldeyim. Size telefon açacağım diye bayağı koştum."

"Telefonundan neden uzaktaydın?"

"Diğer çağrıdaydım," dediğinde dikkat kesildim.

"Ne oldu, Kanca?" dedim. "Maruzat ver hemen!"

"Peter Kalovski..."

Ani fren yaptım. Hızlı bir şekilde sağa çektiğimde camları kapadım.

"Anlat!"

"Komutanım, Peter Kalovski Makedonya'dan çıkış yapmak üzere," dedi Kanca. "Havalimanında görüntülenmiş. Yanında iki kişi daha var."

"Kimler?"

"Bu nasıl bir şey anlamadık fakat..." Boğazını temizledi. "Biri Talia Alaz, diğeri ise Alisa Alaz. Yeğenleriyle birlikte."

"Bu ne demek, lan?"

"Fısıltı bilgi toplamaya çalışıyor," dedi Kanca. "İlk izlenimimize göre ikisi de gerçek kişiler değil. Yeğenlerine çok benzeyen birileriyle ülkeden çıkış yapacak. Onların kimliklerini kullanıyor. Alisa Alaz'dan da hiçbir şekilde haber alamıyoruz."

"Allah kahretsin!" dediğimde direksiyona yumruk attım. "Oradaki ekibi bana bağla. Çok hızlı ol!"

Dakikalar sonra Makedonya'da Alisa'yı koruyan ekiple iletişime geçtim. Dediklerine göre Alisa dün geceden beri hiçbir yerde görünmemiş. Evden çıkışı olmamış fakat evde olduğuna dair de hiçbir belirti yokmuş.

Talia'ya ne diyecektim?

Dün kardeşi hakkında bilgi almış, en son görüntülenen fotoğraflarına bakmış, biraz olsun hasret gidermişti. Sonra ise ağlamıştı. Onu çok özlüyordu.

Tekrar Kanca'yı arayıp, "Yarbay Beton'a durumu aktaracağım," dedim. "Siz takipte kalın ve her dakika beni haberdar edin. Telefonlarım açık olacak."

"Emredersiniz, komutanım."

Kısa bir süre sonra eve geçip kapıyı tıklattım. Etrafı sürekli kolaçan ediyordum. Kapı açıldığında, karşımda Talia belirdi. Yüzümdeki ifadeyi değiştirip, "Çay soğudu mu?" diye sordum.

"Ocaktan indirmedim," dedi. Bana doğru yaklaştığında kollarını boynuma doladı ve tekrardan yanaklarımdan öptü. "Âkif babam geç geldiğin için sana kızacak. Ona biraz bir şeyler yedirmeye çalıştım ama yemedi. Senin canına okuyunca karnı doyacakmış. Alttan al, olur mu?"

"Alırım," dedim yarım bir gülüşle. "Sen merak etme. Alışığım ben."

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra Firefly'ın karnını doyurdum ve mutfağa geçtim. Yarbay Beton masanın ucunda otururken, bakışları direkt olarak beni buldu. Elimi omzuma koydum..

Sorun var.

Mesajı aldı. Bu sefer elini omzuna koyan o oldu.

Sorun ne?

"Paris havalimanında patlama olmuş," dedim sakin bir tonla. "Marketteki televizyonda gördüm. Yaralı sayısı bir hayli çokmuş." P harfiyle cümleye başladığım için Peter'dan bahsettiğimi anladı.

Yarbay, "ITO mu?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Ülkeden çıkış yapmak üzere olan bir terörist tarafından patlatılmış. Üç kişi oldukları söyleniyormuş."

Yarbay, "Bizimkilerle bir iletişime geçeyim," dediğinde oturduğu yerden ayağa kalktı.

Talia onun kalkmasıyla tezgâhın önünden, "Nereye?" diye seslendi.

"Geliyorum, kızım," dedi Yarbay Beton. "Kahvaltıyı bu dingile bırakmayacağım, merak etme. Zehir zıkkım etmem lazım."

"Çabuk gel, her şey soğuyacak."

İçim içime sığmıyordu. Ona bir şeyi belli etmemek adına, "Yardım edeyim mi?" diye sordum.

"Domatesleri soyar mısın?" dedi. Telaş içindeydi. "Yetiştiremedim işte! Keşke daha erken gelseydin. Yumurtalar ne zamana kaynayacak? Çay çoktan oldu!"

"Soyarım," diyerek yıkanmış olanları aldım.

"Kardeşimle konuşmam mümkün mü?"

"Şimdilik değil."

"İçim hiç rahat değil. Geceden beri kalbimde bir ağrı var, Ulu. Onu görmek istiyorum," diye mırıldandığında bana baktı. Gözlerimin içine bakmasaydı her şey daha kolay olabilirdi.

"Daha saat orada çok erken," dedim. "Bu saatte ancak evin etrafına bakabilirsin."

"Alisa erken uyanır," dedi hazır bir cevapla. "Çoktan uyanmış, tavşanını almış, bahçeye inmiştir. Kahvaltıya başlamadan önce bakalım."

"Yarbay odadan çıksın, bakarız."

"Niye yüzüme bakmıyorsun?"

"Domatesleri soyarken elimi doğramamak için," dedim düz bir sesle.

Aniden kolumu kaldırıp bakış açıma girdiğinde, iki kolumun arasında durdu. Başını geriye atıp, bana bakarken gözlerimiz buluştu. Beni inceliyor gibiydi ama bu gibi eğitimleri aldığımız için ona açık vermeyeceğimin farkında değildi.

"Konuşurken yüzüme bak," dedi kısık bir sesle. "Sen bakmayınca bir şey olduğunu sanıyorum. Benden bir şey gizlediğini düşünüyorum. Bana bakmadığında, zihnimin içinde bir sürü soru işareti oluşuyor. Kötü düşüncelere maruz kalmak istemiyorum."

"Balkan Kızı," dedim araya girerek.

"Efendim. Ne var?"

"Nefes al."

"Aldım," dedi nefes alarak. "Yüzüme bak. Tamam mı Ulu *ljubov moja*?"

Eğilip burnunun üstünden öptüm.

"Bakarım."

Yarbay kapıyı açınca Talia hemen kollarımın arasından çıktı ve suda haşlanan yumurtaların başına geçti.

"Dakika tutmayı unuttum! Kaynamış mıdır?"

"Çiğ çiğ de yeriz," dedim göz kırparak.

"Olmaz," dedi telaşla. "Of! Beni oyaladın."

"Yedi dakika oldu," dedim. "Yeterli bir süre. Kapatabilirsin. Ben senin yerine dakika tutmuştum. Her şeyi yetiştirmek için panik hâlindeydin."

"İlk kez size kahvaltı hazırlıyorum. İki koca adamı nasıl doyuracağımı bilmiyorum ki. Ya doymazsanız? Yiyecek ne varsa koydum. Ben sadece Alisa'ya kahvaltı hazırlardım. O da hiçbirini beğenmeyip yemezdi zaten."

"Ocağın altını hâlâ kapamadın ve sekiz dakika oldu."

"Konuşup kafamı karıştırma!" diye cırladı. Elini aniden sudaki yumurtalara atmak gibi bir hamlede bulunduğunda, elini tutup buna engel oldum.

"Talia," dedim. Ocağın altını kapatıp tencereyi aldığım gibi suyun altına tuttum. "Eline ihtiyacımız var. Elini de yumurtalarla birlikte haşlama."

Bir anda ne diyeceğini bilemeyerek, "Annelerin eli yanmıyor hiç," dedi. "Annem de yumurtayı direkt alır, suya öyle tutardı. Kahvaltıyı çok hızlı hazırlardı. Eli de hiç yanmazdı."

Benim annemin eli yanmamıştı. Annem yanmıştı. Bu çok acı verici bir şeydi.

"Sen yapma," dedim. "Yanmasın elin. Söyle bana, ben yaparım."

"Senin elin çelikten mi?"

Yarbay Beton ikimizin konuşmasını bıçak gibi keserek, "Benim elim demirden," dedi. "Tadına bakmak istemiyorsan o elini kızımdan çek. Şu sofraya da dayak yemeden otur."

Talia'dan ayrıldığımda masaya doğru ilerledim. "Haberlere baktınız mı komutanım?" diye sorarken karşısına oturdum.

"Baktım," dedi düz bir sesle. "Çok can sıkıcı bir durum. İletişime geçilmesi gerekiyor. Terörist nereye gidiyor, öğrenmek lazım. Hedefi biz de olabiliriz."

"Haklısınız, komutanım," dedim. "Kahvaltıdan sonra ilgili birimle iletişime geçerim."

Hep beraber kahvaltıya odaklandığımızda Yarbay Beton benimle uğraşmaktan geri kalmamış, Talia da ona söylenmiş, ben ise kafamda bir şema çizmiştim. Kahvaltı faslından sonra sahil kenarına indiğimizde, günlük kondisyon eğitimi için Yarbay Beton da bize eşlik etmişti.

"Âkif baba," diye mırıldandı Talia. "Silah eğitimi de alacak mıyım?"

"Komutanım, diye hitap ediyoruz," diye uyardım onu.

"Ben sizin askeriniz değilim!" dedi Talia kızgınlıkla. "Rütbem yok!"

"Rütben olmasa da Kasırga Hava Üssü'ne girdiğinde isimle hitap edemezsin. Buna şimdiden alış. Ya komutanım dersin ya da lakabını söylersin."

Yarbay, taviz vermediğim için bana ters bir bakış attı.

"Âkif babamın lakabı ne?" diye sordu Talia. "Umarım, Yeşil Dev'dir!" Gülmeme engel olamadığımda belimde bağlı duran ellerimi çözdüm.

"Yüzbaşı," dedi Yarbay Beton. "Seni sınav pozisyonunda yürütmemi istemiyorsan rahat dur."

"Affedersiniz, komutanım."

"Sana da bir lakap bulmamız lazım," dedi Yarbay Beton. "KHÜ'deki eğitiminin ne kadar süreceğini bilmiyorum ama sana kimsenin adıyla hitap etmemesi lazım."

"Ben buldum," dedim. "Kızıl civciv."

"Yüzbaşı!" dedi Talia sinirle. "Sakın!"

Yarbay Beton gülerek, "Civciv, ha?" dedi. "Kızıl Civciv, koş!"

"Yaa, Âkif baba!" diye yakındı Talia. "Sen bari yapma."

"Sen bana Yeşil Dev derken iyi de ben Kızıl Civciv deyince mi kötü oldum?"

"Ama sen tam olarak yeşil bir devsin!"

Yarbay Beton, "Yüzbaşı haklı," dedi ödün vermeden. "Sen de kızıl bir civcivsin."

"Çok kötüsünüz!" dedi kızgınlıkla. "Dehşet saçayım da görün siz!"

"Sanki saçmıyorsun," diye söylendim. Kızgın bakışları aniden beni buldu.

"Laf yetiştirmeyi bırakın da ikiniz de bütün sahili turlayın. Siz gelene kadar engel oluşturacağım. Talia, engellerden kurtulamazsan eğer işin zor." Elindeki düdüğü çaldı. "Koş!"

Cezamın ne olduğunu bilmiyordum ama Talia'yla birlikte koşmaya başladım. Firefly da peşimize takılmıştı. Biz uzaklaşınca Yarbay Beton telefona sarıldı. Talia'yı uzaklaştırabildiğim kadar uzaklaştırdım.

Aradan bir hayli dakikadan geçmişti. "Nefesim..." dedi Talia.

"Numara yapma."

"Seni kandırmak neden bu kadar zor?" dedi öfkeyle.

"Çünkü kanmamak için türlü türlü eğitimler aldım ve bulunduğum görevlerle operasyonlar sayesinde birçok tecrübe edindim." Kısa bir es verdim. "Beni kandıramazsın."

"Eğitimlerin sonunda ben de böyle olacak mıyım?"

Kafamı iki yana salladım.

"Kendimi bildim bileli bunun için eğitiliyorum. Ha deyince olmuyor, Talia. Fakat Makedonya'ya geri döndüğünde eski sen olmayacaksın."

"Güçlü olmak istiyorum," derken sesi kırgındı.

"Zaten öylesin," dedim gerçekçi bir tavırla. "Gördüğüm en güçlü kadınlardan birisin. Kardeşine ablalıktan çok annelik yapmışsın. Üstelik kardeşin özel bir çocuk. Ne olursa olsun fakülteni bitirip işe girmek için çabalamışsın. Ailen hayatta olmasa da sen hep kendi ayaklarının üzerinde durmuşsun. Gö-

nüllü olarak ülke ülke gezip doktor yardımcılığı yapmışsın. Dayına kanmayıp hep kendi başına hareket etmişsin. Bunlar herkesin yapabileceği şeyler değil, Talia. Sen güçlü değilsin de nesin?"

Gözleri aniden kısıldı.

"Gördüğün en güçlü kadınlardan biriyim, öyle mi? Kaç tane kadın tanıyorsun da ben bunların arasından biriyim, Ulu *ljubov moja*?"

"Buna mı takıldın?"

"Soruma cevap ver, Yüzbaşı Barut!"

"Kızıl civcivlik yapma hemen." Onu daha fazla sinir etmeden, "Aklıma ilk ablam geldi," dedim. "Annemden sonra gördüğüm en güçlü kadın oydu. Annem de her şeye rağmen güçlü kaldı. Fakat ablam ondan daha acı şeyler yaşadı ve hiçbir zaman pes etmedi."

Adımları yavaşladığında göğüs kafesi yükseldi. "Umay abla..." diye mırıldandı. "Neler yaşadığını o kadar merak ediyorum ki."

O eski zamanları hatırlarken, "Hangi birini anlatayım, Talia?" dedim. "Sevdiği adamdan zorla ayrılmasını mı? Çocuk düşürdüğünü mü? Her gece eşinden dayak yediği için hastanelik olduğunu mu? Babamın eziyetlerini mi? Hangisinden bahsedeyim? Üstelik bunlar hiçbir şeydi. Bir de bizden gizledikleri var. Allah biliyor ya, Ülkü'ye her gece ablamı kontrol ettirirdim. Kendi canına kıyar diye korkardım. Nasıl her şeye dayanabiliyor diye şaşırırdım çünkü."

"Ulu," dedi gözleri dolarken. Adımlarını tamamen durdurdu. Nefesini kontrol etmeye çalışırken yutkunamadı. "Ben bilmiyordum. Dayak yemesi, çocuk düşürmesi... Bunları bilmiyordum." Konuşurken zorlanıyordu. "Çok acı. Hepsi tek başına bile çok acı şeylerken o bunların hepsini yaşamak zorunda kalmış. Ama gülüyor." Kaşlarını çattı. "Her şeye rağmen nasıl gülüyor? Bazen benim bile gülesim gelmiyor ama Umay abla yüzünden gülüşünü hiç eksik etmiyor."

"Kol kanat gerdiği çocukları var çünkü," dedim. "Hepsine bu şekilde örnek oluyor."

"Ondan anlatmasını istersem ileri gitmiş olur muyum?" diye sordu.

"Belki anlatır," dedim. "İçini dökmek iyi gelir. Bana anlatamadı ama bakarsın sana anlatır."

Kafasını salladı.

"Devam edelim. Âkif babam ceza vermesin şimdi."

"Bakıyorum da cezalara alışmışsın."

"İki gündür bana vermediğin ceza kalmadı da ondan!"

"Sen dua et de benim askerim değilsin," dedim değişen ruh hâlimle. "Yoksa karargâhda ıslak tuvalet terliği sayıyor olurdun."

"Mermi'ye bazen acıyorum."

Mermi mi? Mermi'yi niye aklından silmiyorsun? O eşeğe acıdığın kadar bana acıyor musun acaba, Balkan Kızı?

"Suratın da hemen asılsın zaten," dedi homurdanarak.

"Mermi kadar başına taş düşsün diyeceğim ama sonuç olarak benim müstakbel karımsın, kıyamıyorum."

Etraf bir saattir sessizdi. Akşam yemeğimizi Âkif Cesur Beton yapmıştı çünkü Talia, yorgunluktan bir adım atamayacak hâle gelmişti. Yarbay Beton'un pişirmiş olduğu balıkları zorla yiyen Talia yemekten sonra duşa girmiş, daha sonrasında bir daha sesi çıkmamıştı. Talia başta beni bırakmak istemese de Yarbay Beton'un bir metre kuralından ötürü odalarımız ayrılmıştı. İkimizi yan yana görmek istemiyordu. Bu durum ilk defa işime gelmiş, bilgisayarın başına geçerek timle birlikte genel durum değerlendirmesi yapmıştım.

Kimsenin sesi gelmeyince bulunduğum odadan dışarı çıktım. "Komutanım," diye seslendim. "Talia nerede?"

Yarbay Beton huzursuz bir tonla, "Uyuyor," dedi. "Ben de seni çağıracaktım. Geldiğin iyi oldu."

"Ya uyanırsa?" diye sordum şüpheyle. "Dışarıya mı çıksak?"

"Bugünkü eğitimden sonra üç gün kendine gelemez."

"Öyle diyorsanız peki," dedim pes ederek. "Sizi dinliyorum, komutanım."

"Peter Kalovski tahmin ettiğimiz gibi harekete geçti," dedi Yarbay Beton. Dikkat kesildim. Geç bile kalmıştı.

"Peki, son durum nedir, komutanım?" Karşısına geçip oturdum. "Ülkeden çıkış yapmış mı? Bir gelişme var mı?"

"Türkiye'ye giriş yapmış," dedi öfkesini dizginlemeye çalışırken. "Şimdilik takipteyiz. Hamlesini bekliyoruz fakat çember iyice daraldı."

Kafamı ağır bir hareketle salladım.

"Bir atakta bulanacaktır."

"Senin için her şey daha zor, Barut. İş yükün giderek artıyor, oğlum." Bu durumdan hoşnut olmadığı belliydi. "Timinle sürekli bağlantıda kal. Birinizin yakalanması demek, hepinizin sonu demek. Hayatının en yoğun dö-

nemine girmek üzeresin. Peşinde seni öldürmek isteyen tetikçiler varken bir ipin üstünde olduğunu unutma."

"Ben zaten ipin üstünde sallanıyordum."

"Sivil hayatında değil," dedi Yarbay Beton. "Sivilde hayatın tehlikede değildi fakat şimdi her an öldürülebilirsin. Başında hep bir cellatla gezeceksin. Sınavın çok büyük ve sağ kalmak zorundasın. Talia'yla ayrı kalman gerekebilir."

Lafını aniden bölüp, "Beni ondan ayıramazsınız," dedim.

"Bu işin şakası yok. Şimdilik o tehlikede olmasa da yanında olduğu için ne olacağını bilemeyiz ve bu da riske atabileceğimiz bir durum değil."

"Ben durumun ciddiyetini bilmiyor muyum komutanım?" dedim sertçe. "Ben onu korurum. Sadece izin verin. En azından bir süre. Sonra zaten ne olması gerektiğini biliyorsunuz. Bir can var, o da feda edilir."

Bakışları bakışlarıma takıldığında kaşlarını çattı.

"Aklından ne geçiyor?"

"Sizin aklınızdan ne geçiyorsa o."

"Barut," dedi sert bir tavırla. Ne yapacağımı anlamıştı. İkimizin de aklından aynı şey geçiyordu. "Yapma," diye ekledi. "Yapma, oğlum."

"Komutanım," dedim ifademi bozmadan. "Olması gereken bu."

Kafasını iki yana salladı.

"Bu kadar çabuk kabullenemezsin. Bunu ben düşüneyim ama sen değil."

"Operasyon bana ait," dedim büyük bir kararlılıkla. "Benimle başladı, benimle de son bulacak."

"Ailen ne olacak?" dedi kısık çıkan sesiyle. Yutkunamadı. "Ablan, yeğenlerin, kız kardeşin, Barış, arkadaşların... Senin bir hayatın var." Eliyle yüzünü sıvazladı. "Ya bu kız? Bu kızı ne yapacaksın?"

Kaderinde şehit karısı olmak varsa olacaktı. Hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Yalnızca, "Vatan," dedim. "Söz konusu vatansa gerisi teferruattır."

"Bırak da bunu ben düşüneyim," dedi. "Ailem yok. Arkamda bırakacağım kimse yok. Çoluğum çocuğum yok. Evli bile değilim. Bir garip anam vardı. O da göçtü." Bakışlarını kaçırdı. "Bu kıza baba olacağımı söyledim ama gidersem de gözüm arkada kalmaz. Sen varsın, oğlum. Gönül rahatlığıyla giderim. Gözüm hiç arkada kalmaz."

"Hayır," dedim keskin bir dille. "Siz herkes için çok önemlisiniz. Ayhan Yüzbaşı'nın öğrettiği her şeyi bilen tek kişi sizsiniz. Beni ve nice askeri eğiten,

buralara kadar getiren sizsiniz. KHÜ büyük bir kayba uğrar. KHÜ'nün size ihtiyacı var. Üstelik Albay Alkorkmaz ve nice rütbeye sahip olanlar bu operasyonu hiçbir zaman size vermez. Unutun bunu."

Elini yumruk yaptı.

"Delirme, lan. Daha yaşın kaç senin? Pes eden sen mi olacaksın?"

"Pes etmek mi?" Kararlı gözlerle baktım. "Asla. Bazı hikâyelerin sonu, başından bellidir. Hangi gölge asker emekliye ayrıldı? Hangisi istifa etti? Hepsine şehit mertebesi verildi. Biz gölge asker olmayı kabul ettiğimiz zaman cenaze namazımızı kıldırmıştık, komutanım. Bu operasyon benim."

Yarbay Âkif Cesur Beton bana öfke içinde bakarken mavi gözleri kırmızıya bulanmıştı. Hiç olmadığı kadar sinirliydi.

"Başına ödül konulmuş. Seni öldürmek için tutulan onlarca kiralık katil var. Belki de bu operasyona çıkmadan ölüp gideceksin ama hâlâ operasyon benim diyorsun!" dedi öfkeyle. "Nasıl hayatta kalacaksın, oğlum? Bana tek bir şeyin sözünü vermiştin! O da kendini hayatta tutmaktı! Sözünü nasıl tutacaksın, Barut?"

Gözlerinin içine bakıp aynı kararlılıkla, "Sözüm artık geçersiz," dedim. "Kendimi hayatta tutamam artık."

Tam soluklanacağım sırada işittiğim sesle oturduğum yerden kalktım. "Ulu *ljubov moja.*" Bu ses beni kendime getirmeye yetmişti. İkimizin de bakışları sesin geldiği yere doğru döndü.

Neden olmaman gereken yerlerde oluyorsun, Balkan Kızı?

"O yüzden mi?" diye sordu dudakları titrerken. "O yüzden mi bana evlilik telifi ettin?" Göğüs kafesi hızla yükseldi. "Bu yüzüğü bana evlenmek için değil de emanet etmek için mi taktın? Çünkü ölmeyi kabullendin sen."

Ne demiştik?

İnsan büyür beşikte, mezarda yatmak için. Kahramanlar can verir, yurdu yaşatmak için.

Bu kibrit yak...

Yarbay Beton'un bakışları, soğuk bir çelik gibi giderek daha da sertleşti. Talia, yeni uyanmış bir çocuk gibi gözleri solgun ve odaklanamaz bir hâlde bana baktı. Yüzünde hâlâ uykunun sersemletici etkisi vardı ve konuşmalarımızın yükünü taşıyacak gücü henüz toplayamamış gibi görünüyordu. Yanımıza geldi. Yorgundu. "O yüzden mi?" diye sordu. Dudakları soğuktan mı yoksa duygusal bir titremeden mi olduğunu anlayamadığım bir şekilde titriyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye karşılık verdim. Sesime dikkat ettim. Yanlış anlamasını istemiyordum.

"Ulu," dedi Talia. Sesinde bir hayal kırıklığı ve suçlama tonu vardı. Onun her kelimesi, her bakışı, normalde kalbimi eriten şeylerdi ama şimdi onun bu kadar kırılgan, bu kadar yorgun olmasını görmek istemiyordum. Bu konuşma gitgide içinden çıkılmaz bir hâl alıyordu. O sırada, elinde sıkıca tuttuğu yüzüğü işaret etti ve titreyen bir sesle, "Bana bu yüzüğü neden taktın?" diye sordu.

Yarbay durumu daha da karmaşık bir hâle getirerek, "Sen ona yüzük mü taktın?" diye sordu sertçe.

Tereddüt etmeden, "Evet," dedim. Kendime olan inancım tamdı. "Onunla evleneceğim için yüzük takmak istedim."

"Yalan söyleme," dedi Talia, hüzünle karışık öfkeyle. "Yalancılar yanar. Yalan söyleme, Ulu!"

"Yalan değil," diye karşılık verdim. Yarbay birkaç adım ötemde duruyordu. Onun soğuk bakışları da dâhil olmak üzere hiçbir şey umurumda değildi. "Seninle evlenmek istiyorum. Bu konuyu seninle konuşmadım mı Talia? O yüzüğü neden taktığımı gayet iyi biliyorsun!"

Talia başını yavaşça iki yana salladı. Gözlerinde artan bir umutsuzlukla, "Bu yüzüğü bana evlenmek için değil, emanet etmek için taktın, öyle değil mi?" diye sordu. "Çünkü ölmeyi kabullendin sen." Sesi kırık bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ben senin için yalnızca emanet miyim?" Yüzünde derin bir hayal kırıklığı ve acı belirmişti. Bunu sorunca aramızdaki hava daha da ağırlaşmıştı.

Emanet...

Onu emanet gibi gördüğümü söylemişti. Bunu nasıl söyleyebilirdi?

Yarbay Beton araya girerek, "Talia," dedi. "Kızım, ne kadarını duyduğunu bilmiyorum ama bu çocuğu dinlemeden kesin karara varma."

Talia'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kendini o kadar çok sıkıyordu ki her an bayılacak gibiydi. "Âkif baba," dedi kısılan sesiyle. "Bana evlenme teklifi etti. Niye etti? Beni mutlu edeceğini söyledi! Niye söyledi? Hepsi ölümü kabullendiği içindi, değil mi? Çocuk değilim ki ben. Anlıyorum. Anladım işte! Bir anda değişti. Böyle değildi ki Ulu."

"Talia..."

"Bana açılsın diye çok zorladım ama bana mısın demedi. Yolda bizi takip etmelerinden sonra gelip bana açıldı. Bir şey olduğunu anlamıştım ben. Başına ödül bile konulmuş!"

Söylediklerinde tek bir yalan yoktu.

"Bana saygısından susmuştur."

"Hayır!"

"Karşındaki bir asker," dedi Yarbay Beton. "Sana öylece açılmasını nasıl bekliyorsun, kızım? Ben bu adamları kendi elimle eğittim. Kan kustular, kızılcık şerbeti içtik dediler. Duyguları içinde yaşamayı en iyi onlar bilir."

Talia kabullenmeyen bir bakış attı. "Ama o Ulu," dedi. "Sen kural koyarsın, o yeniden oyun yaratır."

Yarbay Beton sert bir tonla, "Oyun oynama yaşını çoktan geçtiniz, Talia," dedi. "Sen bu adamın böyle mi karısı olacaksın? Güçlü olman lazım. Her şeye hazırlıklı olman lazım."

"Âkif baba," dedi Talia.

"Ağlayacak mısın?" diye sorduğunda ona karşı belki de en sert olduğu an, bu andı. "Ellerinle dizine mi vuracaksın? Ne yapacaksın, kızım? Bu adamın aklına girip, bunca yıl çektiği çilenin boşa olduğunu söyleyip istifa etmesini mi isteyeceksin?"

Talia güçlü durmaya çalışarak, "Ben ondan öyle bir şey istemiyorum," dedi. "Benden hiçbir şey gizlememesini istiyorum. Ben onunla aynı yastığa baş koyacağım. Derdine ortak olmayacaksam, onu anlamayacaksam, beraber üzülüp kırılmayacaksam neden karısı olayım?"

Yarbay yavaşça yutkunup, "Kızım," dedi. "Bu hemen olacak bir şey değil. O anlatmak istese de üstünden emir gelmediği sürece ağzını bıçak açamaz. Hayatı yeterince zor. Bir de sen mi zorluk çıkaracaksın ona?"

Talia savunmaya geçerek, "Sen çıkarıyorsun ama!" dedi.

Yarbay Beton'un bakışları beni yakaladığında, "Hayatını zorlaştırıyor muyum lan?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Yarbay Beton, Talia'ya bakarak, "Hani, gördün mü?" dedi. "Söylesin de kafasını kırayım onun!"

"Komutanım, bunları konuşacak zamanda değiliz," dedim derin bir nefes alarak. "Bize izin verir misiniz?"

Gözleri beni bulduğunda onaylamayan bir bakış attı. İçten içe kızdığı belliydi lakin şu durumda ağzını açmak istemedi. Balkan Kızı'mı ağlatmıştım. Müstakbel karımı ağlatmıştım. Talia'yı ağlatmıştım.

"Yarına kadar bir şey bırakmayın aranızda," dedi Yarbay Beton.

"Gidiyor musun?" diye sordu Talia.

"İşlerim var," dediğinde Talia'nın saçının üstünden öptü. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Önce Allah'a, daha sonra birbirinize emanetsiniz. Köpeği de aranızda heba etmeyin."

Âkif Cesur, timin köpeğiyle birlikte odadan çıktı. İkimiz de odanın içinde volta atarken en sonunda durdum. Talia, parmağına takmış olduğum yüzükle oynayıp duruyordu.

"Yüzüğü çıkarma," dedim. Bunu istemediğim belli oluyordu. "Onu bir kere daha çıkarmana dayanamam."

"Çıkarmayacağım," dedi kızgınlıkla. "Çocuk oyuncağı değil bu. Seninle evlenmeye, karın olmaya evet dedim ben."

"Kiminle evleneceğinin farkında mısın sen, Talia?" Bakışlarını benden kaçırdı. "Talia," dedim tekrardan. "Kiminle evleneceğinin farkında mısın?" Sessiz kaldı. "Yarbay haklı. Sen bir askerle evlendiğinin farkına varmalısın!"

"Farkındayım," dedi fakat sesi o kadar kısıktı ki ağzının içinde mırıldandı.

"Ölüm bana bir nefes kadar yakın. Bir saniye sonramın garantisi bile yok. Bir gün göreve gittiğimde geriye naaşım gelebilir. Daha kötüsü, belki o bile gelmeyebilir!" Kelimeler ağzımdan çıktıkça onun yüzüne doğru çarpıyordu. "Ben yokum," dedim. "Ben bir gölge askerim. İzim olmaz, adım olmaz, hayaletten bir farkım yok! Üstelik ben özel operasyonlar için yetiştirildim ama normal bir askerin yaşadığı şeylerden bile daha fazlasını yaşıyorum!" Ona doğru yaklaştığımda elimi yüzüne yasladım ve yanağını avuçladım. "ITO beni ve timi ortadan kaldırmak için kiralık katiller tutmuş. Katiller diyorum çünkü bu bir kişiyle sınırlı değil, Talia."

Şaşkınlıkla, "Ne?" dedi.

"Madem aynı yastığa baş koyacağın kişinin her şeyini bilmek istiyorsun, bunu da bil," dedim. Ona zaten söyleyecektim fakat ortalık biraz daha durgunlaştığında yapacaktım bunu. "Artık hayatım sadece göreve çıktığımda değil, sivil olduğum her anımda da tehlikede."

"Ulu," diyerek adımlarını bana doğru attı ve tam dibimde durdu. "O yüzden mi birileri peşimizdeydi? Hedefleri sen miydin?"

"Evet."

"Motorun üstündeyken beni hedeften çıkardın ve kendini açık hedef hâline getirdin!" dedi kızgınlıkla. "Onlara istediklerini verdin! Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?"

"Kimse ne için orada olduklarını bilmiyordu. Tek bildiğim, seni korumam gerektiği."

"Yapma bunu, *ve molam*," diyerek aniden bana sarıldı. Yanağını göğsüme yaslayıp kollarını sıkıca bedenime doladı. "Beni korumak için kendini ateşe atma."

"Ben seni korumakla görevliyim, Talia."

"Ben kendimi koruyabilirim," dedi cansız bir tonla. "Gerçekten. Bunca zaman kendimi de kardeşimi de korudum. Burnumuz dahi kanamadı, Ulu. Ben kardeşim için her şeyi yaparım, senin için de. Fakat beni korumak için kendi canından vazgeçme."

Onu kendimden çok fazla ayırmadan, arkadaki koltuğa geçip oturdum. Talia tam karşımda durup bana üzgün gözlerle baktı.

"Vatanımı korumak için her şeyi yaparım. Vatanımın içinde de sen varsın, kardeşin var. İkiniz için de her şeyi yaparım. Canımı vermem gerekirse veririm."

"Bu yüzüğü benimle bir ömür geçirmek istediğin için taktığını sanmıştım," derken gözleri doldu fakat yaşlar akmasın diye kendini sıktı.

"Seninle nasıl bir ömür geçirebilirim, Talia?" diye sordum. "Sen bir ömre sığmazsın. Seninle kırk ömür geçirsem de bana yetmez. Şunu anla, kızım," diyerek yanağını avuçladım. Gözlerimiz birbirine değdiğinde ona gerçek bir hissiyatla baktım. "Nasıl mı ölmek isterim? Senin kocan olarak."

Dudakları titredi.

"Hâlâ ölmekten bahsediyorsun!"

"Bu, hayatın gerçeği. Sen kabul etsen de etmesen de mutlak son bu. Mesleğim belli, görevim belli, bir de kim olduğum belli olsun istiyorum. Çok mu şey istiyorum, ha Balkan Kızı?"

"Gölge askerlerin hiçbir şeyi olmadığını hatta ölünce bile bilinmediğini söylemiştin," dedi kısık çıkan sesiyle. "Gizli askersiniz. Kim olduğun hiçbir zaman bilinmeyecek."

"Bilinecek," dedim hissettiğim inançla. "Çünkü sen çok başarılı bir doktor olacaksın ve tarih beni Doktor Talia Boratav'ın kocası olarak yazacak."

"Söz, Ulu *ljubov moja*," dedi nefesinden akan sıcaklıkla. "Söz, doktor kocası olman için elimden geleni yapacağım."

"Peki," dedim arsız bir şekilde gülerek. "Bana her hafta özel muayene sözü de veriyor musun?"

Bir anda gülmeye başlayıp elinin tersiyle bacağıma vurdu.

"Sapıklaşma!"

"Ben yalnızca tedavi olmak isteyen bir hastayım," dedim yalancı bir sesle.

"Sapık hasta."

"Cık," dedim. "Sadece *sana* hasta."

Kucağıma çıkarak bacaklarını dizlerime yerleştirdi ve ince kollarını boynuma doladı. "Sana bir şey olacak diye ödüm kopuyor," dedi ağlamaklı bir sesle. "Beni kısacık bir sürede kendine bağladın. Senden hiç ayrılmak istemiyorum. Allah kahretsin ki göreve bile göndermek istemiyorum seni. Şimdi peşinde kiralık katillerin olduğunu öğreniyorum. Söylesene *ljubov moja*, benim içim nasıl rahat edecek?"

"Dikkatli olacağım."

"Bu yeterli değil."

"Öneriniz nedir, Alaz Hanım? Boynuma muska mı asayım?"

"Kötü bir fikir değil. Babaannem biz küçükken, bizi her türlü kötülükten korusun diye Alisa'yla bana muska yapıp göndermişti. Geceleri artık hiç korkmuyorum," dedi hevesli bir sesle. "Sana da onlardan yaptırsak mı?"

"Koruma tutalım bence," dedim ciddiyetsiz bir tonla. "Tehlikeyi gördükleri an yok ederler. İki tane izbandut gibi adam olsa yeter."

"Dalga geçmesene! Şurada ciddi bir şey konuşuyoruz!"

"Yapma bunu, Balkan Kızı," dedim. "Beni düşünmene gerek yok. Ben kolay lokma olmak için eğitilmedim. Sana hiçbir şey olmayacağının garantisini veremem fakat emin ol, en az hasarla atlatırım."

"Peki, ya timdekiler?" dedi merakla. "Onların da tehlikede olduğunu söyledin."

"Bir süreliğine yok olacağız." Omzuma yaslanan başından öptüm. "Sen bunları düşünme. Hem daha düğünümüze katılacaklar. Ölmek yok. Yasak!"

Başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı.

"Düğünümüze katılacaklar mı?"

"Katılmasınlar da kafalarını kırayım," dedim katılaşan tavrımla. "Hepsi gelecek. Şu bahsedip durduğun Balkan oyununu oynasınlar işte."

"Hayır!" dedi karşı çıkarak. "Sen oynayacaksın. Oyunun adı da payduşka. Daha ne oynayacağını bile bilmiyorsun."

"Payduşka ne, kızım ya?" dedim ters bir tavırla. "Ben onun videolarına baktım. Benlik değil."

"Payduşkanın ne olduğuna baktın ve bana söylemedin mi?" diyerek cırladı. "Bunu bana nasıl söylemezsin?"

"Dilinden düşürmediğin için Yamalı bakıp bana göstermişti," dedim geçiştirircesine. "Çok istiyorsan tim oynasın. Ben oynamam."

"Oynayacaksın!"

Ona ters bir bakış attım. "Ben sana çakal çökerten zeybeği oynayacağız diye baskı yapıyor muyum? Sen dua et de ben düğüne tamam dedim. Yoksa o da olmayacaktı."

"Oynayalım dedin de hayır mı dedik?"

"İstesen de oynayamayız," dedim ifadesizce. "O, Barış'ın hakkıydı. Onun yapamadığı hiçbir şeyi yapmayı kendime hak görmüyorum."

Talia'nın bakışları değiştiğinde, "Anlamadım," dedi. "Barış'ın hakkı mı?"

"Barış gazi olmadan önce evlenmek üzereydi. Ben hiçbir zaman düğünden, oyundan anlayan bir insan olmadım. Ailemde de görmedim. O da düğününde çakal çökerten zeybeği oynamak istemişti." Dişlerimi sıktım. O zamanları hatırlamak, hiç iyi hissettirmemişti. "Barış inat etti, tim olarak hepimize günler boyunca öğretti. Hiçbirimiz doğru dürüst yapamıyorduk ama Barış'ın oynaması yetiyordu. O dizini yere vuruşunu hiç unutmuyorum." Derin bir nefes aldım. "*Böyle yapacağım*, derdi. *Böyle yapıp, Yağmur'un gözlerinin içine bakarak diz çökeceğim*. Bulduğu her fırsatta prova yapardı. Operasyondan döndükten kısa süre sonra düğünleri olacaktı." Talia'nın gözünden bir damla yaş süzüldü. Saatlerdir kendini sıkan kadın, şimdi ağlıyordu.

"Timin şehit olmasına mı yanayım yoksa Barış'ın gazi olmasına mı? Yoksa o düğünün hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olmasına mı?"

"Sana zeybek öğreten kişinin şimdi ise bacakları yok," dedi Talia. Ağlamaya devam ederken bana tekrar sarıldı ve yüzünü boynuma gömdü. "Oyun oynamanı istediğim için özür dilerim. Barış'ın bir düğünü olacağını ve zeybek oynamak istediğini bilmiyordum. Sana istemeden de olsa kötü şeyler hatırlattım."

"Ağlaman için anlatmıyorum. Bilmen için anlatıyorum, Talia." Onun ağladığı her an benim yüreğim dağlanıyordu. "Ağlama, kurbanın olayım, ağlama."

"Barış'a dayanamıyorum," dedi içli içli ağlamaya devam ederek. "Yağmur dediğin kişi, Barış'ın hayatında yok mu artık?"

"Barış bacakları kesildikten sonra onunla evlenmek istemedi çünkü hayatını karartacağını düşünüyordu. Kendini zorla Yağmur'dan uzak tuttu ve sonunda istediği oldu," dedim pişmanlıkla. "Ayrıldılar. Yıllardır görüşmüyorlar." Onu kendimden ayırıp yüzüne baktım. "Barış'ı kurtaran bendim." Yavaşça yutkundum. "Kurtulmak istemedi. Bana patlama anında bacaklarını hissetmediğini, şehadet şerbeti içmek istediğini söyledi. Onu kurtarmamam için bana yalvardı. Hem de defalarca. İzin vermedim. Tek dostumun, silah arkadaşımın ölmesine izin vermedim."

"Ulu..." diye mırıldandı. "Bana onu kurtardığın için kendini suçlu hissettiğini söyleme, ne olur."

"Hissediyorum," dedim açık bir dille. "O da uzun bir süre beni suçladı. Konuşmadı. Yüzümü dahi görmek istemediğini söyledi. Çok ağır konuştu. Sonra hiç konuşmadı. Onu hayata döndürmek benim için çok zordu."

"O zamanlar mıydı?"

"Hangi zamanlar?" dedim anlayamadığım için.

"Bir sabah hastaneye geldiğimde artık sen yoktun ve öldüğünü söylediler. Aslında taburcu olmuşsun. Ondan sonra mı oldu bunlar?"

"Evet," dedim. "O zamanlar aklımda tim ve Barış vardı. Akıbetlerini merak ediyordum. Barış'ı bir yere kadar götürdüm. Taşıdım onu. Sonrası bende de çok net değil. Gözümü açtığımda farklı bir ülkede, farklı bir hastanedeydim. Oraya nasıl geldiğimi ben de bilmiyordum."

Ağlaması biraz daha durduğunda, "Yüksek ihtimalle sizi bulan ekip birbirinizden de ayırdı," dedi. "Bizim bulunduğumuz hastane yaşama imkânı çok fazla olmayanların getirildiği, morg görevi gören yerdi." Yavaşça yutkundu. "Seni Barış'la ayırdılar çünkü Barış'ın hayatını kurtarmak pahasına kendinden vazgeçtin. Barış, yaşama şansı daha yüksek olduğu için teşkilatlı bir hastaneye sevk edildi."

"Sonuç olarak ikimiz de yaşıyoruz."

"Hiçbir şey için kendini suçlu hissetme," dedi Talia. "Sen doğru olanı yaptın. Yaşama şansı varken ölmesine göz mü yumacaktın?"

"Bu konuyu kapatalım," dedim.

"Tamam ama son bir şey soracağım," dedi meraklı bakışlarıyla. Sor anlamında kafamı salladım. "Düğünü bu yüzden istemedin, değil mi?"

"Aklıma sadece Barış geliyor." Seslice ofladım. "Nasıl gelmesin ki? Onun düğünü olacaktı. Karşılıklı oynayacaktık."

"Sadece nikâh kıyarak evlenebiliriz," diye sessizce mırıldandı. "Ben düğün için biraz zorladım ama gerçekten çok önemli bir olay değil. Hem kardeşim de olmayacak zaten. Hiçbir akrabam da yok. Tek başıma düğün saçma olur."

"Olmaz," diye itiraz ettim. "Ablam düğün hazırlıklarına şimdiden başlamıştır. Üstelik hiç yalan söyleme. Lafı açılınca resmen gözün parlıyor. Ötüken bakışlarınla bana böyle bakarken sana nasıl hayır diyeceğim?"

"Ulu..."

"Ne Ulu? Sen kesin evlendikten sonra ulutursun da beni."

Yavaşça gülümsedi.

"Bunun için evliliğe ihtiyacım yok ki."

"Bak sen kızıl civcive!" Elimin tersiyle gözündeki yaşları sildim. "Herkes düğünümüze gelecek. Yalnız da olmayacaksın. Babamı da çağıracağım."

"Bahadır amca da gelecek mi?"

Kafamı salladım.

"Uzaktan babalık olmaz. Eşek gibi gelecek. Gelsin de babalığını göstersin biraz."

"Onunla görüşmediğini söylemiştin."

"Yakın zamanda ziyaretine gideceğim," dedim sıkıntıyla. "Beraber gideriz. Düğüne de davet ederim."

"Senin için zor olmayacak mı?"

"Benim için ne zor değil ki Talia? Ne zor değil ki?"

Dudakları büzüldü.

"Hayatını bir de ben zorlaştırıyorum."

"Evet," dedim çatık kaşlarımla. Şaşkınlıkla baktı. "Bal dudaklarından öptürmüyorsun bile."

"Yüzbaşı, bunca zamandır öpmeyen sensin!" derken yükselen sesiyle sinirlendiği belli oluyordu. "Şimdi bana hiç sen istemişsin de ben izin vermemişim gibi davranma! Nazlısın işte, kabul et!"

"Yavrum, ben öpmediysem senin iyiliğin içindi," dediğimde yanaklarından tutarak onu kendime doğru çektim. "Yoksa o dudakların hep yara bere içinde olurdu." Nefeslerimiz birbirine karıştı. "Tıpkı şimdi olacağı gibi."

"Sert seviyorsun," dedi bakışları dudaklarıma düşerken. Dudaklarım dudaklarına sürttü. "Sert, nazlı ve tutkulu."

Aramızdaki mesafeyi tamamen sıfıra çekerek dudaklarımızın arasındaki hasreti sona erdirdim. Dudaklarına kavuştuğum an zaman durdu sanki. Onu yoğun bir tutkuyla öperken yanağında duran elim yavaşça boynundan aşağıya doğru kaydı ve yumuşak bir dokunuşla beline ulaştı. Parmaklarım belinin kıvrımlarını keşfederken Talia kendini tamamen bana yasladı. Bu anın büyüsüne kapılarak onu derin bir tutkuyla âdeta nefesimizi kesercesine öpmeye devam ettim.

Sikik ateş böcekleri!

Öpüşmemiz daha da ateşlenirken ellerim belinden sırtına doğru gezindi. Teninin sıcaklığına ve yumuşaklığına hayran kalmamak elde değildi. Talia'nın saçlarının kokusu, teninin yumuşaklığı, her şeyi beni kendine çekiyordu. Parmaklarım omuzlarından aşağıya, belinin inceliğine doğru kayarken, dudaklarımızın dansı durmaksızın devam ediyordu. Öylesine bir tutku vardı ki aramızda, dünya tamamen unutulmuş gibiydi.

Tam o anda Firefly'ın havlaması duyuldu. Işık hızıyla içeriye gelerek koltuğa atladı. Talia'nın dudaklarından ayrılmadan Firefly'ın varlığını hissettim. Havlamaları giderek arttı, sanki aramızdaki bu yoğun bağı kıskanıyordu. Talia'nın gülümsemesini hissettim. Bir an için duraksadık, göz göze geldik ve sonra tekrar birbirimize doğru eğildik. Ancak Firefly susmak bilmiyordu. Havlamaları, aramızdaki sessizliği delip geçti.

Firefly tam önümüzde zıplıyor, dikkat çekmeye çalışıyordu. Talia hafifçe gülerek başını geri çekti ve köpeğe döndü. Sevecen bir ses tonuyla, "*Malku privatnost ve molam*," dedi.

"Ne dedin?" diye sordum.

"Biraz mahremiyet istedim."

Firefly ona doğru kuyruk sallayıp mırıldandı. Sanki anlayışla bakıyordu. Talia'yı bırakmadan Firefly'ı sakinleştirmek için başını okşadım. Ancak Firefly, ilginin tamamen üzerinde olmasını istiyor gibiydi.

Talia, kucağımdan kalkıp ona doğru eğildi. "Sanırım benim gibi kıskançsın," dedi gülerek.

"Ben onu tuvalete çıkarayım," dedim ve Firefly'ın tasmasından tuttum. "Kapının önünde oluruz. Çok uzaklaşmam."

Tam kapıdan çıkmak üzereyken, Talia kolumu tutarak beni durdurdu. "Bana kardeşimi göstermedin," derken sesi hafifçe titriyordu.

Derin bir nefes alıp gözlerine baktım. "Bizimkilerden haber bekliyorum," dedim hiç oyalanmadan. Gözlerimdeki kararlılığı anlamış gibiydi. "Onlardan haber gelince hemen göstereceğim."

Talia'nın yüzünde endişe ifadesi oluştu. "Bir şey mi oldu?" diye sordu, artık daha keskin ve meraklıydı. "Daha önce diğerlerine hiç sormamıştın." Gözlerindeki belirsizlik, onun için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha hatırlattı bana.

Bir an ne yapacağımı düşünmek için duraksadım. Bu durumu hafifletmenin bir yolu yoktu.

Kelimeleri özenle seçerek, "Şimdilik bir şey söylemek istemiyorum," dedim yavaşça. "Ama işler biraz karışık. Kardeşinle ilgili bazı bilgilere ulaşmamız gerekiyor ve bunun için doğru zamanı bekliyoruz."

En son aldığımız habere göre Peter Kalovski, yanında iki kızıl saçlı kızla Türkiye'ye gelmek üzereydi. O kızıl saçlı kişileri Alaz kardeşler olarak tanıtıyordu. Büyük bir oyunun içindeydik. Ne yapacağını beklemek yerine direkt olarak planını öğrenmek istiyordum.

Talia'nın kaşları çatıldı, gözleri hafifçe kısıldı. "Neden şimdi söylemiyorsun? Konu kardeşimse asla beklemek istemiyorum," dedi kararlılıkla.

Sesimdeki samimiyeti hissetmesini umarak, "Eğer şimdi söylersem bu seni sadece daha fazla endişelendirir," dedim. "Sana güvenli bir bilgi vermeden önce her şeyi netleştirmek istiyorum."

Talia dudaklarını büzerek derin bir nefes aldı. Gözleri bir an için boşluğa dalmış gibiydi ama sonra tekrar bana odaklandı. "Tamam," dedi sonunda. Gözlerinde bir nebze yumuşama belirdi. "Ama lütfen, ne zaman haber alırsanız ilk benim bilmemi sağla, Yüzbaşı Barut." Konu kardeşi olduğunda direkt olarak resmî davranıyordu.

O sırada Firefly, sanki aniden gerilmiş olan atmosferi yumuşatmak istercesine yanımıza geldi ve başını Talia'nın eline sürttü. Talia, köpeğin başını okşayarak hafifçe gülümsedi.

"Hiç kendini sevdirmeye çalışma," diyerek kızgın bir tonda konuştum. "Zaten öpüşmenin en tatlı yerinde geldin. Biraz daha gelmeseydin sana kardeş yapacaktık."

"Yüzbaşı!"

"Bak, o da kızdı. Görüyor musun? Bir daha öpüşmemizi bölme, Firefly. Yoksa seni timden atarım."

"Seni Âkif babama söyleyeceğim. Köpeği resmen tehdit ediyorsun. Buna hakkın yok!" diye bağırdı Talia.

"Âkif babana selamımı da söyle," deyip yavaşça göz kırptım. Odadan çıkıp dış kapıya doğru ilerledik. Evin önünden uzaklaşmayacaktım. Zaten diken üstündeydik ve bu durumda Talia'yı evde bırakmak aptallık olurdu. Evin dışına çıktığım gibi cebimden sigara paketini çıkardım, bir sigara yakıp derin bir nefes çektim. Nikotinin verdiği geçici rahatlamayı hissederken gözlerim etrafı tarıyordu. Kulaklarım her türlü sese karşı tetikteydi. Firefly karanlığın içinde kaybolmuş, işini görmeye gitmişti.

O sırada, Talia'nın içeride şarkı mırıldandığını duydum. Sesinin melodisi, gecenin sessizliğinde yankılanıyordu.

"*Jovano, Jovanke...*" Sesi çok etkileyiciydi. Sanki her kelime, her nota ruhumun derinliklerine işliyordu. "*Kraj vardaro sedis.*" Sigaradan bir duman daha çektim. Dumanın acılığı ve şarkının melodisi birleşerek beni geçmişe doğru bir yolculuğa çıkardı. "*Mori belo platno belis, belo platno belis duso srce moje Jovano.*"

Bu şarkıyı hatırlıyordum. Bunu bana söylemişti.

Zihnim, yaralı bir askerken bana baktığı zamanlara doğru dönüş yaptı.

Vücudum yorgunluktan tükenmişti. Acılar içindeydim. Yaralarım sızlıyordu. Her nefes alışımda, göğsümde bir ağırlık hissediyordum. "İsimsiz Asker." Gözlerimi açmak için tüm gücümü toplamaya çalışmıştım ama yapamayacak kadar yorgundum. Balkan Kızı'nın sesini duydum. "Beni duyuyor musun?"

Evet, Balkan Kızı. Ne olur, susma.

"Çok zor bir ameliyattan çıktın. Birkaç gün boyunca gözlerin kapalı kalacak. Bütün yüzün sargıda."

Elimi tuttuğunu yarım yamalak hissettim. Bana dokunmaya çekiniyordu. Parmaklarımı hareket ettirerek onu daha çok hissetmeye çalıştım.

Tek dayanağım sendin, Balkan Kızı.

"Pansuman yapılması gerekiyor. Ben üstlendim. Normalde hemşirenin yapması gerekiyor fakat ameliyatın çok zor geçtiği ve malzeme konusunda sıkıntı yaşadığımız için hocamdan rica ettim." Kısa bir es verdi. "Pansuman sırasında

canın çok acıyacak. Konuşamadığın için diğerleri seni pek anlamıyor ama ben seni tanıyorum artık."

Gerçekten tanıyor musun Balkan Kızı?

"Mesela canın acıdığında belli etmemek için kendini kasıyorsun fakat bacağını oynattığını unutuyorsun."

Şaşırmadan edememiştim. Öyle mi yapıyordum? O söyleyene kadar farkında bile değildim.

"Ben artık anlıyorum seni, İsimsiz Asker. O yüzden canın acıdığında durabilirim."

Bana doğru daha çok yaklaştığını hissettim.

Keşke hep bu mesafede olsaydık, Balkan Kızı.

"Aramızda kalsın ama senin pansumanını ben almak istediğim için hocam bana kızdı," diye mırıldandı. "Üstelik herkesin içinde azarladı."

Ona dokundum.

"Neden kızdı diye mi soruyorsun?"

Daha yumuşak şekilde elimi hareket ettirdim.

"Sana ilgimin olduğunu söylüyor."

Sesi kırgındı. Ağlamış mıydı?

"Ben o an ne diyeceğimi bilemedim. Doktorla hasta ilişkisini fazla aştığımı söyledi. Gerçekten öyle mi?" Vurma sesi işittim. "Ne diye soruyorum ki? Şu an bu saatte lojmanda olmam gerekiyordu ama ben senin yanındayım. Sanırım hocam haklı."

Sessizliğe gömüldü. Susmasını istemediğim için elimi hareket ettirdim.

"Bu durum seni rahatsız ediyor mu? Konuşmaya başladığın ilk an, beni sağlık bakanlığına şikâyet mi edeceksin? Ben kötü bir şey yapmadım. Yapmıyorum da. Fakat herkes yanlış olduğunu söylüyor. Böyle olmasını ben de istemedim ki İsimsiz Asker!"

Kendi kendine konuşup sinirleniyordu.

"Kimsen yokmuş, öyle söylediler. Danışmaya her gün seni arayıp soran var mı diye soruyorum ve artık danışma benden nefret ediyor. Kayıp ilanlarına bakmaya başladım. Sanki hiç olmamış gibisin." Metal sesi işittim. "Künyen..."

Künyem.

"Normalde asker künyesinde isim, soy ismi, doğum tarihi, şehir ve kan grubu yazmaz mı?"

Ben gizli bir askerdim. Yok gibiydim. Gölgeydim. Hayalettim. O yüzden künyemde kişisel bilgilerim yazmıyordu.

"Üstelik künyen hasar almış," dedi üzüntüyle. "Kırık künye. Sadece kan grubu kısmı okunaklı. Birkaç harf sağlam duruyor ama onu da anlamıyorum. K harfi var sanırım adında."

KURT.

Lakabım buydu. Ulukurt! Âkif Cesur Beton hep öyle derdi.

K harfi yok adımda, Balkan Kızı.

"Nereli olduğunu bilsem keşke."

Aynı milletteniz, Balkan Kızı.

"Ben Makedonyalıyım," dediğinde mümkün olsaydı kaşlarımı çatardım. "Yarı Makedonya."

Neden diğer milletinden bahsetmiyordun?

"Makedonsko Devojce..."

Tamam, bir tarafın Makedon olabilir ama aynı zamanda Türk kızısın sen! Her hâlinde işve nazı, gülüşünde güller açar, yüreğinde ince sızı, turan gözlü Türk kızı!

"Sana iyi bir haberim var," dedi heyecanla. "Dün kardeşimle konuştum. Sonunda internet çekmeye başladı ve görüntülü konuşup onu görebildim. Saçlarını kestirmiş. Sanırım kendisi kesmiş, sordum ama söylemedi. Bir kısmı yamuk duruyordu. Yanına geri döndüğümde o kısmı ben düzeltirim." Nefessiz konuştuğu için elimle ona vurdum. "Ne?" deyip duraksadı. "Başını mı ağrıttım?"

Hayır hayır, konuş. Konuş, Balkan Kızı. Sadece nefessiz konuşma. Boğulacaksın diye korkuyorum.

"Belki de uyumak istiyorsun."

İstemiyordum. Uyumak istemiyordum. Yatakta durmak istemiyordum. Barış'ı görmek istiyordum. Timden haber almak istiyordum. Vatanıma dönmek istiyordum. Bir de benim kim olduğumu bilmeni istiyordum.

Ben İsimsiz Asker değilim, Barut Ulu Boratav'ım!

Elini saçlarımın üstünde hissettim. Bana her dokunduğunda bedenim kasılıyordu. "Srce moje Jovano. Jovano, Jovanke..." dedi melodi gibi çıkan sesiyle. "Jas te tebe cekam, mori. Doma da mi dojdes."

Her bir kelimesi içimi burkan, özlem dolu bir şarkı gibiydi. Beni anlıyor muydu? Bu şarkı, bu dil, bu dokunuşlar...

"Jovano ve Jovanke birbirine kavuşamadı. Bu, kavuşamayan ancak mahşerde bir olan âşıkların türküsü," dedi Balkan Kızı. "Umarım senin sevdan da onların hikâyesine dönüşmez, İsimsiz Asker."

Sigaramın son nefesini çekerken Talia'nın mırıldandığı şarkı beni tekrar o günlere geri götürmüştü. Günlerce o hastanede yatmıştım ve Talia bana birçok şarkıyı mırıldanmıştı. Hiç unutamadığım ise "Jovano, Jovanke" türküsüydü. Gözlerimi açamadığım zamanlarda bile onun sesini duyuyor, bu sesin bana verdiği huzurla bir nebze olsun rahatlıyordum.

Şimdi yıllar sonra yine aynı şarkıyı duyuyordum.

Firefly yanıma yaklaştığında dumanı hâlâ dudaklarımın arasında tüten sigaramı yere attım ve çabucak içeri girdim. Talia'nın o keskin ve canlı tonu bir anda kesilmişti. Kapıyı çarparak kapadım ve dönüp kilitlediğimde, evin derinliklerinden bir şeylerin kırılma sesi duyuldu. Firefly hızla koşarak kapıdan uzaklaştı ve ben de hemen sesin geldiği yatak odasına doğru yöneldim.

Odaya girdiğimde, beni derinden sarsan bir manzarayla karşı karşıya kaldım. Talia'nın teni alarm verircesine kıpkırmızı olmuştu. Etrafında dönerken yüzü acı ve çaresizlik içinde buruşmuştu. Kötü bir şekilde titreyerek kendini zorla ayakta tutmaya çalışıyordu.

Adım adım ona doğru ilerlerken, "Talia," diye seslendim, endişeyle yüreğim ağzımda atıyordu. "Talia!"

"Ulu," diye kekeleyerek cevap verdi. Acıyla boğulmuş gibiydi. "Yoksunluk krizi başladı. Bütün vücudum yanıyor."

İçimde bir öfke ve çaresizlik dalgası kabardı. "Niye beni çağırmıyorsun?" diye bağırdım.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok!" diye bağırdı. Çaresiz de olsa bir kabullenme vardı.

"Neden kötüleşene kadar bekledin, Talia?"

"Bir anda başladı," dedi. Gözyaşları sesine karışmıştı. "Sadece sıcakladığımı sandım. Sonra... Sonra vücudum uyuştu. Şimdi ise yanıyorum." Kelimeleri, acı içinde kıvranan bir nefesle boğulmuştu ve her bir sözü, yaşadığı cehennemi biraz daha derinden hissettiriyordu.

Kriz anında kendine bir şey yapabilirdi. Yatak odası gibi bir yerde kalması daha sağlıklıydı. Kendinden geçeceği için yanından ayrılmayacaktım. "Üstünü çıkar," dedim. "Seni biraz serin yerde tutalım. Pencereleri açıyorum, tamam mı?"

"Hiçbir şey istemiyorum."

"Yapma böyle," dedim. Pencereleri açarak odanın içine hava girmesini sağladım.

"Tek başıma olmak istiyorum." Firefly onun peşinden ayrılmıyordu. "Onu da al. İkinize de yanlış bir şey yapmak istemiyorum."

"Sana yardımcı olmama izin ver."

"Beni yalnız bırak," dedi titrek bir sesle. Ona yaklaşmamla bir adım geriledi. "Ulu, beni yalnız bırak. İyi değilim. Kötüleşeceğim. Yanımda durma."

"Delirtme beni, seni nasıl yalnız bırakmamı istersin?" dedim sertçe.

"Bu..." deyip sustu. "Bu sefer daha şiddet... Şiddetli geçecek."

"Neden?" diye sordum anlamadığım için. "Bir süredir maruz kalmadığın için mi?"

Kafasını olumlu anlamda salladı. Üstündeki hırkayı çıkarıp kenara fırlattı. Bedeninden boncuk boncuk ter akıyordu.

"Seni sakinleştirmeye yardımcı olan ilaçlar yanında mı?" Olduğu yere çöktü ve bacaklarını kendine çekip yüzünü gömmeye başladı. Bütün bedeni kasılmış, istemsiz bir şekilde hareket ediyordu. Kusma ihtimaline karşı kova alıp geldim. "Talia, bana cevap ver," dedim yanına geçerek. "Yardımcı olacağım. İğnenin nerede olduğunu söyle."

"Âkif babam..." dedi ama lafının devamını getiremedi.

"O görmesin diye saklamışsındır," dedim. "İşaret et. Konuşamıyorsan işaret et ki daha da kendinden geçmeden iğneyi vuralım."

Kendini tamamen yere bıraktığında cenin pozisyonu aldı ve zangır zangır titremeye başladı. Onu en son gördüğüm kriz anından daha kötüydü.

"Hadi, yavrum."

"Mut..."

"Mutfak," deyip oturduğum yerden kalktım ve koşar adımlarla mutfağa geçtim. Firefly peşimden geliyordu. Etrafı hızlıca tararken nereye koyabileceğini düşündüm. Yarbay Beton'un enjektörle ilaçları görmemesi için hiç bakmayacağı bir yer lazımdı. Talia, geldiğinden beri mutfaktan çıkmıyordu. Hep burada durduğu için ilaçları da bir nevi gözünün önünden ayırmıyor olmalıydı.

Her yeri aradım fakat hiçbir yerde yoktu. Firefly etrafımda havladıkça Talia'yı daha çok merak ediyordum. Aramayı kısa süreliğine bırakıp içeriye geçtim ve yerde kıvranan Talia'ya baktım. Onu yatağa yatırsam aşağıya düşebilirdi. Sırtını yatağın kenarına vurup durduğunu gördüğümde oraya bir yastık koydum ve kendine zarar vermesini engelledim.

"Talia," dedim. Onu dizlerime çektiğimde saçlarını geriye doğru iteledim. "Mutfakta bulamıyorum. Bana bir şeyler söyle." Ona hüzünle baktım. "Başka ne yapabilirim? Böyle olmana dayanamıyorum, bir şey söyle!"

Kendinden geçtiği için beni artık duymuyordu. Onu bırakıp tekrar mutfağa ilerledim ve Firefly'ın deli gibi havladığını yeni fark ettim. "Ne oldu?" Sürekli olarak havlıyordu. Fırının olduğu yerdeydi. Bir tek oraya bakmamış olduğum aklıma gelince, hiç vakit kaybetmeden fırının kapağını açtım. Tepsilerin en altında mavi poşeti görünce, hiç bekletmeden aldım.

"Aferin benim kızıma," dediğimde Firefly'ın başından öptüm. Dikkatimi oraya çekmeseydi fırına bakmak aklıma dahi gelmezdi. Talia'nın yanına geçtiğim gibi enjektörü ayarladım ve oyalanmadan iğneyi koluna vurdum. Firefly, sessizce inleyerek Talia'yı izledi.

Onu yavaşça kendime çevirip ne durumda olduğuna baktım. İğneyi yapalı birkaç dakika olmuştu. Sakin değildi fakat kendinde de değildi.

Ter içinde kalmıştı. Sırılsıklamdı.

"Talia."

"Midem..." diye fısıldadığı an onu getirmiş olduğum kovaya doğru yaklaştırdım. Dakikalarca kustuktan sonra ağlamaya başladı. Firefly ağladığı için yanına geldi ve psikolojik destek vermek istercesine yanına uzandı.

İçi dolmuş kovayı alıp, ikisini yalnız bırakarak odadan çıktım ve lavaboya geçtim. Sinir bütün bedenime yayılmıştı. Lavaboya yumruk atıp sakinleşmenin yollarını aradım. Bu kızı böyle görmeye dayanamıyordum. Onu nasıl iyi edecektim? İçten içe her gün mahvolurken ona nasıl iyi gelecektim?

Onu daha fazla yalnız bırakmadan toparlandım ve kovayı temizleyip, ne olur ne olmaz diyerek yanıma aldım. Talia, Firefly'a sarılmış bir şekilde yerde yatıyordu. Firefly da hâlinden memnun görünüyordu.

"Bende misin Talia?"

"Sendeyim," diye fısıldadı.

"O zaman seni yatağa yatırayım," deyip kucaklamak için eğildim. Firefly ondan önce kalkarak ne yapacağımı izlemeye koyuldu. Talia'yı kucakladığım gibi yatağa yatırıp geriye çekildim.

"Üstünü değiştirmemiz lazım."

Çok kısık bir sesle, "Duş alacağım," dedi.

"Tamam, alırız."

Firefly havladı. Talia da homurdanırcasına bir ses çıkardı. "Ne?" dedim. "Siz iki Balkan kızı, ne diye karşı çıkıyorsunuz?"

"Sonra," dedi Talia. O kadar zor ve yavaş konuşuyordu ki onu daha fazla zorlamak istemedim.

"Kendi başına nasıl duş alacaksın? Kolunu kaldırmaya hâlin yok." Konuşmamla hafifçe kaşlarını çattı. "İyi, tamam. Kendine geldikten sonra alırsın." Yüz ifadesini normale çevirdi. "Ama bu şekilde yatamazsın. Üstünü değiştireceğim."

"Kıyafet yok."

"Bulurum," dedim ve odadan çıktım. Nereden bulacağımı da bilmiyordum. Bu kızın harbiden kıyafeti yoktu. Bunca zaman ona kıyafet almayı nasıl akıl edememiştim ki? En kısa sürede Ülkü'nün bu olaya el atması gerekiyordu. Kıyafet ondan sorulurdu.

Odaya geri geldiğimde, yüzümde artık bıkkın bir ifade vardı. "Talia," dedim tekrardan. "Ben kıyafet falan bulamadım. Bu siktiğimin kıyafetleri nerede? Deli olacağım!"

"Balkon..."

Onu saçlarının üstünden öptüm ve balkona doğru ilerledim. Çamaşırlıkta asılı olan birkaç kıyafet vardı. Burayı hemencecik benimsediği için evin bütün işlerini hallediyordu. Ona ait olan kıyafetleri elime aldım ve kuruduğundan emin oldum. Burnuma soğuk bir tarçın kokusu geldi. Kıyafetler balkonda durduğu için rüzgârdan dolayı buz kesmişti fakat Talia'nın teninin kokusu hâlâ diriydi. Üstelik kıyafetler yıkanmış olmasına rağmen yine de o kokuyordu.

Onu evden çıkarırken erkek gibi giydirdiğim kıyafetlerdi bunlar. Toplayıp odaya döndüm. Firefly beni görünce Talia'nın başından ayrıldı.

"Üstünü değiştirdikten sonra uyuyabilirsin. Biliyorum, yorgun düştün ama bana izin ver de şu ıslak kıyafetlerden kurtarayım seni. Hasta olmaman lazım."

Talia yavaşça doğruldu. Bana yardımcı olup, kollarını kaldırırken üstündeki tişörtü bir çırpıda çıkardım. Sporcu sütyeni göğüslerini sararken onu da çıkarması gerektiğinin farkına vardım. Talia kapalı gözlerle dururken, bakışlarım vücudunda gezinmeden edemedi. Çilleri yalnızca yüzünde değil, karnında da vardı.

Ateş böceklerini ameliyatla aldıramıyor muydum? Bu kadının vücuduna her baktığımda neden bana bir şeyler oluyordu? Hiç kimsenin teni ilgimi çekmezken, neden ona dokunma isteğiyle yanıp tutuşuyordum?

Sen bana ne yapıyorsun, Balkan Kızı?

Üşüdüğü için olsa gerek kollarını göğsünde birleştirip beklemeye koyuldu. Bedeni uyuşmuştu ve bilinci de tamamen açık sayılmazdı. En azından ilk kriz anındaki gibi aklı uçuk değildi.

"Onu da çıkarmalıyız."

Firefly havladı.

"Sana ne oluyor, Firefly?" dedim ters bir tavırla. "Hani sen Türkçe bilmiyordun?"

Firefly tekrar havladı.

"Yarbay Beton kesin sana bir şey dedi. Yoksa ha bire havlamanın başka açıklaması olamaz."

"Üşüdüm," diye mırıldandı Talia.

"Tamam yavrum, giydiriyorum üstünü."

Sütyenini çıkarmayıp temiz tişörtü kafasından geçirdim. Altını da çıkardığımda bacağındaki çillere bakmadan duramadım. Çillerini sayma isteğiyle dolup taşmıştım. Yavaşça yutkunup bakışlarımı zor da olsa ondan çektim. Eşofmanını giydirip onu tekrar yatırdım.

Kollarımın arasına aldığım gibi, "Şimdi uyuyabilirsin," dedim. "Kollarım her zaman emrine amade."

"Teşekkür ederim," diye kısık bir sesle mırıldandı. Eli, bilekliğimi bulduğunda oradaki ipe hafifçe tutundu. "*Te sakam*, Ulu *ljubov moja*."

"Sana da *te sakam*."

Saatler sonra bakış açıma bir çift yeşil göz girdi.

Talia, kollarımın arasında kendine gelmeye başladığında en son neler olduğunu hatırlamıyor gibiydi.

"Ben..." Lafının devamını getiremedi. Gözlerini aralayıp etrafına kısa bir bakış attı. Uykudan uyanmış gibi değildi. Uyuduğunu da sanmıyordum. Resmen kriz geçirmiş, daha sonrasında da bayılmıştı. O hâldeyken ona yardım edememek beni o kadar zorluyordu ki sinirden dağı taşı yerinden oynatasım vardı.

"İyi misin?" diye sordum. Onu alıp her şeyden saklama isteğim günden güne daha da büyüyordu.

"Hı hı," dedi sakince. "Biraz böyle durabilir miyiz? Şu an hiç kalkmak istemiyorum."

"Dururuz," dedim aynı sakinlikle. "Dururuz, sen iste yeter ki."

Bana iyice sokuldu fakat gözlerini kapamadı. Yorgun düşmüş bir şekilde nefes alıp verdi. Kuş gibi sığınmıştı. Bakışları tek bir noktaya odaklanmıştı. Uyumadan önce hep bileğimde takılı olan *marteniçkaya* dokunuyordu. Ona dokunmayı, onu bileğimde hissetmeyi seviyordu. Yine eli, bileğimdeki iple oynamaya başladı. Nasıl güzel durduğunun farkında bile değildi.

Balkan Kızı çok güzeldi.

Balkan Kızı değil, Talia.

Sözlüm Talia, çok güzel bir kadındı.

Elimi sırtında gezdirmeye başladığımda önce huylandı ama sonra varlığıma alışınca kasılan bedeni gevşedi. Parmaklarım onu rahatlatmak istercesine gezerken aynı zamanda teninin her bir karışını da ezberliyordu.

"Sırtım kaşınmıyor, Ulu *ljubov moja*," diye fısıldadı. "Sadece söylemek istedim."

"Hmm," diye bir ses çıkardım. "Bu, sırtım kaşınmıyor ama başka yerlerime dokun demek miydi?"

"Sapıklaşma!" dediğinde eliyle omzuma vurdu.

"Yanımda sen varken aksi mümkün de sanki!"

"Sürekli aynı yerlere dokunduğun için huylanıyorum," diyerek hayıflandı. Kriz geçirdiğinde sırtını yatağın ahşap kısmına vurmuştu. Onun yerine benim canım acımıştı.

"Avucum kadar sırtın var, elimi attığım gibi sırtın bitiyor zaten." Kaşlarımı çattım. "Kaç kilosun sen?"

Gözlerini kısarak, "Ne yapacaksın kilomu?" diye sordu.

"Tek seferde mideme indirebilir miyim onu çözmeye çalışıyorum," dedim yalancı bir sesle. "Ne yapabilirim kilonu? Kas kütleni arttırmamız gerekiyor. Resmen kemiklerine dokunuyorum." Uzandığım yerden doğruldum ve yataktan kalktım. "Gel bakayım şöyle."

Onu kollarımın arasına almamla dudaklarından tiz bir çığlık yayıldı.

"Ne yapıyorsun?"

Onu sıkı sıkı tuttum ve kaldırıp indirmeye başladığımda alıcı bir gözle baktım. "Kilo alman lazım," dedim bilmiş bir tavırla. "Çok hafifsin. Seninle spor yapabilirmişim."

Talia'yı kaldırdığımda, "Düşeceğim!" diye bir çığlık kopardı.

"Benim kollarımın arasındasın. Düşmene izin verir miyim?"

"Yükseklik korkum var benim! Midem bulanıyor. İndir beni!"

"Daha uçaktan atlayacağız. Bu tarz aksiyonlara alışık olman gerekiyor."

"Öleceğimi bilsem de atlamam!"

"Atlayacaksın," dedim keyifle. "Eğitimin için şimdiden sabırsızlanıyorum."

"Âkif babamla konuşacağım, beni o çalıştırsın. Sen bana çok acımasızca davranıyorsun. İki gündür senin yüzünden kemiklerim ağrıyor, bana çok zor idmanlar yaptırıyorsun."

"Onlar ısınma turlarındı. Daha asıl idmana geçmedik bile yavrum," dediğimde onu kendime doğru çektim. "Sen şimdiden böyleysen karargâha geçince ne yapacaksın?"

Kollarını boynuma dolayıp bedenini düzelttim ve aramızdaki mesafeyi azalttım. Burunlarımız birbirine değdiğinde, "Sen bana kıyamazsın ki," dedi. "Kıymazsın, değil mi? Acırsın bana."

"Bal gibi de kıyarım," dedim büyük bir ciddiyetle. "Sana yarın bir gün bir şey olacağına, zor eğitimlerden geçmene gönlüm razı gelecek. Üstelik kimse sana acımasın diye herkesi özellikle uyaracağım. Buna Yarbay Beton da dâhil."

"Sen bana kıyarsan Âkif babam da sana kıyar," dedi. Elinde büyük bir koz vardı lakin bu koz, Âkif babasına bile işlemezdi.

"Senin gerçek Âkif Cesur Beton'la tanışma vaktin geliyor da geçiyor bile," dedim.

Kaşlarını kaldırdı.

"O ne demek şimdi?"

"Eğitimlere başladığımızda..." Gözlerimi kıstım. "Bu, evlendikten sonra resmî olarak karım olduğun için artık karargâha girebilirsin demek. Karargâha girdiğin andan itibaren onun için Talia Alaz olmaktan çıkacaksın. Yeni başlatılacak operasyon için iş birlikçimiz olacaksın." Bana garip bir ifadeyle bakmaya başladı. Ona iyice yaklaştım ve kulağına doğru, "Yarbay Beton'un iş birlikçilere ve askerlerine acıdığı hiçbir zaman görülmedi," diye fısıldadım.

Yarbay Beton'un konu Ülkü ve Talia olunca nasıl yumuşadığını çok iyi biliyordum. Fakat konu operasyona gelince dünyanın en kötü adamı kesilirdi. Karşısında da kimseyi tanımazdı.

"Kendimi buna hazırlasam iyi olacak," diye sessizce mırıldandı. "Eğitimin şart olduğunu biliyorum. Hiçbirinize zorluk çıkarmayacağım, Ulu *ljubov moja*. Acımayın bana. Âkif babamın dediği gibi kan kusarım ama kızılcık şerbeti içtiğimi söylerim."

"Görmek istediğim kız işte bu," dedim hissettiğim gururla. "İçindekini dışa vur. Asıl operasyona başladığımızda bambaşka bir Talia Alaz göreceğime eminim."

"Olmam gereken kişi olacağım," dedi kırgın bir sesle. "Ayhan Alaz'ın ve Maria Alaz'ın kızı olacağım. Bir de Barut Ulu Boratav'ın karısı olacağım." Tam ağzımı açıp, bir şey demek üzereyken telefonumun çalan sesi bütün odayı doldurdu. Talia merakla, "Âkif babam mı?" diye sordu.

Telefonun başına gittiğimde kimin aradığına baktım. "Değil," dediğimde yüzündeki merak giderek arttı. "Kayıtlı numara değil. Ben de bilmiyorum."

Vakit kaybetmeden telefonu açtım.

"Alo?"

"Ulu Boratav?"

"Benim," dedim sakinlikle. "Barut Ulu Boratav."

"Memnum oldum," dedi hattın ucundaki ses. "Ben de Ceyda. Ceyda Turhan."

Sesindeki ifade sanki onu tanımam gerektiğini söylüyor gibiydi. "Seni tanıyor muyum Ceyda?" Talia, bir kadın ismi duyduğu için dikkat kesilmişti.

"Şey..." dedi mahcup bir tonla. "Umay abla söylemedi mi?"

Ablamın adı geçiyorsa kesin bir bokluk vardı. Anlamadığımı belli eden bir sesle, "Neyi söylemedi mi?" diye sordum.

Talia uzandığı yerde kalkıp yanıma doğru geldi ve ayaklarıma basarak bedenini yükseltti. Kulağını telefona yaslayıp dinlemeye koyuldu.

"Sanırım senin bir avukata ihtiyacın varmış," dedi. Sesindeki mahcup ton giderek artıyordu. "Umay abla da bu konuyla ilgili telefon numaranı iletti. Aslında seni daha önce arayacaktım fakat senin aramanı bekledim doğrusu."

Ah, abla! Bahsedip durduğu bir avukat kız olduğunu hatırlıyordum. Yüksek ihtimalle benden bir adım göremediği için kızın adım atmasını istemişti. İstemişti de ne zaman istemişti? Bu yeni bir şeyse bu sefer ablamla aram ciddi anlamda bozulacaktı.

Balkan Kızı'yla sözlendiğimi bilmiyor muydu?

"Doğrudur," dedim ablamı yalancı çıkarmamak için. "Fakat ben avukat buldum. Gerek kalmadı, Ceyda. O yüzden de seni rahatsız etmek yersiz olacaktı."

"Anladım," dedi Ceyda. Talia pürdikkat ikimizin konuşmasını dinliyordu. "Yine de görüşmek istersen..."

"Ne anlamda? İş anlamında mı görüşmekten bahsediyorsun? Avukata ihtiyacımın olmadığını söyledim zaten."

Ceyda sıkıntıyla, "Hayır," dedi. "Birbirimizi daha yakından tanımak için."

"Ceyda," dedim kendimi sakin tutmaya çalışarak. Elimdeki telefonu sıktım. "Ablamla ne zaman konuştuğunu bilmiyorum ama ben sözlü bir adamım."

Ceyda şaşkınlıkla, "Sözlü müsün?" diye sordu. "Umay ablayla en son konuştuğumuzda bekâr olduğunu söylemişti. Sanırım arama konusunda geç kaldım."

"Geç kalmadın. Hiçbir zaman görüşemezdik çünkü bu yeni bir şey değildi," diye yanıtladım. Talia iyice sinirlenirken solukları sıklaşmaya başladı. Ayağıma basan ayakları sanki beton gibi olmuştu. Resmen bana işkence çektiriyordu.

"Anladım. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç aramamışım gibi saysan olur mu? Kendimi bir garip hissettim," dedi Ceyda, titreyen bir tonla.

"Senin bir suçun yok," dedim düz bir sesle. "Sonuç olarak bilmiyormuşsun. Aramamışsın gibi sayarım." Talia telefonu kapatmam için gözümün içine bakıyordu. Kaşlarımı kaldırdığımda ters ters baktı. Bakışlarıyla telefonu işaret edince, elimi kaldırıp susmasını işaret ettim.

"Eğer mesleği bırakmadıysan en son hatırladığım kadarıyla askerdin. Allah'a emanet ol, olur mu? Bizler için vatanı koruyorsunuz," dedi Ceyda.

Talia geri çekilip benden uzaklaştı. Kollarını göğsünde birleştirerek, "Aşkım," diye seslendi. "Yemek hazır!"

Ceyda sesi duyduğu gibi, "Kapatsam iyi olacak," dedi.

"Sen de Allah'a emanet ol, Ceyda," diyerek telefonu kapadım.

"Sin di Allah'a iminit il, Ciydi."

Dilimle damağıma vurdum.

"Kaç yaşında kızsın, ağız ökeniyorsun!"

"Sinin bir siçin yik."

"Talia!"

Aynı şeyi yapmaya devam etti.

"Allah'a iminit il, Ciydi."

"Cık cık cık."

"İrimimişsin siyirim."

"Hiç sana böyle şeyler yakışıyor mu?"

"Sen de beni sinir etme!" dedi öfkeli bir sesle. "Bu ne ya böyle? Sen dağda asker misin yoksa izdivaç programlarına katılan aday mısın?"

"Bunu bana değil, ablama söyle," dedim en az onun kadar öfkeli bir tonla. "Kendi kulağınla duydun. Ablamın yediği haltlardan biri!"

"Umay ablaya da aşk olsun!" diye bağırdı. "Gördüğüm yerde hesabını soracağıma emin olabilirsin. Eğer böyle yapmaya devam ederse hiçbir zaman görümcem olmayacak!"

Kollarını göğsünde birleştirip yatağa oturdu. Öfkelenince ayrı bir ateşli oluyordu. Bu yüzden hep sinir edesim geliyordu onu.

"Yemek nerede?" diye sordum. "Az önce ben telefonda konuşurken ne güzel bağırıyordun."

"Ceyda yapsın!"

"Balkan Kızı!"

"Hiç bana Balkan Kızı deme," dedi tatsız bir sesle. "Evli olduğunu söyleyip telefonu kapatacağın yerde bir de kadınla helalleşiyorsun!"

"Ablamın yediği haltı düzeltmeye çalışıyordum!" Beni dinlemeyip odadan çıktı ve ilerlemeye başladı. "Bir şey konuşuyorum şurada!"

"Ceyda'yla konuş!"

"Başlatma Ceyda'ya!"

Telefonum tekrar çaldığında bakışlarım öfkeyle oraya döndü. Ekrandaki ismi görünce, hiç vakit kaybetmeden, "Kanca, ne oldu?" diye yanıtladım.

"Komutanım," dedi Kanca. "Alisa Alaz'dan ilk görüntüyü aldık. Kendisi bir köy evinde tutuluyor ve evin etrafında hiçbir şey yok."

Alisa'nın canlı görüntüsüne ulaşılması içimi rahatlatmıştı. "Ev kime ait?" diye sordum.

"Talia Alaz'a," dedi Kanca. "Alaz çiftliği olarak görünüyor. Kalovski'ye ait değil."

"Pezevenk," dedim kendime engel olamayıp. "Demek mülkleri onların üstüne alıyor." Talia, kardeşini merak edip duruyordu. "Hatta kal, Kanca."

"Emredersiniz, komutanım."

Odadan çıkıp laptopu aldım ve Talia'nın yanına geçtim. Firefly'la birlikte oturuyordu.

"Bana Alisa'nın canlı görüntüsünü aktar."

Talia duyduğu kelimelerle aniden bana döndü ve oturduğu yerden kalktı. Hızlıca yanıma gelip merakla bekledi. Laptopu açıp onu orta sehpaya bırak-

tım. Koltuğa oturmasını işaret ettiğimde hiç karşı çıkmadı. Firefly ikimizin arasına oturduğunda, dilini dışarıya çıkarıp nefeslenmeye başladı.

"Anlık olarak izliyorsunuz, komutanım," dedi Kanca.

Talia pürdikkat bir şekilde ekrana odakladığında kardeşinin görüntüsünü izlemeye koyuldu. Ben ise onu...

"Aliş'im," dedi titreyen sesiyle. "Benim güzel Alisa'm."

Gözleri kardeşinin her bir detayını yakalamak için ekranda geziniyor, gülüşünü, mimiklerini ve hareketlerini yakından incelemeye çalışıyordu. Yüzündeki ifade, hem sevgi dolu bir gülümsemeyle aydınlanmış hem de hafif bir endişe ve özlemle karışmıştı.

Firefly sessizce yanımızda otururken Talia'nın yanında olduğunu hissettirmeye çalışıyordu. Odanın içi sessizdi. Sadece ekrandan gelen sesler ve Firefly'ın ara ara soluk alışı duyuluyordu.

"Bu evin içine nasıl girdiniz?" diye sordu Talia.

"Evdeki çalışan bizden biri," dedim güven dolu bir sesle. "Kardeşinin yakınına birini koyduk. Onun olduğu her yerde olmaya çalışacak ve bize anlık görüntü verebilecek."

Talia düşünceli bir şekilde başını salladı. Ekrana odaklanmıştı ama aklı, Alisa'nın güvenliğindeydi.

"Kardeşimi başkalarıyla aynı evde bırakmak istemiyorum."

"Bir süreliğine buna mecburuz."

Alisa garip bir kızdı. Aynı yerde saatlerce durdu ve Talia ise ses çıkarmadan kardeşini izledi.

"Yakın zamanda hastaneye gitmiş mi hiç?"

"Kanca," dedim hatta olduğunu bilerek. "Alisa Alaz, hastaneye gitti mi hiç?"

"Hayır, komutanım," dedi Kanca. "Sadece lokasyon değişikliği yapıyor. Aynı yerde sabit durmuyor."

Bakışlarımı Talia'dan ayırmadan, "Ev değiştirmek dışında hiçbir yere gitmemiş," dedim.

Kanca, "Komutanım," diye seslendi.

"Söyle, Kanca."

"Haddim değil ama bir şey sormak istiyorum," dedi Kanca. "Neden hep Talia Alaz'la birliktesiniz?"

"Yarbay Beton'un emri bu yönde. Bir şikâyetin varsa kendisine söyleyebilirsin," dedim düz bir sesle.

"Anladım, komutanım. Yanlış anlamadığınız için sevindim. Özel bir durum olup olmadığını merak etmiştim."

"Özelse ne yapacaksın, Kanca?" dedim ters bir tavırla. "Ben sana özel durumları soruyor muyum?"

"Sorabilirsiniz, komutanım," dediğinde sesini alçaltı.

"İyi o zaman," dedim gözlerimi kısarak. "Hayatında biri var mı Kanca?"

"Yok... Yok, komutanım," dedi hızlıca.

"Hayatında kimse yok demek, öyle mi?"

"Evet, komutanım." Kısa süre sonra, "Sizin evlilik işleri nasıl gidiyor?" diye sordu. "Umarım, her şey yolundadır. Yardım lazım mı?"

"Bana özel hayatımla ilgili soru sorabileceğini söylemedim, Kanca."

Kanca toparlanıp, "Affedersiniz, komutanım," dedi. "Hatta kalmaya devam ediyorum." Kendi sesimi kapadım.

Talia, ekrana o kadar odaklanmıştı ki telefonla konuşmamı bile işitmemişti. "Talia," dedim. Aradan neredeyse yarım saat geçmişti. Her gün kardeşini görmezse içi rahat etmiyordu. Bir fotoğrafına bile hasretti. "Yeterli mi?"

"Yetmez ki," derken dudakları kıvrıldı. "Biraz daha baksam?"

"Tamam," dedim. "Kadrajdan çıkana kadar izleyebilirsin." Aradan bir on dakika geçtikten sonra Alisa oturduğu yerden kalktı ve çalışanın görüntü alamayacağı bir yere doğru gitti. Talia'nın bakışları beni bulduğunda hüzünle baktı.

"Yarası falan yoktu, değil mi?"

"Yoktu," dedim.

"Hiç ona bakmadın ki. Hep beni izledin."

"Yarası olsa çalışan mutlaka bunun bilgisini bize verirdi. Sağlıklı görünüyor. Ruhsal durumunu bilemem fakat fiziksel olarak hiçbir şeyi yok gibiydi."

"Kapatabiliriz," dedi istemeyerek de olsa. "Yarın yine göreceğim ama değil mi?"

"Duruma göre bakarız. Söz veremem." Kendi sesimi açtım ve Kanca'ya, "Bağlantıyı kesebiliriz," diye seslendim. "Peter Kalovski için güncel olan tüm bilgileri elimde istiyorum."

"Emredersiniz, komutanım."

Telefonu kapadıktan sonra dikkatimi tamamen Talia'ya çevirdim.

Çok geçmeden onun da bakışları, bakışlarıma tırmandı. "Ulu," dedi aheste aheste.

"Sendeyim, Balkan Kızı."

"Özür dilerim. Karşında bu kadar güçsüz kaldığım için çok özür dilerim. Nefret ediyorum bu durumdan. Keşke kriz geçirmesem ve keşke kardeşim bu denli zaafım olmasa. Çok özür dilerim."

"Şşş," dedim onu susturmak adına. "Sakın özür dileme!"

"Kriz geçirirken kendimi hiç bu kadar âciz hissetmemiştim. Her defasında daha kötüsünü geçiriyorum ve bu bitecek gibi değil. İyi ki kardeşim yanımda yok da bu hâlimi hiçbir zaman görmedi. Ya bir gün onun yanında kriz geçirirsem ne olacak? Ablasının düştüğü durumu öğrenirse ne olacak? Bu zamana kadar onun yanında hep güçlüymüşüm gibi davrandım."

Son söylediğinde takılı kaldım. "Seni Makedonya'da, keşif ve plan sırasında günlerce izledim, Talia. Sen güçlü görünmüyordun. Zaten öyleydin. Kardeşin sana bakmadığında bile bir kere olsun bozuntuya vermedin."

"Sen..." dedi şaşkınlıkla. "Kardeşimle beni gördün mü?"

"Evet," dedim. "Kardeşin senin gibi bir ablaya sahip olduğu için çok şanslı."

"Bizi ilk ne zaman gördün? Nasıldık?"

"İlk gördüğümde kardeşini okula bırakmıştın." Dosdoğru anlatmam için gözlerimin içine bakıyordu. "Peşinizde korumalar vardı. Kardeşin arabadan indi ama okula gitmek istemediğini söyledi. Sen onu gitmesi için zar zor ikna ettin. Kardeşin okula girdi ama sen okulun önünden hiç ayrılmadın."

"Alisa ameliyat olmuştu," dedi yavaşça. "Ondan sonra okula başladığı ilk zamanlardı ve okulla arasına mesafe girdiği için haklı olarak gitmek istemiyordu." Gözlerini kaçırdı. "Ağladığımı da görmüşsündür."

"O kadar detaylı hatırlamıyorum," dedim geçiştirircesine. Hatırlıyordum. Hem de ne hatırlamak! Kardeşinin karşısında yüzünü hiç asmamış, onun moralini bozmamak için bozuntuya vermemiş fakat o okula girince, arabaya geçip hüngür hüngür ağlamıştı.

"Yalancı," deyip göğsüme vurdu. "Hatırlıyorsundur sen!"

"Hangi birini hatırlayayım? Uzun bir süre Makedonya'da kaldık. Çok olay oldu."

Bana inanmayan gözlerle baktı.

"Orada bulunma amacın bendim!"

"Hayır," dedim. "Yalnızca senin için orada değildim."

"Başka ne için oradaydın ki?" diye sorduğunda sinirlenmeye başlamıştı. Kıskançlığı tavan yaptığında, bununla eş zamanlı olarak teni de kızarıyordu.

"Söylemem. Bu doğru olmaz."

"Söyle."

"Olmaz."

"Barut Ulu!"

"Ne var, Talia?"

"*Davay davay*," dedi ısrarcı bir dille. "Söyle, merak ediyorum."

"Bir kız," dedim. Tırnaklarını hemen tenime batırdı ancak ne yaptığının farkında olmadığı apaçık ortadaydı. "Senin gibi kızıl saçları var."

"Alisa'dan bahsediyorsun."

"Ya kimden bahsedeceğim?" dedim ters bir tavırla. "İkiniz için oradaydım. Başka ne için orada olabilirim?"

"Ablan sana birini ayarlamış olabilirdi."

"Ablam bana birini ayarlayacak ve ben de onun için Türkiye'den kalkıp Makedonya'ya gideceğim, öyle mi?" dedim. "Böyle bir şey mümkün değil!"

"Ya ayarladığı kız çok güzelse?" dedi merakla.

"Allah sahibine bağışlasın," dedim ifadesiz bir tonla.

"Beni de bağışlasın mı?" diye sorduğunda gözlerini heyecanla kırptı.

"Bağışlasın," dedim. "Bağışlasın ama Allah seni bana bağışlasın."

Bana iyice sokularak, "Konuyu dağıtmayalım," dedi. "Ablanın ayarlayacağı kadının çok başarılı olduğu bir işi varsa ve senin mesleğine, sana saygısı varsa yine de onunla görüşmez miydin?"

"Bunun cevabını öğrenip ne yapacaksın?"

"Bir kere de karşı çıkmadan cevapla!"

Sıkıntılı bir nefes verdim.

"Bunlar benim için bir kriter değil. Kadınlarla görüşmek için uzun listelerim ya da olmazsa olmazlarım yok."

Kaşlarını hafifçe çatarak, "Ha, herkesle görüşebilirsin yani?" diye sordu.

"Ben öyle bir şey mi dedim?"

"Verdiğin cevap bu anlama geliyor."

"Sen kaşınıyorsun," dedim ona doğru daha çok yaklaşarak. "Soruyorsun ama hem cevabı beğenmiyorsun hem de istediğin yöne çekiyorsun."

"Bu yaşına kadar kaç kadınla görüştün?" diye sorduğunda artık ciddi bir tavırla bakıyordu yüzüme.

"Çetelesini tutmadım."

"Sana gerçekten inanamıyorum!" diye tiz bir sesle bağırdı. "Hayır, hiç kimseyle görüşmedim diyeceğine bir de sayısını bile bilmeyecek kadar çok kişiyle görüştüğünü belli ediyorsun!"

"İstediğim için mi görüştüğümü sanıyorsun?" dedim ters bir tavırla. "Ablam ayağının koptuğunu söyleyip beni evine çağırdığında yanına giderdim. Evde tatlıların, çöreklerin havada uçuştuğu bir ortamda onu mutlaka bir kadınla bulurdum. Sonra çocuk ağlıyor diye odadan çıkar, beni kadınla baş başa bırakırdı. Sence bu durumda bir kadınla görüşmeyi ben mi istemiş oluyordum yoksa mecbur mu kalıyordum?"

Dişlerini birbirine bastırdı. "Bana bir sayı vermen gerekiyor, Yüzbaşı Barut," dedi sinirli bir sesle. "Kaç kişiyle görüştüğünü bilmeliyim."

"Eğer bu içini rahatlatacaksa duygusal anlamda bir şeyler yaşadığım biri bunca zamana kadar olmadı," dedim. Sayıyı duyarsa ablama karşı nefret besleme olasılığı biraz yüksekti.

"Duygular olmadan bir şeyler yaşadığın birileri olmuş olabilir ama öyle mi?"

"Balkan Kızı," diye susturmaya çalışsam da konuşmaya devam etti.

Öfkesini dizginlemeye çalışarak, "Mağara adamı olduğunu söyleyip durmuyor musun sen?" diye sordu. "Hani asker adam olduğun için hiçbir şeye vaktin yoktu? Üstelik bir ara askere vatan emanet edilir ama gönül emanet edilmez diye zırvalamıştın. Hani dağdan indiğin yoktu senin!"

"Nefes al, Balkan Kızı. Nefes al!"

Kısa bir mola verip nefes aldıktan sonra, "Aldım," dedi. "Makedonya'dayken izin günlerinde ne yaptın?" diye sordu. "Ablan olduğun yere birini yollamış bile olabilir."

"Niye bir anda kıskançlık krizine girdin? Beni biriyle gördün de haberim mi yok?" dedim. "Yanımda görebileceğin tek dişi, timin köpeği olan Firefly!"

"Seni birileriyle paylaşma düşüncesi beni delirtiyor, Ulu *ljubov moja*," dedi hızını alamadan. "Bir anda olmadı. Bir süredir vardı. Fakat az önce üstüne çok düşününce patladım. Başta seni kıskanmadığıma kendimi ikna etmeye çalıştım. Sonra daha çok kıskandım. Bunu kendi kendime yaptım. O telefon konuşmasından beri iyi değilim."

"Şşş," dedim lafını keserek. "İyisin. Duymamış olayım."

"Değilim ama," dedi sıkıntıyla. "Seni sürekli birileri mi arayacak böyle?"

"Arayamazlar artık. Hattımı değiştireceğim," dedim onu sakinleştirmek adına. "Hem sana da telefonla hat lazım. İkisini bir arada hallederim. Ablam numaramı yeni vermemiştir. Sana bunu yapmaz, Talia. Bana her şeyi yapar ama sana yapmaz. Sensin çünkü. Seni ne kadar sevdiğini birkaç gün içinde görmüş olman lazım."

"Evet, bunu sadece görmedim, hissettim de ama..."

"Aması yok. Tamam, ablam beni evlendirmeye çalışırken hayatı bana zindan etti ama şu an zaten seninle evlilik sürecine girdim. Bu, onun tek isteğiydi ve senden başka kimseyle de olmazdı."

"Kimse olmaz mıydı?" diye sordu. "Hiç mi?"

"Olmazdı," dedim. "Ya seninle ya da hiç."

Bakışları aniden pencereye döndü. Duyguları bir anda değişmişti. Onu kendime doğru çekip, "Ne oldu?" diye sordum.

"Sen de duydun mu?" diye fısıldadı. Gözleri hâlâ penceredeydi.

Kaşlarım çatıldı.

"Neyi duydum mu?"

"Baykuş sesi," dedi endişeli bir sesle. "Baykuş sesi geliyor."

Kulak kabarttım fakat hiçbir şey duyamadım. "Gelsin," dedim umursamaz bir tavırla. "Seni alıp gidecek değil ya, neden takıldın bu kadar?"

"Şşt," diyerek beni susturdu. Gözleriyle dinlememi işaret etti. "Gerçekten baykuş sesi. Bak, dinle!"

Bu kez ben de duydum. Uzaktan gelen o garip sese karşılık, "Ee, yani?" dedim omuz silkerek.

"Baykuş sesi duymak iyi bir şey değil," dedi, belirgin bir korku tınısıyla.

"Şu hurafelere inanmayı ne zaman bırakacaksın?" dedim alaycı bir tonla.

"Hurafe değil!" dedi kızgınlıkla. "Batıl inanç. Baykuşlardan korktuğumu söylemiştim sana!"

Derin bir nefes aldım. Bu korkunun nedenini anlamaya çalışarak, "Baykuş sana ne yapabilir, Balkan Kızı?" dedim.

"Baykuş ölümün habercisidir," dedi titreyen bir sesle. "Sesi uğursuzluk getirir."

İçim burkuldu. Onun bu kadar korktuğunu görmek, beni de huzursuz etmişti. "Yavrum," dedim yumuşak bir sesle. "Öylece duran kuşa niye uğursuz diyorsun? Kuşun ne olduğundan haberi bile yok."

"Sen anlamıyorsun," dedi. "Küçüklüğümden beri hep öyle bildim. Bir baykuş öttüğünde hep kötü bir şeyler olurdu. Ya birisi hastalanırdı ya da kötü bir haber alırdık. Baykuşlar ölüm getirir."

Gerçekten ciddiydi. Bu kızın tek kusuru da bu olabilirdi. Zavallı kuş, sadece öterek yaratılma amacını yerine getirmek dışında hiçbir şey yapmazken insanların kötü yorumlarına maruz kalmıştı.

"Sorun yok," derken onu rahatlatmak adına burnunun ucundan öptüm. "Müstakbel kocan yanında."

"Sorun yok," dedi tıpkı benim gibi. "Kocam yanımda."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Müstakbel kısmını attık bakıyorum."

"Şunun şurasında birkaç gün sonra kocam olacaksın," dedi hoş bir tınıyla. Yüzünü göğsüme sürttü ve resmen oraya sığındı. "Şimdiden kocam dememin hiçbir sakıncası yok."

Kocam.

Bu lafı duyunca niye bana bir şeyler oluyordu, lan?

Başka hiçbir kelimenin bende böyle bir etki bıraktığını hatırlamıyordum. Onun kocası olacaktım. Hem de çok yakında.

Bu düşünce kalbimi hızlandırdı ve içimde bir sıcaklık dalgası yarattı. Onunla bir ömür geçirecek olmanın verdiği heyecan, bir anda tüm korkuları ve endişeleri unutturdu bana.

Gözlerime bakıp gülümsedi. "Beni her zaman sakinleştirebilir misin böyle?" diye sordu.

Elimi saçlarının arasına sokarak onu kendime çektim. "İşim bu," dedim güven verici bir ses tonuyla. "Seni kocan olarak her zaman koruyacağım." Kulağına doğru fısıldadım. "Zararsız olan baykuş sesinden bile."

"Ben hayvanın zararlı olduğunu söylemiyorum," diye hayıflandı. "Ben sadece onun bir şeye alamet olabileceğini söylüyorum."

"O sırada kuş yalnızca kendi türüyle haberleşiyordur."

"Bir kere bana ayak uydurup inansan ne olur?"

"Sonra cümle âlem bana gülsün. Götten uydurulmuş elementlere de inanmazsın ama yavrum."

"Batıl inanç!" diyerek beni düzeltti.

"Bana bunu bilimsel olarak açıkla," dedim yükselen inatla. "Eğer bilimsel bir açıklamasını yaparsan inanacağım. Bir de doktorsun sen. Asıl senin inanmaman gerekiyor."

Hırsına yenik düşerek, "Seninle konuşmayacağım," dedi. "Seninle çene çalacağım diye vaktim resmen boşa gitti. Duşa girmem lazım."

"Olur," dedim rahat bir tavırla. "Gireriz."

"Sen o hakkı kaybettin!"

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Bana inansaydın belki istediğin bazı şeyler gerçekleşirdi, Yüzbaşı Barut!"

"İnanıyorum," dedim hızlıca. "İnanmaz olur muyum hiç? Ben de oldum olası baykuş sevmem. Bir garipler. Hele o sesleri yok mu, insana resmen ölümü çağrıştırıyor!"

Şu kız yüzünden bir baykuş kötülemediğim kalmıştı, o da olmuştu işte!

Sen bana neler yapıyorsun, Balkan Kızı? Asla yapmam dediğim şeyleri nasıl paşa paşa yaptırıyorsun?

"Ulu *ljubov moja,* hiç komik değilsin, haberin olsun!"

"Ne komikliği kızım?" dedim ters ters. "Ben bu tarikata nasıl üye olacağım? İmam, din değiştirdim diye biraz üzülür ama olsun."

"Bu bir tarikat değil, ayrıca din hiç değil!" diyerek alev saçan gözlerle bana baktı. "Ben Müslüman biriyim zaten!"

"Elhamdülillah ben de Müslüman biriyim," dedim büyük bir inançla. "İnançlarımız aynı olduğuna göre birlikte duş alalım mı?"

"Çarpıl da gör gününü!" diye bağırarak yanımdan hızla uzaklaştı. Kendini banyoya kilitlediğini duyunca, gülerek yerime oturdum. Onun yokluğunu fırsat bilerek telefonumdan ablamın numarasını tuşladım. Onunla şu avukat kız hakkında konuşsam iyi olacaktı.

"Barut Ulu'm," dedi ablam telefonu açar açmaz. "Dağ duruşlum."

"Müsait misin?" diye sorduğumda, sesimdeki soğukluk bariz bir şekilde ortadaydı. "Acil bir şey konuşacağım. Fazla vaktim yok."

Telefondan hışırtı sesi yükseldi. "Müsaitim, ablacığım," dedi Umay ablam. "Ne oldu? Ne diyeceksin? Bak, korkutma beni. Sesin kötü geliyor."

"Beni kim aradı, biliyor musun abla?"

"Babam mı aradı?"

"Babam arar mı sence abla?" dedim ters bir tavırla. "Ceyda aradı!"

"Ceyda kim be?"

Sinirle, "Salağa yatma, abla!" dedim. "Avukat diye dilinden düşürmediğin kadın!"

"Bak, görüyor musun? Bu avukatlar ne kadar da yardımsever. Hâlini hatırını sormuş, bir davan var mı yoksa yok mu diye merak etmiş kesin."

"Çok yardımsevermiş!" dedim. "Talia yanımdaydı ve kızın ne amaçla aradığını kendi kulaklarıyla duydu. Üstelik Ceyda sürekli olarak senden bahsedip durdu. Talia artık senden nefret ediyor."

"Gerçekten mi?" dedi üzüntüyle. "Avukatla aranızı yapmaya çalıştığımı biliyor mu?"

"Biliyor," dedim azalmayan sinirimle. "Daha evlenmeden müstakbel karımdan şiddet gördüm. Her tarafımı kedi gibi tırmaladı. Seni gördüğü yerde de saçını başını yolacakmış."

"Ablam, yemin ederim ki yeni yaptığım bir şey değil," dedi aceleyle. "Ben çok öncesinden vermiştim telefon numaranı. Şimdi arayacağını bilemedim. Çok kızdı mı Tulu'm?"

Bozuntuya vermedim. "Çok kızdı." Dilimi damağıma vurdum. "Ne diye sözlümü üzüyorsun, abla? Kız zaten bana güvenerek, kardeşini bırakıp buralara kadar geldi. Mutlu etmemiz gereken yerde bir de üzüyorsun."

"Off!" dedi sıkıntıyla. "Ben ne yaptım, Allah'ım? Gittim, gül gibi kızı üzdüm. Nerede Tulu? Telefonu ona ver, konuşacağım."

"Yanımda değil."

"Nerede?"

Şimdi duşta olduğunu söylersem ablam ortalığı ayağa kaldırabilirdi. O yüzden burnu iyice sürtsün diye, "Terk etti beni," dedim. "Ne Dilara'sı bitiyor, ne Ceyda'sı dedi. Ben böyle bir adamla evlenmem diyerek Âkif babasının yanına gitti. Umarım mutlu olursun, abla. Ama ben de sözlüm de mutlu değiliz."

"O biliyor mu olayları?" diye sordu. Yarbay Beton'u kastettiğini biliyordum.

"Bilmez olur mu?"

"Seni nasıl gebertmeden durdu?" dedi ablam korkuyla. "O kıza hep gözü gibi baktı. Tek bir damla gözyaşı için mahveder seni. İkisi beraber mi şimdi? Ben Tulu'yla nasıl konuşacağım, Barut?"

"Beraberler," dedim. "Size kız mız yok, eşeğin semerini alırsınız dedi Yarbay Beton."

Ablam fenalaştığını belli eden bir sesle, "Barut, bana bunların şaka olduğunu söyle!" dedi. "Efeee! Koş, bana bir bardak su getir, annem."

Efe'nin, "Oyun oynuyorum," diyen sesi kulağıma geldi. "Ablam getirsin."

"Başlatma oyununa! Ablan evde mi Efe? O nasıl getirsin?"

Efe, ablama aldırış etmeden, "O zaman Peri getirsin," dedi.

"Peri daha dünyada olduğunun farkında bile değil. Annem, sen niye böylesin? Bir bardak su istedim sadece," dedi ablam. "Bak, terliğimi çıkarıyorum, Efe!"

"Tamam, kızma. Getiriyorum, güzel annem benim," dedi Efe tatlı bir sesle. Tam bir eşek sıpasıydı.

"Ne yapacağız, Barut?" diye sordu ablam. "Boyuna posuna kurban olduğum, sen neden müstakbel karının gitmesine izin veriyorsun? Sen böyle biri değilsin ki. Üstelik suç sende değil diye gitmesine asla izin vermezsin. Çok mu kötü kavga ettiniz? Kesin daha fazla üzülmesin diye gitmesine sesini çıkaramadın."

Şayet olaylar böyle gerçekleşseydi gitmesine asla izin vermez, onu kendimle birlikte eve kilitlerdim. Balkan Kızı'nın benden bir adım öteye gitmesi, benim soluğumun kesilmesiyle eş değerdi.

"Hastaneden arıyorum şu an."

"Hiii!" diye bir ses çıkardı. "Tamam, Balkan kızlarının eli ağır olurmuş. Kızdı mı tam kızarlarmış. Elinden kimse kurtulamazmış, bunu biliyorduk zaten de hastanelere düşecek kadar kötü mü oldu?"

"Dağdaki terörist daha merhametliydi abla, öyle düşün."

"Oğlum, çok dövdürmeseydin bari kendini." Derin bir nefes alıp verdi. "Of, Barut ya! Benim suçlu olduğumu neden söylemiyorsun ki?"

"Abla," dedim daha ciddi bir tonla. "Bu kız bunun gerçek olduğunu nereden bilebilir? Sen ablamsın, benim nasıl bir adam olduğumu biliyorsun. Ben bu kızla yeni yeni bir yola giriyorum. İkimiz de birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz. Belki de ben kurtulmak için suçu sana attım. Sonuç olarak beni tam tanımıyor ki."

Ablam ne yaptığını asıl şimdi fark ederken, "Barut'um," dedi. "Çok haklısın. Ama yemin ederim, sen kadınlarla gönül eğlendirecek biri değilsin. Ben seni ne kadar zorlasam da birine bile kafanı kaldırıp bakmadın. Hatta görüştürdüğüm bir kız senin erkeklerden hoşlanabileceğini bile söyledi. O derece kadınlardan bihabersin, oğlum."

"Abartma, abla."

"Ne abartması?" dedi kızarcasına. "Buna ben bile inandım. Meğer senin son yıllarda gönlün başkasındaymış. Ben evlenmek istemediğin için bana yalan söylediğini zannettim, o yüzden seni zorladım. Ablacığım, sen sevdana hep sadık kaldın," dediğinde yüreğime bir ağırlık çöktü. "Gerekirse manevi

babasının da karşısına çıkarım. Konuşur, hallederim. Hem o kız seni yeteri kadar tanımıyor olabilir ama o adam seni hiç mi tanımamış?"

"Beni ablam tanımamış ki. Âkif Cesur tanımamış çok mu?"

"Boyuna posuna kurban olduğum," dedi hüzünle. "Halledeceğim, söz veriyorum. Senin ablan ne dedi de yapmadı?"

"Halletmek istiyorsan başıma sardığın herkesi topla ve beni müstakbel karımla baş başa bırak," dedim kararlı bir sesle. Beni aynı evde bir türlü yan yana bırakmamıştı.

"Birincisini yaparım ama ikincisi için söz veremiyorum, ablam," dedi kederli bir tavırla. "Düğününüz olsun, ne yapıyorsan yap ama düğün öncesi sizi baş başa bırakmam imkânsız."

Telefona düşen bildirim seslerini duyunca, "Gitmem lazım," diyerek onunla kısaca vedalaştım ve telefonu kapadım. Banyodan su sesi gelmeye devam ediyordu.

Ekrandaki yazılara odaklanmış hâldeydim. Kanca, Peter'la ilgili birkaç görüntü ve rapor iletmişti. Önümdeki laptopa dalmışken birkaç dakika sonra kapıda beliren kişiyle bakışlarımı oraya çevirdim.

Bir kez daha baktım. Gözlerime inanamıyordum. Bir kere daha...

Talia kapının girişinde durmuş, havluya sarılmış bedeniyle bana mahcup bakışlar atıyordu. Saçlarından akan su damlaları, yüzünden ve omuzlarından aşağıya süzülüyordu. Tenindeki taze duş sonrası ışıltı, loş odada bile fark ediliyordu. Göz göze geldiğimizde, onun hafifçe kızardığını ve utanmış bir şekilde duraksadığını fark ettim.

"Şey..." dedi titreyen bir sesle. "Senden kaçacağım diye yanıma kıyafet almayı unuttum da. Bana balkondan kıyafet getirmen mümkün mü? Bu hâlde çıkamam."

Oturduğum yerden ağır ağır ayağa kalktım. Talia'ya doğru birkaç adım atarken kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum. Yavaşça yutkundu ve gözleri benimkilere kilitlendi. O anın ağırlığı, ikimizin arasında asılı kalmıştı.

"Sen nasıl bir hata yaptın da karşıma bu şekilde çıktın, Talia?" dedim şaşkınlıkla. Ama aynı zamanda, içimde yükselen başka duygular da vardı. Tutku gibi.

Bir adım daha attım ve onun hemen önünde durdum. Talia'nın nefesi hızlanmış, gözleri büyümüş ve yanağındaki kızarıklık belirginleşmişti. Gözlerimizi birbirinden ayırmadan, onu yavaşça kolundan tutup duvara doğru çektim. Talia, bu ani harekete biraz şaşırmış olsa da direnmedi. Duvara yaslanırken nefesi düzensizleşti.

Elimi çok sert olmayacak bir şekilde beline yerleştirdim. Teninin sıcaklığı avucumun içinde hissediliyordu ve bu his, tüm düşüncelerimi bulandırıyordu. Ona daha yakın olmak istiyordum. Nefesimin onun nefesiyle karışmasını, teninin sıcaklığını tamamen hissetmeyi arzuluyordum.

"Aklımı başımdan almasaydın kıyafetleri unutmazdım," dedi.

Onun da mı aklı gidiyordu? O da mı benim gibi bulanık bir zihne sahipti? Balkan Kızı'm da benimle aynı duyguları mı yaşıyordu? Bu düşünce beni daha da derin bir arzuya sürükledi.

"Talia," dedim sert bir sesle. "Ateş böceklerini sikeyim! Resmen eziyet etmek için gönderilmişsin sen bana!"

"Ateş böcekleriyle derdin ne?" diye sordu merakla. Gözlerinde bir parıltı vardı.

"Hiç olmadık anlarda belirip beni sinir ediyorlar," dedim. Nefesinin sıcaklığı tenime dokundu. Bu kadının teninden hiç ayrılmak istemiyordum. Onun kokusu, varlığı, her şeyi beni çekiyordu.

Aramızda yalnızca havlu vardı. O havlunun varlığı, aramızdaki tek engeldi ama aynı zamanda onu daha çekici kılıyordu.

Sesi hafifçe titrerken, "Ateş böceklerini sevmiyor musun?" diye sordu.

"Sevmiyorum," dedim sinirle. "Havluları da hiç sevmem." Neden üretilmişlerdi ki? Ben onun tenini, içimizdeki yangınla kuruturdum.

Talia, hafifçe gülümsedi ama gözlerindeki arzu ve çekingenlik hâlâ oradaydı. Havlunun kenarından görünen teni, beni daha da derin bir arzuya sürüklüyordu. Elimi belinden çekip yüzünü kavradım. Gözlerine baktığım zaman onun da aynı duyguları yaşadığını görmek, içimdeki yangını daha da alevlendirdi.

"Şimdi beni durdurman gerekiyor."

İçimdeki hisler kontrolden çıkıyordu.

"Neden durduracakmışım?" dedi Talia. Gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı.

"Bakma öyle, durdur. Buna ihtiyacım var, Talia. Yoksa bu odadan hiç çıkamayacağız," derken nefesim hızlanmıştı. Yakınlığımız, içimdeki yangını daha da körüklüyordu.

Talia havlusuna daha çok sarılarak ayaklarımın üstüne çıktı.

"Yüzbaşı, beni gerçekten tanıyamadın mı? Sen barutsan ben ateşim. Bizim zaten aynı odada olmamamız gerekiyordu."

Talia benim en büyük sınavım, en büyük zayıflığımdı. Onunla aynı odada olmak, duygularımı kontrol etmemi zorlaştırıyordu. Ona olan tutkum, her an patlamaya hazır bir volkan gibiydi.

"Ah, Balkan Kızı!" dedim, hem hayranlık hem de çaresizlikle. "En büyük sınavım sensin."

Dudaklarım onun boynuna değdiğinde, Talia derin bir nefes aldı ve elleriyle sırtıma daha sıkı tutundu. Bu temas, aramızdaki gerilimi ve tutkuyu daha da artırıyordu. Teninin kokusu, nefesinin sıcaklığı beni ona çekiyordu.

Havlunun düşmesine izin vermeden ellerimi onun belinden yukarı doğru kaydırdım. Talia, bu hareketimle titredi ama beni geri itmedi. Aksine, onun da aynı arzuyu paylaştığının farkındayım. Dudaklarımız nihayet buluştuğunda, aramızdaki tüm engellerin kalktığını hissettim.

Parmakları kemerimdeydi. Elinin orada olduğunu hissetmek, beni daha fazla çıldırtıyordu.

Dudaklarımız, aramızdaki tutku ve arzunun bir ifadesiydi. Her nefes alışımız, her dokunuşumuz, ikimizin de içindeki ateşi körüklüyordu. Talia'nın elleri boynuma dolandı ve bedenlerimiz birbirine yapıştı.

Bu odadan çıkmak istemiyordum. Talia'yla birlikte olmak, onun sıcaklığını hissetmek, her şeyden daha önemliydi. İçimizdeki yangın, aramızdaki tüm engelleri yıkacak kadar güçlüydü. Talia'nın teni, kokusu, varlığı, beni ona bağladı.

Bu anın sonsuz olmasını diledim. Zaman durmalıydı. Talia'nın kollarındayken aramızdaki yangını hissetmek, dünyadaki en gerçek şeydi. İkimizin de ihtiyacı olan bir şeydi bu ve her anın tadını çıkarmak istiyorduk.

Firefly havladı ve biz o andan sıyrıldık.

"Sen beni durdurmazsan," dedim büyük bir hırsla. "Başkası mutlaka durdurur. Çünkü herkes kötülüğümü istiyor."

"Sadece acıkmıştır."

"Ben de açım," dedim yalancı bir ifadeyle. "Beni kim doyuracak?"

"Eğer kıyafetlerimi getirirsen üstümü giydikten sonra hızlıca yiyecek bir şeyler hazırlarım," dedi. Konuyu değiştirmeye çalıştığının farkındaydım.

"İkimiz de hangi anlamda aç olduğumu biliyoruz," derken bakışlarımı ondan ayırmadım ve gözlerinin derinliklerinde takılı kaldım. "Balkan tatlısı fena olmazdı."

"Düğün," diye fısıldadı.

Dudaklarının titrediğini gördüm. Saçları ıslaktı ve havluyu saymazsam neredeyse tamamen çıplaktı. "Az önce ateşle barut olduğumuzu söyleyen sen değil miydin?" derken ondan ayrılıp balkona doğru ilerlemeye başladım.

"Öyleyiz ama."

Doğru, o tam bir ateş parçasıydı.

"Sanki bilmiyorsun, o düğün bize zehir zıkkım olacak. Başımızda Âkif Cesur Beton varken düğün gecesi hayalden ibaret olur," dedim bilmiş bir tavırla. "İmzayı attığım an beni göreve göndereceğine eminim."

Bir yandan söylenirken, diğer yandan da çamaşırlıkta asılı olan bütün kıyafetleri mandallarını çıkarmadan toplamaya başladım. Hepsini kucağıma aldıktan sonra odaya döndüm. Talia yatağın kenarına oturmuş, beni bekliyordu.

"Niye kızdın ki bu kadar?"

Anlık olarak duraksadım. Niye kızdığımı ben de bilmiyordum. Sadece onu görünce aklım başımdan uçuyordu ve şu an yalnızca havluyla durması beni çıldırtıyordu.

Oradasın fakat dokunamıyorum bile.

"Sana değil," dedim. "Kendime kızıyorum."

"Düğünü beklemek istememeni anlıyorum ama burası onun için doğru bir yer değil gibi."

Hafifçe kaşlarımı çattım. Sorun sadece ev miydi yani? Benim için ev önemli değildi. O bulunduğu yeri ev gibi sahipleniyordu. Burada bile birkaç gündür kalmasına rağmen her tarafı çiçek gibi yapmış, sürekli ocakta bir şeyler pişirmişti. Âkif Cesur Beton bile bu evi belki de ilk defa böyle görmüştü.

Yine de dediği doğruydu. Burası bana ait bir ev değildi. Belki de en ufak bir temasta bile kendini rahat hissetmiyor olabilirdi. Âkif Cesur yıllar önce ablamla evlenseydi eğer bu evde oturacaklardı.

Balkan Kızı'nın olduğu her yer bana evdi.

Eşyaları yatağın üstüne bırakırken, "Haklısın," dedim. "Bundan sonra ben de düğünü bekleyeceğim. Hatta ne düğünü, en az bir sene gerekiyor. Hadi bakalım, hodri meydan. Elim, eline dokunursa namert olayım!"

"Biraz fazla mı alınganlık yapıyorsun acaba?"

"Alınganlık mı?" dedim. "Geberiyorum, kızım. Görmüyor musun?"

Bakışları bedenimi süzdüğünde tek bir yere odaklandı ve dudağının kenarını ısırdı. "Görüyorum," diye fısıldarken yavaşça yutkundu.

Onun baktığı yere baktım. Alt bölgemde bariz bir kabarıklık vardı. Az önce öpüşürken sertleşmeme engel olamamıştım. Diriydi. Hâlâ oradaydı ve beni ele veriyordu. Gördüğüm manzara karşısında elimi belimdeki kemere yerleştirdim. "Kemer," dedim. Üstümdeki hırkanın önünü kapadım. Bu görüntünün bir an önce yok olması gerekiyordu. İçeriye gidip kızsam iyi olacaktı. "Sen seversin ama uzunca bir süre mahrum kalacaksın."

Firefly'ı da alıp, onu odada tek bırakarak odadan çıktım. İnat edecektim. Düğünden önce olmasını kendisi isteyecekti fakat bu sefer de ben düğünü öne sürecektim.

İlk kim pes edecek, Balkan Kızı?

"Ulu."

Televizyonun karşısında, Firefly'la birlikte oturuyordum. Saatlerdir sessizliğimi ve mesafemi koruyordum. "Ne oldu?" dedim düz bir sesle. Bakışlarımı ona çevirmeden ekranı izlemeye devam ettim. Ona bakarsam yumuşarım diye hiçbir şekilde bakmıyordum.

"Gerçekten böyle mi olacağız? Yüzüme bile bakmayacak mısın?"

Boğazımı temizledim. "Aynı evde bile kalmamamız gerekiyor," dedim. Alttan almaya niyetim yoktu. "Nikâhımız yok. Günah."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Biraz daha abart istersen *ljubov moja?*" dedi.

"Abartmıyorum, bana sürekli düğünü öne sürersen ben de sana böyle gelirim. Ki olması gereken bu," dedim inatla. "Hatta ablam ya da Ülkü gelip seninle kalabilir. Belki için böyle daha rahat eder."

Oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. "Ulu," dedi kısık bir sesle. "Yapma böyle. Gerçekten üzülüyorum. İçim hiç rahat değil ve kendimi kötü hissediyorum. Ben kalbini kırmak istemedim ki."

"Hiç bana yaklaşmaya kalkma, Balkan Kızı."

"Yanına kadar geliyorum ve sen benimle temas etmiyorsun!"

Yan tarafımda duran telefonu elime alarak ona bakmama orucuma devam ettim. Dayanamazdım ama dayanmak zorundaydım. Bana Ötüken olan bakışlarını gördüğüm an, bütün gardımı düşürecektim. "Ülkü'yü arayacağım," dedim ifadesiz bir tonla. "Sınavları bittiyse seninle kalmaya başlasın. İkinizin görüşme vakti geldi de geçiyor bile."

"Ülkü'yü çok merak ediyorum," dedi heyecanla. "Bu yüzden sana engel olmayacağım."

Ülkü'nün numarasını son aramalardan bularak tuşladım. Telefon uzunca bir süre çaldı ve sonra kapandı. Tekrar aradığımda bakışlarım artık sertleşmişti. Biraz daha bekledikten sonra çağrı yanıtlandı.

Telefondan gelen müzik sesiyle kaşlarımı çattım. Yine bir yerlerde partiliyordu. Üstelik bana sınav haftasında olduğunu ve çok yoğun olacağını söylemişti.

Böyle mi yoğunsun, Ülkü?

"Alo?" diye seslendim. Müzik o kadar yüksekti ki kulak zarımın patlayacağını sandım. "Neredeysen müzik yüzünden seni duyamıyorum, Ülkü. Müziğin olmadığı bir yere geç!"

"Alo?"

Bir erkek sesi duydum.

Ülkü'nün telefonunu açan bir erkekti. Şimdi sikmiştim belasını!

Bedenime sinir yüklendi. Müzik yüzünden sesleri tam anlayamıyordum. "Sen kimsin, lan?" dedim. "Ülkü nerede?"

"Kendisi yanımda," dedi bağırarak. "Fakat telefona bakacak kadar müsait değil."

"Siktirme müsaitliğini!" dedim yükselen sesimle. "Bana derhâl Ülkü'yü ver!"

"Komutanım," dedi hattın ucundaki ses. Komutanım mı? Ne komutanı, lan? Neler olduğunu merak ettim. "Ülkü," diye seslendi. "Telefonuna bak. Mağara adamı arıyor."

"Hiii!" Ülkü'nün sarhoş çıkan sesini duydum. "Telefonu derrrrrrhâl yok et!"

Ah, başımın belası! Yine nerede kafayı bulmuştu, kim bilir! Oturduğum yerden kalktım ve eşyalarımın olduğu yere ilerledim. Talia civciv gibi peşimden geliyordu.

Telefonun el değiştirdiğini işittim. "Benim," dedi korkusunu hissettiğim ses. "Rauf."

"Rauf mu?" dedim şaşkınlıkla. "Sesini çok zor duyuyorum. Neredesin sen, oğlum?"

"Komutanım, bir eğlence mekânındayım da."

"Oğlum, senin lakabın İmam değil mi?" dedim sert çıkan sesimle. "Ne demek bir eğlence mekânındayım? Lakabını değiştirdiysen söyle, lan! Biz günaha giriyoruz."

"Yok, komutanım. Tövbe haşa! Öyle demeyin."

Kafama dank eden şeylerle kaşlarım iyice çatıldı.

"Onu bunu bırak da kardeşimin telefonunun sende ne işi var?"

"Komutanım, orası biraz karışık." Derin bir nefes alıp verdi. Konuşmaya çekiniyor gibiydi. "Size attığım konuma gelebilmeniz mümkün mü? Ne kadar sürede gelebilirsiniz?"

Cümlesini tamamlayınca telefonuma bildirim geldi. "Bakıp söylüyorum," diye seslendim ve telefonu kulağımdan çekip gelen bildirime tıkladım. Ülkü'nün sohbetine tıklayıp atılan konuma baktığımda kaşlarımı çattım. "Oğlum, ne işin var senin burada?"

"Anlatacağım, komutanım." Seslice yutkundu. "Sesinizi de müzikten dolayı çok alamıyorum." Hışırtı sesleri yükseldi. "Ülkü, rahat dur!"

"Danz edelim, hajjji!" diyen Ülkü'nün sesini duydum. Konuşamamasından, kafasının uçtuğunu anladım. Artık o kulağının çekilme vakti gelmişti. Kimse seni elimden kurtaramayacaktı, Ülkü!

"Onu sakın tek bırakma, Rauf!" dedim emreden bir tonla. "Yirmi dakikaya oradayım!" Telefonu kapadığımda, bana merakla bakan bir çift yeşil gözle karşılaştım.

Talia gözlerini kırptı. "Ne olmuş?" diye sordu.

"Ülkü," dedim sitem eden bir sesle. "Rahat durduğu tek bir gün yok! Sarhoş olup kendinden geçmiş." Kafamı iki yana salladım. "Hazırlan, onu almaya gideceğiz. Ailemle düzgün bir şekilde tanışsan şaşırırdım zaten!"

Asıl merak ettiğim İmam'ın, yani Rauf Erturan'ın kız kardeşim Ülkü'nün yanında ne aradığı ve hangi nedenin ikisini bir araya getirdiğiydi. Belli ki bu gece bir hayli uzun olacaktı.

Gece üçte aklıma düşersin ama elim telefona gitmez.

Gece üçte, evin içi derin bir sessizlikle kaplıyken Umay yatağında sırtüstü yatıyordu. Gözleriyle tavanın boşluğuna hayalî desenler çiziyordu. Saatin tik takları kulağında yankılanırken, aklındaki kişiyi düşünmeden edemiyordu.

Âkif Cesur Beton.

Aklından hiç çıkmaz, her gece ona eşlik ederdi.

Kalbi, uzun süredir tanıdığı o hafif sızıyı yeniden hissetmeye başlamıştı. Bu ona huzur vermeyen ama aynı zamanda kaybetmek istemediği türden bir duyguydu.

Gözlerini kapatıp, onunla geçirdiği anıları hatırlamaya çalıştı. Onun gülüşü, sesi, o anlık bakışları... Her şey zihninin bir köşesinde yeniden canlanıyordu. Fakat Umay'ın eli telefona gitmiyordu. Aralarındaki mesafe yalnızca fiziksel değildi, duygularında da derin bir uçurum vardı.

Bir an onu aramanın, sesini duymanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Belki de geceyi uzaklardan da olsa birlikte paylaşabilirlerdi. Ama parmakları kıpırdamıyordu. Telefonu yanındaydı, ulaşılması kolay bir yerde duruyordu ama aralarındaki mesafe, bu kadar basit bir hareketle aşılabilir miydi?

Kalkıp mutfağa gitti ve bir bardak su aldı. Su boğazından geçerken düşünceleri de biraz durulmuştu. Camdan baktı. Sokak lambalarının aydınlattığı boş sokakta bir sessizlik hâkimdi. Belki de bu sessizlik, içindeki karmaşayı biraz olsun dindirebilirdi. Ama hayır, onu düşünmekten vazgeçemiyordu.

Âkif...

Tek sevdası...

Onu araması gerekiyordu. Nasıl arayacaktı? Nasıl konuşacaktı?

Kardeşi Barut'u zor durumda bırakmıştı Umay. Yanlış yaptığı bir şeyi düzeltmek istiyordu şimdi. Annesinin isteği üzerine kardeşini evlendirmeye ve bir yuva kurmasında yardımcı olmaya çalışan Umay, olayların çığırından çıkmasını engelleyememişti.

Sadece annesinin isteğini yerine getirmek istiyordu. Barut'un evlenmek istememesi, Umay'ın bu konuda üzerine gitmesine neden olmuştu.

Kardeşi göreve gitmeden önce avukat olarak tanıdığı Ceyda'ya numarasını vermiş, iki bekâr gencin tanışmasını istemişti. Barut'un görevden bir kadınla geleceğini, Ceyda'nın ise aylar sonra arayacağını nereden bilebilirdi ki Umay?

Her şeye bu kadar burnunu soktuğu için kendini kahrediyordu. Hem kardeşi Barut'u hem de gelinleri olarak Talia'yı yok yere üzmenin pişmanlığını yaşıyordu.

Barut'un dediğine göre Talia, manevi babası olan Âkif'in yanına gitmişti. Onunla konuşması lazımdı ama burada kullanabileceği bir telefonu olmadığı için Âkif'i araması gerektiğini biliyordu.

Saatlerdir kendi içinde çelişki yaşıyordu. Arayacaktı aramasına ama nasıl olacaktı?

Mutfaktaki eski sandalyeye oturup başını ellerinin arasına aldı. Belki de sessizlikle, yalnız başına yüzleşmek daha doğru geliyordu. Ona söylemek istedikleri, belki de hiç duyamayacağı kelimeler olarak dudaklarının ucunda asılı kalıyordu.

Yatak odasına geri döndü ve küçük kızı Peri'yi uykusundan etmeden yatağa yatırdı. Onun yanına uzandı ve öylece kaldı. Uyuyamıyordu. Yapamıyordu. Âkif'i aramak ve bütün bu saçmalığa son vermek istiyordu.

Kafasını dağıtmak için diğer çocuklarının odasına gitti. Büyük kızı Bahar'la ortancı çocuğu Cesur Efe aynı odada kalıyordu. İkisinin de yanına giderek üstlerini örtü ve teker teker saçlarını okşayıp öptü.

Kendini oyalayacak bir şeyler arıyordu Umay. Tekrar telefonunun başına geçti. Rehbere tıkladı ve en başta duran isme baktı. Her zaman en üstte yer alıyordu.

Âkif Cesur Beton.

Derin bir nefes alarak kendini cesaretlendirmeye çalıştı. Talia için yapması gerekiyordu. Kardeşi bu kadına çok değer veriyordu ki sadece bunun için değil, çocukluğunu bile bildiği kadına hiçbir yanlış yapmak istemiyordu.

Baldan tatlı Balkan kızıydı o. Bile isteye üzebilir miydi?

Âkif'i arayacak ve Talia'yı telefona vermesi gerektiğini söyleyecekti. Zor değildi. Yapabilirdi. Kendini cesaretlendirdi ve saatin kaç olduğunu umursamadan Âkif'in adına tıkladı.

Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

Telefon her çaldığında Umay'ın soluğu biraz daha kesiliyordu. Bir yandan cesaretini toplamaya çalışıyor, diğer yandan Âkif'in sesini düşünüyordu. Bu

düşünceler içinde boğulurken çalma sesi bir anda kesildi ve karşıdan gelen derin bir nefesle irkildi.

"Efendim," diyen Âkif'in tavrı soğuk ve netti.

Umay duyduğu sesle bütün kelimeleri yuttu ve cevap veremedi. Nasıl özlemişti bu tonlamayı... İçine resmen güneş doğdu. Bütün bedenini özlem kapladı. Bu ses, ona bütün güzel duyguları bahşetti.

Birkaç saniye boyunca telefonu kapatmayı düşündü ama elinin titremesi bu düşünceyi gerçekleştirmesine engel oldu. Sessizlik uzadıkça Âkif'in sesi biraz daha sertleşti.

"Kimsin?" dedi, bu sefer biraz daha vurguluydu.

Umay'ın gözleri kapandı, derin bir nefes aldı ve o anın içinde kayboldu. Âkif'in sesi, geçmişten gelen anıları canlandırdı. O ses, bir zamanlar ona güven veren, koruyup kollayan birine aitti. Şimdi ise aralarında bir uçurum vardı.

Âkif'in nefes alışı bile Umay'ın kulağında yankılanıyordu. Telefonun diğer ucunda, gece vakti evinin sessizliği içinde koltuğuna yaslanan adam, arayanın kim olduğunu bilmiyordu. Üstelik bu hat, özel hattıydı. Kolay kolay kimse aramazdı.

Sessizlik bir süre daha sürdü. Umay'ın içindeki cesaret kırıntıları yavaş yavaş eriyordu. Konuşmak istiyordu ama kelimeler boğazına düğümlenmişti. Âkif aynı sabırsızlıkla hâlâ bekliyordu. Umay, o bekleyişteki huzursuzluğu hissedebiliyordu. Belki de telefonu kapamanın eşiğindeydi.

Tam o anda Âkif'in sesi tekrar duyuldu, bu kez daha sertti.

"Oğlum, kimsen seni ıslak sopayla anırta anırta döveceğimi biliyorsun, değil mi? Gecenin bu saati ne diye arayıp ses vermiyorsun?"

Bu sözler Umay'ı daha da derin bir sessizliğe itti. Başaramamıştı. Âkif, telefonun kapanma sesiyle birlikte tamamen kayboldu. Umay'ın elinde kalan sadece telefonun soğuk ekranı ve başarısızlığının acı tadıydı.

Konuşamamıştı. Cesaret edememişti.

Durum böyleyken bu adamın karşısına nasıl çıkacaktı? Üstelik, Talia'yı bu adamdan isteyecekti! İsteme günü hem gelsin hem de gelmesin istiyordu.

Âkif kapadığı telefona küfrederken Umay'ın onu arayabileceği aklının ucundan dahi geçmiyordu. Kişisel hattı olduğu için bu aramanın yanlışlıkla yapılmadığına emindi. O yüzden diğer telefonunun yanına gitti ve kişisel telefonundaki numarayı dikkatlice yazarak birine gönderdi. Sonra da o kişiyi aradı.

"Komutanım," dedi hattın ucundaki ses. "Sizi dinliyorum."

"Gönderdiğim numaranın kime ait olduğunu öğren. Bütün bilgileri en kısa sürede elimde istiyorum," diyerek telefonu kapadı.

Tek kapadığı telefonu değildi, gönlünün kapılarını da kapamıştı Âkif.

Ertesi sabah, Âkif Cesur gözünü açtığında bünyesine sinir yüklenerek uyanmıştı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra kendine çay demledi ve mutfaktaki tekli sandalyeye geçip oturdu. Aç karnına sigara içmeden güne başlamazdı. Bir yandan sigara içerken diğer yandan telefonunu eline aldı ve gelen mesajları kontrol etmeye başladı.

BUB: Talia yoksunluk krizine girdi. Durumu kontrol altında, komutanım.

BUB: Alisa Alaz'a ulaştık. Talia'nın üzerine kayıtlı olan bir evde tutuluyor. Peter, iki kızıl şahısla Türkiye'ye giriş yapmış ve ikisi de Alaz kardeşler değil. Bunu kesinleştirdik.

BUB: İdmana çıktık. Talia uzun koşuda iyi değil. Fiziksel olarak elverişli fakat erken yoruluyor. Bunu da ilaçlara bağlıyorum. Buna çözüm bulmamız gerekiyor, komutanım.

Yazılanları okuyunca içi burkuldu. Talia'nın bu yaşında yaşadıklarına dayanamıyordu. Elini yumruk yapıp sertçe sıktı. Ayhan abisine sözü vardı Âkif'in. Yarın bir gün öldüğünde Ayhan abisinin yüzüne nasıl bakacaktı? Ona hesabını sormaz mıydı?

Komutan Barut'un numarasını tuşladı. Çağrı ikinci çalmada yanıtlandı. "Komutanım," diyen dinç sesi duyuldu.

"İdmana neden geç çıktınız?"

Derin bir nefes aldı Barut. "Talia gece uyuyamadı. Uykuya daldığında saat dörde geliyordu. Uyandırmam bir saat sürdü." Kriz geçirdikten sonra biraz uyumuş, daha sonra kendine gelmiş ve en sonunda duşa girmişti.

"Zaten sen niye uyandırıyorsun, dingil?" dedi Âkif. "Bırak, kaçta uyanırsa uyansın."

"Komutanım, onun uyanmasını bekleseydim saat öğleni bulurdu."

"O sana değil, sen ona uyacaksın, Ulukurt!" deyip sinirle soludu. "Bu, Kasırga Hava Üssü'ne girene kadar da böyle olacak. Nazına ayak uyduracaksın."

"Emredersiniz, komutanım."

"Talia yanında mı?" diye sordu Âkif.

"Değil, komutanım."

Âkif'in gözleri kısıldı. Yalan söylüyor olabilirdi.

"Nerede? Neden yanında değil?"

"Uyuyor, komutanım," dedi Barut. "Bu sabah ağır çalıştık. Bünyesi alışık değil. Erkenden kalktığımız için öğlenleri kendini uykuya veriyor."

"Aranızdaki sorunları hallettiniz mi?"

"Bir sorun kalmadı, komutanım," diye yanıtladı. "Krizleri artmaya başladı. İdmanlara başladığımız için mi bilmiyorum. Bedeni yorulduğu için yoksunluk belirtileri başlıyor olabilir. Onu bir saniye bile tek bırakmamamız gerekiyor."

Ağzının içinde homurdandı Âkif.

"Senin de işine gelir."

"Bir şey mi dediniz, komutanım?"

Âkif ters bir tavırla, "Yok bir şey," dedi. "Onu operasyondan çıkarmadan iyileştirmenin bir yolunu bulacağım. Belki bir şey tetiklenmesine neden oluyordur. Bugün iyice gözlemle onu. Beni sorarsa da işimin olduğunu söyle."

"Emredersiniz, komutanım."

Barut tam kapamak üzereyken duyduğu sesle duraksadı.

"Ulukurt," dedi Âkif.

"Buyurun, komutanım."

"Eğer o kıza bir şey olursa seni geberteceğimi biliyorsun, değil mi?" diye tehditkâr bir tavırla sordu. "Seni öldürmem. Andım olsun, yapmam bunu. Beni öldür diye yalvartırım."

Barut ifadesini hiç bozmadı.

"Biliyorum, komutanım."

"Ama sana bir şey olursa..." dedi Âkif. Duraksadı. Sert bir soluk aldı. "Yeri yerinden oynatırım."

Barut'un kaşları havalandı. Bu adamdan böyle bir şey duymayı beklemiyordu. Şaşırmıştı. Daha önce kimseden de böyle bir şey duymamıştı. Üstelik bunu söyleyen, Âkif Cesur Beton'du.

"O yüzden yaşat kendini. Onca işimizin arasında beni bir de senin intikamınla uğraştırma. Alınacak intikamımız çok. Alacağız da. Seninle Barut. Duydun mu? Sensiz değil."

"Duydum, komutanım," dedi Barut hissettiği inançla. "İntikamlarımızı tek tek alacağız."

"İyi," dedi Âkif. Soğukluğuna geri dönmüştü. "Siktir git, şimdi."

Barut'la konuşmaya son verdi. Dün kontrol etmesini söylediği numarayla ilgili mesajlar gelmişti. Açıp okumaya başladı.

İlettiğiniz numara, Feyza Şahin adına kayıtlı. Üç çocuk annesi bir kadın. İkametgâh bilgisine erişilmiyor, komutanım. Tek bulabildiklerim bunlar. Sanırım kendisi kadın koruma programında olan biri, bu yüzden bilgileri gizli tutuluyor.

Âkif, gece yarısı telefonuna gelen mesajı okuduktan sonra kaşlarını çattı. Mesajda adı geçen Feyza Şahin'i tanımıyordu. Dahası, çevresinde üç çocuklu bir kadın da yoktu. Mesaj, aklında çeşitli soru işaretleri uyandırmıştı. Gece onu arayan numarayı tekrar tuşladı. Bunu tamamen içgüdüsel olarak yapmıştı. İçine, bu numarayı araması gerektiği hissi doğmuştu.

Telefonu kulağına götürdüğünde, aramanın hemen meşgule atıldığını fark etti. Bu duruma sinirlenen Âkif, numarayı tekrar aradı. Yine meşgul çaldı. Bir kez daha denemeye karar verdi ve tuşa bastı. Kısa bir çalıştan sonra çağrı yanıtlandı. Hattın ucundan, "Alo, ne var?" diye bir ses yükseldi.

"Alo?" dedi Âkif, aynı belirsizlikle.

Tedirginlikle, "Kimsiniz?" diye karşılık geldi. "Annem yabancılarla konuşmamam gerektiğini söyledi."

Telefonu açan bir çocuktu. Âkif, bu erkek çocuğunun kim olduğunu bilmese de aslında o, Umay'ın oğlu, Cesur Efe'ydi.

"Âkif," dedi kararlılığını koruyarak. Sesi bile insanı titretecek kadar derin ve otoriter çıkıyordu. "Adım, Âkif Cesur."

"Âkif Cesur mu?" dedi Efe şaşkınlıkla. Annesinin telefonundan oyun oynadığı için arayan numarayı sürekli olarak reddetmiş, şimdi ise karşısındaki kişi dikkatini çekmişti. "Benim de adım Cesur Efe Şahin. Adaşmışız."

"Ailene bu numarayı geri araması gerektiğini söyler misin Cesur Efe?" dedi Âkif. Elinden gelse de sesi yumuşak çıkmıyordu. Fakat karşısındaki çocuğu da korkutmak istemiyordu.

"Tamam, adaş," dedi Efe uslu uslu. "Anneme söylerim."

Âkif yanlış anlaşılmaması için, "Babana söylersen daha iyi olur," dedi.

"Benim babam yok ki," diye karşılık verdi. Duyduğu seslerle annesinin geldiğini fark eden Efe, hızlıca telefona doğru kısık sesle konuştu. "Ödevlerimi yapmam gerekiyordu. Annem telefonla oynadığımı görürse kızar. Kapatıyorum!"

Âkif, yüzüne kapatılan telefona şaşkınlıkla bakakaldı. Ne olduğuna anlam veremezken çocuğun, "Babam yok ki," demesi zihninde yankılandı. Bu

cümle, Âkif'in aklında yeni soruların doğmasına neden oldu. Belki de annesinin telefonunu rahat bırakmayan bu çocuk yanlışlıkla aramıştı.

Âkif buna inanmak istedi.

Yoksa tanımadığı bir numara onu neden arayacaktı ki?

Kapısının çalmasıyla bütün dikkatini oraya yönelten Âkif, ağır adımlarla hareket etti. Delikten kontrol etti ve gördüğü kişiyle kaşlarının çatılmasına engel olamadı.

Bekletmeden kapıyı açtığında, "Komutanım, hayırdır?" diye sordu Âkif. Asker selamı vermek üzereyken, karşısındaki adam elini kaldırarak onu durdurdu.

Albay Alkorkmaz, karşısında duruyordu. Yüzündeki sert ifadeye bakılırsa iyi haberlerle gelmediği belliydi. Gözlerindeki derin kırışıklıklar ve yüzünün yorgun hatları, gece boyunca uyuyamadığını ve ağır bir yük taşıdığını gösteriyordu.

Albay Alkorkmaz gizemli ve ağır bir tonla, "Beton," dedi. "Tek misin?" Yaşlı adam, başındaki şapkasını indirerek etrafına bakındı. Kim olduğu anlaşılmasın diye neredeyse kuryeci kılığında gelmişti. Ceketinin yakasını kaldırmış, yüzünü gölgede bırakmıştı.

"Tekim, komutanım," dedi Âkif. Kapıyı iyice açarak içeriye geçmesini sağladı. "Buyurun. Ben de zaten Kasırga Hava Üssü'ne gitmek üzereydim."

"Bir çayını içelim, daha sonra geçeriz," dedi Albay Alkorkmaz. Sesindeki tedirginlik ve telaş, normalde her zaman soğukkanlı olan bu adamın bile baskı altında olduğunu gösteriyordu. "Gitmeden önce konuşacaklarımız var. Biliyorsun." Sıkıntılı bir es verdi. "Telefonda bile konuşamadığımız meseleler mevcut."

Âkif, sigarasını söndürüp derin bir nefes aldı. "Su kaynamak üzereydi," dedi. İçinde yükselen kaygıyı bastırmaya çalışarak mutfağa doğru yürüdü. "Ne için gelmiştiniz, komutanım?"

"Maria," dedi Albay Alkorkmaz. "Maria Alaz için gelmiştim."

Adım atmayı bıraktı Âkif. Maria Alaz, Talia Alaz'ın yıllar önce bir terör grubu tarafından esir düşmüş annesiydi. Bütün sırt kasları gerilmiş, karşısındaki adama omzunun üstünden bakmıştı. Yüreği hızla çarpmaya başladı çünkü bu isim, her şeyi değiştirebilecek bir sırrı işaret ediyordu.

O an, Albay Alkorkmaz'ın gelişinin sıradan bir ziyaret olmadığını anladı. Âkif Cesur, Talia'dan çok büyük bir sır saklıyordu ve bu sır, bütün hayatlarını tepetaklak etmeye yetecek kadar tehlikeliydi.

Rauf Erturan.

Kod adı, İmam.

Aynı timde görev yaptığı Mermi lakaplı askerle birlikte yaşıyordu. Rauf izne ayrıldığından beri başka bir arkadaşının evinde kalıyordu çünkü Mermi'nin ailesi kısa süreliğine ziyarete gelmişti ve Rauf onları rahat bırakmak istemişti. Mermi, Rauf'un gitmemesi için ısrar etse de Rauf bu teklifi kabul etmemişti.

Mermi, Rauf'un pek arkadaşı olmadığını ve gidecek başka bir yeri bulunmadığını biliyordu. Buna rağmen Rauf, Mermi'nin ikiz kız kardeşleri geleceği için evde kalmanın uygun olmayacağını düşünerek başka bir arkadaşının yanına gitmeyi tercih etmişti. Rauf, babasıyla yaşadığı büyük bir kavgadan dolayı ailesiyle tüm ilişkisini kesmişti ve bu nedenle onlardan destek alabileceği bir durum yoktu.

Rauf'un sessiz ve içe kapanık yapısı, onu yalnızlığa itmişti. Timde sadece görevine odaklanan ve özel hayatında da pek fazla kişiye güvenmeyen biriydi. Mermi, Rauf'un bu yanını iyi biliyordu ve ona her zaman destek olmaya çalışıyordu. Ancak Rauf, kendi sorunlarını kimseye yüklemek istemiyor, yaşadığı zorluklarla tek başına baş etmeyi tercih ediyordu.

Mermi, bu durumu değiştirmek için elinden geleni yapmaya çalışsa da Rauf'un kararlı tavrı karşısında çaresiz kalıyordu. Her şeye rağmen dostunun yanında olamamasının verdiği iç huzursuzluk Mermi'yi rahatsız ediyordu. Rauf ise kendi iç dünyasında sessizce savaşını sürdürmeye devam ediyordu.

Komutan Barut, kesin bir kararla sivilde de gölge gibi olmalarını söylemişti. Şehir değiştirmişti. Bulunduğu şehirde yaşayan bir arkadaşı vardı ve çok tekin olmayan bir mahallede yaşıyordu. Onun kaldığı eve doğru giderken eğlence mekânlarının dolu olduğu sokaktan geçmesi gerekiyordu. Arkadaşı da arka tarafta oturuyordu. Kendini burada kamufle edecek hem de peşinde olan birileri varsa buralarda kontrol altına alabilecekti.

Mahallede yürürken mekânların önünde sigara içen insanlara baktı. Duman ve sohbetlerin birbirine karıştığı bu ortam, her zamanki gibi canlıydı. Rauf birkaç adım daha attıktan sonra aniden kulağına keskin bir bağırış sesi doldu. Durakladı, dönüp bakmamalıydı. Şu an dikkat çekmemesi gereken bir zamandaydı. Gizlilik onun için her şeyden önemliydi. Ancak o ses, içgüdüsel olarak dikkatini çekti ve istemese de durdu.

Bakışlarını geriye döndürdüğünde, sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Gözlerini kısarak etrafı taradı. Bir çığlığa benzeyen sesin kime ait olduğunu an-

lamaya çalıştı. Görüş alanını daraltıp odaklandığında, gözleri kalabalık bir arkadaş grubuna takıldı. Grubun tam ortasında, dikkat çekici bir sima gördü. Tanıdık bir yüz, unutması imkânsız olan bir yüz...

Bu, komutanının kız kardeşi, Ülkü Boratav'dı. Ay gibi parlayan bir yüz, sarı saçlarıyla etrafını aydınlatan bir güzellik... Rauf, emin olmaya çalıştı. Uzun zamandır bu kadını görmemişti. Hafızasında yer eden görüntü, yıllar öncesine aitti. Ülkü'nün o dönemdeki genç ve neşeli hâli, şimdi karşısındaki bu endişeli ve çaresiz kadına tezat oluşturuyordu. Gözlerini kısarak biraz daha dikkatle baktı. Evet, sarı saçları ve parlak teniyle bu Ülkü'ydü. Tanımaması imkânsızdı. Ancak şimdi, Ülkü'nün yüzündeki korku onu tedirgin ediyordu.

Kalabalığın içinde sıkışmış gibi duran Ülkü, endişe dolu gözleriyle etrafına bakınıyordu. Rauf, kalabalığı yararak ona doğru ilerlemeye başladı. Her adımda, Ülkü'nün ne kadar zor bir durumda olduğunu daha net görüyordu. İnsanlar onu sıkıştırmış, tehditkâr bakışlarla üzerine yürüyordu.

Rauf, hızlıca kalabalığa doğru yürüdü. Ülkü'nün bulunduğu yere yaklaştıkça insanların konuşmalarını daha net duyabiliyordu. Tartışma şiddetliydi. Ülkü'nün bir şeyler söylediğini duydu ama tam olarak ne dediğini anlayamadı. Kalabalık gittikçe daha tehditkâr bir hâl alıyordu. Rauf sonunda Ülkü'nün yanına ulaştığında, onun çaresiz bakışlarıyla karşılaştı.

"Ülkü," diyerek mesafeli fakat tanıdık bir şekilde seslendi Rauf. Ülkü, kendisine seslenen adama doğru dönüp baktı. Sarhoş gözleri bulanıklaşmıştı ve dengede durmakta zorlanıyordu.

Ülkü gözlerine inanamıyordu.

Rauf, onun bu hâlde olduğunu görünce daha da çok endişelendi. Ülkü'nün yanında duran birkaç kişi, onun arkadaşları gibi görünüyordu ama aralarındaki gerilim açıkça belliydi.

Rauf sesini yükselterek, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Ülkü'nün arkadaşlarından biri, öfkeyle Rauf'a döndü. "Sen kimsin, oğlum?" dedi, meydan okurcasına.

"Orası seni hiç alakadar etmez," dedi Rauf. "Rahatsız olduğun bir konu mu var, Ülkü? Bağırdığını duydum."

Ülkü, başını sallayarak yanıt verdi. "Bir şey değil, sadece... Sadece biraz içtim. Saçma bir nedenden dolayı tartıştık."

Rauf durumu daha da uzatmadan, Ülkü'nün kolundan tutarak onu kalabalığın dışına çekti. Ancak diğerleri buna engel olmaya çalıştı ve bir anda ortam daha da gerginleşti. Ülkü, ayakta durmakta zorlanırken Rauf onu korumaya çalışıyordu.

Rauf dişlerinin arasından, "Ülkü, bu vasıfsız kişilerin arkadaşların olduğunu söyleme," dedi.

Ülkü gözlerini kırptı. "Yeni tanıştık," diye mırıldandı. "Kutlama için."

Rauf, bir an için duraksadı ama sonra daha kararlı bir şekilde Ülkü'yü çekmeye devam etti. Ancak kalabalıktan biri, Rauf'un önüne geçerek onu durdurmaya çalıştı. "Nereye götürüyorsun kızı?" diye sordu tehditkâr bir sesle.

Rauf, adamın gözlerine dik dik bakarak, "Yolumdan çekil," dedi. Ancak adam geri adım atmadı. Bunun üzerine, Rauf'un sabrı taşmıştı. Bir anda adamı iterek Ülkü'nün önünü açtı ama bu hareket kavganın fitilini ateşledi. Adam, Rauf'a saldırarak bir yumruk attı.

Rauf, kendini savunarak adamla kavgaya tutuştu. Yumruklar savruldukça kalabalık daha da hareketleniyor, insanların bağırtıları ve itişmeleri arasında kaos büyüyordu. Ülkü bu kargaşadan yararlanıp, barın içine doğru sendeleyerek ilerlemeye başladı. Çantasını ve montunu orada bırakmıştı. Abisinin bu olaydan haberdar olmasının felaketle sonuçlanacağını biliyordu. Bu yüzden sessizce kalabalığın arasından sıyrılarak gözden kaybolmaya çalıştı.

Rauf, yumrukların arasında Ülkü'nün nereye gittiğini fark edememişti çünkü karşısındaki adamı dövmeye odaklanmıştı. Sert bir yumruk yemiş, dudağı patlamıştı. Kavga sona erdiğinde, etrafına bakındı ve Ülkü'yü göremedi. Yerdeki adamı tutup, "Ülkü nerede?" diye sordu. "Nerede dedim?"

Adam başını sallayıp eliyle barı işaret etti. Rauf adamı yere savurdu ve düşünmeden barın içine doğru yürümeye başladı. Adımları hızlı ve kararlıydı. Kalabalığın arasından geçerken gözleri sürekli sarı saçlı kadını arıyordu.

Barın içine girdiğinde, yüksek müzikle dans eden insanların arasında gözleri Ülkü'yü aradı. Masaların ve bar tezgâhının etrafında dönen kalabalığın arasında sarı saçlı kadını seçmeye çalıştı. Sonunda Ülkü'nün bar kısmında durduğunu ve tekrar bir şeyler içtiğini gördü. Yüzü hırs ve hayal kırıklığıyla doluydu. Adımlarını hızlandırdı ve Ülkü'nün yanına varır varmaz elindeki içki bardağını aldı. Sert bir sesle, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi.

Ülkü, şaşkınlık ve öfkeyle Rauf'a baktı. Gözlerinde parlayan sinirle, "Beni rahat bırak, Rauf," dedi. Sesi titremişti.

Rauf, ona aldırmayan bir ifadeyle, "Az önce senin yüzünden kavgaya karıştım!" dedi.

"Ben mi karış dedim? Hem ben hallediyordum!" dedi Ülkü. Gözlerini devirecek kadar sinirliydi.

Rauf alaycı bir kahkaha attı. "Aynen, hallediyordun," dedi küçümseyici bir tonla. "Daha ayakta bile duramıyorsun!"

Ülkü'nün gözlerindeki öfke daha da parladı. "Sana ne bundan ya?" diye çıkıştı. "Ne işin var senin burada? Bir anda karşıma ne diye çıkıyorsun? Ne güzel unutmuştum ben seni!"

Rauf, Ülkü'nün sözleriyle bir an duraksadı. "Beni unutmaya mı çalışıyordun?" diye sordu, daha yumuşak bir tonla.

Ülkü, dili dolaşarak, "Eveeet," dedi. "Ama unutulmuyorsun! Neden abimin askerisin ki? Ne zaman abimi görsem aklıma sen de geliyorsun."

Rauf'un yüzü aniden ciddi bir hâl aldı. "Ülkü," dedi daha nazik bir tonla. "Ben bilmeden sana bir şey mi yaptım? Kalbini mi kırdım?"

Ülkü, derin bir iç çekerek omuzlarını silkti. "Bizim olmayacağımızı söyledin," dedi, hüzünle. Gözleri de dolmuştu.

Rauf, Ülkü'nün gözlerindeki yaşları fark etti. "Ülkü, ben..." diye başladı ama kelimeler boğazında düğümlendi. İkisinin arasında asılı kalan acı, konuşmalarına engel oluyordu. Bu kızı bu kadar kırdığının farkında değildi. "Benim doğrum bu şekildeydi," diyerek açıklamaya çalıştı Rauf. Gözleri kararlı ama içten bir hüzünle doluydu. "Hayata bakış açılarımız bile farklı, Ülkü. Sen beni yalnızca inada bindirdin. Bizden hiçbir zaman olmazdı." Rauf, ellerini cebine sokarak iç çekti. Bu konuşmanın ne kadar zor olduğunu yüzünden anlamak mümkündü.

"Değil," dedi Ülkü ağlamaklı bir sesle. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve sesi titriyordu. "Seni inada bindirdiğim doğru değil. Senden gerçekten hoşlanmıştım."

Rauf, bir an için başını önüne eğdi. Arkadaşlarının söylediklerini hatırlıyordu. "Arkadaşların öyle demiyordu," dedi. Ülkü'nün bu hâli onu derinden etkiliyordu ama doğru bildiğinden şaşmamakta kararlıydı.

"Madem öyle neden buradasın? Gitsene!" diye bağırdı Ülkü, çaresizlik ve öfke birbirine karışmıştı. Onun için çok şey ifade eden bu adamın, şimdi neden gitmediğini anlayamıyordu.

"Seni bu hâlde bırakmam," dedi Rauf.

"Gayet de bırakabilirsin. Seni abime şikâyet edeceğimi falan mı sanıyorsun?" dedi Ülkü.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum," diye ısrar etti Rauf. Yüzündeki endişe ifadesi, Ülkü'nün sert görünmeye çalıştığı duvarları zorluyordu.

Ülkü gözlerini kaçırarak, "İyiyim ben, gidebilirsin," diye karşılık verdi. Rauf'un varlığı, kendi zayıflıklarını daha da görünür kılıyordu.

"Ağlıyorsun," dedi Rauf.

"İstediğimi elde edemeyince ağlarım. Buna takılma," dedi Ülkü umursamaz bir tavırla. Ama sesindeki kırgınlık, söylediklerini yalanlıyordu.

Rauf, onun gerçek duygularını anlamaya çalışarak, "Ağlamazsın," diye karşılık verdi.

"Birbirimizi tanımazlıktan gelecektik hani?" diye mırıldandı Ülkü. "Sen artık askerdin ve ben senin kim olduğunu gizleyecektim ya, ne oldu? Ben seni tanımıyormuş gibi davranmaya hazırdım! Neden şimdi beni yakından tanıyormuş gibi konuşuyorsun?"

Rauf, Ülkü'nün bu sözlerinin arkasındaki acıyı hissedebiliyordu. Aralarındaki mesafe yalnızca fiziksel değil, duygusal olarak da büyüktü. "Ülkü, bu sandığın kadar kolay bir şey değil," dedi yavaşça. "Ama seni burada böyle bırakmak, yapabileceğim bir şey de değil. Allah'tan korkarım ben."

Ülkü, Rauf'un gözlerine bakarak bir an duraksadı. "Peki, ya ben? Benim hissettiklerim ne olacak?" diye sordu. "Seni tanımıyor gibi yapmak kolay değil ama seninle böyle karşılaşmak daha da zor!"

Rauf içini çekti ve daha sakin bir tonla konuşmaya çalışarak, "Bu anlaşma aklımız başımızdayken geçerliydi," dedi. "Şu an sarhoşsun ve hiç olmadığın kadar tehlike saçıyorsun."

"Sarhoş değilim," derken hıçkırdı Ülkü. "Sadece birkaç kadeh içtim."

"Bu kadar içtiğin yeter," dedi Rauf. "Seni eve götüreyim. Ablanda mı kalıyorsun yoksa abinde mi? Seni nereye bırakmamı istersin?"

Ülkü, gözlerini yere indirerek, "İkisinde de kalmıyorum," diye yanıtladı.

Rauf derin bir nefes aldı.

"Peki, nerede kalıyorsun? Umarım, bu vasıfsız arkadaşlarınla kalmıyorsundur!"

"Yurt," dedi Ülkü. "Üniversitenin yurdunda kalıyorum. Ama giriş saati çoktan geçti. Ablamın ya da abimin kulağına gitmemesi lazım. Bu sefer fena uyarı yiyeceğim."

Rauf'un yüzü endişeyle buruştu. "Seni bırakabileceğim bir yer söyle. Burada kalmana gönlüm el vermeyecek," dedi ısrarla.

Ülkü aniden geri çekildi ve inatla, "Hayır, hiçbir yere gitmek istemiyorum," dedi. "Sadece eğlenmek istiyorum çünkü bu gece, benim gecem."

Gözleri parlak ve kararlı baksa da Rauf onun ne kadar kırılgan olduğunu görebiliyordu. Bu kadar dirençli olmasını da beklemiyordu.

"Ülkü, bak, burada kalmak yalnızca seni daha aşağıya çekecek. Üstelik aklın başında bile değil. Bana bir yer söyle, seni götüreyim."

Ülkü gözyaşlarını tutmaya çalışarak, "Niye ben hep başkasının dediğini yapmak zorundayım?" dedi. "Benim ne istediğimin bir önemi yok mu? Siz erkekler neden hep aynısınız?"

Rauf derin bir nefes alarak sakinliğini korumaya çalıştı.

"Önemli, elbette önemli. Ama şu an aklını kullanacak kadar kendinde değilsin. Güvende olduğuna emin olmak istiyorum, sadece bu."

Ülkü, gözyaşları yanaklarından süzülürken Rauf'a meydan okurcasına baktı. "Bu gece benim gecem ve istediğimi yapacağım. Senin korumana ihtiyacım yok," dedi. Ama sesindeki titreme, aslında ne kadar korkmuş ve kaybolmuş olduğunu ele veriyordu.

Rauf, Ülkü'nün inatçılığı karşısında kendisini çaresiz hissediyordu. "Ne gecesinden bahsediyorsun?" dedi. "Yarın sabaha hiçbirini hatırlamayacaksın bile!"

Ülkü, Rauf'un söylediklerini duymazlıktan gelerek konuyu değiştirdi. Kafasını dağıtmak istiyordu. "Ben iyi bir iş teklifi aldım, biliyor musun Rauf?" diye heyecanla şakıdı. Yüzündeki hüzün bir anlığına da olsa yerini heyecana bıraktı. Rauf, genç kızın kendisiyle muhabbete girmesine hüzünle baktı. "Ama bunu kutlayacak kimseyi bulamadım. Abime desem kızar, ablama desem çocuklarıyla ilgilenmesi gerekiyor. Hem onun bir sürü çocuğu varken bir de ben çocukluk ediyorum."

Rauf bir süre onu dinledikten sonra, "Kutlamak için kendini alkole vermen zaten doğru bir şey değil, Ülkü," dedi. "Bu senin için büyük bir adım olmalı ama yanlış olanı seçmişsin."

Ülkü, başını sallayarak, "Sonra bir arkadaşıma söyledim," dedi. "Aslında kendisini pek sevmiyorum ama mecburum, anlıyor musun? O da olmasa tamamen yalnız kalacağım. O da diğer arkadaşlarını davet etti. Ben hepsini iyi tanımıyorum ama onlardan kurtulduğuma da sevindim."

Rauf, belirgin bir memnuniyetsizlikle, "Dövdüğüm kimdi?" diye sordu.

Ülkü, sırrını paylaşıyormuş gibi alçak bir sesle, "Beni evine davet etti," dedi. "Ben gitmek istemeyince de sinirlendi. Salak mıdır nedir, anlamadım gitti. Ben eve atılacak bir kız mıyım Rauf?"

Rauf, başka bir noktaya bakarak, "Bilmem," dedi. "Hiç bakmadım, Ülkü."

Ülkü hafifçe gülümsedi. Gözlerinde bir umut parıltısıyla, "Keşke baksan bana," dedi. "Doğru söyle, âşık olursun diye mi bakmıyorsun?"

Rauf, başını hafifçe eğip düşünceli bir şekilde, "Helal değil," dedi. "İnsanın gözlerini haramdan sakınması gerekir."

Ülkü biraz kırılmış bir ifadeyle, "Ben günah mıyım?" diye sordu. "Senin için günah mıyım?"

Rauf derin bir nefes alıp vererek, "Benim helalim değilsin, Ülkü," dedi. "İnsan yalnızca helaline bakmalı. Gözlerini de haramdan sakınmalı."

Rauf, barın karanlık ve gürültülü atmosferinde ayakta dururken, içindeki rahatsızlık giderek artıyordu. Ülkü ona alay edercesine yaklaştı.

"Şu an barın içinde durarak günah işlediğinin farkında mısın?"

Rauf, öfkeli bir hâlde, "Kimin yüzünden girdim acaba?" diye karşılık verdi. İçindeki rahatsızlık iyice artmıştı. "Hadi kalk, gidiyoruz. İkimiz de daha fazla günah işlemeyelim."

Ülkü gözlerini devirdi ve iç çekerek homurdandı. "Ama eğlenemedim!" diye itiraz etti. Gözlerinde bir yorgunluk ve umutsuzluk vardı.

Rauf, sabrını zorlayarak, "Evine gidince eğlenirsin," dedi.

Ülkü'nün yüz ifadesi bir anda değişti, gözlerinde hüzün belirdi. "Gidecek evim yok ki," dedi sessizce. Bakışlarını yere dikmişti. "Sen git. Ben sonra dönerim. Senin de başını belaya soktum."

Rauf, bu sözler karşısında duraksadı. İçinde bir boşluk hissetti çünkü onun da aslında gidecek bir evi yoktu. İkisi de bu şehirde, bu barın içinde kaybolmuş iki insan gibiydi.

"Ne yapacağız, Ülkü?" dedi Rauf. "Sabaha kadar burada mı duracağız? Seni burada öylece bıraktığım abinin kulağına giderse ne olacak?"

Ülkü, bir anlığına duraksadıktan sonra bir kahkaha attı. Biraz alaycı biraz da ciddi bir tavırla, "Dans edebilirizzz," dedi. "Dans edelim, hadi!"

Rauf, ellerini başının arkasına koyarak derin bir nefes aldı. Kendini dizginlemeye çalışırken, "Tövbe tövbe," dedi. "Ey güzel Allah'ım! Veriyorsun, bari sabrını da ver!"

İkisi de bir anlığına durdu. Barın içindeki gürültünün ve kalabalığın arasında kendi küçük dünyalarına çekilmişlerdi. Rauf, Ülkü'ye bir kez daha baktı. Onunla birlikte bu karmaşanın içinde kaybolmak istemiyordu ama başka bir çıkış yolu da göremiyordu.

Aniden Ülkü'nün telefonunun çaldığını işitti. Müziğin ve kalabalığın gürültüsü arasında telefonun sesi bir anlığına bile olsa dikkatini çekmeyi başar-

mıştı. Ülkü, telefonuna ulaşmak için çantasını karıştırırken, Rauf daha hızlı davranarak telefonu eline aldı ve ekrana baktı. Arayan kişi "Mağara Adamı" olarak kaydedilmişti. Tereddüt etmeden telefonu açtı.

"Alo?" dedi Rauf. Rauf'un sesi telefonun hoparlöründen yükseldi. Arka plandaki yüksek müzik nedeniyle neredeyse anlaşılmaz bir şekildeydi.

"Neredeysen müzikten seni duyamıyorum, Ülkü. Müziğin olmadığı bir yere geç!" diye bağırıyordu Barut. Endişeli ve öfkeliydi.

Rauf, kulak zarını patlatacak kadar yüksek olan müzikle mücadele ederken telefonu kulağına yaklaştırdı ve tekrar, "Alo?" diye seslendi.

"Sen kimsin, lan?" diye bağırdı Barut. "Ülkü nerede?"

Rauf sesini duyurmaya çalışarak, "Kendisi yanımda," diye bağırdı. "Fakat telefona bakacak kadar müsait değil."

Barut'un öfkesi daha da arttı. "Siktirme müsaitliğini!" diye haykırdı. "Bana derhâl Ülkü'yü ver!"

Rauf, Barut'un öfkesini hissetmişti ve bunun Ülkü için ne anlama geldiğini biliyordu. Sesi biraz daha yumuşaktı ama endişesini saklayamayarak, "Komutanım," dedi. "Ülkü, telefonuna bak! Mağara Adamı arıyor!"

Ülkü, sarhoş olmasına rağmen korku dolu gözlerle karşısındaki adama baktı.

"Hiii! Telefonu derrrrrrhâl yok et!"

Rauf, Ülkü'nün tepkisini anlamıştı. Arayan, Ülkü'nün abisi Barut'tu ve onun öfkesiyle yüzleşmek zorunda kalacaklardı. Telefonu Ülkü'ye uzattığında, Ülkü hızla geri çekildi. Telefonu almaktan kaçınarak Rauf'u bu zorlu görevde tek başına bırakmıştı. Rauf derin bir nefes aldı, içindeki tedirginliği bastırmaya çalışarak telefonu tekrar kulağına götürdü.

"Benim," dedi titreyerek. "Rauf."

Barut'un sesi, telefonun diğer ucundan şaşkınlıkla geldi. "Rauf mu?" dedi öfkesine karışmış bir hayretle. "Sesini çok zor duyuyorum. Neredesin, oğlum?"

Rauf, barın boğucu gürültüsüyle mücadele etmeye çalışarak, "Komutanım, bir eğlence mekânındayım da," diye cevap verdi.

Barut'un sesi, şimdi daha sert ve otoriter çıkıyordu. "Oğlum, senin lakabın İmam, değil mi? Ne demek bir eğlence mekânındayım? Lakabını değiştirdiysen söyle, lan! Biz günaha giriyoruz."

Rauf, içindeki endişeyi daha fazla saklayamadan kendini savunmaya çalıştı.

"Yok, komutanım. Tövbe haşa! Öyle demeyin."

Barut, kızgınlıkla kaşlarını çatarak, "Onu bunu bırak da kardeşimin telefonunun sende ne işi var?" diye sordu.

Rauf, derin bir nefes alarak, "Komutanım, orası biraz karışık," dedi, çekingen ve tedirgindi. "Size attığım konuma gelebilmeniz mümkün mü? Ne kadar sürede gelebilirsiniz?"

Rauf cümlesini tamamlayınca Barut'un telefonuna bir bildirim düştü. "Bakıp söylüyorum," diye seslendi ve telefonu kulağından çekip gelen bildirime tıkladı. Ülkü'nün sohbetine girip atılan konuma baktığında kaşlarını daha da çattı. "Oğlum, ne işin var senin burada?"

Rauf yutkunup, "Anlatacağım, komutanım," dedi. "Sesinizi de müzikten dolayı çok alamıyorum." Telefonun hışırtıları arasında Ülkü'nün sarhoş sesi duyuldu. Rauf, barın gürültüsünde sesini duyurmak için çabalayarak, "Ülkü, rahat dur!" diye seslendi.

Ülkü, sarhoş bir kahkaha atarak, "Danz edelim, hajjji!" diye bağırdı. Barut, Ülkü'nün sesini duyduğunda, kız kardeşinin ne kadar sarhoş olduğunu anladı ve sinirleri iyice gerildi. Artık onun kulağının çekilme vakti gelmişti ve bu işin şakası yoktu. Barut'un içindeki koruyucu abi duygusu tüm öfkesini körüklemişti.

Barut emreden bir tonla, "Onu sakın tek bırakma, Rauf!" dedi. "Yirmi dakikaya oradayım!"

"Emredersiniz, komutanım," dese de telefon çoktan kapanmıştı. Geriye dönerek ele avuca sığmayan kıza doğru baktı. İnsanların arasına karışmış, kendince dans ediyordu. İçinden sabır duaları etmeye başladı. Şu kızı buradan bir çıkarsaydı içi rahat edecekti.

Yanına yaklaştığında, diğer insanlarla iç içe olması bir hayli rahatsız etmişti onu. "Ülkü," dedi sabırsızca. "Hadi, gel. Kırma beni. Düzgünce çıkalım şuradan."

"Sen gitsene ya!" dedi Ülkü. "Senin kılacak namazın vardır."

"Var var," dedi Rauf. "Olmaz mı hiç! Ayıp ediyorsun, Ülkü. Şimdi abin cenaze namazımızı kıldırmaya geliyor."

Ülkü'nün gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Abim mi geliyor?"

"Evet," diye yanıtladı. "Önce beni, daha sonra seni haşlayacak. Demedi deme."

"Üff," dedi Ülkü. "Koşa koşa gidip hemen şikâyet mi ettin beni?"

"Telefonunu açsaydın böyle olmazdı!"

Rauf ve Ülkü kalabalıktan uzaklaşıp daha sakin bir köşeye çekildiklerinde, Ülkü endişeli gözlerle Rauf'a baktı ve iç çekerek, "Beni ondan koruyamaz mısın Rauf?" diye sordu. Gözlerini yavaşça kırptı. "Allah'ın adını verdim, beni abimden koru!"

Rauf, Ülkü'nün bu sözlerine sinirlenmişti. "Allah'ın adını niye anıyorsun, Ülkü?" diye çıkıştı. "Üstelik andığın yere bak, herkesin kafa bir milyon! Çarpılacağız şimdi!"

Ülkü, Rauf'un bu tepkisini bekliyormuş gibi sakin kaldı ve aklını kullanarak, "Sen Allah rızası olmadan hiçbir şey yapmıyorsun da ondan," dedi. "Bana yardımcı olacaksın, değil mi? Yoksa abim beni bir daha dışarıya çıkarmaz!"

Rauf büyük bir inatla, "Ben abini tutuyorum," dedi. "Abin sana ne yapsa haklı!"

Ülkü, Rauf'un bu inatçı tavrı karşısında yavaşça ona sokuldu. Kollarını ona doladı ve yüzünü yanağına sürterek, "Rauf," dedi. "Yapma. Acı bana. Ben de Allah'ın bir kuluyum."

Rauf, bu yakınlıktan rahatsız oldu ve Ülkü'yü kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Kızım, uzak dursana benden!" diye uyardı. "Günah diye bir şey duymadın mı hiç?"

Ülkü, Rauf'un uyarısını duymazlıktan gelerek, "Günah işte," dedi. "Ben de ondan bahsediyorum. Abim bana bağırdıktan, dövüp sokağa attıktan sonra hoşuna mı gidecek? Günah değil mi bana?"

Rauf, Ülkü'nün sözlerini saçma buldu. "Sen görmeyeli yalancılığa da başlamışsın," dedi. "Abin sana en fazla bağırır. Dövüp sokağa atacağını da nereden çıkardın?"

Ülkü, Rauf'un sözlerine aldırmadan, "Okuldayken Türkçen kaçtı senin?" diye sordu. "Abartma sanatı denen bir şey var."

Rauf, bu sözlere kızarak, "Sıfır Ülkü," dedi. "Türkçem sıfırdı çünkü senin yüzünden sınava girememiştim!"

Ülkü bu suçlamaya aldırış etmeden, "Her şeyde de beni suçlama!" dedi.

"Yalan mı? Ayağını burkup kendini hastaneye kadar bana taşıtan kimdi, Ülkü?"

Ülkü hafifçe gülümseyerek, "Sen çok safsın," dedi. "Sınava çalışmadığım için kaytarmam gerekiyordu. Bahçede seni görünce de bu fırsatı kullandım. Hem herkes senin beni taşıdığını gördü hem de sınava girmeden dersten geçtim."

Rauf, Ülkü'nün bu itirafı karşısında şaşkınlıkla bakakaldı. "Gerçekten mi?" dedi. "Sadece sınava girmemek için mi yaptın bunu?"

Ülkü gülümsemeye devam edip, "Evet," dedi. "Sana çok iyi niyetli olduğunu boşuna söylemiyordum. Bir de okula gitmediğim günler boyunca bana sınıfımdakilerden not alıp getiriyordun." Derin bir iç çekti. "Ben seni bu yüzden çok seviyordum, Rauf. Hiçbir erkeğe benzemiyordun."

Rauf, Ülkü'nün bu sözlerine inanmakta zorlandı ama onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını fark ederek derin bir nefes aldı. Barın karanlık ve gürültülü atmosferinde, Ülkü'nün inatçılığıyla başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. "Kapatalım bu konuyu," diyerek geçiştirdi. "Şimdi abin gelmeden en azından bardan çıkalım ve biraz nefes al, olur mu?"

Ülkü, gözlerinde hafif bir korkuyla ona baktı. "Beni abimle tek bırakmayacaksın, değil mi?" diye sorarken biraz daha yumuşak ve kırılgandı.

Rauf, içindeki karışık duygularla baş etmeye çalışarak, "Bırakacağım," dedi. Bu sözleri söylerken bile ne kadar zorlandığını hissediyordu.

Ülkü, daha sıkı sarıldı Rauf'a. "Ben de seni bırakmam," dedi, içindeki inatçılık daha da belirginleşmişti. "Abim de bizi böyle görür ve sana kızar."

Rauf, Ülkü'nün inadına karşı koymakta zorlanıyordu. "Of Ülkü, of!" dedi. Sabrı neredeyse tükenmişti.

"Oflama Rauf, oflama!"

En sonunda pes ederek, "Tamam," dedi. "Seni abinle baş başa bırakmayacağım. O gelene kadar da yanında duracağım. Şimdi eşyalarını alıp dışarıya çıkalım."

Ülkü uslu bir tavırla Rauf'un elinden tutarak, "Gidelim o zaman," dedi. Parmaklarını birbirine kenetlemişti. Bu beklenmedik samimiyet, Rauf'u bir anda şaşkına çevirdi. Kaşları hızla çatıldı. Yüzünde hem şaşkınlık hem de rahatsızlık beliriyordu. Ülkü'nün bu kadar yakın ve samimi bir temas göstermesi, Rauf için alışılmadık bir durumdu. Belki de ilk kez birinin elini tutuyordu.

Eğer daha önce birinin elini tuttuysa o elin sahibinin de Ülkü olma ihtimali yüksekti.

Rauf parmaklarını çözmeye çalışarak hafifçe geri çekildi. "Günah kızım, günah!" diye uyardı.

Ülkü, alkolün etkisiyle cesurca karşılık verdi. Ne dediğini bilmiyordu. "O zaman bana nikâh kıy," dedi. "Aramızdaki günah durumu ortadan kalksın!"

Rauf, zor bir durumda olduğunu belli eden bir sesle, "Allah'ım ya Rabb'im ya Resulallah," dedi. "Benim bugünkü günah defterimi kapatabilir misin

Allah'ım? Girmem dediğim bara da girdim, kimsenin elini tutmam derken onu da yaptım! Benim niye yaptığımı görüyorsun ama değil mi Allah'ım? Benim bir suçum yok!"

Ülkü, Rauf'un dua edişine şaşkınlıkla bakıp, "Beni her gördüğünde neden hep Allah'la konuşuyorsun?" dedi. "Konuşulmayacak biri miyim yani ben? Benden kaçıp Allah'a mı sığınıyorsun, Rauf?"

Rauf, tam olarak bunu yaptığını biliyordu fakat şu an ağlamaya meyilli olan Ülkü'nün gözyaşlarına neden olmak istemediği için sorusunu yanıtsız bıraktı. Durumu idare etmeye çalışarak, "Bana tutunmak istiyorsan ceketimden tut," dedi. "Sakın bırakayım deme!"

"Kaybolayım da gör sen. Elini bile tutturmuyorsun!"

"Şuradan şuraya gidiyoruz, Ülkü. Ama benim için sırat köprüsünü geçmekle eş değer neredeyse!"

Ülkü, bu sözlere aldırmadan, Rauf'un ceketinin kolundan sıkıca tutarak yürümeye başladı. Barın içindeki kalabalığı yararak ilerlediler. Neon ışıkların altında dans eden insanların arasından geçerken Rauf, sarhoş olan Ülkü'nün dengesini korumaya çalışıyordu. Barın çıkışına geldiklerinde, Rauf'un içindeki endişe ve karmaşık duygular daha da belirginleşti.

Dışarının serin havası yüzlerine çarptı. Rauf, derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştı. Ülkü, dışarının serinliğinde biraz olsun kendine gelir gibi oldu ama hâlâ sarhoşluğun etkisi altındaydı.

"Rauf," diye mırıldandı.

"Söyle, Ülkü."

"Hani, nerede?" dedi sessizce. "Abim gelmedi."

"Abinin bildiğim kadarıyla özel güçleri yok, Ülkü," dedi Rauf alayla. "Yoldadır, geliyordur. Biraz daha bekle."

Huysuz bir ses çıkardı.

"Üşüdüm."

"Abin gelene kadar bir yerde oturalım o zaman," dedi Rauf. Bakışları sokağı taradı. "Yürüyebilecek misin?"

Ülkü, "Yürürüm," dese de birkaç adım attıktan sonra durdu. "Beni kucağına alır mısın?"

Rauf sıkıntılı bir nefes savurup onun bu hâline baktı. "Hiçbir yere gitmeyelim. Geç şuraya," dediğinde, etrafı hızla gözden geçirerek daha sakin ve güvenli bir yer aradı. Onu bir köşeye çekip oturmasını sağladı. Üstündeki ce-

keti hızla çıkararak Ülkü'nün omuzlarına bıraktı. "Bunu da giy, başımı tekrar belaya sokma."

"Rauf..."

"Söyle, Ülkü."

"Midem," diyen Ülkü kusmaya başladı. Rauf öfkeyle gözlerini kapadı. Bir kusmadığı kalmıştı, o da olmuştu.

"Ah sarışın bela, ah!" dedi Rauf sabır dilercesine. "Hayır, madem kaldıramıyorsun, niye içiyorsun? İçiyorsun, neden kendinden geçiyorsun?" Ülkü birden gözyaşlarına boğuldu. Kustuğu için rezil olduğunu düşünerek olduğu yere tünedi ve öylece kaldı. Rauf, sarhoş olan bir kızla kavga ettiği için kendine kızdı. "Ben Allah'a inanan biriyim, Ülkü. Sen belli ki benim sınavım olacaksın. Allah'tan gelen çekilir, değil mi? Çekilir. Ondan ne gelirse çekilir. Bu kişi sen olsan bile."

Ülkü'nün koluna girerek onu sokağın başında gördüğü çorbacıya doğru götürdü. Ülkü bir yandan ağlıyor, bir yandan yürümeye çalışıyordu. Bütün gecesinin mahvolduğuna üzülmeden edemiyordu. Sadece yeni işini kutlamak istemişti. Büyük bir teklifti.

Rauf hızlıca ikisine de çorba sipariş etti. Masaya konulan sulardan bir tanesini açarak Ülkü'nün bardağına doldurdu. "Abin gelene kadar seni ayıktıralım bari," dedi. "İç hadi."

"Kustuğum için benden nefret ediyor musun?"

"Neden edeyim, Ülkü?"

"İğrenmedin mi?"

"Kustun diye mi?" dedi Rauf omuz silkerek. "Kızım, sen bizim dağda, bayırda, taşta ne gördüğümüzü sanıyorsun?"

"Bilmem," dedi Ülkü. "Abim bize hiç mesleğinden bahsetmez. Ben bazen onun sadece esip gürlediğini ve emir verdiğini düşünüyorum."

"O da var ama..." Sustu Rauf. Hiçbir şey anlatamazdı. Kötü şeyler yaşamışlar, şahit olmuşlardı. Bu kutsal meslek zordu. Üstelik bu meslek için babasına bile karşı gelmişti. Çorbaların gelmesiyle Rauf toparlandı. Ülkü yan uyuklar bir moda geçmiş ve öylece tek bir yere bakıyordu. "Soğutmadan iç hadi," diyerek tabağı genç kızın önüne çekti.

Ülkü yüzünü buruşturdu.

"Ben çorba sevmem ki."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun, Ülkü?"

"Beni çorbacıya getireceğini nereden bilebilirdim?"

Rauf limonu alarak Ülkü'nün çorbasına sıktı.

"Bol limonlu içince çorba olduğunu anlamazsın bile."

"Sus!" dedi Ülkü aniden. "Tikim var, sus!"

"Limona mı?"

"Iyyy, sus!"

"Allah'ın yarattığına öyle denir mi hiç? Mis gibi limon."

"Rauf!" diyerek huylandığını belli etti Ülkü. "İçmem ben onu! Bir de gittin o kadar sıktın." Omuzlarını hareket ettirdi. "Lütfen kaldır şunu, iyice huylanıyorum."

Rauf ne yapacağını şaşırarak limonu diğer masaya bıraktı ve tabakları değiştirdi. "Kendi tabağıma sıkmamıştım. Bundan iç," derken onu çekmeye çalıştı.

Ülkü çocuk gibi, "Birazdan içerim," dedi. "Şimdi uyumak istiyorum."

"Uyumak falan yok, Ülkü," dedi Rauf. "Çorbayı içip kendine geleceksin. Abin geldiğinde seni daha iyi görsün de belki daha az bağırır."

"Ben zaten kendimdeyim, sen kendini düşün!"

"Hasbinallah, hasbinallah!" Rauf çorbadan bir kaşık alıp Ülkü'ye uzattı. Tek düşündüğü önce Allah'a, daha sonra da komutanına vereceği hesaptı. "Mideni de bastırır belki. Çocukluk yapmadan iç."

"Şimdi çocuk mu oldum?"

"Çocuk değilsin de nesin ya, Ülkü?"

"Senden sadece bir yaş küçüğüm!" deyip kaşığı üflemeye başladı. Yaklaşık olarak iki dakika süren üfleme işleminden sonra kaşıktaki çorbayı içti. "Soğumuş."

"Allah Allah, niye acaba? On saat klima gibi üflediğinden olabilir mi?" derken dilini damağına vurdu Rauf. Kaşığı tekrar çorbaya daldırdı ve Ülkü'ye uzattı.

Bu sefer direkt içen Ülkü, "Yandım!" dedi.

Rauf tekrar sabır diledi. Tekrar ve tekrar. Bütün gece dilediği tek şey buydu. Telefon çalmaya başladığında Rauf'un bakışları oraya kaydı. Komutanının aradığını görünce, resmen oturduğu yerden kalkıp hazır ol komutuna geçecekti. Çağrıyı hızlıca yanıtlayıp, "Komutanım, geldiniz mi?" dedi.

"Attığın konuma geldim ama sizi göremedim. Neredesiniz?" diye sordu Barut.

"Sokağın başındaki çorbacıdayız," dedi Rauf. Bir yandan bakışlarını sarışın kadından ayırmıyordu. Uslu uslu çorbasını içiyor olmasına hayret etti.

Barut, "Geliyorum, oradan ayrılmayın," diyerek telefonu kapadı. Dakikalar içinde dükkâna geldiğinde, kardeşini köşede çorba içerken Rauf'u da onun başında bulmuştu.

Barut endişeyle, "Rauf," dedi. Aklı arabada bekleyen kadında kalsa da kardeşiyle de ilgilenmesi gerektiğinin farkındaydı. "Çok sıkıntı çıkardı mı?"

"Yok, komutanım. Hallettim."

"Asker olduğumuz anlaşılmasın," diye kısık bir sesle konuştu Barut. "Komutanım diye hitap etme."

"Tamam, komutanım," dedi Rauf.

Barut öfkeyle homurdandı.

"Zaten bu salaklığı da bir tek sen yapardın, Rauf."

"Affedersiniz, komutanım. Şu an ne yaptığımın farkında değilim," diyerek karşılık verdi Rauf. Sarışın kadın bütün aklını almıştı.

"Sen onu kapıdaki SUV'a götür," dedi Barut. "Ben hesabı hallederim. Dikkat çekmeyin."

Rauf bir şey demeden kafasını salladı. Ülkü'yü içmeye çalıştığı çorbadan ayırıp, eşyalarını toplayarak ayağa kaldırdı. Ne olduğunu anlayamayan Ülkü karşı çıkmadan ilerledi. İkisi beraber lokantadan çıktıktan sonra büyük aracın önüne geldiler.

Arkalarından gelen Barut tehlikeli bir tonla, "Ee, Ülkü Hanım," diye seslendi. "Söylemek istediğiniz bir şey var mı?" Kardeşine öyle öfkeli bakıyordu ki Ülkü ona sırtını döndü ve hiç görmemiş gibi davranmayı seçti.

"Rauf," diye mırıldandı.

Rauf bıkkınlıkla, "Söyle, Ülkü," dedi. Israrla gözlerinin içine bakan genç kadına bakmamak için direniyordu. "Söyle, başımın püsküllü sarışın belası."

"Bela okuma!" dedi Ülkü aniden. "Günah ya, hiç masum bir insana bela okunur mu?"

"Abin sülalemi sikecek gibi bakıyor zaten Ülkü," dedi Rauf ciddiyetle. "Ne diyeceksen bir an önce söyle."

Ülkü dudaklarını büzerek, "Abim gerçekten burada mı?" diye sordu. "Öfkeli boğa gibi bakan biri var. Abime de benziyor. Ama benim abim melek gibidir. Hiç kızmaz. Kardeşini de çok sever. Arkamdaki adam beni öldürecek gibi bakıyor. Bana lütfen o kişinin abim olmadığını söyle!"

"Önüne dön, Ülkü," diye konuşan Barut'tu. "Nereye kaçacaksın?"

Ülkü, Rauf'a sarılarak, "Lütfen, kurtar beni," dedi. Sarhoş olduğu için ne yaptığının farkında değildi. Rauf, onun bu tavrına karşı put kesildi. Bakışlarını komutanına kaldırdığında neredeyse alnından terler dökülüyordu.

"Komutanım..."

Barut, kardeşinin kolundan tutarak onu kendine doğru çevirdi. "İlla uğraştıracağım diyorsun," dedi. Kardeşini kucakladığı gibi omzuna attı. "Sen gerçekten dayak istiyorsun, Ülkü. Bu hâl ve hareketlerinin başka bir açıklaması olamaz."

"İmdat!" diye bağırdı Ülkü. "Adam kaçırıyorlar!" Sonra ne dediğini fark edip tekrar mırıldandı. "Adam değil, kadın. Kadın kaçırıyorlar!"

Barut, kardeşinin bağırmasına aldırmadan onu arabaya doğru götürdü. Rauf peşlerinden ilerlerken Ülkü'nün eşyalarını taşıyordu. Kimse Ülkü'ye bakmıyordu çünkü Barut'un devasa vücudu insanları korkutmaya yetiyordu. Kimse onunla yüz göz olmak istemediği için Ülkü'nün yardım çığlıkları yanıtsız kaldı.

"Merak etmeyin," diye seslendi Rauf. "Kendisi abisi oluyor. Kimseyi kaçırdığımız yok. Bizler iyi kullarız, elhamdülillah."

"Alacağın olsun, Rauf!" diye hayıflandı Ülkü.

"Sus, Ülkü," dedi Barut. Arabanın arka kapısını açtı ve kardeşini âdeta içeriye fırlattı. Çok geçmeden Rauf da yanına eşyalarını bırakmıştı.

Komutanına doğru dönen Rauf çekingen bir tavırla, "Ben gidebilir miyim artık?" diye sordu.

"Gidemezsin!" dedi Barut. Talia, meraklı gözlerle abi kardeşi izlemeye son verip, arabanın kapısını açarak dışarıya çıktı ve hızlı bir hareketle arka koltuğa geçti. Onun yer değiştirdiğini gören Barut, Rauf'a bakarak kafasıyla ön kısmı işaret etti. "Öne geç, bizimle geleceksin!"

"Komutanım..."

"Lafımı tekrar etmeyeceğim, Erturan!"

Rauf, kalacak yer sıkıntısı yaşadığı için kabul etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Sesini çıkarmadan, arabaya geçip oturdu. Barut da çok geçmeden arabaya bindiğinde bakışlarını dikiz aynasına çevirdi.

"Abimin arkadaşları neden hep çok yakışıklı, anlamıyorum," diye mırıldandı Ülkü. Kendisine dolu dolu gözlerle bakan kadının kim olduğunu anlamadığı gibi bir de onu erkek sanmıştı. Talia, dışarıya çıktığı için kılık değiştirmişti. Boyu çok kısa olmadığı için de rahatlıkla erkek gibi görünüyordu. Üstelik Barut onu güzel kamufle etmişti.

"Ülkü," diye mırıldandı Talia. Sesinin titremesine engel olamadı. Onu ilk kez canlı görüyordu. "Çok değişmişsin."

Ülkü yüzünü buruşturdu.

"Beni tanıyor musun?"

"Evet," dedi Talia. "Biz..." Bakışlarını dikiz aynasına doğru çevirdi. Barut'un toprak rengi gözleriyle kısa bir anlığına bakıştı.

Barut onun neyden çekindiğini anladığında hemen Rauf'a dönerek, "Bu dakikadan itibaren işittiğin, gördüğün, bildiğin ne varsa hiç yaşanmamış gibi sayacaksın," dedi. "Timdekiler de dâhil olmak üzere kimseye bir şey demek yok."

"Komutanım, izin verin de ben gideyim."

"Lan, otur oturduğun yerde!" diye bağırınca, arka koltukta oturan Ülkü ve Talia sıçramadan edemedi. Onları korkuttuğunu fark edince, "Oğlum," dedi Barut dikenli bir dille. "Nereye gideceksin? Mermi bana haber verdi. Ailesiyle son kez görüşecekmiş. Size ortalıkta görünmeyin dediğim için otele, pansiyona ya da herhangi bir yere de giriş çıkış yapamıyorsun."

"Ben zaten arkadaşımın olduğu mahalleye gelmiştim," dedi Rauf bakışlarını indirerek. "Kalacak yerim var. Arkadaşımda kalacaktım, komutanım."

"Oğlum, senin arkadaşın bu mahallede kalıyorsa o senin arkadaşın değildir. Mecbur kaldığın için bir tanıdığının yanına gelmişsindir," dedi Barut olayları kolaylıkla çözerken. "Her ne görüp işiteceksen de aramızda kalacak. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, komutanım." Bakışlarını yola dikti Rauf. "Kanca Komutan'ım sorarsa da size yönlendiririm."

"Lan, sizin işiniz gücünüz yok mu da beni konuşuyorsunuz, oğlum?" diyerek kızdı Barut.

"Çok gizemli takılıyorsunuz, komutanım. Merak etmemek elde değil," diye yanıtladı Rauf. "Üstelik bu kadını görüp de nasıl susarım, bilmiyorum."

Barut arabayı çalıştırdığında, "Eve geçince anlatırım," dedi. "Hepiniz o zamana kadar susun."

Ülkü, "Sen de abimin askeri misin?" diye konuşarak arabanın içine devrilen sessizliği bozdu. Bakışlarını Balkanlar'dan gelen kadından ayırmıyordu.

"Değilim," dedi Talia. Ne konuşacağını bilememişti. Barut eve gidene kadar susmalarını söylemişti. Üstelik yanlarında timin bir üyesi de vardı. Kimse onun kim olduğunu tam olarak bilmiyordu.

"Sesin bir garip."

"Sesimden ziyade böyle bir durumda olmamız daha garip," dedi Talia iç çekerek.

"Midem bulanıyor," dedi Ülkü.

Talia hemen ona yaklaşarak yanındaki pencereyi açtı ve hava almasını sağladı. "Kardeşimi de hep araba tutar," dedi sıcak bir sesle. "Hareket etmeden durduğunda geçiyor. Biraz yaslan, olur mu Ülkü?"

"Kardeşin mi var?"

"Hı hı," dedi Talia. "Kız kardeşim var."

"Ne güzel," dedi Ülkü. "Keşke benim de kardeşim olsaydı."

"Senin de ablan ve abin var."

"Bana hep çocuk muamelesi yapıyorlar. Hiç hoş bir durum değil. Büyüdüğümü hiçbir zaman kabullenmiyorlar."

Bu cümleleri duyan Talia kaşlarını çattı. O da tam olarak kendi kardeşine bunu yapıyordu. Belki de burada geçirdiği süre boyunca Ülkü sayesinde kardeşini anlayabilecekti.

"Belki de sadece korumak istiyorlardır," dedi Talia kısık bir sesle.

"Uzaktan mı?" diye sordu Ülkü. "Yanımda olamadıktan sonra korusalar ne olacak?"

Barut duyduğu kelimelerle direksiyonu daha sıkı kavradı. Keşke kardeşinin yanında olabilseydi ama olamazdı. Ülkü eliyle karnını tuttu. Bunu gören Talia, Ülkü'yü başından tutup kendi omzuna yasladı.

"Biraz uyumaya çalış. Hareket ettikçe daha kötü olursun."

Ülkü burnuna dolan kokuyla, "Çok güzel kokuyorsun," dedi. "Tarçın gibi. Abim tarçını hiç sevmez ve sen tarçın kokuyorsun."

Birkaç dakika sonra Barut kendi evinin önüne gelmişti. Arabayı park edip kardeşini kucağına aldı. "Abi," dedi Ülkü. "Talia da tarçın kokuyordu, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi Barut tekdüze bir sesle.

"O kıza hep kötü davrandın."

"Kendisi öyle davranmam için beni zorlamış olabilir mi?"

Ülkü abisinin sırtına vurdu.

"Sadece senin yanında olmak istiyordu!"

"Rahat dur, Ülkü!"

"O benim tek gerçek arkadaşımdı ve sen ona hep kötü davrandın. Eğer iyi davransaydın yıllar sonra mutlaka yanımıza gelirdi. Hepsi senin yüzünden oldu!"

Rauf yanında duran, hedef diye tanımladıkları kadına baktı. Bu kadının Barut ve Ülkü'nün geçmişiyle bir bağlantısı olduğunu fark edince kafasında bir şeyler oturmaya başlamıştı. Demek o yüzden komutanı bir garip davranıyordu.

Rauf, Mermi'ye acımadan edemedi.

Talia önden ilerleyip anahtarla kapıyı açtı. Barut ve Ülkü'ye yol verip onların geçmesini sağladıktan sonra Rauf'la göz göze gelen Talia, "Ülkü benim çocukluk arkadaşım," dedi.

"Ülkü benim de liseden arkadaşımdı," dedi Rauf. "Sanırım ikimizin de eskiden arkadaşıydı."

"Onu yıllar sonra ilk kez görüyorum," diye mırıldandı Talia.

"*The Bacım*," dedi Rauf. "Ne kadar çok ortak özelliğimiz var. Ben de onu yıllar sonra ilk kez görüyorum."

"Benimle ilk kez bu kadar uzun konuşuyorsun," dedi Talia. "Sanırım artık benden nefret etmiyorsun."

İkisi de içeriye geçtikten sonra salonda durdu.

"Komutanımızı biraz kıskanmış olabiliriz. Sana karşı ön yargılı olduğumuzu kabul ediyorum."

"Neden ön yargılıydın ki?" diye sordu Talia.

"Komutanımı ağına düşüren bir kadın olduğunu sanmıştım. Meğer siz geçmişte tanışıyormuşsunuz."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Kendini savunmaya geçen Talia, aklına gelen fikirle, "Fakat kendisi bana hep âşıktı," dedi. "Küçüklüğümüzden beri evleneceğimizi söyleyip durdu. Onu ne kadar itsem de o bana hep geri geldi."

Rauf, Talia'nın söylediklerini hayretler içinde dinledi. "Aynı kişiden mi bahsediyoruz?" dedi. "Bunları yapan Yüzbaşı Barut mu?" Talia hızla kafasını salladı. "Sen bizim yere bakan, yürek yakan komutanımıza bak," dedi Rauf. "Daha neler duyacağım, Allah bilir. Yamalı bunları duyarsa kalpten gidebilir. Zaten bayılıp duruyor. Komutanımızın küçüklüğünden beri seni sevdiğini öğrenirse bu sefer hepten gider."

İkisi konuşmaya daldıkları sırada Ülkü'nün çığlığına Barış da uyanmıştı. Talia oturduğu yerden kalkıp misafir odasından gelen sesle adımlarını oraya yöneltti. Kapısı kapalı olan banyodan sesler geliyordu. "Yüzünü yıkayacağım!" diye bağırdı Barut.

Talia hızlıca banyoya girip neler olduğuna baktı. Abi kardeş birbirlerine girmiş, üstlerini tamamen ıslatmıştı. Barut, Ülkü'nün başından aşağıya su tutarken mağara adamlığından ödün vermiyordu. "Ne yapıyorsun, *ljubov moja*?" diye merakla sordu Talia.

Barut, kardeşini tutmaya çalışarak, "Kendine gelsin diye yüzünü yıkıyorum!" dedi.

"Böyle mi gelecek kendine?" diye cırladı Talia. Yanlarına geçtiğinde Ülkü'yü yavaşça kendine çevirdi. "Ağlatmışsın!"

Ülkü hıçkırıklarının arasından, "Beni dövdü," dedi. Talia'ya sarıldı. "Saçımı başımı yoldu. Fayansların arasında gidip geldim. Kurtar beni bu adamdan."

Talia, "Ne yaptın sen?" diyerek bağırdı. Sesi o kadar yüksekti ki Barut'u bile titretecek kadar güçlüydü. Onu çevik bir hareketle kendine çekerek Barut'tan tamamen uzaklaştırdı ve arkasına aldı. "Kardeşine vurdun mu?"

"Ülkü," dedi Barut. Talia'ya sarılan kardeşine ters ters baktı. "Bak, zaten sana sabrım kalmadı, salak salak şeyler söyleyip durma bir de!"

Ülkü dudaklarını büzerek, "Tamam, beni dövmedi," dedi. "Ama suyu yüzüme çok sert çarptı. Dayak yemiş kadar oldum. Ben yüzümü soğuk suyla bir kere yıkamamış insanım. Başımdan aşağıya buz gibi su döktü!"

"Kendine gel diye yaptım!" dedi Barut.

Talia daha ılımlı bir tonla, "Ben onunla ilgilenirim," dedi. "Sen sıcak bir şeyler yap. Kahve olabilir. Sert bir şey olsun. Elini yüzünü yıkadıktan sonra yanına geliriz."

"Bağırdığını duymayacağım, Ülkü," dedi Barut sinirle ve banyodan söylenerek çıktı. Üstünü değiştirmek için odaya giderken, salonda konuşan Barış'la Rauf'u fark ederek yanlarına geçti.

Barış, Barut'u gördüğü gibi alay ederek, "Oo," dedi. "Tamam, su altı taarruzda iyisin de sürekli göstermene gerek var mı kardeşim?"

"Canım burnumda zaten," dedi Barut. "Hiç alay etme, Barış."

"Geceleri dan diye eve gelmeye iyi alıştın sen," dedi Barış. "Ne haber ettiğin var ne başka bir şey. Sesine uyanıyorum artık. Böyle mi olacak?"

Barut kendini tekli koltuğa attı. Sinirle solurken, "Gelmeyecektim," dedi. "Ülkü sarhoş olmuş. Ne olduğunu da bilmiyorum. Rauf onu bulmuş. Almaya gittim ve eve getirdim."

"Bırak, kız eğlensin," dedi Barış. "Buna mı sinir oluyorsun?"

"Ben kardeşimin eğlenmesine sinir olmuyorum!" dedi Barut. "Ben bana yalan söylemesine sinir oluyorum. Talia günlerdir onunla görüşmek için can

atıyor. Hanımefendiyi aradığımda sınav haftası olduğunu söylemişti. Zaten hata bende! Okumaya niyeti yok, zorla bir şeyler yaptırıyorum!"

"Sınavı bitince eğlenmek istemiştir," dedi Barış.

"Eğlenmesine başlatma şimdi Barış!" dedi Barut. "Etrafım it kaynıyor. Başına benden dolayı bir iş gelse ben bunun hesabını nasıl vereceğim? Düşman bir tane değil ki! Her geçen gün artıyor! Bu kızın açık hedef olduğunu daha kaç kere söyleyeceğim?"

"Ülkü deli doludur ama kendini korumasını bilir," dedi Barış. "Kızın üstüne gereksiz yere gittiğin için o da her şeyini senden gizliyor. Biraz rahat bırak."

"Bu saatten sonra ne bok yerse yesin!" dedi Barut. Rauf suspus bir şekilde iki adamı dinlerken çıt dahi çıkarmıyordu. "Yanında kimler vardı, Rauf?"

"Hani ne bok yerse yesindi? Ne diye daha irdeliyorsun?" dedi Barış.

Barut yükselerek, "Bu saatten sonra dedim, Barış!" dedi. "Bu saatten önceki yediği boklarla ilgileneceğim ama."

"Komutanım," dedi Rauf. Yanlış bir şey dememek için kendini kasmıştı. "Çoğuyla yeni tanışmış. Arkadaşının arkadaşlarıymış. Terfi kutlamasıydı sanırım."

"Ne terfisi?" dedi Barut kaşlarını çatarak.

"Bilmiyorum, komutanım," dedi Rauf. "Yeni işimi kutluyorduk dedi. Ağladı zaten. Çok bir şey anlatmadı."

"Bu kız ajanslarda modellik dışında çalışmıyor ki," dedi Barut dilini damağına vurarak. "Ne işi acaba?" Rauf'un yüzündeki yarayı fark edince işaret etti. "Nasıl oldu bu?"

"Ülkü'nün arkadaşları laf anlayan tipler değildi," dedi Rauf. "Biraz tartıştık."

"Ne birazı, oğlum?" dedi Barış araya girerek. "Yüzünü haşat etmişler."

"Barış Komutan'ım, o kadar kötü mü ya?" dedi Rauf. Eliyle yüzüne dokunduğu gibi acıyla inledi.

Barut, "Malzemeleri getireyim, pansuman yap kendine," diyerek oturduğu yerden kalktı. İki genç kadın da henüz banyodan çıkmamıştı.

"Abim beni seninle nasıl tek bıraktı?" diye merakla sordu Ülkü. "Yoksa yavaş yavaş insanlığa doğru geçiş mi yapıyor?" Talia'ya doğru biraz daha sokuldu ve ona merakla baktı. "Kız güzelliği var sende. Benden bile güzelsin. Kimsin sen?"

Talia evde olmasının verdiği rahatlıkla yüzündeki maskeyi yavaşça çıkardı. Kızıl saçları bedenine doğru dökülürken, eliyle saç diplerine hafifçe masaj

yaptı. Ülkü, erkek kıyafetlerinin altından çıkan kadına hayretler içinde bakarken sarhoş olduğuna artık emin oldu. Bu gördüklerini zihninin birer oyunu sanıyordu.

Saçlarını geriye atan Talia, "Ben yabancı biri değilim, Ülkü," dedi. "Sadece kılık değiştirmiştim."

"Kızılcık şerbeti." Kızıl saçlara hayranlıkla bakarken gözlerinin dolmasına engel olamadı. "Talia," dedi hıçkırıklarının arasından. "Sen misin gerçekten? Bana geri mi geldin?"

Talia, Ülkü'nün üstünün ıslak olmasına aldırmadan, kollarını sıkıca ona dolayıp, "Benim," dedi. "Benim. Senin kızılcık şerbetinim. Sen de benim *Barbie* bebeğimdin."

"İnanmıyorum," dedi Ülkü. "İçtiğim alkol nasıl kafa yaptıysa çocukluk arkadaşımla duşun altında ağlıyorum."

"Bu an gerçek," dedi Talia. Ülkü sarhoş olduğu için gördüklerinin gerçek olduğuna inanmıyordu.

"Evet," dedi Ülkü geriye çekilerek. "Annem de ölmedi. Sen de hiç gitmedin. Hatta abim, sen üniversiteni bitirince sana evlenme teklifi edecek."

"Sabah uyandığında gördüğün ne varsa gerçek olacak."

"Ne yani, biz gerçekten Rauf'la çorba mı içtik?" dedi Ülkü. "Hatta Rauf bana zorla çorba içirdi."

"Abin yine kızmadan seni buradan çıkaralım," dedi Talia. Çömeldiği yerden kalkıp Ülkü'nün elinden tuttu. "Hadi, gel benimle. İçeriye geçelim. Sabaha hiçbir şeyin kalmayacak."

"Rauf beni tek bıraktı," dedi Ülkü. "Ne olur, sen beni tek bırakma, Taliş. Abim çok gaddar."

"Abin seni çok seviyor," dedi Talia burukça. "Ablan da çok seviyor. Çok şanslısın, *Barbie*." Onu yavaşça lavaboya yaklaştırdı ve daha nazik bir şekilde yüzünü yıkadı. Havluyla kuruladıktan sonra üşümemesi için büyük havluyu da alıp omuzlarına bıraktı.

Talia bu evde birkaç gün kaldığı için nerede ne olduğunu az da olsa biliyordu. Ülkü'nün hem abisinin evinde hem de ablasının evinde bir odası bulunuyordu. Fakat ikisinde de kalamıyordu. Odasına geçip kendini yatağa doğru bıraktı. Talia dolaptan kıyafetler çıkarıp giymesine yardımcı oldu. Ülkü artık tamamen uyku moduna geçmişti.

Barut ciddiyetle, "İmam," dedi. "Evleneceğimi söylemiştim."

"Evet, komutanım."

"Uzatmayacağım," dedi Barut. "Evleneceğim kadın, hedefimiz olan Talia Alaz'dı."

Rauf şaşkınlığa uğradığını, irileşen hareleriyle belli etti. Hızlıca kendini toparlayarak, "Tebrik ederim, komutanım," dedi. Ne diyeceğini bilememişti. Az önce bu kadınla bir geçmişleri olduğunu öğrenmişti. Bunun üstüne evleneceği kişinin bu kadın olması onda beton etkisi yaratmasa da şaşırtmıştı. Kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

"İsteme ye sizi de davet edeceğimi söylemiştim," diye devam etti Barut. "İsteme olana kadar timdeki hiçbir askere söylememen gerekiyor."

"Emredersiniz, komutanım," dedi Rauf. Söylemeden nasıl duracaktı? Mermi'yi bir bok yemeden durdurmak istiyordu. "Mermi'ye söyleseydim en azından. Boş yere hayale kapılmasaydı."

"Asıl Mermi'ye söylemeyeceksin!" dedi Barut. "İsteme ye katıldığında kendi gözleriyle görecek."

Rauf bir umut, "Peki, Yamalı?" diye sordu.

"Kimseye söylemek yok!" dedi Barut. Barış odadan geldiğinde, bacaklarının üstünde temiz bir nevresim takımı vardı.

Barış getirdiklerini Rauf'a uzatarak, "Bir tek burası müsait," dedi. "Rahat edersin."

"Burası lüks bile Barış Komutan'ım," dedi Rauf. "Keşke siz de olsanız da Barut Komutan'ımın bizi nerelerde uyuttuğunu görseniz."

"Uyutuyorsa yine iyi," dedi Barış.

"Arada gözlerimizi kapamamıza izin veriyor. Hakkını yemeyeyim şimdi," dedi Rauf gülerek. Her güldüğünde dudağının kenarı acıyordu.

"Hadi, Allah rahatlık versin sana," dedi Barış.

"Sağ olun, Barış Komutan'ım. Allah size de rahatlık versin."

Barış ve Barut salondan çıktıktan sonra Rauf kendi yatağını hazırlamaya başladı. Yine iyi yırttığını düşünüyordu. Eskiden Barut'un, kız kardeşi Ülkü hakkında ufak bir imada bulunduğu için birini dövdüğünü anımsadı. Bu gece yediği dayak, ona yeterli gelmişti.

Kahve yapalı bir hayli zaman geçmişti. Barut bu iki kadının neden hâlâ gelmediğini anlamıyordu. Sinirleri en üst seviyedeydi ve söylenerek mutfaktan çıktı. Ülkü'yü en son bıraktığı odaya doğru giderken resmen burnundan soluyordu. Odanın içine girdiğinde derin bir sessizlikle karşılaştı.

Barut, karşılaştığı manzarayla kaşlarının kalkmasına engel olamadı. Talia ve Ülkü birbirlerine sarılmış bir şekilde uyuyordu. Üstlerindeki battaniye yere

düşmek üzereydi çünkü ikisi de deli gibi yatıyordu. Bu manzarayı gören Barut, gülümsemesine engel olamadı. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi ikisi tekrar birlikte uyuyordu. O günleri hatırladı. Küçükken beraber uyumak için diretir, neredeyse yalvarırlardı.

Yanlarına yaklaştığında ilk olarak Talia'nın üstünü örttü ve başından usulca öptü. Talia, hissettiği minik darbeyle uyanmak üzereyken, Barut elinin tersiyle yanağını okşayarak varlığını belli etti. Yanağındaki sıcaklığı ve nasırlı parmakları hissedip uykusuna devam eden Talia, gözlerini daha sıkı yumdu.

Ülkü'ye dönen Barut, derin bir nefes aldı. Kardeşi bu gece onu fazlasıyla deli etmişti. Ona kıyamıyordu fakat kızmadan da yapamıyordu. Yüzüne düşen saçlarını geriye ittikten sonra başından öptü ve üstünü örttü. "Uyu bakalım," dedi. "Uyu, Ülkü. Sabah olduğunda müstakbel karımı alacağım senden. Tadını çıkar."

Bir kibrit yak...

Barut sabahın erken saatlerinde, huzursuz bir şekilde uyandı.

Aynı evde yaşadığı Balkan Kızı, kollarının arasında olmadığı için mutsuzdu. Sabahı zor etmişti. Yatağından kalktığında, koridorda hızlı adımlar duydu ve merakla odasından çıktı. Koridorda Rauf'u görünce duraksadı. Rauf'un endişeli yüz ifadesi ve acele hareketleri, Barut'un içinde bir gerilim yarattı.

"Hayırlı sabahlar, komutanım," dedi Rauf.

"Hayırlı sabahlar, Erturan," dedi Barut kalın çıkan sesiyle. "Dakikalardır ne gezinip duruyorsun?"

"Komutanım," dedi Rauf çekingen bir tavırla. "Seccade tarzında bir şey bakmıştım da. Hava aydınlanmadan namaz kılacaktım."

Barut derin bir nefes alarak portmantoya ilerledi. Yukarı rafta duran namazlıkla tesbihi alarak askerine uzattı. "Kıble pencereye doğru. Çapraz dur," dedi.

Rauf şaşkınlıkla, "Siz nereden biliyorsunuz, komutanım?" diye sordu.

Barut kızmıştı. "O ne demek, lan?" diye sordu. "Oradan bakınca imansız birine mi benziyorum?"

"Estağfurullah, komutanım. Siz de kıbleyi biliyorsanız cemaat olur muyuz diye soracaktım," derken ensesini kaşıdı. "Ben en iyisi kafama ıslak terlik yemeden namazın başına durayım." Daha fazla konuşmadan seccade ve tesbihiyle hızla ulaştı.

Kardeşiyle sözlüsünün uyuduğu odanın önüne geldiğinde kapıyı yavaşça tıklattı. İkisinden de ses gelmediği için sessizce içeriye girdi. İkisi de mışıl mışıl uyuyordu. Sırtlarını birbirine dönmüş, biri duvara doğru yaslanmıştı. Diğeri ise aşağı düşmek üzereydi. Aşağıya düşmek üzere olan sözlüsünün yanına yaklaşarak yatağın kenarına geçti ve onu kucağına aldı.

Talia hareket edince gözlerini aniden araladı. Karşısında yüzü maskeli adamı görünce neye uğradığını şaşırdı. Uykusunun en güzel yerinde uyanmıştı ve korkmadan edememişti. "Şşş," diyerek kim olduğunu belli etti Barut. "Sessiz ol."

Talia uykulu bir sesle, "Ulu," diye mırıldandı.

"Daha yeni sabah oldu," dedi Barut kısık çıkan sesiyle. "Uyu. Seni diğer odaya götüreceğim."

Talia ne olduğunu kestiremedi ama gümbürdeyen kalbini sakinleştirmek adına müstakbel kocasına sarıldı. Odadan çıkıp Barut'un yatak odasına gelmişlerdi. Neden burada olduğunu anlayamadan, çok geçmeden kendini yatağın üstünde buldu.

"Sensiz gözüme uyku girmedi. Hayalet Timi haklı mıydı? Sen gerçekten büyücü müsün?" diye sordu Barut.

"Büyücü değilim."

"Ülkü'yle uyuduğun yeter. Biraz da benimle uyu."

Gören otuz üç yaşında değil de on üç yaşında biri sanacaktı onu.

"Ülkü'yle daha hasret gideremedim," dedi Talia.

"Günler çuvala girmedi," dedi Barut. Yanına uzanınca onu kendine doğru çekti. "Uyanınca hasret giderirsiniz."

Talia, bakışlarını toprak harelerden ayıramadan, "Ulu," dedi. "Yine maskeni takmışsın. Neden taktın?"

"İmam evde diye."

"Yani?" diye sorguladı Talia. "İmam ya da bir başkası olunca takmana gerek yok ki. Hem o senin askerin değil mi? Aynı yerde görev almıyor musunuz?"

"Öyle," dedi Barut dişlerini sıkarak. "Öyle de yavrum, onlar yüzümün ne hâlde olduğunu tam bilmez ki. Bilmesinler de zaten. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

Talia elini maskeye yerleştirdiğinde, Barut da çok geçmeden elini, narin elin üstüne koydu. "Yapma," dedi Talia acı çeker gibi. "Böyle yaparak kendini daha çok kapatıyorsun. Kapatma, Ulu *ljubov moja*."

"Bazen maske taktığımın farkında bile değilim."

"Kendini buna şartlandırmışsın," diye üzüntüyle karşılık verdi Talia. Dudaklarını maskenin bitimindeki boynuna bastırdı. "Yüzünün ne durumda olduğu kimsenin umurunda değil." Dudaklarını tekrar bastırdığında, Barut derin bir iç çekti. Bu kızın hareketleri onu öldürüyordu. "Herkes yüzüne hasret kalmış."

"Alışkanlık olmuş artık," diyerek geçiştirmeye başladı. "Uyuyalım, hadi. Birazdan tekrar kalkacağız."

"Artık maske takma. *Ve molam*, Ulu *ljubov moja*." Maskenin üstünden yanağını öptü. "Dudaklarımı teninde hissetmeyi hiç mi istemiyorsun?"

Barut kaya gibi bir sesle, "Balkan Kızı," dedi. "O dudaklarına kurban olurum senin."

"Hiçbir şey olma," dedi Talia. "Sadece sen ol."

Talia elini tekrar maskeye yerleştirdi ve Barut'un teninden sıyırdı. Maskenin altından ortaya çıkan yüzü gören Talia, bir an için derin bir nefes aldı. Barut'un yüzü, yaşadığı zorlukların ve çektiği acıların bir yansımasıydı. Şakağından çenesine kadar uzanan derin bir yara, onun geçmişindeki karanlık ve acı dolu anları yansıtıyordu.

Bu yara, ilk bakışta çarpıcıydı. Şakağından başlayarak yanağının ortasından geçen ve çenesine kadar inen bu iz, savaşın sertliğini ve acımasızlığını anlatıyordu. Yaranın kenarları hafifçe kabarık ve düzensizdi. İyileşme sürecinde düzgün bir şekilde kapanmamıştı. Dokunulduğunda pürüzlü bir doku hissediliyor, yara boyunca bazı yerlerde dikiş izleri görülüyordu.

Yara, taze değil ama hâlâ belirgin, dokunduğunda hafifçe kabarık hissedilen bir izdi. Yaranın kenarları zamanla iyileşmiş olsa da hâlâ hafif kırmızımsı bir renkteydi.

Barut'un gözleri, bu yüzün en dikkat çekici kısmıydı. Derin ve kararlı bir ifadeyle parlıyordu. Gözlerinin rengi, koyu kahverengiyle siyah arasında bir yerdeydi ve içlerinde bir fırtınanın izlerini taşıyan bir derinlik vardı. Kaşları biraz kalın ve belirgindi. İfadesine sertlik katıyordu. Burnu düzgün ve hafif kemerliydi. Yüzünün güçlü hatlarına uyum sağlayan bir yapısı vardı.

Dudaklarına hasret kalıyordu Talia. Maske en güzel yerini kamufle ediyordu. Dudaklarının kenarındaki hafif kıvrım bazen alaycı ve bazen de şefkat dolu bir gülümsemenin ipucunu veriyordu.

Dağılan kısa saçları, yüzünün etrafında hafifçe dalgalanıyordu. Saçları koyu kahverengi, neredeyse siyahtı ve savaşın getirdiği yorgunlukla zamanın izlerini taşıyordu. Talia, elini Barut'un başına yerleştirip parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğinde, saçlarının yumuşaklığını ve hafif dalgalı dokusunu elinin altında hissediyordu.

"Dudaklarını hâlâ tenimde hissetmedim. Acaba neden?" diye çapkın bir sesle soran Barut, yavaşça göz kırptı. "Boşuna mı açtım yüzümü?"

Talia gülümseyerek, "Sen gerçekten çok nazlısın," dedi. "Gelinler duvaklarını açmadan önce bir şey bekler ya, sen de tam ona döndün!"

"Ee, bir şey yapıyorsam karşılığını da mutlaka alırım," dedi Barut. Kalın kaslı kollarıyla genç kadını kucaklayıp kendi üstüne çıkardı. "Eğer maskeyi tekrar takmamı istemiyorsan buna değecek bir şey yap."

Talia, Barut'un omzuna vurdu.

"Çok fırsatçısın!"

"Uyuyalım diyorum, uyumuyorsun."

"Maskeyle uyuyacak değilsin!"

"Ben maskeyle uyumaktan rahatsız değilim," diyerek kendini savunmaya geçti Barut. "Beni düşünmene gerek yok."

Talia bu sözler karşısında durgunlaştı. Yavaşça sevdiği adamın yüzüne doğru yaklaştı ve dudaklarını büzdü. "Ulu," dedi aheste aheste. "Yüzün için tedavi görmen gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

Barut, Talia'yı üstünden indirerek yüzündeki ifadeyi değiştirdi. "Ben seni yüzüm hakkında konuşalım diye uyandırmadım," dedi rahatsız olmuş bir şekilde.

"Maske takarak, aynalardan kaçarak yüzünün ne hâlde olduğunu sen bile bilmiyorsun," dedi Talia. "Evet, yaran büyük ve geç kalınmış fakat tıpta çareler tükenmez ki. En son ne zaman scar tedavisi gördün?"

"Hatırlamıyorum," diye mırıldandı Barut.

"Ne demek hatırlamıyorum?"

"Hatırlamıyorum. Görevlerim uzun sürüyor. Geçen sene doktorla görüşmüş olabilirim. O da hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylediği için bir daha gitmedim."

"Başka doktor mu yok?"

"Doktor doktor gezecek vaktimin olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sen gezmezsen kim gezecek? Umay abla mı? Yüz senin yüzün. Sen üstüne düşmezsen kimse düşmez," dedi Talia. "Sana gerçekten inanmıyorum, *ljubov moja*! Belki de hiç bu kadar geç kalınmazdı!"

Barut derin bir nefes alıp gözlerini kapadı.

"Önerileriniz bittiyse uyuyacağım, Doktor Alaz Hanım."

"Gerçekten uyuyacak mısın?"

"Evet," diyerek kolunu Talia'ya uzattı. Onu kendine doğru çekti. "Beraber uyuyacağız."

"Benim uykum kaçtı ki."

"Sen beni hep şarkılarla uyutuyordun," dedi Barut. "Sana bir şeyler söylememi ister misin?"

Talia şaşkınlıkla genç adama baktı.

"Söyler misin gerçekten, Ulu *ljubov moja*?"

"Söylerim," dedi Barut. "İstek parça var mı?"

"Dalga geçmesene!"

"Dalga geçmiyorum," derken eliyle Talia'nın gözlerini kapadı. "Uyumaya çalış." Onu kendine doğru daha çok çektiğinde, aralarında bir milimlik mesafe bile yoktu. "*Bak, bulutlar geçiyor üstümüzden. Kaldır başını. Bak, bulutlar geçiyor üstümüzden. Kaldır başını. Al mendili sende kalsın. Sil yaşını, of.*"[13]

Talia duyduğu tanıdık cümlelerle aniden gözlerini aralayıp Barut'a hayretle baktı. "Sen..." dedi heyecanla. "Sen bu türküyü nereden biliyorsun?"

"Ayhan amcadan," dedi Barut rahat bir ifadeyle. "Neden sordun?"

"Babam..." dedi Talia özlem dolu bir sesle. "Beni küçükken bu türküyle uyutmaya çalışırdı. Hatırlıyorum. *Memleket, sevdana yürek gerek.*"

"*Aysız gecelerde, kumrular ağlar içimde. Söz düşsek de uzakların yoluna, of. Öleceğiz doğduğumuz toprakta, of,*" diye devam etti Barut.

Talia ona eşlik etti.

"*Memleket, sevdana yürek gerek.*"

"Unutmamışsın," dedi Barut. Onunla beraber aynı türküyü söylemek hoşuna gitmişti. "Babanın söyledikleri aklında kalmış."

Talia merakla çenesini Barut'un göğsüne yasladı ve ona alttan bakmaya başladı.

"Babam sana bu türküyü nasıl öğretti ki?"

"Rakı balık yapıyorduk," dedi Barut.

Bunu söylemesi Talia'yı afallattı. "Ne?" dedi. "Ben neden bunu bilmiyorum? Babamla rakı balık yaptın ve ben bunu şimdi mi öğreniyorum? Bundan nasıl haberim olmaz ki? Çok da küçük sayılmam, aklım her şeye eriyordu!"

"Nefes al," diyerek uyarıda bulundu Barut.

"Aldım," dedi Talia. "Hemen anlat. *Ve molam, ve molam, ve molam.* Çok merak ediyorum!"

"Mahalleden arkadaş grubum vardı," diye anlatmaya başladı Barut. "Hepimiz alkolün tadını merak ediyorduk. Hiçbirimizin alkol almaya yaşı yetmiyordu. Kimse de bizim yerimize gidip almazdı. Ben aralarında biraz iri

[13]Erdal Güney, "Bozdoğan" türküsü.

yarı olduğumdan alkol almak için beni seçtiler. Mahalleyi değiştirdik. Bayağı yürüdük ve başka bir semte geçtik." Talia onu merakla dinlemeye devam etti. "Mahalle tekelinden bira, şarap ne bulursam aldığım sırada babamın arkadaşı beni görmüş. Çok geçmeden babamın kulağına gitmiş bu durum. Tekelden çıktığımda, karşımda babamı gördüm. Mahalledeki hiçbir arkadaşım ortalıkta yoktu."

Talia nefessiz bir şekilde onu dinlerken Barut, "Nefesini tutma, kıpkırmızı kesildin," dedi.

Derin bir nefes alan Talia, "Farkında bile değilim," dedi. "Sonra ne oldu? Bahadır amca çok kızdı mı?"

"Yok, yavrum," dedi Barut elini başının altına yerleştirirken. "Ne kızması? Babam hiç öyle bir adam mı? Asla kızmaz. Huyu değildir. O satın aldığım şişelerle dövdü beni. Âkif Cesur ve Ayhan amca beni babamın elinden zor aldı."

Talia titreyen dudaklarıyla, "Babandan nefret etsem bana kızar mısın?" diye sordu. "Çok kötü biri. Küçüklüğümden beri hiç sevmedim."

"Babamdan nefret ettiğin için sana değil, babama kızarım," dedi Barut ağırlaşan kelimeleriyle.

"Neden böyle bir adam olduğunu hiçbir zaman anlamadım."

"Babam ben çok küçükken teröristler tarafından esir düştü, Talia." Barut için bunları anlatmak kolay değildi. Derin bir iç çekti. "Yoksa babam hep kötü bir adam değildi. Öyle olsa annem bu adamdan üç çocuk yapar mıydı? Biz çok mutlu bir aileydik. Herkes babamı sever, ona saygı duyardı. Yarbay Boratav geliyor dediklerinde herkes dik duruşa geçerdi."

Talia derin düşüncelere dalarken, "Ne zaman esir düştü ki?" diye sordu. "Benim hatırladığım kadarıyla Bahadır amca hep askerdi."

"Evet," diyerek onayladı Barut. "Esir düştükten sonra babamın öldüğünü sandık. Yıllar geçti. Ülkü daha yürüyemiyordu belki. Bahadır Boratav şehit diye bilindi. Sonra çıkageldi. Geldiğinde Ülkü okula başlamak üzereydi. O kadar zaman geçmişti yani. Fakat gelen kişi babam değildi. Bambaşka biri olmuştu. Her ne olduysa ondan sonra oldu. Kendini kaybetmiş. Her ne gördüyse, nasıl şeyler yaşadıysa içine atıp gelmiş. Zehrini de bize akıttı. Acısını bizden çıkardı. Bir süre toparladıktan sonra mesleğine devam etti. Babam onur nişanı bile almış bir asker fakat gel gör ki..."

"Bahar teyze vefat ettikten sonra sizi de yalnız bırakıp terk etmiş."

"Böylesi daha iyi oldu. Bize yükten başka bir şey değildi," dedi Barut acı çeke çeke. "Sadece Ülkü'ye üzüldüm. Babama düşkündü. Ablamla bana artık

zarar veremiyordu ancak Ülkü üzerinden verebiliyordu. Onu kullandı hep. Ülkü hiçbir zaman anlamadı."

"Ülkü sana da çok düşkündü."

"Artık hiçbirimiz bıraktığın gibi değiliz, Talia," dedi Barut gerçek bir hissiyatla. "Keşke hiçbir şey böyle olmasaydı."

"Türküyü anlatıyordun," diye mırıldandı Talia.

"Babam beni hastanelik ettikten sonra birkaç günlüğüne Âkif Cesur'un evinde kaldım," diyerek anlatmaya devam etti. "Bir akşamüzeri Ayhan amca geldi. Elinde benim aldığıma benzer alkol şişeleri vardı. Kötü yollara düşüp başkasından öğreneceğime onlardan öğrenmemi istedi. *Gençsin, delikanlısın, kanın çabuk kaynar. Her şeyi merak edersin, olur böyle şeyler*, demişti. Olur böyle şeyler, babamın bir kere bile kullanmadığı bir cümleydi. Kanıma çok dokunmuştu. Âkif Cesur balıkları yaptı, Ayhan amca ise içecekleri ve müziği ayarladı. İlk kez onlarla içmiştim. Onların sayesinde de ne içip ne içmeyeceğimi öğrenmiştim. O akşam dinletmişti Ayhan amca 'Bozdoğan' türküsünü. O günden beri hiç unutmadım."

"Babamla anılar biriktirmenize çok mutlu oldum," dedi Talia kırgın bir sesle. "Şimdi bizimle olmasını çok isterdim. Damadının sen olacağını bilse ne yapardı acaba?"

"Yarbay Beton'dan beter yapardı."

"Babam sana kıyamazdı."

"Sen öyle san," dedi Barut. "Konu kızlarıysa Ayhan amca herkesi sikip atardı."

"Emin ol, *ljubov moja*, babam için sen herkes değilsindir. Kendi oğlu gibi görüp saymıştır o seni."

"Uykunun gelmesi için yeterince çene çaldık," dedi Barut yorgun bir sesle. "Hadi uyuyalım, yavrum."

"Çene çalmadık. Ne güzel sohbet ettik."

"Şşş," diyerek onu susturdu ve tamamen kollarının arasına aldı. "İki saat sonra kalkıp Yarbay Beton'a maruzat vereceğim. O zamana kadar seninle biraz yatayım."

Talia karşı çıkmadı fakat uykusu olmadığı için ne yapacağını bilemedi. Biraz sessiz durduktan sonra dayanamayıp dudaklarını araladı. "Bahadır amcanın yanına ne zaman gideceğiz?" diye sordu.

Barut cevap vermedi.

"Babanı merak ediyorum ama asıl merak ettiğim Umay abla ve Âkif babam. İkisi eski âşıklarmış. Umay abla başkasıyla evlenmiş. Onunla kaldığım günler boyunca kocasından hiç bahsetmedi. Kocası nerede?"

Barut sessizliğini korudu.

"Âkif babam bir daha gönlüne kimseyi almadı mı?" Talia, sabrını zorlamak istiyordu. "Kanca'yla Siren'i ne yapacaksın? En son ikisi sevgiliydi. Üstelik timdeki kimse de bilmiyordu."

Barut onu duysa da cevap vermemeye kararlıydı.

"Uyudun mu?" diye sordu Talia.

Barut'tan hiçbir tepki gelmedi.

Talia bu sefer ona dokunduğunda, Barut uyuduğunu belli etmek istercesine düzenli nefesler alıp verdi. "Bana bilerek cevap vermediğinin farkındayım."

Barut onu yine yanıtsız bıraktı.

"Mermi'yi ne zaman görürüm?"

"Siktirtme Mermi'ni!"

Onun yükselmesiyle birlikte Talia iyice küçüldü ve usulca gözlerini kapadı. "Hadi uyuyalım, *ljubov moja*," diyerek kısık bir sesle mırıldandı.

Talia kırk sekiz dakika sonra derin bir uykuya dalmıştı.

Tam bir saat elli yedi dakika sonra da Barut gözlerini aralamıştı. Kollarının arasında mışıl mışıl uyuyan kızın alnına derin bir öpücük bıraktı. Onu bırakmak istemese de artık kalkıp Yarbay Beton'a maruzat vermeliydi. Doğrulmaya çalıştığı sırada Balkan Kızı ona daha çok sarıldı.

"Talia," dedi Barut kısık bir sesle. "Kalkmam lazım."

Talia ne dediğini bilmez bir hâlde, "Tamam, kalk," dedi. "Ben kucağında olsam ne olacak ki?"

Barut tek kaşını kaldırdı.

"Bütün gün beni kucağında taşı diyorsun yani?"

"Hı hı," diye mırıltılı bir ses çıkaran Talia, rüyada konuştuğunu sanıyordu. "İnsan müstakbel karısını kucağında taşıyabilmeli."

"Taşırım, taşırım da yavrum," dedi Barut ve uzanıp Talia'nın burnundan öptü. "Âkif Cesur'la konuşmam gerekiyor. Kolumu bırak da telefonu alayım."

Talia, manevi babasının ismini duyunca sarıldığı adamı rahat bıraktı ve diğer tarafa doğru döndü. Barut yataktan kalkmadan Talia'nın kalçasına hafifçe vurdu.

"İyi dinlen, Ülkü bugün seni fazlasıyla yoracaktır."

Rutin işlerini hallettikten sonra Âkif Cesur'la konuşan Barut, kardeşinin kaldığı odaya ilerledi. Siniri biraz olsun geçmişti. Uyuduğunu görünce yanına doğru ilerledi ve yatağın kenarına oturdu. Kardeşinin dün söyledikleri aklından bir türlü çıkmıyordu. Bu kızın derdinin ne olduğunu çözmeden ona rahat yoktu.

"Ülkü," diye seslenerek yavaşça kardeşinin başını okşadı. "Uyuyor musun fıstığım?" Ülkü homurdanırcasına bir ses çıkardı. "Ah, Ülkü, ah!" dedi Barut. "Ne zaman beni sinir etmeyi bırakacaksın?"

Dün yanında getirmiş olduğu çantasına kısa bir göz attı. Henüz bitmemiş sigara paketi buldu. Makyaj malzemeleri, kartlar ve araba anahtarı dışında başka bir şey göremedi. Bakışları komodinin üstünde duran telefona doğru kaydı. Kardeşini korumak için o telefona bakmak zorundaydı. Ülkü mesajlaşmak yerine, on saat telefonda dedikodu yapmayı seven biriydi. Barut da bunu bilerek sadece son aramaları kontrol etti. Tanıdık isimlerle karşılaştı.

Yanlış hiçbir şey yok gibiydi.

Fakat neden yanlış bir şeyler varmış gibi hissediyordu?

İçi içine sığmadığı için kendi telefonunu eline aldı ve odada bulunan balkona çıktı. Kardeşinin en yakın arkadaşı olduğunu bildiği kişiyi aradı. Sabahın erken saatlerinde aramak hoşuna gitmese de Ülkü uyanmadan konuşmak istiyordu. "Alo?" dedi hattın ucundaki Elif.

"Elif," dedi Barut tekdüze bir sesle. "Nasılsın? Müsait miydin?"

"İyiyim, Barut abi," dedi Elif. "Evet, müsaitim. Seni dinliyorum."

"Ülkü için aramıştım da," dedi Barut. Yanlış bir şey söylememek için düşünerek konuşuyordu. "Dün sen de onunla birlikte, bu yeni iş için kutlamaya katılmış mıydın?"

"Yeni iş mi?" dedi Elif. Tam olarak neden bahsettiğini anlamamış gibiydi. "Barut abi." Elif'in değişen ses tonuyla Barut gerildi. "Biz aylar önce Ülkü'yle kavga ettik ve arkadaşlığımız bitti. Senin beni aramana da şaşırdım açıkçası. Ülkü hiç söylemedi mi?"

Barut bir anlığına duraksadı. Söylediyse de aklından çıkmış olabilirdi. Ülkü abisini arayıp saatlerce konuşan biri olduğu için Barut bir yerden sonra onu dinlemeyi bırakıyordu.

"Aklımda kalmamış," dedi dalgın bir sesle. "Aranız çok iyiydi. Neden kavga ettiniz, Elif?"

"Ajans mevzusu," diyerek geçiştirmeye çalıştı Elif. "Ülkü'nün anlatması daha doğru olur."

"Tamam," dedi Barut. "Onunla konuşsam daha iyi olacak." Konuşmayı daha fazla uzatmadan telefonu kapadı. Barut'un aklı daha çok bulanmıştı.

Kardeşinin son zamanlarını düşündü. Sürekli meşguldü. Hâlbuki Ülkü'nün meşguliyeti okulu ve okuldan arta kalan zamanlarda yaptığı birkaç modellik işiydi. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca da konuşmayı kesmişlerdi. Barut büyük bir operasyona adım atmak üzere olduğu için ailesiyle olan iletişimini de büyük bir çoğunlukla azaltmıştı.

Odaya geri dönen Barut, bu işin ne olduğunu öğrenmeyi kafaya koydu. Tam odadan çıkacağı sırada işittiği sesle adımlarını durdurdu.

"Abilik."

Kardeşine doğru dönen Barut, "Kendine geldin mi Ülkü?" diye sorarken sesi tehlike sinyalleri çalıyordu.

"Geldim," dedi Ülkü kısıkça. "Ben bir rüya gördüm."

Barut, kardeşini artık bildiği için bozuntuya vermeden sırtını kapıya yasladı. Kollarını göğsünde birleştirdikten sonra, "Bak sen," dedi. "Ne gördün rüyanda?"

Ülkü heyecanla, "Kızılcık şerbetini gördüm," dedi. "Çok güzelleşmişti, abi. Erkek kılığında olmasına rağmen o kadar güzeldi ki."

"Kızılcık şerbeti mi?" diye sordu Barut.

"Talia işte!" dedi Ülkü. "Çocukluk arkadaşım. Rüyamda onu gördüm. Anlamadığım bir şekilde erkek kılığındaydı. Yanlışlıkla erkek hâline düşmüş olabilirim."

Rüya değil, hepsi gerçekti.

Barut kaşlarını çattı. Kardeşinin dün geceki hâli zihnine gökten düşen bir yağmur gibi damladı. Hatırladıklarıyla kaşları daha çok çatıldı. O yüzden mi durduraksız Ülkü, dün gece Talia'ya sarılıp duruyordu?

"Sen gördüğün her erkeğe aynısın, Ülkü!" diyen Barut'un sesi hiç olmadığı kadar sinirliydi.

"Her erkeğe değil, abilik! Sadece yakışıklı olanlara," dedi Ülkü kaçamak bir sesle. "Hem Taliş'i rüyamda gördüm diyorum ya, senin için hiç mi bir şey ifade etmiyor?"

"Sen onu bunu bırak da yediğin halttan haber ver!"

"Ne yemişim?" dedi Ülkü salağa yatarak. "Diyetteyim abilik ben, model olmak kolay değil. Öyle her şeyi yiyemem!"

"Ülkü, sakın sabrımı zorlama benim!"

"Üff," dedi Ülkü. "Zorlarsam ne olacakmış? Her şeyime el mi koyacaksın?"

"Bunu yaptım ve sen hiç arlanmadın! Daha da inatlaştın! Artık seni hiçbir şey durdurmuyor! İnsan abisine hiç yalan söyler mi?" dedi Barut kızgınlıkla. Kardeşine kıyamıyor ama yaptıklarının cezasını da çeksin istiyordu. "Kaç yaşına geldin ama seni barlardan topluyorum! İnsan ben ne yapıyorum diye azıcık düşünüp kendine sorar!"

"Benim kendimi ayakta tutma şeklim bu!"

Barut yaşadığı hayal kırıklığıyla kardeşini baştan aşağıya süzdü ve başını iki yana salladı. "Ne yapıyorsan yap," dedi ifadesiz bir tonla. "Bıktım, Ülkü. Bıktım!"

Ülkü söylediğine anında pişman olurken abisinin odadan çıkmasına bakakaldı. Küçük yaşta annesini kaybetmesi, babasının onu terk etmesi, üvey annesinin onu istememesi Ülkü'de hep bir travma yaratmıştı. Barut, kardeşinin ne durumda olduğunu bildiği için ablası Umay'la birlikte onu iyileştirmek için bir sürü yola başvurmuştu.

Ülkü'nün yaşadığı psikolojik sıkıntılar okul hayatına da yansımıştı. Küçükken çok çalışkan ve başarılı bir öğrenci olmasına rağmen sınavlardan zorla geçen, sürekli devamsızlık yapan bir öğrenci hâline dönüşmüştü. Barut'un askerî okul hayatı, kardeşiyle arasında mesafe oluşmasına neden olurken Umay da kendi hayatını yeniden kurma ve onarma aşamasında kardeşlerini boşlamak zorunda kalmıştı.

Ülkü'nün hiçbir zaman gidecek bir kapısı olmamıştı. Ne annesi vardı ne de babası. Ablası gibi evli değildi ve abisi gibi de yatılı gittiği bir okulu yoktu.

Boratav kardeşler o kadar kimsesizdi ki çok küçük yaşlarda ayakta kalmayı öğrenmek zorunda bırakılmışlardı. Annelerine olan özlemleri hep dinç ve yeri asla dolmayacak bir boşluktu.

Ülkü, yatağa gömüldüğünde derin düşüncelerle boğuldu. Abisini ve ablasını her şeyden çok seviyordu. İkisi de onun hayatındaki en değerli varlıklardı. İkisine de çok fazla haksızlık yapıyordu ve buna engel olamıyordu. Her seferinde iyileşeceğini, ayağa kalkacağını, onların istediği gibi bir kardeş olacağını söylüyor ama aynı gece kendini birinin evinde sızmış bir şekilde buluyordu.

Dün gece zihnini çok bulandırıyordu. Rauf, gerçekten onun yanında mıydı yoksa bu bir rüya mıydı emin olamıyordu. Üstelik bu garip rüyanın içinde çocukluk arkadaşı Talia da vardı.

Rauf, Ülkü'nün amansız aşkıydı. Lise yıllarında başlayan platonik aşk, Ülkü'nün içinde hiç son bulmamıştı. Ülkü, ablasının kendi hayatını biraz daha düzene sokmasıyla bir süreliğine onun yanında yaşamaya başlamıştı ve bu zaman diliminde Rauf'u ilk kez görmüştü.

Rauf Erturan, mahalle imamının oğluydu. Okula dönem ortasında gelen Ülkü, ilk olarak Rauf'u görmüştü fakat Rauf ne olursa olsun ona bakmıyordu.

Rauf'un ona bakmamasını kendince bir kompleks hâline getiren Ülkü, arkadaşlarına başta ondan hoşlanmadığını söylese de zamanla içindeki duygular yerini platonik bir aşka bırakmıştı. Rauf, bir üst sınıf olduğu için mezun olduktan sonra artık Ülkü'yle arasında bir sınır olacağını düşünürken daha çok yakınlaşacaklarını hesaba katmamıştı.

Rauf, babasının izni olmamasına rağmen Kara Harp Okuluna gitmeye başlamıştı. Bu konuda babasıyla çok büyük tartışma yaşıyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Babası hep imam olmasını istiyor, başka işlerle meşgul olmasını istemiyordu. Küçüklüğünden beri asker olma hayaliyle yanıp tutuşan Rauf'un karşısına, tam umudunu kaybettiği sırada Barut Ulu Boratav çıkmıştı.

Ülkü sayesinde onunla tanışan Rauf, artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Ona büyük bir örnek olmuştu. Rauf kararlıydı, Barut Ulu Boratav'ın izinden gidecekti. Barut, ne yaptığının farkında olmasa da aslında Rauf'un hayatına çok büyük bir dokunuşta bulunmuştu.

Kader bu iki adamı, yıllar sonra yeniden kurulan Hayalet Timi'yle bir araya getirmişti.

Ülkü güzel bir kadındı. Rauf'la arasında çok yaş farkı da yoktu. Aynı lisede okudukları için onu tanıyordu fakat komutanının kardeşine yan gözle dahi bakmaz, bakamazdı. Kendi hayatında büyük bir rol oynayan adama yamuk yapmak istemiyordu. Ülkü, onun sabrını çok zorluyordu.

Üstelik dün gece...

Komutanı tüm sülalesini sikecekti, bunun farkındaydı.

Rauf uyanır uyanmaz abdestini almak üzere lavaboya doğru ilerledi. Sessiz olmaya özen gösteriyordu. Bu evde daha önce kalmış olmasına rağmen yabancılık çekiyordu. Komutan Barış'la Barut'u da çok sever, sayardı fakat Talia Alaz onun için kocaman bir soru işaretinden ibaretti.

Banyo kapısını araladı. İçeriye girip kapıyı arkasından kapadı. Aynadan kendine baktı. Kimse uyanmadan gitmeli miydi yoksa herkesin uyanmasını beklemeli miydi? Ne yapacağını bilmiyordu. Tek bildiği Barut'un ona çok çektireceğiydi. Komutanı ne yapsa haklıydı.

Aniden banyonun kapısı açıldı. Müsait olmadığını söyleyeceği anda içeriye girenin sarı saçlarından kim olduğunu anlamıştı. Ülkü, kimsenin olmadığını düşünerek girdiği banyoda karşılaştığı bedenden ötürü çığlığı koparmak üzereydi ki Rauf hızlı davranarak eliyle ağzını kapadı.

"Şşş," dedi Rauf. "Ne olur, sesini çıkarma!"

Ülkü, ağzını kapatan eli yavaşça itti. "Ne işin var senin burada?" dedi sessizce.

"Asıl senin ne işin var burada?" diye sordu Rauf. "Müsait mi diye sormak sizin köyde yok mu Ülkü? Öyle pat diye girilir mi?"

"Köy mü?" dedi Ülkü kaşlarını çatarak. "Ne köyü be? Ben hayatımda köy görmedim ki."

"Lafın gelişi Ülkü, lafın gelişi!"

Ülkü derin bir nefes alıp verdi. Akşamdan kalmaydı ve gözlerinin altı morluklarla doluydu. Saçı başı dağılmış, henüz uykusundan uyanamamıştı.

"Abimin evinde ne işin var, Rauf?"

"Komutanımın evinde olduğum için sana hesap vermeyeceğim!" dedi Rauf.

Arkasından uzanarak kapıyı açan Rauf, içeriden gelen sesleri işitti. "Karargâha çağırabilirlermiş." Barut Komutan'ının sesi geliyordu. Kapıyı açtığı gibi geri kapadı. Onları banyoda görürse durumu asla açıklamayacağını düşündü Rauf. İçinden yoğun bir şekilde *tövbe estağfurullah* çekti.

"Ülkü," dedi Rauf korkunun dolu olduğu bir sesle. "Bak, abin bizi böyle görürse ikimizi de mahveder. Niye dan diye banyoya giriyorsun?"

Ülkü kızgınlıkla, "Ben ne yaptığımı biliyor muyum sanki?" dedi. "Herkes anca bana bağırıyor ama kimse ne olduğunu sormuyor!"

Aniden ağlamasıyla Rauf ne yapacağını şaşırdı ve karşısındaki genç kadına şaşkınlıkla bakakaldı. "Ülkü, ağlıyor musun?" Eliyle Ülkü'nün gözünün altındaki ıslaklığa dokundu. "Gerçekten ağlıyorsun," dedi Rauf inanmayan bir tavırla. "İyi bok yedim! Şimdi komutanım daha çok sıçacak ağzıma!"

Rauf, Ülkü'yü tuttuğu gibi musluğa doğru yaklaştırdı ve açmış olduğu suyla nazik olmayacak bir şekilde yüzünü yıkmaya başladı. O kadar hızlı ve beklenmedik olmuştu ki Ülkü'nün gözyaşlarına musluk suyu da eklenmişti.

Ülkü tiz çıkan tonla, "Rauf!" dedi. "Bırak!"

"Ağlama," dedi. Onu geriye çekerek yüzünü havluyla kuruladı. "Tamam, ağlama. Sessiz ol. Ölmek istemiyorum, Ülkü. Daha kılınacak bir sürü namazım var. Bu banyonun başka çıkışı var mı yoksa havalandırma boşluğundan kaçayım mı?"

"Abimin elinden kurtulamazsın," dedi Ülkü ıslak gözleriyle. Yüzünü silmesine şaşırmadan edememişti. "Ben çıkacağım. Sen de işini bitirdikten sonra çıkarsın."

"Ya abine yakalanırsak?"

Ülkü irileşen gözlerle baktı.

"Abimden mi korkuyorsun?"

"Abinden korkmayan mı var?"

"Var," dedi Ülkü rahatlıkla. "Ben."

"Ben de Yüzbaşı Barut'un kız kardeşi olsam korkmam. Gel gör ki ben onun askeriyim," dedi Rauf kısık çıkan bir sesle.

"Eğer biraz daha çene çalarsak en sonunda söylediğin şey gerçek olacak," dedi Ülkü. Evet, abisi konu kendisi olunca yumuşak biriydi fakat askerlerine karşı acımasız biri olduğunu biliyordu. "Ben çıkacağım. Sakın hemen arkamdan çıkma, mümkünse biraz daha kal."

Ülkü kapıyı araladı ve etrafı kontrol ederek hızla banyodan uzaklaştı. Abisinin hâlâ telefonla konuştuğunu işitince onun olduğu yere doğru gitti. Tam mutfaktan içeriye gireceği sırada Barut telefonu kapadı.

"Abi," dedi Ülkü kısık çıkan sesiyle. Küçük adımlarla ilerleyip abisinin arkasından ona sarıldı. "Seni kırdığım için özür dilerim."

Barut gardını düşürmemeye kararlıydı.

"Sen özür dilemeyi alışkanlık hâline getirdin. Sana en son ne demiştim?"

"Bir daha özür dilenecek bir şey yaptığımda affetmeyeceğini söylemiştin."

Barut, kardeşinden uzaklaştı ve onun yüzüne baktı.

"O zaman ağzını hiç boş yere yorma, Ülkü."

"Abi," dedi Ülkü tekrardan. Bu sefer gidip ona daha sıkı sarıldı. "Tamam. Özür dilemeyeceğim. Bundan sonra seni üzecek hiçbir şey yapmayacağımı söylesem yine de affetmez misin beni?"

"Neyini affedeceğim, Ülkü? Her gece eğlence adı altında kendini alkole vererek hayatını mahvetmeni mi affedeceğim?" Barut kafasını iki yana salladı. "Ben değil, sen affet kendini. Değil annem, o şerefsiz babam bile senin böyle bir evlat olmanı istemezdi."

Ülkü, abisinin sözleriyle yutkunamadı. Olduğu yere mıhlanmış gibiydi. Barut, söylediği son sözler için anında pişman oldu. Ablası olsa sabaha kadar kavga ederdi ama konu Ülkü olunca biraz daha alttan alıyordu.

"Ben iyi bir evlat olmak istemedim mi sanıyorsun?" diye mırıldandı. "Ama babam beni hep kapıdan kovdu."

Bu cümleleri Rauf da işitti. Dişlerini birbirine bastıran Rauf, kendi babasını düşündü. O da kovmuştu onu, o da babasından yaralıydı. Bu acıya yabancı değildi.

"Sen niye hep kendini babama beğendirmeye çalıştın ki Ülkü?" diye sordu Barut. "Bizim bir tek annemiz vardı. Babamız ise korkup kaçtığımız kişiydi. Zaten babamın kapısına hiçbir zaman gitmemeliydin!"

"Ben ne yapacağımı bilmiyordum ki." Yutkundu Ülkü. "Arkadaşlarım vardı. Onlardan gördüm, bildim hep. Biz üç kardeştik fakat bir araya gelemeyecek kadar paramparçaydık."

Biz üç kardeştik ama bir araya gelemeyecek kadar paramparçaydık.

"Ben sadece unutmak istedim. Bana annemi ya da babamı hatırlatan her şeyden kaçmak istedim!" diye haykırarak konuşmaya devam etti Ülkü. "Onu bile beceremedim. Elime yüzüme bulaştırdım."

Barut kardeşine bakmadan, "Rauf dünkü durumundan bahsetti," dedi. Bakışları tek bir yere odaklanmış durumdaydı. "Ya sana bir şey olsaydı? Ya oraya geldiğimde geriye sen diye bir şey kalmasaydı?"

"Beni hemen ispiyonladı mı?"

"Konuşmamasının imkânı var mı sence?" dedi Barut. "Tek bir şeyi bile eksik söylese onun çırasını yakarım!"

"Rauf'un hiçbir suçu yok," diye mırıldandı Ülkü. "Eğer o olmasaydı işler biraz kötüleşebilirdi fakat benim cazgırlığıma rağmen beni yalnız bırakmadı."

Barut sabrının son demlerindeyken, "Ülkü," dedi. "Ben senin başına hep birini dikmek zorunda mıyım? Sana koruma mı tutmam gerekiyor? Sen yaşa diye ne yapmam gerekiyor, Ülkü? Söyle, abiciğim! Yemin olsun, yapacağım! Model olmak istedin, karışmadık! Araba istedin, kendi arabamı verdim! Okulu dondurmak istedin, izin verdik! Ben sana daha ne yapayım?"

"Dışarıdan şımarık biri gibi göründüğümün farkındayım."

"Sen şımarık biri gibi görünmüyorsun, Ülkü. Sen zaten direkt şımarıksın!"

"Vur, dedik ama öldürüyorsun, abilik." Dudaklarını büzdü Ülkü. "Seni gerçekten çok kırdım. Telafi etmeme izin ver. Hem iyi bir iş teklifi aldım. Okuluma da devam edeceğim. Düzenli bir ilişkim de olduktan sonra..."

"Aklın fikrin hâlâ elin adamlarında!"

"Aşk olmadan hayatın tadı çıkar mı hiç abi?" dedi Ülkü tatlı bir tavırla. "Senin hayatında kimse yok, evde kaldın diye ben de mi kalacağım?"

"Benim hayatımda biri var," diyerek araya girdi Barut. Elini kaldırıp yüzüğünü gösterdi. "Biraz ailene vakit ayır da hayatlarında ne olduğunu öğren!"

"Üff," diyen Ülkü, inanmayan bakışlar attı. "Kesin ablam sana birini ayarlamasın diye bir milyoncudan aldığın yüzüğü takıyorsundur. Senin hayatında kimse olmaz. Olamaz. Mağara adamısın sen."

"Gel benimle," dediğinde Ülkü'yü kolundan tutarak sürüklemeye başladı. Onların geldiğini işiten Rauf ise hemen kulak misafiri olmayı kesmiş ve namaza durmuştu.

Ülkü, namaz kılan adamı hipnoz olmuş bir şekilde izlemekten kendini alıkoyamadı. Abisi onu zorla çekerek Rauf'un yanından uzaklaştırmış, kendi yatak odasının önüne getirmişti. Talia, uyuyordu. Barut kapıyı hafifçe tıklattı. Hiçbir ses gelmeyince araladı ve Ülkü'nün içeriye bakmasını sağladı.

"İnanmıyorum!" dedi Ülkü. Şaşkınlıktan hareleri genişlemişti. "Bu kız..."

"Çocukluk arkadaşın."

Ülkü, abisine sert bir yumruk attı.

"Onu eve mi attın? Hem de çocukluk arkadaşımı!"

Ülkü'nün yumruğunu yakalayan Barut, kardeşini kapıdan çekti ve içeride uyuyan kadının uykusunun bölünmesine izin vermedi. Kardeşiyle birlikte mutfağa geçip oturduklarında kapıyı kapadı. "Öncelikle salak salak konuşmaya bir son ver, Ülkü," dedi Barut. "En son görevimi Balkanlar'da yapacağımı söylemiştim sana."

"Evet. Bana çanta alacaktın hatta."

"Başlatma çantana!"

"Tamam," dedi Ülkü abisini daha fazla sinir etmeden. "Seni dinliyorum. Her ne oluyorsa hemen anlatır mısın? O kızı uyandırmamak için zor duruyorum!"

"Onunla evleneceğim."

Ülkü, abisinin yüzüne hayretle baktı. Duyduklarına inanamıyordu. Çocukluk arkadaşı olan Talia'yla abisi evlenecekti, öyle mi? "Ne?" diye bağırdı. Çığlık da atmış olabilirdi fakat sesi çok yüksek çıkmıştı. Bu çığlık, Talia'nın da uyanmasına neden olmuştu.

"Ne demek onunla evleneceğim?" derken sesinden şaşkınlık döküldü. "Sen ciddi misin?"

"Ciddiyim." Ülkü bu duruma daha çok çığlık atmak üzereyken Barut eliyle ağzını kapadı. "Bağırmaya bir son ver!"

Ağzına kapanan eli yavaşça çeken Ülkü, "Hayatımın şokunu yaşıyorum şu an!" dedi. "Balkanlar'dan hediye getiriyorum derken gerçek bir hediye getireceğini düşünmemiştim. Onu nasıl buldun, abi?"

"Uzun hikâye," dedi Barut çok üstünde durmadan. "Talia sana gün içinde uzun uzun anlatır. Fakat bilmeni istediğim bir şey var."

"Ne?" dedi Ülkü korkuyla. "Bizi unuttuğunu falan sakın söyleme, abi. Çok üzülürüm."

"Hayır hayır," dedi Barut. "Öyle bir şey değil. Hemen evlenmemiz gerekiyor çünkü başımızda bize bela olan bir dayısı var."

Ülkü şaşkınlıkla bakakaldı.

"O şerefsiz dayısı ölmemiş mi?"

Kafasını iki yana salladı Barut.

"Ölmemiş. Dahası, kızları kendi büyütmüş. Bir süre sonra Makedonya'ya geri dönecek. O dönmeden önce burada evliliğimizi yapacağız."

Ülkü hayretle mutfaktaki sandalyeye oturdu.

"Demek evleneceksiniz, ha? Neye şaşıracağımı şaşırdım. Onu uyandırsam olur mu? Çok özledim abi."

Ülkü'nün sesine uyanan Talia, tam o sırada mutfaktan içeriye girdi. "Ulu," diyerek varlığını belli ederken iki kişinin bakışlarını birden üzerinde hissetti. Çok geçmeden kendini yerde bulduğunda, o kısacık sürede ne olduğunu bile anlayamamıştı.

Ülkü sevincinden üstüne atlamış, beraber yere düşmelerine neden olmuştu. Barut, kız kardeşinin bu heyecanlı hâline göz devirmişti. Bu iki kızın elinde mahvolacağını biliyordu.

"Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sanmıştım," dedi Ülkü gözlerinden yaşlar boşalırken. "Kızılcık şerbetimi tamamen kaybettiğimi sanmıştım!"

"Ülkü," dedi Talia. Onun ağlamasına dayanamamış, çok geçmeden onun da gözlerinden yaşlar süzülmüştü. "Ben de seni çok özledim."

Ülkü şaşkınlıkla, "Bunca zaman nasıl evlenmezsin?" diye sordu. "Bu kadar yıl boyunca abimi beklediğine inanamıyorum!"

Talia, bakışlarını Ülkü'de tutarak, "Abini beklememiştim ki," dedi. Bunu duyan Barut olduğu yerde gerildi. *Ne demek abini beklememiştim, lan?* "Liseye geçtiğimde buraya dair her şey benim için güzel bir hatıra olarak kaldı."

Barut derin düşüncelere daldığında, o operasyonda yaralanıp Talia'nın bulunduğu hastaneye götürülmeseydi eğer onların bir daha hiçbir zaman karşılaşmayacağını ancak anlayabilmişti.

"Peki, ya nasıl sevgili oldunuz?" diye sordu Ülkü. "Her şeyi merak ediyorum! İlk abim mi sana açıldı yoksa sen mi?" Kısa bir an duraksadı. "Abim odunun teki, kesin ilk sen söylemişsindir!"

Barut yerde yatan kızları kaldırmak için ikisine de ellerini uzatıp onları ayağa kaldırdı. "Kahvaltınızı yapın," dedi. "Sonra her şeyi en ince ayrıntısına kadar konuşursunuz."

"Kahvaltıya kadar bekleyemem!" dedi Ülkü. "Abimden önce hiç sevgilin oldu mu? Kaç kişiyle flört ettin? Hayatına kimler girip çıktıysa hepsini bilmek boynumun borcu! Seninle nasıl daha önce bir araya gelmeyiz ki!" Kafasını iki yana salladı. "Sana ilişki konusunda bol bol yanlış tavsiyeler verirdim ve sonra beraber ağlardık. Kaçırdığımız bir sürü güzel şey var."

Talia ifadesini bozmadan, "Abinden önce elbette hayatımda birileri oldu," dedi. Barut toprak rengi bakışlarını hızla kızıl saçlı kadına çevirdi. "Bence de daha erken karşılaşmalıydık. Bir ara neredeyse nişanlanacağıma şahit olmalıydın!"

Ülkü dudaklarını şaşkınlıkla araladı.

"Biriyle mi nişanlanacaktın?"

"Doğru kişi olduğunu sanmıştım," dedi Talia gerçek bir hissiyatla. "Ama sonra gözüm açıldı. Ondan ayrıldım ve uzun zaman sürecek olan bir staj programına katıldım."

Barut ortamdan soyutlanarak Talia'nın söylediklerini zihninden geçiriyordu. Talia onun tam olarak şu an kudurduğunun farkında bile değildi.

Ülkü, abisinin tipine bakınca onun kıskançlıktan kudurduğunu anlamıştı. "Çok güzel bir kadın olmuşsun," dedi beğeniyle süzerek. "Küçükken çok güzel bir kızdın fakat yaramazlık yaptığın için hep dişlerinin kırılmasına neden oluyordun."

"Etrafımda *Barbie* bebeklerle oynayan kimse olmayınca uslu bir kıza dönüştüm," dedi Talia.

Barut, Ülkü'yle Talia'yı ayırmış olsa da Ülkü tekrardan, kaybettiği çocukluk arkadaşının yanına giderek kolunu ona doladı.

"Nişanlanacağın kişi her kimse iyi ki o hatadan dönmüşsün. Biraz daha konuşursak abim kalp krizinden gidebilir."

"Neden gitsin ki? Sonuçta her şey ondan önce oldu," dedi Talia nazik bir dille. "Şu an evlenmek üzere olduğum adamdan hiç olmadığım kadar eminim."

"O herif her kimse umarım tahtalı köyü boylamıştır," diyen Barut, bunu sesli bir şekilde dillendirdiğinin farkında değildi.

Talia kaşlarını çattı.

"Dilara ve Ceyda gibi gayet nefes alıyor."

"Benim neden bundan haberim yok?" dedi Barut alınmış bir şekilde. Neredeyse kardeşinin boşboğazlığına şükredecekti. O sormasa hiç haberi bile olmayacaktı.

"Hiçbir zaman sormadın ki," dedi Talia. "Hem senden öncesinde olan hiçbir şeyin önemi yok."

"Yok tabii," dedi Barut. "Hiç önemi olur mu? Sen yine de o herifin bütün bilgilerini bana ilet."

"Barut Ulu!" dedi Talia kızgınlıkla. "Sen önce git de ablanın peşine taktıklarından kurtul. Daha sonra benim geçmişimle ilgilenirsin!"

"Ah, ablam..." diyerek araya girdi Ülkü. "Az kalsın abime kız istemeye gidiyorduk."

"Ne?" dedi Talia. "İstemeye mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Gidiyordunuz, öyle mi?"

Ülkü usulca başını salladı. Talia aldığı yanıtla bakışlarını Barut'a çevirdi.

"Neden hâlâ beni istemeye gelmiyorsunuz?"

Barut sakinlikle, "Yarbay Beton'dan haber bekliyoruz," dedi. "Söylemiştim ya, yavrum. İşimden dolayı ertelendi."

"Ama başkası olunca hemen istemeye gidilmiş!" dedi Talia sinirlenerek. "Evleneceğiz diyorsun ama hiç icraat göremiyorum!"

"Yavrum," diyerek kızıl saçlı kadına doğru adım attı Barut. Yüzünü avuçladığında, bakışlarını kendine doğru kaldırdı. "Ben sana şimdi nikâh kıymaya hazırım. Ama sadece benim hazır olmamla bitmiyor. Yarbay her şey usulüne göre olacak dedi. Sen de böyle istemiyor musun? İstemiyorsan yıldırım nikâhıyla şimdi evleniriz."

"Süreç iyice uzadı," dedi Talia dudaklarını büzerek. "Kendi aramızda sözlendik ama sözlendiğimizle kaldık."

"Senin kocan olmam için sikik bir evrağa ihtiyacım yok," dedi Barut sertçe. "Ben senin her türlü kocanım."

Ülkü hafifçe öksürerek varlığını belli etti. "Oldu o zaman," diyerek minik minik yürüdü. "Ben gideyim. İpe un serme işim vardı."

Talia, Barut'tan ayrılıp kendini toparladı. "Gel buraya," diyen Barut da kardeşini tuttu. Onun da saçlarının üstünden öptü. "Müstakbel karımın buradaki tek arkadaşı sen olacaksın, Ülkü. Onu ne olursa olsun yalnız bırakma, fıstığım. Olur mu?"

"O iş bende abilik!" diyerek gülümsedi Ülkü. "Seninle evlenecek olan kıza hep üzülüyordum. Meğer bunca yıl boşuna üzülmüşüm. Artık sana üzülüyorum."

Talia anlamsız bir bakış attı.

"Neden öyle dedin?"

"Çünkü sen çok güzelsin. Tek bakışınla bile bilmem kaç erkeği kendine âşık edersin. Abim kıskanç köpeğin teki. Sana bakanları gördükçe, kudurup duracak. Oh olsun ona! Hiç durmadan konuşuyorsun ve bu artı bir şey çünkü birinin ben yokken abimin kafasının etini yemesi lazımdı. Ee, bir de kılık kıyafet konusu... Abimin asla hazzetmediği şeydir bu!" dedi Ülkü açıklamak adına. "Dün erkek kıyafetleriyle bile o kadar seksi duruyordun ki elbise falan giysen kesin ben bile âşık olurum!"

"Ülkü," dedi Barut. Başına gelecek senaryoları düşündükçe bedenine sıcaklık basıyordu. "Senin görümcelik yapıp bu kızın başına bela olman gerekmiyor muydu? Niye bana görümcelik yapmaya başladın?"

"Asla!" dedi Ülkü, Talia'ya sarılarak. "Ablam da ben de Taliş'i asla üzmeyeceğiz. Ama senin bu üç kadından çekeceğin var, abilik."

"Orası Allah'ın emri," dedi Barut kızgın bir tonla. "Ben ne günah işledim, bilmiyorum ki!"

"Hemen alışverişe çıkalım!" dedi Ülkü heyecanla.

Barut duyduklarıyla kaşlarını çattı.

"Alışveriş derken?"

"Kıyafet satın alınan yer, mağara adamı! Senin mağarana böyle şeyler gelmemiştir, sen bilmezsin," dedi Ülkü. "Talia'ya yeni ciciler almamız gerekiyor. Kızcağız senin kıyafetlerini giymiş, baksana."

"Giysin, ne güzel işte," dedi Barut rahat bir ifadeyle.

"Bu kızın kendisine ait kıyafetlerinin olması gerekiyor. Ömrünün sonuna kadar senin tişörtlerini giyemez!"

Talia kollarını göğsünde birleştirerek, "Ülkü haklı," dedi. "Kendi evimiz olsa neyse. Ama bu ev, hep misafir ağırlıyor. İnsanların karşısına da senin kıyafetlerinle çıkıyorum."

"Beraber alışverişe gidip sana çok güzel şeyler alacağız," dedi Ülkü. "Sen hiç canını sıkma, Taliş. Yanında moda ikonu duruyor."

"Olmaz," dedi Barut. "Dayısı bu kızın peşinde diyorum, Ülkü."

"Tamam, abilik," dedi Ülkü. "Biliyorum, şu an tehlikeli ama bir fikrim var. Sen Talia'yı dışarıya çıkarırken gayet kendin gibi giydiriyorsun. Şimdi tamamen erkek gibi giyinip dışarı çıksa olmaz mı? Hatta senin gibi bir asker bile olabilir."

Bu fikir Barut'un da aklına yatmış gibiydi. Tamamen erkek kılığında olursa kimse anlayamazdı.

"Yarbay Beton'dan izin almadan olmaz."

"Ben alırım," dedi Ülkü. "Bana kıyamaz ki. Hem Talia da belli ki dışarıya çıkmak istiyor. Belki başımıza asker bile diker."

"Ben neciyim burada, Ülkü?" diye sordu Barut.

Ülkü kesin bir dille, "Sen elbette gelmiyorsun!" dedi. "Seninle alışverişe gidecek kadar kafayı yemedim!"

"Bensiz hiçbir yere gidemezsiniz!"

"Gideriz!"

"Ülkü," dedi Barut sinirle. "Canımı sıkma benim. Bu, çocuk oyuncağı değil!"

Ülkü sesli bir şekilde oflayarak, "Sen gelirsen hiçbir şey alamayız ki," dedi. "Sürekli kavga edip durursun. Sana daha kıyafet devrimi gelmedi. Bizim giydiklerimizi anlamıyorsun."

"Sen kıyafet giymiyorsun ki Ülkü," dedi Barut. "Birkaç paçavra takıyorsun üstüne."

"Yine başlama istersen mağara adamı," diyen Ülkü, bakışlarını Talia'ya çevirdi. "Hâlâ geç değil, Taliş. Abimle bir ömür geçirmeye emin misin?"

Talia kararlı bir duruş sergileyip, "Evet," dedi.

"Bütün kıyafetlerine karışıp duracak. Hayatımda onun kadar kıskanç bir insan görmedim," dedi Ülkü. "Son kez bir düşün. Yol yakınken vazgeçebilirsin, kızılcık şerbeti."

"Abin kıyafetlerime karıştığı gün kendine mezar da kazsın," dedi Talia dikenli bir dille. "Öyle değil mi Ulu *ljubov moja*?"

Barut, Talia'yı kendine çekerek, "Benim sözlüm..." dedi. Kollarını bedenine sardı ve dudaklarını boynuna bastırdı. "Ne giyeceğini iyi bilir ve müstakbel kocasını kırmaz. Köpeklerin parçaladığı şeyleri de giymez."

"Biz ona moda diyoruz, mağara ayısı!" diye cırladı Ülkü. "Hem sen ne anlayacaksın ya? Bizim ne giydiğimiz seni ne ilgilendiriyor?"

"Ülkü," dedi Barut uyarır bir tonla. "Beni ne ilgilendirdiğini gösteririm sana. Yerine göre giyinmek diye bir şey var. Karargâha da mini etek giyerek gelmezsin!"

"Ay Taliş," dedi Ülkü. "O etekten sana da almalıyız. Dünyanın en güzel eteği. Bayılacaksın!"

Barut yoğun bir merakla, "Nerede giyecek acaba?" diye sordu. "Gerçekten merak ediyorum. Bu kız, o eteği alsa nerede giyecek? Siz olayın ciddiyetinin farkında değilsiniz sanırım!"

"Biz buluruz giyecek yer, abilik," dedi Ülkü. "Dert ettiğin şey o olsun."

"Of Ülkü, of!" dedi Barut. "Başımı yakacaksın ya, hadi hayırlısı."

"Niye kıyafetlerine bu kadar karışıyorsun ki?" diye sordu Talia. "Kardeşini bu kadar kısıtlaman doğru değil, Ulu *ljubov moja*."

"Kısıtlamıyorum. Kısıtlasam bu kız böyle dışarı çıkabilir miydi?" dedi Barut sertçe. "Ben onun abisiyim. Erkeğim, lan! Erkek zihni pistir! Yarın bir gün başına bir iş gelse toplum tarafından ilk olarak ne giydiği sorulacak! Sanki bilmiyoruz!"

"Sabah sabah ne kafa sikiyorsun, lan?" diye mutfağa giren Barış, hepsine teker teker baktı.

"Yok bir şey," dedi Barut.

"Benim koca oğlanı niye bağırtıyorsunuz?" diye sordu Barış. "İlla hep yanında mı olacağım? Zaten yakında evlerimiz de ayrılacak. Hangi birine dert yanayım!"

"Her zamanki abim işte," diyerek geçiştirdi Ülkü. "Evlerini istedikleri kadar ayırsınlar. Ben o evden hiç çıkmayacağım. Seni de yanımda götürürüm, Barış abilik."

Talia parlayan gözleriyle, "Gerçekten gelip kalır mısın?" diye sordu.

"Herhâlde yani, kızılcık şerbeti," dedi Ülkü. "Artık hep senin yanında olacağım. Üstelik abim, Makedonya'ya geri döneceğini söyledi. En azından o zamana kadar en iyi arkadaşın olmak istiyorum."

"Küçükken olduğumuz gibi olmayı ben de çok isterim," dedi Talia. Kendini hiç olmadığı kadar rahat ve huzurlu hissediyordu. Fakat bu durum elbet bir gün son bulacaktı.

Kapının çalmasıyla herkesin dikkati dağıldı. Barut gelen kişiyi delikten kontrol ettikten sonra üstüne başına çekidüzen verip kapıyı araladı. "Hoş geldiniz, komutanım!" dedi gür çıkan bir sesle.

"Hoş buldum," diyen Yarbay Beton'un sesi içeriye yayıldı. Talia ve Ülkü duydukları sesle kapıya doğru koştu. Talia, "Âkif babam," derken Ülkü de, "Âkif amca," dedi. İkisini yan yana gören Yarbay Beton gülümsemeden edemedi. "İşte şimdi gerçekten hoş buldum!"

Rauf, duyduğu sesle tıpkı komutanı gibi üstüne başına çekidüzen verdikten sonra kapıya doğru geldi. "Hoş geldiniz, komutanım," dedi.

Yarbay kaşlarını çatarak görmeyi beklemediği adama baktı.

"Senin ne işin var burada?"

"İnanın, ben de bilmiyorum, komutanım," dedi Rauf çekingen bir tavırla. "Komutanım öyle emretti."

"Ev ev değil, dingillerin toplanma alanı olmuş," dedi Yarbay Beton. "Komutan Ateş nerede?"

Ateş, Barış Kameroğlu'nun Kasırga Hava Üssü'ndeki yegâne lakabıydı. Tek bu lakabı almıştı ve bu lakapla da gazi olmuştu. İki yakın arkadaş, Kasırga Hava Üssü'nün ateşle barutuydu.

Barış mutfaktan, "Buradayım, komutanım," diye seslendi. Kapının önü kalabalık olacağı için tekerlekli sandalyeyle yanlarına gitmemişti.

"Nasılsın asker?" diye gür bir sesle sordu Âkif Cesur.

Barış sanki askerliğe hiç ara vermemiş gibi, "Sağ ol!" dedi.

"Yüzbaşı, kızıma bir metreden fazla yaklaştı mı?" diye soran Âkif Cesur, ciddi bir tavır takındı.

Barış da büyük bir ciddiyetle, "Hayır, komutanım," dedi. "Ülkü varken bu pek mümkün olmadı."

"İyi iyi," dedi. Sonra aklına bir şey takılmış gibi tekrar Rauf'a baktı. "Sen niye buradaydın, lan?"

"Barut Komutan'ım çağırdı dedim ya, komutanım," diyen Rauf lafını tekrar yineledi.

"Niye çağırdığını da söylesene eşek herif!" dedi Âkif Cesur kükrercesine.

Barış gülmemek için kendini zor tutarken, "Komutanım, bir kere daha bağırırsanız İmam bayılabilir," dedi.

"Misafir ettim, komutanım," diyerek araya girdi Barut. "Detayları daha sonra veririm. Kapıda durmayalım, salona geçelim."

Âkif Cesur salona geçmek yerine mutfağa ilerledi. "Hazırlan, Barış," dedi. "Kızlar siz de hazırlanın."

Ülkü heyecanla, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Biz de tam senden dışarıya çıkmak için izin alacaktık, Âkif amca. Taliş'le alışverişe gitmek istiyorduk."

Âkif Cesur gülümsedi. "Tam isabet," dedi. "Ben de sizi dışarıya çıkarmak için gelmiştim." Ülkü, Talia'nın elinden tuttuğu gibi hazırlanmak için onu odasına doğru götürdü.

"Komutanım," dedi Barut endişeyle. "Peter ülkeye giriş yapmışken dışarıya çıkması tehlikeli olmayacak mı?"

"Biz niye Peter'dan korkuyoruz, lan?" dedi Âkif Cesur. "O bizden korksun. Bir sik de yapamaz. Kamufle edeceğiz. Kız geldiğinden beri sokak yüzü görmedi. Kasırga Hava Üssü'ne girdikten sonra da görmeyecek zaten. Bırakalım, nefes alsın biraz."

"Emredersiniz, komutanım."

Talia Alaz

Yorgunluktan ölmek üzereydim. Alışveriş o kadar yorucu ve gerilim dolu geçmişti ki kafamı kaşıyacak vakit bulamamıştım. Âkif babam; Barış, Ülkü ve beni dibinde tutarken Rauf'la Barut'u iki kilometre uzaklıkta yürütmüştü. Biz keyfimizce alışveriş yaparken Barut'u neredeyse hiç görememiştim. Hava karardığında eve gelmiştik. Girmiş olduğum kılıktan hızlıca kurtuldum. Kendimi yatağın üstüne bıraktığımda, poşetleri de odanın dört bir yanına fırlattım. Ayaklarımın altı ağrıyordu.

Ben dinlenmeye koyulmuşken Barut odanın içindeki banyodan çıktı. Elini yüzünü yıkayıp geri gelmişti. Elindeki küçük havluyla yüzünü kurulayarak bana doğru geldiğinde, dirseklerimin üzerinde durdum. "Uyuyacak mısın?" diye sordu.

Elindeki yüz havlusunu bıraktığında çıplak tenini gözlerimin önüne serdi. Altında siyah kot pantolonu duruyordu ve bakışlarım kemerine takıldı. Yavaşça yutkunduğumda eş zamanlı olarak dudakları kenara kıvrıldı.

Barut uyarırcasına dilini damağına vurdu. "Düğün," dedi. "Düğüne kadar bekliyoruz."

"Sana inanmıyorum, *ljubov moja*!" dedim. Elimle yatağa vururken başımı yana yatırdım. "Gerçekten çok kötüsün!"

"Ne?" dedi Barut. "Yavrum, düğünü bekleyelim diyen sen değil misin? Ee ben sana, düğün gecesi ne hayal ediyorsan olmayacak diyorum ama sen yine beni dinlemiyorsun."

Adımlarını bana doğru attığında yatağın kenarına geldi. Tekrar ona bakmaya başladığımda derin bir iç çektim. Bu nasıl bir vücuttu? Karın kaslarının üstünde yaraları olmasına rağmen o kadar çekici duruyordu ki...

Tek bacağını yatağa yaslayarak üzerime doğru eğildi. Çenesinde kalan son su damlası şıp diye boynuma damladı. Onunla bu kadar yakın olup uzak durmaya çalışmak çok zordu. "Yoruldun," dedi Barut boğuk çıkan sesiyle. "Uyu hadi."

"Uyu mu?" diye acı içinde inlercesine mırıldandım. "Hem üstüme çıkıyorsun hem de uyu mu diyorsun?"

"Seni düşünmek de suç oldu."

Elimi kemerine yerleştirdim.

"Uyumayacağım."

"Bazı şeyleri uyandıracağım diyorsun yani, öyle mi?"

"Hiçbir şey demiyorum!"

"O zaman elin neden kemerimde?" diye sorduğunda sert bir soluk aldı. Elimi kemerine her koyuşumda aklının başka düşüncelerle dolduğunun farkındaydım.

"Sadece tutunuyorum," diyerek kendimi savunmaya geçtim.

"Kesin öyledir."

Elini başımın yanına koyarak yüzüme daha çok eğildi. Kalın kol kasları beni çıldırtma noktasına gelirken, pürüzsüz çene hattına bakmadan edemiyordum. Yüzündeki yarası bile onu ayrı bir yakışıklı kılıyordu. Fakat o bunu anlamamakta ısrar ediyordu. "Ulu," diye usulca mırıldandım. Bana resmen işkence ediyordu.

"Sendeyim, Balkan Kızı."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Beni öpmüyordu ama her an öpecekmiş gibi yakınıma gelmişti. Üstelik tek bacağıyla beni esaret altına almıştı.

"Tişörtümün üstüne yatmışsın," dedi beni dumura uğratan kelimeleriyle. "İzin verirsen onu alacağım."

Gözlerimden resmen alev çıktı. "Tişörtünü almak için mi bu hâle girdin?" diye cırladım.

"Evet," dedi hiç bozuntuya vermeden. "Sen ne sanmıştın ki?" Başımın altından bir şey çekildiğini hissederken, çok geçmeden üstümden kalktı. Ona

öfkeyle bakarken dudakları kenara kıvrıldı. Elinde tutmuş olduğu tişörtü bedenine geçirerek aynadan kendine baktı.

Uzandığım yerden doğruldum ve sırtından ona sarıldım. Yanağımı sırtına yaslarken kollarım beline dolandı. Onun ise hareketleri aniden durmuştu. "Tamam," dedim pes ederek. "Tamam. Kırıldığının farkındayım."

"Kırılmadım," dedi Barut kalın çıkan sesiyle. "Senin kararlarına saygı duyuyorum. Haklı olduğunu söyledim. Erken olduğunun da farkındayım."

"Ben sana çok çabuk alıştım," dedim açık bir dille. "Aslında senden hiç kopamamışım. Çocukluğumuzdan bahsetmiyorum, Ulu. Ben seninle haftalar geçirdim. O zaman sana çok alışmıştım. Ben sandım ki her sabah hastaneye geldiğimde sen hep orada İsimsiz Asker olarak kalacaksın." Yavaşça bana doğru döndü. Yüzüm bu sefer göğsüne yaslandı. "Ben senin yanında hiç yabancı gibi hissetmiyorum. O yüzden bazı şeylerin çabuk olduğunu düşünmüyorum da. Tam aksine, biz birbirimize çok geç kaldık, *ljubov moja*."

Ayaklarına bastığımda kollarımı boynuna doladım. Barut beni anında kucaklayarak bacaklarımı beline doladı. Yüzlerimiz artık birbirine bakmaya başladığında yavaşça yutkundu.

"Ben doyumsuz bir adamım, Talia," dedi Barut sıcak çıkan nefesiyle. "Ben seninle bir gün geçirirsem bir gün daha isterim. Sana hiçbir zaman doymam. Nasıl doyayım?"

"Çok ayrı kaldık," dedim alınlarımız birbirine değerken. "Yine ayrılacağız ama bu sefer birbirimize âşık bir şekilde ayrılacağız. İkisinin arasındaki farkı hissediyorsun, değil mi *ljubov moja*?"

"Hissediyorum," dedi sertçe. "Hissediyorum ve bu daha can sıkıcı."

Beni kucağından indirmeden yürütmeye başladı. Çok geçmeden sırtım yumuşak yüzeyle buluştuğunda beni yatağa bırakmıştı. Bu sefer ağırlığını tamamen üstüme verdiğinde dudaklarını nabzımın üstünde hissettim. Kokumu, resmen özlem gidere gidere içine çekmeye başladı. Öyle güzel bir hisli ki parmaklarım istemsizce onun saçlarının arasında dolaşmaya başlamıştı.

Elleri tişörtümün altından tenime dokunduğunda istemsizce ürperdim. Dudakları boynumdan göğsüm arama doğru ilerlerken nefesimin kesileceğini sandım. "Ulu," dedim çok kısık bir sesle. Fakat bu sesi çıkarmam onu resmen kışkırtmıştı. Dudaklarını tenimden çekip dudaklarımla buluşturduğunda aklımı başımdan uçurdu. Ağzının içine doğru inlerken, öpüşmemiz giderek yoğunlaştı. Bana her dokunuşunda bedenim titriyordu.

Ulu...

Aşkım...

Ben sana çok âşığım ve bu aşkla ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Ellerim, sanki kendi iradesiyle hareket ediyormuş gibi onun sırtına kaydı. Kaslarının altında hareket eden derisinin sıcaklığı, tenimin her bir hücresine nüfuz ediyordu. Tişörtümü yukarı doğru sıyırırken parmaklarıma onu daha da yaklaştırmak için bastırdım.

Dudaklarımdan ayrılıp gözlerimin içine baktığında nefesim kesildi. Gözlerindeki tutkuyu ve arzuyu görmek, kalbimi yerinden çıkacakmış gibi attırdı. Gözleri, sanki ruhuma bakıyormuş gibi derin ve yoğundu. O an, hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi ve arzulandığımı hissetmemiştim.

"Ulukurt!"

Duyduğumuz sesle hızla geriye çekildik. Âkif babam, Barut'a seslenirken karşımdaki adam öfkeyle gözlerini kapadı. "Neden evi ısrarla ayırmaya çalıştığımı anladın, değil mi?" diye sorarken, elini yumruk yapıp yatağa vurdu. "Hissediyor mu anlamıyorum! Hani bu adam gidiyordu?"

"Evlerimiz ayrılsa bile Âkif babam yine dibimizde biter ki," dedim bilmiş bir tavırla. "İkimizi de kolay kolay yalnız bırakmaz. Üstelik çıkacağım dedi, çıkıyorum demedi."

"ULUKURT!"

"Hay Ulukurt'una!" diyerek odanın dışına doğru ilerledi Barut. Ben de peşinden ilerlediğimde Ülkü de odasından çıkıp gelmişti.

Âkif babam sinirle, "Neredesin, lan?" dedi. "Çağırıyorum seni, niye gelmiyorsun?"

"Üstümü değiştiriyordum, komutanım," dedi Barut.

Âkif babam yükselen sesiyle, "On saat mi sürüyor?" dedi. "Ben çağırdığım saniye geleceksin! Allah bilir, ne bok yiyordun da gelmedin!"

Ülkü'nün şaşkın bakışları bana döndüğünde hızlıca eliyle boynunu işaret etti. Kaşlarımı çatarak elimi boynuma götürdüğüm sırada Âkif babam, "Senin neyin var?" diye sordu.

"Bir şeyim yok," dedim ve yanına doğru gidip ona sıkıca sarıldım. "Bugün için teşekkür ederim. Dışarı çıkmayı özlemişim. Çok iyi geldi." Gerilen bedeni ona sarılmamla anında gevşedi.

"Keşke böyle olmasa be, ufaklık," dedi Âkif babam. "Bir süre daha dişini sık, olur mu?" Kafamı sallayarak ondan ayrıldım. "Şimdi beni yolcu et. İşim olmasa seni de götürürdüm ama bugünlük Ülkü'yle kal."

"Tamam, Âkif baba."

Ülkü de oturduğu yerden kalkıp Âkif babama sarıldı. "Kız isteme merasiminde abime zorluk çıkar, olur mu Âkif amca?" diye istekte bulundu.

Barut, kardeşinin bu tavrına kaşlarını çatarak baktı. Âkif babam ise hunharca güldü. "Ter içinde kalmadan ona kız mız yok!" dedi. "O gün en büyük sınavını yaşayacak."

Ülkü ortama bomba gibi düşen bir sesle, "Babam da yok," dedi. "Eğer isteyeceğimiz kız Talia olmasaydı abime kız istemeye sen de bizimle gelir miydin?" Bu sorusu gözlerimin dolmasına neden olurken oturma odasında bulunan kimse yutkunamadı.

Âkif babam mavi bakışlarını Barut'a çevirdi. "Baban gelmeyecek mi?" diye sordu.

"İsteme merasimine geleceğini sanmıyorum ama düğüne çağıracağım," dedi Barut ıssız bir tonla.

"Ya kimle geleceksiniz?" dedi Âkif babam.

Barut başını dik tutmak için zorlarken, "Sadece biz oluruz," dedi. "İlla birinin mi olması gerekiyor? Daha önce kimseye kız istemeye gitmedik."

Âkif babam ağır bir hareketle kafasını salladı. "Ee, herhâlde oğlum," dedi. "Erkek tarafısınız. Başınızda bir büyük olacak ki kızı usulüne göre isteyecek."

"Dedem alzaymır, kendi kızını bile hatırlamıyor. Baba tarafıyla zaten görüşmüyoruz," derken kendi kendine düşüncelere daldı Barut. "O gün biri bize mutlaka eşlik eder, ayarlarım ben, komutanım."

Âkif babam, "Gel benimle," deyip odanın dışını işaret etti. Onlar çıkınca Ülkü'yle baş başa kaldık.

"Sen yürek mi yedin, Taliş?" dedi Ülkü. Ona kaşlarımı çatarak baktım. Bakışları boynuma kayıp duruyordu.

"Neden ki?" diye sordum. Elimi tekrar boynuma attım. "Niye boynuma bakıp duruyorsun? Az önce de işaret ettin."

"Kızım," dedi Ülkü tişörtümü indirerek. "Abim boynunu sömürmüş resmen! Bari Âkif amcamın gitmesini bekleseydiniz. Ben sizinle asla aynı evde kalmam."

"Ülkü," dedim utançla. "Ben bunu nasıl düşünmem?" Elimle boynumu tuttum. "Çok mu belli oluyor? Sence Âkif babam anlamış mıdır? Yüzüne nasıl bakacağım? Off! Rezil oldum kesin!" Barut aklımı başımdan aldığı için boynuma iz bırakacağını hiç düşünmemiştim.

"Fark ettiyse de sen utanma diye susmuştur ama abimin ağzına sıçar kesin," dedi Ülkü. "Kapatıcı vermemi ister misin? Orayı gördükçe aklıma hiç iyi şeyler gelmiyor."

"Utandırma beni!" dediğimde oturduğum yerden kalktım. "Kapatıcı, fondöten ne varsa ver."

Ülkü benimle birlikte odasına doğru yürürken, "Yani abim de az değil," dedi. "İnsan biraz acır ama değil mi?" Dilini damağına vurdu. "Bu adamın göreve gidip geldikten sonra hâlini düşünemiyorum. Çok beyaz tenlisin, seni direkt ele veriyor."

"Ülkü, *ve molam molči*!"[14] dedim en sonunda. "Devam etme sakın!"

"Tamam tamam," diyerek gülümsedi. "Bu konu hakkında konuşmayacağım ama abimle olduğun için çok şanslısın."

"Sabah ondan ayrılmam için neredeyse ayağıma kapanacağını unutmadım."

Odasına geldiğimizde çantasından makyaj malzemelerini çıkarmaya başladı.

"Bazı kötü huyları var. Kendisinin errrrkek gibi erkek olduğunu, gavat olmadığını söylüyor. Bu yüzden çok sert biri, yalan yok. Ha, abime kızıyorum böyle olduğu için ama ben de evleneceğim adamın böyle olmasını isterim," dedi Ülkü samimiyetle. "Erkek dediğin kıskanacak."

"Abin biraz fazla kıskanç gibi."

"Sen daha hiçbir şey görmedin," dedi rahatlıkla. "Şu an evlenmekten vazgeçme diye öyle masum takılıyordur. Senin yanında karşı cinsten birini görsün, yerin dibine gömer."

"Abartma Ülkü."

"Ülkü demişti, dersin."

Boynumu kapatmaya çalıştıktan sonra onun odasından ayrıldım. Tam o sırada kapıda Âkif babamı gördüm, ceketini giyiyordu. "Söylediklerimi anladın, değil mi?" diye sordu.

"Anladım, komutanım," dedi Barut. Az önce olduğundan daha durgun görünüyordu. Ne konuştuklarını merak etmiştim. Yanlarına geçtiğimizde ikisi de sustu.

"Sonra yine uğrarım. O zamana kadar Ulukurt'a emanetsiniz," dedi Âkif babam. "Şu çakma İmam'ı çağırın da benimle gelsin." Rauf adını duyduğu gibi çevik adımlarla geldi ve ayakkabılarını giyip kaçarsına evden çıktı. Ülkü'yle beni aynı anda çekerek ikimize de sarıldı. Akif babamın kapıdan çıkmak üzereyken Barut'a sarılmadığını gördüm. Sevgisini sadece Ülkü'yle bana yansıtıyordu.

---

[14] "Ülkü, lütfen sus."

Barut yüzünü hiç düşürmeden bizim sarılmamızı hoşnut bir ifadeyle izlemiş, öylece dalıp gitmişti. Ülkü ve Âkif babam bir şeyler konuşurken ben de tıpkı Barut gibi ortamdan soyutlandım. Barut'un yanına geçerek bir kolumu beline sardım ve kirpiklerimi ona doğru kaldırdım.

Onun da bakışları bana düştü. Ne o konuştu ne de ben fakat ikimiz de birbirimizi anladık. Barut da benim gibi bir elini belime attığında sıkıca sardı. Öylece bakarken o an karar verdiğim bir şey vardı.

Bu adamdan çok güzel baba olurdu.

Henüz ilişkimizin çok başında olsak da günün birinde karnımda onun çocuğunu taşıyacaktım. Bunu çok istiyordum.

Barut bakışlarını benden ayırmadan, "Neden gülüyorsun?" diye sordu.

"Sen de ister misin?" diye sordum.

Kaşlarını çattı.

"Ne ister miyim?"

"Sadece soruma cevap ver. İster misin?"

Bakışlarını kısa bir anlığına Âkif babama çevirdi. Ülkü hararetli bir şekilde kapının önünde bir şey anlatıyor, Âkif babam ise merakla onu dinliyordu. Barut bulduğu fırsatla boynuma doğru eğilip kısa bir öpücük bıraktı. Çok ayrılmadan kulağıma doğru yoğun bir istekle, "Gözlerinin içini bu kadar güldüren her neyse istiyorum, Balkan Kızı," dedi.

Bir oğlumuz olsun. Baban sana ne yapmadıysa sen hepsini oğluna yap, Ulu ljubov moja.

Akşam vakti Ülkü'yle birlikte yemek hazırlamış, hep beraber sofraya oturmuştuk. Rauf, Akif babamla birlikte gitmişti. O yüzden bu gece bizimle değildi. Barış, Barut'un karargâh anılarını anlatarak ikimizi de güldürüyordu. Masada tek gülmeyen kişi ise sözlümdü.

"Barut'la arkadaş olana kadar canım çıkmıştı," diyerek güldü Barış. "Ne zor bir adammış."

"Ayıp ediyorsun, kardeşim," dedi Barut. Rakı dolu bardağı tek bir dikişte bitirdi. "Sen bana kan kardeşim olacağını söyleseydin ben sana koşa koşa gelirdim."

"Bak bak, laflara bak," dedi Barış. "Lan, daha yanına oturtmuyordun beni! Senin yüzünden kendimi aylarca bitli, kötü kokuyorum sandım."

"Sana kadar hiç gerçek arkadaşım olmamıştı," diye itirafta bulundu Barut. "Kendimi herkesten uzak tutuyordum. Zaten acemi birliğinde ne arkadaşlığı? Her türlü ayrılacaktık."

"Kader bizi birbirimizden ayırmıyor," dedi Barış. "Talia olmasa seni kimseye yâr etmezdim de..."

"Teşekkür ederim, Barış," diyerek elimi elinin üstüne koydum ve yavaşça sıvazladım. "İyi ki sözlüme sahip çıktın da ben gelene kadar kimse kapmadı."

Ülkü çaktırmadan, Barış'ın rakı dolu bardağını almak üzereyken Barut olaya müdahale etti. "Ülkü," dedi hızlıca. "Bırak o bardağı!"

"Ya, birazcık içeceğim!" dedi Ülkü.

"Kızım, içtin ya işte," dedi onun boş bardağını işaret ederek. "Yeter bu kadar. Yüz verdim, sakın astarını isteme!"

"Of, abilik!"

Ülkü'nün arkadaşlarıyla yapmaya çalışmış olduğu kutlamayı biz kendi aramızda tekrar düzenlemiştik. Barut, kardeşinin bu duruma fazlasıyla içerlediğini bildiği için işini tebrik etmeden geçmek istemedi. Yemek yiyor, bir yandan bir şeyler içiyorduk. Ülkü, abisinden yalnızca bir bardak alkol içme izni almıştı.

Ben ise ilaç kullandığım için ve yoksunluk krizlerimi tetiklemesin diye içmiyordum. Diğerlerine bir bardak suyumla katılmıştım. Midem bulanıyordu ve neden bulandığını bilmiyordum. Yediğim bir şey mi dokunmuştu yoksa hastalanmış mıydım emin değildim. Kimseye belli etmeden, hava alıp gelsem iyi olacaktı.

"Kim biraz daha Boşnak böreği ister?" diye sorarak sofradan kalkmanın bir yolunu aradım.

"Zahmet olmazsa ben alabilirim," dedi Barış tabağını uzatarak. Kafamı sallayıp tabağını aldım ve mutfağa doğru ilerledim. Tabağı tezgâha bırakıp kenara çekildim ve soluklanmaya başladım. Uzun zamandır ağır bir şeyler yemediğim için mideme bugün fazla yüklenmiş olmalıydım.

Çok geçmeden Barut içeriye girdi ve direkt olarak bana baktı. "Ne oldu?" diye sorarken gözlerindeki endişeyi fark ettim. "Neden bir anda kalktın?"

"Midem bulanıyor," dedim kısık bir sesle. "Bir anda oldu."

Elini alnıma koyduğunda parmakları yavaşça cildimde gezindi, tenimin sıcaklığını hissedercesine nazikçe hareket etti. Alnımdan yanaklarıma doğru inen bu dokunuş, içimde hafif bir ürperti yaratırken yanaklarımı avuçladığında kalbim hızla atmaya başladı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında, burnuma keskin bir alkol kokusu doldu. O sert ve mayhoş tat, zihnimde bir

kasırga gibi eserken onun dudaklarından ayrılmak istemedim. Alkolün ve öpücüğünün yarattığı sersemletici etki, tüm düşüncelerimi dağıttı ve sadece onun varlığını hissettim.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Tekrar dudaklarına yapışarak ayrılmak istemediğimi belli ettim. Ellerim istemsizce boynuna sarıldı. Bu öpücüğün verdiği sersemletici hisle tüm dünyayı unuttum. Yavaşça geriye çekildim. "Daha iyi hissetmemiştim."

"Kötüysen dinlen biraz."

"İçeriye geçelim," dedim onun varlığıyla güç bularak. "Uyumak ya da uzanmak istemiyorum." Kafasını sallayıp bana ayak uydurduğunda Barış'ın tabağına böreklerden koydum ve birlikte içeriye geçtik.

Barış'la konuşmaya devam eden Ülkü, "Çok yüksek bir meblağ. Yıllarca çalışmasam bile hayatımı idame ettirebilirim," dedi.

"Okulun ne olacak, Ülkü?" dedi Barut.

"Abi, söz veriyorum, bitireceğim," dedi Ülkü bakışlarını ondan kaçırarak. "Bu dönem okulumu bitirip mesleğimi elime alacağım ama bu işi kaçırmamam lazım."

"Nasıl bir iş bu?" diye merakla sordum. "Senin adına çok sevindim. Resmen gözlerinin içi parlıyor."

"Sektöre yeni giren bir ilaç şirketi marka yüzü olmamı istiyor, Taliş," diye açıkladı Ülkü. "Dünyanın her yerinde benim yüzüm olacak. Abim baktığı her yerde beni görüp deli olacak, düşünebiliyor musun?"

Barut'un bedeni, ilaç şirketi lafını duyunca gerildi. "Hangi ilaç şirketi bu?" diye sorarken gözleri şüpheyle kısıldı. "Ayrıca neden dünyanın her yerinde suratın olsun? Türk şirketi değil mi?"

Ülkü kaşını kaldırıp, "Değil," dedi. "Yurt dışı menşeli bir firma. Bu yüzden karşılığında alacağım ücret bir hayli yüksek. Türk parasına çevirince bayağı yüklü bir miktar."

"*Barbie* bebeklerle oynaya oynaya gerçekten model oldun, Ülkü," dedim hayretle. Onun mutlu olmasına sevinmeden edememiştim. Ülkü bu reklam çalışması için bir hayli heyecanlı duruyordu.

"Ben de senin doktor olacağını zannederdim," dedi Ülkü çekimser bir tonla. "Küçükken bana hep iğne yapmaya çalışırdın. Bir kere öksürdüm diye beni tedavi etmeye bile çalıştın."

Barut'a kaçamak bir bakış attım. Onun bana olan inancı karşısında aksi bir şey söylemek istemiyordum. "Olacağım," dedim içimde yeşeren umutla. "Bir gün mutlaka doktor olacağım."

"Her firmaya da evet demeseydin be, Ülkü," diyerek araya girdi Barış. "Harcarlar seni, dikkatli ol. Üstelik ilaç firması bu. Tek bir hataları olursa marka yüzü olduğun için sen de yanarsın."

Ülkü rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Yok, Barış abilik," dedi. "Aslında bu firma çok büyük bir şirkete ait. Adı da Kalovski Enstitüsü. Alt bir marka olarak ilaç şirketi açacaklarmış."

Duyduğum isimle elimde tuttuğum su bardağını aceleyle masaya bıraktım. İçmekte olduğum suyu ağzımdan geri püskürttüm. Şaşkınlık ve korku bir anda içimi kaplamıştı.

"Ne?" dedi Barut. Gözleri endişeyle büyümüştü. "Ne dedin sen?"

"Alt bir marka dedim," diye tekrar etti Ülkü. "Kalovski Enstitüsü, yeni bir ilaç şirketi kuruyor."

Boğazıma kaçan sıvıdan dolayı öksürmeye başladım. Gözlerim yaşardı. Barış sırtıma vurup, kendime gelmemi sağlamaya çalışırken Barut, kız kardeşinin söylediği firma isminin şaşkınlığını yaşıyordu hâlâ.

Barut'un yüzündeki şaşkınlık yerini hızla öfkeye bıraktı. "Hasiktir, lan!" diye bir küfür savurdu. "Sen neye bulaştın, Ülkü?" Bağırışı bütün odayı inlettiğinde, her şeyden bihaber olan Ülkü abisinin bağırışıyla korkmadan edemedi. Korkudan gözleri büyümüş, titremeye başlamıştı.

Kalovski Enstitüsü, dayım Peter'a aitti ve terörist örgütü olan ITO ile bağlantısı vardı.

Ülkü Boratav, kimlere bulaştığının farkında bile değildi ama Barut'un bu konuda kardeşine karşı hiçbir acıması olmayacak gibi görünüyordu. ITO, Boratav ailesine sızmış olabilir ya da daha kötüsü çoktan içinde olabilirdi. Bu düşünce, midemi bulandırdı.

Ülkü bilerek ya da bilmeyerek terör örgütünün içine çekilmişti. Bundan sonrası tam bir felaketti.

Bir kibrit yak...

Geçmiş ~ Yıllar Önce

O sabahın erken saatleri, baharın taptaze kokularıyla doluydu. Barut derin bir uykuda, rüyalar âlemindeyken minik Ülkü enerji dolu adımlarla abisinin odasına doğru koştu. Kapıyı hafifçe iterek açtı. Abisini huzur dolu uykusundan çekip çıkarmak için can atıyordu. Barut gözlerini ovuştururken Ülkü'nün coşkuyla parlayan gözleriyle karşılaştı. Kız kardeşinin enerjisi, oda boyunca elektrik gibi yayıldı.

"Abi, hadi kalk! Bugün çiçek toplamaya gideceğiz," diye seslendi Ülkü. "Söz vermiştin. Bizi çiçek toplamaya götürecektin."

"Ne çiçeği, Ülkü?" dedi Barut huzursuzca. "Yat, uyu hadi," diyerek kardeşini kendisiyle birlikte yatağa yatırdı.

Ancak Ülkü kararlıydı. "Olmaz," dedi. "Ablamın doğum günü geliyor. Ona çiçeklerden taç yapacağım. Talia, taşlarla pencereye vuruyor. Hadi, seni bekliyoruz!"

Barut, "O sümüklü gelmese olmuyor mu?" diye mırıldanınca Ülkü abisinin kolunu sertçe ısırdı. "Arkadaşıma sümüklü deme! Sensin sümüklü! Taliş çok güzel bir kız!"

Barut yataktan fırlayarak, "Köpek dişli seni," diye güldü. "İkiniz de çirkinlikten ölüyorsunuz. Sizi çayır çimene götüreyim de orada bırakayım. Birileri bulup alsın sizi. Ben bıktım sizden!"

Ülkü gülerek omuz silkti ve merdivenlerde bekleyen Talia'nın yanına koştu. Talia sıkılmış bir şekilde oturuyor, elinde Barut'un Ülkü'den aldığı kel Barbie bebeği tutuyordu. Normalde oyuncak bebekleri ya siyah saçlı ya da sarı saçlı olduğu için sevmezdi ama bu bebeği ona Ulu verdiği için ayrı seviyordu.

Barut iç çekerek yataktan kalktı. İki küçük kızın peşinden dışarı çıkmak dışında pek bir seçeneği yoktu. Her şeyi olan kardeşine nasıl hayır diyebilirdi ki? Enerji dolu kahkahalar atan iki kızın peşine takıldı.

Dışarı çıktıklarında, sabahın erken saatleri olmasına rağmen güneş yakıyor ve parlıyordu. Uzun bir süre yürümüş, en sonunda ilçenin küçük ormanına gelmişlerdi. Ülkü ve Talia, yeşillikte koşuştururken Barut onların arkasından yürü-

yordu. Ülkü elinde bir sepetle çiçekleri toplamak için uygun yerler arıyordu. Talia ise elindeki taşlarla oyun oynuyor, arada sırada Barut'a bakıp gülümsüyordu.

Barut yanına top da getirdiği için kendi kendini oyalamaya çalıştı. Bakışlarını kaldırıp kızların olduğu yere baktı. Kardeşi Ülkü'yü gördü ama Talia ortalıkta yoktu. Barut bir an için duraksadı. Talia'nın ortalıkta görünmemesi onu huzursuz etti. Etrafa çabucak göz gezdirerek Talia'yı aramaya başladı. Ülkü de abisinin telaşını fark edip, "Talia senin yanında mı abilik?" diye seslendi ve endişeyle çevresine bakınmaya başladı.

"Değil," dedi Barut Ulu.

"Burada da yok," dedi Ülkü.

Barut, "Balkan Kızı!" diye bağırdı, endişeyle yükselerek. Cevap gelmeyince daha da hızlı adımlarla çevreyi taramaya koyuldu. Ülkü de elindeki sepeti bir kenara bırakarak Barut'a katıldı.

"Çiçek toplayacağım diye tutturdun. Bak, şimdi kızı kaybettik, Ülkü!" diye haykırdı Barut. Endişeli ve öfkeliydi. "İyi bok yedik! Toplamasan olmuyor sanki!"

Ülkü korkmuş ve gözleri dolmuş bir şekilde etrafa bakındı. "Taliş bizsiz gitmez ki," dedi hızlıca. "Buralardadır abi. Bulacağım onu, hemen bulacağım!" dedi gözyaşlarını silerek.

Çalılıkların arasında, ağaçların dibinde Talia'yı aramaya başladılar. Her yer sessizdi, sadece rüzgârın hışırtısı duyuluyordu. Derin bir endişe içinde büyüdü, Barut'un. Sonunda Ülkü'nün çığlığıyla yürekleri ağızlarına geldi.

"Abi, hemen gel!" diye bağırdı Ülkü. "Burada, buldum onu! Ağzından kan akıyor!" Kan mı akıyordu? Ne olmuştu? Barut, âdeta rüzgâr gibi koşarak sesin geldiği yere vardı.

Yerde yatan Talia'nın yanına çömeldi. Kalbi korkudan duracak gibi oldu. Ancak Talia'nın dudaklarının kenarındaki koyu lekeyi gördüğünde, kızın elinde tuttuğu böğürtlenleri fark etti. Talia hoş bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini açtığında, karşısında Barut Ulu'yu gördü ve uyandığına emin olamadı.

Üstelik ona sarılıyordu ve korku dolu gözlerle bakıyordu.

"Aptal!" diye bağırdı Barut. Fakat Talia, bağırmasına aldırmadı. "Niye kendi başına hareket ediyorsun?"

"Acıkmıştım," dedi Talia tatlı bir dille. "Çok yedim. Sonra uykum geldi. Ne oldu ki?"

Ülkü arkadaşına sarılırken, "Kaybolduğunu sandık, Taliş," dedi. "Lütfen artık pasaklı biri olma. Böğürtleni her tarafına bulaştırdığın için ağzın kanıyor sandım."

Talia eliyle ağzını sildi. "Bitti mi? Gidebilir miyiz artık?" diye sordu. "Çiçek toplamaktan sıkıldım."

Barut Ulu sinirle, "Gidiyoruz zaten," dedi. "Toparlanın. O elleriniz birbirinizden ayrılmayacak. Düşün önüme!"

Ormanlık alandan çıkarak eve doğru yürümeye başladılar. Barut onlara kızgın gözlerle bakıyordu. Ülkü ve Talia el ele tutuşmuş bir hâlde evin yolunu tutmuşlardı. Yolda gördükleri şeyler hakkında konuşuyorlardı. Ülkü yol boyunca yorulduğunu hissederek Barut'un koluna yapıştı. Yüzünde yorgun bir ifadeyle, "Abi, yoruldum, beni taşıyabilir misin?" dedi.

Barut bir an duraksadı. Ardından kıyamayıp, küçük kardeşini sırtına alarak yola devam etti. Talia ise onları mahzun bir şekilde izledi. Yüzünde biraz keder, biraz da özlem vardı. Onlar ilerlerken Talia yavaşça Barut'un yanına sokuldu.

"Ben kayboldum diye korktun mu?" diye sordu Talia.

Barut bir an duraksayıp sonra ciddi olmayan bir sesle, "Sevinmiştim," dedi. "Tam göbek atacaktım ama Ülkü seni bulduğunu söyledi."

"Yalancı," dedi Talia. Ona itiraz eder gibi bakmıştı.

"Yalancı yansın," diye karşılık verdi Barut.

"Yalan söylemekten en sonunda yanacaksın!"

"Zaten seni kaybetseydim babam beni kibritlerimle yakardı!" dedi Barut öfkeli bir tonla.

Talia bir an düşündü. "Ülkü'ye bir şey olsa üzülür müydün?" diye sordu. "Benim için bu kadar koktuysan kesin Ülkü'ye bir şey olsa ortalığı yıkarsın!"

"Üzülürdüm. Ağlardım da. Ülkü benim her şeyim," dedi Barut, derin bir sevgi ve koruma hissiyle. "Ona bir şey olmasına asla izin vermem."

Talia'nın gözleri doldu. "Keşke benim de abim olsaydı. Beni korurdu," dedi yavaşça.

Barut, Talia'nın omzuna hafifçe vurarak, "Sen de bana emanetsin," dedi.

Barut sırtında Ülkü'yle birlikte, Talia'nın elini tutarak yavaşça evlerine doğru ilerledi. Ülkü omuzlarında uyuyakalmıştı. Talia ise Barut'un sözlerini düşünerek yürüyordu. Talia, Ülkü'nün çok şanslı olduğunu düşündü. Hem ablası vardı hem de abisi. İkisi de onu çok sevip koruyordu. Keşke o da bu hayatı yaşayabilseydi.

Küçükken hatırlıyordum. Barut'la Ülkü'yü izlerken içimde bir özlem uyanırdı. Onların arasındaki derin bağı gördükçe kendimi yalnız hissederdim. Barut'un, Ülkü'ye nasıl abilik yaptığını, her düştüğünde yanında olduğunu, her başarısını gururla kutladığını görmek beni hem mutlu eder hem de hü-

zünlendirirdi. Onların o güçlü ve sevgi dolu bağını görmek, içimde hep bir boşluk hissi uyandırırdı çünkü benim hiç abim olmamıştı.

Bir abi, kardeşini ne kadar sevebilirse Barut da Ülkü'yü o kadar seviyordu. Buna küçüklüğümden beri şahittim.

Şimdi ise Barut Ulu Boratav'ın en değerli varlığı olan kardeşi, büyük bir bataklığın içine düşmüştü.

Barut bunun altından nasıl kalkacaktı? Bir yanda mesleği, bir yanda kardeşlik bağı vardı ve ikisi de oldukça zorlayıcıydı.

"Kalovski," dedi Barut aynı kelimeleri tekrar ederek. Kardeşinin söylediklerinden emin olmaya çalışıyordu. "Kalovski şirketiyle anlaşma yaptın demek, öyle mi?"

Ülkü yavaşça yerinden kalkarken, "Abi," dedi, titreyerek. Korku ve panik doluydu. "Ne yaptım?" Kelimeler ağzından zar zor çıkıyordu. "Lütfen, sakin ol. Yemin ederim, bir şey yapmadım."

Barut'un gözleri kıpkırmızıydı, öfkenin alevleri içinde yanıyordu. "Daha ne yapacaksın, Ülkü?" diye bağırdı. "Daha ne yapacaksın?"

Olanları izlerken nefesim kesilmiş gibiydi. Dünyam daralmış, göğsümdeki ağırlık dayanılmaz bir hâle gelmişti. Gözlerim Barut'un öfkesini ve Ülkü'nün çaresizliğini yakalarken içimdeki gerilim artıyordu.

"Dayım..." dedim ama konuşamadım. Dilimden kelimeler dökülmedi.

Ülkü'nün gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Abi," dedi. "Korkutuyorsun beni." Bakışları beni buldu. "Ne dayısı Taliş, neler oluyor? Niye hepiniz tepki gösterdiniz?"

"Ülkü," dedim can havliyle. "Çok yanlış bir yola girmişsin. Çok!"

"Lütfen, öyle söyleme," dedi Ülkü acı içinde.

Barut, dişlerini sıktı. Öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "Kim sana iş teklifi etti?" diye sordu. "Bunlar kim? Nereden buldular seni? Her şeyi dosdoğru, tek bir yalan olmadan anlat!"

Barış araya girmeye çalışarak, "Bağırıp durma," dedi. "Sakin olup önce bir oturun."

Barut'un sabrı taşmıştı. "Ne sakinliği, böyle işi sikeyim ben!" diye patladı. Yumruğunu yemek masasına öyle bir indirdi ki tabaklar ve bardaklar yerinden sıçradı. Bazıları neredeyse devriliyordu. Bu ani hareket içimdeki gerilimi daha da artırdı, kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ülkü'nün gözlerinde, korku ve çaresizlikle karışık bir ifade vardı. Sarsılmıştı, titriyordu. Barut'un öfkesi, odadaki havayı âdeta bir bıçak gibi kesi-

yordu. Herkes nefesini tutmuş, bu patlamanın ardından ne olacağını bekliyordu. Gerginlik, odanın dört bir yanına yayılmış, her birimizi içine almıştı.

Oturduğum yerden kalktım, içimdeki endişe ve korku doruğa çıkmıştı. Bu anın ağırlığı hepimizi boğuyordu, nefes almak bile zorlaşmıştı. Odadaki gerilim âdeta elle tutulur hâle gelmişti.

"Konuşsana Ülkü!" dedi Barut. Sesi kırbaç gibi şaklıyor, her kelimesi bir tokat gibi çarpıyordu. "Konuş!"

"Ülkü," dedim kısık bir sesle. Gözlerim ona umutla bakıyordu. "Ne olduysa söyle. Eğer seni en ufak bir şeyle itham ederlerse bile kampa götürülürsün."

"Ne kampı?" diye sordu Ülkü. Gözlerinde korku parıltıları belirmişti.

"Konuşturma kampına," dedim ciddiyetle. "Teröristlerle iş birliğinde olanları topladıkları bir kamp var ve orada büyük işkencelere maruz kalıyorsun. En sonunda ne biliyorsan konuşuyorsun." Sözlerim Ülkü'yü daha da ürkütmüştü. "Orayı biliyorum ve çok kötü bir yer. Şikâyetle bile oraya alınırsın. Ne biliyorsan abine anlat ve sana yardım etsin."

Ülkü'nün yüzündeki korku daha da derinleşti. Titreyen dudaklarıyla, "Tamam," dedi. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. "Abi, lütfen bana kızma, ne olduysa anlatacağım." Sesi düğümleniyordu. "Geçen sene ajans aracılığıyla ulaşmışlardı."

Barut duyduklarına inanamaz bir hâldeydi. "Geçen sene mi?" dedi. Gözleri öfkeden alev almış gibiydi. "Ve sen bunu bize şimdi mi söylüyorsun, Ülkü?"

Ülkü'nün gözleri yaşlarla dolmuştu. Boğuk ve titrek bir tonla, "O zaman hemen anlaşmadım," dedi. "Abi, yemin ederim ki ben kötü hiçbir şey yapmadım. Bakma öyle. Gerçekten kötü bir şey yapmadım."

"Ne zaman anlaştınız?" diye haykırdı Barut. "Ne zaman el sıkıştınız?"

Ülkü, titreyen elleriyle saçlarını düzeltmeye çalışarak, "Bu yılın başında," dedi. Gözlerinden sicim gibi yaşlar süzülüyordu. "Beni zorladılar, baskı yaptılar. Büyük bir fırsat olduğunu söylediler. Ben de... Ben de kabul ettim. Ama gerçekten kötü bir niyetim yoktu, abi. Sadece bir iş olduğunu düşündüm."

Barut, derin bir nefes aldı. Öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "Bize neden söylemedin, Ülkü?" dedi. Öfkeyle titriyordu ama altında bir acı ve büyük bir hayal kırıklığı da vardı. Gözlerinden sadece öfke değil, aynı zamanda kırgınlık ve ihanetin izleri de okunuyordu.

Ülkü gözyaşlarını sildi ve titreyen tonla, "Sürpriz yapmak istemiştim," dedi. "Benim hep aklımın bir karış havada olduğunu söyleyip duruyordunuz.

Ben de bir şeyi başarıp karşınıza öyle çıkmak istedim." Her kelimeyi zorlukla söylerken sesindeki hüzün ve çaresizlik belirgindi.

"İyi bok yedin!" dedi Barut. Keskin ve sertti. Kelimeleri âdeta bir bıçak gibi Ülkü'nün kalbine saplanıyordu.

"İlaç firmasının ne olduğunu bile aylarca bilmedim ki," dedi Ülkü, kırılgan ve savunmasızdı. "Son aşamaya geldiğimde öğrendim. Kim bunlar? Bana niye bağırıp duruyorsun? Ne yaptım ben?"

Barut dişlerini sıkarak, gözlerini Ülkü'den ayırmadan ona doğru bir adım attı. "Bize güvenmek bu kadar mı zordu? Bizden saklaman gerekiyorsa demek ki yanlış bir şey yapıyorsun demektir!" diyerek hiddetlendi. Yumruğunu tekrar sıkmıştı, öfkesi kontrol edilemez bir hâle geliyordu.

"Abi, yemin ederim ki kötü bir niyetim yoktu. Sadece normal bir iş olduğunu düşündüm, kendimi kanıtlamak istedim. Sizi gururlandırmak istedim."

Ülkü konuşurken sesi çatlıyor, acı ve çaresizlik gözlerinden okunuyordu.

"Kız daha neyin ne olduğunun farkında değil," dedi Barış. Barut onun söylediklerini umursamadı. Barış, Ülkü'nün yanına geçti. Onun titreyen eline destek olmak için elini tuttu. "Abiciğim," dedi, şefkat ve endişeyle. "Bu bahsi geçen firmanın terör örgütüyle bir bağlantısı olduğu söyleniyor. Abinin sana kızma nedeni bu. Seni o örgüte çekmiş olabilirler."

Ülkü gözlerini kocaman açarak, "Ne?" dedi. "Hayır." Başını iki yana salladı, sanki duyduklarına inanmak istemiyordu. "Bahsettikleri projeleri gördüm, duydum. Çocuklar için hastane bile kurmak istiyorlardı!"

Barut dişlerini sıkıp, öfkesini zor zapt ederken, "Çocukları daha kolay hedef hâline getirmek için hastane kurup sonra orayı bombalayacaklardır," dedi kendi kendine. Sesi alçak ama nefretle doluydu.

"Yanlış anlaşılma olmuştur belki," dedi Ülkü. Gözlerinde hâlâ bir umut kırıntısı vardı.

"Yanlış değil, Ülkü," dedi Barış, sert bir tonla. "Fena boka batmışsın. O anlaştığın insanlar terörist."

Ülkü, bu gerçeği kabul etmekte zorlanıyordu. "Ben..." dediğinde, dizlerinin bağı çözülmüş gibi koltuğa oturdu. "Ben ne yaptım? İmza attım bir de! Önden ödeme bile aldım." Gözyaşları artık durdurulamaz bir sel gibi yanaklarından süzülüyordu.

Barut'un öfkesi yeniden alevlendi. "O aldığın parada kaç masum insanın kanı var, biliyor musun Ülkü?" diye haykırdı. "Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin? Nasıl ablama ya da bana sormadan kendi başına bir şeye imza atarsın?"

Ülkü acıyla dolu gözlerini Barut'a dikti. "Yanımda yoktunuz," dedi, hüzünle. "Ben tek başımaydım."

"Ülkü," dedim sessizliğime son vererek. "Dayımı hatırlıyor musun? Yurt dışından gelirdi. Bize hediyeler getirirdi. İkimiz de onu çok severdik." Ülkü bunu neden anlattığımı anlamamış gibi bana bakıyordu. "İşte, dayımın adı Peter Kalovski."

Ülkü havaya kalkan kaşlarıyla, "Kalovski," dedi. "O şirket dayına mı ait, Talia?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet," diye fısıldadım. "Kendisi kötü biri. Zannettiğin gibi iyi niyetli biri değil. Şirketin amaçları da farklı."

"Ben gerçekten bilmiyordum," dedi Ülkü. Yanına gidip, kollarımı ona doladığımda hızlıca bana karşılık vererek sarıldı. "Ben ne yapacağım, Talia? Nasıl kurtulacağım bundan?"

Barut çaresizce Barış'a baktı. İçindeki duygular âdeta bir volkan olup patlamak üzereydi. Kafası karmakarışıktı, aklından geçen düşünceler birbirine girmişti. "Bu kız benim kardeşim," dedi ama sesi o kadar sertti ki sanki düşmandan bahsediyor gibiydi. "Kardeşim," diye tekrarladı. Titriyordu. "Doğumunu bile hatırlıyorum. Her şeyini hatırlıyorum. Her şeyini. Şimdi ben bu kıza ne yapacağım?"

Barış sakin olmaya çalışarak, "Şu anda mantıklı düşünemiyorsun," dedi.

"Sikerim mantığını!" diye patladı Barut. "Kardeşim diyorum, kardeşim! Devlete nasıl teslim edeceğim? Nasıl soruşturmaya aldıracağım?"

Ülkü korkuyla âdeta titreyerek, "Abi," dedi gözyaşları içinde. "Yemin ederim ki ben bir şey yapmadım. Bilerek hiçbir şey yapmadım. Kim olduklarından haberim bile yoktu. Şimdi öğreniyorum. Beni suçlama. Ben hiçbir şey yapmadım. Beni suçlama."

Barut kafasını iki yana salladı. "Seni ben tanıyorum. Devlet nereden tanıyacak, Ülkü? Prosedür var, kural var, anayasa maddesi bile var! Bunların önüne kim, nasıl geçebilir?"

Ülkü nefes nefese kalmış bir şekilde, "Askersin," dedi, bir umutla. "Devletin askerisin, abi. Lütfen, bir yolu olmalı!" Gözleri Barut'un gözlerine kilitlenmişti, bir çıkış yolu arıyordu.

Barut kesin bir tavırla, "Ülkü," dedi. "Neyin ne olduğunu biliyorum. Bu konu aile, kan bağı, kardeşlik dinlemez!"

"Ben kimseyle anlaşmadım. Vatanıma ihanet etmedim. Aileme ihanet etmedim. Özellikle de sana abi. Sana asla ihanet etmem. Bu vatan için ne yaralar aldın. Öncesinde asker ol diye babamdan gördüğün şiddetler, anneme ettiğin yeminler... Seni yüzüstü bırakamam ki ben, abilik."

Barut birkaç dakikalığına sessiz kalıp derin bir iç çekti. Sonunda gözlerini Ülkü'nün gözlerine dikerek, "Teknolojik ne aletin varsa getir," dedi. "Her şeyini. Ne var ne yoksa getir." Sesi kararlıydı, hiçbir tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Abi..."

Ülkü'nün sesi neredeyse fısıltı hâline gelmişti. Gözleri umutsuzlukla doluydu.

"Sana ne diyorsam onu yap, Ülkü!" diyen Barut'un sesi bir kükreme gibi yankılandı.

Ülkü gözyaşlarını silerek hızlıca yanımızdan uzaklaştı. Hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak gözleri yaşlı bir hâlde odasına doğru yürüdü. Ben de peşinden gittim. Onunla birlikte odadayken eşyalarını toplamasını izledim. Bir yandan ağlıyordu. Eşyalarını topladıkça gözyaşları daha da hızlanıyordu.

Elimi omzuna koydum ve ona sarıldım. "*Barbie*," dedim. "Söylediklerine inanmak istiyorum."

"Bana abim bile inanmıyor," dedi Ülkü hıçkırarak. "Senin inanmaman beni bozmaz, Taliş. Ben bir bok yedim. Yediğim bokun ne olduğunu bile bilmiyorum!"

"Eğer söylediklerinde tek bir yalan yoksa," dedim inandığım güçle. "Hiçbir zaman başını eğme, tamam mı? Ne olursa olsun dik dur, Ülkü."

Ülkü bana sarılarak gözyaşlarını omzuma döktü. Bir süre öyle durduktan sonra ona hafifçe dokundum.

"Abin iyice sinirlenmesin."

Ülkü kafasını sallayıp benden ayrıldı. Odasındaki cihazları toplamayı bitirdiğinde, ikimiz de içeriye, Barut'un yanına döndük. Barut, Ülkü'nün getirdiği her şeyi hızla Barış'a teslim etti. "Hepsini kontrol et," dedi, kararlı ve otoriterdi.

Barış cihazları alıp dikkatlice incelemeye başladı. Her bir cihazı tek tek kontrol ederken biz de sessizce bekliyorduk. "Ulu," dedim endişeyle.

Barut bakışlarını benden kaçırarak, "Şimdi değil," dedi. "Şimdi sende değilim."

Bana ilk defa, "Sendeyim Balkan Kızı," demiyordu.

"Kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum," dedim içimdeki korkuyu bastıramayarak.

"Daha kötü ne olabilir?" dedi Barut, hiddetle yükselmişti. "Kardeşim örgütün eline düşmüş, daha kötü ne olabilir? Ben bu kıza nasıl güveneceğim? Nasıl hesap soracağım? Nasıl bakacağım yüzüne?"

Barut hepsini yapmak zorundaydı. Hepsini. Ülkü'nün yalnızca lafına güvenemezdik. Aklı yıkanmış olabilirdi. Her şey olabilirdi ve bu adam hepsini düşünmek zorundaydı. Gözlerinde yalnızca öfke değil, aynı zamanda derin bir çaresizlik vardı. Ülkü'ye duyduğu sevgi, içinde büyüyen şüpheyle çatışıyordu.

"Yürü, Ülkü," dedi Barut sabırsız bir tonla. Ülkü hareket edemedi. Öylece durdu, gözleri korkuyla büyümüştü. Barut ise onu kolundan tutarak sürüklemeye başladı. Ülkü, Barut'un güçlü kavrayışı altında direnmeye çalıştı ama nafileydi.

"Ne yapacaksın?" diye sordum endişeyle. Barut'un bu kadar sert olmasına dayanamıyordum.

"Barış," dedi Barut beni es geçerek. Gözlerini bir an bile benimle buluşturmadı. "Yarbay Beton'u ara ve buraya gelmesini söyle. Olayı da anlat. Ne için geldiğini bilsin." Kararlı ve otoriter bakıyordu. Kurduğu planı kafasında netleşmiş gibiydi.

Barış hızlıca telefonuna uzanarak, "Haber ediyorum," dedi. Parmakları tuşlara basarken gözleri odanın içinde dolaştı. Odadaki gerilim gitgide artıyordu.

"Ulu," dedim endişeyle. "Konuş benimle. *Ve molam.*"

Barut gözlerini bana dikti. Sertçe, "İçeride Barış'la birlikte otur," dedi. "Eğer Ülkü'nün her bir adımını takip ediyorlarsa vay hâlimize!" Hiç olmadığı kadar soğuk ve kararlıydı, şüphe ve öfke arasında gidip geliyordu.

"Etrafımız korunuyordu," dedim çaresizlikle. "Sen bizi koruyordun."

"Ben koruduğum kişinin kız kardeşim ve müstakbel karım olduğunu sandım," dedi Barut. Gözlerinde derin bir acı ve hayal kırıklığı vardı. "İtlerin ağına düşmüş, onlarla anlaşma imzalamış, aklı çelinmiş, belki de bize ihanet..."

"Sus," dedim. Sesim titriyordu. "Sus."

"Abi, lütfen öyle söyleme," dedi Ülkü. Gözyaşları tekrar yanaklarından süzülmeye başlamıştı. "Yalvarırım, yapma. Bana öyle bakma." Gözlerinde korku ve çaresizlik vardı, abisinin ona inanmasını istiyordu.

Barış telefonu kapatıp yanımıza geldiğinde, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Yarbay Beton yolda," dedi. "Durumu anlattım, ne için geldiğini biliyor. Birkaç saat süreceğini söyledi. Şehir dışına çıkmış." Barış'ın sesi titremiyordu ama içinde fırtınalar koptuğu belliydi. Odanın içinde dolaşan gözleri, durumun ağırlığını ve ciddiyetini bir kez daha hatırlatıyordu.

Barut'un gözleri bir an için yumuşadı ama hemen ardından tekrar sertleşti. "Odaya gir, Ülkü!" dedi emir kipinde ve keskin bir tonla. Ülkü'nün

yüzü soldu, gözleri korkuyla büyüdü. Odaya girme düşüncesi bile onu dehşete düşürmüştü.

"Neden odaya götürüyorsun?" diye bağırdım. İçimdeki korku ve endişe henüz gitmemişti. Barut'un niyetini anlamıştım ama bunu kabullenmek istemiyordum. Ülkü'nün gözlerindeki korkuyu görmek içimi parçaladı.

"Sadece konuşacağız," dedi ama hepimiz bunun sadece bir konuşma olmayacağını biliyorduk. Ne kadar sakin olmaya çalışsa da içindeki öfke ve kararlılık her kelimesinde hissediliyordu. Ülkü'nün gözlerinde büyüyen korku ve endişe, bariz bir şekilde ortadaydı.

Ülkü, "Hayır, konuşmayacaksın," dedi. Artık sesi kısılmıştı. "Konuşmayacaksın. Biliyorum seni. Konuşmayacaksın! Askerlerinin senden nasıl bahsettiğini duydum!"

"Ulu," dedim yalvaran bir tonla. "Âkif babamı bekleyelim. O gelince konuşuruz. Korktuğunu görmüyor musun?" Sözlerim çaresizlikle doluydu, Ülkü'nün gözlerindeki korkuyu ve çaresizliği görebiliyordum.

Barut çevik bir hareketle kardeşinin kolundan tuttuğu gibi kendisiyle birlikte onu odaya soktu. Arkasından hızlıca kapıyı kapatıp hemen kilitledi ve beni dışarıda bıraktı. Ülkü'nün ağlayışları birden yükseldi. Kapının arkasındaki buğulu sesler yüreğimi delip geçiyordu. Barut'un sessizliği ise âdeta bir çığ gibi büyüyor, içimdeki korkuyu daha da derinleştiriyordu.

Kapının arkasından, "Ulu!" diye bağırdım. Ama bana ses vermedi. "Ulu, aç kapıyı!" Sesim titriyordu, çaresizliğim kelimelerime yansıyordu. Kapının arkasından gelen Ülkü'nün ağlama sesi, yüreğimi daha da acıtıyordu.

"Talia," diye seslendi Barış. "Buraya gel."

Onun seslenmesiyle yanına gittim. "Barış," dedim korkuyla. "Neden onu odaya aldı? Neden yanımızda konuşmadı? Ülkü'nün ne kadar korktuğunu görmedin mi?"

"Işığı aç!" diye bağırdı Ülkü. "Karanlıktan korkarım ben, abi. Ne olur, ışığı aç!" Onu duydum fakat hiçbir tepki veremedim. Onun karanlık ortamlardan korktuğunu hatırladım. O bağırana kadar unutmuştum. Küçükken de çok korkardı. Elektrikler kesildiğinde Barut ilk iş olarak evde mum arar, kardeşinin daha fazla korkmasına izin vermezdi.

Şimdi ise onu karanlık odada tutuyordu.

Barış, bu durumdan memnun olmadığını belli eden bir ses tonuyla, "Yüzünü görmemesi gerekiyor," dedi. "Duygusallığı bir kenara bırakıp neyin ne olduğunu öğrenmesi lazım."

"Sorguya mı aldı?" dedim merakla.

"Öyle de denilebilir."

"Kapının önünde bekleyeceğim."

"Otur burada, Talia," dedi Barış.

"Orada oturacağım," diyerek omuz silktim.

"Talia, Barut ikimize de kızar," dedi Barış, neredeyse yalvarır gibiydi. Ancak onun sözlerini dinlemeyip koridora doğru geri gittim. Adımlarım kararlı ve sessizdi, içimdeki endişeyle merak beni hareket etmeye zorluyordu. Elimi kapının koluna yerleştirip kilitli olduğunu bile bile yavaşça hareket ettirdim. İkisi de bir şeyler konuşuyordu. Ülkü'nün ağlaması, kelimeleri belirsiz hâle getiriyordu fakat Barut'un sesi çok kısıktı, söylediklerini anlamak imkânsızdı.

Zaman âdeta durmuş gibiydi. Kapının ardında geçen her dakika, içimdeki korkuyu ve çaresizliği daha da derinleştiriyordu. Ülkü'nün hıçkırıkları hiç kesilmeden, öylece devam ederken Barut'un arada bir yükselen sesi, içimdeki gerilimi arttırıyordu. Kardeşimin bu durumdan nasıl çıkacağını bilmemenin verdiği çaresizlik, beni kapının önünde sabitlenmiş hâlde bıraktı. Her geçen saniye, daha büyük bir umutsuzluk içinde beklemeye devam ettim.

Barış arada yanıma gelerek beni salona çağırmış ancak başarılı olamamıştı. Kapının önünden hiç ayrılmamıştım.

Gün artık doğmak üzereydi. Mutfağın balkonundan gelen kuş seslerini işittim. Her tarafım uyuşmuştu. Barut, Ülkü'ye sürekli bir şeyler sorup durdu. Bütün gece, evleneceğim adamın artık kim olduğunu çözmekle geçirdim. O, gördüğümden çok daha sert biriydi ve kardeşine hiç acıması olmadan sorguya çekmişti. Ülkü'nün nadir de olsa, "Canım acıyor," demesini işitsem de ağlamak dışında hiçbir şey yapamamıştım.

Bir süre sonra uzun bir bekleyişin ardından, koridorda yankılanan sert bir kapı sesiyle irkildim ve aniden zil çaldı.

Âkif babam gelmiş olmalıydı. Benim gibi gözüne uyku girmeden bekleyen Barış, tekerlekli sandalyesiyle kapıya yanaştı. Âkif babamı gördüğüm gibi oturduğum yerden kalktım ve ona sarıldım.

"Sonunda geldin!" dedim. Kalbimde bir nebze olsun rahatlama hissettim ama içimdeki endişe hâlâ güçlüydü.

Âkif babam, "Ne yaptınız?" diye sordu fakat bu soru bana değildi. Gözlerinde endişe ve sorgulayan bir bakış vardı.

Barış ıssız bir tonla, "Odada tutuyor, komutanım," dedi. Âkif babam başımın üstüne hafifçe dudaklarını bastırdı ve beni kendinden ayırdı. Kapıya doğru yöneldi.

"Barut!" diye seslendi Akif babam, otoriter ve sertti. Odadaki havayı daha da ağırlaştırıyordu.

Ancak Barut kapıyı açmadı.

Âkif babamın kaşları çatıldı ve sessizce Barış'a işaret etti. "Başka anahtar var mı?" diye sordu.

"Şu dolabın üstünde olacak, komutanım," dedi Barış.

"Anahtar varsa neden önce vermedin?" dedim. Sesimdeki öfkeyi saklayamıyordum. Barış sessizce iç çekti ve Âkif babam anahtarı kilide yerleştirerek kapıyı açtı.

İçeriye girdiğimizde, gördüğüm manzara yüreğimi dağladı. Barut, kardeşi Ülkü'yü kollarının arasında tutuyordu. Ülkü'nün yüzü solgun, gözleri kapalıydı. Âdeta sersemlemiş, uyur bir hâldeydi. Barut ise boş boş bir noktaya bakıyordu. Gözlerinde derin bir çaresizlik ve boşluk vardı.

Âkif babam, Barut'un bu hâlini görünce duraksadı. Derin bir nefes alarak, "Barut," diye seslendi. Barut, Âkif babamın sesine tepki vermedi, sadece kollarındaki Ülkü'ye daha sıkı sarıldı.

Âkif babam, Barut'un yanına yaklaşıp diz çöktü. Gözleri Barut'un gözlerine bakarken, "Ulukurt!" dedi. Sesi bu kez daha da yumuşak ama kararlıydı.

Barut, en sonunda Âkif babama doğru döndü. Dudakları düz bir çizgi hâlini aldığında, "Kampa götürülmesi gerekiyor," dedi, boş ve mekanikti. Bu sözleri duymak, içimdeki korkuyu derinleştirirken ne yapmam gerektiğini bilememenin çaresizliğiyle boğuluyordum.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Bu kararı anlamak ve kabullenmek çok zordu.

Barış havaya kalkan kaşlarıyla şaşkınlıkla, "Sen ne diyorsun, kardeşim?" dedi.

"Söyledikleri birbirini tutmuyor," dedi Barut ifadesiz bir sesle. Onu ilk kez bu kadar durgun ve kötü görüyordum. "Benim dışımda, bizim dışımızda birinin onunla konuşması gerekiyor. Olay ancak böyle çözülür."

"Emin misin?" diye sordu Âkif babam. "Orası gezi alanı değil, Barut. Bunun bazı zararları olur."

"Eminim, komutanım," dedi Barut tekdüze bir sesle. "Başka yolu yok. Prosedür neyse uygulanacak. Devlete boynumuz kıldan ince." Yavaşça yutkundu. "Ama izin verin. Terörle Mücadele birimine haber verene kadar kardeşimle kalayım."

Âkif babam, Barut ve Ülkü'yü birbirinden zor ayırmıştı.

Terörle Mücadele birimiyle iletişime geçildikten sonra konu hakkında bilgilendirme yapılmış ve neler olacağıyla ilgili konuşulmuştu. O kadar sancılı bir süreçti ki Barış ve ben olaya dâhil olmadan uzaktan izlemek zorunda kalmıştık.

Âkif babam, Ülkü'yü kendi elleriyle birime götürüp teslim edeceğini söylemişti. Umay ablaya da konu hakkında çok detaylı olmasa da kısa bir bilgi vermişti. Apar topar buraya geleceğini söylemişti. Onun geleceğini duyan Âkif babam ise evden çıkmanın yolunu arıyordu.

"Taliş," dedi Ülkü.

"Ülkü," dediğimde hiç beklemeden ona sarıldım. "Suçsuz olduğun anlaşılınca bütün bu günler geride kalacak."

"Umarım çok geçmeden bütün gerçekler ortaya çıkar," diye mırıldandı, umutsuz bir ifadeyle. Gözlerinden belirsizlik ve çaresizlik okunuyordu. Âkif babam, kampta olabilecek durumları ona anlatırken Ülkü korkuyla dinlemişti. Gözleri dolu dolu, endişe içinde babamın söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Babamın sözleri, onu daha da tedirgin etmişti ama yine de sakin kalmaya çalışıyordu.

Ülkü, Barış'la da sarılıp vedalaştıktan sonra sıra abisi Barut'a gelmişti. Barut kardeşine bakarken gözlerinde karışık duygular vardı. İçinde fırtınalar koptuğu belliydi. Benim güzel sevgilim, o kadar yaralıydı ki bu yaralar iyileştiremeyeceğim kadar açık ve derindi.

Ülkü, adım adım abisine doğru ilerledi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Barut, kardeşine sarılmak için kollarını açtı. Ülkü tereddüt etmeden abisinin kollarına atıldı.

Barut, Ülkü'yü sıkıca kucakladı, kollarının arasındaki narin bedenini koruma içgüdüsüyle sarmıştı. Ülkü'nün yüzü, Barut'un göğsüne yaslanmıştı ve hıçkırıklar arasında, "Abi, seni bu duruma soktuğum için özür dilerim," dedi.

Barut'un da gözleri dolmuştu. İçindeki acıyı saklamaya çalışarak, "Şşş," dedi. "Kendinden eminsen hiçbir şey olmayacak."

"Hadi," dedi Âkif babam. Sabırsızdı. "Çıkalım."

Barış bizi yolcu ettikten sonra Barut kendi motoruna, Âkif babam ise arabasına ilerledi. Âkif babam yalnızca Ülkü'yü götüreceğini söylediği için ben Barut'la birlikte gidecektim. Terörle Mücadele birimine Umay abla da gelecekti ve hep beraber son kez orada olacaktık.

Barut elimi bir saniye olsun bırakmazken motorunun olduğu yere geldik. Garajın loş ışıkları altında başımı okşayarak saçlarımı düzeltti. Kimsenin bizi görmediği bu an, sadece ikimize ait bir zaman dilimiydi. Kaskı başıma yerleştirmeden önce gözlerimin içine derin bir bakış attı, ardından dudaklarını

yavaşça alnıma bastırdı. Bu küçük ama anlam dolu öpücük, içimdeki tüm endişeyi bir anlığına olsun silip süpürdü.

Barut, kaskı takmamda yardımcı olduktan sonra kendi kaskını koluna taktı ve pedalı kaldırarak motosiklete oturdu. Arkasını işaret ettiğinde tereddüt etmeden, bacaklarımı iki yana açıp arkasına oturdum. Ellerimi sıkıca beline doladım, kaslarının sertliğini ve sıcaklığını hissettim.

Âkif babamla Ülkü yola çıkmıştı. Biz de kısa bir süre sonra yola koyulduk. Motosikletle hızla yol alırken, şehrin soluk atmosferi etrafımızdan geçip gidiyordu. Yol boyunca Barut'un beline sıkıca sarılmış hâldeydim. Onun sıcaklığıyla birleşen rüzgârın serinliği beni sarhoş ediyordu.

Barut, hızını biraz azaltarak bana döndü ve göz göze geldiğimizde, gözlerindeki derin sevgiyi ve hüznü tüm çıplaklığıyla gördüm. Bu bakış, sözsüz bir anlatımdı. Her şeyi ifade ediyordu.

Motosiklet tamamen durduğunda, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden durdun?" diye sordum. Sesim boğuk ve kaygılıydı. Kollarımı yavaşça ondan ayırdım, sıcaklığı benden gitmişti.

"Nefes almam gerekiyor," dediğinde motosikletten inmek için hamle yaptı. Muhtemelen sigara içecekti. Başımı hafifçe sallayıp geri çekildim. Endişeyle onu izliyordum.

Biraz ilerledi ve maskesini yarıya kadar açtı. Çenesinin keskin hattı bakışlarıma çarptı, gölgelerle oynaşan yüz hatları beni büyüledi. Ağır bir hareketle cebinden sigarasını çıkardı ve dudaklarına yerleştirdi. Ardından bir kibrit kutusu gözüktü. Bana Makedonya'da vermiş olduğu kibrit kutularını hatırladım. O kutular onun için birer hatıra, birer anıydı.

Kibritler onun en çok sevdiği şeylerdi fakat eli kibriti yakmaya gitmiyordu.

Elinde bir kutu kibritle öylece durdu, gözleri uzaklara dalmıştı. Ona üzülmeden edemedim. Motosikletten indim ve yanına doğru ilerledim. Elindeki kutuyu nazikçe aldım ve içinden bir adet kibrit çıkarıp yaktım. Dudaklarının arasında duran sigarayı yaktığımda kibriti geri söndürdüm.

Öfkesi tüm bedenini esir almıştı. Vücudu kasılıp duruyordu. Dudaklarının arasındaki sigarayı ne kadar içerse içsin onu rahatlatmıyordu. Sinirle titreyen elleri, sigarayı daha da sıkı tutuyordu. Başımdaki kaskı çıkarıp ona doğru usulca yaklaştım. Sigara kokusunu umursamadan dudaklarına masum bir öpücük bıraktım. "Sakinleş," diye fısıldadım. "*Ve molam...*"

Onu öpmüş olmamdan hoşnut olsa da gözlerindeki öfke dinmemişti. "Sakinleşemem," dedi sert bir tavırla. Öfkeden titremeye devam ediyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Dün geceden beri yaşadıkların çok zor. Kardeşinin durumu seni korkutuyor fakat yalnız değilsin, Ulu *ljubov moja.*" Ellerimi omuzlarına koyarak onu sakinleştirmeye çalıştım. Ancak bakışlarını benden çekti. Âdemelması sertçe hareket etti, boğazından yutkunma sesleri geldi. Konuşamıyordu. Kelimeler dilinin ucunda duruyor fakat harf olarak dökülmüyordu.

"Üstesinden geleceğiz," dedim kararlılıkla. "Hem sana ne demiştim? Savaşmamız gerekecekse seninle birlikte savaşmaya hazırım."

Başını yavaşça salladı, gözleri uzaklara daldı. "Savaş başlamadan yenildim sanki," dedi, fısıltılı bir tonla.

"Sus," dedim ve onu tekrar öptüm. Dudaklarımla ona güç vermeye çalıştım. "Sakın öyle deme. Savaş henüz başlamadı ve bizim kazanacağımız şimdiden belli!"

Gözleri doldu, gözyaşlarını tutmak için çaba sarf ediyordu. "Kardeşimi koruyamadım," dedi, kırgın ve çaresizdi. "Sikmişim kazanmayı! Ben kardeşimi koruyamadım, Talia!"

Kalbim sıkıştı. Onun acısını derinden hissediyordum. Ellerimi yüzüne koyarak gözlerinin içine baktım.

"Geç kalmadın. Ya daha geç öğrenmiş olsaydın ne olacaktı? Hiçbir şey için geç değil. Üstelik Ülkü aklı başında bir kadın."

Başını hafifçe iki yana salladı, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Ülkü'yü yeteri kadar tanımıyorsun," dedi titreyerek. "Çabuk kandırırsın. En ufak bir sevgiye bile inanır. O, sevilmenin ne demek olduğunu bile bilmiyor ki. Bugün gülsen yarın seni en yakın arkadaşı beller. Biri ona sevdiğini söylese ertesi gün evlenme teklifi bekler. Çünkü Ülkü çabuk güvenir, çabuk sahiplenir. Kötü niyetin ne olduğunu bilmez." Derin bir nefes aldı, gözlerini yere dikti. Fısıldar gibi, "Hiç olmadığı kadar masum," diye ekledi. "Bu savaşta ilk masumlar ölür ve ben kardeşime bir şey olsun istemiyorum."

Bu sözler içimi acıttı. Kardeşine olan sevgisi ve onu koruma isteği çok güçlüydü. Onu biraz olsun rahatlatabilmek için gözlerinin içine baktım. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. "Ülkü çok masum. Bunu görebiliyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Ama bu onu güçsüz yapmaz. Masumiyet, bazen en büyük güç olabilir. Kardeşin, masumiyetini güç olarak kullanabilir, *ljubov moja.*"

Bakışlarını yavaşça bana çevirdi. Gözlerinde hâlâ bir parça umutsuzluk vardı. "Talia, anlamıyorsun," dedi. "Kardeşim o kadar savunmasız ki ona bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Ellerimi yüzünden çekmeden ona daha da yaklaştım. Gözlerimdeki kararlılığı ona yansıtmaya çalışarak, "Seni anlıyorum," dedim. "Seni nasıl anlamadığımı söylersin? Ülkü olmasa da benim de bir kardeşim var ve onu kaybetme düşüncesi bile beni mahvediyor."

Onu sıkıca kucakladığımda başını omzuma yasladı. Yükselen ve alçalan nefeslerini hissediyordum.

Onun karamsarlığını dağıtmaya çalışarak, "Bak, Ülkü'nün gücünü küçümseme," dedim. "Evet, masum görünebilir ama bu onu zayıf yapmaz. O da kendi içinde bir savaşçı. Senin yanında olduğumuz sürece hiçbirimiz yalnız değiliz. Sen bizi koruyacaksın. Buna inancım tam, *ljubov moja*."

Barut'un gözlerinde derin bir kaygı vardı. Yutkundu.

"Ona bir şey olursa..."

Sözlerini bitirmesine fırsat vermeden, "Yüzbaşı!" dedim. Sesim öfkeli çıkmıştı. "Ülkü'nün bu durumunu neden fırsata çevirmiyoruz? Neden onun dayımın şirketiyle olan anlaşmasını kullanmıyoruz?"

Anlık bir sessizlik çöktü aramıza. Bu fikir ona bir şeyleri çağrıştırmış olmalıydı. Gözlerinde beliren hafif bir umut ışığı, içimde bir kıvılcım yaktı.

"Ne kastediyorsun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Dayım, Ülkü'yle yaptığı anlaşmada önemli bir koz elde etti. Eğer bunu doğru şekilde kullanırsak Ülkü'nün güvenliğini sağlamak için bir fırsatımız olabilir. Bu durumu lehimize çevirebiliriz."

Barut söylediklerimi dikkatle dinliyordu. Gözlerinde derin bir düşünce ve plan yapma isteği belirmişti. "Bu riskli bir oyun, yavrum," dedi sonunda. "Ama haklı olabilirsin. Ülkü'nün gücünü küçümsemek, onu ve bizi tehlikeye atabilir. Bu durumu fırsata çevirirsek..."

"Elbette riskli," dedim hissettiğim cesaretle. "Ama bu savaşı kazanmak istiyorsak her şeyi göze almalıyız. Ülkü, düşündüğümüzden daha güçlü ve onunla birlikte hareket edersek hiçbir güç bizi durduramaz."

Ellerini başıma yerleştirdi ve uzanıp beni alnımdan öptü. "İyi ki yanımdasın," dedi. "İyi ki yanımdasın ve görmediğim noktayı görmemi sağladın."

"Sadece endişelerin arttı ve bu yüzden başka pencereden bakamadın. Eminim ki çok geçmeden bu fikir senin de aklına gelecekti," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

"Göremezdim," dedi derin bir iç çekerek. "Ülkü benim zaafım ve ben her seferinde onunla sınanmaktan bıktım, Talia." Gözlerinde yorgunluk ve çaresizlik vardı. Yılların birikmiş acısı gibiydi.

"Onlardan önce oraya gidelim ve kapıda yakalayalım," dedim kararlılıkla. "Vaktimiz kısıtlı. Bu konuyu geç olmadan gündeme getirelim."

"Tamam," dedi ve sigarasını yere atıp ayak ucuyla söndürdü. "Onlardan önce oraya varırız. Yarbay Beton takip edilmemek için elinden geldiğince yolu uzatacaktı."

Yola çıkmaya hazırdık. Barut motosikleti çalıştırırken motorun güçlü sesi kulaklarımı doldurdu. Arkasına atlayıp ellerimi sıkıca beline doladım. Barut, hızla yola koyuldu. "Sıkı tutun!" diye bağırdı rüzgârın uğultusunu bastırarak. Gözlerimi tamamen kapamış, yanağımı sırtına yaslamıştım. Motosiklet hızlandıkça rüzgârın yüzüme çarptığını hissediyor, Barut'un güven veren varlığını daha derinden hissediyordum.

Bir süre sonra büronun önüne geldik. Barut motosikleti aniden durdurdu ve ben de hızla inip etrafa göz attım. Tam o sırada Umay abla ve Cesur Efe'yi gördük. Umay ablanın yüzündeki endişeli ifadeyi, Cesur Efe'nin masum ve her şeyden habersiz duruşunu fark ettim.

"Barut," dedi Umay abla. Yüzünde tedirginlik ve korku vardı. "Ne oluyor? Lütfen duyduklarımın doğru olmadığını söyle. Ülkü'ye ne olmuş? Neye bulaşmış?" Gözleri yaşlarla dolmuştu, sesi çatallanıyordu.

Barut derin bir nefes alarak adım attı. "Abla," dedi sakin bir sesle ama gözlerinde beliren endişe onu ele veriyordu. "Sakin ol, tamam mı? Hemen evhamlanma. Hiçbir şey kesin değil. Sadece bazı prosedürler uygulanacak."

Umay ablanın yüzü aniden kasıldı ve gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. "Güzel kardeşim benim," diyerek ağladı. "Nasıl olmuş olabilir? Çok mu boşladık kardeşimizi? Onunla hiç mi ilgilenmedik?" Onda hissettiğim derin bir pişmanlık ve suçluluk vardı.

Cesur Efe, gözlerindeki masumiyetle Barut'a dönerek, "Ülkü teyzemi bir daha göremeyecek miyim?" diye sordu. Bu soru, küçük çocuğun içindeki büyük korkuyu ve endişeyi açıkça ortaya koyuyordu.

Kalbim sıkıştı. Dizlerimin üstüne çökerek Cesur Efe'yi kucağıma aldım. Yumuşak ve şefkatli bir sesle, "Ona bir şey olmayacak," dedim. Cesur Efe beni yabancı biri sanmış gibiydi. Bakışlarını bana çevirmeye çekiniyordu ama ben ona güven vermek istiyordum. Ellerimle sırtını okşayarak, "Teyzen hiç seni bırakır mı Efe?" dedim.

"Teyzem beni hep yakışıklı yapıyordu," dedi Cesur Efe. "Gitmesin."

Umay abla, gözyaşlarını silerek Barut'a döndü. Titrerken, "Ülkü ne zaman gelecek?" diye sordu. "Onunla konuşmaya vaktim olacak mı?" Gözlerinde bir umut kırıntısı ama aynı zamanda büyük bir korku ve belirsizlik vardı.

"Gelmek üzereler," demeye kalmadan Âkif babamın arabasını gördüm. Yavaş ve temkinli bir şekilde sürüyordu. Umay ablanın gözlerindeki endişe ve beklenti daha da yoğunlaştı.

Acaba Âkif babam da aynı şeyleri mi hissediyordu?

"Onunla mı geliyor?" diye sordu Umay abla. Islak bakışları beni buldu, gözlerinde çaresiz bir merak vardı. "Manevi babanla mı birlikte?"

Kafamı salladım.

"Âkif babam getiriyor onu."

Umay abla nefes alamıyormuş gibiydi. Bir elini göğsüne bastırarak derin bir nefes almaya çalıştı. "Anneciğim," diyerek Cesur Efe'yi yanına doğru çekti. "Sen benim yanımda dur."

Cesur Efe tüm masumiyetiyle, "Anne, Âkif baba kim?" diye sordu.

Umay abla, Cesur Efe'nin saçlarını geriye doğru yatırdı. Ilımlı bir sesle, "Talia ablanın babası," dedi.

Araba, otoparka doğru gelirken Barut gözlerini kısmış bir hâldeydi. Sanki bir şeyler ters gidiyor gibiydi. Barut'un yüzündeki ciddi ifade ve gözlerindeki kararlılık dikkatimi çekti. O anın ciddiyeti ve gerilimi, Barut'un tavırlarına yansımıştı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordum.

"Şu araba," dedi Barut. "Ülkü ve Yarbay Beton geliyor."

Barut beni kendine doğru çektiği sırada, aynı zamanda ablasını da yanına çekerek üstün bir çaba sergiledi. Bir an için zaman durdu, sanki dünya yavaşladı. Her şey bulanıklaştı ve kulaklarımda uğuldayan sessizlikle birlikte kalbim hızla atmaya başladı.

Kulağımın dibinde korkunç bir patlama gerçekleşti.

Şiddetli bir patlama sesi beynimi dondurdu. Algılayamadım. Etrafım bir anda kaosa sürüklendi. Patlama sesiyle birlikte, araba cayır cayır yanmaya başladı. Alevler hızla yükseldi, duman gökyüzüne doğru kıvrılıyordu.

Barut korku dolu bir sesle, "İyi misiniz?" diye sordu. "Abla? Efe?"

"İyiyiz," dedi Umay abla. "İyiyiz ama araba..."

Beynim durdu, algılayamıyordum. Kulaklarımda yankılanan patlama sesi, gözlerimdeki görüntüyü bulanıklaştırdı.

Âkif Cesur Beton ve Ülkü Boratav'ın içinde bulunduğu araba, alevler içinde kalmıştı.

O anın şoku, yere çökmeme sebep oldu.

"Âkif baba!" diye bağırdım. Sesim acı doluydu. Vücudum istemsizce hareket geçti ama Barut'un güçlü kolları beni yerimde tuttu. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Barut!" dedi Umay abla. "Barut! Ülkü o arabanın içinde miydi? Barut!" Çaresizlik ve korku buram buram yayıldı. Gözleri patlamanın olduğu yere kilitlenmişti.

"İkisi arabanın içindeydi," dedi Barut şok içinde. "Ülkü ve Âkif Cesur..." Efe'nin çığlıkları kulağıma doldu. Etraf bir anda mahşer alanına dönüşmüştü.

"Bırak," dedim hızlıca. "Bırak beni!" Kurtulmaya çalışıyordum ama Barut'un güçlü elleri beni sıkıca tutuyordu.

"Dur! Dur, Talia!" diyerek beni tutmaya çalıştı. Gözleri öfke ve endişe doluydu. "Şimdi olmaz, tehlikeli!" Sesindeki ciddiyet, durumu daha da korkutucu hâle getiriyordu. Güçlü kollarıyla beni sıkıca tutarak geri çekmeye çalışıyordu. "Sakın hareket etmeyin! Sakın!"

Umay abla, çaresizlik içinde kıvranıyordu. Gitmek istiyordu ama oğlundan dolayı hareket edemiyordu. "Barut, kurtarın onları. Lütfen. Kurtarın. Allah'ım, ne olursun yardım et!" diye yalvarıyordu. Gözyaşları sicim gibi yanaklarından süzülüyordu.

Avazım çıktığı kadar, "Baba!" diye bağırdım. Çaresiz kalmıştım. Gözlerim yaşlarla doluydu. Bu kâbusun bir an önce bitmesini istiyordum. "Ülkü!" diye çığlık attım. Kalbim hızla çarpıyordu. İçimdeki acı ve korku, bedenimi titretmişti.

İkisi aynı arabanın içindeydi ve araba alevler içindeydi.

Tam o anda bir patlama daha oldu. Bu, bizi bile savuran bir patlamaydı. Alevler gökyüzüne doğru fırladı. İkinci patlamanın şiddetiyle yer sarsıldı. Kulaklarımda çınlayan patlama sesiyle birlikte, her şey daha da karmaşık bir hâle geldi. Dumanlar her yeri kaplamıştı, nefes almakta zorlanıyordum. Âdeta kıyameti yaşıyorduk.

Umay ablanın, oğlunun üstüne kapanarak onu korumaya çalıştığını yarım yamalak gördüm. "Oğlum!" dedi.

Başımın kanadığını fark ettim. "Ulu," diye fısıldadım. "Ulu *ljubov moja*."

Barut neredeydi?

Hareket edemiyordum. Yaşadığım şok, tüm bedenimi felç etmişti. Etrafımda olanları algılamakta zorlanıyordum. Gözlerim yavaşça kapanırken görüş alanımda sadece Umay abla vardı. Cesur Efe hareketsiz bir şekilde onun kollarında yatıyordu. Umay ablanın gözlerinde derin bir acı ve çaresizlik vardı. Yıllardır içinde sakladığı sevgiyi ve kavuşamamışlığın acısını o an dışa vurmuştu.

"Âkif Cesur..." Gözlerim kapanmadan önce son duyduğum şey Umay ablanın çaresizce, "Âkif, seni sevmiştim. Her zaman sevdim," diye fısıldamasıydı.

Annemin dediği o cümleyi hatırladım:

Vaktin olsa bile ecele koştuysan sabahı göremezsin, küçük ateş böceğim.

Gözlerimi araladığımda, etrafımdaki parlak beyaz ışıklar gözlerimi kamaştırıyordu. Bilincim yavaş yavaş yerine gelirken nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Gözlerim bir süre sonra beyaz tavanı ve etrafımdaki soğuk, steril duvarları seçebildi. Oda, antiseptik kokusuyla doluydu ve bu, beni rahatsız eden bir gerçekliğe çekiyordu.

Hastanedeydim.

Kolumda bir ağırlık hissettim ve başımı çevirince koluma bağlı olan serumu gördüm. Hafif bir ağrı tüm bedenimi sarmıştı ama asıl acıyı kalbimde hissediyordum.

Zihnimi yoklayıp son yaşananları hatırlamaya çalıştım. Patlama... O korkunç patlama gözlerimin önünde yeniden canlandı. Âkif babam ve Ülkü arabanın içindeydi. Patlamanın şiddetiyle yere savrulmuştum. Ama sonrasını hatırlayamıyordum. Onlara ne olmuştu? Hayattalar mıydı? Ölmüşler miydi? Bu belirsizlik içimi kemiriyordu.

Çaresizce attığım çığlıklardan ötürü boğazım tahriş olmuştu.

Barut...

O neredeydi? O da patlamanın ortasında kalmıştı. Ona ne olduğunu bilmiyordum. Düşünceler zihnimde çılgınca dönüyordu.

Kendimi toparlamaya çalışarak etrafıma baktım. Odanın sessizliğinde, bir an için yalnız olduğumu sandım. Ancak gözlerim biraz daha netleşince karşımda bir silüet fark ettim. O kişinin varlığı beni derin bir endişeye sürükledi. Gözlerim tamamen netleştiğinde, gördüğüm yüz tüm korkularımı haklı çıkardı.

Karşımda, dayım Peter Kalovski duruyordu.

Dayım buradaydı ve gözlerini dikmiş bir şekilde bana bakıyordu. Yüzünde her zaman gördüğüm o soğuk, sert bakış ve alaycı gülümseme vardı. O an kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Damarlarımda dolaşan adrenalin her hücremi uyandırdı.

"Uyandın sonunda," dedi. Sesi iğneleyici ve zehirliydi. "Benim güzel, değerli yeğenim."

Sözlerinin her biri içime işledi. Beynimde yankılandı. Dayım... Beni bulmuştu. Kaçmak için verdiğim tüm mücadele boşunaydı. Gözlerim doldu ama ağlamamaya çalışarak ona baktım.

"Gerçekten benden kaçabileceğini mi sanmıştın?" dedi alay eder gibi. Gözlerindeki sert bakış, içinde sakladığı karanlığı ortaya koyuyordu.

"Dayı," dedim. Sesim titriyordu. İçimdeki korku ve çaresizlik boğazımı düğümlüyordu. "Ne işin var senin burada? Beni nasıl buldun?"

Peter Kalovski, odanın köşesinde duran sandalyeye oturdu. Rahat ve kendinden emin bir tavırla bana baktı. "Senin gibi değerli bir varlığı nasıl kaybedebilirim, Talia?" dedi. "Seni her zaman izledim, her adımını takip ettim. Kaçışın sadece benim için küçük bir heyecandı. İyi eğlenebildin mi bari, değerli yeğenim?"

Onun varlığı, her şeyin daha da kötüleşeceğinin bir işareti gibiydi. Korku ve endişe içimi sararken dayımın gözlerinde hiç bitmeyen o karanlık ve tehditkâr bakışı gördüm. Patlamanın ardında ne olduğunu öğrenmek istiyor ama ondan korktuğum için sormaya cesaret edemiyordum. Kalbim bir yandan sevdiklerimin akıbeti için endişelenirken, diğer yandan dayımın ne yapacağı korkusuyla dolup taşıyordu.

"Akif babam nerede?" diye sordum merakla.

Dayımın yüzünü korkunç bir gülümseme kapladı. "Demek ona artık baba diyorsun. Ayhan enişteminkemikleri sızlıyordur."

"Sen hiçbir zaman babamın yerini alamayacaksın!"

"Senin benden başka kimsen yok, Talia." Gözleri öfkeyle parladı. "Artık avucumun içindesin. Bundan sonra benimle olacaksın."

Gözlerim dolmuştu ama gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. "Ben senin planlarının bir parçası olmayacağım," dedim cesaretimi toplayarak. "Senin yalanlarınla artık yaşamayacağım! Yaptığın her şey yanlıştan ibaret ve ben buna alet olmayacağım!"

Peter Kalovksi, yüzünde hafif bir tebessümle bana baktı. "Ne kadar cesursun, Talia. Ama unutmaman gereken bir şey var. Benim ellerimdeki güç sayesinde, senin hayatın bile benim kontrolümde. Sana zarar vermek istemiyorum, değerli yeğenim ama beni buna zorlama."

İçimdeki korku ve öfke, gözyaşlarıma yenik düştü. "Sana karşı koyacağım," dedim gözlerimden süzülen yaşlarla. "Ne yaparsan yap, ortağın olmayacağım!"

Peter, ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı. Elini yüzüme dokundurarak soğuk parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Görünüşe göre bana karşı koya-

cak gücün var. Ama unutma, Talia. Bu savaşta gerçekten güçlü olan kazanır. Ben bu savaşı kazanacağım."

Gözlerimdeki yaşlar durmaksızın akarken içimdeki kararlılık daha da güçlendi. Peter Kalovski'nin karşısında zayıf düşmeyecektim. Bu savaşı kazanmak için her şeyimi ortaya koyacaktım. Onun elinde bir piyon olmayacaktım.

"Şimdi ait olduğun yere dönme vakti," dedi Peter Kalovski acımasız bir ses tonuyla. "Sen hiçbir zaman Türk kızı olmadın, olamazsın. Buna hiçbir zaman izin vermeyeceğim."

O an anladım ki sadece fiziksel bir savaştan değil, aynı zamanda ruhsal bir savaştan da geçiyordum. İçimdeki fırtınalar dinmek bilmiyordu. Her şey bulanık ve belirsizdi. Sanki etrafımda dönen dünya yavaşlamış, bir sis perdesiyle örtülmüştü. Kalbimde bir çığlık yankılanıyordu ama dışarıya çıkamıyordu. Gözlerimdeki yaşlar, yaşadığım acının sadece küçük bir parçasını gösteriyordu.

Karşımda duran bu adam, benim ve sevdiklerim için en büyük tehlikeydi. Peter Kalovski'nin varlığı, içimdeki tüm korkuları, tüm endişeleri yeniden canlandırmıştı. Onun gözlerinde gördüğüm soğukluk, içimdeki umut ışığını söndürmeye çalışıyordu. Ama bir yandan da bu soğukluk, bana karşı koyma gücünü veriyordu.

Sevdiklerimin güvenliği için, kendi özgürlüğüm için ve içimdeki tüm değerler için savaşmak zorundaydım. Dayım Peter'ın bana dayattığı karanlığa boyun eğemezdim. Onun oyununa gelmeyecek, onun yalanlarına inanmayacaktım. Bu ruhsal savaşta kazanan ben olacaktım çünkü içimdeki sevgi ve kararlılık, onun nefretinden daha güçlüydü.

O an, kalbimde bir ateş yanmaya başladı. Bu ateş, içimdeki tüm korkuları yakıp kül edecek kadar güçlüydü. Bu ateş, benim kararlılığımı ve cesaretimi alevlendirdi. Peter Kalovski'nin karşısında zayıf düşmeyecektim. Onun tehditlerinin ve manipülasyonlarının karşısında dimdik duracaktım. Bu savaşta güçlü olan kazanırdı ve ben, ruhumun derinliklerinden gelen güçle bu savaşı kazanacaktım.

Bu, hayatımın en büyük sınavıydı. Bu sınavda ne kadar acı çeksem de ne kadar zorlansam da pes etmeyecektim. Karşımda duran bu adam, benimle birlikte sevdiklerimin de üzerine karanlık bir gölge düşürmeye çalışsa da ben o karanlığı aydınlığa çevirecektim. Kendi yolumu çizecek, kendi kaderimi belirleyecektim.

3.
KİTAP
ÖZEL SAHNE

Mezarlığa sessizlik hâkimdi. Çevremizde sadece rüzgârın fısıltısı ve uzaktan gelen kuş sesleri yankılanıyordu. Her şey durgun, gri bulutlarla kaplı gökyüzünün altında kayıp ve ümitsiz görünüyordu. Kimse kalmamıştı ama mezar taşları yalnızlığımızın sessiz tanıkları olarak orada duruyordu.

Babamın cenazeye gelmemiş olması, zaten var olan boşluğu daha da büyütmüştü.

Boğazım düğüm düğümdü. Sesim zorlukla çıkarken, "Abla," dedim. "Gidelim. Yarın yine geliriz."

"Olmaz," diye karşılık verdi Umay ablam. Sesi kırık bir cam parçası kadar keskin ve acı vericiydi. Gözlerindeki yaşlar kurumuştu ama yüzü hâlâ ıslaktı. "Nasıl bırakıp gideceğim? Nasıl, Barut? Çok soğuk burası. Çok soğuk. Karanlık. Karanlıktan korkardı."

Elimi nazikçe omzuna koyarak, "Yapma böyle," dedim. "Hepimiz için çok zor ama sen böyle yaparsan biz nasıl toparlanacağız?"

"Öldü," diye fısıldadı. Bu tek kelimeyle tüm dünyası başına çöküvermiş gibiydi. Günlerdir bu hâldeydi. Sürekli aynı kelimeleri mırıldanıyor, aynı acıyla yüzleşmeye çalışıyordu. Sesindeki o derin yorgunluk, ruhunu nasıl tükettiğini gösteriyordu.

Söyleyecek bir şey bulamayıp sadece yanında durdum. Gözlerinden süzülen yaşlar, çenesinin titremesi, vücudundaki tüm gerilim acıyı haykırıyordu. Yavaşça yanına çöküp ona sıkı sıkı sarıldım. Mezar taşlarının gölgeleri uzarken orada, zamanın durduğu bir an gibi kaybettiklerimizin hüznüyle baş başa kaldık.

Balkan Kızı'na nasıl diyecektim?

İstanbul'da yaşayan yazar, üniversite eğitimini tamamladıktan sonra kendini yazmaya adamıştır.

Bir Kibritle Yok Olmak 2, serinin ve yazarın Guardian Yayınları'ndan yayımlanan ikinci romanıdır.

/zanegzo

GUARDIAN